~~E. Libris: John N Baker.~~

~~Stockton.~~

Edm. John Senkler
Caius Coll.
Camb.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

SOPHOCLIS

TRAGŒDIÆ SEPTEM;

ET

DEPERDITARUM FRAGMENTA,

EX EDITIONIBUS

ET CUM ANNOTATIONE INTEGRA

BRUNCKII ET SCHAEFERI,

CUI INTERTEXTÆ SUNT

GLOSSÆ EX EUSTATHIO ET SUIDA

EXCERPTÆ.

ACCEDUNT NOTÆ

CAROL. GOTTLOB AUGUST. ERFURDTII.

TOMUS I.

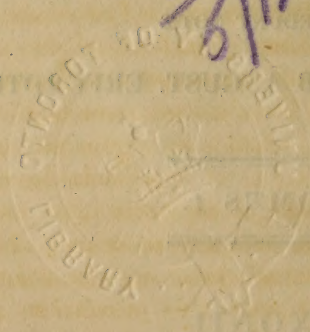
OXONII,

EXCUDEBAT W. BAXTER;

IMPENSIS J. PARKER, ET R. BLISS: ET G. ET W. B. WHITTAKER,

LONDINI.

MDCCCXX.

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

SÆPENUMERO miratus sum, in tanta quanta versamur literarum luce, quum excolerentur in dies optimi scriptores antiqui, et obducto situ purgarentur, neglectum jacere Sophoclem, Poetarum post Homerum præstantissimum, Tragicorum quotquot fuerunt perfectissimum. Nam quod compluries hoc sæculo, maxime vero in Britannia, superstites septem Tragœdiæ præla exercuerint, studium quidem illæ repetitæ editiones testantur legendi Sophoclem, sed nihil prorsus effecerunt, quo purus et integer legeretur. Scatent omnes fœdissimis mendis, quarum permultæ ne ipsis quidem editoribus suboluerunt, quibusque eluendis pares non erant quicumque interpolatæ recensionis exempla propagarunt. Unus ætate nostra Sophocli operam suam dicaverat, qui eum, proinde ut dignus est, exornare et illustrare poterat, vir doctrinæ et ingenii laude excellens Ludov. Casp. Valckenarius, qui superiore anno exstinctus Musarum alumnis tristissimum reliquit desiderium. Is nescio quo modo a Sophocle sevocatus olim, operam suam aliorsum contulit. Derelictam a summo viro provinciam animose suscepi, non quo existimarem, ea me præstiturum, quæ ab eo exspectare par erat: verum de literis meriturum me optime opinatus sum, si ad Sophoclis intellectum longe plura, quam antea comparata fuerant, subsidia ministrarem, cultuque nitidiore magis allicerem ad illius lectionem doctrinæ studiosos; quo facilius futurum spero, ut quispiam alius me peritior exci-

tetur, qui labore meo adjutus, Tragicum ita expoliat et constituat tandem, ut longa barbarie concreti squaloris nulla relinquatur macula. Interea nova hæc editio ita concinnata est, ut haud multa esse credam, quæ judices æqui in ea desideraturi sint. Quantum a ceteris differat declaraturus, haud longis ambagibus lectorem morabor.

Sophoclem post renatas literas primus edidit Aldus Manutius Romanus anno MDII. ex antiquis et probæ notæ codicibus. Præstantissima omnium hæc editio est, quæ majorem quam ceteræ omnes auctoritatem habet, et plus quam quævis alia fide digna est. Ex ea fere expressæ sunt quæcunque dimidii sæculi intervallo diversis in locis prodierunt, inter quas eminent duæ Florentinæ in officina Juntina excusæ, prior anno MDXXII. altera anno MDXLVII. Postea Adrianus Turnebus codicem Sophoclis nactus a Demetrio Triclinio recensitum, ex eo septem Tragœdias edidit Parisiis anno MDLII. cui editioni tantum favorem conciliavit doctissimi viri existimatio, ut ab ea discedere nefas duxerint Henr. Stephanus, et Gul. Canterus, qui demum Sophocleorum dramatum formam ita constituit, ut eam exhibent vulgares editiones omnes, magistrorum, tironum, literatorum manibus versari solitæ. Verumtamen Triclinii illa interpolatio neutiquam digna erat, quæ sincero textui ab Aldo edito præferretur: pravas lectiones passim intrusit: maxime vero in canticis impudentissima audacia grassatus est, insulsissima quæque inferciens, ut carminum formas, quas animo præceperat, effingeret. Falluntur egregie, qui ad illam Triclinii recensionem factis editionibus utentes, genuinum Sophoclem legere se opinantur. Puritatem lectionis ex Aldina petendam esse semper fassi sunt viri doctiores. Sed in hoc genere pauci sciunt, quid distent æra lupinis.

Quapropter huic editioni Aldinam tamquam fundamentum substruxi: ad eam unice respexi, de reliquis nihil vel parum solicitus. Ubicumque ab ea discessi, mutationis rationem in notis exposui. Codicum fidem plerumque secutus sum: at mendas codicibus qui nunc exstant antiquiores, eruditorum virorum conjecturis, aut meis sustuli. Codicum autem quibus usus sum, syllabus hic est:

A. Membranæ vetustissimæ Bibliothecæ Regiæ, quo ex Memmiana illatæ fuerunt. Iis continentur Sophoclis Tragœdiæ VII. eodem ordine quo Aldi editio eas exhibet: Euripidis

Hecuba, Orestes, Phœnissæ, Andromacha, Medea, et Hippolytus, quas omnes edidimus: Aristophanis Fabulæ VII. a nobis etiam editæ: ita ut varietas lectionis præstantissimi illius codicis jam omnis opera nostra innotuerit. In catalogo MSS. codd. Græcorum Bibliothecæ Regiæ est 2712.

B. Codex Regius chartaceus, catalogi 2787. quo præter alia continentur Œdipus prior, Trachiniæ, Philoctetes, et Œdipus in Colono.

C. Codex Regius bombycinus, catalogi 2794. continens Ajacem, Electram et Œdipum priorem.

D. Codex Regius chartaceus, catalogi 2820. præter alia continens Ajacem, Electram et Œdipum priorem.

E. Codex Regius bombycinus, catalogi 2884. præter alia continens Ajacem, Electram, Œdipum priorem et Antigonam.

Augustanus, e bibliotheca Senatus liberæ civitatis Augustæ Vindelicorum, chartaceus, præter alia continens Ajacem, Antigonam, Œdipum priorem et Electram. Codicem hunc, ut et Regium E. diligentissime contulit ad Johnsoni editionem Joannes Schweighæuser, Græcæ linguæ in hujus civitatis Academia publicus doctor, cujus multiplicem eruditionem nobilitavit Appiani Alexandrini quæ nuper prodiit editio elaboratissima, quod ad exemplum alios Romanæ historiæ græcos scriptores ejusdem viri solertia in integrum restitutum iri et optamus et ominamur.

Meus, bombycinus, bonæ notæ, continens præter alia Ajacem et Electram.

T. Codex Regius chartaceus, catalogi 2711. nitidissime scriptus, quo continentur septem Tragœdiæ juxta Demetrii Triclinii recensionem, cum ejusdem scholiis metricis in omnes, exegeticis vero partim Triclinii, partim veterum enarratorum in Antigonam, Œdipos duos, Trachinias et Philoctetam. Longe melior et emendatior est is codex eo quo Turnebus usus est, aliquotque lectiones exhibet e vetustissimis exemplaribus ductas, quæ nuspiam alibi reperiuntur.

Quam multas horum librorum ope mendas eluerim, legenti cuivis apparebit. At plurimæ antiquitus inoleverant, quæ in hos codices traductæ, meam quoque editionem insedissent, nisi excellentium quorumdam ingeniorum acumen caliginem discussisset, qua lectionis veritas tegebatur. Nemo splendidius lumen prætulit, quam eruditus Britannus Thomas Tyrwhitt, quem

primariis Criticis accensendum esse demonstrant Emendationes in Euripidem, quibus editionem suam ornavit *Musgravius*. Præstantissimi hujus viri, cujus conveniendi felicitas mihi nunquam obtigit, benevolentiam mihi conciliavit communis Musarum amor, opinioque quam ipse ante annos circiter duodecim de me concepit, futurum ut bonis literis haud spernendam aliquam operam navarem. Postquam Tragicum hunc edere mecum decrevi, conjectorem omnium quos nossem felicissimum per epistolam rogavi, ut, si quid in Sophocle, ut in Euripide, periclitatus fuisset, emendationes suas mecum benigne communicaret. Quod cupiebam ab humanissimo viro facile impetravi: mense Aprili anni MDCCLXXX. avulsas ex adversariis suis schedas aliquot mihi misit, quæ in Sophoclem olim commentus fuerat continentes, arbitrioque meo permisit, ut ex iis quæcumque mihi usui futura essent expromerem. Sequenti anno optimus *Valckenarius* ultro mihi misit conjecturas aliquot in Sophoclem, sibi oblatas a disciplinæ suæ alumno, felicissimi ingenii viro, *Erico Huberto van Eldik*, e quibus quædam delibavi, quorum laudem ad auctorem suum retuli.

Si quæ in Græcis et in versione parum meditate curata fuisse animadverti, ut ea emendari velim, in notis monui. Quin graviores mendas, quæ sive typothetæ, sive mea ipsius inconsiderantia, græco Tragœdiarum textui inhæserant, e lectorum conspectu prorsus amolitus sum, denuo excusis XVI. plagulis, a bibliopegis priorum in locum substituendis: quas minoris momenti superesse paucas animadverti, earum omnium syllabum feci supplemento notarum in operis calce subjectum. Quæ diligentiam meam fugerunt, ea boni consulat æquus lector. Latinam versionem ita concinnavi, ut, si græca legentibus usus veniat eam consulere, Tragici sensum fideliter et dilucide quantum potest expressum reperiant: Græcarum vero literarum rudes Sophoclem si noscere velint, ut eum latine sincerum legere possint, absque metricarum versionum fuco, earumque odio, quæ Græcis e regione apponi solent.

Scholia excudi volui, non ut vulgaribus in editionibus factum, ubi textui substrata sunt, minimo cum chartæ dispendio, et nictantium lectorum maxima cum molestia; sed seorsum, et, quantum fieri potuit, distincte et nitide. Antiqua scholia, in quibus plurimum bonæ frugis est, eos qui Sophocli animum applicare incipiunt, meditanturque ut eum perspecte intelligant, ope non

mediocri juvare possunt. At in Tragici familiaritatem qui penitus intrarunt, nihil prisca illa nec nova commentaria morantur: pulcherrima dramata legunt identidem, et ita legere amant, ut nihil suam mentem ab actione fabulæ et personarum affectibus avocet: proinde Sophoclem purum in manus sibi tradi postulant, meritoque offenduntur, si dimidias paginas occupant nugæ, quibus non indigent.

Excerpta e veterum Grammaticorum commentariis in Sophoclis Tragœdias, quæ supererant pauca, primus collegit et edidit Romæ Janus Lascaris anno MDXVIII. Principem illam editionem exprimi curavi, ita ut Tragici verba cuique explicationi præposita iisdem literis excuderentur, quibus in archetypo. Mendas in iis omnes conservavi sciens volensque, ut de lectione constet, quam Janus Lascaris reperit in codicibus unde scholia illa depromsit. Recentiores editores explicationibus sæpe præposuerunt verba textus, prout ipsi ea legebant, quo præpostero emendandi studio effecerunt, ut scholia a se edita longe minoris, quod ad criticam adtinet et lectionum in textu dilectum, auctoritatis essent. In ceteris mendas plurimas sustuli, partim codicum Mss. ope, partim eruditorum virorum monitu.

Antiqua illa scholia Romana majoribus characteribus expressa sunt. Quæ iis in infima pagina substrata sunt duplicis sunt generis. Asterisco notata prioribus primus immiscuit haud laudabili consilio et exemplo Antonius Fracinus Varchiensis, qui Sophoclis editionem secundam curavit, in qua primum Tragicus scholiis mersus comparuit. Prodiit illa Florentiæ ex officina hæredum Philippi Juntæ an. MDXXII. Additamenta ista pleraque omnia in codicibus reperi, quibus usus sum: sunt autem longe recentiorum magistrorum observationes. Alia, quorum partem jam e codicibus Bibliothecarum Britanniæ ediderat Thomas Johnson in tres fabulas, Ajacem, Electram et Œdipum Regem, e codicibus meis edidi, consulto omissis quibusdam insulse nugatoriis, quæ luce digna non erant: si quæ haud inutilia imprudens omisi, iis locum in notis dedi. Minora autem illa scholia pleraque pro glossis inter textus lineas in codicibus scripta sunt.

Seorsum rursus Scholia Demetrii Triclinii edidi. Expressa fuere ex editione primaria Adriani Turnebi quæ prodiit Parisiis anno MDLIII. Ex triplici horum scholiorum parte unicam adsumsi, quæ poetæ verba et sensus interpretatur. Scholia me-

trica prætermisi, ut inepta, quippe quæ partim inutilia sunt, res manifestas, cujusvis lectoris in oculos incurrentes, nugatorie enarrantia, partim etiam erroris et inscitiæ plena. Pessimus metricæ rei auctor est Triclinius, cujus quum placitis obsecutus non fuissem, quid ille de Sophoclis metris somniasset parum curare debui. Tertiam denique partem, qua schemata declarantur, longe omnium insulsissimam, indignam itidem judicavi, quæ hac in editione repeteretur, et sanis obtruderetur lectoribus. Nescio an vir doctissimus Adrianus Turnebus scholiorum omnium a se editorum auctorem fuisse Triclinium crediderit. In Œdipum posteriorem, in Trachinias et Philoctetam oppido paucæ sunt hujus græculi notæ. Quæ Turnebus in eas fabulas edidit, ipsissima sunt scholia antiqua nonnullis in locis pleniora et emendatiora, quam in editione Romana. In codice Bibliothecæ Regiæ, quem supra octavo loco recensui, Triclinii Scholia ab antiquis perspicue distincta sunt, ita ut confundi non possint; quod secus fuisse videtur in eo quem Turnebus nactus est.

Indices auctorum in utrisque Scholiis laudatorum confeci, ope adjutus viri doctrinis omnibus exculti, mihique amicissimi, D. Larcher, qui solus initia et progressionem hujusce meæ operæ vidit, optimisque prosecutus est ominibus.

Si quid est in hac editione, quo solidam ab eruditis gratiam initurum me sperare possim, studium est quod dedi colligendis et digerendis deperditorum Sophoclis dramatum fragmentis, quæ nondum ad hunc modum concinnata fuerant, quibusque carent editiones, quotquot factæ fuerunt ante meam, omnes. Opus est sane quam difficile, *periculosæ*, ut aiunt, *plenum aleæ*, cui me imparem futurum fuisse sentio, et fateor lubens, nisi conquirendi dispersas in tot veterum auctorum scriptis reliquias laborem sublevasset virorum aliquot doctissimorum solers industria, qui fragmentis istis ante me curam suam impenderunt. Maximo adjumento mihi fuere eximii Critici *Benjamini Heath* Lectiones in Sophoclis fragmentorum plurimam et optimam partem, quam elegantissimus interpres Hugo Grotius latinis versibus reddidit. Horum numerum insigniter auxit literatissimus Britannus permultorum indicio, quæ ipse indagavit. Verumtamen ne his quidem subsidiis instructus aliquid effecissem, quod mihi placuisset satis, neque hanc telam cum aliqua laude detexturum me sperassem, nisi summus hoc in genere artifex fila mihi quodammodo ad manum subministrasset. Ad Valckenarium confugi,

quem sciebam de edendo Sophocle olim cogitasse, quique ipse lectores suos certiores fecerat in egregia Diatribe Euripidea, sibi in mundo esse collectanea fragmentorum Sophoclis, unde, si mihi utendum aliquid benignus concederet, plerorumque omnium notitiam saltem me adepturum, satis acceptum habebam. Rogatus a me vir optimus, cujus in animo meo memoriam et desiderium nulla delebit dies, voluntati meæ, seu potius excellentissimæ suæ naturæ bonitati obsecutus est, misitque mihi ineunte vere anni MDCCLXXX. fasciculum schedarum, in quibus fragmentorum Sophoclis sedes indicata, pleraque descripta, tentata, emendata, operis perfectissimi futuri, si quod ceperat consilium exsecutus fuisset, prima lineamenta. His copiis auctus fragmenta disposui eum in ordinem, qui mihi præ aliis commodus visus est.

Sæpissime citatur a veteribus Grammaticis Sophocles: nec mirum, quum ex nullius fere alîus poetæ scriptis plura enotari potuerint exempla formarum loquendi felici audacia novatarum, vocabulorumque e propria significatione in aliam deflexorum. ΧΡΗΣΕΙΣ istas omnes ad Grammaticam pertinentes in unam syllogen congessi, quo facilius quod cuique opus sit quæsito inveniatur, alphabetico ordine dispositas, confecto ex iis *Lexico Sophocleo*. Haud pauca in eo reperientur, quæ nondum publicata fuerant, e Grammaticis ineditis depromta. Pleraque debeo viro doctrinæ et ingenii laude florentissimo, quem si nominem, satis laudavero, DAVIDI RUHNKENIO. Satis notum est eum suo sibi labore thesaurum comparasse eruditionis græcæ e veterum Grammaticorum scriptis nondum luce donatis, quæ diversis in Bibliothecis, maxime Regia, et Cœnobii Sangermanensis, servantur. Plurimi in Batavis eximii viri ex hoc fonte hauserunt, quo facile literatos accedere sinit possessoris spectatissima humanitas. Ipse mihi ultro syllabum obtulit omnium, quæ inde excerpi possent, ad Sophoclem pertinentium: quo me beneficio devinxit sibi maxime, diutinæque operæ fecit mihi compendium. Nam quum multos codices perlustrare decrevissem, incepto hoc labore destiti, unico contentus Photio, cujus ineditum Lexicon jam totum legeram, quum propensam suam erga me voluntatem mihi significavit vir officiosissimus.

Denique ut omni editoris munere perfungerer, nec quidquam prætermitterem eorum, quibus hic Sophocleus apparatus utilior reddi posset, molestum haud refugi laborem indicis verborum

conficiendi, qualis nullus in hunc Tragicum exstabat. His omnibus, amice Lector, gratus lubensque fruere. Sin plura desideres, nec tuam exspectationem expleverim, cogites velim, ea me laude contentum esse, quod materiam composuerim: exorietur alius forte, qui eam perpoliet. Vale.

Dabam Argentorati die Martii XVIII. anni MDCCLXXXVI.

LECTORI S.

ELEGANTIORUM virorum in gratiam emittitur iterata hæc SOPHOCLIS editio; quorum haud vilis quum sit annona, consentaneum fuit operis illis dicati pauca excudi exemplaria. Numerus infra CCL substitit. Scholia antiqua non amplius adeo adstricta ad fidem Romanæ Editionis, aliquot in locis correcta, majore cum fructu legentur. In ea, ut in Tragici poesin, receptæ emendationes partim novæ, partim nobis jam ante indicatæ. Sicubi reposita antiqua lectio, vel docti cujuspiam viri conjectura, quam prius rejectam demum amplexi sumus, ne quis nos idcirco levitatis et inconstantiæ insimulet. Patrocinio viri inter paucos eruditi nos tuebimur, OBERTI GIFANII, cujus hæc sunt verba *Conlectaneis in Lucretium*, voce *AQUA*. *Si quis autem putet in his literis, quæ ab humanitate sunt appellatæ, variare non licere, næ ille sævus est, et rerum imperitus, et ab omni ipse humanitate alienus.*

Datum ARGENTORATI Calendis Oct. MDCCLXXXVIII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλου, ὃς οὔτε, ὡς Ἀριστόξενός φησι, τέκτων ἢ χαλκεὺς ἦν· οὔτε, ὡς Ἴστρος, μαχαιροποιὸς τὴν ἐργασίαν· τυχὸν δὲ ἐκέκτητο δούλους χαλκεῖς καὶ τέκτονας. οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν ἐκ τοῦ[a] τοιούτου γενόμενον στρατηγίας ἀξιωθῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θουκυδίδῃ, τοῖς πρώτοις τῆς πόλεως. ἀλλ' οὐδ' ἂν ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν ἄδηκτος ἀφείθη, τῶν οὐδὲ Θεμιστοκλέους ἀποσχομένων. ἀπιστητέον δὲ καὶ τῷ Ἴστρῳ, φάσκοντι αὐτὸν οὐκ Ἀθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι. εἰ δὲ καὶ τὸ ἀνέκαθεν Φλιάσιος ἦν, ἀλλὰ πλὴν Ἴστρου, παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ τοῦτό ἐστιν εὑρεῖν. ἐγένετο οὖν Σοφοκλῆς τὸ γένος Ἀθηναῖος, δήμου Κολωνῆθεν[b], καὶ τῷ βίῳ καὶ τῇ ποιήσει περιφανής· καλῶς τε ἐπαιδεύθη καὶ ἐτράφη ἐν εὐπορίᾳ, καὶ ἐν πολιτείᾳ καὶ ἐν πρεσβείαις ἐξητάζετο[c]. γεννηθῆναι δὲ αὐτόν φασιν ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνῃσι Φιλίππου. ἦν δὲ Αἰσχύλου νεώτερος ἔτη δέκα ἑπτά· Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος εἴκοσι τέσσαρα. διεπονήθη δὲ ἐν

[[a] Vulgo ἔκ του. V. Melet. Crit. I. p. 32. SCHAEFER.]

[[b] Vulgo Κολώνηθεν. Rectius προπερισπᾶται. Sic in Argumento Œd. Col. V. Valckenar. Diatr. Eurip. p. 292. C. SCHAEFER.]

[[c] Vulgo ἐξετάζετο. Vitium in hoc verbo etiam alibi obvium. Pausanias V. c. 2. extr. ἐξετάσθω. Vere Sylburgius ad h. l. c. 422, 48.: "rectius cum augmento ἐξητάσθω." de quo nollem Kuhnius dubitasset. SCHAEFER.]

παισὶ καὶ περὶ παλαίστραν καὶ μουσικὴν [d], ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ἐστεφανώθη, ὥς φησιν Ἴστρος. ἐδιδάχθη δὲ τὴν μουσικὴν παρὰ Λάμπρῳ [e]· καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀθηναίων περὶ τρόπαιον ὄντων, μετὰ λύρας γυμνὸς ἀληλιμμένος τοῖς παιανίζουσι τῶν ἐπινικίων ἐξῆρχε. παρ' Αἰσχύλῳ δὲ τὴν τραγῳδίαν ἔμαθε, καὶ πολλὰ ἐκαινούργησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι· πρῶτον μὲν καταλύσας τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητοῦ, διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχνοφωνίαν· πάλαι γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεκρίνετο· αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς χορευτὰς ποιήσας ἀντὶ δώδεκα πεντεκαίδεκα, καὶ τὸν τρίτον ὑποκριτὴν ἐξεῦρε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ Θαμύριδί ποτε ἐκιθάρισεν· ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ [f] μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι. Σάτυρος δέ φησιν, ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακτηρίαν αὐτὸς ἐπενόησε. φησὶ δὲ καὶ Ἴστρος, τὰς λευκὰς κρηπῖδας [g] αὐτὸν ἐξευρηκέναι, ἃς ὑποδοῦνται οἵ τε ὑποκριταὶ καὶ οἱ χορευταί· καὶ πρὸς τὰς φύσεις αὐτῶν γράψαι τὰ δράματα· ταῖς δὲ Μούσαις θίασον ἐκ τῶν πεπαιδευμένων συναγαγεῖν. καὶ ἁπλῶς ὡς ἐστὶν εἰπεῖν [h], τοῦ ἤθους τοσαύτη γέγονε χάρις, ὥστε πάντῃ καὶ πρὸς ἁπάντων αὐτὸν στέργεσθαι. νί-

[[d] καὶ περὶ παλαίστραν καὶ μουσικήν. De hac constructione v. not. ad Trachin. v. 379. SCHAEFER.]

[e] παρὰ Λάμπρῳ. Veteribus Lyricis adnumeratur Lamprus, qui magna fuit in musicis gloria, teste Cornelio Nepote in Epaminondæ vita cap. 2. Socratis etiam fuit magister. Perperam in T. scriptum παρὰ Λαμπρίου, ut Turnebus edidit. In membr. proxime ad verum παρὰ Λάμπρῳ. In meo παρὰ Λαμπρίῳ. In Triclinii recensione lemmati additum: διωρθώθη δὲ παρὰ τοῦ σοφωτάτου Μαγίστρου. Thomas is est. Verum plurimis in locis ejus correctionibus membranarum scripturam prætulimus.

[[e] Sic paullo post παρ' Αἰσχύλῳ—ἔμαθε. SCHAEFER.]

[[f] H. l. plene dicitur: alibi elliptice, ut in Alciphr. I. ep. 3. III. ep. 53. V. Schwebel. ad L. Bos. Ellips. p. 444. SCHAEFER.]

[[g] Male vulgo κρηπίδας. V. Eustath. ad Hom. Il. p. 1220, 51. Rom. SCHAEFER.]

[[h] Græci scriptores fere dicunt simpliciter ἁπλῶς εἰπεῖν. [Obiter in Schol. ad Philostrati Heroica p. 417. Boiss. corrige καὶ αὐτὸ τὸ ἁπλῶς λέγειν. SCHAEFER.]

κας δὲ ἔλαβεν εἴκοσιν, ὥς φησι Καρύστιος· πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε, τρίτα[i] δ' οὐδεπώποτε. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν πεντήκοντα[k] ἑπτὰ ἐτῶν ὄντα στρατηγὸν εἵλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἑπτὰ, ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ. οὕτω δὲ φιλαθηναιότατος ἦν, ὥστε πολλῶν βασιλέων μεταπεμπομένων αὐτὸν, οὐκ ἠθέλησε τὴν πατρίδα καταλιπεῖν· ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἄλωνος ἱερωσύνην, ὃς ἥρως ἦν μετὰ Ἀσκληπιοῦ παρὰ Χείρωνι· ἱδρύθη δὲ ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱοῦ μετὰ τὴν τελευτήν. γέγονε δὲ καὶ θεοφιλὴς ὁ Σοφοκλῆς, ὡς οὐκ ἄλλος, καθά φησιν Ἱερώνυμος περὶ τῆς χρυσῆς στεφάνης. ταύτης γὰρ ἐξ ἀκροπόλεως κλαπείσης, κατ' ὄναρ Ἡρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ λέγων, τὴν οὖσαν οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόντι ἐρευνῆσαι, ἔνθα ἐκρύπτετο. ἐμήνυσε δ' αὐτὴν τῷ δήμῳ, καὶ τάλαντον ἐδέξατο· τοῦτο γὰρ ἦν προκηρυχθέν. λαβὼν οὖν τὸ τάλαντον, ἱερὸν ἱδρύσατο [l]Μηνυτοῦ Ἡρακλέους. φαίνεται δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς ἡ πρὸς τὸν υἱὸν Ἰοφῶντα γενομένη αὐτῷ δίκη ποτέ. ἔχων γὰρ ἐκ μὲν Νικοστράτης Ἰοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικυωνίας Ἀρίστωνα, τὸν ἐκ τούτου γενόμενον παῖδα, Σοφοκλέα τοὔνομα, πλέον ἔστεργε, καί ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ἰοφῶντα αὐτῷ φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ, ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι· οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι

[[i] Subaudi ἆθλα, et adde hoc Catalogo Ellipsium Bosiano. SCHAEFER.]

[k] πεντήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ὄντα. Sic scribere debuit auctor hujus vitæ, si modo sibi constare voluit. Nam quum in lucem editus fuisset Sophocles an. 2. Ol. lxxi. septimo ante Peloponnesiaci belli exortum anno non plus vel minus quam quinquaginta septem annos natus erat. Enimvero Prætor lectus fuit cum Pericle in bello contra Samios an. 4. Ol. lxxxiv. Nihil magis obnoxium fuit librariorum negligentiæ aut fraudi, quam numerales notæ: in membr. hæ sunt ξθ. id est 69. In T. ξε. id est 65. qui numerus in meo plene scriptus est. ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ. Sic bene edidit Turnebus. In veteribus libris scriptum πρὸς Ἀνανίους, in T. πρὸς Ἀνανίαν. Anæa urbs est Cariæ e regione Sami, cujus frequens mentio in bellorum historia, quæ gesserunt Samii.

[l] Μηνυτοῦ Ἡρακλέους. Vide Meursii Athenas Atticas l. ii. c. 10. Pro τὴν οὖσαν οἰκίαν, in membr. scriptum τὴν μὴ οἰκοῦσαν οἰκίαν.

ἐπετίμησαν. Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἰμὶ Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμὶ Σοφοκλῆς· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραναγνῶναι [m]. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ἴστρος καὶ Νεάνθης φασὶ τοῦτον τὸν τρόπον· Καλλιππίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀποῦντος ἥκοντα παρὰ τοὺς Χόας, πέμψαι αὐτῷ σταφυλήν· τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα, καὶ βαλόντα εἰς τὸ στόμα ῥᾶγα ἔτι ὀμφακίζουσαν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρως ἀποπνιγέντα τελευτῆσαι. Σάτυρος δέ φησι, τὴν Ἀντιγόνην ἀναγιγνώσκοντα, καὶ ἐμπεσόντα περὶ τὰ τέλη [n] νοήματι μακρῷ, καὶ μέσην [o], ἢ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φωνὴν, σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφεῖναι. οἱ δὲ, ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν, ὅτε νικῶν ἐκηρύχθη, χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπε. τῶν δὲ πατρῴων αὐτοῦ τάφων ἐπὶ Δεκέλειαν κειμένων πρὸ σταδίων τοῦ τείχους ἕνδεκα, καὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐπιτετειχικότων Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων [p], ἐπείπερ οὐχ οἷόν τε ἦν αὐτὸν ἐκεῖ θάπτειν, Διόνυσος κατ' ὄναρ ἐπιστὰς Λυσάνδρῳ ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆναι τὸν ἄνδρα εἰς τὸν τάφον· ὡς δὲ ὠλιγώρησεν ὁ Λύσανδρος, δεύτερον αὐτῷ ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸ κελεύων. ὁ δὲ Λύσανδρος πυνθανόμενος παρὰ τῶν φυγάδων, τίς εἴη ὁ τελευτήσας, καὶ μαθὼν, ὅτι Σοφοκλῆς, κήρυκα πέμψας, ἐδίδου θάπτειν τὸν ἄνδρα. Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σει-

[m Παραναγνῶναι, *coram judicibus prælegisse.* Diodorus Sic. I. c. 73. ἐκ δὲ τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς βίβλοις ἀναγεγραμμένων πράξεων τὰς ὠφελῆσαι δυναμένας παραναγινώσκοντες. ubi al. παραγινώσκοντες, de qua confusione, alibi etiam obvia, v. Schweighæuser. Lexic. Polyb. p. 427. cujus Reiskio assentientis interpretationem hujus compositi amplector. SCHAEFER.]

[n I. e. περὶ τὸ τέλος. V. quæ dixi ad L. Bos. Ellips. p. 465. sq. Schol. ad Thucydid. I. c. 58. διὰ τὸ αὐτοὺς τὰ τέλη τοῖς πράγμασι τιθέναι. ubi al. minus recte singularem habent. SCHAEFER.]

[o Subaudi στιγμὴν ex sequente ὑποστιγμήν. SCHAEFER.]

[p V. Julianea p. VII. Dionysius Hal. Ant. Rom. III. c. 43. τοῦτον δὴ τὸν λόφον ἐπιτείχισμα κατὰ τῆς πόλεως ὁρῶν ἐσόμενον κ. τ. λ. SCHAEFER.]

ῥῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ, χελιδόνα χαλκῆν· ἐπιγεγράφθαι δὲ τῷ τάφῳ αὐτοῦ τάδε·

Κρύπτω τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆν[q] πρωτεῖα λαβόντα
τῇ τραγικῇ τέχνῃ, σχῆμα τὸ σεμνότατον[r].

Ἴστρος δέ φησιν, Ἀθηναίους διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴν καὶ ψήφισμα πεποιηκέναι, κατ' ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύειν. ἔγραψε δὲ, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης, δράματα ἑκατὸν τριάκοντα· τούτων δὲ νοθεύεται δέκα ἑπτά. συνηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπίδῃ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Ἀριστίᾳ, καὶ ἄλλοις, καὶ Ἰοφῶντι τῷ υἱῷ. τὸ πᾶν μὲν οὖν Ὁμηρικῶς ὠνόμαζε, τούς τε μύθους φέρει κατ' ἴχνος τοῦ ποιητοῦ· καὶ τὴν Ὀδύσσειαν δὲ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται· παρετυμολογεῖ δὲ καθ' Ὅμηρον[s] καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδυσσέως·

Ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεὺς[t] εἴμ' ἐπώνυμος κακοῖς.
πολλοὶ γὰρ ὠδύσσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί.

ἠθοποιεῖ δὲ καὶ ποικίλλει, καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ὁμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν· ὅθεν εἰπεῖν φασὶν Ἰωνικόν τινα, μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὁμήρου μαθητήν. καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίμηνταί τινας τῶν πρὸ αὐτῶν, ἢ τῶν καθ' αὐτούς· μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἑκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθὸ καὶ μέλιττα ἐλέγετο. ἤνεγκε δὲ τὰ μικτά· εὐκαιρίαν, γλυκύτητα, τόλμαν, ποικιλίαν. οἶδε δὲ καιρὸν συμμετρῆσαι καὶ πράγματα, ὥστ'[u] ἐκ μικροῦ ἡμι-

[[q] Rejicit hanc formam Phrynichus p. 60. Usurpat etiam Eustathius ad Homer. Od. p. 1562, 39. SCHAEFER.]

[[r] *summum patriæ decus.* V. Musgrav. ad Euripid. Androm. v. 1. et Brunck. ad Sophocl. Electr. v. 682. SCHAEFER.]

[[s] V. Odyss. XIX. v. 407. sqq. Conf. Eustath. ad Odyss. p. 20, 42. Mox in Sophocleo loco malim ὠδύσαντο. SCHAEFER.]

[t] Senarios hos ex Tragici nostri dramate sumptos opinamur, cui titulum fecit Νίπτρα, vel Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ.

[u] ἐκ μικροῦ ἡμιστιχίου, ἢ λέξεως μιᾶς. Sic depravatum locum bene restituisse mihi videor. Veterum librorum scriptura est, ἐκ μικροῦ ἡμιστιχίου ἤλεγξεν ὡς μιᾶς ὅλον ἠθοποιεῖν πρόσωπον. Inde vulgatam lectionem temeraria

στιχίου, ἢ λέξεως μιᾶς, ὅλον ἠθοποιεῖν πρόσωπον. ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν τῇ ποιητικῇ, δηλοῦν ἦθος ἢ πάθος. Φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης, ὅτι κηρὸς[x] *ἐπεκαθέζετο τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ, Σοφοκλέους, τοῦ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένου. Φησὶ δὲ Ἀριστόξενος, ὡς πρῶτος τῶν Ἀθήνηθεν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιΐαν εἰς τὰ ἴδια ᾄσματα παρέλαβε, καὶ τῷ διθυραμβικῷ τρόπῳ κατέμιξεν.*

correctione extudit Thomas: ὥστε ἐκ βραχέος κώλου ἤρκεσεν ὅλον ἠθοποιῆσαι τὸ πρόσωπον.

[x] κηρός. Latet in hac voce menda. Proclive est reponere κηρίον. Verum non video quî κηρίον melius quam κηρὸς insidere dicatur alicujus labiis. Platonis infantis in ore sederunt *apes*: κειμένου αὐτοῦ, μέλιτται προσελθοῦσαι πεπληρώκασιν αὐτοῦ τὸ στόμα κηρίων μέλιτος. Auctores qui hujus fabulæ meminere laudat Davisius ad Ciceronem de *Divinatione* i. 36. Noti sunt Eupolidis versus in Δήμοις de Pericle, cui

Πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν.

Simile quid forte de Sophocle dixerat laudatus hoc loco Aristophanes, qui utrum Comicus fuerit, an Grammaticus, non decernam.

EX ATHENÆI LIB. XIII.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι φησὶν, ὅτι Σοφοκλῆς εὐπρεπῆ παῖδα ἔξω τοῦ τείχους ἀπήγαγε χρησόμενος αὐτῷ. ὁ μὲν οὖν παῖς τὸ ἴδιον ἱμάτιον ἐπὶ τῇ πόᾳ ὑπέστρωσε, τὴν δὲ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδα περιεβάλλοντο. μετ' οὖν ὁμιλίαν ὁ παῖς ἁρπάσας τὸ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδιον ᾤχετο, καταλιπὼν τῷ Σοφοκλεῖ τὸ ἑαυτοῦ παιδικὸν ἱμάτιον. οἷα δὲ εἰκὸς διαλαληθέντος τοῦ συμβεβηκότος, Εὐριπίδης πυθόμενος καὶ ἐπιθωθάζων τὸ γεγονὸς, καὶ αὐτὸς ποτὲ ἔφη τούτῳ κεχρῆσθαι τῷ παιδὶ, ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι, τὸν δὲ Σοφοκλέα διὰ τὴν ἀκολασίαν καταφρονηθῆναι. καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἀκούσας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἐπίγραμμα, χρησάμενος τῷ περὶ τοῦ Ἡλίου καὶ Βορέου λόγῳ, καί τοι πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραινιττόμενος.

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν
Βορρᾶς ὡμίλησε. σὺ δ' οὐ σοφὸς, ὃς τὸν Ἔρωτα,
ἀλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΣΟΦΟΚΛΗΝ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους·
καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδον, ἥ τε φιλοῤῥὼξ
ἄμπελος ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐεπίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

α Τύμβος ὅδ' ἔστ', ὤνθρωπε, Σοφοκλέος, ὃν παρὰ Μουσῶν
ἱρὴν παρθεσίην, ἱερὸς ὢν, ἔλαχον·
ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα,
πρίνινον, ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο,
καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἀλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
εὔθετον ὀρχηστὴν τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα.
β Ὄλβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες στάσιν· ἡ δ' ἐνὶ χερσὶ
κούριμος, ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίης;
α Εἴτε σοι Ἀντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
εἴτε καὶ Ἠλέκτραν· ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις,
σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας·
αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
τύμβος, Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι,
ὡς ἄν τοι ῥείη μὲν ἀένναος Ἀτθίδι δέλτῳ
κηρὸς, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

IN DIOSCORIDIS EPIGRAMMA.

Tumulo Sophoclis imposita erat Bacchi statua, quæ manu personam sive larvam κουρίμου παρθένου sustinebat. Bacchus igitur in hoc epigrammate viatorem alloquitur et dicit: *Tumulus hic Sophoclis est, ô homo, quem Musæ mihi sacræ virgines sacro ipsi ac divo, custodiendum mandarunt. Ille me Phliunte profectum, adhuc sentes et rubos inambulantem, et ex acerno stipite properanti falce dedolatum, in aureum habitum reformavit, et delicata purpurea veste induit. Sed postquam morti datus est, saltationum oblitus, agilem et salium pedem quieti dedi, et hîc super ejus sepulcro reposui.* Respondet viator: *O felicem te, qui talem stationem sortitus sis! sed unde hæc κούριμος, quam manibus retines, aut ex quo dramate sumpta est?* Ad hæc Bacchus viatori: *Sive tibi Antigonen eam accipere placeat, sive Electram, non erraveris: utraque enim summam inter ejus tragœdias obtinet.* ἡ κούριμος, est ἡ κούριμος παρθένος, et erat persona tragica, quam ita Pollux describit: ἡ κούριμος παρθένος ἀντὶ ὄγκου, ἔχει τριχῶν κατεψημένων διάκρισιν, καὶ βραχέα ἐν κύκλῳ περικέκαρται. ὕπωχρος δὲ τὴν χρόαν. ἡ δὲ ἑτέρα κούριμος παρθένος, τὰ ἄλλα ὁμοίως πλὴν τῆς διακρίσεως, καὶ τῶν κύκλῳ βοστρύχων, ὡς ἐκ πολλοῦ δυστυχοῦσα. Tales Antigone et Electra virgines in tragœdiis cognominibus. *E Cl. Salmasii notis in Historiam Augustam* p. 499.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαΐου.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

ΛΙΠΩΝ Κόρινθον Οἰδίπους, πατρὸς νόθος,
πρὸς τῶν ἁπάντων λοιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἁμαξιτοῖς,
ἄκων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
ᾔσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ παυστήριον,
ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας,

[ARGUMENT. METRIC. V. 11. πύθηται. Brunckius ex Dawesii canone πύθοιτο. "Sed hanc regulam non videntur per omnia servasse Tragici." Porsonus ad Euripid. Phœn. v. 68. ubi vide. Homerus Odyss. XVI. v. 368. s. ἐμίμνομεν —, ἵνα φθίσωμεν. Juncta utraque syntaxi, quod haud raro fit, Herodotus IV. c. 139. ἵνα καὶ ποιέειν τι δοκέωσι,—καὶ οἱ Σκύθαι μὴ πειρῴατο βιώμενοι. SCHAEFER.]

V. 11. Legitur vulgo solœce ὅπως πύθηται. In uno cod. a prima manu πύθοιται. Scripserat auctor ὅπως πύθοιτο, Tragico ipso præeunte v. 71.

πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

V. penult. Aldus e codd. dedit:

δισσαῖς τε χερσὶν ἐξανάλωσεν κόρας.

Turnebus vero juxta Triclinium:

δισσαῖσι χερσὶν ἐξετύφλωσεν κόρας.

In hoc prava est utraque scriptura, quod *geminarum manuum* mentionem inducat, ubi res ipsa *geminos* flagitat *oculos*: *ἐξανάλωσε χερσὶ δισσὰς κόρας.* Ducem hîc etiam habebat Grammaticus Sophoclem in Antig. 51. *διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί.* In uno codice reperi:

κόρας κατησβόλωσεν αὐτὸς ὀμμάτων
πόρπαξι δεινῶς ὑςερηθεὶς τοῦ φάους.

In quibus videor latentem deprehendisse sinceram lectionem:

πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας.

Hoc scribere debuit Grammaticus ex ipso Dramate, 1268. Euripides Phœniss. 59.

χρυσηλάτοις πόρπησιν αἱμάξας κόρας.

Apud eundem Polymestor in Hecuba, 1155.

ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
κεντοῦσιν.

Nihil est igitur, quo in dubium vocari possit *πόρπαισι.* Quod ad *ἐξετύφλωσεν* attinet, glossema est a Triclinio inepte genuino verbo substitutum. Vide Valckenarium ad Phœniss. p. 223.

Disquisitionem quæ sequitur de inscriptione Dramatis ad fidem codd. dedi, rejectis putidis nugis recentissimi nescio cujus Græculi. Latinam versionem subjungere inutile duxi. Facile intelliget quicunque primoribus labris Græcum sermonem gustarit, *quosdam fuisse qui* ŒDIPUM PRIOREM, *non* REGEM *drama hoc inscripserint, habita ratione tam temporis, quo fuit editum, quam rerum in eo exhibitarum.* Quippe diu ante alterum Œdipum, quem Sophocles extrema in senectute fecit, in scenam inducta fuit hæc fabula; et Colonum adiit Œdipus longo tempore postquam se ipsum excæcaverat.

[V. 15. Sic Brunckius ex conjectura. In uno codice reperit:

κόρας κατησβόλωσεν αὐτὸς ὀμμάτων
πόρπαξι δεινῶς ὑστερηθεὶς τοῦ φάους.

Fœtus non indignus ingenio Grammatici. Inde in Lexica infer compositum *κατασβολοῦν.*

ÆNIGMA SPHINGIS v. 2. s. *ὅσσ᾽ ἐπὶ γαῖαν Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ᾽ αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.* Conf. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 387. et Ind. Verbor. p. 162. a. SCHAEFER.]

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίσει θατέρου ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ἅπαντες αὐτὸν ἐπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι Δικαίαρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ αὐτὸν, οὐ ΤΥΡΑΝΝΟΝ, ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον ποιηταὶ, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ προσαγορεύοντες, ὀψέ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιστής φησιν. Ὅμηρος γοῦν τὸν πάντων παρανομώτατον Ἔχετον, βασιλέα φησὶ, καὶ οὐ τύραννον· (Ὀδ. Σ. 84.)

Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα—

προσαγορευθῆναι δέ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν· χαλεποὺς γάρ τινας περὶ λῃστείαν τούτους γενέσθαι. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα, δῆλον. οὔτε γὰρ Ὅμηρος, οὔτε Ἡσίοδος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ, τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον ΑΙΣΥΜΝΗΤΑΣ προσαγορεύεσθαι· εὐφημότερόν γ᾽ ἐκεῖνο τοὔνομα.

ΑΛΛΩΣ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ Οἰδίπους πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ ἐπιγέγραπται. τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦ δράματος, γνῶσις τῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος, πήρωσίς τε τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ δι᾽ ἀγχόνης θάνατος Ἰοκάστης.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

ΛΑΙΕ Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ΕΣΤΙ δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνὴ,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

ΚΛΥΘΙ, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
γηραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ,
τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε,
ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων·
ἃ 'γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.

2. *τίνας ἕδρας τάσδε θοάζετε;* id est *διὰ τί προσθακεῖτε τάσδε τὰς ἕδρας; τί προσχερήζετε ταύταις ταῖς ἕδραις;* Vide Œd. Col. 1160. 1166.

[2. ΘΟΑΖΕΤΕ *κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τοῦ θάσσετε. ἢ θοῶς προκάθησθε. Σοφοκλῆς. Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδέ μοι θοάζετε.* Suidas.]

3. *ἐξεστεμμένοι.* Male interpres, *coronati.* Vertere poterat, *instructi.* Non coronis erant redimiti; sed manibus ferebant ramos oleæ lana obvolutos, qui Græcis *στέμματα* vocantur. Sic Chryses Iliadis initio: *Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν, ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.* Infra, 913. rami isti supplicatorii *στέφη* appellantur. Latinis *velamina.* Plautus Amphitr. i. 1. *Velatis manibus orant.* Ad quem locum vide interpretes.

[3. ΕΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ, *ἀντὶ τοῦ κεκοσμημένοι. Εἰώθασι γὰρ τῷ στέφειν χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν. Στέμμα δέ ἐϛι, τὸ προσειλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ. Σοφοκλῆς· Ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι.* Suidas.]

[3. Huc respicere videtur Eustathius, Il. B. p. 250.]

[4. ΠΟΛΙΣ Δ' ΟΜΟΥ. *Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε, καὶ στεναγμάτων. Παρ' ὅσον οἱ μὲν μηδὲν πεπονθότες, ἐπὶ ἀποτροπῇ τοῦ κακοῦ θύουσι, καὶ παιᾶνας ᾄδουσιν· οἱ δὲ ἑαλωκότες, ἐπ' οἰκείοις κακοῖς ἀποιμώζουσι.* Suidas.]

[4. 5. Hos vss. citat Eustathius, Il. Λ. p. 878, 23.]

ἀλλ᾽, ὦ γεραιὲ, φράζ᾽, ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε;
δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντος ἂν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. δυσάλγητος γὰρ ἂν
εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ᾽, ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς,
ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς, ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς
ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἵδε τ᾽ ἠθέων

10. *τίνι τρόπῳ, quare, quamobrem?* Vide Marklandum ad Euripidis Supplices, 147.

11. *στέρξαντες.* Sic unus e Regiis codd. quam lectionem agnoscit Scholiastes, male expositam per *παθόντες. στέργειν* hîc valet *petere, cupere, orare*, ut Œd. Col. 1094.

12. *δυσάλγητος.* Gallice *insensible.* Vide Fragm. inc. xxxi.

[12. ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ, *ἀσυμπαθής.* ΑΝΑΛΓΗΤΟΣ, *καὶ* ΔΥΣΑΝΑΛΓΗΤΟΣ, *παρὰ Σοφοκλεῖ. τουτέστι δυσμετάβλητος, ἀναλγὴς, ἀπαθὴς, ἀνηλεὴς, σκληρός. Δυσανάλγητος γὰρ ἂν Εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.* SUIDAS.]

16. *βωμοῖσι τοῖς σοῖς.* Non *aris tibi dicatis;* sed *aris pro foribus tuarum ædium positis.* Veterum hic mos notus. Plautus Curcul. i. 1. 71. Nunc ara Veneris hæc est ante horum fores. Lenonis erat domus, quem consentaneum erat Venerem pro tutelari Dea colere. At plerumque ante ædes Apollinis erant aræ *τοῦ Ἀγυιέως.* Comicus in Vesp. 875. *γεῖτον Ἀγυιεῦ τοῦ 'μοῦ προθύρου.* Plautus Bacchid. ii. 1. Saluto te, vicine Apollo, qui ædibus Propinquus nostris accolis, veneroque te. Vide El. 637. 1372. Eurip. Phœniss. 284. 640.

[17. Lege, *γήρᾳ βαρεῖς, Ἱερεὺς ἐγὼ μὲν Ζ.* BENTLEIUS.]

[17. Eustathius Il. Δ. p. 452, 29. *Τοῦ δὲ πτέσθαι, ὅ ἐστι πετάσαι, χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι, ἔοικε δὲ τῇ κινήσει τοῦ σχέσθαι, ὡς γὰρ ἐσχόμην σχέσθαι, οὕτω καὶ ἐπτόμην πτέσθαι, οἷον,* (Aj. 693.) *Περιχαρὴς δ᾽ ἀνεπτόμην. Δῆλον δὲ, ὡς ἔστι καὶ ἐπτάμην πρῶτος* (*δεύτερος* p. 961.) *ἀόριστος, ἐξ οὗ καὶ τὸ,* (Aj. 282.) *Τίς γάρ ποτ᾽ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο.* (Similiter Euripid. Alc. 433 ubi v. Monk.) *καὶ ἀπαρέμφατον παρά γε Εὐριπίδῃ τὸ διαπτάσθαι.* (Med. 1.) Similiter fere E. p. 527, 1. N. 961, 41. Od. A. 1419, 46. Λ. 1679, 51. X. 1929, 1. Alia loca citantur ad Aj. 693.]

18. *ἱερῆς.* Atticismum a librariis sæpe obliteratum restitui. In Eurip. Supp. 666. legendum e duobus codd. *Ἱππεῦσί θ᾽ ἱππῆς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι.* non, ut vulgo, *ἱππεῖς.* In Phœnissis, 1236. 1255. optimi codicis auctoritate reposuimus *ἀριστῆς.* In Aj. 189. recte Turnebus edidit *βασιλῆς,* quod in v. 390. assumi non debebat: sed in El. 690. 709. Attica forma *βραβῆς* omnino reponenda erat.—*ἠθέων.* Sic scriptum oportuit;

λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
ἤδη σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα
βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου,
φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
Ἅδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι,
ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου

non, ut vulgo, ἠϊθέων. Bene Valckenarius in Phœniss. 952. edidit, οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος. Eustath. ad Iliad. Σ. pag. 1166. ὁ γὰρ ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν αἱ παρθένοι, τοῦτο ἐν ἀνδράσιν ἠΐθεοι, οἱ ὡραῖοι, φασὶ, γάμου, καὶ μηδέπω γεγαμηκότες. ὡς δὲ καὶ τρισυλλάβως ἤθεος λέγεται ὁ ἠΐθεος, προσγραφέντος τοῦ ι, Διονύσιος Αἴλιος φησί. καὶ ἔστι, φασὶν, Ἀττικόν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παρθένου τὸ ἠΐθεος, καὶ χρῆσις φέρεται εἰς τοῦτο αὕτη· Εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς ἤθεος.

[18. οἵδε τ'. Ita Erfurdtius. Vulgo οἱ δέ τ'. Sic autem Epici, non Tragici, neque Comici. Aristophanes Lysistr. v. 1274. τάσδε τε. Brunckius: "Male vulgo τὰς δέ τε." Conf. var. lect. ad v. 78. nostræ fabulæ. SCHAEFER.]

[18. Eustathius, Il. I. p. 775, 20. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι (571. πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους) καὶ ὅτι ἐν ταῖς πρεσβείαις, ἱερεῖς ἀρίστους οἱ παλαιοὶ ἔπεμπον· ὅθεν ὁ Σοφοκλῆς λαβὼν, ἐν Οἰδιπόδι τοιαύτην πλάττει πρεσβείαν Θηβαϊκήν.]

[19. Λεκτός. ἐπίλεκτος. Σοφοκλῆς. Οἵ δέ τ' ἠθέων Λεκτοί. SUIDAS.]

28. σκήψας. gl. ἐπισκήψας, βαρέως ἐμπεσών.

[28. ΣΚΗΨΑΣ. ἐπιβαλών. ἐπιφέρων. Σοφοκλῆς. Ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Σκήψας, ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν. SUIDAS.]

29. δῶμα Καδμεῖον. Sic plerique codd. et Scholiastes, ut mox ἄστυ Καδμεῖον. Vulgo utrobique Καδμείων.

[30. Huc respicit Eustathius, Il. Υ. p. 1194, 32.]

31. ἰσούμενόν σε. gl. ἴσον. σύναπτε δὲ πρὸς τὸ κρίνοντες.

33. In συμφοραῖς βίου intellige quidquid sponte sua hominibus in vita evenire solet; ταῖς συντυχίαις, τοῖς συναντήμασι: in δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, quidquid numen Deorum invehit præter solitum, quidquid fit Deorum interventu. Posterius minus bene interpretatur auctor veteris glossæ, καταλλαγαῖς, φιλιώσεσιν. Infra, 960. Œdipus quærit num Polybus mortuus fuerit νόσου ξυναλλαγῇ, *morbi interventu*. In Œd. Col. 410. ποίας φανείσης ξυναλλαγῆς; *cujusnam interventu?* ut recte explicat Scholiastes. Ad πρῶτον glossa: ἤγουν ἐν τῷ εὑρεῖν μηχανὴν καὶ ἀπαλλαγὴν αὐτῶν.

[33. ΣΥΜΦΟΡΑ. τῶν μέσων ἐστί. διὸ

κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολὼν,
σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν,
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκῃ θεοῦ
λέγει νομίζει θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον.
νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι,
ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμὶν, εἴτε του θεῶν
φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που·
ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας·
ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,

λέγει. Σιμωνίδης. Πῖνε πῖν' ἐπὶ συμφορᾷ. Οἱ δὲ, λέγουσι, πῖνε πῖν' ἐπ' ἐσθλοῖς. Δηλοῖ δὲ ἡ συμφορὰ, καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ καλόν. διὸ λέγει, ἐπὶ συμφοραῖσιν ἀγαθαῖς, καὶ τοῦτο εἰπὼν οὐκ εἴασεν ἐπὶ τοῦ κακοῦ νοεῖσθαι. Σοφοκλῆς δέ φησιν, ἔντε συμφοραῖς βίου πρῶτον κρίνοντες, ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς βιωτικαῖς συντυχίαις. SUIDAS.]

[34. ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙΣ. κοινωνίαις, φιλίαις. Σοφοκλῆς. ἔντε δαιμόνων συναλλαγαῖς. τουτέστι, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις, καὶ ὁμιλίαις, στοχάζεσθαι τῆς τῶν θεῶν διανοίας. καὶ αὖθις (inf. 960.) Πότερα δόλοισι τέθνηκεν, ἢ νόσου συναλλαγῇ; SUIDAS.]

[36. ΣΚΛΗΡΑΣ ΑΟΙΔΟΥ. τῆς Σφιγγός. τουτέστι, τῆς δυσκόλου διὰ τὸ αἴνιγμα, ἢ τῆς φονικῆς. Ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ Καδμείων μολὼν, Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν. SUIDAS.]

[41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΙ. προσπεπτωκότες, προστετραμμένοι. Σοφοκλῆς. Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμὶν, εἴτέ του θεῶν. SUIDAS.]

44. τοῖσιν ἐμπείροισι. gl. τοῖς ἐν πείρᾳ πολλῇ γεγονόσι. τὰς ξυμφορὰς, τὰ τέλη. ζώσας, ἀσφαλεῖς, ἀδιαπτώτους. Perperam hunc locum accepit Triclinius, cui frustra patrocinatur Toupius Cur. nov. in Suidam, p. 60. ὡς τοῖς ἐν πείρᾳ γεγονόσι καὶ συνετοῖς καὶ τὰς συντυχίας, ἤγουν τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων, ὁρῶ μάλιστα ζώσας καὶ οὐκ ἀπολλυμένας. Confer notam ad El. 1230.

[45. ΖΩΣΑΣ. ἐναργεστέρας, οὐκ ἀπολλυμένας, Σοφοκλῆς. Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. ὁρῶ ζώσας, καὶ οὐκ ἀπολλυμένας. ἀντὶ τοῦ οὐ σφάλλονται, ἀλλὰ τοῦ ἀποβησομένου στοχάζονται καλῶς. SUIDAS.]

[49. Eustathius Il. Ψ. p. 1305, 46. Τὸ δὲ μεμνέῳτο, ἢ ἐκ τοῦ μεμνέοιτο γίνεται κατ' ἔκτασιν τοῦ ο̄ ὁποῖα καὶ ἄλλα εὐκτικὰ τοιαῦτα ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖνται, ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνῷτο ἐπενθέντος τοῦ ε̄, σύστοιχον δὲ τῷ μεμνέῳτο πλὴν ἁπλούστερον, καὶ τὸ, ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα, ὃ κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ. Confer infr. p. 1332, 19. ubi οὐδαμῶς μεμνώμεθα.]

στάντες τ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον·
ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν·
ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.
ΟΙ. ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι
προσήλθεθ' ἱμείροντες. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται
μόνον καθ' αὑτὸν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ

[52. Eustathius Il. Κ. p. 805, 12. ὄρνιθι αἰσίῳ, τουτέστιν εὐτυχεῖ.]

[55. ΚΕΝΟΝ ἀνθρώπων. ἔρημον. Σοφοκλῆς πρὸς Οἰδίπουν. Ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς, Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν. Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς Ἔρημος, ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. Suidas.]

[56. πόλις pro πύργος citat Eustathius Il. Δ. p. 484. Ζ. p. 638, 11. Π. p. 1046, 32. Od. Β. p. 1453, 59. Μ. p. 1710, 54. πόλιν pro ἔσω Stobæus XLVIII. p. 183.]

[57. ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. Vir amicissimus: "Verba ἀνδρῶν—ἔσω non ab ἔρημος pendere, sed genitivos esse absolutos puto." Sic distinguendum foret commate post ἔρημος. Id vero non opus, modo memineris negligentiæ scriptorum Græcorum in usu particularum negativarum. V. exquisita nota Bastii mei ad Gregor. Corinth. p. 102. Schaefer.]

58. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα. Sic apud Homerum Iliad. Ζ. 333. Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. ad quem versum Eustathius, p. 645. ἐπιμονὴν ὁ λόγος ἔχει τὴν κατ' ἦθος ἀληθευτικήν: ὅτι ὅμοιον παρὰ τῷ Φιλομήρῳ Σοφοκλεῖ τὸ, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι. καὶ τὸ, ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής. καὶ τὸ, οὔτε τι τοῦ μὴ θανεῖν προμηθὴς τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα. Duo postrema exempla in Electra sunt, 929. 1078. Addere poterat ex Ajace 289. ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθείς.

[58. Eustathius Il. Α. p. 383. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ "κατ' αἶσαν οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν" μίμημα παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ, Γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι. Vid. p. 384. init. Od. Β. 1451, 1. Φ. 1898, 57.]

[58. Suidas in v. Γνωτός.]

60. Hunc locum imitatus est Argonauticorum poeta ii. 631. Αἰεὶ δὲ στονόεσσαν ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω, Ἐξότε τὸ πρώτιστον ἐμὴν χάριν ἠγερέθεσθε, Φραζόμενος τὰ ἕκαστα· σὺ δ' εὐμαρέως ἀγορεύεις, Οἶον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ· αὐτὰρ ἔγωγε Εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι· ἀμφὶ δὲ τοῖο, Καὶ τοῦ, ὁμῶς καὶ σεῖο, καὶ ἄλλων δείδι' ἑταίρων.

[62. Tres versus in duo contraxit Teles Stobæi XCIII. (XCV.) p. 516, 30. Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται· Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν, καὶ πόλιν, καὶ σὲ στένω. Porson.]

ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμοῦ στένει.
ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
ἣν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
ταύτην ἔπραξα. παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ', ὅ τι
δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
λυπεῖ, τί πράσσει. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.

ΙΕ. ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἵδε τ' ἀρτίως

[65. ὕπνῳ jure tuetur Erfurdtius in Addendis. Plato Phædr. p. 311. Heind. παιδιᾷ πεπαῖσθαι. SCHAEFER.]

[65. Eustathius Il. K. p. 795, 61. Ἔγρεο Τυδέος υἱὲ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; ὃ δὴ ῥαθύμῳ ἀνδρὶ ἐπιλεχθήσεται· ὁ δ' ἐξ ὕπνου μαλὰ κραιπνῶς ἀνώρουσεν, οὐκ ἔχων εἰπεῖν παροιμιακῶς καὶ αὐτὸς τὸ, ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντα μ' ἐξεγείρεις, ὃ κεῖται παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ.]

67. πλάνοις. Sic B. et Schol. recte ex Atticorum usu. Eurip. Hippol. 284. φρενῶν πλάνον. Helena, 541. οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις. 783. πόσον χρόνον πόντου 'πὶ νώτοις ἅλιον ἐφθείρου πλάνον; Idem in Stobæo Grotii, p. 105. πλάνος τε καρδίᾳ προσίσταται. Vide Œd. Col. 1114. Phil. 758.

70. ἐμαυτοῦ γαμβρόν. Græcis γαμβροὶ appellantur quicunque per nuptias affinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti; quo postremo sensu, vel etiam generaliori accipiendum in Sarpedonis oratione, qua Hectorem objurgat Ἰλ. E. 474. Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν, ἠδ' ἐπικούρων, Οἶος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι. ad quem locum Eustathius, p. 572. γαμβροὶ νῦν μὲν, οἱ κοινῶς οὕτω καλούμενοι. ἡ δὲ τραγῳδία ἐν τῷ, κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς, τοὺς πενθεροὺς δηλοῖ, ὡς καὶ αὐτοὺς κατὰ γαμικὸν κτηθέντας συνάλλαγμα. καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ Οἰδίπους γαμβρὸν ἑαυτοῦ τὸν τῆς Ἰοκάστης ἀδελφὸν Κρέοντα λέγει, ὡς ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενῆ, ἀλλαχοῦ μέν τοι κηδεστὴν, κυριολεκτῶν, αὐτὸν λέγει ἐν τῷ, ἄναξ ἐμὸν κήδευμα. Sic nominis πενθερὸς late diffunditur significatio. Vide Lexicon. Sororis maritum notat apud Eurip. Elect. 1295.

[75. Lege περᾷ et dele v. 75. qu. ex Suida v. τοῦ καθήκοντος glossema esse liquet. PORSON.]

[75. ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ ΠΕΡΑ ΧΡΟΝΟΥ. τουτέστι, τοῦ ὁρισθέντος. λέγεται δὲ καὶ τοῦ εἰκότος πέρα. SUIDAS.]

78. οἵδε γ'—Sic recte B. et Schol. Perperam a librariis mutatum fuit in οἱ δέ τε, quia prius τ' in εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας, acceperant pro τε. At valet τοι. ἀλλά τοι καλῶς εἶπας σύ·

Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.
ΟΙ. ὦ 'ναξ Ἄπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ
σωτῆρι βαίη, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.
ΙΕ. ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς. οὐ γὰρ ἂν κάρα
πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης.
ΟΙ. τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
τίν' ἡμὶν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

οἶδε γε ἀρτίως—Istud *γε*, ut sæpe alias, valet *γάρ*. Præcedentia enim confirmat.

[78. Erfurdtium sic edentem sequor. SCHAEFER.]

[79. *προςστείχοντα.* Vulgo minus accurate *προστείχοντα.* Melior ratio jam Erfurdtio placuit. Conf. quæ ad Julianum p. XXII. notavi. SCHAEFER.]

80. *εἰ γὰρ*, *utinam.* gl. *εἴθε δή.* Librorum omnium lectio est *ἐν τύχῃ γέ τῳ*, quam agnoscit Eustathius p. 1154. et alibi (1484, 50): et retineri poterat. Nihilominus certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in nota ad Eurip. Suppl. 1145. *τὼς*, cui respondet in proximo versu *ὥσπερ.* Sic in Aj. 840. *ὥσπερ—τώς.* In Æschyli S. Th. 485. *ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσιν—τώς νιν Ζεὺς ἐπίδοι κοταίνων.* Ibid. 639. *τὼς*, sine relato *ὡς*, cujus vicem sustinent verba *τὸν αὐτὸν τρόπον.*—*σωτὴρ* nomen est substantivum pro adjectivo positum, cujus rei apud Poëtas, non Atticos solum, sed quoscunque exempla passim obvia. Vide quæ notavi ad Apollonii *βοτῆρα αὔλιον* Argon. iv. 1248. *ὕβριν ἀνέρα τιμήσουσι* legitur in Hesiodi Ἔργοις, 174. Plurima exempla collegit Eustathius ad Odyss. Δ. p. 1484.

[80. Vulgatum sine necessitate solicitat Marklandus. Æschyl. Theb. 478. *σὺν τύχῃ δέ τῳ.* ut recte ed. Brunck. Choeph. 136. *σὺν τύχῃ τινι.* PORSON.]

82. *οὐ γὰρ ἂν κάρα.* Coronati enim soli domum redibant, quibus lætæ sortes obtigerant. Quocirca bene in scholio additum *ἐπί τινι αἰσίῳ.* Quibus vero vel tristia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus adversi aliquid acciderat, ii coronas deponebant. Theseus apud Euripidem Hippol. 813. audito uxoris leto:—*τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχὴς θεωρὸς ὤν;* Fabius Pictor legatus a Delphis Romam reversus in senatu dicit apud Livium, xxiii. 11. *Se jussum ab templi antistite, sicut coronatus laurea corona et oraculum adiisset, et rem divinam fecisset, ita coronatum navim ascendere, nec ante deponere eam, quam Romam pervenisset.*

85. *ἐμὸν κήδευμα*, pro *ἐμὸς κηδεστής.* Sic Eurip. Orest. 479. *Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν.* 1237. *ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ.* et Phœniss. 298. *ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων.* pro *ὦ ξυγγενές.* Et sic sæpe res pro persona, seu, ut barbare loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infra, 128. *τυραννίδος οὕτω πεσούσης*, pro *τυράννου οὕτω πεσόντος.* De hoc schemate plura ad Antig. 756.

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ᾽, εἰ τύχοι
κατ᾽ ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ᾽ ἂν εὐτυχεῖν.
ΟΙ. ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ᾽ οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.
ΚΡ. εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
ΟΙ. ἐς πάντας αὔδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
ΚΡ. λέγοιμ᾽ ἂν οἷ᾽ ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
ἐν τῇδ᾽, ἐλαύνειν, μηδ᾽ ἀνήκεστον τρέφειν.
ΟΙ. ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
ΚΡ. ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τόδ᾽ αἷμα χειμάζον πόλιν.

87. τὰ δύσφορ᾽. Sic codd. omnes, quod diversimode in glossis exponitur: τὰ δοκοῦντα σχέτλια. τὰ δυσχερῆ, ἤγουν ἡ ζήτησις τοῦ φονέως. Sic etiam legit Scholiastes, apud quem τὰ δύσφημα nihil aliud est quam interpretamentum.

[87. ΔΥΣΦΟΡΑ. χαλεπά. δυσύποιστα. Λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ᾽ εἰ τύχοι Κατ᾽ ὀρθὸν ἐξιόντα, πάντ᾽ ἂν εὐτυχεῖν. ὅ ἐστι καὶ τὰ χαλεπὰ κατ᾽ ὀρθὸν προϊόντα, εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω. Suidas.]

95. λέγοιμ᾽ ἂν, *dicam*. Vide ad El. 1491.

[97. τεθραμμένον, i. e. ὂν, ex usu Sophocleo hujus verbi. Conf. v. 110. Sic infra v. 1380. τραφείς. Schaefer.]

101. ὡς τόδ᾽ αἷμα χειμάζον πόλιν. Optima est docti viri apud Heathium emendatio. Libri omnes τόδ᾽ αἷμα. Verum nondum facta mentio cædis definitæ alicujus personæ: proinde ex indole linguæ dici debuit ὡς αἷμα χειμάζον πόλιν: non vero αἷμα τόδε, quum nihil præcesserit ad quod istud τόδε referri possit. Acute vidit eruditus Britannus τόδε in τήνδε mutandum. Accusativus ὡς αἷμα χειμάζον absolute positus pro genitivo, schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. Aristophanes in deperdita fabula:—ἀλλὰ, τὸ στρόφιον λυθὲν, Τὰ κάρυά μου ᾽ξέπιπτεν. ubi, sive nominativus, sive accusativus est, positus est pro τοῦ στροφίου λυθέντος. Vide Gregorium de Dial. Att. vii. xxxv. lxxx. Kusterum ad Comici Plutum 277. et quæ notavimus ad Ranas 1437.

[101. τόδ᾽. Brunckius ex conjectura τήνδ᾽, "quod nihil præcesserit, ad quod istud τόδε referri possit." At præcessit ἢ φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας. Schaefer.]

ΟΙ. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
ΚΡ. ἦν ἡμὶν, ὦ 'ναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
ΚΡ. τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
ΟΙ. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
ΚΡ. ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ. τὸ δὲ ζητούμενον
ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.
ΟΙ. πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης, τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
ΚΡ. θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη.
ΟΙ. οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
ΚΡ. θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν,
ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.
ΟΙ. τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,

[106. ΕΠΙΣΤΕΛΛΕΙ. ἐντέλλεται, ὑποτίθεται. νῦν ἐπιςέλλει σαφῶς Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς. Suidas.]

[107. τινά. Sic bene Suidas T. I. p. 831. [Sed ibi MS. τινάς.] Vulgo τινάς. Pronomen τὶς hoc sensu positum, quo respondet Germanico *man*, semper dicitur ἑνικῶς. Infra v. 171. ᾧ τις ἀλέξεται. Electr. v. 1340. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα. Sed inprimis v. infra v. 238. 1287. Conf. Brunck. ad Ajac. v. 245.—Versu sequente Brunckius οἶδ'. Schaefer.]

[109. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ. δυσκατέργαστον. δυσζήτητον. δυσεύρετον. δυσκατάληπτον. Ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας. Suidas.]

110. τὸ ζητούμενον ἁλωτόν. Terent. Heaut. iv. 1. 8. Nihil tam difficile'st, quin quærendo investigari possiet.

[111. ΑΛΩΤΟΝ. τὸ ληφθῆναι δυνάμενον. πᾶν τὸ ζητούμενον ἁλωτὸν, ἐκφεύγει δέ τ' ἀμελούμενον. Suidas.]

[114. ΘΕΩΡΟΙ. οἱ εἰς θυσίαν πεμπόμενοι, καὶ τὰς ἑορτάς. καὶ θεωρὶς, ναῦς, δι' ἧς πεμπόμενοι ἐπὶ τὰς θυσίας τὰς ἀποδήμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἢ καὶ ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας καὶ ἄλλας πανηγύρεις οἱ θεωροὶ ἐστέλλοντο, καὶ εἰς χρηςήρια. Σοφοκλῆς. θεωρὸς (ὡς ἔφασκεν) ἐκδημῶν. Θεωροὶ μέν τοι λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταὶ ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεὸν πεμπόμενοι, καὶ ὅλως τοὺς τὰ θεῖα φυλάττοντας, ἢ φροντίζοντας οὕτως ὠνόμαζον. ὤρην γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα. Suidas.]

[116. ΣΥΜΠΡΑΚΤΩΡ ΟΔΟΥ· ἀκόλουθος. οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ. Suidas.]

120. ἐξεύροι. gl. ἀντὶ τοῦ μηχανὴν δοίη.

ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
ΚΡ. λῃστὰς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.
ΟΙ. πῶς οὖν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσετ᾽ ἐνθένδ᾽, ἐς τόδ᾽ ἂν τόλμης ἔβη;
ΚΡ. δοκοῦντα ταῦτ᾽ ἦν· Λαΐου δ᾽ ὀλωλότος
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
ΟΙ. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ᾽ ἐξειδέναι;
ΚΡ. ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.
ΟΙ. ἀλλ᾽ ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ᾽ ἐγὼ φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ᾽ ἔθεσθ᾽ ἐπιστροφήν·
ὥστ᾽ ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ᾽ ἅμα.
ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
ἀλλ᾽ αὐτὸς αὑτοῦ, τοῦτ᾽ ἀποσκεδῶ μύσος. αὑτοῦ
ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ᾽ ἂν

[130. ΠΟΙΚΙΛΩΔΟΣ. Ἡ σφὶγξ, τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν, Μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ προσήγετο. SUIDAS.]

134. πρὸ τοῦ θανόντος. Sic A. D. T. Glossa in primo ὑπὲρ, ὡς πρόμαχος ὑπέρμαχος. Perperam in impressis πρὸς τοῦ.

[137. ΑΠΩΤΕΡΩ. πόῤῥω. μακράν. Ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, Ἀλλ᾽ αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ᾽ ἀποσκεδῶ μύσος. Ὅς τις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ᾽ ἂν Κἄμ᾽ ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. τουτέστιν οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνῃρημένου βασιλέως ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ. ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας, ἴσως κἀμοὶ ἐπιβουλεύσει. SUIDAS.]

138. ἀποσκεδῶ. Attica futuri forma pro ἀποσκεδάσω, de qua vide quæ notavi ad Comici Ranas 298. In Vespis, 229.—ἐάν περ ἐγὼ λίθους ἔχω, Πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ. Æschylus Prom. 25. Πάχνην θ᾽ ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν. ubi σκεδᾷ non præsens est pro futuro, sed purum putum futurum. In Eurip. Phœniss. 616. ἐξελῶν. In Œd. Col. 406. κατασκιῶσι vera futura sunt formæ contractæ, pro ἐξελάσων et κατασκιάσουσι. Nihil apud Atticos Poëtas frequentius.

[139. s. τάχ᾽ ἂν—ἂν—θέλοι. Prius ἂν arctissime jungo particulæ τάχα: τάχ᾽ ἂν enim hic etiam posita ἐκ παραλλήλου: posterius refero ad verbum θέλοι. Aliter visum Hermanno ad Viger. p. 781. cujus rationem probat Erfurdtius. Ceterum hæc sic interpungere nunc malim: Ὅστις γὰρ ἦν, ἐκεῖνον ὁ κτανὼν τάχ᾽ ἂν Κἄμ᾽ ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. Sic Electr. v. 1123. δόθ᾽, ἥτις ἐστί. Ac sæpe ita dicitur ὅστις ἐστὶν etc. SCHAEFER.]

κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
κείνῳ προσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
ἵστασθε, τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους·
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες.

ΙΕ. ὦ παῖδες, ἱστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου στροφή.
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων,

142. βάθρων ἵστασθε. gl. ἀνίστασθε, ἀνάστητε ἀπὸ τῶν καθεδρῶν. Sedebant enim ad aram pro supplicum more. Vide Œd. Col. 1158.

[143. ΙΚΤΗΡΑΣ. ἱκετευτικούς. ἵστασθε τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους. Suidas.]

[148. Eustath. Il. Θ. p. 694, 22. Τὸ γοῦν ἐξαγγέλλειν, ἐξαγγέλλεσθαί φησι Σοφοκλῆς, οἷον, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται· οὕτω καὶ τὸ σώζειν, σώζεσθαι, οἷον, (Electr. 993.) ἐσώζετο τὴν εὐλάβειαν, ἤγουν εὐλαβεῖτο. Οὕτω καὶ Εὐριπίδης τὸ ἔγημε παθητικῶς ἔφη ἐν τῷ, (Med. 264.) ἣν ἐγήματο. Καὶ ταῦτα τῆς παλαιᾶς παρατηρήσεως, διαφορὰν ἀμφοῖν παραδιδούσης, (Ammonius v. Γῆμαι) ὡς δηλοῖ καὶ ὁ φράσας τὸ, Οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο. Τοιοῦτον καὶ τὸ, βεβουλευκὼς ἔχει παρὰ Σοφοκλεῖ (inf. 701.) παρ' ᾧ κεῖται καὶ τὸ, (Electr. 385.) βεβούλωνται ποιεῖν. Παρ' αὐτῷ δὲ, καὶ ὁ ὁρῶν, ὁρώμενοι Ὁμηρικῷ ζήλῳ, οἷον, (El. 1058.) τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνὺς ὁρώμενοι. Καὶ ὁ αἴρων, ἤρμενος, οἷον, (El. 54.) τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν. Διφορεῖται δ' ὁμοίως καὶ τὸ διορίζεσθαι, ὡς δηλοῦται ἐν τῷ, (inf. 723.) φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν. Καὶ τὸ νοσφίζεσθαι δὲ τὸ Ὁμηρικὸν, ἐν τῷ, (inf. 480.) τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα. Καὶ τὸ ἅζεσθαι δὲ, ἐξ οὗ παρ' Ὁμήρῳ μὲν οἱ ἁζόμενοι, παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ τὸ, (Col. 134.) οὐδὲν ἅζοντα, ἤγουν σεβόμενον, παρ' ᾧ καὶ ἀπειλεῖν καὶ ἀπειλεῖσθαι, οἷον, (Col. 1038.) ἀπείλει νῦν, καὶ (Col. 1147.) ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.]

153. ἐκτέταμαι. Sic libri omnes. Gl. ἔκνους ἐγενόμην, ἢ μετέωρος. Quod pertinet quidem ad ἐκπέταμαι, quomodo Poëtam scripsisse olim opinatus sum. Sic Antig. 1307. ἀνέπταν φόβῳ. Eurip. Suppl. 89. ὡς φόβος μ' ἀναπτεροῖ. Sed nihil mutandum. ἐκτέταμαι Triclinius recte exponit e veteribus scholiis, quibus integrioribus usus est, quam erant in exemplari a Jano Lascare edito. ΕΚΤΕΤΑΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγμαι, παρ' ὅσον οἱ ἐκπλαγέντες ἔκτασιν σώματος καὶ ἀκινησίαν, ἐν ὅσῳ χρόνῳ ἐκπλήττονται, πάσχουσι. Eodem sensu ἐκτέταμαι accipiendum videtur, quo παρετάθη apud

(Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν.)
ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἢ νέον,
ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν,
ἐξανύσεις χρέος.
εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.
πρῶτά σε κεκλομένῳ, θύγατερ Διὸς, ἄμβροτ' Ἀθάνα, ἀντιστ.
γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι·
εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ
ὀρνυμένας πόλει,

Comicum in Nubibus, 213. ubi rusticus ait, Eubœam ab Atheniensibus duce Pericle vexatam fuisse: ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους. Inest his verbis cruciatus notio. Sic apud Plutarchum in Solone p. 179. παρατείνεσθαι πόθῳ.

[153. ΦΟΒΕΡΑ. ἡ περίφοβος. Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, Δείματι πάλλων. ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγμαι. SUIDAS.]

[154. ΙΗΙΟΣ. ὁ τοξότης. ὁ Ἀπόλλων. καὶ ΙΗΙΕ ΦΟΙΒΕ. SUIDAS.]

155. ἀζόμενος. gl. εὐλαβούμενος, φοβούμενος. recte. Hoc sensu ἄζεσθαι est apud Homerum Ἰλ. Ξ. 261. Ἅζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι. Locum in Aldina editione bene interpunctum non intellexit Johnsonus. Nulla hîc est interrogatio, cujus signum post χρέος poni non debuit: ἐκπέπληγμαι φοβούμενος τί ἐξανύσεις.

[158. ΦΗΜΗ. τέκνον ἐλπίδος ἄμβροτε Φήμη. παρ' ὅσον ἐν ἐλπίδι τινὲς γενόμενοι χρησμοὺς αἰτοῦσιν ἀπὸ τοῦ θεοῦ. SUIDAS.]

159. κεκλομένῳ. Sic Aldus et codd. plerique. Si qui κεκλόμενος habent, in iis altera lectio quam sequimur, superscripta. Refertur ad proximum μοι. προφάνητέ μοι κεκλομένῳ. Eustathius, p. 714. extrema κεκλόμενος tuetur: ἢ γὰρ καὶ ἐκεῖ λείπει τὸ εἰμὶ, ἢ τὸ κεκλόμενος ἀντὶ τοῦ κέκλομαι εἴληπται. Hac ratione quodvis sermonis vitium defendi possit.

161. εὐκλέα. Male vulgo εὐκλεᾶ. Utraque forma proba est: sed posteriorem hîc loci respuit metri lex. Vide Eustathium, p. 1518. initio. At Scholiastes Εὔκλεα nominativum esse censet pro Εὔκλεια, quo nomine Diana apud Bœotos et horum vicinos Platæenses culta fuit. Vide Plutarch. in Aristide, p. 317.

[161. Lege ob metrum εὐκλέα. Confer Nicænetum Athenæi XV. p. 673. PORSON. Adde Pindar. Olymp. VI. 128. Julium Stobæi p. 603. Gesn. 495. Grot.]

[161. Eustath. Il. Ω. p. 1335, 60. Καὶ Ὅμηρος γὰρ φθάσας, ἱερὸν κύκλον ἔφη τὴν ἀγορὰν, καὶ Σοφοκλῆς δέ που, κυκλόεντα θῶκον ἀγορᾶς εὐκλεῆ λέγει. Od. Ρ. p. 1816, 22. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα εἰς τὸ, πάντοσε κυκλοτερὲς, ὅπως τίμιον ἐδόκει χρῆμα τοῖς παλαιοῖς ὁ κύκλος, διὰ τὸ κατὰ κόσμον σφαιροειδές· οὗ φαντασίαν ἐναργῆ φασι λαβόντες ἐκ τοῦ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου σχήματος, θέατρά τε κυκλοτερέσιν ἐσέμνυνον σχήματι, καὶ τὸν τῆς ἀγορᾶς δὲ τόπον κύκλῳ περιέγραφον, κατὰ τὸ, κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον.]

[163. Huc respicit Eustathius Il. Δ. p. 439, 5. ab im. p.]

ἠνύσατ᾽ ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν.
ὢ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ
φέρω πήματα·
νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος,
οὐδ᾽ ἔνι φροντίδος ἔγχος,
ᾧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ
ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς
αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
ἄλλον δ᾽ ἂν ἄλλᾳ προσίδοις,
ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν,
κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτὰν
πρὸς ἑσπέρου θεοῦ,
Matt. 317. 2. ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται.
νηλέα δὲ γένεθλα

[166. ΗΝΥΣΑΤΕ. ἐφθείρατε. καὶ Ὅμηρος. ἦ θήν σ᾽ ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας. καὶ Σοφοκλῆς, ἠνύσατ᾽ ἐκτοπίαν φλόγα πήματος. ἐκτοπίαν δὲ, ἀντὶ τοῦ ξένην, καὶ ἀκόλαστον. ἀντὶ τοῦ ἐκτοπίαν γενέσθαι, ὅ ἐστιν ἐκτὸς καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως. SUIDAS.]

167. ὢ πόποι. gl. ἀντὶ τοῦ φεῦ. διὰ μέσου.

[169. ΠΡΟΠΑΣ ΣΤΟΛΟΣ. πᾶσα ἡ δυνάμεις. νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος. SUIDAS.]

170. οὐδ᾽ ἔνι φροντίδος ἔγχος. gl. οὐδ᾽ ἔνεστι μηχανῆς, ἐπινοίας δύναμις. Scholiastes legisse videtur ut est apud Suidam in ἔγχος, οὐδὲ νῷ φροντίδος ἔγχος.

[170. ΕΓΧΟΣ. ἀλληγορικῶς παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ βοήθεια, παρὰ τὸ ἔχεσθαι. οὐδὲ νῷ φροντίδος ἔγχος. οἷον οὐκ ἔστι τῷ νῷ φροντίδος ἔγχος. τουτέστι βουλῆς, καὶ προμηθείας ἔργον. SUIDAS.]

172. ἔκγονα κλυτᾶς χθόνος. In uno cod. reperi κλυτὰ χθονὸς, quod haud deterius est. Cum his Sophocleis P. Victorius Var. Lect. xv. 20. Pacuvii verba ex Duloreste comparat, a Nonio servata: *Nec grandiri frugum fetum posse, nec mitescere.* Nempe arbitrabantur olim Deos hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terræ obesse, fetusque animantium perdere, donec placarentur, expiato scelere.

[172. ἔκγονα κλυτὰ, quod Codex habet, compares cum κλυτοῖς αἰπολίοις Ajac. v. 375. SCHAEFER.]

174. ἰηΐων. gl. θρηνητικῶν. Eurip. Phœniss. 1046. ἰάλεμοι ἐστέναζον οἴκοις ἰήϊον βοὰν, ἰήϊον μέλος.—ἀνέχουσι. gl. ἄνεσιν ἔχουσιν, ἀναπαύονται.

[174. ΙΗΙΩΝ. τῶν μετ᾽ εὐχῆς γινομένων, ἢ τῶν λοιμικῶν. Ἰήϊος γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἁγνεία τῶν λοιμῶν ἀναφέρεται. ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος. αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιᾶσι φωνάς. οἱ δὲ, ἀκούουσι τῶν θρηνητικῶν. Σοφοκλῆς. οὐδὲ ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες. τουτέστιν οὐ περιγίνονται τῶν πόνων. SUIDAS. Eustathius Il. O. p. 1020, 22. Ὅτι καὶ πάθει λοιμώδει ἐπιτίθεται (ἰήϊος) ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἤϊοι τρισυλλάβως, ἢ τετρασυλλάβως ἰήϊοι κάματοι λέγονται οἱ λοιμικοί.]

180. νηλέα. Neutrum plurale ad-

πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
κεῖται ἀνοίκτως·
ἐν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
ἀῦτὰν παραβώμιον
ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
ἱκτῆρες ἐπιστοναχοῦσι.
παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος·
ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς,
εὐῶπα πέμψον ἀλκὰν,
Ἄρεά τε τὸν μαλερὸν,
ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
πάτρας ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον

verbii vice. Gl. νηλέως. νηλέα δὲ καὶ ἀνοίκτως ἐκ παραλλήλου.

[183. Hesychius: ἐν δέ· πρὸς τούτοις δὲ, ἐν αὐτοῖς δέ.]

184. ἀῦτὰν παραβώμιον. Aldus ἀκτὰν παραβώμιον, ut alii codd. habent: in aliis divisim παρὰ βώμιον. Menda est in ἀκτὰν, quam egregia conjectura sustulit Musgravius ad Eurip. Heracl. 44.

186. ἐπιστοναχοῦσι. Perperam vulgo ἐπιστονάχουσι. Legitimæ formæ sunt στενάχω et στοναχέω.

187. ὅμαυλος. gl. συμμιγής.

[187. ΟΜΑΥΛΟΣ. ὁμόθρους, ὁμόφωνος. Στονόεσσά τε γῆρυς Ὅμαυλος. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

189. εὐῶπα. vocativus a recto εὐώπης, quod nescio an feminino genere uspiam occurrat. Tritum est εὐῶπις in pulchritudinis laude. At si eadem significatione adhibeatur qua ὀξυωπὴς, ὀξυδερκὴς, quæ hujus loci aliena non est, favet analogia receptæ lectioni.

[189. εὐῶπα. V. Lobeck. ad Ajac. p. 274. SCHAEFER. εὐῶπα accusativum esse, et cum ἀλκὰν construendum, docuit Hermannus.]

191. ἄχαλκος ἀσπίδων. gl. ἄοπλος σωματικῶν ὅπλων. Sic in El. 36. ἄσκευον ἀσπίδων καὶ στρατοῦ. In Ajac. 321. ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων. Eurip. Phœniss. ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, ad quem locum vide Valckenarium, pag. 115.

193. παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι· gl. παλινδρομῆσαι. Supplendum est δὸς, quod in glossa etiam notatum. Est autem hæc ellipsis in precibus maxime solemnis. Vide Comicum Thesmoph. 286. Ran. 886. quo quidem intellecto liquet copulam τε in v. 190. neutiquam delendam esse.

[193. ΝΩΤΙΖΩ. τὰ νῶτα μεταστρέφω. καὶ νωτίσαι, ἀπελάσαι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῶτα διδόντων ἐν ταῖς φυγαῖς. SUIDAS.]

194. πάτρας ἄπουρον. gl. τῆς πατρίδος τῆς ἐμῆς δηλαδὴ μακράν. Sic membr. et tres alii codd. cum Aldina editione; optime sane. Altera lectio ἔπουρον plane mendosa est.

Θρήκιον κλύδωνα·
τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται·
τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων
ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα θέλοιμ' ἂν
ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,
ἀρωγὰ προσταθέντα,
τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
διάσσει· τὸν χρυσομίτραν
τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον
γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὔϊον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
πελασθῆναι, φλέγοντ'
ἀγλαῶπι πεύκᾳ,
ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΟΙ. Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·
ἃ 'γὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.

[200. Πυρφόρ' MS. P. apud Livineium.]

[203. Eustath. Il. A. p. 33, 2. Δῆλον δ' ὅτι καὶ χρυσότοξος ὁ αὐτός· (Ἀπόλλων) διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἄγκυλα χρυσόστροφα τὰ τοῦ Φοίβου τόξα λέγει.]

204. ἀγκυλᾶν. Genitivus pluralis nominis ἀγκύλη. Glossa in membr. τὰ νευρὰ λέγει.

[205. Eustathius Il. Σ. p. 1142, 22. verba Homeri μένος Ἄρηος δατέονται explicans, ἐντεῦθεν δὲ Σοφοκλῆς λαβὼν, τὸ ἐπικουρίαν ποθὲν μερίζειν, ἐνδατεῖσθαι ἔφη. Vide etiam ad Il. Υ. p. 1214, 9.]

212. Μαινάδων ὁμόστολον. Sic liquido in duobus codicibus. Mendose reliqui, μονόστολον. Glossæ: ὁμοδίαιτον. συνόμιλον, συνοδοιπόρον.

[215. ΑΠΟΤΙΜΟΣ. οὕτω φησὶ Σοφοκλῆς ἀπότιμον θεὸν τὸν λιμὸν, τουτέστι τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς. θεῶν γάρ ἐστι τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀνθρώπους, ὁ δὲ φθείρει καὶ ἀπόλλυσιν. SUIDAS.]

221. μὴ οὐκ in unam syllabam coalescunt, quod tironibus etiam

198. τελει valet τελεως, ατεχνῶς absolutè, omnino. Elm.
τουτ' επ' ημαρ ερχεται, i.e. τυτο εν ἡμερᾳ αναιρειται. Sch.

205. Verbum ενδατεισθαι nostro loco 'commemorare' seu 'celebrare' significare videtur. Elm.

206. προσταθεντα à προϊσαμαι derivatur, non à προσισαμαι.

νῦν δ᾽, ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
ὅστις ποθ᾽ ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
κεἰ μὲν φοβεῖται, τοὐπίκλημ᾽ ὑπεξελὼν
αὐτὸς καθ᾽ αὑτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
ἀστεργὲς οὐδέν· γῆς δ᾽ ἄπεισιν ἀβλαβής.
εἰ δ᾽ αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
κέρδος τελῶ ᾽γὼ, χ᾽ ἡ χάρις προσκείσεται.
εἰ δ᾽ αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλου
δείσας ἀπώσει τοὖπος, ἢ χ᾽ αὑτοῦ, τόδε,
ἃ ᾽κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
τὸν ἄνδρ᾽ ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
τῆσδ᾽, ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
μήτ᾽ εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ,
μήτ᾽ ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
ὠθεῖν δ᾽ ἀπ᾽ οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος

notum. In B. scriptum μὴ ὐκ, supra, 13. μὴ ὐ: et sic ubicunque simili elisioni locus est: quemadmodum et scribi et efferri volebat Marklandus. Glossa: ἐπεὶ οὐκ ἔχω τι σημεῖον.

227. ἐπίκλημα, κατέγκλημα, κατηγορία. Sic infra, 529. Passim ἐπικαλεῖν pro ἐγκαλεῖν occurrit.

[227. Eustath. Il. Π. p. 1053, 25. Ἐπίκλησις, κλῆσις ἐπὶ τῇ πρώτῃ πρόσθετος—κεῖται δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ κατηγορίας, καθὰ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἐπίκλημα.]

228. Post αὐτὸς καθ᾽ αὑτοῦ supplendum σημαινέτω, λεγέτω ὅμως, quod ex serie orationis intelligitur. Sic etiam in glossa.

229. ἄπεισιν. gl. ἀπελεύσεται.

232. τελῶ. gl. τελέσω, δώσω. Forma futuri Attica, de qua supra ad v. 138. Sic infra, 418. ἐλᾷ, ἐλάσει.

234. ἀπώσει. Enotatam ex uno e Britannis codd. probam lectionem reperi in T. et Augustano. Reliqui cum impressis solœce ἀπώσῃ.

235. ἐκ τῶνδε. μετὰ ταῦτα, *dehinc, postea.* Sophocli valde frequentatum. Alciphron Epist. 33. ἐκ τοσαύτης συνηθείας, *post tantam familiaritatem.*

[238. εἰσδέχεσθαι. Eadem, qua Sophocles, constructione Euripides Phœniss. v. 461. Pors. τόνδ᾽ εἰσεδέξω τειχέων. SCHAEFER.]

240. Quid sit χέρνιβας νέμειν docebit Athenæus, cujus hæc sunt verba, lib. ix. p. 409. Ἐστὶ δὲ ΧΕΡΝΙΨ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ᾽ οὗ τὴν θυσίαν ἐπετέλουν· καὶ τούτῳ περιῤῥαίνοντες τοὺς παρόντας ἥγνιζον.

222. τελω, πεπολιτογραφημαι Schol.

τοῦδ' ἡμὶν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον.
ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ ξυνειδότος,
παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.
ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
γῆς, ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν,

[246. ΚΑΤΕΥΧΕΣΘΑΙ. οὕτω Πλάτων, καὶ Σοφοκλῆς, κατεύχομαι τὸν δεδρακότα τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι. SUIDAS.]

[248. ΑΜΟΙΡΗΣΑΙ. γενικῇ. ἀποτυχεῖν. ἀμοιρῶ γὰρ, τὸ οὐ μετέχω. καὶ ἄμοιροι, ἀμέτοχοι. ἢ κακόμοιροι. Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρῖψαι βίον. ἀντὶ τοῦ κακόμοιρον, ἢ μηδενὸς τῶν νενομισμένων μετειληφότα, ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθῆναι. SUIDAS.]

[248. ἄμορον. Vulgo ἄμοιρον. V. Porson. Præfat. ad Euripid. Hecub. p. XI. s. ed. Lips. alt. SCHAEFER. κακῶς ἄμοιρον sine νιν MS. V. apud Livineium.]

250. γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότος. Sic optime Marklandus ad Eurip. Suppl. 390. Vulgo legitur prorsus absurde ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος. At nulla causa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem ipse comperisset secum domi suæ habitare: illum statim expellere poterat, aut quovis supplicio multare. Quod sequitur παθεῖν, ad interfectorem spectat, si quis forte in Œdipi domo nescientis versetur; non ad ipsum Œdipum, ut inepte somniarunt interpretes.

[250. γένοιτ' ἐμοῦ ξυνειδότος. Brunckiana γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότος. "Ita Marklandus conjecit, edidit Brunckius. Omnibus in libris legitur γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος. Marklandus, qua erat Vir Summus modestia: *contra sensum loci, ut mihi videtur.* Brunckius, ut solet, confidentius: *prorsus absurde.* Non ausim assentiri. In superioribus Œdipus pœnam constituit civilem irrogandam et interfectori Laïi, et occultatori interfectoris: nunc, si inquisitio frustra sit, diras addit exsecrationes, quibus primo parricidam (v. 246—248.), post conscium facinoris (v. 249—251.) devoveat. Posterior quo magis terreat cives, καὶ ἵνα περιπαθέττερος γίγνηται ὁ λόγος, ut bene Scholiastes, ne sibi quidem parcens, si sciens interfectorem occultet, suo ipsius capiti perniciem imprecatur. Hæc si recte disputavi, apparet, errasse viros eximios, cum librisque scribendum esse: —οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ ξυνειδότος." Meletem. Crit. I. p. 108. s. SCHAEFER.]

ἀνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
ἀλλ' ἐξερευνᾷν· νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ
ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
κοινῶν τε παίδων κοίν' ἂν, εἰ κείνῳ γένος
μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ', ὡσπερεὶ τοῦ 'μοῦ πατρὸς,
ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι,
ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ, γῆν

[257. βασιλέως sine τ' MS. V. apud Livineium.]

258. νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ. Sic liquido scriptum in D. Ceteri codd. ut Aldus, νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ, labante versu. Haud male emendaverat Heathius, νῦν δ' ἄρ' ἐπικυρῶ— [ἐπεὶ κυρῶ τ' Burtonus.]

261. Sunt quibus phrasis horum versuum intricatior videri possit. Sensus est: *Si liberos reliquisset Laïus, esset illis genus commune cum liberis meis; fratres essent illi liberorum meorum.* εἰ κείνῳ γένος εὐτύχησεν, κοινῶν παίδων κοινὰ ἦν ἂν ἐκπεφυκότα γένη. Sophocli familiare est κοινὸς usurpare pro ἀδελφὸς, quod Scholiaste observatum ad 1. Antigonæ versum, et Hesychio in voce.

[263 Eustath. Il. Θ. p. 700. antep. παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κρᾶτα εὕρηται καινότερον.]

264. τοῦδ' ὡσπερεὶ τῦ 'μοῦ πατρός. Sic recte eruditus Britannus. Codd. et Aldus τάδ'.

[264. τάδ'. Brunckius ex conjectura τοῦδ'. SCHAEFER.]

267. τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε. Hoc exemplo bis utitur Eustathius ad illustrandas similes apud Homerum constructiones. Ἰλ. Β. 54. Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυληγενέος βασιλῆος. et Ε. 741. Ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου. ad quem versum ita commentatur, p. 601. τὸ Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, ὅμοιόν ἐστι τῷ, Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλαιγενέος βασιλῆος. ὡς γὰρ ἐκεῖνο τῇ τοῦ κτητικοῦ ἀναλύσει εὐοδοῦται εἰς σύνταξιν, οὕτω καὶ τοῦτο. τὸ γὰρ Νεστορέῃ ἀναλυθὲν εἰς τὸ, τῇ τοῦ Νέστορος, εὖ ἔχει πρὸς τὸ εἰπεῖν, παρὰ τῇ Νέστορος βασιλῆος νηΐ. οὕτω δὲ καὶ τὸ, Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, λέγει κατ' ἀνάλυσιν ὅτι ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς, τοῦ δεινοῦ πελώρου. ὁμοίως καὶ τὸ (Antig. 1135.) Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιὰς, τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς, μεταποιηθὲν ἀναλυτικῶς εὐοδοῦται εἰς τὸ, τὰς τῆς Θήβης ἀγυιὰς, ἣν ἐπέκεινα πασῶν πόλεων τιμᾷς. ἐκεῖνο μέν τοι καὶ ἄλλως καθίσταται. δύναται γὰρ εἶναι τὸ Θηβαίας, ἀντὶ τοῦ Θήβης, ἵνα ᾖ ὥσπερ σελήνη σεληναία, οὕτω καὶ Θήβη Θηβαία, αὐτὴ ἡ Θήβη. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, καὶ ἐκ τῶν Σοφοκλέους τὸ, Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ Κάδμου καὶ Ἀγήνορος. καὶ ἐκεῖ γὰρ εὔοδος ἡ σύνταξις δι' ἀναλύσεως τοῦ Λαβδακείῳ παιδὶ, ἵνα ᾖ τῷ παιδὶ τοῦ Λαβδάκου, καὶ τῶν ἑξῆς.

[270. γῆς. Ex conjectura virorum doctorum. Vulgo γῆν. Verbum

μήτ' ἒν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τῶδ' ἐχθίονι.
ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

ΧΟ. Ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ.
οὔτ' ἔκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν

ἀνιέναι, quod ut transitivum vertit Erfurdtius, neutralem h. l. vim habet, utpote significans *prodire, existere.* V. Lobeck. ad Ajac. p. 258. SCHAEFER.]

271. μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας. Est cui hic legendum esse videtur γυναῖκα vel γυναῖκας. Sed fallitur. θεοὺς cohæret cum εὔχομαι, non vero cum ἀνιέναι, *Deos precor, a Diis peto,* μήτε γῆν ἀνιέναι αὐτοῖς ἄροτόν τινα, μήτε γυναικῶν παῖδας. Verbum ἀνιέναι mulierum partubus seorsum applicari non posset, qui e terra non gignuntur. Sed nihil frequentius schemate, quo verbum uni rei proprium pluribus adhibetur. Extrinsecus aliud verbum ex analogia assumendum, quod fetu mulierum conveniat, αὔξειν, τρέφειν, siquidem terra παμβῶτις, κουροτρόφος appellatur. Homerus Odyss. Γ. 289.—λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦε Κύματά τε τροφόεντα. ad quem locum Eustathius, p. 1468. ἐν τῷ, αὐτμένα χεύας κύματά τε τροφόεντα οὐ προσυπακουστέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ χεύας καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἀλλ' ἐξ ἀναλόγου νοητέον τὸ ἐγείρας, ἢ κορυφώσας. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ, σῖτον καὶ οἶνον ἔσθων, ἡ ἀκολουθία τὴν τοῦ πίνειν μετοχὴν ἔξωθεν τῷ οἴνῳ κομίζει, ὡς τοῦ ἔσθων τῷ σίτῳ προταρηρότος. τοιούτου δὲ σχήματος καὶ τὸ, καπνὸν λεύσσομεν καὶ φθογγήν. φθογγὴ γὰρ οὐ λεύσσεται πάντως, ἀλλ' ἐξακούεται. ὡς χρῆναι νοεῖν ἐντελῶς, ὅτι καπνὸν ἐλεύσσομεν καὶ φθογγὴν ἠκούομεν, εἰ καὶ σεσίγηται τὸ τῆς ἀκοῆς ἀφελῶς ἢ γοργῶς. Hujus idiotismi, cujus tamen exempla apud utriusque linguæ scriptores passim obvia, ignoratio vel doctis fraudi fuit. Cave credas quidpiam deesse in hac phrasi Æschinis contra Timarchum: μὴ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον, ἀλλὰ γιγνόμενον τὸ πρᾶγμα νομίσηθ' ὁρᾶν. Ad quem locum Reiskius, p. 161. *Post* λεγόμενον *videtur* ἀκούειν *deesse.* Nugatur: non magis ibi deest, quam in hoc Æschyli versu, Prom. 21. Ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν Ὄψει. Plura de hoc schemate dicemus ad El. 435.

[272. φθερεῖσθαι. Cum Scholio Augustano, quod Erfurdtius publici juris fecit, compara simile Thomæ Mag. p. 166. s. præceptum de verbo εὔχομαι. Non contemnendæ hujusmodi regulæ, etsi obnoxiæ exceptionibus. Obiter moneo, Schneiderum in Xenophont. Anab. I. 7, 19. videri scripturam omnium librorum μαχεῖσθαι sine justa causa mutasse in μάχεσθαι. SCHAEFER.]

[273. ὑμῖν—τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις. V. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 7. SCHAEFER.]

276. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες. Eustathius, p. 1809. legit ὥσπερ μ' ἀραῖον εἷλες, exponitque ὥσπερ με εἷλες διὰ τῆς ἀρᾶς.

277. ἔχω. gl. δύναμαι.

278. τὸ δὲ ζήτημα. Nominativus solutus; non vero qui vice genitivi est, et Latinorum ablativo absoluto respondet; sed per *Quod attinet* explicandus. Vide Valckenarium ad

Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε.
OI. δίκαι' ἔλεξας. ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
ἃ 'ν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.
XO. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἅ μοι δοκεῖ.
OI. εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι.
XO. ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
σκοπῶν τάδ', ὦ 'ναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
OI. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἔπεμψα γὰρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.
XO. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη.
OI. τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
XO. θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
OI. ἤκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.
XO. ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.
OI. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.
XO. ἀλλ' οὑξελέγξων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ

Phœniss. p. 102. Aliter hic locus expediri etiam potest, sublata distinctione post ζήτημα, ut constructio sit: ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Φοίβου τόδε τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε. Vel adhuc, transposita sequenti distinctione, ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Φοίβου τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις ποτε εἴργασται τόδε. Prima ratio omnium videtur optima.

281. οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ. Sic duo codd. recte, ut jam legendum esse monuerat Kœnius ad libellum de Dialectis, p. 23. Ceteri codd. ut impressi, solœce, οὐδὲ εἷς δύναιτ'—Initio versus male codd. et impressi ἄν: quæ frequens est in libris menda. Vide Marklandum ad Suppl. 364.

284. ταὔθ' ὁρῶντ'. Id est τὰ αὐτὰ, ut recte scriptum et expositum reperi in uno cod. Perperam vulgo ταῦθ'.

286. σκοπῶν. gl. ζητῶν, ἐρευνῶν. et 291. σκοπῶ, ἐξετάζω.

290. κωφά. gl. ἀνυπόστατα—παλαιὰ, σαθρά.

[290. ΚΩΦΑ, ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΑ ΕΠΗ. ψυχρὰ, καὶ οὐδὲν σαφὲς ἔχοντα. τὰ ψιθυριζόμενα. SUIDAS.]

295. Glossa: τὰς σὰς ἀκούων τοιάσδε κατάρας οὐχ ὑπομενεῖ σιγῇ φυλάττων.

[296. ΤΑΡΒΗ, ΚΑΙ ΤΑΡΒΟΣ. εὐλάβεια, καὶ φόβος. ᾧ μὴ 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ. τουτέστιν, ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικὼς, οὐδὲ τὸν λόγον. Ω ΜΗ ΕΣΤΙ ΤΑΡΒΟΣ δρῶντι, τοῦτον οὐδ' ἔπος φοβεῖ· Τουτέστιν, ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικὼς, οὐδὲ τὸν λόγον. SUIDAS.]

297. οὑξελέγξων. gl. ὁ φανερώσων αὐτόν. Aldus οὑξελέγχων, ut est in B. T. Ceteri futurum habent.

τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.
ΟΙ. ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τε,
ἄῤῥητά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν· ἧς σε προστάτην
σωτῆρά τ', ὦ 'ναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον, μαθόντες εὖ,
κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
σὺ δ' οὖν, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμὲ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη

[300. ΝΩΜΩΝ. κρίνων. ἐξετάζων. Σοφοκλῆς. Ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία διδακτά τε, Ἄῤῥητά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοστιβῆ. SUIDAS.]

[301. ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ. τὰ ἐν τῇ γῇ. τὰ ἐπίγεια. ἄῤῥητά τε, καὶ χθονοστιβῆ. SUIDAS.]

305. εἰ καὶ μὴ 'κλυες. Sic recte Valckenarius ad Phœniss. pag. 320. quod confirmat codd. glossa, μὴ ἤκουσας, tametsi in iis etiam scriptum μὴ κλύεις.

[305. κλύεις. Brunckius ex Valckenarii conjectura 'κλυες.] SCHAEFER.]

310. σὺ δ' οὖν. Sic Aldus et codd. omnes. Perperam Triclinius οὖν mutavit in οὐ, putans forte negationem cum φθονήσας requiri, quæ jam adest in geminato μήτε.

311. μαντικῆς ὁδόν. gl. μέθοδον. Frequens usus nominis ὁδὸς pro *modo, ratione.* Vide indicem nostrum in Aristophanem, Euripidem Hec. 734. Phœn. 922. Hippol. 291. 394. Heracl. 237.

314. ἐν σοί ἐσμεν, *in te sumus.* id est, *in te omnis posita est spes nostra.*

[316. ΦΕΥ. σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. ἢ ὀδυνηρὸν οἰμώγημα. ἔστι δὲ καὶ θαυμαστικὸν τὸ φεῦ. Σοφοκλῆς. Φεῦ. φεῦ. Φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη Λύει φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ Εἰδὼς, διώλεσ', οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην. ὡς δεινὸν φησὶ τὸ φρονεῖν, ὅταν τὸ φρονούμενον τῷ φρονοῦντι μὴ συντελῇ. SUIDAS.]

[316. Eustathius Il. Z. p. 626, 53. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ οὕτω τὸ λυσιτελεῖ, τέλη λύει φρονοῦντί φησι Od. M. p. 1722, 15. Ὅτι ἐν τῷ, καὶ τότε δὴ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων, ὅπερ

λύει φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.
ΟΙ. τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.
ΤΕΙ. ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
κἀγὼ διοίσω τοὐμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.
ΟΙ. οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει
τῆδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
ΤΕΙ. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.
ΧΟ. μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῇς, ἐπεὶ
πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι.
ΤΕΙ. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε
τἄμ' ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά.

οἰκεῖον λέγειν ἐν προγνώσει κακοῦ, ἔστιν ἐνθυμηθῆναι καὶ τὸ Σοφόκλειον γνωμάτευμα, τὸ λέγον, δεινὸν τὸ φρονεῖν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι· τουτέστι, δεινόν ἐστι προειδέναι τὸ μέλλον, ἔνθα μὴ λυσιτελεῖ τῷ προειδότι.]

[317. λύῃ. Sic Scholiastes. Vulgo λύει. V. ad Ajac. v. 1074. SCHAEFER.]

318. διώλεσα. gl. ἐπελαθόμην. recte. Ut σώζειν sæpe adhibetur pro *tenere memoria*, sic διολλύειν adhibetur pro *oblivisci*. Vide quæ notavi ad Eurip. Bacchas 782. et Hippol. 391. Nimis facete locum hunc vertit Johnsonus. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην, *alioquin huc non venissem:* nempe εἰ ἐσωζόμην αὐτά: εἰ μὴ ἐπελαθόμην. Qui popularem suum merito castigat Jo. Burton, eo non fuit perspicacior. Locus hic, si quis alius, sanus est.

329. ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε τἄμ' ἐξενείπω. Sic ex indole linguæ legendum est. Vulgata lectione nihil mendosius: ἐγὼ δ' οὐ μήποτε τἄμ' ὡς ἂν εἴπω. Ex his apud omnes constat nullum sensum elici posse, in quibus nulla quidem est legitimæ constructionis forma. ȣ μὴ cum futuro indicativi vel aoristo 2 subjunctivi construitur. Perspicuus est sensus: οὐ μή ποτε εἴπω τἀμὰ, ἤγουν τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ ἐκφανήσω, ἤγουν φανερὰ ποιήσω τὰ σὰ κακά. Sic recte glossa: unde non aliter scripsisse Tragicum liquet, ac edidimus, οὐ μή ποτε τἄμ' ἐξενείπω. Bicompositi verbi, librariorum errore perquam solemni, exciderant præpositiones. ἐνέπω apud Tragicos frequens est, quo in verbo liquida geminari solet, metri lege plerumque id flagitante. Eustathius ad Odyss. p. 1381. τὸ δὲ ἔννεπε πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἑνὸς ν. καὶ δῆλον ἐξ ὧν πολλαχοῦ τὸ ἐνέπω δι' ἑνὸς ν ἐκφέρεται, ἀπὸ τῆς ἐν προθέσεως καὶ τοῦ ἔπω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔπος. Verbo ἐξενέπω usi sunt Pindarus Olymp. viii. 26. Apollonius i. 764. Dionysius Perieg. 556. Apud Eurip. Bacchis, 1255. occurrit aliud bicompositum ἐξυπειπεῖν haud magis apud Tragicos obvium quam ἐξενέπειν. utrumque legitimum est et extra omnem suspicionem. Admoveri huc potest Scholiastæ observatio ad alterius Œdipi v. 1648. ἴδιον αὐτοῦ τὸ πολλαῖς κεχρῆσθαι ταῖς προσθέσεσι.

[329. τἄμ' ὡς ἂν εἴπω. Hæc est librorum scriptura. Brunckius ex conjectura edidit τἄμ' ἐξενείπω. Mihi

ΟΙ. τί φῄς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
ΤΕΙ. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
ΟΙ. οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ;
ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ;
ΤΕΙ. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ

in mentem vénit τἄμ' εἴς σ' ἀνείπω.—Pro σ' ἐκφήνω Brunckius σὰ 'κφήνω. V. Electr. v. 1499. SCHAEFER.]

332. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτόν. Sic præter Athenæum, l. x. p. 453. unus e nostris codd. indubie, et alter a prima manu. Reliqui ἐγώ τ' ἐμαυτὸν, cum glossa, ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ. Passim occurrit ἐγὼ οὐ disyllabum, ut Œd. Col. 939. Antig. 458. apud Comicum Lys. 284. 876. Ran. 33. Vesp. 416. Equit. 340. Cujusvis etiam vocis ω finale cum sequente οὐ in unam syllabam coalescit, ut in Lysistr. 1171. Οὐ τὼ σιώ, οὐχὶ πάντα γ', ὦ λυσσάνιε. Similiter ω ει coalescunt, ut in Philoct. 585. ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής. et Vesp. 1224. Ἐγὼ εἴσομαι. καὶ δὴ γάρ εἴμ' ἐγὼ Κλέων.

[333. πίθοιό μοι. BENTL.]

335. ὀργάνειας. gl. εἰς ὀργὴν κινήσειας. Sic libri omnes, adstipulante Eustathio ad Iliad. p. 792. ὀργῶ ὀργαίνω. οἷον, οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλὸν, παρὰ Σοφοκλεῖ, (Trach. 552.) παρ' ᾧ καὶ τὸ, καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας. Hemsterhusio, viro summo, legendum videbatur ὀργάσειας, ab ὀργάζειν, *quamlibet materiam subigere, macerare, mollire.* Conjecturam protulit Ruhnkenius ad Timæi lexicon, p. 129. elegantem quidem, nec tamen usquequaque certam. Similis hyperbole apud Plautum occurrit, Pænulo i. 2. 77. Nam illa mulier lapidem silicem subigere, ut se amet, potest.

[335. ΟΡΓΑΝΕΙΑΣ. ταράξειας. εἰς ὀργὴν ἐμβάλλοις.—Καὶ γὰρ ἂν πέτρου Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας. SUIDAS.]

336. ἄτεγκτος. gl. σκληρὸς, ἀμείλικτος. ἀτελεύτητος, ἄπρακτος, ἀκαμπής. Eustathius, p. 441. ἀτελεύτητος παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὸν μὴ τελευτὴν ἐπάγοντα τοῖς ζητουμένοις δηλοῖ ἐν τῷ, ἄτεγκτος κἀτελεύτητος ΦΑΝΕΙ. Et sic quidem apud eum legitur φανεῖ, non φανῇ. Qua occasione monebo Atticam terminationem secundæ personæ passivæ et mediæ formæ me ubique in futuris reposuisse; nec forte doctiorum reprehensionem effugero, quod idem in reliquis temporibus non fecerim, ut in Aristophane. Quod ad futura attinet, haud pauca supersunt in impressis nostris libris hujus Atticismi vestigia, librariorum inconstantia, quibus cordi fuisse videtur nulli parcere. Infra, 1295. εἰσόψει. El. 381. προσόψει. Trach. 199. ὄψει. Eurip. Androm. 708. φθερεῖ. Bacchis, 782. σώσει. et alia permulta. In Aj. 195. D. præsens στηρίζει exhibet. In Eurip. Iphig. T. 483. λυπεῖ scriptum olim fuisse pro λυπῇ Marklandus evicit. Vide Valckenarium ad Phœniss. p. 216.

[336. ΑΤΕΓΚΤΟΣ ἄνθρωπος παρηγορήμασιν. ὁ μὴ βρεχόμενος μήτε προσιέμενος παραμυθίαν. ἀλλὰ σκληρὸς ὢν ὡς ἡ πέτρα, ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν, ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος βρέχεσθαι. Σοφοκλῆς. ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος, καὶ ἀτελεύτητος φανείς. ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθής. ἀδάκρυτος. τέγγειν γὰρ τὸ βρέχειν. ἀτελεύτητος δὲ, δυσαξίωτος, δυσπαράκλητος, ἀμείλιχος. SUIDAS.]

337. τὴν σὴν δ' ὁμοῦ ναίουσαν. Argutatur Eustathius ad Iliad. p. 755. ambiguum hîc statuens esse sensum,

335. ὀργήνειας. Elm.

ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ᾽ ἐμὲ ψέγεις.
ΟΙ. τίς γὰρ τοιαῦτ᾽ ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ᾽ ἔπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ᾽ ἀτιμάζεις πόλιν;
ΤΕΙ. ἥξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.
ΟΙ. οὐκοῦν ἅ γ᾽ ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
ΤΕΙ. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ᾽, εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι᾽ ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη.
ΟΙ. καὶ μὴν παρήσω γ᾽ οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
ἅπερ ξυνίημ᾽. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι θ᾽, ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ᾽ ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοὔργον ἂν σου τοῦτ᾽ ἔφην εἶναι μόνου.
ΤΕΙ. ἄληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,
ᾧπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ᾽ ἡμέρας
τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε, μήτ᾽ ἐμέ,
ὡς ὄντι γῆς τῆσδ᾽ ἀνοσίῳ μιάστορι.
ΟΙ. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ῥῆμα; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;
ΤΕΙ. πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.
ΟΙ. πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
ΤΕΙ. πρὸς σοῦ. σὺ γάρ μ᾽ ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.

quo aliud Tiresias innuit ac dicere videtur. δοκεῖ μὲν λέγειν ὁ Τειρεσίας, ὅτι τὴν σὴν ὀργὴν οὐ κατεῖδες, τὴν σύμφυτόν σοι. ἀληθῶς δὲ λέγει, ὅτι τὴν σὴν ἄλοχον οὐκ οἶδας, ἤγουν τὴν μητέρα σου, ᾗ συμβιοῖς. ὅπερ ὀκνήσας ἐκφῆναι, εἶπε τὸ ὁμοῦ ναίουσαν, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὁμευνέτιν.

341. ἥξει. gl. παραγενήσεται, φανήσεται.

345. ὡς ὀργῆς ἔχω. gl. ὡς διάκειμαι ἕνεκα ὀργῆς. alia: ὡς δυνατός εἰμι ὀργίζεσθαι. Neutraliter adhiberi ἔχω cum genitivo ostendi ad Comici Lysistr. 173.

350. ἄληθες; gl. εἰρωνικόν. Vide quæ notavimus ad Comici Ran. 840.

351. ᾧπερ προεῖπας. Sic omnino legendum. Supra, 223. ὑμῖν προφωνῶ. Mendose in libris προσεῖπας, frequenti librariorum errore in verbis cum πρὸ et πρὸς compositis. Sic in Eurip. Hippol. 499. προσῆγον pro προῆγον male scriptum fuit: in Comici Concion. 31. προσιόντων pro προϊόντων.

355. καί που. Sic scribendum. Encliticum hîc est που, non adverbium loci *quo*, ut male vertit Johnson.

[355. Male Brunckius καί που. Porson.]

[356. ΤΡΕΦΕΣΘΑΙ. τρέφω καὶ τὸ ἔχω. τἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω. ἀντὶ τοῦ ἔχω. Suidas.]

[356. ΤΑΛΕΣΙΝ. ἀναλώμασιν. ἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω. ἀντὶ τοῦ ἔχω. Suidas.]

358. προὐτρέψω. gl. παρεκίνησας.

ΟΙ. ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
ΤΕΙ. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ 'κπειρᾷ λέγειν;
ΟΙ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
ΤΕΙ. φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, οὗ ζητεῖς, κυρεῖν.
ΟΙ. ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.
ΤΕΙ. εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;
ΟΙ. ὅσον γε χρῄζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.
ΤΕΙ. λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
αἴσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾷν ἵν' εἶ κακοῦ.
ΟΙ. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
ΤΕΙ. εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
ΟΙ. ἀλλ' ἔστι, πλήν σοι. σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.
ΤΕΙ. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι

360. ἢ 'κπειρᾷ λόγων; Aldus et codd. ἢ 'κπειρᾷ λέγειν; Glossa in aliis, δοκιμάζεις καὶ ἐνοχλεῖς. In D. εἰ πεῖραν λόγων προτρέπῃ. In hoc cod. legisse videtur λέγων nescio quis olim, qui margini adscripsit, *an* λέγειν; Corruptam esse lectionem constat, unde nullus exoritur sensus. Heathius conjecit ἢ 'κπειρῶν λέγεις, vel ἢ 'κπειρᾷς λέγων. Neutrum mihi placet: nec fere magis, quod dedi, etsi illis probabilius sit: *aut sermonemne meum tentas?* id est, *experirisne an iterum eadem tibi sim dicturus?* Nullus dubito, quin Sophocles scripserit plano et perspicuo sensu: Οὐχὶ ξυνῆκας; πρὸς τί μ' ἐκπειρᾷ πάλιν;

[360. Brunckius ex conjectura οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ 'κπειρᾷ λόγων; SCHAEFER.]

361. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν. Ad priorem partem interrogationis respondet Œdipus, οὐχὶ ξυνῆκας; scilicet ξυνῆκα μὲν, ἀλλ' οὐχ οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον, ὅπερ ξυνῆκα. Ineptissime vertit Johnson.

[361. γνωτὸν MS. V. apud Livineium.]

362. οὗ refertur ad φονέα, licet proxime præcedat τἀνδρός. Qua ex vocum structura suboritur aliquid ambiguitatis. Mallem fere legi: φονέα σε φημὶ τοῦτον, οὗ ζητεῖς κυρεῖν. Sic infra, 449. τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι ζητεῖς.

[362. Vulgo jungunt οὗ ζητεῖς κυρεῖν. SCHAEFER.]

363. πημονάς. gl. λοιδορίας.

[364. Vulgo τί. SCHAEFER.]

365. ὡς μάτην. gl. ἐπεὶ ἀκαίρως.

366. σὺν τοῖς φιλτάτοις. Plurali numero unam matrem innuit. Sic infra, 1184. Œdipus ait: ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕστ' ἔμ' οὐκ ἔδει κτανών: quorum hoc ad solum patrem, superius ad solam matrem refertur. Est hoc schema Tragicis valde usitatum, de quo videndus Gatakerus opp. tom. i. p. 351.

[371. ΤΥΦΛΟΣ ΤΑ Τ' ΩΤΑ, ΤΟΝ ΤΕ ΝΟΥΝ, ΤΑ Τ' ΟΜΜΑΤ' ΕΙ. Οἰδίπους. σὺ δ' ἄθλιός γε. ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα. Οἷον, οὐδείς ἐστιν ὃς οὐ ταῦτά σοι ὀνειδίσει, ἅπερ μοι ὠνείδισας. τὸ δὲ τάχα, ἀντὶ τοῦ ταχέως. καί σε μετ' ὀλίγον ἐροῦσι τυφλόν. Πρὸς Τειρεσίαν ὁ λόγος. Et similiter fere in v. 'Ονειδίζω. SUIDAS.]

οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
ΟΙ. μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμὲ,
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν.
ΤΕΙ. οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.
ΟΙ. Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα;
ΤΕΙ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
ΟΙ. ὦ πλοῦτε, καὶ τυραννὶ, καὶ τέχνη τέχνης
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,

374. μιᾶς τρέφη πρὸς νυκτός. id est, μία σε νὺξ τρέφει. gl. διόλου ἐν τῷ σκότει διατρίβεις, qui versus est horum verborum sensus. Nemo ignorat quantum frequentet Sophocles verbum τρέφειν sensu τοῦ ἔχειν, qua de re videndi Casaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364. Quæ sequuntur, eorum vera est expositio in scholiis priore loco proposita; altera nauci non est. Male Aldus βλέψαι, errore typothetæ, ut videtur; nam hoc in nullo cod. reperi, ne quidem in T. qui βλάψαι recte habet. Planum, ut opinor, et facilem sensum reddidi; unde ad id quod Œdipus dixit, nemo jam non intelligit, quid Tiresias respondere debuerit. Sequentium versuum absurda sententia est, tam in Græcis, uti vulgo leguntur, quam in Johnsoni versione. Nempe Tiresias plane contrarium dicit illius, quod dicere debuit: οὐ γάρ με μοῖρα πρός γε σοῦ πεσεῖν. Immo οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν. In istis γὰρ refertur ad suppressam sententiæ partem, facile supplendam: οὐδ' ἂν σε βλάψαιμ'· οὐ γὰρ μοῖρά ἐστι σὲ πρὸς ἐμοῦ πεσεῖν. Facile, imperitis describentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. τάδ' ἐκπρᾶξαι. gl. τάδε τιμωρῆσαι. Quid vero? *Scelus, cujus auctorem investigas, quodque te ipsum patrasse ignoras.* Obscure loquitur Tiresias, ita ut quod is cogitet, non statim assequi possit Œdipus: sed nobis, qui legimus, perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Jam olim vitium inolevit, quod ne subodorati quidem sunt veteres critici: recentiores autem interpretes prorsus cæcutierunt.

[374. Eustathius Il. H. p. 675, 50. τὸ Σοφοκλέους, μιᾶς τρέφη πρὸς νυκτὸς, ἐπὶ Τειρεσίᾳ ῥηθὲν, ἐλυσιτέλησεν εἰς τὸ, νύκτα τῷ ἐκ γενετῆς τυφλῷ εἶναι τὸν ὅλον βίον.]

[379. δέ σοι. Brunckius γε σοί. V. Porson. ad Euripid. Med. p. 410. b. ed. Lips. alt. Schaefer.]

[379. ΠΗΜΑ. κακόν βλάβη. δυστυχία. Σοφοκλῆς. (Aj. 363.) Μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει. Τὸ ἑξῆς. μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος μεῖζον ποιήσῃς τῆς ἄτης τὸ πῆμα. ἄτην φησὶ τὴν μανίαν πῆμα δὲ, τὸν θάνατον. ὅ ἐστι χεῖρον τῆς μανίας. καὶ αὖθις Σοφοκλῆς. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί. εἰρήκει γὰρ Οἰδίπους, Κρέοντος, ἢ σου ταῦτα τἀξευρήματα. Suidas.]

[380. ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιούντων πλέον ἔχειν, καὶ τὸ πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ βελτίονος ἑκάτερον αὐτῶν ἔταξεν, ὅταν τοῦ ἀγαθοῦ πλέον ἔχῃ τις ἑτέρων. Σοφοκλῆς. Ω πλοῦτε, καὶ τυραννὶ, καὶ τέχνη τέχνης Ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ, Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται. Eadem citantur in v. Πολύζηλος. Suidas.]

ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισε,
ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὑξ ἀρχῆς φίλος,
λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον,
δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
ἐπεὶ, φέρ' εἰπὲ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοῦ 'πιόντος ἦν
ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων,
οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν,
ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,

[384. ΔΩΡΗΤΟΝ. τὸ ὡς δῶρον διδόμενον. ἡ τραγῳδία. Citat etiam v. Χειρίζω. SUIDAS.]

[384. Citat Eustathius Il. Ε. p. 538, 20.]

386. τὸ ΥΠΕΛΘΩΝ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιόντων λέγεται, ὅταν τοὺς ἀντιπάλους ὑπέρχωνται λαθόντες, ἵνα εὐχειρώτους οὕτω ποιήσαντες καταστρέψωσι.

[387. ΥΦΕΙΣ. ὑποβαλών. Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον. δόλιον, ἀγύρτην. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[387. ΜΑΓΟΣ. μάγους ἐκάλουν τοὺς ψευδεῖς φαντασίας περιτιθέντας ἑαυτοῖς. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τοὺς φαρμακοὺς, μάγους ἔλεγον. Σοφοκλῆς. Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον. SUIDAS.]

[387. ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΟΣ. ἐπινοητὴς κακῶν. κατασκευαστής. τὰ φαῦλα μηχανώμενος. ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον. Σοφοκλῆς φησί. SUIDAS.]

[388. ΑΓΥΡΤΗΣ. πτωχός. ὀχλαγωγός. ἐπαίτης φιλοκερδὴς, ἢ συρφετώδης. ἔστι δὲ καὶ βόλος κυβευτικὸς, καὶ γάλλος, καὶ μάντις. ὡς Ἀπίων ἐν ἐπιγράμματι. Κειράμενος γονίμην τὶς ἀπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης. Καὶ αὖθις. δόλιον ἀγύρτην, ὃς ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδορκε. SUIDAS.]

390. ἐπεὶ, *alioqui, si secus est.* gl. εἰ δὲ μὴ, ἄγε εἰπέ.

[391. ΡΑΨΩΔΙΑ. φλυαρία. λόγων συναφή. ἀδολεσχία. καὶ ῥαψῳδός. ἡ Σφίγξ. ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδεῖν καθ' Ὅμηρον, ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν ἄν. Σοφοκλῆς. Πῶς οὐχ ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων, Ἠύδας τί τοῖς δ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον. Περὶ τῆς Σφιγγὸς φησί. SUIDAS.]

391. ῥαψῳδὸς κύων. Dirissima quæque monstra *canes* appellant Græci poëtæ. Eurip. Herc. fur. 1275. Τήν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῆ κύνα Ὕδραν φονεύσας. Harpyias Apollonius ii. 289. appellat μεγάλοιο Διὸς κύνας. Erinnyes in Electra, 1387. μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες.

[393. ΤΟΥ 'ΠΙΟΝΤΟΣ. τοῦ μέλλοντος. τοῦ τυχόντος. Σοφοκλῆς. Καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοῦ 'πιόντος ἦν Ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει. Ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων Οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν. ἀλλ' ἐγὼ μολὼν Ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν Γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών. SUIDAS.]

γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὼ ξυνθεὶς τάδε,
ἁγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων
εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς.
ΧΟ. ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.
ΤΕΙ. εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
σὺ, καὶ δεδορκὼς, οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω.
καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς

402. ἁγηλατήσειν. gl. ἐμὲ δηλονότι, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. Plerisque in codd. ut in Aldina edit. tenui spiritu notatur. At melius asperatur. Eustathius ad Odyss. Λ. p. 1704. τὸ ἁγηλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐκεῖνο μέν τοι καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἅγος. Sequentibus haud leniora audit Tiresias a Pentheo apud Euripid. in Bacchis, 254. Εἰ μή σε γῆρας πολιὸν ἐξερύετο, Κάθησ' ἂν ἐν Βάκχαισι δέσμιος μέσαις Τελετὰς πονηρὰς εἰσάγων.

[402. ΑΓΗΛΑΤΕΙΝ, ὡς ἅγος καὶ ἐναγεῖς τινὰς ἀπελαύνειν. ἐὰν μὲν δασέως, τὸ τὰ ἄγη ἀπελαύνειν. ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀπελάσειν. Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χ' ὡ συνθεὶς τάδε, ἀγηλατήσειν. καὶ Ἡρόδοτος. ὁ δὲ, σὺν μεγάλῃ χειρὶ ἀπικόμενος, ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων. SUIDAS.]

[410. ΖΩ. δοτικῇ. Σοφοκλῆς. οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ. SUIDAS.]

411. Vide P. Victorii Var. Lect. vii. 22.

[411. ΓΕΓΡΑΨΟΜΑΙ. δεήσομαι. ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι. Σοφοκλῆς φησί. SUIDAS.]

413. σὺ, καὶ δεδορκὼς, οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ. Vulgo σὺ καὶ δέδορκας κοὐ βλέπεις. In uno cod. reperi σὺ καὶ δεδορκὼς κοὐ βλέπεις. Unde lectionem concinnavi quam dedi, altera, ni fallor, meliorem. Sic in Aj. 85. Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

[417. ΑΜΦΙΠΛΗΞ. ἡ ἀμφοτέρωθεν ἐλασία. ἡ ἑκατέρωθεν πλήττουσα, ἔκ τε πατρὸς, καὶ μητρός. Σοφοκλῆς. Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς Ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά. SUIDAS.]

ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρὰ,
βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν,
ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα
προπηλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε.

ΟΙ. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;

ΤΕΙ. οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.

ΟΙ. οὐ γάρ τι σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.

418. δεινόπους. gl. φοβερὰ τὴν ἐπιδημίαν.

[418. ΔΕΙΝΟΠΟΥΣ ΑΡΑ. ἡ διὰ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα. SUIDAS.]

[420. Vulgo post λιμὴν interrogandi signum ponitur. SCHAEFER.]

425. ὅσ' ἐξισώσει. Sic recte Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἅ σ' ἐξισώσει τοῖς σοῖς τέκνοις. Verum ἅ σ' ἐξισώσει σοι absurdum mihi videtur. ἐξισώσει hîc neutrum est, ut παρισώσῃ apud Comicum in Vespis, 565.

[425. ἅ σ'. Satis hoc αἰνικτὸν κἀσαφές. Brunckius ὅσ'. SCHAEFER. ἅσσ' Porsonus, quem vide ad Euripidis Suppl. 594.]

426. τοὐμὸν στόμα. gl. τοὺς ἐμοὺς λόγους. στόμα apud Tragicos sæpissime *sermonem* significat. Sic infra, 671. τὸ σὸν ἐποικτείρω στόμα ἐλεεινόν. id est, τοὺς σοὺς λόγους ἐλέους ἀξίους.

[428. ΕΚΤΡΙΒΗΣΕΤΑΙ. διατρίψει ἐν τοῖς κακοῖς. ἢ ἀπολεῖται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργυρῶν, ἢ χαλκῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων σκευῶν, ἅπερ ἐν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τριβόμενα ἐλαττοῦται. Σοφοκλῆς.—Σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν Κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε. SUIDAS.]

[431. ΑΠΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσῃ. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

433. ᾔδη. Sic E. a prima manu. Reliqui codd. et Aldus contra Atticorum morem, ᾔδειν. Vide doctos viros, quos laudavimus ad Comici Nub. 329. Attica hæc forma sæpe a librariis, sæpius ab editoribus obliterata fuit. In Œd. Col. 944. ubi Aldus ad codd. fidem ediderat ᾔδη, Turnebus reposuit ᾔδειν. In Trach. 988. Aldus edidit ἐξῄδης, quod Turnebus etiam mutavit in ἐξῄδεις. Nos genuinam formam constanter retinemus.

434. ἐστειλάμην. gl. μετεστειλάμην. Simplex pro composito. στέλλειν et στέλλεσθαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra, 860. Œd. Col. 298. Antig. 165. Phil. 60. 495.

[434. ΣΧΟΛΗ͂ Γ' ΑΝ. ἀντὶ τοῦ, καθ'

ΤΕΙ. ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ,
μῶροι· γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.
ΟΙ. ποίοισι; μεῖνον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
ΤΕΙ. ἥδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.
ΟΙ. ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.
ΤΕΙ. οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς;
ΟΙ. τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν.
ΤΕΙ. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
ΟΙ. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει.
ΤΕΙ. ἄπειμι τοίνυν· καὶ σὺ παῖ κόμιζέ με.
ΟΙ. κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν
ὀχλεῖς, συθείς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
ΤΕΙ. εἰπὼν ἄπειμ', ὧν οὕνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
δείσας πρόσωπον. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.

ὅλως. βραδέως. οὐδαμῶς. Σοφοκλῆς. ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην. Suidas.]

[434. Lege, Σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς σ' ἐστειλάμην. Porson.]

[434. σχολῇ γ' ἄν. Vulgo σχολῇ σ' ἄν. V. not. ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 153. Schaefer.]

[435. μὲν σοί. Male Brunckius μέν σοι, omnino in τονώσει horum pronominum negligentissimus. Adverte autem verborum ordinem inversum, ut in pronomen, quod vox h. l. urget, cadat ictus: nam ex regula syntactica esse debebat, ὡς σοὶ μὲν δοκεῖ, cum opponatur γονεῦσι δέ. Schaefer.]

436. ἔμφρονες. gl. φρόνιμοι. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Triclinius inepte scripsit εὔφρονες, quod Turnebus prætulit, et ex ejus editione in subsequentes permanavit.

438. φύσει σε. gl. δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης.

439. ἄγαν αἰνικτά. Sic Aldus et codd. omnes ante Triclinium, qui γε inseruit imperite. Ultima in ἄγαν longa est. Vide quæ notavimus ad Comici Nubes 199. et 1120.

[439. ΑΙΝΙΚΤΑ. ἄγνωστα, κεκρυμμένα, ὡς πάντα γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ μοι λέγεις. Suidas.]

442. τύχη. gl. αὕτη ἡ εὐδοκίμησις.

[442. τύχη. Suspicor τέχνη. Quamquam vulgatam si quis tueatur, non valde repugnem. Conf. v. 680. Schaefer.] (Sic etiam Bentleius.)

445. τά γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς. Minus bene Aldus et Turnebus cum plerisque codd. σύ γ' ἐμποδών. In E. superscripta nostra lectio: γρ. τάγ'. et hoc unicum B. in textu exhibet. τὰ ἐμποδὼν, τὰ ἐν ποσὶ, τὰ προκείμενα, ut recte explicat Thomas M. excitato versu ex Eurip. Phœniss. 718. Ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων. ὀχλεῖς. gl. ταράττεις. συθεὶς, πορευθείς.

[446. Post prius ἂν vulgo comma est. ἂν οὐκ ἂν sic deinceps sæpissime ponuntur. Ita e. c. supra v. 339. V. Lobeck. ad Ajac. p. 397. Schaefer.]

448. πρόσωπον. gl. ἀξίωμα. — οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου, ut Aj. 1069 ad quem locum vide scholia minora. Sic codd. omnes, nec ulla est ratio cur mutetur ὅπου in ὅπως.

λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
τὸν Λαΐειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς
φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται
τῇ ξυμφορᾷ. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔπι,
σκήπτρῳ προδεικνὺς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνὼν
ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
ἔσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς, ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια — στροφὴ α΄.
Δελφὶς εἶπε πέτρα
ἄρρητ' ἀρρήτων τελέσαντα
  φοινίαισι χερσίν;
ὥρα νιν [a] ἀελλάδων ἵππων

[a] ἀελλοπόδων ed. 1. 2.

456. σκήπτρῳ προδεικνύς. Intellige τῇ βακτηρίᾳ προδεικνὺς ἑαυτῷ τὴν ὁδόν. Ineptissime hæc verba interpretatur Scholiastes—ἐμπορεύσεται. gl. ἀντὶ τοῦ πορεύσεται. Compositum hoc pro simplici frequentat Sophocles. Vide El. 405. Fr. Inc. liv. Inde ἔμπορος *viator*, Œd. Col. 25. 303. et ξυνέμπορος Trach. 318. ἔμπορος occurrit etiam hoc sensu apud Eurip. Alcest. 1020

457. ξυνών. gl. συνυπάρχων. ὢν ὁμοῦ ἀδελφὸς καὶ πατήρ.

[458. ἀὐτός. Brunckius αὐτός. SCHAEFER.]

460. ὁμόσπορος. gl. ὁμόγαμος.

465. ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων, *maxime infanda:* ut in El. 849. δειλαία δειλαίων *miserrima:* et alicubi ἔσχατ' ἐσχάτων κακὰ, *mala plusquam maxima.*

467. ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων. Sic omnino scribendus hic versus, ut cum antistrophico congruat, φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν. Quod vulgo legitur ἀελλοπόδων ἵππων metrica ratio vitiosum esse arguit. Vera lectio, quam reponimus, Hesychii auctoritate nititur, cujus glossam in Lexico nostro Sophocleo vide. Interpretem Hesychii nihil moror, qui metrorum vel imperitus, vel incuriosus, quid illorum lex requireret, haud observavit. In antistrophico versu codd. omnes, ut Aldus,

σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾷν.
ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας·
δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες ἀναπλάκητοι.
ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος — ἀντιστρ. α΄.
ἀρτίως φανεῖσα
φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἄδηλον
ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
φοιτᾷ γὰρ [b] ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν,
ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
ζῶντα περιποτᾶται.
δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσσει — στροφὴ β΄.

[b] ὑπαί τ' ἀγρίαν ed. 1. 2.

habent ὑπ' ἀγρίαν: solus Triclinii recensionem exhibens, ὑπαὶ ἀγρίαν, cum glossa: ὑπαὶ, διὰ τὸ μέτρον. Quod Turnebus dedit, nescio unde, ὑπὲρ ἀγρίαν, ipse sibi habeat. (*a*)

472. ἀπλάκητοι. Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀναμπλάκητοι. Triclinius et Scholiastes ἀναπλάκητοι. Ad metri rationem legendum omnino ἀπλάκητοι, quæ vox exstat Trach. 120.

[472. ΑΝΑΜΠΛΑΚΗΤΟΙ. αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλ' ἁπάντων κρατοῦσαι. ἢ ἄφυκτοι. ἀπλάνητοι. ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς. ὡς οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν. Σοφοκλῆς. Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται Κῆρες ἀναμπλάκητοι. Τουτέστι τοῦ Λαΐου. Suidas. In Suida reponendum esse ἀναπλάκητοι ex serie literarum liquet. Porson. ἀναπλάκητοι (sic) MS. C. C. C.]

[472. ἀπλάκητοι. Sic Brunckius. Al. ἀναπλάκητοι, ἀναμπλάκητοι. Totum hunc locum nuper tractavit Ahlwardtus in Programmate pleno bonarum rerum: *Beitrag zu I. G. Schneider's Griechisch-Deutschem Wörterbuche* p. 12. sqq., unice probans ἀναμπλάκητοι, Græcum esse negans ἀναπλάκητοι. Ut in re nondum, opinor, ad liquidum explorata, Brunckii scripturam retinui, etsi genuinam esse nullus affirmaverim. Idem de multis aliis locis dictum esto, ne forte superstitiosæ Brunckiani nominis reverentiæ arguar. Schaefer.]

[480. ἀπονοσφίζων. Vide supra ad 148. Eustath. Od. A. p. 1390, 44. Ὅμηρος ὀμφαλὸν θαλάσσης νοεῖ τὸ μέσον ἀκολούθως τοῖς τολμήσασιν γῆς ὀμφαλὸν εἰπεῖν τὸ καὶ μεσόμφαλον γῆς παρὰ Σοφοκλεῖ.]

[483. ΔΕΙΝΑ—ἀντὶ τοῦ μεγάλα—Suidas. ubi citantur hinc ad v. 488.]

[483. ταράσσει. V. not. ad L. Bos. de Ellips. p. 324. Schaefer.]

σοφὸς οἰωνοθέτας,
οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'·
ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.
τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
Πολύβου νεῖκος ἔκειτ';
οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
οὔτε τανῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτου
[χρησάμενος] δὴ βασάνῳ,
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
ἀδήλων θανάτων.
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὅ τ' Ἀπόλλων — ἀντιστρ. β'.
ξυνετοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
πλέον ἢ 'γὼ φέρεται,
κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
ληθής· σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
παραμείψειεν ἀνήρ. ἀλλ' οὔ-
ποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἴδοιμ'
ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων
ἂν καταφαίην. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐ-
τῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα
ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
βασάνῳ θ' ἡδύπολις.

[490. ἔκειτ'; Vulgo post ἔκειτ' commate distinguitur. Schaefer.]

492. Aldus et codd. omnes veteres, ἔμαθον πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ, omissa voce, quæ ad versus integritatem requiritur. Eam in veteribus scholiis deprehendere mihi visus sum. Versus Χρησάμενος δὴ βασάνῳ examussim antistrophico congruit, Τῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα. Eurip. Ion. 361. Ποίῳ τόδ' ἔγνω χρωμένη τεκμηρίῳ; Verbum rei aptissimum est, quod e textu in commentarium migrasse opinor. In fine præc. v. male Aldus cum plerisque codd. ἔγωγε. Recte scriptum elisa ultima vocali ἔγωγ' in C.

[493. χρησάμενος Brunckius ex conjectura addidit. Schaefer.]

506. μεμφομένων ἂν καταφαίην. id est οὐκ ἂν καταφαίην τῶν μεμφομένων τὸν μάντιν. *Non contradicerem illis, qui vatem incusarint, flocci fecerint.* Hesych. καταφάναι, κατειπεῖν.

488. οπισω *futura* Elm.

507. καταφαινην, επαινεσαιμι Schol.

τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ'
ὀφλήσει κακίαν.

ΚΡ. Ἄνδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
οὔ τοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν
ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

ΧΟ. ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν
ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

ΚΡ. πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι;

ΧΟ. ηὐδᾶτο μὲν τάδ'· οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

ΚΡ. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς,
κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου;

ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ.
αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.

[515. ΑΤΛΗΤΩ. ΑΤΛΗΤΩΝ. μὴ καρτερῶν. μὴ φέρων. δυσανασχετῶν. Πάρειμ' ἀτλητῶν. SUIDAS.]

516 Aldus et codd. plerique πρός τ' ἐμοῦ, quod glossatoribus et Triclinio valet πρός τι ἐμοῦ. id est, εἰ νομίζει πεπονθέναι τι πρὸς ἐμοῦ. Sed præterquam quod indefinitum τι non sic collocari solet, nunquam, nisi me memoria fallit, eliditur. In T. scriptum a prima manu πρός γ' ἐμοῦ, ut Turnebus edidit, quod verum est. Locutionem φέρειν εἴς τι illustrat Marklandus ad Suppl. 295. Gl. φέρει., ἀφορᾷ, ἔρχεται.

[518. ΜΑΚΡΑΙΩΝΑΣ. μακροβίους. Σοφοκλῆς. Οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος, Φέροντι τήνδε βάξιν. Ἀντὶ τοῦ οὐ βούλομαι ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ. SUIDAS.]

[519. ΒΑΞΙΝ. φήμην. Σοφοκλῆς. —εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς Ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι Λόγοισιν, εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον, Οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος Φέροντι τήνδε βάξιν. ἀντὶ τοῦ οὐ βούλομαι ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ. SUIDAS.]

[523. ἦλθε—τάχ' ἂν, *venit fortasse.* τάχα et ἂν posita ἐκ παραλλήλου. V. quæ monui ad Gregor. Corinth. p. 44. SCHAEFER.]

[526. λέγει. Lege λέγοι ex Aldo, et 3 MSS. a Burtono collatis. PORSON.]

[528. ΟΡΘΗΣ ΦΡΕΝΟΣ. τῆς ἀληθοῦς. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε, κἀξ ὀρθῆς φρενός. SUIDAS.]

[528. Sic Suidas. Vulgo ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κ. ὀ. φ. SCHAEFER.]

[531. s. Herodotus I. c. 38. οὔτε

ΟΙ. *οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις*
τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
ἵκου, φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
λῃστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
ἰδών τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
ἢ τοὔργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε
δόλῳ προσέρπον, κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;
ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου,
ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;
ΚΡ. *οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων*
ἴσ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
ΟΙ. *λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς*

δειλίην, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παριδών τοι, ποιέω ταῦτα. SCHAEFER.]

533. τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον. ἤγουν ὧδε θρασὺς καὶ ἀναιδὴς εἶ.

534. τοῦδε τἀνδρός. id est ἐμοῦ. Sæpe ἀνὴρ ὅδε nihil aliud valet quam *ego* δεικτικῶς, ut apud Latinos Comicos *hic homo*. Sic in Trach. 305. Deianira se ipsam indicat his verbis, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι, *me adhuc vivente.*

538. ἢ ὡς οὐ γνωρίσοιμι. Ista non amplius ad verbum ἰδὼν referri possunt, sed aliud ex analogia assumendum est, ὑπολαβὼν, ἐλπίζων.

[538. ἦ. Vulgo ἤ. Indignabundus Œdipus v. 538. s. repetit, quæ v. 536. s. dixerat. Nam μωρία est, οὐ γνωρίζειν τοὔργον, δειλία, οὐκ ἀλέξεσθαι. SCHAEFER.]

539. κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών. ἤγουν καὶ, εἰ μάθοιμι, οὐ δυνηθείην ἀποσοβῆσαι, ἀμύνεσθαι.

[540. Vide Suidam ed. Kuster. in v. Μωρά μοι δοκεῖς φρονεῖν.]

[542. ὃ refertur ad τυραννίδα. Sic, quod insolentius etiam, ἃ refertur ad γυναικὸς Euripid. Androm. v. 270. SCHAEFER.]

543. οἶσθ' ὡς ποίησον. Perperam Aldus et codd. ποιήσων. Jamdudum ποίησον scribendum monuit Canterus Nov. Lect. viii. 5. ubi aliam emendationem superioris versus 533. proponit, merito explosam. Atticis Poëtis familiaris hæc formula. Vide Eurip. Hec. 225. Helen. 323. 1253. Heracl. 452. Ion. 1039. maxime vero Kœnium ad Corinthum de Dial. Att. §. 2. quem si adiisset nuperus metaphrastes Gallicus, didicisset formulam istam οἶσθ' ὡς ποίησον inepte reddi his verbis, *fac sicut noveris:* sed accipiendam pro ποίησον, οἶσθ' ὡς, *fac, scin' quomodo?*

[543. ΟΙΣΘΑ. ἀντὶ τοῦ οἶδας. λέγεται χωρὶς τοῦ σ, μετὰ δὲ τοῦ σ ποτε ἢ διὰ μέτρον, ἢ διὰ τὸ μὴ συγκροῦσαι σύμφωνον. οἶσθα. Σοφοκλῆς. οἶσθ' ὡς ποίησον, ἀντὶ τοῦ ποιήσεις, Ἀττικῶς. SUIDAS.]

[545. ΔΕΙΝΟΣ. πανοῦργος. ἱκανός. ἀκολάκευτος. σοφός. ἔμπειρος. Λέγειν σὺ δεινός. μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς Σοῦ. δυσμενῆ γὰρ, καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί. Ὁ νοῦς. σὺ μὲν δεινὸς ἐν τῷ λέγειν. ἐγὼ δὲ οὐ μετ' εὐνοίας σου ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν. SUIDAS.]

σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.
ΚΡ. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.
ΟΙ. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.
ΚΡ. εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
ΟΙ. εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
ΚΡ. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
πάθημ', ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκέ με.
ΟΙ. ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
ΚΡ. καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.
ΟΙ. πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον—
ΚΡ. δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
ΟΙ. ἄφαντος ἔῤῥει θανασίμῳ χειρώματι;
ΚΡ. μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
ΟΙ. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
ΚΡ. σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.
ΟΙ. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
ΚΡ. οὔκουν· ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.
ΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
ΚΡ. παρέσχομεν. πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.
ΟΙ. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;
ΚΡ. οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾷν φιλῶ.
ΟΙ. τοσόνδε γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν—

[549. Citat hunc v. et tres seqq. Suidas in v. εἴ τοι.]

555. ὡς χρείη. Aldus ὡς χρεία. Cod. August. ὡς χρή. Reliqui omnes ὡς χρεῖ' ἦ, quæ omnes scripturæ perinde mendosæ sunt. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 332. et quæ notavimus ad Comici Lysistr. 113.

557. ἔθ' ὡὑτός εἰμι. Codd. et Aldus ἔτ' αὐτός. gl. ὁ αὐτός. Bene quidem ad sensum: sed αὐτὸς absque articulo non valet *idem*, quod falso contendit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 737. ὁ αὐτὸς Attice scribitur ὡὑτὸς, ut ὁ ἀνὴρ ὡνήρ. et sic emendate codd. et Aldus exhibent in Phil. 521. Τότ' οὐκ ἔθ' ὡὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς. Vide Valckenarium ad Phœniss. p. 340.

561. μακροὶ παλαιοί τ'. gl. ἐπὶ πολὺ διήκοντες καὶ πάλαι ἀρξάμενοι.

566. ἔρευναν ἔσχετε. gl. ζήτησιν ἐποιήσατε.

[569. ΦΡΟΝΩ. πῶς οὖν οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε; οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς γὰρ οὐ φρονῶ, σιγᾷν φιλῶ. SUIDAS.]

570. τὸ σὸν δέ γ'. Sic recte in membr. ut Turnebus edidit. At Al-

ΚΡ. ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
ΟΙ. ὅθ' οὕνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.
ΚΡ. εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δὲ σοῦ
μαθεῖν δικαιῶ ταὔθ', ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.
ΟΙ. ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.
ΚΡ. τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
ΟΙ. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.
ΚΡ. ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτά, γῆς ἴσον νέμων;
ΟΙ. ἃ ᾿ν ᾖ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
ΚΡ. οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
ΟΙ. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.
ΚΡ. οὔκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγώ, σαυτῷ λόγον.
σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.
ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾷν,

dus et quidam codd. τοσόνδε γ', cum glossa τοσοῦτον.

[570. τοσόνδε. Brunckius τὸ σὸν δέ. Conf. Porson. ad Euripid. Med. v. 461. cum quo loco conf. Androm. v. 256. κοὐ τόσον προσκέψομαι. ubi Brunckius: "Vulgo τὸ σόν. In his vocibus jungendis aut separandis plus semel peccatum." SCHAEFER.]

574. εἰ μὲν λέγει τάδ' ὁ μάντις, αὐτὸς σὺ οἶδας. Sed v. ταὔθ', id est κατὰ τὰ αὐτά. Vulgo male rursus exhibetur ταῦθ', ut supra, 284.

[580. ΚΟΜΙΖΕΤΑΙ. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ ἔχει. ἂν ᾖ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται. SUIDAS.]

583. εἰ διδοίης σαυτῷ λόγον, ἤγουν σκέψιν καὶ διαγνωστικὴν κρίσιν, ὡς ἐγὼ, δηλονότι ἐμαυτῷ δίδωμι. ἤγουν σκέψαι, ὡς ἐγὼ σκέπτομαι. Sic bene in scholiis a Triclinio concinnatis exponitur hic versus, quem Johnsonus verterat pessime. Euripides Med. 871. Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην. (b)

587. Haud dissimili argumento Hippolytus apud Euripidem patri crimen purgat, cujus a noverca falso insimulatus fuerat: Ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἡδὺ τοῖσι σώφροσιν. Ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε Θνητῶν, ὅσοισιν ἁνδάνει, μοναρχία. Ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικοὺς Πρῶτος θέλοιμ' ἄν· ἐν πόλει δὲ δεύτερος Ξὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν ἀεὶ φίλοις. Πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι. κίνδυνος δ' ἀπὼν Κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.

588. τύραννα δρᾷν. gl. βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ μὴ βασιλεὺς εἶναι, ὥσπερ αὐτὸς ἔχω νῦν. Primitivum pro possessivo, ut alicubi dixit Noster, σὺ γὰρ γέροντα βουλεύεις. Hæc etiam nimis absurde vertit Johnsonus. Vide P. Victorii Var. Lect. vi. 4.

[588. Eustath. Il. E. p. 611. Παρὰ Σοφοκλεῖ ἑτεροιοῦται τοῦ τυραννεῖν, τὸ

οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω·
εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
ὥστ' ἄλλα χρῄζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.
τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν, Πυθώδ' ἰὼν
πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι·
τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς

τύραννα δρᾶν· καθὰ καὶ τοῦ βασιλεύειν ἑτεροῖον ἂν εἴη, τὸ βασιλικὰ πράττειν.]

598. τὸ γὰρ τυχεῖν ἅπαντα, ἐστὶν αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἤγουν ἐν ἐμοί. *omnia quæ cupiunt ut consequantur, in me positum esse intelligunt.* τυγχάνω cum quarto casu construitur. Vide quæ notavimus ad Eurip. Med. 759. Exempla passim obvia.

601. ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης. Sic libri omnes. Eruditos Britannos nuper incessit libido litem huic lectioni obmovere, postquam iis in mentem venit, a Creontis sententia et scopo alienum esse dicere, se hujus consilii ἐραστὴν non esse, quum negare debuisset se illius esse πλάστην vel ῥάπτην. Verum quod ad sensum, perinde est. Nam qui dicit se nullo alicujus rei amore teneri, is certe significat, se nihil inceptare, quo rem illam consequatur. Tum phrasis elegantior est, inque primis Sophoclea. Frequentat enim Noster verbum ἐρᾶν, nomen ἔρως, *pro cupere, optare, cujusvis rei cupiditate.* Vide Œd. Col. 436. 512. Aj. 967. Phil. 651. 660. Temerariæ sunt istæ conjecturæ. Voces τῆσδε τῆς γνώμης, quas glossa exponit τούτου τοῦ λογισμοῦ, non spectant crimen Creonti objectum communicati cum Tiresia consilii conferendæ in Œdipum noxæ cædis Laïi; sed regnandi ambitionem. Infra, v. 664. ubi Chorus ait, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω, eodem sensu dicere posset, ταύτης τῆς γνώμης εἰ ἐραστὴς ἔφυν. Hîc autem Creon dicere poterat, ἀλλ' οὔτε τήνδε τὴν φρόνησιν ἔχω. Eodem redeunt diversæ illæ loquutiones.

605. Impressi: ταῦτ'. ἀλλ' ἐάν με—In hac scriptura ταῦτ' ad τὰ χρησθέντα refertur. In membr. scriptum τοῦτ' ἀλλ' ἐάν με—gl συνδεσμὸς ἀντὶ συνδεσμοῦ. In C. τοῦτ' ἀλλ'—cum eadem glossa. In D. ταῦτ' ἀλλ'—gl. ταῦτα δέ συνδεσμὸς ἀντὶ συνδεσμοῦ. Ex his quod verum est me selegisse opinor. Ad τοῦτο μὲν, quod præces-

κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς
ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.
ΧΟ. καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
ἄναξ. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
ΟΙ. ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρα
χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν.
εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.
ΚΡ. τί δῆτα χρῄζεις; ἦ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
ΟΙ. ἥκιστα. θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
ΚΡ. ὅταν προδείξῃς, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
ΟΙ. ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;
ΚΡ. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. ΟΙ. τὸ γοῦν ἐμόν.
ΚΡ. ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν. ΟΙ. ἀλλ' ἔφυς κακός.
ΚΡ. εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; ΟΙ. ἀρκτέον γ' ὅμως.

sit, refertur τοῦτο ἄλλο. Sic in Antig. 167. post τοῦτο μὲν sequitur τοῦτ' αὖθις. In Philoct. 1346. nude εἶτα.

[607. λαβών. Abundat h. l., maxime cum λάβῃς præcesserit. Sic infra v. 641. "Sæpius, apud Tragicos præsertim, prope πλεονάζουσι participia λαβὼν, ἑλὼν, παρὼν, etc." Valckenarius ad Euripid. Phœniss. v. 481. Add. Interpret. ad Xenophont. Ephes. p. 141. et 201. Loc. SCHAEFER.]

608. χωρίς. gl. μακρὰν ὄντα αἰτίας. Alia, μάτην.

609. μάτην. gl. ἀνεξετάστως.

[617. Citat Eustathius Il. Α. p. 127, 20. Δ. p. 480, 5. Π. p. 1062, 40. Ψ. p. 1317, 52.]

624. οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν. Optime hoc exponit glossa in B. οἷός ἐστιν ὁ ἐμὸς πρὸς σὲ φθόνος. *quum primum ostenderis, quæ mea sit erga te invidia.* Sic vertere debebam.

626. τὸ γοῦν ἐμόν. Glossa supplet, συμφέρον εὖ φρονῶ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον ἐξίσου δεῖ φρονεῖν σε.

628. ξυνιεῖς. In quatuor codd. ut in Aldina edit. ξυνίεις, tono perperam notato. ἱεῖς secunda est præsentis: ἵεις imperfecti. Antiqua forma est ἱέω, ut τιθέω, a librariis sæpe obliterata. In D. T. scriptum ξυνίης forma vulgari, ut Turnebus edidit.

ΚΡ. *οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος.* ΟΙ. *ὦ πόλις, πόλις.*
ΚΡ. *κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ.*

Legitur apud Homerum, Ἰλ. Κ. 121. Πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι. Ζ. 523. Ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις— Librarii cujusdam levitas intrusit μεθίης in Odyss. Δ. 372. ubi ad superiorum normam scribendum: Ἠὲ ἑκὼν μεθιεῖς, καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων. Iliad. Ε. 880. Ἀλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον. In omnibus istis locis tonus etiam perperam notatus. Accurata scriptura est in Hesychii glossa: συνιεῖ, νοεῖ. At duo tempora confundit in glossa, μεθίει, ἀμελεῖ, ἀφῆκεν. a ξυνιέω præsens est imperativi ξυνίει Homero frequentatum. Formam agnoscit auctor Etymol. M. p. 612. l. 7. συνιῶ οὖν. καὶ ὁ παρατατικὸς, συνίουν. ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, σύνιον καὶ ξύνιον. Pertinet observatio ad Homeri versum Il. Α. 273. Καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ. El. 596. ἢ πᾶσαν ἱεῖς γλῶσσαν. Ibi tres codd. et Aldus ἵεις: reliqui ἵης. 1347. οὐχὶ ξυνιεῖς. Quatuor codd. et Aldus ξυνίεις. Eadem varietas aliis in locis deprehenditur: nos ubicunque rectam scribendi normam sequimur. Ridicule Eustathius cum alibi, tum p. 1500. l. 52. ἵεις, μεθίεις, τίθεις de tempore præsenti dici ait κατὰ ἐναλλαγὴν χρόνου. In Æschyli versu quem citat Scholiastes ad Œd. C. 791. codex T. sinceram scripturam exhibet ἐγκαθιεῖ, ut demum excudi curavimus.

[628. ξυνίης. Brunckius ξυνιεῖς.] Schaefer.]

[628. ἀρκτέον γ' ὅμως. Scholiastes: ἀλλὰ χρὴ βασιλεύειν. Imo βασιλεύεσθαι, ἄρχεσθαι, *obedire.* Verbalia passim resolvenda per passiva. Antig. v. 678. κοὔ τοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα. "Imitatus est Noster Lys. 450. ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποτ' ἔσθ' ἡττητέα." Brunckius ad Aristophan. Plut. v. 1085. Vulgari modo ἀρκτέον usurpavit Isocrates Plat. c. 6. οὐ τῶν ἄλλων αὐτοῖς ἀρκτέον. i. e. χρὴ ἄρχειν. Hanc alteram rationem cum viri docti solam meminissent, nostrum locum diversis modis solicitarunt. Schaefer.]

629. Creontis sermonem abrumpit Œdipus: sententiam ille absoluturus erat, ὑπεικτέον, vel simile quid.

[629. οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος. *certe non obediendum ei qui male imperat.* Integra est sententia, ac frustra Brunckius post ἄρχοντος posuit signum ἀποσιωπήσεως. ἄρχοντος referendum ad ἀρκτέον: nam recte dicitur ἄρχεσθαί τινος, pro ἄρχεσθαι ὑπό τινος. Schaefer.]

[630. Brunckius κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ. Sæpissime dicitur πόλις sine articulo. Euripides Hec. v. 761. Pors. ποῦ δ' ἂν ἐτύγχαν', ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις; Aristophanes Eccles. v. 557. ἀπαξαπάντων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων. ubi Cod. perperam ac contra metrum κατὰ τὴν πόλιν. Dionysius Halic. Antiquit. Rom. V. c. 44. T. II. p, 945. τῶν κατὰ πόλιν τηνικαῦτα διατριβόντων. ubi miror crisin Sylburgii et Reiskii. Add. ibid. c. 45. p. 949. et VI. c. 31. p. 1112. ubi Sylburgio Reiskioque non magis assentior, revocandumque puto, quod antea editum erat, κατὰ πόλιν. Similiter ἀγρὸς sine articulo dicitur. Schaefer.]

630. In tribus codd. μέτεστι τῆσδ'· οὐχὶ σοὶ—In T. emendate Κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. Hanc lectionem in margine edit. Turnebi jam notatam Aldinæ præferri debuisse agnosco. Longe melius meo judicio πόλεως absolute, quam πόλεως τῆσδε.

ΧΟ. παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν
γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;
ΚΡ. ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.
ΟΙ. ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
ΚΡ. μή νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.
ΙΟ. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
ἔπειτα κἀμὲ, τούσδε θ', οἳ πάρεισί σοι.
ΧΟ. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', στροφὴ α'.
ἄναξ, λίσσομαι.

631. ὑμῖν. Sic Aldus et codd. veteres. Turnebus e Triclinio ἡμῖν.

637. εἶ. gl. πορεύσῃ. Aldinam lectionem hujus versus, quam exhibuimus, confirmant codd. optimi et vetustissimi.

640. δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. Utrum e duobus malis rex elegerit, non dicit Creon; sed boni ominis, ut videtur, gratia, obscure significat, quod supra Œdipus aperte dixit: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι. Absolutus est sermo, nec quidquam extrinsecus supplendum. Ceterum observanda rara synalœphe in δυοῖν, quod hîc monosyllabum est.

[640. ΔΥΟΙΝ. ἀντὶ τοῦ δύο. δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. ἀντὶ τοῦ, ἓν τῶν δύο ποιήσας. ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών. SUIDAS.]

643. τοὐμὸν σῶμα, id est με. Eurip. Alcest. 647. Οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ. id est ἐμὸς πατήρ. Ad quem locum alia citantur ex Heracl. exempla.

[644. ΑΡΑΙΟΣ. ἀρᾷ ὑποκείμενος. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν. καὶ Σοφοκλῆς. Trach. v. 1204. —Εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ Καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς. ὁ Ἡρακλῆς φησι τελευτῶν πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ. ἀραῖος δὲ ὁ ἀσθενής. SUIDAS.]

ΟΙ. τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
ΧΟ. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν,
καταίδεσαι.
ΟΙ. οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις; ΧΟ. οἶδα. ΟΙ. φράζε δὴ τί φῄς.
ΧΟ. τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ
σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.
ΟΙ. εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.
ΧΟ. οὐ τὸν πάντων θεῶν στροφὴ β'.
θεὸν πρόμον Ἅλιον·
ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,

653. ἐν ὅρκῳ μέγαν. Magna erat apud veteres jurisjurandi religio, quique ea se obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Apud Euripidem Hippolyto, qui Deos innocentiæ suæ testes advocaverat, Chorus ait v. 1047. Ἀρκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφὴν, Ὅρκους παρασχὼν, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν. Qui juranti non adhibebat fidem, is vel deorum numen nullum esse credere videbatur. Hinc argute meretrix apud Alciphronem, p. 144. οὐ λέγομεν θεοὺς οὐκ εἶναι, ἀλλὰ πιστεύομεν ὀμνύουσι τοῖς ἐρασταῖς ὅτι φιλοῦσιν ἡμᾶς.

[655. φράζε δὴ, τί φῄς. Sic Xenophon Anab. II, 1, 15. σὺ δ' ἡμῖν εἰπὲ, τί λέγεις. SCHAEFER.]

656. τὸν ἐναγῆ. gl. ἐνταῦθα τὸν καθαρόν φησιν. Alia, ἐναγὴς, ὁ θαυμαστός. —σὺν ἀφανεῖ λόγῳ. gl. σὺν ἀνεξετάστῳ ὑπολήψει. Importune insertam a Triclinio particulam γε nullus agnoscit veterum codd. βαλεῖν. Aldus et veteres codd. ἐκβαλεῖν, quod compositum retinent etiam in expositione hujus loci vulgata scholia. At Suidas, qui ea descripsit in ἐναγὴς, simplex habet βαλεῖν, quod metri ratio verum esse arguit. Legisse videtur antiquus interpres λόγων ἄτιμον ἐκβαλεῖν, quod minime procedit. Constructio est, ἐμβαλεῖν αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον.

[656. ΕΝΑΓΗ ΦΙΛΩΝ. τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα. δεόμεθα μὴ λόγων ἄτιμον βαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. εἴτε ἐναγῆ τὸν ἐνεχόμενον μίσει, οὕτω θεώμεθα. τὸν δὲ μηδέποτε ἐναγῆ γενόμενον εἰς φίλους μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσῃς τῶν λόγων. SUIDAS.]

[657. λόγων ἄτιμον Scholiastæ ut unice verum, etiam hiatus vitandi causa, Seidlerus probat, præterea pro σὺν scribendum censens σύ γ'. Conf. v. 789. SCHAEFER.]

[658. ΕΠΙΣΤΩ. γίνωσκε. Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ Ζητῶν ὄλεθρον.—Ἐπίστω. γίνωσκε. (Trach. 182.)—Τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον Καὶ ζῶντ' ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα.—καὶ αὖθις. Σοφοκλῆς. (Philoct. 1325.) Καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφε φρενῶν ἔσω. Σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης. (Electr. 616.) Εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν. SUIDAS.]

660. οὐ τὸν—pro οὐ μὰ τὸν—Sæpissime μὰ sic supprimitur, ut infra, 1088. Antig. 758. El. 1063. Eurip. Ion. 888. Ἀλλ' οὐ, τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος. Οὐκ ἔτι κρύψω λέχος.

661. Vox θεὸν in Aldina et veteribus aliquot codd. perperam omissa est. Agnoscunt eam alii præter T.

651. V. Matt. G. G. § 515. 3.

ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
ἀλλά μοι δυσμόρῳ
γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυ-
χὰν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν.

ΟΙ. ὁδ' οὖν ἴτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν,
ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτείρω στόμα
ἐλεινόν· οὗτος δ', ἔνθ' ἂν ᾖ, στυγήσεται.

ΚΡ. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

ΟΙ. οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκτὸς εἶ; ΚΡ. πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ΧΟ. γύναι, τί μέλλεις κομίζειν ἀντιστ. α'.
δόμων τόνδ' ἔσω;

ΙΟ. μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.

ΧΟ. δόκησις ἀγνὼς λόγων
ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ
τὸ μὴ 'νδικον.

ΙΟ. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν; ΧΟ. ναιχί. ΙΟ. καὶ τίς ἦν λόγος;

ΧΟ. ἅλις ἔμοιγ', ἅλις, γᾶς προπονουμένας,
φαίνετ', ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

[663. ὅ, τι πύματον. Compares ἐς τὸ ἔσχατον Herodoti VII. c. 229. ubi v. Valckenar. SCHAEFER.]

668. κακὰ προσάψει. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Glossæ: συναφθήσεται. συνελεύσεται. Inepte Triclinius προσψαύσει. Digestus est autem hic versus in membr. ut eum exhibui: trimeter est iambicus catal. Nihil hîc vidit metrorum scrutator Heathius.

[672. ἐλεινόν. Sic cum Erfurdtio scripsi pro vulg. ἐλεεινόν. SCHAEFER.]

674. περάσῃς. gl. διαπεράσῃς, εἰς πέρας ἔλθῃς.

680. Glossa: κομίσω, γνοῦσα τίς ἐστιν ἡ κατέχουσα αὐτοὺς τύχη, ἤγουν ἡ μάχη.

[681. Citat Eustathius Il. Θ. p. 694, 17. K. 793, 4.]

684. Aldus, καὶ τίς ἦν ὁ λόγος, pessum dato metro. In D. καὶ τίς ὁ λόγος, omisso ἦν, quod in fine versus poni debebat.

[684. καὶ τίς ἦν λόγος; Brunckius καὶ τίς ὁ λόγος ἦν; SCHAEFER. Hujus loci oblitus, negat Valckenærius ad Callim. p. 21. vocem ναιχὶ se apud Tragicos uspiam legisse.]

686. φαίνετ'. Sic in D. ad metri rationem recte. Aldus φαίνεται.

667. και ταδ', idem ac και ταυτα. and especially

668. προσαψει Elmsleio activum est et pendet à γᾶ, "addita habeat."

677. συ μεν μη επισαμενου την εμην προαιρεσιν, οἷον ηγνοηκοτος με· παρα δε τουτοις της ὁμοιας δοξης, ἣν και πρωην ειχον περι εμε. Schol.

ΟΙ. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;
ΧΟ. ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἀντιστ. β΄.
ἅπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
παραφρόνιμον, ἄπορον
ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ'
ἂν, εἴ σε νοσφίζομαι,
ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν
ἐν πόνοις ἀλύουσαν
κατ' ὀρθὸν οὔρισας·
τανῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.
ΙΟ. πρὸς θεῶν δίδαξον κἄμ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
ΟΙ. ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.
ΙΟ. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.
ΟΙ. φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.

688. παριείς. gl. ἐκλύων. καταμβλύνων, ἄθυμον ποιῶν.

690. Gl. ἴσθι δὲ δεδεῖχθαί με παράφρονα, ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετὰ, ἐάν σε παραλογίζωμαι, ὅστε τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμηχανοῦσαν εὐώδωσας.

[691. ΠΑΡΑΦΡΟΝΙΜΟΝ. παράφρονα. ἀνόητον. καὶ ἄπορον περὶ τὰ φρονήματα. —Ἴσθι δὲ Παραφρόνιμον, ἄπορον Ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι Μ' ἂν, εἴ σε νοσφίζομαι. Suidas.]

696. οὔρισας. Sic metro et sententia flagitante legendum, ut tribus in locis Eustathius ostendit a poëta scriptum fuisse. Ad Il. H. p. 661. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος οὔρου, καὶ ῥῆμα οὐρίζειν, τὸ ἐξ οὐρίων πλέειν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, κατ' ὀρθὸν οὔρισας. Et sic rursus p. 1282. Ad Odyss. autem, p. 1452. οὐρίσαι, τὸ ἀποκαταστῆσαι εἰς ουριον, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ κατουρίζειν, ῥῆμα τραγικῶς. Jam olim mendam correxerat H. Stephanus Thesauri tom. ii. col. 1497. οὐρέω significat *mingere*. Ab οὖρος, *secundum ventum* significante nec οὐρέω derivatur, nec προσουρέω, nec ullum aliud compositum. Vide quæ notavimus ad Comici Ran. 94.

697. τανῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου. Sic omnino scribendus hic versus, ut cum strophico 668. quadret. In Aldina, τανῦν τ' εὔπομπος, εἰ δύναιο, γενοῦ. Codd. quidam τανῦν δ'—In solo T. γίνου.

699. στήσας ἔχεις. gl. ἔστησας. Ut paulo infra βεβουλευκὼς ἔχει pro ἐπιβεβούλευκε. Vide Fr. Inc. lxxxv. et Valckenarium ad Phœniss. p. 268. ἱστάναι μῆνιν, nihil aliud est quam, μηνίειν, quemadmodum Tragici dicunt ἱστάναι βοὴν pro βοᾷν. Nugatur Græculus in minoribus scholiis.

701. Κρέοντος. gl. ἕνεκα, quod hîc subauditur, ut supra in ὅτου πράγματος.

[701. Vide ad v. 148.]

702. εἰ σαφῶς. Scholiastes haud deterius εἰ σαφῆ.

ΙΟ. αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;
ΟΙ. μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ Matt. 625.
τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.
ΙΟ. σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
ἐμοῦ 'πάκουσον, καὶ μάθ', οὕνεκ' ἐστί σοι
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης. Matt 356.
φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
λῃσταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς·
παιδὸς δὲ βλάστας, οὐ διέσχον ἡμέραι
τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.
κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον

706. ὅσον κατὰ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἧκον μέρος, ἤγουν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, ὁ μάντις πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκρατῶς κινεῖ. Hîc, ut centies alibi, στόμα *sermonem* significat. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, idem est ac κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ. Æschylus Prom. 180. ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.

709. μαντικῆς ἔχον τέχνης. Vide supra ad v. 345. Eadem est ratio obviarum loquutionum, ὡς εἶχεν ποδῶν, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν.

[709. Eustathius Il. M. p. 902, 2. Ὁ Φιλόμηρος δὲ Σοφοκλῆς ποιεῖ τὴν Ἰοκάστην καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ Ἕκτορος (v. sc. 237. sq.) τραχυνομένην κατὰ τῆς μαντικῆς, καὶ ἀνατρέπειν πειρωμένην αὐτήν. Vide etiam ad Od. B. p. 1440, 39.]

716. ἐν τριπλαῖς. Codd. aliquot ἐν διπλαῖς, quo refertur explicatio in minoribus scholiis. Eadem varietas infra, v. 730. In numeralibus his vocibus libidini multum indulserunt librarii. Sincerum discernendi ratio editores sæpe latuit. In Luciani festivissimo Asino, cap. 24. Reitzius ex uno codice edidisset, ἐπεὶ δὲ ἥκομεν ἔνθα ἐσχίζετο τριπλῆ ὁδὸς, si animadvertisset Appuleium ita legisse: *ad quoddam pervenimus trivium.* Sic quoque scriptum in Regio codice, quem nuper versavimus.

717. παιδὸς δὲ βλαστάς. *quod autem ad puerum attinet.* ἐνζεύξας νιν ἄρθρα ποδῶν. Sic solent Græci poëtæ accusativum pronominis vice genitivi jungere accusativo rei. Vide quæ notavimus ad Comici Pacem 1099. quod schema Latinis poëtis haud inusitatum. Æn. x. 697. Sed Latagum saxo atque ingenti fragmine montis Occupat os faciemque adversam.

[717. βλάστας. Male nonnulli βλαστὰς. Omnia nomina hujus formæ sunt barytona. SCHAEFER.]

[719. Musgravius, ἄβατον εἰς ὄρος. PORSON.]

710. σοι hic leviter id significat quod nos graviter diceremus "to give thee alarm".

τὸ δεινὸν οὑφοβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν. ὧν γὰρ ἂν θεὸς
χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
ΟΙ. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν.
ΙΟ. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις;
ΟΙ. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
ΙΟ. ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
ΟΙ. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;
ΙΟ. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
ἐς ταυτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
ΟΙ. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὑξεληλυθώς;
ΙΟ. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
ΟΙ. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
ΙΟ. τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
ΟΙ. μή πώ μ' ἐρώτα. τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν

722. πρὸς παιδὸς παθεῖν. In Aldina θανεῖν, cui voci in membr. superscripta prælata nobis lectio. Ex v. 713. repetita videtur vulgata.

[723. Vide supra ad v. 148.]

725. χρείαν ἐρευνᾷ. Gl. in B. χρείαν ἐρεύνης παρίστησι. Locus difficilis expeditu, quem alii depravatum, alii integrum judicant. In prolatis explicationibus acquiescendum mihi videtur; nisi quis malit ἣν pro ὧν legere: ἣν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ. *quam enim rem Deus quærit*, id est, *indagari vult, eam ipse facile manifestam reddet.* χρεία, *res, negotium*, πρᾶξις. Hoc sensu occurrit infra, 1435. Aj. 740. et aliis in locis.

728. ὑποστραφείς. gl. τῆς προτέρας ἐνστάσεως. id est: ὑπὸ ποίας φροντίδος στραφεὶς ἀπὸ τῆς προτέρας ἐνστάσεως τοῦτο λέγεις;

731. οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει. gl. οὔπω δὲ ἔληξαν.

[734. Eustath. Il. B. p. 274. Δαυλὶς ὀξύνεται, καθὰ καὶ ἡ Αὐλὶς, τὸ τοπικόν. Ἡ γὰρ Αὖλις ὡς προεῤῥέθη Αἰολικῶς βαρύνεται. Δασεῖα δὲ ἡ πόλις καὶ σύμφυτος, ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔλαχε· δαῦλον γὰρ τὸ δασὺ ἔλεγον προπερισπωμένως, ὡς δηλοῖ Παυσανίας, εἰπὼν, Δαῦλον τὸ δασύ· ἡ προτέρα περισπᾶται· Αἰσχύλος· Δαῦλος δ' ὑπήνη. Κατὰ δὲ ἑτέρους ἀπὸ Δαυλιέως τυράννου ἐκλήθη οὕτως. Οἱ δὲ ὕστερον, Δαύλειαν αὐτὴν φασὶ προπαροξυτόνως καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας λέγει· Παυσανίας δέ φησιν ἐν ἰῶτα. Διὸ πολίτης αὐτῆς Δαυλιεὺς καὶ Δαύλιος καὶ Δαυλίδιος. Ὁ δὲ γεωγράφος, παρ' ᾧ κεῖται καὶ ὅτι δαυλοὶ τὰ δάση, ἱστορεῖ, ὅτι Δαυλὶς ἐν μεσογαίᾳ μετὰ Δελφοὺς ὡς πρὸς ἕω, πολίχνιον ὅπου Τηρέα τὸν Θρᾷκα φασί τινες δυναστεῦσαι, καὶ τὰ περὶ Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην ἐκεῖ μυθεύονται γενέσθαι.]

[740. Eustath. Il. B. p. 172. Φυὴ —δεξιότης οὖσα σωματικὴ, καὶ εἰς ταυτὸν

τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
ΙΟ. μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
ΟΙ. οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
ΙΟ. πῶς φῄς; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.
ΟΙ. δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.
ΙΟ. καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἃ 'ν δ' ἔρῃ, μαθοῦσ' ἐρῶ.

ἤκουσα τῷ κάλλει, ἣν καὶ φύσιν ἡ τραγῳδία καλεῖ.]

740. φύσιν. gl. τὸν τοῦ σώματος ὄγκον. In fine versus libri omnes habent ἔχων, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum ἦν vel ἐτύγχανε, quod prorsus est absonum. φράζε τίνα φύσιν εἶχεν ὁ Λάϊος, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων ἐτύγχανε. Verbum εἶχε duobus substantivis sufficit; sed requiritur adverbium, quo quæstio ad definitum tempus restringatur. *Qua erat ætate* TUNC, *quando civitati renuntiatum fuit, eum in trivio occisum fuisse?*

[741. ἔχων. Brunckius ex conjectura τότε: quod temere eum, ut alia multa, fecisse arbitror, ceteroqui non probans rationem eorum, qui ad ἔχων subaudiunt ἦν. Ἔχων in iis participiis est, quorum pleonastico usu dici non potest quantum Græci scriptores luxurientur. Ajac. v. 56. s.:———κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων. ubi positum est in eadem sede trimetri. Lobeckius p. 228. " Hoc loco participii ἔχων insolentior abundantia cujus exempla aliquot Sturzius notavit Lex. Xenoph. T. II. p. 443. [445. a.], veterum criticorum studia provocavit." Insolentior etiam nostro est loco, ubi εἶχε præcessit. Sed similiter supra v. 605. 7. λάβῃς—λαβών. Homerus Il. XXIV. v. 279. s. ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιὸς αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐϋξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ. Herodotus II. c. 115. οἴχεαι ἔχων ἐκκλέψας. ubi conf. Wesseling. In Xenophonte Anab. III. 4, 48. ex Codicibus scribendum: καὶ τὴν ἀσπίδα ἀφελόμενος, ὡς ἐδύνατο τάχιστα ἔχων ἐπορεύετο. Nollem enim repudiasset participium Schneiderus, cujus hanc notam legas: " τάχιστα] Margo Steph. Paris. Eton. ἔχων addunt, quo caremus facile post ἀφελόμενος." Minus abundat in Lucilii Epigr. LX. v. 2., ubi ἀπῆλθεν ἔχων est i. q. ἀπῆλθε σὺν αὐτῷ. V. Bastii *Lettre Critique* p. 94. SCHAEFER.]

[743. ΑΠΕΣΤΑΤΕΙ, ἀπεῖχεν. ἀπεχωρίζετο. Εὐνάπιος. Καὶ γὰρ οὐκ ἀπεστάτει τῆς τοῦ λέοντος ἐπωνυμίας. οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῷον ποιεῖν εἴωθεν. Ἀπεστάτει, οὐ παρήλλαττεν. Σοφοκλῆς. Μέγας χηράζων (sic) ἄρτι λευκανθὲς κάρα. Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ. περὶ Λαΐου φησὶν Ἰοκάστη. SUIDAS.]

747. βλέπων. gl. ἀληθής, ἀληθεύων, παρ' ὅσον ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, βλέπει· ὁ δὲ τὰ ψεύδη, τυφλώττων ἐστί.

[749. ἃ 'ν δ'. Sic nonnulli Codices. Vulgo, durioribus numeris, ἃ δ' ἄν. Comparat Hermannus ἡνίκ' ἂν δέ. Compares etiam ἡνίκ' ἂν δὴ, quod legitur infra v. 1492. Item ἡνίκ' ἂν γὰρ, quod nescio cur vir doctissimus in Aristophan. Nub. v. 1127. non tulerit. Ceterum hic verborum ordo non raro reperitur etiam in prosaicis scriptoribus. Herodo-

ΟΙ. πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλὰς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἷ᾽ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
ΙΟ. πέντ᾽ ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ᾽ αὐτοῖσιν ἦν
κήρυξ· ἀπήνη δ᾽ ἦγε Λάϊον μία.
ΟΙ. αἶ αἶ· τάδ᾽ ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;
ΙΟ. οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ᾽ ἐκσωθεὶς μόνος.
ΟΙ. ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
ΙΟ. οὐ δῆτ᾽. ἀφ᾽ οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη
σέ τ᾽ εἶδ᾽ ἔχοντα, Λάϊόν τ᾽ ὀλωλότα,
ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν,
ἀγροὺς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ᾽ ἄποπτος ἄστεος.
κἄπεμψ᾽ ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ ὅδε γ᾽ ἀνὴρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
ΟΙ. πῶς ἂν μόλοι δῆθ᾽ ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν;
ΙΟ. πάρεστιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ᾽ ἐφίεσαι;
ΟΙ. δέδοικ᾽ ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ᾽ ἄγαν
εἰρημέν᾽ ᾖ μοι, δι᾽ ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

tus VII. c. 8, 4. ὃς ἂν δὲ—ἥκῃ. Idem II. c. 63. in. εὖτ᾽ ἂν δὲ γίνηται. SCHAEFER.]

[750. ΒΑΙΑΙ, μικραί. καὶ βαιὸς ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς. Σοφοκλῆς. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων Λοχίτας ἄνδρας; καὶ ἐν Αἰχμαλώτισιν. Ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα. καὶ αὖθις. (Aj. 292.) Ὁ δ᾽ εἶπε πρός με βαί᾽, ἀεὶ δ᾽ ὑμνούμενα, Γύναι γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Κἀγὼ μαθοῦσ᾽ ἔληξ᾽. ὁ δ᾽ ἐσσύθη μόνος. SUIDAS.]

751. λοχίτας. gl. ὑπασπιστάς.

[756. ΟΙΚΕΥΣ. Οἰκέτης, τοῦ αὐτοῦ οἴκου. Σοφοκλῆς. Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ᾽ ἐκσωθεὶς μόνος. SUIDAS.]

[757. παρών. Hîc etiam abundat, quippe non jungendum verbo τυγχάνει. Nam ἐν δόμοισι et παρὼν posita sunt ἐκ παραλλήλου. Electr. v. 313. νῦν δ᾽ ἀγροῖσι τυγχάνει. coll. not. ad L. Bos. Ell. p. 785. SCHAEFER.]

[761. Delevi comma, quod vulgo post πέμψαι obtinet. ἀγροὺς κἀπὶ ποιμνίων νομὰς dictum pro ἐπ᾽ ἀγροὺς καὶ ποιμνίων νομάς. Sic supra v. 734. Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας. SCHAEFER.]

[762. ΑΠΟΠΤΟΝ. πόῤῥωθεν ὁρώμενον, ἢ ἀθεώρητον, ὑψηλότατον. ΑΠΟΠΤΟΣ. Ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θίγων. Ἀγροὺς σφε πέμψαι (ita MS.) κἀπὶ ποιμνίων νομάς. Ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ᾽ ἄποπτος ἄστεος, ἄποπτος γὰρ, ὁ ἀθεώρητος. Σοφοκλῆς. [Aj. 15.] Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως Φώνημ᾽ ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενί. SUIDAS.]

763. ἄξιος γὰρ ὅδε γ᾽ ἀνήρ. Sic A. B. E. T. August. In C. D. ὅδ᾽ ἀνήρ. Perperam Aldus ὧδ᾽ ἀνήρ. Pejus adhuc Turnebus ᾧδ᾽ ἀνὴρ, quod inepte nuper quidam nugator tueri aggressus est.

766. πάρεστιν. gl. δυνατόν ἐστι τοῦτο. Vide Lexicon. ἐφίεσαι. gl. ἐντέλλῃ.

768. εἰσιδεῖν. gl. ἰδεῖν. ut εἰσορᾷν centies pro ὁρᾷν. Nempe compo-

ΙΟ. ἀλλ' ἵξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν
κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.
ΟΙ. κοὐ μὴ στερηθῇς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἂν ἢ σοί, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
'Εμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς. ἠγόμην δ' ἀνὴρ
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.
κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ'
ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε. καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην
ἄτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια
καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὐφάνη λέγων,

sita sæpissime adhibentur pro simplicibus, præpositione nihil ad significandi vim conferente: et hæc maxime fuit causa, cur tam sæpe librarii præpositiones verborum compositorum omitterent, quas sensui inutiles esse judicabant. Vide indicem nostrum in Comicum v. *Præpositiones.*

770. δυσφόρως ἔχοντ'. gl. βαρέως διακείμενα. Paulo infra δυσφόρως ἦγον. βαρέως, χαλεπῶς.

773. διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών. *quum hanc fortunam expertus sim:* seu potius, *quum in tali discrimine verser.* διὰ τύχης ἰέναι idem est, quod ἐν τύχῃ εἶναι. Sic frequentant tragici δι' ὀδύνης βαίνειν, *in dolore esse, dolore affici:* διὰ φόνου χωρεῖν, *necem intentare, dare:* διὰ πόθου, διὰ φόβου ἐλθεῖν, *desiderare, formidare:* aliaque hujus generis multa.

[775. ΗΓΟΜΗΝ. ἐτρεφόμην. ἐτύγχανον. 'Ηγόμην δ' ἀνὴρ 'Αστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη Τοιάδ' ἐπέστη. SUIDAS.]

[780. παρ' οἴνῳ. Omitti poterat. Simili redundantia Aristophanes Lysistr. v. 1227. ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται σοφώτατοι. SCHAEFER.]

781. βαρυνθείς. gl. χολωθείς. Rusticus apud Comicum in Nubibus, 1363. Κἀγὼ μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον· ῎Επειτα δ'—

[789. ΑΤΙΜΟΣ, ἀνήκουστος. καί μ' ὁ Φοῖβος ἄτιμον ἐξέπεμψεν. περὶ ὧν γὰρ ἀπῆλθεν, οὐκ ἤκουσεν SUIDAS.]

ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾷν,
φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
ἔφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ. τριπλῆς
ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
ἐνταῦθά μοι κῆρυξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,

791. χρείη. Aldus χρεῖ' ᾖ, et sic pars codd. Alii χρεί' ᾖ. Mendose, ut supra, 555. Mirum est nullum exstare hodie veterem librum hujus mendæ expertem. Prava scriptura vel Eustathio fraudi fuit, qui ad Odyss. Λ. p. 1702, α longum quandoque elidi ostendere volens, in exemplum affert τὸ ἐὰν χρεῖ' ᾖ, ἤγουν εἰ χρεία ὑπάρχει. Aliquanto melius cum scholiasta nostro ad Œd. Col. 267. χρεῖα pro neutro plurali accepisset, quod tamen perinde falsum est.

792. δηλώσοιμ'. Aldus et codd. plerique δηλώσαιμ', quod etiam pro varia lectione superscriptum in duobus qui δηλώσοιμ' exhibent; estque hoc unice verum. De usu et notione futuri optativi vide Dawesii Miscell. Crit. p. 103. Sic Eurip. Hippol. 1186.—ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων, Ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψοι πόδα Ἱππόλυτος. Et Androm. 78. Οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἥξοι, φάτις;

795. Suidas in Ἀστρονομία—Ἄστροις τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων, καὶ ἄστροις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν πατρίδων. Juxta hanc expositionem haud male distinxisse et vertisse videri queam. Nec aliter locum accepit antiquus paraphrastes: κἀγὼ ἀκούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπίλοιπον δι' ἄστρων μετρούμενος, ἤγουν μακρόθεν βλέπων, καὶ δι' ἄστρων συμβάλλων αὐτὴν, ἀπεδήμουν—Veruntamen haud deterior est Heathii distinctio:—τὴν Κορινθίαν, Ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος, χθόνα Ἔφευγον. Qua admissa, bene cum eo vertas, *et ego, his auditis, Corinthiam terram exsul dereliqui, astris in posterum cursum dirigens.* Cum ἐκμετρούμενος subauditur ὁδὸν, quam vocem alii scriptores, proverbiali hac locutione utentes, exprimunt. Lucianus Icaromenippi initio: εἶτα, ὦ 'γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν. Vide Eustathium ad Odyss. p. 1535. l. 58.

[795. Eustath. Od. E. p. 1535, 58. Ὅτι δὲ οὐχ οἱ ποντοποροῦντες μόνον ἀλλὰ καὶ οἱ πεζῇ βαδίζοντες, πρὸς ἄστρα τοῦτο ἐποίουν δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ παροιμία τὸ, ἄστροις σημειοῦσθαι ὁδὸν, ἤγουν μακρὰν ὁδὸν βαδίζειν καὶ ἐρήμην, ὡς ἀπὸ τῶν πλεόντων.]

797. χρησμῶν ὀνείδη. Aldus et codd. plerique veteres χρησμῶν γ' ὀνείδη. In D. omissa particula, ut opinor, melius.

[802. ΠΩΛΙΚΗΣ ΑΠΗΝΗΣ. ὑπὸ πώλων ἐζευγμένης.—Κἀπὶ πωλικῆς Ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, Ξυνηντίαζε. Suidas.]

ξυνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν
αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὁρᾷ
ὄχου παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον
κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενὲς,
τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος ;
τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ ;
οὗ Elm. ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινὰ

[804. ὅ θ' ἡγεμὼν, *et auriga*, qui post ὁ τροχηλάτης. Sic dici aurigam, nemo mirabitur, qui meminerit τὸν τῆς ὁδοῦ ἡγεμόνα. Nolim enim comparare Æschyleum κώπης ἄναξ. SCHAEFER.]

805. πρὸς βίαν. gl. βιαίως.

806. τὸν τροχηλάτην. gl. τὸν ἡνίοχον.

[806. τὸν ἐκτρέποντα, scilic. μέ. i. e. τὸν ἐξελαύνοντα. Electr. v. 350. τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.—τὸν τροχηλάτην recte cum articulo. Addita hæc sunt ἐπεξηγήσεως χάριν, ut legitur v. 837. τὸν ἄνδρα, τὸν βοτῆρα. Hoc versu non sanior alter in toto Sophocle. SCHAEFER.]

807. δι' ὀργῆς, *iracunde*. Vide quæ notavimus ad Eurip. Bacchas 433.

808. μέσον κάρα. gl. κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς. Perperam vulgo hic locus interpunctus. Verba μέσον κάρα non pendent a τηρήσας, sed a suppressa præpositione κατά. Ordo est: τηρήσας, καθίκετό μου διπλοῖς κέντροις κατὰ μέσον κάρα. Sic etiam distinguit Gatakerus opp. tom. i. p. 108. ubi μοι pro μου typothetæ error esse videtur. καθικνεῖσθαι sensu feriendi semper cum genitivo construitur.

[808. ὄχου παραστείχοντα. Brunckius: *prope vehiculum incedentem.* Ilgenius ad Homer. Hymn. p. 284.: *accedentem ad currum*, sequens, opinor, H. Stephanum Thes. T. III. c. 981. s. Suspicor ὄχον π., quod ambigo vertam *currum prætereuntem*, an *ad currum accedentem*. Antig. v. 1255. δόμους παραστείχοντες. SCHAEFER.]

810. ἴσην. gl. ἴσην δίκην ἀπέδωκεν, ἀντέτισεν.

811. ὕπτιος. gl. ἐπὶ τὰ μετάφρενα.

813. τῷ ξένῳ. gl. τῷ φονευθέντι. *homini illi, mihi incognito*. Gallice diceremus *cet inconnu*. Quippe Græci cujuscunque nomen vel ignorant, vel scientes reticent, illum ξένον appellant. Vide Dan. Heinsii Lect. Theocr. cap. 14.

815. τοῦδέ γ' ἀνδρός. gl. ἐμοῦ: ut supra, 534. et mox, 829. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', ἐπ' ἐμοί.

817. Notanda hypallage: ᾧ μὴ ξένων τινὰ ἔξεστι δέχεσθαι δόμοις, pro ὃν μή τινι ξένων ἔξεστι δόμοις δέχεσθαι. Aliter locum expedit Grammaticus in minoribus scholiis.

[817. ᾧ. Quod conjeceram ὃν, in textum Erfurdtius recepit. SCHAEFER.]

δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινά,
ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τάδ' οὔ τις ἄλλος ἦν
ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς.
λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
χραίνω, δι' ὧνπερ ὤλετ'. ἆρ' ἔφυν κακός;
ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
καί μοι φυγόντι μή 'στι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέθρεψε κἀξέφυσέ με.
ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;
μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

821. λέχη. gl. ἤγουν τὴν γυναῖκα.

[823. ΑΝΑΓΝΟΣ. μιαρός. ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν. SUIDAS.]

824. μή 'στι. Sic liquido in B. et in August. Reliqui codd. et Aldus, impedita constructione, μήτε. Et hoc etiam est in T. sed superscripta nostra lectione, quam exhibet margo edit. Turnebi.

825. ἐμβατεύειν πατρίδος. Œd. Col. 400. γῆς δὲ μὴ 'μβαίνης ὅρων. Pro ἐπεμβατεύειν et ἐπεμβαίνειν, quod postremum occurrit Œd. Col. 924. σῆς ἐπεμβαίνων χθονός.

[827. ἐξέθρεψε κἀξέφυσε] Sic Cod. Vulgo ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με. V. Meletem. Crit. I. p. 16. Erfurdtius citavit Euripid. El. v. 969. ἥ μ' ἔθρεψε κἄτεκεν. Addam nunc hæc. Homerus Odyss. IV. v. 723. ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. Ibid. X. v. 417. ἵνα τ' ἐτράφεν ἠδ' ἐγένοντο. Euripides Hec. v. 756. Pors. τοῦτον ποτ' ἔτεκον, κἄφερον ζώνης ὕπο. Similia πρωθύστερα quæ sequuntur. Homerus Il. V. v. 118. δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. ubi fallitur Scholiastes. Ibid. IX. v. 97. ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Ibid. XXI. v. 537. οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Odyss. V. v. 264. εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα. ad q. l. Eustathius p. 222, 46. Τὸ δὲ ἀμφιέσασα καὶ λούσασα, καὶ ὧδε πρωθύστερόν ἐστι. πρῶτον γάρ τις λουσάμενος, εἶτα ἀμφιέννυται. Add. Argum. Euripid. Med. Ibid. XIX. v. 316. ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι. v. 535. ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, καὶ ἄκουσον. Euripides Phœniss. v. 21. ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς εἴς τε βακχεῖον πεσάν. Valckenarius: "Laïus *vino victus indulsit voluptati*, κάτοινος ἔδωκεν ἡδονῇ. amat Euripides ὕστερον πρότερον." Orest. v. 804. Pors. οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφάγια γενναίων τεκέων. Moschus II. v. 160. λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυον Ὧραι. Tryphiodorus v. 305. ἕσσασθαι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε. SCHAEFER.]

[829. ἂν ὀρθοίη. Vulgo ἀνορθοίη. V. Hermann. ad Viger. p. 782. SCHAEFER.]

833. κηλῖδα ξυμφορᾶς. Hypallage, seu ἀντίπτωσις: pro κηλῖδος ξυμφοράν.

ΧΟ. ἡμῖν μὲν, ὦ 'ναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἂν οὖν
πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.
ΟΙ. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.
ΙΟ. πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;
ΟΙ. ἐγὼ διδάξω σ'. ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
σοὶ ταὔτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.
ΙΟ. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;
ΟΙ. λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
ὥς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον.
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος.
εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἐστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Sic El. 19. ἄστρων εὐφρόνη, pro ἄστρα εὐφρόνης. 758. μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ, pro μεγίστου σώματος δειλαίαν σποδόν. Trach. 356. πόνων λατρεύματα, pro λατρευμάτων πόνοι.

[833. κηλῖδ'—ξυμφορᾶς. Non magis hîc ἀντίπτωσις est, quam Œd. Col. v. 1134., ubi eodem sensu legitur κηλὶς κακῶν. Conf. Lobeck. ad Ajac. p. 235. Felici conjecturâ Incerto Tragico συμφορᾶς κηλὶς restituit Bothius ad Ajac. p. 407. Idem Anonymi fragmentum tractavimus Lobeckius l. c. et ego ad L. Bos. Ellips. p. 215. SCHAEFER.]

838. προθυμία. gl. πρόθεσις, θάρσος. Alia: τί διανοῇ δρᾶσαι;

[838. ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΥ. Φανεροῦ γενομένου. πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἡ προθυμία. SUIDAS.]

[840. Eustath. Il. A. p. 58. Γράφεται καὶ τὸ τοιοῦτον πάθος (μεταπλασμὸς) καὶ ἐν ῥήμασιν, οἷον, τὸ περιπατοίην, ἐκ τοῦ περιπατοῖμι μετεπλάσθη ἀπὸ τελικοῦ δηλάδη εἰς τελικὸν, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ γνοῖμι τὸ γνοίην, καὶ ἀπὸ τοῦ δοῖμι τὸ δοίην, καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδοιμι τὸ εἰδείην, καὶ τὸ καινότερον, ἐκ τοῦ ἐκπεφεύγοιμι τὸ ἐκπεφευγοίην παρὰ Σοφοκλεῖ· τελικὸν γὰρ ἐν εὐκτικοῖς καὶ τὸ μι, οἷον, τύπτοιμι, καὶ τὸ ην οἷον, τυφθείην. Confer etiam ad Il. H. p. 666, 37.]

843. κατακτείνειαν. Sic tres codd. inter quos T. recte. In impressis κατακτείναιεν.

845. εἷς γέ τις πολλοῖς ἴσος. Aldus et codd. εἷς γε τοῖς πολλοῖς, quod etiamsi nemini adhuc vitii suspectum fuisse viderim, confidenter tamen Græcum non esse pronuntio. Articulus hîc neutiquam locum tueri potest, ubi πολλοῖς indefinite accipiendum. Diversa sunt πολλοὶ et οἱ πολλοί. τι, τοι: τὶς, τοῖς passim commutantur. ἴσος. gl. ἰσάριθμος.

[845. εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. Brunckius ex conjectura εἷς γέ τις πολλοῖς ἴσος. SCHAEFER.]

[846. ΜΟΝΟΖΩΝΟΙ. ἔφοδοι βάρβαροι. ἢ ἀπελάται μάχιμοι. Σοφοκλῆς. Εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς Τοῦτ' ἐστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον. SUIDAS.]

847. εἰς ἐμὲ ῥέπον. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius imperite, et ex eo Turnebus, ἡμᾶς. Glossa: εἰς ἐμὲ ἀφορῶν. Comicus Pl. 51. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει. Ad quem versum vide quæ notavimus.

ΙΟ. ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο,
κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.
πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὔ τοι ποτ', ὦ 'ναξ, τόν γε Λαΐου φόνον
φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.
ΟΙ. καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.
ΙΟ. πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν, ὧν οὐ σοὶ φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴ μοι ξυνείη φέροντι — στροφὴ α'.
μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων
ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
ὑψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα
τεκνωθέντες, ὧν Ὄλυμπος
πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
μήν ποτε λάθα κατακοιμάσει·
μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
οὐδὲ γηράσκει.
Ὕβρις φυτεύει τύραννον. — ἀντιστ. α'.

849. ἐκβαλεῖν πάλιν. gl. μεταβαλεῖν. De potestate adverbii πάλιν vide Toupium ad Suidam, iii. p. 4.

[859. Eustathius Il. Z. 660, 16. Ἔργον δηλοῖ τὴν γεωργίαν κατ' ἐξοχὴν, ἐξ οὗ καὶ ἐργάζεσθαι, τὸ γεωργικῶς πονεῖσθαι, καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐργάτης.]

860. στελοῦντα. gl. μετακαλεσόμενον, κομιούμενον, μεταστελοῦντα.

873. Ὕβρις φυτεύει τύραννον. Erit forte, cui videantur hæc verba per hypallagen explicanda, ut Erasmo Schmidio viro doctissimo explicare libuit ista Pindari Olymp. xiii. Ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν ὕβριν, κόρου Ματέρα θρασύμυθον. Quæ quidem interpretandi ratio hîc aliquanto probabilior est: ἡ τυραννὶς ὕβριν φυτεύει.

Ὕβρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
ὤρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν,
ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
προστάταν ἴσχων.
εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν — στροφὴ β'.
ἢ λόγῳ πορεύεται,

Quemadmodum Dionysius apud Stobæum Floril. tit. xliii. Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

[873. ΥΒΡΙΣ. ὑποβαρός τις οὖσα. ἢ παρὰ τὸ ὕειν βάρος. Ὕβρις φυτεύει τύραννον. Ὕβρις εἰ Πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν, Ἃ μὴ 'πίκαιρα, μηδὲ συμφέροντα. διὰ τῆς ὕβρεως φησὶν ἀνανεοῦται ὁ τύραννος. καὶ ὅταν φησὶ πολλὰ διαπράξηται, τότε εἰς μεγάλην ἀνάγκην ἐμπίπτει διὰ τῆς ὕβρεως ἐπαρθείς. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ, ἀκροτάταν εἰσαναβὰς ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν. Suidas.]

874. ἣν ὑπερπλησθῇ. Perperam Aldus cum veteribus codd. εἰ, quod solœcum esset. Recte in T. ἥν. Mendam non vidit Grotius Floril. loco supra citato, ubi εἰ dedit, tametsi Stobæi scriptus liber habet ἢ depravatum ex ἥν.

877. ὤρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν. Pronomen, quod inserui, non minus ad sententiæ quam ad versus integritatem necessarium est. Aldus et codd. omnes veteres ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν: quo modo versus cum antithetico 867. non quadrat. Solus Triclinius ex conjectura ἀνώρουσεν, pessime. ὀρούειν hîc transitivum est, ut præc. v. εἰσαναβᾶσ', cujus vice in D. glossema textum invasit εἰσαναβιβάσασ'. Seq. v. Aldus et codd. omnes veteres ἔνθ' οὐ. Triclinius ὅθ' οὐ—

879. πάλαισμα non hîc notat *callidum consilium et vafrum,* quo sensu fere adhibetur, ducta metaphora a pugilum artificio: sed simpliciter *conatum suscepti negotii absolvendi.* Jusserat Apollo, ut Laïi occisor investigaretur. Ex Jocastæ verbis timere poterat Chorus ne ab hac inquisitione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. Non erat cur in definienda vocis potestate tantum hæsitarent interpretes, quam expositam habebant in glossa ab Ant. Francino scholiis addita. πάλαισμα, ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου.

[879. ΤΟ ΚΑΛΩΣ ΕΧΟΝ. τὸ συμφέρον. Οἰδίπους. τὸ καλῶς δ' ἔχον πάλαισμα τῇ πόλει μὴ λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. τουτέστι μὴ λῦσαι τὸ τῇ πόλει συμφέρον αἰτοῦμαι. Suidas.]

883. ὑπέροπτα. gl. καταφρονητικῶς. Neutrum plurale vice adverbii.

[883. ΥΠΕΡΟΠΤΑ. Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν, Ἢ λόγῳ πορεύεται Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ Δαιμόνων ἕδη σέβων (sic MS.) Κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα, Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς. τουτέστιν, ἕνεκα τῆς ἀνοσίου τρυφῆς, καὶ ὑπερηφανίας, ὁ τοιοῦτος, ἐν κακῇ εἴη μοίρᾳ. ὃς μὴ ἀφέξεται τῶν ἀσέπτων, ἢ ἕξεται τῶν ἀθίκτων. τουτέστιν, ὧν οὐ χρὴ ἔχεσθαι. Suidas.]

Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
δαιμόνων ἕδη σέβων,
κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
καὶ τῶν ἀσέπτων ἕρξεται,
ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων.
τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
θυμῷ βέλη [a] ἕξει εἴρξεται Elm.
ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
τί δεῖ με χορεύειν;
οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἶμι ἀντιστ. β'.
γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
οὐδ' ἐς τὸν Ἄβαισι ναὸν,
οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,

[a] ἕρξει ed. 1. 2.

[889. ΚΕΡΔΟΣ αἰσχύνης ἄμεινον. Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως, Καὶ τῶν ἀσέπτων ἕρξεται. καὶ τῶν ἀθίκτων ἕξεται. ματαίων δὲ τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ Θυμῷ βέλει ἕρξεται Ψυχᾶς ἀμύνειν; τουτέστι, τίς ἂν ἀπελάσειεν αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν τοιαῦτα πράσσοντος; SUIDAS.]

[891. Eustath. Il. E. p. 543. Τὸ ματᾶν οἱ παλαιοὶ καὶ ἄλλως διασαφοῦντες, ματῆσαί φασι τὸ ἁμαρτεῖν· ὥστε κατὰ τούτους, οὐ μόνον ἵππος ματᾷ, ὡς μάτην εἰς χρείαν ἐλθὼν, ἀλλὰ καὶ τοξότης εἴπερ ἀφεὶς βέλος οὐκ εὐστοχήσει. Παράγωγον δὲ τοῦ τοιούτου ῥήματος τὸ ματάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ.]

893. ἕξει, id est, δυνήσεται. τίς ἀνὴρ ἕξει ἀμύνειν θυμῷ ψυχᾶς βέλη; *quis homo poterit arcere ab animo suo conscientiæ stimulos?* Pro ἕξει, quod e conjectura reposui, Aldus et codd. plerique exhibent ἕρξεται, nonnulli ἕξεται. Supra habuimus futurum medium ἕρξεται, *cohibebit se, abstinebit:* statimque ἕξεται potestate itidem media, *applicabit se.* Librariorum error ex vicinis his vocibus ortus, quarum alii aliam germanæ substituerunt. ἕρξει reponit Heathius, quod sententiæ tam bene quam metro non accommodatur. Nescio an cuipiam versionem suam approbaturus sit. Super. versu ἐν τοῖσδ' habent codd. omnes veteres cum Aldo. Turnebus e Triclinio dedit ἐν τούτοις. (c)

[898. ΓΗΣ ΟΜΦΑΛΟΣ. ὁ νεὼς τοῦ Ἀπόλλωνος. —εἰ γὰρ αἱ Τοιαίδε πράξεις τίμιαι, Τί δεῖ με χορεύειν; Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι Γῆς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων. τουτέστιν, οὐκέτι ἄπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα. οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ σεβάσμιον καὶ ἀπροσπέλαστον αὐτοῦ νεών.. SUIDAS.]

[899. ΑΒΑΙ. πόλις Φωκική. ἐκλήθη δὲ, ἀπὸ ἥρωος Ἄβα. SUIDAS. Eustathius Il. B. p. 278, 279. Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ἄβαν, Ἡρόδοτος πληθυντικῶς Ἄβαι λέγει. Ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος φησὶ πλούσιον, καὶ Σοφοκλῆς δὲ ὁμοίως πληθύνει· παρ' ἐκείνῳ δὲ καὶ ὀξύνονται κατά τινα τῶν ἀντιγράφων αἱ Ἀβαί.]

* 892. Sensus est: si cædes Laii impunita decesserit, quis jam abstinebit se, quin a mente arceat conscientiæ stimulos, sceleris scilicet recordationem, metumque vindictæ divinæ? Elm.

εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθη
σὲ, τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
φθίνοντα γὰρ Λαΐου
παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αιροῦσιν ἤδη, κοὐδαμοῦ
τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
ἔῤῥει δὲ τὰ θεῖα.

IO. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα.
ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ', ὁποῖ' ἀνὴρ

[907. ἐξαιροῦσιν. Sic recte Erfurdtius ex Codice. Vulgo ἐξαίρουσιν. Addam quæ nuper adscripsi ad Euripid. Hippol. v. 18.: "Wyttenbachius ad Plutarch. de S. N. V. p. 8.: "Nulla fere est confusio, quæ latius pateat, quam verborum αἴρειν et αἱρεῖν, neque dici facile potest, quot illa Scriptorum locos corruperit.—Sic verbum ἐξαιρεῖν centies in ἐξαίρειν mutatum est: de quo alibi dicendi erit locus." Dixit vir eximius ad Fragmentum Plutarchi p. 141.: "Ἐξαίρων.] Lege ἐξαιρῶν. Hac confusione innumeris locis peccatum est. Sed ubicunque *eximendi* significatio subjicitur, legendum ἐξαιρεῖν. Plutarch. Audition. p. 44. B. et 613. B. et alibi pro ἐξαίρειν legendum ἐξαιρεῖν." In Philostrati Heroic. p. 74. Boiss. pro ἐξαίρων sine dubitatione corrigendum ἐξαιρῶν. Subdubitasse video editorem p. 660." Ceterum illo Hippolyti versu recte editum puto ἐξαιρεῖ. Conf. Herodot. 1. c. 36.—κύνας συμπέμψαι ἡμῖν, ὡς ἂν μιν ἐξέλωμεν ἐκ τῆς χώρης. Mox: συνεξελεῖν—τὸ θηρίον ἐκ τῆς χώρης. Præcesserat simplex ἑλέειν. Monuissem hæc Seidlerum meum, cum suam mihi notam traderet excudendam, si sat otii habuissem. Millies scribæ ἐξαιρεῖν in ἐξαίρειν corruperunt; vix unquam ἐξαίρειν in ἐξαιρεῖν. SCHAEFER.]

[908. ΕΞΑΙΡΟΥΣΙΝ. ἐκβάλλουσιν. ἀφανίζουσι. φθίνοντα γὰρ Λαΐου θέσφατ' ἐξαίρουσιν ἤδη. SUIDAS.]

911. χώρας ἄνακτες. Non soli reges, sed cujuscunque civitatis primores veteribus appellabantur ἄνακτες. Vide Eustathium a nobis laudatum in fragm. (falso citat.) in Ἰοκάστῃ.

[911. δόξα μοι παρεστάθη. h. e. ἔδοξέ μοι. *placuit mihi.* Hunc unum vocis δόξα Lexicographi nostri non attigerunt. SCHAEFER.]

[911. Citat h. l. Suidas in v. Δοξάσαι.]

[914. Eustathius Il. A. p. 143. Ὀχθῆσαι τὸ δεινοπαθῆσαι, ἢ πονῆσαι, ὅθεν καὶ Ἡσίοδος λέγει τὸ ἐπὶ καλοῖς κοπιᾶν· ἢ καὶ ἄλλως ὀχθῆσαι, τὸ εἰς ὕψος ἐπᾶραι τὸν θυμόν· ὃ δή φησι Σοφοκλῆς ἐν τῷ, ὕψου δ' αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἐν λύπαις, ὄχθος γὰρ τοπικὴ ἐπανάστασις. Vide etiam ad Il. O. p. 1007, 51.]

ἔννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ.
ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
πρός σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς·
ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
ΧΟ. στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.
ΑΓ. ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
γένοιτ', ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ.
ΙΟ. αὔτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ

[916. ΕΝΝΟΥΣ. ὁ συνετός. Σοφοκλῆς. ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται. ταῦτα δράσας ὕστερον ἔννους ἐγένετο, καὶ ἐσωφρόνησεν, καὶ αὖθις. ἔννους ἀνὴρ, διὰ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα γινώσκει. εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς χρησμὸς ἠκύρωται, δηλονότι καὶ τὰ νῦν ἃ ἐμαντεύσατο ὁ Τειρεσίας. SUIDAS.]

[916. Citat Eustathius Il. Γ. p. 389, 7.]

917. ἔστι τοῦ λέγοντος. Comicus Equit. 860. ὦ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι.

920. κατεύγμασιν. gl. τοῖς κινοῦσιν εἰς κατάνευσιν τῶν εὐχῶν· ἤγουν τοῖς θυμιάμασιν καὶ ἀναθήμασιν.

921. πορῃς. Sic Aldus et vett. codd. plerique, etiam T. a prima manu, superscripta prava lectione πόροις, quam Turnebus prætulit. Supra, v. 917. veterum librorum omnium lectio est ἢν φόβους λέγῃ. Triclinii libidini debetur εἰ λέγοι.

[921. Eustathius Il. Ρ. p. 1112, 33. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς τὸ, οὐ μὰν ἧμιν εὐκλεὲς, δακτυλικῶς ποδιζόμενον μετὰ τὸ οὐ μὰν, γράφουσι μίν τινες οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές· ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς ἡ πρώτη γραφὴ, παρ' οἷς κεῖται ταῦτα. Τὸ ἡμῖν, ἄμμι λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, βαρύνοντες αὐτὸ καὶ συστέλλοντες τὴν λήγουσαν. Ἀπολλώνιος, Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται. Δωριεῖς δὲ ἁμὶν συστέλλοντες τὸ ι καὶ ὀξύνοντες. Θεόκριτος· Πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. Ἴωνες δὲ, πολλάκις δὲ καὶ Ἀθηναῖοι, προπερισπῶσιν ἐν συστολῇ τοῦ ῑ. Ὅμηρος· Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι· Ὅπως λύσιν τιν' ἧμιν εὐαγῆ πόροις. Φρύνιχος Μύστῃ. Ἐβουλόμην ἂν ἧμιν ὥσπερ καὶ πρότου.]

923. νεώς. gl. καταδυομένης. Ordo est: βλέποντες αὐτὸν, ὡς νεὼς κυβερνήτην ἐκπεπληγμένον.

930. παντελής. gl. τέκνα ἔχουσα. V. seq. αὔτως, ὡσαύτως.

917. Angl. "gives ear to any one who speaks."

τῆς εὐεπείας οὕνεκ᾽. ἀλλὰ φράζ᾽ ὅτου
χρῄζων ἀφῖξαι, χὤ τι σημῆναι θέλων.

ΑΓ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

ΙΟ. τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ᾽ ἀφιγμένος;

ΑΓ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ᾽ ἔπος οὐξερῶ τάχ᾽ ἂν
ἥδοιο μέν· πῶς δ᾽ οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ᾽ ἴσως.

ΙΟ. τί δ᾽ ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ᾽ ἔχει διπλῆν;

ΑΓ. τύραννον αὐτὸν οἱ ᾽πιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὐδᾶτ᾽ ἐκεῖ.

ΙΟ. τί δ᾽; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;

ΑΓ. οὐ δῆτ᾽, ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟ. πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος; ΑΓ. εἰ δὲ μὴ
λέγω γ᾽ ἐγὼ τἀληθὲς, ἀξιῶ θανεῖν.

ΙΟ. ὦ πρόσπολ᾽, οὐχὶ δεσπότῃ τάδ᾽ ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
ἵν᾽ ἐστέ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ᾽ ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ᾽ ὕπο.

935. παρὰ τίνος. Sic D. et Aldus In aliis codd. πρὸς τίνος.

936. οὐξερῶ Attica crasis pro ὃ ἐξερῶ. Sic quatuor codd. et Aldus. Alii minus bene ὃ ᾽ξερῶ—τάχ᾽ ἂν ἥδοιο μέν. Perperam Aldus distinxit τάχα, ἥδοιο μέν. In D. super μὲν scriptum ἂν, videlicet pro glossa. In alio cod. ἥδοιο μ᾽ ἄν. Hæ librariorum turbæ indicium dant genuinæ lectionis, quam certissima emendatione reposui, τάχ᾽ ἂν ἥδοιο. Abesse non potest particula ἂν, qua etiam vitatur insuavis hiatus. At in ἀσχάλλοις δ᾽ ἴσως, e superioribus repetenda est. Bene glossa, ἀλγοίης δ᾽ ἂν ἴσως.

[936, 7. Eustathius Il I. p. 737, 1. Ἀττικίζει Ὅμηρος καὶ ἐν τῷ, Τίς ἂν τάδε γηθήσειεν, ὃ κατὰ ἔλλειψιν ἔφρασε προθέσεως, οἷον, Τίς ἂν εἰς τάδε, ἢ κατὰ τάδε γηθήσειε. Δύναται δὲ καὶ ἀντιπτωτικῶς, ἀντὶ τοῦ, τίς ἂν τούτοις γηθήσειε. Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, μάλα χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς· ἢ γὰρ ἀντὶ τοῦ χρεία βουλῆς ἀγαθῆς Πανέλλησιν, ἢ χρεία βουλῆς εἰς πάντας Ἀχαιούς. Φασὶ δὲ καὶ Κρατῖνον οὕτω που γράψαι, γέγηθα τὸν ἄνδρα. Τοιοῦτον καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ τὸ, τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, (Phil. 1314.) τὸ, ἥσθην πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε. Εἴη δ᾽ ἂν οὐκ ἀπᾶδον πρὸς ταῦτα καὶ τὸ, τὸ δ᾽ ἔπος ὃ ἐξερῶ, τάχα ἥδοιο μέν. Χρήσιμον δὲ εἰς αὐτὰ καὶ τὸ, (Aj. 790.) πρᾶξιν ἣν ἤλγησ᾽ ἐγώ.]

939. οἱ ᾽πιχώριοι. Perperam in libris οὑπιχώριοι. Vide quæ notavimus ad Comici Ran. 461. Infra, 1046. in D. T. emendate scriptum οἱ ᾽πιχώριοι, ubi reliqui codd. et Aldus, ut hîc, mendosi sunt.

948. μὴ κτάνοι. Sic ad syntaxeos normam legendum. Vulgo μὴ κτάνῃ. In duobus e nostris codd. superscriptum κτάνοι.

949. πρὸς τῆς τύχης. Sic recte Aldus et codd. veteres plerique.

ΟΙ. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
ΙΟ. ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
ΟΙ. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει;
ΙΟ. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
ΟΙ. τί φὴς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
ΑΓ. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι, σαφῶς
εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
ΟΙ. πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;
ΑΓ. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
ΟΙ. νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
ΑΓ. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
ΟΙ. φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε

Gl. ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου. Alii cum Triclinio πρὸ τῆς τύχης.

[958, 9. σαφῶς εὖ ἴσθ'. Hæc jungenda. Vulgo jungunt ἀπαγγεῖλαι σαφῶς. Aristophanes Pac. v. 1302. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς. Julianus p. 9. B. σαφῶς εὖ οἶδα. Conf. not. ad L. Bos. Ellips. p. 224. [Quod ibid. in nota proxima scripsi, *In talibus oppositio,* etc., minus circumscripte tradidi. Nam in illa verborum constructione *etiam nominativus* infinitivo jungi potest. Aristoteles Rhet. p. 69. Reiz. οὐ γὰρ εἰ ἐπάταξε, πάντως ὕβρισεν· ἀλλ' εἰ ἕνεκά του, οἷον τοῦ ἀτιμάσαι ἐκεῖνον, ἢ αὐτὸς ἡσθῆναι. ad q. l. vicissim Vaterus fallitur *tantum nominativo* in hac syntaxi locum concedens. Musonius ap. Stobæum Serm. XVIII. p. 167, 11. εἴγε μέλλομεν συστοιχεῖν ἀρίστῳ ὄντι τῷ λόγῳ Σωκράτους, ὅς ἔφη, τοὺς μὲν πολλοὺς ἀνθρώπους ζῆν, ἵνα ἐσθίωσιν, αὐτὸς δὲ ἐσθίειν, ἵνα ζῇ. Add. Hoogeveen. ad Viger. p. 207. a. SCHAEFER.]

959. θανάσιμον βεβηκότα. Prius glossæ exponunt per νεκρὸν ὄντα: alterum per ἀπελθόντα. In Trach. 874. Βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην Ὁδῶν ἁπασῶν. Unde hîc explicari possit per ellipsin: εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον βεβηκότα θανάσιμον ὁδόν.

[960. ΞΥΝΑΛΛΑΓΗ. Citat Suidas in Ξυναλλαγή.]

[961. Eustath. Il. Θ. p. 699, 39. Σημείωσαι δὲ ὅτι τε ἐκ τοῦ ῥέπειν θανασίμως τὰ τοῦ Διὸς τάλαντα, καὶ ἡ τραγῳδία λαβοῦσα ἔφη τὸ, δέδορκε φῶς ὡς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς, καὶ τὸ, σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή, ἔνθα τὸ εὐνάζειν ταυτὸν τῷ κῆρας ἐπὶ χθονὶ ἕζεσθαι. Vide etiam X. p. 1266, 40. Od. P. 1821, 8. Ω. 1959, 20.]

ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ 'μῷ πόθῳ
κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
κεῖται παρ' Ἅδῃ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.
ΙΟ. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;
ΟΙ. ηὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
ΙΟ. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.
ΟΙ. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;
ΙΟ. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτῶν
μητρὶ ξυνευνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.
ΟΙ. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
ΙΟ. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

971. ξυλλαβών. Sic in duobus codd. Alii, ut vulgo, συλλαβών.

977. ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ. Thucydides iv. 62. τὸ δὲ ἀστάθμητον τοῦ μέλλοντος ὡς ἐπιπλεῖστον κρατεῖ. Quod sequitur πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφὴς cum his Pindari Olymp. xii. comparari potest: Σύμβολον δ' οὔπω τις ἐπιχθονίων Πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὗρεν θεόθεν.

[978, 9. Laudat Theophilus ad Autolycum p. 74. ed. Oxon. quod cum non recordaretur J. Scaliger. misere locum corrupit ad Manilium p. 68. PORSON.]

979. εἰκῆ. gl. ὡς ἔτυχε. ἁπλῶς καὶ ἀφροντίστως, καὶ μὴ πρὸς μαντείας ὁρῶντα.

981. Ejusmodi somniorum causam explicat Plato a Cicerone conversus lib. i. de Divinatione, cap. 29. *Quum dormientibus ea pars animi, quæ mentis et rationis sit particeps, sopita langueat: illa autem, in qua feritas quædam sit atque agrestis immanitas, quum sit immoderato tumefacta potu atque pastu, exsultare eam in somno immoderateque jactari: itaque huic omnia visa objiciuntur, a mente ac ratione vacua: ut aut* CUM MATRE CORPUS MISCERE *videatur, aut cum quovis alio vel homine vel deo, sæpe belua, atque etiam trucidare aliquem, et impie cruentari, multaque facere impure atque tætre, cum temeritate et imprudentia.*

[987. μέγας γ'. Metro postulante, encliticam addidit Porsonus ad Euripid. Phœn. v. 1638. Ita mox v. 1004. καὶ μὴν χάριν γ'. v. 1066. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ. Supra v. 290. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα. v. 345. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν. Et sic ἀπειράκις. SCHAEFER.]

ΟΙ. μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
ΑΓ. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
ΟΙ. Μερόπης, γεραιὲ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.
ΑΓ. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον;
ΟΙ. θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.
ΑΓ. ἦ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
ΟΙ. μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ, τό τε
πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
ὧν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.
ΑΓ. ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;
ΟΙ. πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
ΑΓ. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
ἐπείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
ΟΙ. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
ΑΓ. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

993. ἢ οὐχὶ θεμιτόν. Aldus et codd. omnes ἢ οὐ θεμιτόν. In D. ἢ ὐ, quia duæ voculæ in unam coalescunt, quod monere etiam non supersedit Triclinius. ἢ οὐ. συνίζησις. Et sic quidem crurifragio laborat versus; nam falsum est quod ineptus ille Græculus præterea observavit, mediam in θεμιτὸν hîc produci, quod in codice significatum linea super ι ducta, quod signum est productæ vocalis. Uno verbo ἢ οὐ, μὴ οὐ apud Atticos poëtas semper sunt monosyllaba. Istud οὐχὶ millies apud Tragicos occurrit, et sæpius a librariis metra susque deque habentibus paragoge omissa fuit, ut in Eurip. Cyclope, 204. Τί βακχιάζετ'; οὐχὶ Διόνυσος τάδε. Vulgo legitur versu ruente, οὐ Διόνυσος. Hîc scriptum oportuit ἢ οὐχὶ, ut Œd. Col. 360. μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

[1001. τε. Nolim mutare encliticam. In superioribus plurima locutus de matris connubio Œdipus, cædis paternæ mentionem tantum obiter fecerat v. 996. Itaque hoc alterum, quo magis nuntius, fortasse tantum de connubio cogitans, attenderet, nunc repetit: πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, *et vero etiam ne patrem occiderem*. SCHAEFER.]

[1002. ἔγωγ' οὐ. Ed. Ald. οὐχὶ pro οὐ. Lege, τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ—confer Markland. ad Eurip. Iph. Taur. 955. PORSON. ἐγὼ οὐχὶ MS. P. apud Livineium.]

1006. εὖ πράξαιμί τι. Sic Comicus Pl. 341. χρηστόν τι πράττων. Pace, 215. εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθόν. Eurip. Herc. Fur. 729. προσδόκα δὲ, δρῶν κακῶς, κακόν τι πράξειν. His omnibus in exemplis, quorum similia passim obvia, πράττειν sensu τοῦ πάσχειν adhibetur.

ΟΙ. *ἀλλ' οὔ ποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.*
ΑΓ. *ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.*
ΟΙ. *πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκέ με.*
ΑΓ. *εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.*
ΟΙ. *ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.*
ΑΓ. *ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;*
ΟΙ. *τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.*
ΑΓ. *ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;*
ΟΙ. *πῶς δ' οὐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;*
ΑΓ. *ὁθ' οὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.*
ΟΙ. *πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;*
ΑΓ. *οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.*
ΟΙ. *καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;*
ΑΓ. *ἀλλ' οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ.*
ΟΙ. *ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;*
ΑΓ. *δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.*
ΟΙ. *κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;*
ΑΓ. *ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.*
ΟΙ. *σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως;*
ΑΓ. *εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.*
ΟΙ. *ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;*

[1008. *καλῶς. valde, prorsus.* Sic recte Wakefieldius S. Crit. P. I. p. 161. comparans Theocriti Idyll. III. v. 3. *τὸ καλὸν πεφιλαμένε.* ubi Schol. *τὸ καλὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν.* Conf. idem ibid. P. V. p. 56. et ad Euripid. Hercul. fur. v. 1019. Diodorus Sic. XIII. c. 108. *ὅσα μὴ καλῶς ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐδόκει διεφθάρθαι.* Idem XVIII. c. 9. *μήπω καλῶς ἐγνωσμένης τῆς Ἀλεξάνδρου τελευτῆς.* Chariton p. 136, 22. *πρὶν καλῶς τὴν ναῦν καταχθῆναι.* Dorvillius p. 691. "*omnino τελείως.*" Schaefer.]

1014. *πρὸς δίκης.* gl. *μετὰ δίκης. Jure, merito.* Sic. El. 1211. *πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.*

1021. *παῖδά μ' ὠνομάζετο.* Sic libri omnes, absque ulla vitii suspicione. Marklandus ad Suppl. 749. emendat *παῖδά μ' ὠνόμαζεν ὅν,* quia *ὠνομάζετο* est *nominabatur,* non *nominabat.* Sed nodum in scirpo quærit. *ὠνομάζετό με παῖδα,* vi verbi reciproci plane idem est, quod *ὠνόμαζέ με ὃν παῖδα.* Sunt quidem verba apud Græcos, quæ non inveniuntur *hodie* in voce media: sed *hodie* pauca admodum supersunt Atticæ scenæ monumenta. Nescimus quantum locutionibus, quæ dubiæ nobis videntur, accederet auctoritatis, si fabulas omnes scenicorum quatuor quos novimus, haberemus. Equidem nihil hîc contra librorum fidem mutare velim.

ΑΓ. ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
ΟΙ. ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;
ΑΓ. σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
ΟΙ. τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
ΑΓ. ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
ΟΙ. οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
ΑΓ. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
ΟΙ. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.
ΑΓ. ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.
ΟΙ. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.
ΑΓ. οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.
ΟΙ. ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;
ΑΓ. οὔκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
ΟΙ. τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
ΑΓ. τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.
ΟΙ. ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
ΑΓ. μάλιστα. τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
ΟΙ. ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;
ΑΓ. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ 'πιχώριοι.

[1028. Eustath. Il. Λ. p. 1398, 40. Λέγεται δὲ τὸ ἐφίστασθαι καὶ ἐπὶ τοῦ προΐστασθαι, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔργοις ἐπιστατεῖν, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, Ποίμναις ὀρείαις ἐπεστάτουν.]

1035. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. Eustathius ad Il. Ρ. p. 1097. versum hunc laudat cum insigni varietate, καλόν γ' ὄνειδος—quod vulgato ideo præferendum, quia his Œdipi verbis amara subest ironia, quæ inde acrior redditur. Sensum minime perspectum habuerunt interpretes. σπαργάνων non pendet ex suppressa præpositione ἐκ, quod Scholiastes sensisse videtur: inepta est Johnsoni versio: *atrox sane dedecus cunabulorum pertuli.* σπάργανα sunt *monumenta, crepundia,* ut bene Donatus ad Terentii Eunuchum, iv. 6. 15. *MONUMENTA sunt, quæ Græci dicunt* γνωρίσματα καὶ σπάργανα. Vide ad eum locum eruditam Frid. Lindenbruchii notam.

[1035. καλὸν Eustath. p. 88, 16. frustra improbante Valckenærio ad Phœn. 818. Porson.]

1037. πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; Glossa supplet, ἔπαθον τοῦτο, τὸ διατρηθῆναι τὰ ἄρθρα; (*d*)

1046. Aldus et codd. εἰδῆτ' ἄν. gl. ἤγουν εἰδειήτε, quod lectionem nostram confirmat εἰδεῖτ' ἄν. Optativus hîc omnino requiritur. Verum in hujus formæ optativis frequens est librariorum lapsus, qui plerumque offenderunt ad contractionem Atticam εἶτον, εἴτην, εἶμεν, εἶτε, scenicis poëtis nostris solam usitatam. In Comici Ran. 1448. codd. exhibebant σωθείημεν ἂν contra metrum et sermonis Attici usum, ubi reponi debuit

ΟΙ. ἔστιν τὶς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε.
ΧΟ. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
ΟΙ. γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως
μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;
ΙΟ. τίς δ', ὅντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῇς. τὰ δὲ
ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
ΟΙ. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος.
ΙΟ. μὴ, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κήδει, ματεύσῃς τοῦθ'· ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ.
ΟΙ. θάρσει. σὺ μὲν γὰρ, οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ

σωθεῖμεν ἂν, amoto vulgatorum librorum solœcismo σωθῶμεν ἄν. Sic apud Eurip. Helen. 824. legitur σωθεῖμεν ἄν: in eodem Dramate λυπηθεῖμεν ἄν: Herc. Fur. ἐκβαῖμεν ἄν. Græci sermonis proprietatem ignorant, quicunque promiscuum usum esse credunt optativi et subjunctivi. εἰδῆτ' ἂν plane et putide hîc solœcum esset, ut in Eurip. Medea, 737. μεθῆς ἂν, quam Mureti conjecturam vir quidam doctus admittendam esse nuper contendebat pro vulgato μεθεῖς ἂν, quod quidem Musgravio probari potuisse miror, quum ne Græcum quidem sit. Veram lectionem revocavi, non ex conjectura, ut falso objectum fuit, sed ex fide Florent. editionis capitalibus literis excusæ, μεθεῖ' ἄν. Elisionis signum, seu apostrophum, in sibilum mutaverat librariorum stupor, quod alibi etiam observatum. In Comici Ran. 437. legebatur αἴροις ἂν, pro αἴροι' ἄν: in Pl. 1140. membr. Reg. ὑφέλοις exhibent, ubi germanus usus linguæ ὑφέλοι' flagitat: in Philoct. 119. pro κεκλῇ' ἅμα, codd. dant κέκλησ' ἅμα. Quod autem docti quidam viri statuerunt formam mediam verbi μεθίημι cum quarto casu legitime non construi, id merum commentum est, quod alibi confutavimus.

1048. κάτοιδε. gl. ἀντὶ τοῦ εἶδε. Compositum pro simplice, ut supra, 854. διεῖπε, ἀντὶ τοῦ εἶπε.

1052. κἀμάτευες. Attica crasis pro καὶ ἐμάτευες. Hac in re sæpe a librariis peccatum. Vide quæ notavimus ad Comici Equites 269.

1054. νοεῖς. gl. συνάγεις τῷ νῷ, συμβιβάζεις.

1061. ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ. Sic bene Scholiastes. Perperam codd. et Aldus νοσοῦσ' ἔχω. In Antig. 547. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

1062. θάρσει. Male Aldus et codd. θάῤῥει. Vide Valckenarium ad Phœn. p. 22.—ἐκ τρίτης μητρὸς τρίδουλος. Vide Musgravium ad Eurip. Androm. 637. et confer Eustathium ad Iliad. Θ. p. 725. l. 19.—κακή. gl. δυσγενής.

[1062. Vulgatam hujus versus

μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή.
ΙΟ. ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.
ΟΙ. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
ΙΟ. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω.
ΟΙ. τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
ΙΟ. ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.
ΟΙ. ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.
ΙΟ. ἰοὺ, ἰοὺ, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔ ποθ' ὕστερον.
ΧΟ. τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ᾄξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά.
ΟΙ. ὁποῖα χρήζει ῥηγνύτω· τοὐμὸν δ' ἐγὼ,
κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὐτὴ δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς

scripturam non mutem. Ἂν quidem pro ἐὰν in scriptis scenicorum poëtarum sæpe reperi: quæ loca omnia mutare Critici sit parum verecundi. Nostrum οὐδ' ἂν recurrit e. c. in Sophoclis Fragm. Inc. C. v. 8. SCHAEFER.]

1064. μὴ δρᾶ τάδε. Sic in tribus codd. cum glossa, μὴ ποίει. Reliqui cum Aldo μὴ δρᾶν.

1069. ἐλθών. gl. ἀπελθών.

1073. Confer Antig. 1244. Trach. 813.

1074. ᾄξασα. Perperam Aldus ἀΐξασα, Turnebus αἴξασα. Atticis poëtis ᾄσσω, ᾄττω dissyllaba sunt. Vide Valckenarium ad Phœn. p. 467. Glossa, ὁρμήσασα.

1075. ἀναῤῥήξει. Sic liquido D. E. cum uno e Britannis. Reliqui cum Aldo solœce ἀναῤῥήξῃ. Particulæ ὅπως μὴ, οὐ μὴ, cum aor. 1. subjunctivo formæ vel activæ vel mediæ legitime non construuntur.

1077. σπέρμ' ἰδεῖν. gl. γένος γνῶναι.

1082. τῆς γὰρ—Recte gl. ταύτης. Articulus ὁ pronominis vicem sustinet, pro οὗτος, quod quidem in feminino genere vitasse poëtas Atticos Marklandus credidisse videtur ad Supplices, p. 251. Sed falsum eum fuisse hic locus ostendit, et infra, v. 1466. ταῖν μοι μέλεσθαι, id est τούτων.

[1082. s. Plutarchus V. Romuli c. 21. Τὴν δὲ Καρμένταν οἴονταί τινες μοῖραν εἶναι, κυρίαν ἀνθρώπων γενέσεως. ad q. l. novissimus editor, hoc etiam munere et de litteris nostris egregie merens, et vero cives suos immortaliter obstringens, hæc notavit: Παριστάναι γὰρ καὶ ἐπικλώθειν ἑκάστῳ τὰ

μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ στροφή.
καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
οὐ τὸν Ὄλυμπον, ἀπείρων,
ὦ Κιθαιρὼν, ἐκ ἔσει
τὰν αὔριον πανσέληνον,
* μὴ ἐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου
καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ

τῆς εἱμαρμένης [sic cum leni spiritu. V. Melet. Crit. I. p. 22. Ita etiam Eustathius ad Hom. Il. p. 1500, 19. Bas. (p. 1362, 40. Rom.)] παρὰ τὸν τῶν ὠδίνων καιρὸν ἐπιστεύοντο αἱ Μοῖραι, ὥς φησιν ὁ σχολιάσας τὸν Πίνδαρον (Νεμ. Ζ. 1.) ὅθεν καὶ Μοιρηγενῆ καλεῖ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. Γ. 182.) τὸν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένον, ὃν ἡ παρ' ἡμῖν συνήθεια, Καλόμοιρον, ὀνομάζει, καθὰ καὶ τὸν ἀπεναντίως τούτῳ, Κακόμοιρον. Καὶ ἴσως ἐντεῦθεν διορθωτέον τὸ ἐμοὶ γοῦν ἀδιανόητον τοῦ Σοφοκλέους (Οἰδ. Τυρ. 1082.) τουτὶ χωρίον,———ΟΙ δὲ συγγενεῖς ΜΗΝΕΣ με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν, γράφοντας, ΑΙ δὲ συγγενεῖς ΜΟΙΡΑΙ με κ. τ. λ. Schaefer.]

1083. διώρισαν. gl. ἔταξαν.

1088. ἀπείρων. Sic Aldus et codd. quos vidi omnes. In plerisque glossa ἄπειρος. Mirum esset profecto ni futiles quædam chartæ reperirentur, in quibus glossa genuinæ voci substituta fuisset. Vide lexicon in Ἀπείρονας. Diversæ formæ sunt ἄπειρος et ἀπείρων, ut ὅμαιμος ὁμαίμων, aliaque multa. ἀπείρων occurrit apud Plutarchum in Paulo Æmilio, p. 177. eodem sensu, pro ἀπείρατος, ubi recepta lectio temere ab aliis solicitatur, ab editore autem pessime exponitur.

[1095, 6, 7. et antistrophicos 1107, 8, 9. dedi, ut Porsonus jusserat ad Euripid. Orest. v. 614. Schaefer.]

1096. ἰήϊε σοι Φοῖβε. Pronomen venuste hîc repetitum in nullo comparet libro, etsi necessarium est ad integritatem versus. Nihil verius observatione desideratissimi Valckenarii in egregio ad Phœnissas commentario, p. 374. *Versus in choricis cantilenis corruperunt sæpenumero librarii, dum voces omittunt, quæ fuerant eædem repetendæ. Hoc mendarum genus late patet.* Hujus librariorum socordiæ exempla bene multa enotavimus ad Comicum. Vide supplementum notarum in Nubes 1443. et Indicem in *Repetendæ voces a librariis sæpe omissæ.*

*1191. Ordo est: μη ου και τροφον και μητερα (Corinthum sc. et Thebas) αυξειν σε (ὡς οντα) πατριωταν Οιδιπου, και (σε) χορευεσθαι προς ἡμων κ. τ. λ. Interpretes fefellit και ante πατριωταν positum, cui non respondet και τροφον και μητερα, sed και χορευεσθαι. Elm.

δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε ἀντιστρ.
τῶν μακραιώνων; ἆρα
Πανὸς ὀρεσσιβάτα που
προσπελασθεῖσ', ἢ σέ γε
τις θυγάτηρ, Λοξίου; τῷ
γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι·
εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-
ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
εὕρημα δέξατ' ἔκ του
Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων,
αἷς πλεῖστα συμπαίζει.

OI. Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,
πρέσβυ, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῷ
γήρᾳ ξυνᾴδει, τῷδε τἀνδρὶ ξύμμετρος·
ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας, ὥσπερ οἰκέτας

1099. ἆρα prima brevi scribendum: versus est trochaicus.

1100. Voculam που ex probabili conjectura ab Heathio additam, non agnoscunt codices. ὀρεσσιβάτα scriptum in E. T.

1102. θυγάτηρ non semper relative *filiam* significat; sed quandoque, ut hîc, absolute *puellam*. Sic ἄλοχοι supra, 183. absolute *mulieres*. Utrumque observavit Musgravius ad Euripid. Helen. 1321. Androm. 1039.— τῷ γὰρ, id est τούτῳ, τῷ Ἀπόλλωνι, cujus proxime præcessit mentio, quique passim Νόμιος appellatur. Perperam in glossis τῷ Πανί.

1109. αἷσι. Male Aldus et veteres codd. αἷς.

1111. πρέσβυ. Aldus, πρέσβεις, ut B. in textu, superscripta Var. Lect. γρ. πρέσβυ. In C. D. πρέσβυν cum gl. τὸν γηραιόν. Alii πρέσβυν et πρέσβεις habent altero alteri superscripto. Harum lectionum unice vera est πρέσβυ, quod maxime ex eo perspicuum est, quod mox sequitur, σύ μου προὔχοις. Chorum quum alloquuntur tragicæ personæ, numero singulari haud minus sæpe utuntur quam plurali, ut supra 658. 687. infra, 1321. passimque in quibuscunque dramatibus. Hoc librarius quum minus perspexisset, πρέσβεις intulit. πρέσβυν absolute sine articulo, fere solœcum est.

1112. ἐν μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει. Male hæc acceperunt veteres magistri, qui supplebant, ἐν μακρῷ γήρᾳ ὢν συμφωνεῖ τῷ λόγῳ. Præpositio ἐν hîc, ut sæpe alias, abundat. Supra, 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo est: τῷ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει, καὶ ξυμμετρός ἐστιν ἀνδρὶ τῷδε, nempe τῷ Κορινθίῳ ἀγγέλῳ. Scribi etiam potuisset, nec forte deterius, τῷδε τἀνδρὶ, sublata distinctione post ξυνᾴδει.

[1113. Sic egregie Codex Dresd. Vulgo τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξ. SCHAEFER.]

ἔγνωκ᾽ ἐμαυτοῦ· τῇ δ᾽ ἐπιστήμῃ σύ μου
προὔχοις τάχ᾽ ἄν που τὸν βοτῆρ᾽ ἰδὼν πάρος.
ΧΟ. ἔγνωκα γάρ, σάφ᾽ ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν,
εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.
ΟΙ. σὲ πρῶτ᾽ ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
ἦ τόνδε φράζεις; ΑΓ. τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς.
ΟΙ. οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
ὅσ᾽ ἄν σ᾽ ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ᾽ ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ᾽ οἴκοι τραφείς.
ΟΙ. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
ΘΕ. ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.
ΟΙ. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;
ΘΕ. ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
ΟΙ. τὸν ἄνδρα τόνδ᾽ οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;
ΘΕ. τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
ΟΙ. τόνδ᾽, ὃς πάρεστιν. ἢ ξυναλλάξας τί πω;
ΘΕ. οὐχ ὥστε γ᾽ εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
ΑΓ. κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ᾽. ἀλλ᾽ ἐγὼ σαφῶς
ἀγνῶτ᾽ ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι
κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,

[1116. Recte Erfurdtius comma post προὔχοις delevit. SCHAEFER.]

1117. ἔγνωκα γάρ. Glossa in B. δή. Nempe γὰρ pro δὴ hîc poni docet. At in D. ναὶ ante ἔγνωκα suppletum, ne otiosum γὰρ videatur. Nihil tale comminisci necesse est. αἰτιολογικὸν γὰρ præponitur ob inversionem membrorum in phrasi: σάφ᾽ ἴσθι αὐτὸν ἐκεῖνον ὁρῶν. ἔγνωκα γὰρ αὐτόν.

1121. δεῦρο βλέπων. Sic in Trach. 402. οὗτος, βλέφ᾽ ὧδε. Formula parandæ attentionis, Comicis usitatissima, apud Plautum diversimode variata: *Agedum respice ad me. Huc me specta et responde mihi. Aspicedum contra me.*

1123. ἦν δοῦλος. Sic nostri codd. Vide Lexicon in ἦ pro ἦν.—οἴκοι τραφεὶς, quem Attici una voce οἰκότριβα appellabant, quique supra, v. 756. οἰκεὺς dicitur. Vocem οἰκοτραφὴς, quam quis forte putaverit a poëta hîc adhibitam fuisse, ut Atticis inusitatam damnant Thomas M. et Mœris.

1130. ἢ ξυναλλάξας τί πω. Sic liquido in D. Gl. ἢ συντυχὼν κατά τι. In membr. ἦ ξυνήλλαξας. Continuatio est præcedentis interrogationis: ἆρ᾽ οἶσθα τοῦτον τὸν ἄνδρα τῇδέ που μαθὼν, ἢ ξυναλλάξας τί πω; Perperam in impressis ἦ.

1133. ἀγνῶτά νιν. gl. ἀντὶ τοῦ ἐπιλαθόμενον αὐτόν.

ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνὶ,
ἐπλησίαζεν τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἑκμήνους χρόνους·
χειμῶνι δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
ἤλαυνον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σταθμά.
λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;
ΘΕ. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
ΑΓ. φέρ' εἰπὲ νῦν, τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
ΘΕ. τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς;
ΑΓ. ὅδ' ἐστὶν, ὦ 'τὰν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος.
ΘΕ. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
ΟΙ. ἆ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
ΘΕ. τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
ΟΙ. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ.
ΘΕ. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδὲν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
ΟΙ. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
ΘΕ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
ΟΙ. οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
ΘΕ. δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῄζων μαθεῖν;
ΟΙ. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
ΘΕ. ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
ΟΙ. ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις, μὴ λέγων γε τοὔνδικον.

1136. ἐπλησίαζεν. Sic legendum esse meridiana luce clarius est: οἶδεν ὁπηνίκα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ἐπλησίαζεν ἐμοί—Codd. omnes et Aldus ἐπλησίαζον cum gl. συνανεστρεφόμην. Versus præcedens totus est διὰ μέσου, seu in parenthesi: supplendum vel σὺν, vel ἐπιστατῶν: nominativi sunt absoluti ὁ μὲν, ἐγὼ δ'—

[1137. ἑκμήνους. Vulgo ἐμμήνους. "Al. ἐκμήνους. Mutato spiritu scribo ἑκμήνους. A veris initio, quo tempore greges in illis terris τὰ σταθμὰ relinquebant, ad ortum Arcturi sex menses erant." Hæc scripsi ad L. Bosii Ellips. p. 545. s. SCHAEFER.]

[1139. Eustath. Il. Β. p. 257, 7. Σταθμὸς δὲ νῦν μὲν ἀγροτικὴ κατοικία, ὅ ἐστιν ἔπαυλις· ἣν ὁ Σοφοκλῆς μεταπλάσας, σταθμὰ λέγει.]

1144. τοῦτο τὸ ἔπος, *hanc rem.* Hoc sensu ἔπος apud Homerum frequens.

1146. οὐκ εἰς ὄλεθρον; supple ἀποφθερεῖ, vel ἄπει, ut supra, 480. Comicus Nub. 789. Eq. 892. οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθερεῖ; *nonne in malam rem ibis?*

1158. τοὔνδικον, *justum*, id est *verum.* Hesych. ἔνδικον, ἀληθές.

ΘΕ. *πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.*
ΟΙ. *ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ.*
ΘΕ. *οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.*
ΟΙ. *πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;*
ΘΕ. *ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ'· ἐδεξάμην δέ του.*
ΟΙ. *τίνος πολιτῶν τῶνδε, κἀκ ποίας στέγης;*
ΘΕ. *μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἱστόρει πλέον.*
ΟΙ. *ὄλωλας, εἴ σε ταὔτ' ἐρήσομαι πάλιν.*
ΘΕ. *τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.*
ΟΙ. *ἦ δοῦλος, ἢ 'κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;*
ΘΕ. *οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.*
ΟΙ. *κἄγωγ' ἀκούειν. ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.*
ΘΕ. *κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω*
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.
ΟΙ. *ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;* ΘΕ. *μάλιστ', ἄναξ.*
ΟΙ. *ὡς πρὸς τί χρείας;* ΘΕ. *ὡς ἀναλώσαιμί νιν.*
ΟΙ. *τεκοῦσα τλήμων;* ΘΕ. *θεσφάτων κακῶν ὄκνῳ.*
ΟΙ. *ποίων;* ΘΕ. *κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.*
ΟΙ. *πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;*
ΘΕ. *κατοικτίσας, ὦ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα*
δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ,

1160. *ἐς τριβὰς ἐλᾷ*, eodem sensu quo apud Comicum Acharn. 386. *πορίζεις τριβάς*. Neutiquam placet docti viri apud Heathium interpretatio, *recta ad fustuarium tendit*. Alius Britannus pro *τριβὰς* legere malit *στραβὰς*, quam conjecturam sibi servare poterat.

[1166. *ταὔτ'*. Vulgo *ταῦτ'*. SCHAEFER.]

1170. *κἄγωγ' ἀκούειν.* Perperam codd. et Aldus *ἀκούων*, manifesta menda. Duobus in locis Valckenario indicatis ad Phœnissas, p. 140. hos versus citat Plutarchus, recte legens utrobique *ἀκούειν*, ut etiam legisse constat auctorem veteris glossæ: *καὶ ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ εἰμὶ τῷ δεινῷ ἀκούειν.*

1174. *ὡς πρὸς τί χρείας;* gl. *ὡς ἐπὶ ποίᾳ χρείᾳ;*

1175. *θεσφάτων κακῶν ὄκνῳ.* Sic concinne in D. Tres codd. et Aldus *θεσφάτων γ' ὄκνῳ κακῶν*. Idem in T. vocum ordo, omissa particula *γε*.

1178. *ὡς ἄλλην χθόνα.* Sic Aldus et codices omnes veteres. *ὡς* hîc non valet *εἰς*, quandoquidem ab Atticis ea potestate non adhibetur, nisi rei animatæ junctum. Sed est pro *καθὰ*, et subauditur *εἰς* ellipsi perquam frequenti: quemadmodum recte hæc in glossis explicantur; *καθὰ δοκῶν ἐκεῖνον ἀποίσειν τὸν παῖδα εἰς ἄλλην χθόνα, ἔνθεν αὐτὸς ἦν.* Temere Triclinius veterem scripturam mutavit.

ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
ΟΙ. ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
ζώσας ἐναριθμῶ.
τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω·
ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου·
ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
παρθένον χρησμῳδόν·
θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας·
ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμὸς,
καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,
ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων.
τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος;
τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;

[1182. πάντα μ' ἐξήκει Reisk. p. 22. Porson.]

1186. Choricum hunc canticum in duas strophas et totidem antistrophas, undenûm singulas versuum, dividit Heathius: quod si absque ulla interpolatione fieri posset, libens admitterem. Sed eo minus a codicum fide discedere volui, quo minus intelligo, quid nostra intersit monostrophicane an antistrophica hæc sint.

1208. λιμὴν ὡὐτός. Perperam vulgo αὐτός. Glossa supplet ὁ, ut sit ὁ αὐτός. Vid. Not. ad v. 557. ἤρκεσεν codd. omnes habent. Typothetæ errore in Aldina ἤρκησεν.

ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
ᾧ μέγας λιμὴν αὑτὸς ἤρκεσε
παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ'
ἄλοκες φέρειν, τάλας,
σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος·
δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
ἰὼ Λαΐειον τέκνον,
εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
ἰαχαίων ἐκ στομάτων.
τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
κατεκοίμισα τοὐμὸν ὄμμα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ

1209. In D. παιδὶ, πατρὶ, καὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν.

1212. ἐδυνάθησαν. Sic B. cum gl. ἐδυνήθησαν. Vulgo ἐδυνάσθησαν.

1214. δικάζει, gl. καταδικάζει. Reddi poterat *ulciscitur, pœnas repetit.* Vide quæ notavimus ad Eurip. Med. 157.

1219. ἰαχαίων ἐκ στομάτων. Sic optime C. Nomen est adjectivum ἰαχαῖος ab ἰαχὴ derivatum. In D. ἠχέων. In reliquis ἰαχέων cum gl. φωνῶν.

1222. κατεκοίμισα. Sic liquido B. D. E. T. August. qua de scriptura ne dubitari possit, superscripta in duobus gl. ἀντὶ τοῦ κοίμισα διὰ τοῦ ι. In impressis κατεκοίμησα.

[1225. ἐγγενῶς. Adde Lexicis. Schaefer.]

[1227. Eustath. Il. Φ. p. 1231, 8. Ἴσως δὲ καὶ ἁπλῶς παραπεσὼν εἰς μνήμην ὁ Ἀχελῷος ἐξεφωνήθη ὡς ἐν σχεδιασμῷ ἀσκέπτως καὶ δίχα μελέτης· ὥς που καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ Οἰδίπους, Ἴστρου καὶ Φάσιδος μέμνηται ἐν τοῖς καθ' ἑαυτόν.]

ἑκόντα, κοὐκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι.
ΧΟ. λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδειμεν, τὸ μὴ οὐ
βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῄς;
ΕΞ. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
ΧΟ. ὦ δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
ΕΞ. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ' ἔσω

[1231. αἳ. Sic Erfurdtius ex duobus Codicibus. Vulgo αἳ ἂν. In tali constructione ἂν sæpe omittitur. SCHAEFER.]

1234. ὁ μὲν τάχιστος. Operosum esset absque ullo fructu, si conjecturas omnes, quibus male feriati homines Sophoclis scripta emendare sibi visi sunt, recensere vellem. Quod permultas ne verbulo quidem attingam, nemo opinetur eas mihi incognitas esse. Sed futiles nugæ sani ingenii lectoribus nihil nisi tædium afferrent. Quis unquam in animum inducet in hoc versu scriptum olim fuisse ὁ μέντ' ἄχθιστος, vel ἔχθιστος, quia nupero editori Britanno τάχιστος frigidum videtur? aliis bene multis videtur inprimis opportunum. At quod non videtur solum, sed et pro certissimo haberi debet, istud est: *Atticorum poëtarum, quotquot fuerunt, nulli vocalem correptam fuisse ante literas κτ, vel, quod perinde est, χθ in eadem voce.* Frustra obmovetur Sam. Clarkius, qui de prosodia Homerica satis perite egit: sed quæcunque ille Homero licuisse ostendit, nihil ea ad scenæ Atticæ usum faciunt, cujus ex reliquiis vel unicum exemplum rem conficere poterat; sed nec exstat, nec exstitit unquam.—εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν. gl. εἰς τὸ εἰπεῖν ἐμὲ δηλονότι, καὶ εἰς τὸ μαθεῖν ὑμᾶς.

[1237. Citat Eustathius Il. Λ. p. 865, 42. 876, 36. N. 936, 32. Π. 1050, 2. Od. Δ. 1493, 40. Confer Fragm. Inc. LXXVII.]

1242. ἵετ' εὐθύ. Sic recte C. In D. ἵετ' cum gl. ὥρμα—εὐθὺ, κατ' ὀρθόν. Sed in textu male εὐθύς. In impressis ἵκετ' εὐθύ. Verbi ἵεμαι prima producitur in temporibus quæ augmentum recipiunt. Sic in Antig. 432. ἱέμεσθα prima longa. Vide quæ notavimus ad Comici Concion. 346. Perperam spiritu aspero notatur in D. Eadem menda in Eurip. Suppl. 700. ubi scriptum oportuit: Ἀλλ' ἵετ' εὐθὺς, λάμπρ' ἀναρπάσας ὅπλα.

1244. Glossa: ὅπως δὲ εἰσῆλθεν ἔσω, ἐπιῤῥήξασα, ἤγουν κλείσασα, τὰς πύλας. Vide Eustathium ad Homeri locum quem citat Scholiastes, p. 1358.

'κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
ἐγοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς,
ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκ ἔτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.
φοιτᾷ γὰρ, ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν,
γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπου
κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
δεινὸν δ' ἀΰσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς,
πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
ἔκλινε κοῖλα κλῆθρα, κἀμπίπτει στέγῃ,
οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ

1246. σπερμάτων. gl. παίδων. τουτέστι τοῦ Οἰδίποδος.

1249. ἐγοᾶτο. Minus bene vulgo γοᾶτο absque augmento, quod Attici omittere non solent, nisi metri necessitate coacti. In B. scriptum 'γοᾶτο. Sed hîc elisio non habet locum, quum præcedens versus in consonantem desinat.

1250. ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα. Sic D. T. Gl. ἐκ τοῦ Λαΐου τὸν Οἰδίποδα. Ceteri codd. et Aldus ἄνδρας, quod minus placet.

1256. γυναῖκά τε. gl. δηλονότι ἐξαιτῶν ἀπὸ κοινοῦ. Possis etiam extrinsecus arcessere verbum ex analogia: ἐξαιτῶν ἡμᾶς πορεῖν οἱ ἔγχος, καὶ δεικνύειν ὅπου κίχοι—

1260. ὑφηγητοῦ. Sic una voce codd. omnes, recte. Gl. ὁδηγοῦ. Perperam in impressis, ὑφ' ἡγητοῦ. Subauditur cognatum verbum, ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς ὑφηγουμένου αὐτῷ. Sic supra, 966. absolute ὧν ὑφηγητῶν. Et Œd. Col. 1588. ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων, scilicet παρόντος, vel ὑφηγουμένου.

1262. κλῇθρα. Aldus κλεῖθρα, ut hîc etiam codd. Sed multis aliis in locis Atticam servant scripturam, quam in v. 1287. repræsentant Romana scholia.

[1262. κοῖλα κλῇθρα. Theocritus Idyll. XXIV. v. 15. σταθμὰ κοῖλα θυράων. SCHAEFER.]

1264. ἐώραις. In tribus codd. αἰώραις, proba quidem forma, sed quam metrum hîc non admittit. Eustath. ad Iliad. Γ. p. 389. ἠερέθεσθαι δὲ, κυρίως μὲν τὸ ἐν ἀέρι κρέμασθαι, ἐξ οὗ καὶ ἡ αἰώρα—ὅτι δὲ ἡ ῥηθεῖσα αἰώρα καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ὡς δηλοῖ

ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῇ
ἔκειτο τλήμων, δεινά γ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾷν.
ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων,
αὐδῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὕνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν,
οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακὰ,
ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
ὀψοίαθ', οὓς δ' ἔχρῃζεν οὐ γνωσοίατο.—

οὐ μόνον τὸ, Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην, ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος, ἕτεροι ἐπαγωνιζέσθωσαν.

1266. Aldus edidit: ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειθ' ὁ τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾷν. quæ lectio depravatissima est. In B. ἐπὶ δὲ γῇ ἔκειθ' ὁ τλήμων, superscripta glossa ἡ ἀθλία, quod ineptum est. Aliquanto melius in D. ἐπὶ δὲ γῇ ἐκεῖτο τλάμων. eadem superscripta glossa ἡ ἀθλία. Quod sequitur membrum nulla particula connecti debet, saltem particula δὲ neutiquam; quæ adversativa est, nec hîc locum habere potest. In solo T. pro varia lectione reperi δεινά γ' ἦν, quæ Triclinii emendatio esse videtur. Inutilis *soli*, γῆς mentio. Per se satis intelligitur, cadaver quod modo pensile conspectum fuit, simulac solutus vel abscissus fuit laqueus, decidisse, et humi jacuisse: verum ex linguæ indole vix abesse potest articulus ἡ. Ex γ' ἡ imperitus librarius eo facilius fecit γῇ, quod olim ι non subscribebatur, quod nec in ullo veterum codd. comparet, quos ad manum habeo. Eadem socordia concinnum verborum ordinem inverterunt, et ex ἔκειτο plerique fecerunt ἔκειθ' ὁ. Quantum fieri potuit caverunt tragici Poëtæ in senariis a concursu ejusdem vel similis soni vocalium in fine versus et sequentis initio. Non scripsisset Sophocles ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, quum scribere posset ἐπεὶ δὲ γῇ τλήμων ἔκειτο. Sed ex omni parte veram scripturam restituimus: ἐπεὶ δέ γ' ἡ τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τἀνθένδ' ἦν ὁρᾷν.

[1266, 7. Ita Codd. Brunckius ex conjectura ἐπεὶ δέ γ' ἡ τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τἀνθένδ' ἦν ὁρᾷν. Schaefer.]

1271. οὐκ ὄψοιντο. Sic liquido vetustissimi et optimi e nostris codd. A. D. ut et T. ex Triclinii recensione, tametsi Turnebus edidit ὄψοιτο, nulla alterius lectionis facta mentione. Sane nemini non liquet plurale poëtæ præferri debuisse; quum proxime sequantur duo verba pluralia ὄψοιντο, γνώσοιντο. Alias si primum solum esset, tam bonum esset ὄψοιτο, quam ὄψοιντο, siquidem a neutro plurali pendet ἄρθρα. Est autem οὐκ ὄψοιντό νιν οἷα ἔπασχεν, pro οὐκ ὄψοιντο οἷα αὐτὸς ἔπασχεν. Vide quæ notavimus ad Comici Concion. 1125. Græcis acceptum habent hoc schema Comici Latini, apud quos frequentissimum est. Sic Plautus Rud. ii. 3. 59. *eam veretur, ne perierit.*

1274. ὀψοίαθ'. Quærit hîc aliquis, quî Œdipi oculi, modo nihil visuri dicti, nunc dicantur visuri οὓς οὐκ ἔδει: quæ quum contraria sibi ac proinde absurda videantur, pro ὀψοίαθ' is reponit ὀσσοίαθ', quod quidem ego longe ineptissimum esse aio. Ut *cogitaret*, ut *imagines sibi*

1271. ὅθ' οὕνεκ',] αντι του ὅτι. Schol.

τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ
ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα. φοίνιαι δ' ὁμοῦ
γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
ὄμβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο.
τάδ' ἐκ δυεῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου, κακά·
ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.

fingeret Œdipus, minime necessarium erat, ut sibi foderet oculos. Nam Telemachus ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶ, cæcus non erat: acute vero, si quis alius, cernebat Jupiter ille, qui θνητοῖς ἀνθρώποισι κάκ' ὄσσετο θυμῷ. Nisi quis invita Minerva criticam exerceat, antequam locum aliquem veteris poëtæ emendare aggrediatur, verborum non singulorum solum vim ac potestatem, sed usum tropicum, idiotismos linguæ, et sensum universum perspexisse debet. Ut supra, v. 419. βλέποντα σκότον, *cernentem caliginem*, tantumdem valet ac *cernentem nihil:* ita hîc ὄπτεσθαι ἐν σκότῳ, *videre in tenebris*, nihil aliud est, quam *non videre*. Dicit ergo Œdipus, oculos suos in posterum *visuros in tenebris* οὓς οὐκ ἔδει, *quos non oporteat:* quid vero? *eos* nempe, *quos non oporteat in tenebris videre:* id est, *eorum adspectu privatum iri, quos videre maxime sit jucundum:* scilicet liberos suos.

1275. ἐφυμνῶν. ἤγουν δυσφημῶν. Eustath. ad Iliad. Z. p. 634.

1279. Aldus edidit: ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο, sensu nullo aut pravo, et metro vacillante. In T. αἵματός τ' ἐτέγγετο. Istud τε fulciendo versui insertum, superscriptum est in E. a secunda manu. Ceteri codd. in Aldina lectione consentiunt. Aut verbi compositi præpositio excidit, et scribendum ἀπετέγγετο, quod prætuli: aut loco copulæ, quæ hîc locum non habet, inseri debuit γε, ut v. 294. Ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος. ita hîc legi poterat Ὄμβρος χαλάζης αἵματός γ' ἐτέγγετο. Sed prius longe præfero. Est autem χαλάζης dativus pluralis, cujus ambiguitatem sustulit librarius membran. nostrarum, ι perspicue subscripto. Nihil hîc intellexit auctor veteris glossæ, qui ὁμοῦ interpretatus est συνεχῶς. Immo valet σύν. Ordo est: ἀλλὰ μέλας ὄμβρος ὁμοῦ χαλάζαις αἵματος ἀπετέγγετο. Diversa sunt μέλας ὄμβρος, humor ex oculis manans, et χαλάζαι αἵματος, grandines sanguinis, id est crebræ sanguinis guttæ: opponuntur hæ ταῖς μυδώσαις φόνου σταγόσι, quæ minus quid significant: *Nec lentam tabi saniem emittebant, sed largifluo lacrimarum imbri mistæ sanguinis grandines decidebant.* Venustum est hoc schema quo res augetur, minoris negatione. Sic in Aj. 628. Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἥσει δύσμορος· ἀλλ' ὀ- ξυτόνους μὲν ᾠδὰς Θρηνήσει—

[1279. χαλάζης αἵματός τ'. Ita Codd. Brunckius ex conjectura ὄμβρος χαλάζης (sic Cod.) αἵματος ἀπετέγγετο. Hoc compositum cum nusquam repertum sit, miror eum non prætulisse ἐπετέγγετο, quod satis tuetur Hippocrates vox ἐπίτεγξις, (v. Dan. Scotti Appendix) quodque facilius etiam elicias ex CTEΤΕΓΓΕΤΟ. Schaefer.]

[1280. In h. l. quem jure suspectum habebat Valckenærius ad Eurip. Hipp. 1338. deleto κακὰ, legendum, τάδ' ἐκ δυεῖν ἔρρωγεν, οὐχ ἑνὸς μόνου. Porson.]

1281. συμμιγῆ κακά. Sic libri omnes, non sine vitii suspicione.

ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ
στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.
ΧΟ. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;
ΕΞ. βοᾷ διοίγειν κλῇθρα, καὶ δηλοῦν τινὰ
τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
τὸν μητρὸς . . . . αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά μοι,
ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς
δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε
διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.
ΧΟ. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ
προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλῆμον,
προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
μείζονα δαίμων τῶν μακίστων

Vix dubito quin scripserit Tragicus συμμιγῆ πέλει.

[1283. τῇδε θἠμέρᾳ. Ita Brunckius. V. Lobeckius ad Ajac. p. 35. cui hoc etiam loco, nisi fallor, placebit τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. In Ajace pro Brunckiana hac scriptura aliquoties dedi τῇδ' ἔθ' ἡμέρᾳ; facili sane mutatione: veram nunc non dixerim. SCHAEFER.]

[1287. βοᾷ. *cum clamore jubet.* Xenophon Anab. I. 8. 12. τῷ Κλεάρχῳ ἐβόα ἄγειν τὸ στράτευμα. §. 19. ἐβόων δὲ ἀλλήλοις μὴ θεῖν δρόμῳ. [Mox §. 20. leg. διὰ τῶν Ἑλλήνων. Conf. Bástii Append. ad Epistol. Critic. p. 20. Deinde §. 22. ἡμίσει ἂν χρόνῳ.] Excerpta ex Diodoro Sic. de Virt. et Vit. T. II. p. 569, 10. ἐβόων κατατέμνειν. p. 572, 74. πάντων βοώντων ἀμύνασθαι τοὺς ἀσεβεῖς. SCHAEFER.]

1295. εἰσόψει. gl. θεάσῃ.

1296. οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι. gl. καὶ τὸν μισοῦντα ἐλεῆσαι. Eadem sententia in Aj. 924. Ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν. et in Tyrone, Frag. xv. Κείνην ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειεν ἄν.

1299. ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη. Verbum προσκύρω fere solet cum tertio casu construi. Hîc autem quartus adjungitur. Sic sæpe composita verba casum adsciscunt quem regit vel simplex verbum, vel præpositio. Resolvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς ὅσα ἐγὼ ἤδη ἔκυρσα. Hesych. προσκύρει, προσεγγίζει.

1301. μακίστων. Dorica μάσσων μάκιστος adhibent Tragici pro μείζων μέγιστος. Sic Noster Phil. 849.

πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
φεῦ, φεῦ· δύσταν'. ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν
δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙ. αἶ αἶ, αἶ αἶ,
φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγώ. ποῖ γᾶς
φέρομαι τλάμων;
πᾷ μοι φθογγὰ πέτεται φοράδην;
ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;

ΧΟ. ἐς δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόψιμον.

ΟΙ. ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, στροφὴ α΄.
ἐπιπλόμενον ἄφατον,
ἀδάμαστόν τε
καὶ δυσούριστον. οἴμοι,
οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα
κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟ. καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι
διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

ΟΙ. ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἀντιστρ. α΄.
ἔτι μόνιμος. ἔτι γὰρ
ὑπομένεις ἐμὲ

Eurip. Hippol. 826. τὰ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν. Æschyl. Prom. 634. Μή μου προκήδου μᾶσσον, ἢ ὡς ἐμοὶ γλυκύ. Persis, 438. Λέξον τίν' αὖ φῂς τήνδε συμφορὰν στρατῷ Ἐλθεῖν, κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα. Ibidem, 705. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ Γίγνεται θνητοῖς, ὁ μάσσων βίοτος ἢν ταθῇ πρόσω. Ex his exemplis liquet veterem scripturam male immutatam fuisse a Triclinio, qui μηκίστων dedit, hosque versus fœde interpolavit. Perperam in C. κακίστων, eadem menda, quam sustulimus in Euripidis loco modo citato.

1303. δύσταν'. Perperam Aldus δύστανος. In seq. v. δύναμαί σ' ἐθέλων distincte exhibet B. In reliquis ut apud Aldum, σε θέλων.

1310. πέτεται. Aldus διαπέταται, sicque pars codd. Alii διαπέπταται. Unus E. διέπταται. Unice verum esse quod dedimus metri ratio arguit. Atticum autem πέτεται prætulimus vulgari formæ πέταται, gl. διέρχεται.

1320. φορεῖν. Sic A. B. recte. Alii cum Aldo φέρειν. Vide Valckenarium ad Hippol. 316.

[1323, 4. ὑπομένεις ἐμὲ κηδεύων. Herodotus VII. c. 101. ὑπομενέουσι χεῖρας ἐμοὶ ἀνταειρόμενοι. Diodorus Sic. XIX. c. 12. μηδέποθ' ὑπομένειν ποιοῦντας τὸ προσταττόμενον. Antigonus Caryst. Histor. Mirab. c. CLXXXVIII.

τὸν τυφλὸν κηδεύων. φεῦ.
οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.
ΧΟ. ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;
ΟΙ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι, στροφὴ β'.
ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν αὐτας, τας ὄψ
οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;
ΧΟ. ἦν ταῦθ', ὅπωσπερ καὶ σὺ φής.
ΟΙ. τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στροφὴ γ'.
στερκτὸν, ἢ προσήγορον
ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι;
ἀπάγετ' ἐκτόπιον
ὅτι τάχιστά με,
ἀπάγετ', ὦ φίλοι,
τὸν ὄλεθρον μέγαν,
τὸν καταρατότατον,
ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν.
ΧΟ. δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὥς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.
ΟΙ. ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας ἀντιστρ. β'.

p. 226. Beckm. ψανομένους ὑπομένειν. Itaque Zeunius recte, puto, intellexit verba Xenophontis Cyrop. IV. 5. 22. ὑπόμεινον προστάξας, in quibus vitium Schneidero videtur latere. SCHAEFER.]

1324. φεῦ in Aldina contra metri rationem geminatum est.

1330. Aldus edidit, ut in plurimis codd. scriptum est, Ὁ κακὰ τελῶν, Ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα. At in membr. et in C. Ὁ κακὰ κακὰ τελῶν Ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα. Vox κακὰ repeti debuit; eam alii librarii omiserunt, alii præpostere posuerunt.

1343. τὸν ὄλεθρον μέγαν. Codd. omnes, ne T. quidem excepto, dant, ut Aldus, ὀλέθριον. Quidam pro μέγαν habent μέγα. Turnebus recte ὄλεθρον.

1348. ἀναγνῶναί ποτ' ἄν. Sic plurimi codd. Aldus et membr. ποτὲ sine ἄν.

νομάδος ἐπιποδίας
ἔλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
ἔῤῥυτο κἀνέσωσεν,
οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.
τότε γὰρ ἂν θανὼν
οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.
ΧΟ. θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.
ΟΙ. οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς — ἀντιστρ. γ'.
ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ',
ἀνοσίων δὲ παῖς,
ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν
αὐτὸς ἔφυν τάλας.
εἰ δέ τι πρεσβύτερον
ἔφυ κακοῦ κακὸν,
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.
ΧΟ. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.
ΟΙ. ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἅδου μολὼν,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.

1351. ἔλυσέ μ', ἀπό τε φόνου. Aldus et codd. pars, omisso pronomine, quod hîc supprimi non debet, ἔλυσεν ἀπό—in B. ἔλυσ' ἔμ' ἀπό—C. eam scripturam exhibet, quam repræsentavi. Verum sunt omnes itidem depravatæ. Ut metri constet ratio, et hic versus antithetico suo 1331. congruat, scribendum μ' ἔλυσ', ἀπό τε φόνου. Sic quadrant duo versiculi, qui pæonici sunt: Κακὰ τάδ' ἐμὰ | πάθεα Μ' ἔλυσ' ἀπό | τε φόνου.

[1354. Comma post θανὼν vulgo positum, cum particulam ἂν a verbo ἦν perperam divellat, delevi. Conf. v. 1469. SCHAEFER.]

[1362. Eustathius Il. I. p. 780, 30. ὁμαίμονας, ὅ ἐστι, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, ὁμογενεῖς.]

[1373, 4. οἷν—δυοῖν ἔργ' ἐστὶ—εἰργασμένα. Aristophanes Vesp. v. 1350. πολλοῖς γὰρ ἤδη χἀτέροις αὔτ' εἰργάσω. In Xenophont. Anab. I. 9. 11. libri inter utramque constructionem fluctuantur. SCHAEFER.]

ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλμαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς
ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἄναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾷν;
ἥκιστά γ'. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ 'ποκλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας,
ἵν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ

1375. ἐφίμερος, non Aldus solum et codd. omnes habent, sed Turnebi etiam editio. In H. Stephani officina operarum incuria excusum fuit ἐφήμερος, quæ menda in plerasque subsequentium editionum manavit.

[1375, 6. Scholiastes: ἐν ἐρωτήσει. Itaque vulgo post ἐμοί signum interrogandi ponunt. Non opus: est enim hæc ὑποφορά. V. Devarius de Particul. p. 8. et Hoogeveen. ad Viger. p. 470. Schaefer.]

1380. τραφείς. Perperam Johnsonus vertit *enutritus*: neque hoc verbo innuitur amor, quo Thebani Œdipum fovebant, quod anonymo Britanno in mentem venit. τραφεὶς valet διατρίψας, ut recte exponitur in glossis. Sic τροφὴ, διαγωγὴ, διατριβὴ in Œd. Col. 362.

1385. τούτους ὁρᾷν, nempe τοὺς Θηβαίους. In D. T. τούτοις, ut Turnebus edidit.

1387. οὐκ ἂν ἐσχόμην. Perperam Aldus una voce ἀνεσχόμην, ut in veteribus plerisque codd. scriptum est. Alii ἠνεσχόμην—τὸ μὴ 'ποκλεῖσαι. Haud minus bene scribi poterat sine elisione, ut est in D. τὸ μὴ ἀποκλεῖσαι. In unam syllabam coalescunt η α. Sed utro modo scribatur, perinde est. In nullo codice reperi τὸ μὴ οὐ 'ποκλεῖσαι, ut legendum esse sibi persuasit nuperus editor Pentalogiæ Io. Burtoni, tanquam si in hac loquendi formula voces τὸ μὴ non negarent, nisi adscita altera negatione οὐ. At tamen apud Comicum in Nubibus, 1084. legitur: Ἕξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι; ubi si οὐ inferciatur, doceri vellem quî in pedes suos dividenda sit clausula τὸ μὴ οὐ εὐρύπρωκτος εἶναι. Permulti sunt versus, ubi salvo metro et euphonia, οὐ inseri posset in hac formula, quod tamen contra librorum fidem facere nolim. Antig. 27. 236. Æschyl. Prom. 235. ἐξερυσάμην βροτοὺς Τοῦ μὴ διαῤῥαισθέντας εἰς Ἅδου μολεῖν. Euripides Alcest. 705. Σὺ γοῦν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν.

1376. Schol. εις φως φανεισα, οπως εφανη.

τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
ἰὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
ἔκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε
ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἆρά με
κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε.
νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
δρυμός τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
αἳ τοὐμὸν αἷμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο,
ἐπίετε πατρὸς, ἆρά μου μέμνησθ' ἔτι,
οἷ' ἔργα δράσας ὑμὶν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε

[1390. Habet Suidas in v. Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν.]

1392. ὡς ἔδειξα μή ποτε. Ut tertio ante hunc versu ἵν' ἦν valet *ut essem*, ita hîc ὡς ἔδειξα μή ποτε, *ne unquam ostenderem*. ὡς enim hîc valet ἵνα, ut recte expositum in glossa. Imperite Heathius particulam ἂν inserit. Vide quæ notavimus ad Æschyli Prom. 155. et Eurip. Phœnissas 214. Comicus in Conc. 151. Ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων Λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος. Idem in Pace, 135. Οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν, Ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.

1394. πάτρια. gl. πατρῷα. De harum vocum differentia et usu promiscuo vide Luciani interpretes ad Solœcistam, p. 561.

1396. κάλλος κακῶν. gl. ἔξοχον τῶν κακῶν, ἤγουν περιφανὲς κακόν. Eustathius ad Iliad. P. p. 1097. Παροιμιῶδες τὸ, κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη, ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν κακοῖς κάλλιον. ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξέσας ποιεῖ τὸν Οἰδίποδα λέγοντα περὶ αὐτοῦ, ὅτι κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξετράφη, ἀντὶ τοῦ ἐν κακοῖς μέγα καὶ περιφανές. εἴη δ' ἂν ὅμοιόν τι καὶ τὸ, καλόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. Vereor ut hæc bene acceperit Eustathius. Equidem κακῶν malim cum ὕπουλον jungere, ut sit οἷον ἆρ' ἐμὲ κάλλος ἐξεθρέψατε ὕπουλον κακῶν, id est ὑπὸ τὸ προφαινόμενον κακὰ πολλὰ κρύπτον.

[1396. Vide et Eustath. Od. Z. p. 1558, 55.]

1402. ὑμίν. gl. παρ' ὑμῖν.

1403. ὦ γάμοι, γάμοι. Hunc locum citat Longinus de Sublimitate, xxiii. isto exemplo observationem illustrans, ὅτι ἔσθ' ὅπου προσπίπτει τὰ πληθυντικὰ μεγαλορρημονέστερα, καὶ αὐτῷ δοξοκομποῦντα τῷ ὄχλῳ τοῦ ἀριθμοῦ.—Deinde prolatis sex versibus addit: πάντα γὰρ ταῦτα, τὰ μὲν ἓν ὄνομά ἐστιν, Οἰδίπους, ἐπὶ δὲ θατέρων Ἰοκάστη· ἀλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας. Confer Not. ad v. 366.

1405. ἀνεῖτε. Secunda pluralis aor. 2. ε in ει mutato, pro ἄνετε. Sic in tertia plurali occurrunt ἀνεῖσαν, καθ-

πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὠπόσα
αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾷν καλὸν,
ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που
καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πείθεσθε, μὴ δείσητε. τἀμὰ γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἷός τε πλήν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

ΧΟ. ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ
χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.

ΟΙ. οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.

ΚΡ. οὐχ ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,

εἶσαν, μεθεῖσαν, παρεῖσαν. In Eurip. Ione, 1189. legendum ὡς δ' ἀνεῖσαν ἡδονήν: ut in Bacchis, 684. καθεῖσαν κόμας. Priore in loco perperam edidit Musgravius ἀνῆσαν.

[1407. Habet Suidas in Ὡπόσα.]

[1409. Suidas in Ἀλλ' οὐδέ γ'.]

[1409. καλὰ Stobæus XV. p. 132. Porson.]

[1410. Eustath. Il. A. p. 79. ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ Σοφοκλῆς ἔφη τὸ, ὅπως τάχιστα ἀντὶ τοῦ λίαν ταχέως, μεταλαβὼν τὸ ὅπως εἰς τὸ ὡς, αὐτὸ δὲ εἰς τὸ λίαν.]

[1413. ΘΙΓΕΙΝ. γενικῇ· ψαῦσαι. ἐγγίσαι. Πολλὰ σιδηρείης χερσὶ θιγόντα μάχης. εἶτ' ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν, πείθεσθε, μὴ δείσητε, τἀμὰ γὰρ κακὰ οὐδεὶς οἷός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. Suidas.]

1414. μὴ δείσητε. Vide P. Victorii Var. Lect. v. 4.

1415. πλήν γ' ἐμοῦ. Sic recte D. In reliquis libris media particula omissa, quam inserere amant Attici poëtæ ante ε post syllabam longam in ν desinentem. πλήν γε frequentissimum est.

1422. Codd. alii οὔθ' ὡς γελαστὴς — οὔθ' ὡς ὀνειδιῶν. Alii οὔθ' — οὔδ' — Membr. Aldo consentiunt, quem sequimur.

[1422. ΓΕΛΑΣΤΗΣ. ὁ ἐπιγελῶν. Οὔθ' ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους ἐλήλυθα, Οὔθ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν. ὁ Κρέων φησί. Suidas.]

[1425. ΒΟΣΚΗΣΟΜΕΝ, θρέψομεν. καὶ ΒΟΣΚΟΥΣΑΝ. τρέφουσαν. Σοφοκλῆς περὶ Οἰδίποδος. Suidas.]

μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν,
μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.

ΟΙ. πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

ΚΡ. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;

ΟΙ. ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.

ΚΡ. ἔδρασ' ἂν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἂν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

ΟΙ. ἀλλ' ἥ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.

ΚΡ. οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἔσταμεν
χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.

ΟΙ. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;

ΚΡ. καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις.

ΟΙ. καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προτρέψομαι.
τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλήζεται
οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,

1434. πρὸς σοῦ, οὐδ' ἐμοῦ. *e re tua, non mea. Dicam quæ tua magis quam mea intersit fieri.* Sic Trach. 479. δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν. Comicus Vesp. 647. μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Lucianus, tom. i. p. 255. τῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις.

[1434. ΠΙΘΟΥ. περισπᾶται. ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος. τούτους Ἀττικοὶ περισπῶσι, καὶ ἡ χρῆσις ἠκολούθησε τῇ διαλέκτῳ, ἡ γὰρ ἀναλογία βαρύνει. πιθοῦ τί μοι: πρὸς σοῦ γὰρ οὐδ' ἐμοῦ φράσω. SUIDAS.]

[1437. Suidas in ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ.]

1438. ἔδρασ' ἂν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν. Sic distinctum est in libris omnibus recte. Euripides Med. 940. Οὐκ οἶδ' ἂν, εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή. Et Alcest. 48. Λαβὼν ἴθ'· οὐ γὰρ οἶδ' ἂν, εἰ πείσαιμί σε. In his ἂν pertinet ad οἶδα, non ad εἰ.

[1450. ΟΙΚΗΤΗΣ. ὁ οἰκῶν. SUIDAS.]

1453. ζῶντι. Sic bene Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. Libri omnes mendose ζῶντε.

ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον,
μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε
θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ.
ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπηπερ εἶσ', ἴτω.
παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέων,
πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
αἷν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·
ταῖν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακά.
ἴθ', ὦ 'ναξ,
ἴθ', ὦ γονῇ γενναῖε. χερσὶ δ' ἂν θιγὼν
δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
τί φημί;
οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν
δακρυῤῥοοῦντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων
ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
λέγω τι;
ΚΡ. λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι.

1454. οἵ μ' ἀπωλλύτην, *qui me perdere voluerunt.* Verba sæpe non tam actionem significant, quam consilium seu voluntatem agendi. In El. 320. πράσσων Scholiastes exponit ἐπιχειρῶν πράττειν. In Œd. Col. 993. κτείνοι, *occidere velit.* In Comici Pace, 212. ἐκείνων πολλάκις σπονδὰς ποιούντων, id est ποιεῖν ἐπιθυμούντων.

1459. ἀρσένων. Sic recte in B. D. E. T. Perperam in reliquis, ut in Aldina, ἀῤῥένων.

1466. ταῖν μοι μέλεσθαι. Sic bene scriptum in D. Glossa τούτων. Aldus et reliqui codd. mendose αἷν. Vide supra ad 1082.

1474. ἐκγόνοιν ἐμοῖν. Sic bene scriptum in B. Vulgo ἐγγόνοιν. gl. τῶν ἐμῶν παίδων. Vide quæ notavimus ad Comici Equites 786. et Valckenar. ad Phœn. p. 390.

1477. τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι. Sic scriptum in B. E. T. August. In A. D. ἣν εἶχες πάλαι, ut Aldus edidit. In C. nescio quid fuerit: in fine mutilus est et desinit in v. 1458. Turnebus edidit, ἧς εἶχες πάλαι. Aldi lectio nihil aliud est quam nostræ interpretatio.

ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾷν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα·
ὃς ὑμὶν, ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,
πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
καὶ σφὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας;
ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμὰς,
τίς οὗτος ἔσται; τίς παραρρίψει, τέκνα,
τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
γονεῦσιν ἔσται σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων

1493. τίς οὗτος ἔσται; τίς παραρρίψει, τέκνα. In E. τίς οὗτος ἔσται γ', ὃς παραρρίψει, τέκνα. Pessime vertit Johnsonus, *Quis ille erit, qui ita abjiciet liberos?* τέκνα vocativus est, et παραρρίψει absolute adhibitum, ut fere solet παραβάλλεσθαι, et ἀναρρίπτειν, subaudito κίνδυνον. *Quis adeo projecta erit audacia?*

1494. ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστὶν, γονεῦσι σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα. In impressis ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἔσται σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα. Nec diversa est codd. scriptura. At ex ista lectione nullus rectus sensus elici potest. Quid enim sibi vult hæc Johnsoni versio? *quæ meis parentibus tuisque simul adhærent nocumenta.* Quorsum hîc Œdipus mentionem faciat parentum suorum, quum suimet ipsius maxime meminisse debeat? Recte glossa, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν καὶ ὑμῖν ὁμοῦ. Deinde cur futurum ἔσται de re quæ jam exsistit, et certissime cognita est? Interpres ex vi sententiæ *adhærent* non *adhærebunt* vertit. Poëtæ manum restituisse mihi videor, et sensum assecutus fuisse: ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστὶν, nempe πράγμασι, vel ἐγγενέσι: γονεῦσι σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα, pro γονέων καὶ σφῷν. Dativus pro genitivo, quod frequens est. Vide quæ notavi ad Eurip. Phœn. 85. Apollonium, iii. 862. Comici Thesmoph. 1054.

[1495. Brunckius ἐστὶν, γονεῦσι σφῷν θ' ὁμ. δ. SCHAEFER.]

ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε. κᾆτα τίς γαμεῖ;
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
ταύταιν λέλειψαι, νὼ γὰρ, ὣ 'φυτεύσαμεν,
ὀλώλαμεν δύ' ὄντε, μή σφε περιΐδῃς
πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἴχετόν γ' ἤδη φρένας,
πόλλ' ἂν παρῄνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,
οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λῴονος
ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

1502. φθαρῆναι male vertit Johnsonus *mori*. φθείρεσθαι significat πλανᾶσθαι, quod ipse Œdipus statim ostendit, quum quarto post versu subjicit μή σφε περιΐδῃς ἀλωμένας. Hoc sensu occurrit φθείρεσθαι apud Euripidem in Helenæ versu quem citavimus supra, 67. In Electra, 234. Οὐχ ἕνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον. et passim. Vide Abreschium ad Æschylum, p. 207. et nos ad Comici Concion. 248. Eleganter Lucianus in Pseudologista, p. 176. παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριφθείρου πάντα ὑπηρετῶν. Vim verbi non cepit metaphrastes vertens, *cum illo corruptus fueris*.

1505. μή σφε περιΐδῃς. Certissima est Dawesii emendatio, quem vide Miscell. Crit. p. 268. περιϊδεῖν est *spernere, negligere*, quod flagitat sententia. Depravate libri omnes παρίδῃς, claudicante versu, nec satis bene ad sententiam. Nihil frequentius apud quosvis scriptores Græcos verbis περιιδεῖν, περιορᾶν, περιόπτεσθαι. Exempla satis multa e Comico protulit. Dawesius. In Lys. 1019. νῦν δ' οὖν οὔ σε περιόψομαι γυμνὸν ὄνθ' οὕτως. Lysias edit. Reiskii, p. 145. αἰσχρὸν περιϊδεῖν οὕτως ἀνόμως καὶ βιαίως ὑβρισθέντα τὸν νεανίσκον. p. 163. μή με περιΐδητε ἐκ τῆς πατρίδος ἀδίκως ἐκπεσόντα. p. 184. μὴ περιΐδητε ἐπὶ τούτῳ γενόμενον.

1512. νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι. De veritate lectionis dubitandum non est, quam temere docti simul et indocti homines solicitarunt conjecturis ne dignis quidem, quibus immorer; pessime autem reddiderunt interpretes. Tenendum quod in minoribus scholiis traditur, εὔχεσθε hîc passive sumi. τοῦτ' εὔχεσθέ μοι, ταύτης τῆς εὐχῆς τυγχάνετε ἀπ' ἐμοῦ. Raro sic εὔχομαι adhibetur, nec forte alterum exemplum proferri possit. Sed novator, si quis alius, in verbis Sophocles, apud quem plurima occurrebant, ceteris omnibus poëtis indicta: et hæc ratio est cur tam multa ex eo enotarunt veteres Grammatici.

ΚΡ. ἅλις. ἵν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.
ΟΙ. πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ. ΚΡ. πάντα γὰρ καιρῷ καλά.
ΟΙ. οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι; ΚΡ. λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.
ΟΙ. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον. ΚΡ. τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.
ΟΙ. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω. ΚΡ. τοιγαροῦν τεύξει τάχα.
ΟΙ. φῂς τάδ' οὖν; ΚΡ. ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.
ΟΙ. ἄπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἤδη. ΚΡ. στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.
ΟΙ. μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου. ΚΡ. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.
καὶ γὰρ ἁ 'κράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.
ΧΟ. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

1517. οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι. Sic scribendum. εἶμι hîc valet πορεύσομαι. Codd. et impressi εἰμί. Glossa in B. supplet ἐνθυμήμασι. In D. ἤγουν ἐφ' οἷς ἔχω τὴν ἐμὴν διάνοιαν. Prava scriptura falsæ interpretationi locum dedit. ἐπὶ cum dativo conditionem notat, ἐπὶ τούτοις, *hac lege, hac conditione*: ἐφ' οἷς, *qua lege, qua conditione.* Comicus in Pluto, 1068. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίω. Vide ibidem 1000. 1141. Lysistr. 251. Ran. 589.

1518. Perperam Aldus ἀπ' οἴκων, ut est in membr. a prima manu, superscripta sincera lectione: γρ. ἄποικον. Pars codicum male πέμψῃς.

1519. θεοῖς γ' ἔχθιστος. Sic membr. Mendose Aldus αἴχθιστος. Ceteri codd. γε omittunt.

1522. ταύτας. Sic codd. omnes. Perperam Aldus πάντας. Codd. aliquot ἕλῃς.

[1522. ΠΑΝΤΑ ΜΗ ΒΟΥΛΟΥ ΚΡΑΤΕΙΝ. ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονεῖν βουλομένων. SUIDAS.]

1524. Codd. omnes ultimos hos versus Choro adscribunt. Falso Scholiastes opinabatur eos ab Œdipo recitatos fuisse. λεύσσετ'. Male in B. D. λεύσετ'.

1525. ᾔδη. Male codd. et impressi ᾔδει. Vide Valckenarium ad Iliadis librum xxii. p. 55.

1528. Frequentissima apud Tragicos sententia. Euripides Androm. 100. Χρὴ δ' οὔποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν, Πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς, Ὅπως περάσας ἡμέραν ἥξει κάτω. Troasin, 513.—τῶν δ' εὐδαιμόνων Μηδένα νομίζετ' εὐτυχεῖν, πρὶν ἂν θάνῃ. Vide Tyndarei fragmentum, p. 31. Ovidius Metam. iii. 135.—ultima semper Exspectanda dies homini: dicique beatus Ante obitum nemo supremaque funera debet. Ausonius in ludo vii. Sapientum: Spectandum dico terminum vitæ prius, Tum judicandum, si manet felicitas.

[1529. ΟΛΒΙΖΕΙΝ. μακαρίζειν. εὐδαίμονα ἡγεῖσθαι. Σοφοκλῆς. Μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. SUIDAS.]

1528. ἰδεῖν ἐπισκοποῦντα, "expectantem ut videas". Elm.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ.

ΧΟΡΟΣ Ἀττικῶν γερόντων.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ο ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΥΣ *συνημμένος πως ἐστὶ τῷ* ΤΥΡΑΝΝΩι. *τῆς γὰρ πατρίδος ἐκπεσὼν Οἰδίπους ἤδη γηραιὸς ὢν, ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ἀντιγόνης, χειραγωγούμενος. ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα φιλοστοργότεραι. ἀφικνεῖται δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ Πυθόχρηστον, ὡς αὐτός φησι, χρησθὲν αὐτῷ παρὰ ταῖς* ΣΕΜΝΑΙΣ *καλουμέναις* ΘΕΑΙΣ *μεταλλάξαι τὸν βίον. τὸ μὲν οὖν πρῶτον γέροντες ἐγχώριοι, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέστηκε, πυθόμενοι συνέρχονται, καὶ διαλέγονται πρὸς αὐτόν. ἔπειτα δὲ Ἰσμήνη παραγενομένη τὰ κατὰ τὴν στάσιν ἀπαγγέλλει τῶν παίδων, καὶ τὴν γενομένην ἄφιξιν τοῦ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς τοὐπίσω, ἄπρακτος ἀπαλλάττεται. ὁ δὲ πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμὸν, οὕτω τὸν βίον καταστρέφει παρὰ ταῖς θεαῖς.*

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν θαυμαστῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὼς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνῆθεν· ὥστε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἀποδεῖξαι, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ὧν ἀπορθήτους ἔσεσθαι, καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτοὺς κρατήσειν, ὑποτίθεται ὁ Οἰδίπους προαναφωνῶν, καὶ ὅτι [a] *διαστασιάσουσι πρὸς Θηβαίους ποτὲ, καὶ τούτων κρατήσουσιν ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν αὐτοῦ τάφον.*

[[a] *διαστασιάσουσι πρὸς Θηβαίους.* Constructio Lexicographis omissa. Basilius Quomodo legendi Græcorum libri p. 87. ed. Grot. *ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφὸν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος.* SCHAEFER.]

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΤΑ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίπουν ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ ΟΙΔΙΠΟΔΙ. πεπήρωται γὰρ, καὶ ἀφῖκται εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ἀντιγόνης. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει [b] τῶν Σεμνῶν Ἐριννύων, ὅ ἐστιν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππίῳ Κολωνῷ, οὕτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἱππίου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὀρεωκόμοι ἵστανται. ἔστι γὰρ αὐτῷ Πυθόχρηστον, ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν. οὗ μή ἐστιν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος, αὐτόθι κάθηται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται. ὁρᾷ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐντεῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγελῶν, ὅτι τις ἄρα τῷ χωρίῳ προσκάθηται. καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χοροῦ σχήματι μαθησόμενοι τὰ δέοντα. πρῶτος οὖν ἐστι [c] καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος. ἄφατος δέ ἐστι καθόλου ἡ οἰκονομία ἐν τῷ δράματι, ὡς οὐδὲν ἄλλο σχεδόν.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν [d] τῷ Ἱππίῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν Σεμνῶν. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν. προλογίζει Οἰδίπους.

[[b] τῶν Σεμνῶν Ἐριννύων. Insolens locutio in scripto Grammatici: nam est coloris poëtici. Sophocles Aj. v. 837. σεμνὰς Ἐριννῦς. SCHAEFER.]

[[c] καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν. Sic plene, quod alibi simpliciter dicitur καταλύων. Omiserunt hoc qui de Ellipsibus scripserunt. SCHAEFER.]

[[d] τῷ Ἱππίῳ,—τῶν Σεμνῶν. His quoque Ellipsium Catalogus augeri potest. SCHAEFER.]

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΤΕΚΝΟΝ τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι,
σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί;
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με, χὠ μακρὸς χρόνος
ξυνὼν διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.
ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν, εἴ τινα βλέπεις

De loco cui nomen Κολωνὸς, videndus Meursius in Pagis Atticis, et Reliquorum Atticorum cap. vi. maxime vero Cicero in suavissimo exordio libri v. de Finibus, ubi *mollissimum carmen* appellat versus istos Œdipi requirentis quemnam in locum pervenisset.

[4. ΣΠΑΝΙΣ. ἔνδεια. καὶ ΣΠΑΝΙΣΤΟΙΣ, τοῖς εὐτελέσι. Σοφοκλῆς. Σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι; τοῖς κατὰ σπάνιν τοῦ αἰτοῦντος διδομένοις. Σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι Μεῖον (μείω Med.) φέροντα. καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί. βραχύτερον ἀποφερόμενον τοῦ αἰτηθέντος. οὐ γὰρ ὅσον αἰτεῖ τις λαμβάνει. SUIDAS.]

7. χὠ μακρὸς ξυνὼν χρόνος. Euphoniæ ergo vocum ordinem inverti. Legitur vulgo χὠ χρόνος ξυνὼν μακρός. Perperam in T. pro ξυνὼν, παρών.

[7. ΠΑΘΑΙ. αἱ συμφοραί. Οἰδίπους. Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χ' ὠ χρόνος ξυνὼν Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον. Στέργειν τὰ δυστυχήματα, ὁ πολὺς ἐποίησε χρόνος, καὶ τὸ τῶν συμφορῶν ἐποίησε πλῆθος, καὶ τὸ τῆς ἀνδρείας πλεονέκτημα. SUIDAS.]

[7. s. Brunckius χὠ μακρὸς ξυνὼν χρόνος, vocem χρόνος suo loco expellens. Hîc enim sibi respondent αἱ πάθαι, ὁ χρόνος, τὸ γενναῖον. Alia ratio est in Euripid. Alcest. v. 681. Musgr. γῆρας ψέγοντες καὶ μακρὸν χρόνον βίου. SCHAEFER.]

[9. Post θάκοισιν, quod vulgo sequentibus continuant, interpunxi, jungens θάκοισιν στῆσόν με κἀξίδρυσον: nam, ut est in Argumento altero, Œdipus πρῶτος καταλύει τὴν ὁδοιπορίαν. εἴ τινα, scil. θᾶκον. SCHAEFER.]

ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
στῆσόν με κἀξίδρυσον, ὡς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, χ' ἃ ἂν ἀκούσωμεν, τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν, οἳ
πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω·
χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι, βρύων
δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου· πυκνόπτεροι δ'
ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.
μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὐστάλης ὁδόν.
ΟΙ. κάθιζέ νύν με, καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
ΑΝ. χρόνου μὲν οὕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.
ΟΙ. ἔχεις διδάξαι δή μ', ὅπου καθέσταμεν;
ΑΝ. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον οὔ.

11. *ὡς πυθώμεθα.* Codd. et Aldus solœce, *πυθοίμεθα.*

13. *χ' ἃ ἂν ἀκούσωμεν.* Membr. et Aldus copulam male omittunt.

[14. ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΣ. ὁ ἄθλιος. παρὰ τὸ τάλας, καὶ τὸν πῶρον, ὅ ἐστι πάθος. ὅτι δὲ πῶρος πάθος τί ἐστιν, Ἀντίμαχός φησι. Πῶρον τίν' ἀλόχοισι, καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο. καὶ πωρεῖν Ἠλεῖοι τὸ πενθεῖν φασί. καὶ Ἀντίμαχος αὖθις. Πωρητὸν ἀλόχοισι, καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος. παρὰ τοῦτο οὖν ταλαίπωρος ἐτυμολογεῖται. SUIDAS.]

15. *ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω.* Sic excusum mallem, sublata distinctione. Verba melius quam in editis scholiis exponuntur in veteri glossa: *λίαν ἀπ' ὀμμάτων πόῤῥω εἰσίν.* *valde ab oculis, a conspectu, procul sunt.* *ὡς* sæpe occurrit pro *λίαν* adverbiis junctum. Sic El. 1437. *ὡς ἠπίως, λίαν πράως.* Vide Lexicon in ὩΣ.

[15. ΣΤΕΓΕΙ. Πατὲρ Οἰδίπους, πύργοι μὲν, οἳ Πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω. τουτέστιν, ὡς ἄν τις τὰ ὄμματα πρόσω ἔχων. SUIDAS.]

[16. ΙΡΟΣ. ὁ πτωχός. διὰ μακροῦ τοῦ ι. ἱρὸς δὲ, ὁ ἱερὸς, κατὰ κρᾶσιν. Χῶρος ὅδ' ἱρὸς ὡς ἀπεικάσαι βρύων Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου. πυκνότεροι Δ' εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες. SUIDAS.]

18. *εὐστομοῦσι.* Glossa, *καλῶς ᾄδουσι.*

19. *κάμπτειν κῶλα, γόνυ.* *Sedere, quiescere.* Vide Æschylum Prom. 32. 396. Apollonium Rhod. i. 1174.

[19. ΟΥ. τοπικὸν ἐπίῤῥημα. ἀντὶ τοῦ ὅπου. Οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου. Μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὐστάλης ὁδόν. Ἀντὶ τοῦ προῆλθες μακροτάτην ὁδὸν, ἢ ὡς ἔπρεπε γέροντι. SUIDAS.]

23. *ὅπου καθέσταμεν.* Sic Vaticanus cod. teste Orvillio ad Charitonem, p. 119. quod præferendum videtur codd. nostrorum et Aldi lectioni *ὅποι*, licet hoc non prorsus sit damnandum. Latet enim in verbo *καθέσταμεν* motus significatio. Sic in Eurip. Bacchis, 180. *Ποῖ δεῖ χορεύειν, ποῖ καθιστάναι πόδα;*

πᾶς γάρ τις ηὖδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων.
ἀλλ', ὅστις ὁ τόπος, ἦ μάθω μολοῦσά ποι;
ΟΙ. ναὶ, τέκνον, εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος.
ΑΝ. ἀλλ' ἔστι μὴν οἰκητός. οἴομαι δὲ δεῖν
οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ.
ΟΙ. ἦ δεῦρο προσστείχοντα κἀξορμώμενον;
ΑΝ. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χὤ τι σοι λέγειν
εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὡς ἁνὴρ ὅδε.
ΟΙ. ὦ ξεῖν', ἀκούων τῆσδε, τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ
αὑτῆς θ' ὁρώσης, οὕνεχ' ἡμῖν αἴσιος
σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι—

ΞΕΝΟΣ.

πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας
ἔξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν·
ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;
ΞΕ. ἄθικτος, οὐδ' οἰκητός. αἱ γὰρ ἔμφοβοι
θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.

25. Hunc versum membr. cum Aldo Antigonæ continuant: alii perperam Œdipo eum tribuunt. Libri omnes τȣ̃τον ἡμῖν mendose. Esset enim hoc pronomen ad χῶρον referendum, quod falsam efficeret sententiam. Quum enim locum nesciat qui sit, dicere non potest se de eo a quovis viatore certiorem factam fuisse. Proinde legendum cum Heathio τοῦτό γ', scilicet *Athenas haud longe abesse.*

27 εἴπερ γ' ἐστὶν ἐξοικήσιμος. Membr. et Aldus εἴπερ ἔστι γ'—Alii codd. particulam γε prorsus omittunt. Nescio quid somniabat auctor notæ ad hunc versum in nova editione Pentalogiæ Io. Burton. In Aldina liquido excusum ἐξοικήσιμος. Proinde mirum non est a nullo editorum observatam fuisse lectionem quæ ibi non comparet. Si vero ἐνοικήσιμος in Aldina legeretur, operarum errori tribuendum id esset, nedum recipi deberet contra metri legem, quæ pyrrichium pro iambo non admittit. Lectorum patientia abutuntur, qui talibus ineptiis molem librorum augent.

[27. εἴπερ ἐστί γ'. Sic libri, probo verborum ordine, quem nihil erat cur Brunckius mutaret. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 814. SCHAEFER.]

28. Aldus ut A. B. ἄλλ' ἔστι μὲν οἰκητός. In T. μέν γ'—sed scribendum erat, ut edidimus, ἔστι μὴν—

32. ὡς ὡ'νὴρ ὅδε. In codd. ἀνὴρ sine articulo, solemni librariorum errore.

33. ἀκούων. Sic Aldus et veteres codd. Imperfectus est sermo ab hospite abruptus. Triclinius perperam ἀκούω.

36. πρὶν νῦν τὰ—Sic membr. et Aldus. In B. πρὶν ἢ τὰ—

39. ἔμφοβοι. gl. ἤγουν αἱ φοβεραί.

40. Σκότου. In B. Σκότους.

ΟΙ. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὔξαίμην κλύων;
ΞΕ. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν
εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.
ΟΙ. ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο·
ὥστ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.
ΞΕ. τί δ' ἔστι τοῦτο; ΟΙ. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.
ΞΕ. ἀλλ' οὐδὲ μέντοι τοὐξανιστάναι πόλεως
δίχ' ἔστι θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.
ΟΙ. πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς,
τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προστρέπω φράσαι.
ΞΕ. σήμαινε, κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ.
ΟΙ. τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;
ΞΕ. ὅσ' οἶδα κἀγὼ, πάντ' ἐπιστήσει κλύων.
χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'· ἔχει δέ νιν

41. Perperam vulgo post τίνων interrogationis signum positum, quod in fine versus poni debebat.

42. Vulgo legitur solœce, ὅ γ' ἐνθάδ' ὢν εἴποι λεώς νιν. Optativus εἴποι absque particula ἂν hîc stare non potest: est autem participium ὢν prorsus otiosum. Manifestus est librarii error.—νὶν pro αὐτὰς a Scholiasta damnatur temere et imperite. Accusativus est utriusque numeri et trium generum. Vide Valckenarium ad Hippol. 1253.

[42. ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ. αἱ ἐριννύες, αἳ εἰσὶ καταχθόνιοι δαίμονες. μεταβαλεῖν δέ φασιν αὐτὰς τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέστῃ. τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γενομένας, κριθέντι νικᾷν παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὁλοκαυτώσαντι αὐταῖς ὄϊν μέλαιναν. Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς Σεμνὰς Θεὰς τῶν Εὐμενίδων. Σοφοκλῆς. —Αἱ γὰρ ἔμφοβοι Θεαί σφ' ἔχουσι, γῆς τε καὶ σκότους κόραι. SUIDAS.]

[42. Eustathius Il. I. p. 763, 36. Εἰ δὲ καὶ Εὐμενίδες Ἀττικῶς κατὰ τὸ, ὅ γ' ἐνθάδ' ὢν εἴπῃ λεὼς, ἤγουν ὡς ἂν Ἀττικοὶ εἴποιεν, ἀλλὰ τοῦτο ἀντίφρασις εὐφημητικὴ ἐκθυομένη τὴν κατὰ τὰς Ἐριννῦς φρίκην.

[43. νιν. v. Elect. 624.]

[43. ΑΛΛΑ δ' ἀλλαχοῦ καλά. Παρόσον τὰς Εὐμενίδας ἄλλοι ἄλλως καλοῦσιν. ἄλλα οὖν ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας κατ' εὐφημισμὸν, τὰς Ἐριννύας. SUIDAS.]

44. τὸν ἱκέτην. Sic legendum, ut infra, 284. 487. 1008. Aldus et codd. τόνδ'—Idem cum membr. ἵλεως mendose. In duobus aliis ἵλεω.

[45. Scholiastes: ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀναστήσομαι ἐντεῦθεν. Videtur igitur non ὥστ', sed ὡς legisse: idque verum puto. SCHAEFER.]

48. τί δρῶ. In B. T. τί δρᾷν. ut etiam Scholiastes legisse videtur: nec deterius est. Bonus ille hospes rem ad populares *deferre* vult ἐνδεικνύναι, ut sciat quid facto opus sit. Prægnans est phrasis: πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τοῖς δημόταις, ὥστε βουλεύεσθαι αὐτοὺς τί δραστέον.

[50. ΠΡΟΣΤΡΕΠΩ παρὰ Σοφοκλεῖ, Ἀντὶ τοῦ ἱκετεύω. Μή μ' ἀτιμάσῃς, Τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προστρέπω φράσαι. SUIDAS.]

52. τίς ἔσθ'—Perperam in libris τίς δ' ἔσθ'—

σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Τιτὰν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον
χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδὸς,
ἔρεισμ' Ἀθηνῶν· αἱ δὲ πλησίον γύαι
τὸν ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν
ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοὔνομα
τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι.
τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις
τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
ΟΙ. ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους;
ΞΕ. καὶ κάρτα τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι.
ΟΙ. ἄρχει τὶς αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;
ΞΕ. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.
ΟΙ. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;
ΞΕ. Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.
ΟΙ. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;
ΞΕ. ὡς πρός τι λέξων, ἢ καταρτύσων μολεῖν;
ΟΙ. ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδάνῃ μέγα.
ΞΕ. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
ΟΙ. ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν.
ΞΕ. οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; ἐπείπερ εἶ

[55. ἐν δ'. Add. hoc exemplum illis, quæ in not. ad Ajac. v. 674. collegimus. SCHAEFER.]

57. χαλκόπους ὀδός. Perperam vulgo ὁδός. Vide Scholiastam ad v. 1590. et Lexicon in Ὀδός.

58. αἱ δὲ πλησίον γύαι. Sic recte B. T. In membr. ut in impressis perperam, οἱ δὲ πλησίοι γύαι.

59. τὸν ἱππότην. In libris τόνδ' ἱππότην perperam, eodem librariorum errore, quo supra, 44. τόνδ' ἱκέτην. et 52. τίς δ' ἔσθ'—

61. ὠνομασμένοι. Mendose vulgo ὠνομασμένον, quod quidem membr. etiam exhibent a prima manu, sed superscripta nostra lectione.

[63. ΞΥΝΟΥΣΙΑ. τῷ ἔργῳ, τῇ πείρᾳ. Ταῦτ' ἐστὶν ὦ ξέν' οὐ λόγοις τιμώμενα, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέω. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

71. καταρτύσων μολεῖν. Sic membr. et Aldus cum Suida in καταρτύζω. Perperam ceteri μόλοι, quod e fine præc. versus a supino librario repetitum.

[71. ΚΑΤΑΡΤΥΣΩΝ. παρασκευάσων, εὐτρεπίσων. Σοφοκλῆς. ὡς πρός τι λέξων, ἢ καταρτύσων μολεῖν. SUIDAS.]

[71. F. ὡς πρός τι λέξων ἢ καταρτύσων μόλῃ; Conf. infra v. 398. SCHAEFER.]

74. ὁρῶντα. Tropice, *caligine non obvoluta, perspicua*, ὁρώμενα. Sic sæpe activam verbi formam pro passiva adhibet Sophocles, ut infra, 1604. παντὸς δρῶντος, pro δρωμένου. Trachin. 196. τὸ ποθοῦν, pro τὸ ποθέμενον. Œd. T. 968. κεύθει, pro κεύθεται.

γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.
αὐτοῦ μέν', οὗπερ κἀφάνης, ἕως ἐγὼ
τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις
λέξω τάδ' ἐλθών. οἵδε γὰρ κρινοῦσί γε,
εἰ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν.

ΟΙ. ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμὶν ὁ ξένος;

ΑΝ. βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ, πάτερ,
ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.

ΟΙ. ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὖτε νῦν ἕδρας
πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ,
Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου Θεῶν
Σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον,
κέρδη μὲν οἰκήσοντα τοῖς δεδεγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπήλασαν·
σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα,
ἢ σεισμὸν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
ἔγνωκα μέν νυν, ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν
ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος. οὐ γὰρ ἄν ποτε

[76. ΔΑΙΜΩΝ. ἡ ἑκάστου τύχη. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον. καὶ Σοφοκλῆς. Γενναῖος ὡς ἰδόντι πλὴν τοῦ δαίμονος. SUIDAS.]

[86. ΑΓΝΩΜΟΝΕΣ. ἐναντιογνώμονες. ἀσύγγνωστοι. Σοφοκλῆς. Φοίβῳ τε, κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες. SUIDAS.]

87. ἐξέχρη. gl. ἐμαντεύετο.

[89. ΤΕΡΜΙΑ ἡμέρα, ἐφ' ἧς μέλλει τὸ τέλος τοῦ βίου εὑρήσειν. Οἴμοι τὰ πόλλὰ ἐξέχρη κακὰ, ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον. SUIDAS.]

90. Σεμναὶ Θεαὶ, κατ' εὐφημισμὸν, αἱ Ἐριννύες, ὥσπερ αἱ αὐταὶ καὶ Εὐμενίδες ἐκαλοῦντο. ἦσαν δὲ τρεῖς. Σεμναὶ θεαί. οὕτως καλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὰς Ἐριννύας. *Photii Lex. Ms.*

91. κάμψειν. Membr. et Aldus κάμπτειν. gl. καταλῦσαι, τελειῶσαι.

92. οἰκήσαντα. Sic Aldus et codd. omnes. Turnebus edidit οἰκήσοντα.

[92. οἰκήσοντα. Brunckius οἰκήσαντα. SCHAEFER.]

94. παρηγγύα. Perperam Aldus, ut membr. a prima manu, παρεγγύα.

97. Schol. Ms. κατὰ διάνοιαν, φησὶν, ἐξ ὑμῶν ἐνταῦθα ἀφῖγμαι. πτερὸν γὰρ, τὴν πτέρωσιν τῆς διανοίας, ἢ οἰωνόν. Aliud: πτερόν. ἢ οἰωνὸς, ἢ πτέρωσις τῆς ἐμῆς διανοίας.

πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν,
νήφων ἀοίνοις, κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. ἀλλά μοι, θεαὶ,
βίου, κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος, δότε
πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφήν τινα,
εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ
μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.
ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου,
ἴτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι,
πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,
οἰκτείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
εἴδωλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.
ΑΝ. σίγα. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες
χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι.
ΟΙ. σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
τίνας λόγους ἐροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
ἔνεστιν ηὑλάβεια τῶν ποιουμένων.
ΧΟ. ὅρα. στροφή.

99. πρώταισιν ὑμῖν. Sic bene legitur apud Suidam in Νηφάλιος θυσία. Perperam in codd. nostris, ut in impressis, ὑμῶν. Quin pejus adhuc in T. πρώτοισιν ὑμῶν.

[100. ΝΗΦΑΛΙΟΣ θυσία παρὰ Ἀθηναίοις ἐτελεῖτο, Μνημοσύνῃ, Ἠοῖ, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ οὐρανίᾳ, ὥς φησι Πολέμων. καὶ ξύλα δὲ νηφάλια, τὰ μὴ ἀμπέλινα, μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων. καὶ πρώτη ἐστὶν αὕτη ἡ ὕλη πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας. παρ' ὃ καὶ τοὔνομά φασι λαβεῖν τὸν θύμον, ὡς παρὰ τὴν θυμίασιν, καὶ τὴν θυὴν πεποιημένης τῆς φωνῆς. εἰσὶ δέ τινες τοπαράπαν ἄσπονδοι θυσίαι κατὰ τύχην εἰς ἔθος παρελθοῦσαι. Σοφοκλῆς. Οὐ γὰρ ἄν ποτε Πρώταισιν ὑμῖν (ὑμῶν MSS.) ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν, Νήφων ἀοίνοις. Πρὸς τὰς Εὐμενίδας λέγων. SUIDAS.]

[100. Eustath. Il. I. p. 763, 40. Ἄοινοι δὲ, διὰ τὸ νηφάλιον καὶ ἀνύστακτον ἐπὶ τοῖς ἁμαρτάνουσι, καὶ μάλιστα τοῖς φονεύουσι.]

101. ἀσκέπαρνον. gl. ἄξεστον, ἀκαλλώπιστον. ὡς καὶ ἄνω (19.) ἔφη, ἐπ' ἀξέστου πέτρου.

[101. ΑΣΚΕΠΑΡΝΟΝ. ἄξεστον. ἄγλυφον. ἀπελέκητον. οὐκ εἰργασμένον. Σοφοκλῆς. —κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. SUIDAS.]

102. ὀμφάς. gl. μαντείας.—πέρασιν, τελείωσιν.

[103. ΠΕΡΑΣΙΣ βίου. ἡ τελευτή. Δότε βίου πέρασιν, καὶ καταστροφήν τινα, Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν ἀεί. Εἰ μὴ δοκῶ ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακὰ, καὶ δεῖσθαι προσθήκης κακῶν. SUIDAS.]

111. ὧδε δή τινες—Sic B. T. in membr. οἵδε δὴ, ut Aldus edidit. χρόνῳ παλαιοί. gl. γέροντες.

[111. οἵδε. Brunckius ὧδε. V. Melet. Crit. I. p. 77. SCHAEFER.]

113. κρύψον με πόδα, pro πόδα μου. Vide ad Œd. T. 717.

[113. Citat h. l. Suidas in v. νιν.]

[116. ΕΥΛΑΒΕΙΑ. παρὰ Σοφοκλεῖ, εὔνοια, καὶ σκῆψις. —Ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν Ἔνεστιν εὐλάβεια τῶν ποιουμένων. οὐ γὰρ τὸν φόβον φησὶ νῦν. SUIDAS.]

τίς ἄρ᾽ ἦν; ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ
ἐκτόπιος συθεὶς, ὁ πάντων
ὁ πάντων ἀκορέστατος;
λεύσσεις νιν; προσδέρκου,
προσφθέγγου πανταχῇ.
πλανάτας,
πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ᾽
ἐγχώριος. προσέβα γὰρ οὐκ
ἄν ποτ᾽ ἀστιβὲς ἄλσος ἐς
τᾶνδ᾽ ἀμαιμακέταν κορᾶν,
ἃς τρέμομεν λέγειν,
καὶ παραμειβόμεσθ᾽
ἀδέρκτως,
ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς
εὐφήμου στόμα φροντίδος
ἱέντες. τὰ δὲ νῦν τιν᾽ ἥκειν
λόγος οὐχ ἅζονθ᾽,
ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω
δύναμαι τέμενος
γνῶναι ποῦ μοί ποτε ναίει.

ΟΙ. ὅδ᾽ ἐκεῖνος ἐγώ. φωνῇ γὰρ ὁρῶ

[119. ΕΚΤΟΠΙΟΣ. ἀπὸ ξένου τόπου. Ἐκτόπιος συθείς. τουτέστιν, ὁρμήσας. SUIDAS. Eustath. Il. Δ. p. 488. Ἐκτόπιος ὁ καὶ ἄφορμος παρὰ Σοφοκλεῖ.]

121. λεύσσεις νιν; interrogative. Aldus et membr. λεύσσατ᾽ αὐτόν. Alii λεύσσετ᾽ αὐτόν. Perperam, ut ex antistrophico versu liquet.

122. προσφθέγγου. In B. T. προσπεύθου, quod haud deterius est.

[126. ἀστιβὲς ἄλσος. v. Ajac. 657.]

[130. ΑΔΕΡΚΤΩΣ οὐ προσβλέποντες, ἀλλ᾽ ἢ καταμύοντες παραμειβόμεθα ἀδέρκτως. SUIDAS.]

[131. Eustath. Il. Θ. p. 723, 29. εἴη ἂν καὶ ἀκέων καὶ ἀκὴν τὸ ἐκ τοῦ μὴ χαίνειν γινόμενον, ταυτὸν τῷ ἀφώνως, καὶ κατὰ Σοφοκλῆν εἰπεῖν, ἀλόγως, ταυτὸν ὂν τῷ ἀλαλήτως.]

[132. ΕΥΦΗΜΟΥ στόμα φροντίδος. ἡ φωνή. στόμα γὰρ, ἡ φωνή. (Ὅμηρος· Πολέμου στόμα. καὶ Σοφοκλῆς· Χαλκοστόμου κώδωνος·) ὁ δὲ νοῦς, τὴν φωνὴν τῆς εὐφήμου φροντίδος ἱέντες· ὅ ἐστι, μετὰ φροντίδος πολλῆς εὐφήμως τὴν φωνὴν ἀφιέντες. Εὔφημον οὖν, τὴν σιωπηλήν. τὸ γὰρ εὐφημεῖν ἐπὶ τοῦ σιωπᾶν τίθεται. SUIDAS.]

134. λόγος οὐχ ἅζονθ᾽. Basis anapæstica, ut antistrophicus versus 166. λόγον εἴ τιν᾽ ἔχεις. Unde liquet vitiosam esse vulgatam lectionem οὐδὲν ἅζονθ᾽, quam agnoscit tamen Eustathius, p. 694. Triclinius inepte, sed salvo metro, οὐδὲν ἄγονθ᾽.

[134. Eustath. Il. Θ. p. 694. Vid. ad Œd. Tyr. 148.]

138. ὁρῶ, *video*, id est *percipio*. Verbis videndi, quum sit is sensus omnium nobilissimus, reliquorum sensuum perceptiones declarantur. Sic Æschylus S. Th. 103. κτύπον δέδορκα. Alexis Comicus apud Athenæum, p. 134. A.—τοῦτο γὰρ νῦν ἐστί σοι Ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς καλαῖς ἐπι-

τὸ φατιζόμενον.
ΧΟ. ἰὼ, ἰώ.
δεινὸς μὲν ὁρᾷν, δεινὸς δὲ κλύειν.
ΟΙ. μή μ', ἱκετεύω, προσίδητ' ἄνομον.
ΧΟ. Ζεῦ ἀλεξῆτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;
ΟΙ. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι
πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.
δηλῶ δ'· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις
ὄμμασιν εἷρπον,
κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.
ΧΟ. ἓ ἕ. ἀντιστρ.
ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ
ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων,
μακραίων θ', ὡς ἐπεικάσαι.
ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ
προσθήσεις τάσδ' ἀράς.
περᾷς γὰρ,
περᾷς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-
φθέγκτῳ μὴ προσπέσῃς νάπει
ποιάεντι, κάθυδρος οὗ

χώριον· Ἅπαντες ὀρχοῦντ' εὐθὺς, ἢν οἴνου μόνον Ὀσμὴν ἴδωσιν.

144. *οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης.* ἤγουν οὐ τῆς πρώτης μοίρας τῶν εὐδαιμονιζομένων. ἀλλὰ δηλαδὴ τῆς ἐσχάτης. Eustathius, p. 479. ubi hujus schematis plurima exempla profert, quibus utitur Gatakerus Opp. tom. i. p. 215.

[144. v. ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣΤΕΡΟΣ. Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονῆσαι Πρώτης.—ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀγαθῆς, ἀλλὰ κακῆς. οὐ πάνυ τῆς πρώτης κατ' εὐδαιμονίαν μοίρας. τοὐναντίον δὲ κατὰ δυσδαιμονίαν ἐσχάτης. SUIDAS.]

[151. Φυτάλμιος significat hic et alibi apud Sophoclem *genitalis, sator, progenitor, pater.* Æschyl. Ag. 335. Οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες Ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων. Vide Maximi Tyr. Diss. XLI. 2. Pausan. II. xxxii. p. 188. Ceterum hic locus ita interpungendus et corrigendus est: Ἓ ἓ Ἀλαῶν ὀμμάτων. Ἄρα καὶ Ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων, Μακραίων θ', ὡς ἀπεικάσαι. Ἀλαῶν ὀμμάτων scil. ἕνεκα. *Et tu pater es,* vel *tune ergo pater es,* visa Antigona exclamat Chorus. Ὡς ἀπεικάσαι est, *ut licet conjicere;* vulgata lectio ἐπεικάσαι *insuper conjicere* minime hic convenit. CORAIUS apud Larcher. Herodot. T. III. p. 443.]

[151. ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ. ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως, καὶ ἐξ ἀρχῆς. Ἓ, ἓ, ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ Ἦσθα φυτάλμιος. οὕτω Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

153. *ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοί.* Sic Aldus et codd. veteres. Verum pro ἐμοὶ legendum ἡμῖν, ut metra congruant. Versus antithetici sunt: Λεύσσεις νιν; προσδέρκου. Ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἡμῖν.

κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν
ῥεύματι συντρέχει.
τῷ, ξένε πάμμορ', εὖ
φύλαξαι.
μετάσταθ', ἀπόβαθι. πολ-
λὰ κέλευθος ἐρατύει.
κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
λόγον εἴ τιν' ἔχεις,
πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβὰς,
ἵνα πᾶσι νόμος,
φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκου.
ΟΙ. θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;
ΑΝ. ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν,
εἴκοντας ἃ δεῖ, κοὐκ ἄκοντας.
ΟΙ. πρόσθιγέ νυν μου. ΑΝ. ψαύω καὶ δή.
ΟΙ. ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ,
πιστεύσας καὶ μεταναστάς.
ΧΟ. οὔ τοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων,
ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.
ΟΙ. ἔτ' οὖν ἔτι προβῶ;
ΧΟ. ἐπίβαινε πρόσω.
ΟΙ. ἔτι; ΧΟ. προσβίβαζε, κούρα,
πρόσω. σὺ γὰρ ἀΐεις.
ΑΝ. ἕπεο μὰν, ἕπε' ὧδ' ἀμαυρῷ
κώλῳ, πάτερ, ᾇ σ' ἄγω.
τόλμα, ξεῖνος ἐπὶ ξείνης,
ὦ τλᾶμον, ὅ τι καὶ

[159. Eustathius Il. I. p. 775, 16. ἀμείλιχον, ὃ τῷ μειλίχῳ ἐναντίον ἐστὶ, τῷ καὶ μειλιχίῳ τετρασυλλάβως λεγομένῳ, ȣ̃ τεθειμένȣ παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἐπὶ ὑδάτων, ὡς τὸ, μειλιχίων ποτῶν ῥεῦμα, διασαφητικὴ μετάληψίς ἐστι τὸ μελιχρόν. Ἔστι δὲ πάντως ὁ πλεονασμὸς τοῦ ῑ ἐν τῷ μειλίχιος, κατὰ τὸ κέρτομος κερτόμιος, Αἰτωλὸς Αἰτώλιος, καὶ τὰ ὅμοια.]

161. τῷ, *quocirca*. Aldus et membr. τῶν. In B. τόν. utrumque mendosum.

167. Perperam in Aldina ἀπ' ἀβάτων ἀποβὰς, metro corrupto.

172. κοὐκ ἄκοντας. Mendose in Aldina ἀκούοντας.

[173. νυν. Vulgo νῦν. Conf. mox v. 188. SCHAEFER.]

175. πιστεύσας. Vulgo σοὶ πιστεύσας. Pronomen a mala manu additum non agnoscit B.

πόλις τέτροφεν ἄφιλον,
ἀποστυγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.
ΟΙ. ἄγε νυν σύ με, παῖς, ἵν' ἂν εὐσεβίας
ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἴπωμεν,
τὸ δ' ἀκούσωμεν,
καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν.
ΧΟ. αὐτοῦ· μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου
βήματος ἔξω πόδα κλίνης.
ΟΙ. οὕτως; ΧΟ. ἅλις, ὡς ἀκούεις.
ΟΙ. [a] ἦ ἑσθῶ; ΧΟ. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου
λάου βραχὺς ὀκλάσας.
ΑΝ. πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἡσυχίᾳ,
ἰώ μοι μοι,
βάσει βάσιν ἁρμόσαι.
γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν
πρόκλινον φιλίαν ἐμάν.

[a] ἡσθῶ; ed. 1. 2.

[188. παῖς pro παῖ, Porsonus: qui de εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες conferri jubet Philoct. 1599.]

188. εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες. Id est, interprete Eustathio, p. 713. 31. εὐσεβοῦντες. Sic Euripid. Hippol. 215. μανίας ἔποχος λόγος, est μανικὸς λόγος.—ἵν' ἂν, ὡς ἂν, ὅπως ἂν cum subjunctivo passim obvia sunt, *ut* significantia. Pessime Turnebus εἴποιμεν, ἀκούσαιμεν edidit, servato πολεμῶμεν. Ridicula est Britanni editoris conjectura ἵν' ἄνευ 'σεβίας.

192. ἀντιπέτρου. gl. τοῦ ἰσοπέτρου χαλκοῦ. ἀντὶ πέτρας γὰρ χαλκοῦς ἦν.

[192. ΑΝΤΙΠΕΤΡΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ. ἀντὶ γὰρ πέτρας χαλκοῦς ἦν. ἢ ἰσοπέτρου βήματος τοῦ κατ' ἴσον βεβηκότος τῷ πέτρῳ. χαλκοῦς δὲ ἦν ὁ οὐδός. Σοφοκλῆς. μηκέτι τοῦ δ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνης. SUIDAS. Ita fere MS. C. C. C.]

195. ἦ ἑσθῶ; Nihil interest hoc modo scribatur ne, an cum elisione ἦ 'στῶ, quod Aldus e veteribus codd. expressit. In unam syllabam coalescunt η ε. Turnebus edidit ἡσθῶ, quod, etiamsi ne Græcum quidem sit, posteriores tamen editiones omnes invasit. Alteram lectionem Scholiastæ memoratam, ἦ στῶ; *an stabo?* mihique, hujus judicium haud satis considerate amplexo, potiorem visam, non ita multo post comperi falsam esse et rejiciendam. ὀκλάζειν sedendi significationem obtinet, ut supra, 19. κάμπτειν κῶλα. Tum in actione hujus fabulæ non aliter quam sedens exhiberi potuit Œdipus. Ab hoc versu usque ad dramatis finem, quando ad locum pergit ubi fatale est eum mori et sepeliri, semper in scena sedet. (*e*)

[196. ΛΑΑΣ. λίθος. καὶ λάου, λίθου, ἀπὸ τῆς λάος εὐθείας, γενομένης ἀπὸ γενικῆς τῆς λᾶος. Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου λάου βραχὺς ὀκλάσας. SUIDAS.]

201. πρόκλινον. Aldus et membr. προκλίνας. In B. προκρίνας. In T. πρόσκλινον. Si προκλίνας legas, sensus erit suspensus, interpellante Œdipo; unde nihil video huic loco commodi aut venusti accedere.

ΟΙ. ὤ μοι δύσφρονος ἄτας.
ΧΟ. ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
αὔδασον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν,
τίς ὢν πολύπονος ἄγει, τίν' ἂν
σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν.
ΟΙ. ὦ ξένοι, ἀπόπτολις. ἀλλὰ μὴ—
ΧΟ. τί τοῦτ' ἀπεννέπεις, γέρον;
ΟΙ. μὴ, μὴ, μή μ' ἀνέρῃ
τίς εἰμι, μηδ'
ἐξετάσῃς πέρα ματεύων.
ΧΟ. τί τόδ' οὖν; ΟΙ. δεινὰ φύσις. ΧΟ. αὔδα.
ΟΙ. τέκνον, ὤ μοι, τί γεγώνω;
ΧΟ. τίνος εἶ σπέρματος,
ξεῖνε, φώνει, πατρόθεν.
ΟΙ. ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τέκνον; ὤ μοι.
ΑΝ. λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.
ΟΙ. ἀλλ' ἐρῶ. οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.
ΧΟ. μακρὰ μέλλετ', ἀλλὰ ταχύνατε.
ΟΙ. Λαΐου ἴστε τιν' ἀπόγονον; ΧΟ. ὢ ὤ, ἰού.
ΟΙ. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος; ΧΟ. ὦ Ζεῦ.
ΟΙ. ἄθλιον Οἰδιπόδαν; ΧΟ. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ;
ΟΙ. δέος ἴσχετε μηδὲν, ὅσ' αὐδῶ.
ΧΟ. ἰὼ, ὢ ὤ. ΟΙ. δύσμορος. ΧΟ. ὤ, ὤ.
ΟΙ. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;

205. τίν' ἂν σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν. Nemo non videt particulam ἂν tam sæpe a librariis omissam, necessario hîc requiri, ut v. 41. 42. Solœcum est, quod vulgo legitur.

208. τί τοῦτ' ἀπεννέπεις γέρον; dimeter iambicus. Perperam Aldus et codd. τόδ'.

212. Versus est anapæsticus. Perperam Aldus et codd. τί τόδε;—αὔδα in B. T. Choro tributum, recte.

213. γεγώνω. Sic Eustathius, p. 709. l. 43. Verbum est barytonum. Vide Æschylum Prom. 193. 790.

216. Versus est anapæsticus. Contra metri rationem, quin etiam frigide legitur vulgo τέκνον ἐμόν.

217. ἐπ' ἔσχατα βαίνεις. Sic liquido scriptum in T. Ceteri μένεις, quod quidem facile erat emendatu. μ et β in antiquis codd. fere eamdem habent formam: αι et ε passim confunduntur: hinc ortus error. βένεις scriptum fuit pro βαίνεις.

[218. ΚΑΤΑΤΡΥΦΗ. καταφυγή. Ἀλλ' ἐρῶ, οὐ γὰρ ἔχω κατατρυφήν. ἀντὶ τοῦ ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν. SUIDAS. Vide Toupium Emend. T. I. p. 321.]

222. Οἰδιπόδαν. De hac forma vide Valckenarium ad Phœniss. p. 306. Male in B. Οἰδίποδα.

ΧΟ. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας.
ΟΙ. ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις;
ΧΟ. ἐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται,
ὧν προπάθῃ, τὸ τίνειν.
ἀπάτα δ' ἀπάταις
ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα
πόνον οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν.
σὺ δὲ τῶνδ' ἑδράνων
πάλιν ἔκτοπος, αὖτις ἄφορμος ἐμᾶς
χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρεῖος ἐ-
μᾷ πόλει προσάψῃς.
ΑΝ. ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ
γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν
ἐκ ἀνέτλατ', ἔργων
ἀκόντων ἀΐοντες αὐδὰν,
ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν,
ὦ ξένοι, οἰκτίσαθ', ἃ πατρὸς ὕπερ
τἒ μόνου ἄντομαι, ἄντομαι, οὐκ ἀλα-
οῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν,
ὥς τις ἀφ' αἵματος

226. Versus est anapæsticus. Recte in T. scriptum πόρσω. Ceteri cum Aldo contra metri rationem πρόσω. gl. πόῤῥω.

[227. ποῖ καταθήσεις; Musgravius: "quomodo—exsolves?" Sic infra v. 476. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; Conf. v. 383. Nihil Lexicographi nostri de hoc usu particulæ ποῖ, vi et significatione plane congruentis cum altera, πῇ, solo genere discrepantis: nam est neutrius generis dativus (ΠΟΙ, i. e. ΠΩι,) altera illa feminini. SCHAEFER.]

233. Basis anapæstica. Perperam Aldus σὺ δ' ἐκ τῶνδ'—addita inutili præpositione, ut supra, 167.

235. χρεῖος ob metrum legendum. Perperam vulgo χρέος. In membr. autem versus digesti, ut eos exhibui.

238. γεραόν. In quibusdam exemplaribus diversa erat lectio ἀλαόν: quod Scholiastæ observatum. Neutra carere voluit Triclinius.

242. Versus est anapæsticus. Insigni librariorum errore vulgo legitur οἰκτείραθ'. In Œd. T. 1508. ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς. Vide infra, 556. Trach. 312. 855. 897. Passim hoc verbum occurrit.

243. τοῦ 'μοῦ. Aldus et membr. τοῦ μόνου, quod præferri debebat.—Pro οὐκ ἀλαοῖς, veteri lectione, eaque optima, Turnebus e Triclinio pessime dedit οὐ καλοῖς. In codice syllabæ κα superducta linea, qua ineptus ille Sophoclis interpolator significabat α produci, cujus prosodiæ apud Atticos poëtas non unicum exstat exemplum.

ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κῦρσαι. ἐν ὑμῖν, ὡς θεῷ,
κείμεθα τλάμονες. ἀλλ' ἴτε, νεύσατε
τὰν ἀδόκητον χάριν.
πρός σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
ἢ τέκνον, ἢ λέχος, ἢ χρέος, ἢ θεός.
οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν, ὅστις ἂν,
εἰ θεὸς ἄγοι, ἐκφυγεῖν δύναιτο.

ΧΟ. ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου
οἰκτείρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν·
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, οὐ σθένοιμεν ἂν
φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.

ΟΙ. τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται;
εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν οἵας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν.
κἄμοιγε ποῦ ταῦτ' ἐστὶν, οἵτινες βάθρων
ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνετε,
ὄνομα μόνον δείσαντες; οὐ γὰρ δὴ τό γε
σῶμ', οὐδὲ τἄργα τἄμ'· ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου
πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν,

247. Vulgo ἐν ὑμῖν γὰρ, ὡς θεῷ. A mala manu insertum fuit γὰρ, quod metro officit. Nec γὰρ in γε mutandum. ἀσύνδετα amat affectus.—ἐν ὑμῖν κείμεθα, ut Œd. T. 314. ἐν σοί ἐσμεν.

251. ἢ τέκνον, ἢ λέχος. Vulgo ἢ λόγος, sine ullo sensu. Ingeniosa conjectura Tragici manum certissime restituit Reiskius. λέχος, *uxor*. Quæ significatio apud Tragicos frequens. Deianira in Trach. 27. λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν συστῆναι se ait. Tecmessa Ajacis λέχος δοριάλωτον vocatur. In genere *conjugem* notat. Pro *marito* occurrit apud Euripidem Danaë: Γυνὴ γὰρ ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων, Οὐ τῶν τεκόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ λέχους.

252. βροτόν. Sic bene in T. Quod ceteri habent, βροτῶν, metri lex respuit.

[258. ΔΟΞΑ. Σοφοκλῆς. Τί δῆτα δόξης, ἢ καλῆς μοι κληδόνος Μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίνεται; Εἰ τάς τ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας κ. τ. λ. SUIDAS.]

260. εἰ τάς γ' Ἀθήνας. Sic legendum, id est εἴ γε τὰς Ἀθήνας. Perperam in membr. ut Aldus edidit, τάς τ'—

261. τὸν κακούμενον ξένον. Perperam Turnebus e Triclinio dedit τὸν καλούμενον.

268. χρείη. Aldus χρεῖ' ἢ. Vide Notas ad priorem Œd. 555. 791.

ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
ἔξοιδα. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ', εἰ φρονῶν
ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός;
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην·
ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε.
καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τοὺς θεοὺς
μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς· ἡγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς· φυγὴν δέ του
μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.
ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν.
ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
ῥύου με κἀκφύλασσε· μηδέ μου κάρα
τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς.

[273. ἱκόμην ἵν' ἱκόμην. Sic solent Græci, quando de rebus injucundis brevi præcidunt. Infra v. 336. εἴσ' οὗπέρ εἰσι. Œd. R. v. 1376. βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε. Euripides Orest. v. 78. s. Pors. ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον ἔπλευσ' ὅπως ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ. SCHAEFER.]

[274. Plena oratio: ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, ὑπὸ τούτων εἰδότων ἀπωλλύμην. SCHAEFER.]

277. εἶτα τῶν θεῶν ὤραν ποιεῖσθε μηδαμῶς. Sic certissime emendo, facem præferente Valckenario ad Herodotum, p. 476. Quod librariis debemus, est depravatissimum. Aldus et membr. habent εἶτα τοὺς θεοὺς μοίραις ποιεῖσθε μηδαμῶς. B. T. cum Turnebo μοῖραν. Neutra phrasis ex indole Græcæ linguæ est. ὤρα *curam* significat. Infra, 386. ὤραν ἔχειν, *curam habere*: τῶν θεῶν ὤραν μηδαμῶς ποιεῖσθαι, *Deos nihili facere, spernere*, ὀλιγωρεῖν. Alciphron Epist. 27. σὺ δὲ οὐδεμίαν ὤραν ἔχεις ἐμοῦ. ubi perperam ὥραν excusum. εἶτα inter participium et verbum vel abundat, vel, ut hîc, per *tamen* redditur. Vide Kœnium ad libellum de Dialectis, p. 62.

[277. s. Revocavi priorum scripturam editionum. Brunckius ex conjectura εἶτα τῶν θεῶν ὤραν ποιεῖσθε μηδαμῶς, *facem*, ut ait, *præferente Valckenario ad Herodotum* p. 476. [Sic ter peccarunt operæ Argentoratenses. Corr. p. 276.] Οὐδαμῶς ποιεῖσθαί τινα μοῖραν idem videtur quod ποιεῖσθαί τινα ἐν οὐδεμιᾷ μοίρᾳ. Philoct. v. 498. s. τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει ποιούμενοι. Herodotus II. c. 172. ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ ἦγον. Accusativus τοὺς θεοὺς si quem offendat, conferat notam ad v. 584. SCHAEFER.]

[284. ΕΧΕΓΓΥΟΝ. ἀσφαλῆ. ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον ῥύου με καὶ φύλασσε. SUIDAS.]

286. τὸ δυσπρόσωπον, scribere potuit τὸ δυσπρόσοπτον, ut El. 460. Πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα.

ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε, καὶ φέρων
ὄνησιν ἀστοῖς τοῖσδ᾽· ὅταν δὲ κύριος
παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμὼν,
τότ᾽ εἰσακούων πάντ᾽ ἐπιστήσει· τὰ δὲ
μεταξὺ τούτου, μηδαμῶς γίγνου κακός.
ΧΟ. ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραιὲ, τἀνθυμήματα
πολλή ᾽στ᾽ ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ· λόγοισι γὰρ
οὐκ ὠνόμασται βραχέσι. τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.
ΟΙ. καὶ ποῦ ᾽σθ᾽ ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;
ΧΟ. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
ὃς κἀμὲ δεῦρ᾽ ἔπεμψεν, οἴχεται στελῶν.
ΟΙ. ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν᾽ ἐντροπὴν
ἢ φροντίδ᾽ ἕξειν, αὐτὸν ὥστ᾽ ἐλθεῖν πέλας;
ΧΟ. καὶ κάρθ᾽, ὅταν περ τοὔνομ᾽ αἴσθηται τὸ σόν.
ΟΙ. τίς δ᾽ ἔσθ᾽ ὁ κείνῳ τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν;
ΧΟ. μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ᾽ ἐμπόρων ἔπη
φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος αἴων,
θάρσει, παρέσται. πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
ὄνομα διήκει πάντας, ὥστε κεἰ βραδὺς
εὕδει, κλύων σου δεῦρ᾽ ἀφίξεται ταχύς.

288. ὅταν δὲ κύριος. Sic recte T. Ceteri cum Aldo, ὅταν ὁ κύριος.

[292. ταρβεῖν v. Trach. 297.]

293. πολλή ᾽στ᾽ ἀνάγκη. Sic Suidas in Ταρβεῖν, quod alibi φοβεῖσθαι significat; hîc vero, τιμᾶν. Membr. et Aldus, πολλή τ᾽ ἀνάγκη, quod accipiendum esset pro πολλή τοι. In B. T. πολλή γ᾽ ἀνάγκη.

294. βραχέσι. gl. εὐτελέσιν. Hujus significationis duo exempla suppeditat Reiskii index in Demosthenem.

298. ἔπεμψεν. Sic B. T. In membr. ut Aldus edidit, ἔπεμπεν.

300. κἀπόνως ἐλθεῖν πέλας. Sic recte Turnebus edidit ex metri lege. Aldus cum tribus codd. ἀπόνως τ᾽ ἐλθεῖν, claudicante versu.

[300. ἀπόνως τ᾽ Ald. Leg. αὐτὸν ὥστ᾽. Infr. 385, 386. ὥστε præcedente futuro construitur cum infinitivo præsentis vel aoristi non item futuri. Conf. Valcken. ad Herodot. III. 155. Porson.]

307. κεἰ βραδὺς ἕρπει. Scripti et impressi libri, κεἰ βραδὺς εὕδει, quod longe ineptissimum est. Quis enim vel βραδὺς vel ταχὺς dormit? Hoc docere debebat nugator ille, qui vulgatam lectionem defendit; non vero exemplis probare, quod cuivis notissimum est, *dormientem quempiam e somno excitari posse.* Nec mihi soli istud εὕδει alienum visum est. Idem de eo sensisse video Ericum Hubertum van Eldik, qui alia conjectura, eaque non minus probabili,

ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει,
ἐμοί τε. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος;
ΑΝ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ;
ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Ἀντιγόνη; ΑΝ. γυναῖχ' ὁρῶ
στείχουσαν ἡμῶν ἆσσον, Αἰτναίας ἐπὶ
πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.
τί φῶ;
ἆρ' ἐστίν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
καὶ φημὶ κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ.
τάλαινα.
οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων
σαίνει με προσστείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι
μόνης τόδ' ἔστι δῆλον Ἰσμήνης κάρα.
ΟΙ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΑΝ. παῖδα σήν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν
ὅμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν.

librarii errorem corrigit, κεὶ βραδὺς σπεύδει. Glossa, εἰ ἀναπαυόμενος βραδύνει.

[307. εὕδει omnes libri tuentur. Brunckius ex conjectura dedit ἕρπει, εὕδει proprie intelligens. Sed metaphorice intelligendum de homine otioso, qui animum habet ab omnibus curis laxatum. Œd. R. v. 65. ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε. ubi optime Scholiastes: οὐκ ἀμέριμνόν με ὄντα παρακαλεῖτε φροντίζειν. Tympan. Fragm. I. πυκνῆς ἀκοῦσαι ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί. Grotius: *curis solutus*. Ceterum recte comparabis βραδὺς εὕδει et ὕπνῳ εὕδοντα: quominus ὕπνῳ in ὕπνου mutari debebat, cui mutationi recte opponas etiam ex Œdip. C. v. 1625. φόβῳ δείσαντας, et e Philoct. v. 225. s. ὄκνῳ δείσαντες. SCHAEFER.]

[309. φίλος. v. Elect. 1146.]

[310. ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ; Supra v. 170. θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; SCHAEFER.]

[312. ΑΙΤΝΑΙΑ ΠΩΛΟΣ, ἡ μεγάλη. Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν. SUIDAS.]

313. ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς μιν ἀμπέχει. ὅ ἐστι, σκέπει τὴν αὐτῆς κεφαλὴν κυνῆ σκιάζουσα τὸν ἥλιον, ὡς μὴ κατακαίειν τὸ πρόσωπον. Eustathius, p. 803. ubi perperam μιν legit, quod Tragicis inusitatum.

[313. ΗΛΙΟΣΤΕΡΗΣ ΚΥΝΗ, σκιαστική, πλατύπιλος κυνῆ καλύπτουσα καὶ ἀφαιρουμένη τὴν ἡλίωσιν. Θεσσαλὶς δὲ, διότι περισσοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι. ΠΛΑΤΥΠΙΛΟΣ. κυνῆ Θεσσαλίς. περὶ πίλου λέγει. SUIDAS.]

[316. ΑΡ' ΕΣΤΙΝ, Οὐκ ἔνεστιν; ἡ γνώμη πλανᾷ; Καὶ φημὶ, κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ. SUIDAS.]

319. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων. Minus eleganter in T. φαιδρὸν οὖν ἀπ' ὀμμάτων. Non animadverterat Triclinius φαιδρὰ neutrum esse plurale pro adverbio. Pro σαίνει membr. et Aldus σημαίνει.

[320. ΣΗΜΑΙΝΕΙ. εἰς γνῶσιν ἐφέλκεται. Σημαίνει δ' ὅτι μόνης τὸ δ' ἐστὶν Ἰσμήνης φίλον κάρα. SUIDAS.]

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
ἥδιστα προσφωνήμαθ᾽, ὡς, ὑμᾶς μόλις
εὑροῦσα, λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω.
ΟΙ. ὦ τέκνον, ἥκεις; ΙΣ. ὦ πάτερ δύσμοιρ᾽ ὁρᾶν.
ΟΙ. ὦ σπέρμ᾽ ὅμαιμον. ΙΣ. ὦ δυσάθλιαι τροφαί.
ΟΙ. τέκνον, πέφηνας; ΙΣ. οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι.
ΟΙ. πρόσψαυσον, ὦ παῖ. ΙΣ. θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
ΟΙ. ὢ τῆσδε κἀμοῦ— ΙΣ. δυσμόρου τ᾽ ἐμοῦ τρίτης.
ΟΙ. τέκνον, τί δ᾽ ἦλθες; ΙΣ. σῇ, πάτερ, προμηθίᾳ.
ΟΙ. πότερα πόθοισι; ΙΣ. καὶ λόγων αὐτάγγελος,
ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.
ΟΙ. οἱ δ᾽ αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν;
ΙΣ. εἴσ᾽ οὗπέρ εἰσι. δεινὰ τἀκείνοις τανῦν.
ΟΙ. ὢ πάντ᾽ ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς.
ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
θακοῦσιν ἱστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι
τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ᾽ ἀεί.

331. ὢ τῆσδε κἀμῦ—Patris querelam intercipit Ismene, ipsiusque et sororis miseriæ comitem se adjungens, sententiam absolvit, δυσμόρου τ᾽ ἐμῦ τρίτης. Absurdissime vulgo Œdipus interrogat ἦ τῆσδε κἀμῦ; respondente Ismene δυσμόρου δ᾽ ἐμῦ τρίτης. Egregiam Marklandi emendationem recepi, quem vide in Explicationibus Supplicibus subjectis, p. 247. extrema. Aldus et membr. δυσμόρου δ᾽ ἐμῆς τρίτης.

333. καὶ λόγων αὐτάγγελος. Sic recte in T. Ceteri cum Aldo καὶ λόγοις τ᾽ αὐτάγγελος.

335. πῦ. Male vulgo ποῖ. Subauditur verbum εἰσὶ, *sunt*. οἱ δὲ αὐθόμαιμοι νεανίαι πῦ εἰσὶ τοῦ πονεῖν; Id est, ἐν ποίῳ πόνῳ εἰσίν; τί πονῦσιν;

336. δεινὰ τἀκείνοις τανῦν. Sic recte scriptum in B. T. Aldus edidit δεινὰ δ᾽ ἐν κείνοις τὰ νῦν. In membr. δεινὰ δ᾽ κείνοις. Scribere debuit librarius δ᾽ ἐκείνοις, ut est in Romana scholiorum editione. τανῦν una voce Atticum est pro νῦν.

[336. τἀκείνοις. Malim τὰν κείνοις. Scholiastes: νῦν δὲ τὰ ἐν ἐκείνοις ἐστὶ δεινά. Conf. infra v. 365. SCHAEFER.]

[337. Huc respicit Eustathius Il. A. p. 31.]

[337. "De Ægyptiorum institutis, quæ tangit h. l. Poeta, vide dissertationem Dorice scriptam de Turpi et Honesto in fine Galei Opusc. Mythol." Ind. in Sophocl. edit. Musgrav. p. 429. b. SCHAEFER.]

[340. ΣΥΝΝΟΜΟΙ. ἀδελφοί. ἢ γυναῖκες. αἱ σύννομοι τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ᾽ ἀεί. SUIDAS.]

σφῷν δ', ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,
κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένοι·
σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ
ὑπερπονεῖτον. ἡ μὲν, ἐξ ὅτου νέας
τροφῆς ἔληξε, καὶ κατίσχυσεν δέμας,
ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη,
γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίου τε καύμασι
μοχθοῦσα τλήμων, δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς
οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πατρὶ
μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρα,
ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος· φύλαξ δέ μου
πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην.
νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ
φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος;
ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
ἔξοιδα· μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

ΙΣ. ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ', ἃ 'παθον, πάτερ,
ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικοίης, τροφὴν,
παρεῖσ' ἐάσω. δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι

349. νηλίπους τ' ἀλωμένη. In B. ἀνηλίπους ἀλωμένη. In T. ἀνηλίπους τ' ἀλωμένη. Veram lectionem esse credo ἀνήλιπός τ' ἀλωμένη, et ita edidisse vellem. Hanc formam agnoscunt grammatici omnes: etymon vero accuratissime tradidit Theocriti enarrator ad Idyll. iv. 55. ΑΝΑΛΙΠΟΣ. ἤγουν ἀνυπόδητος. ἥλιψ γὰρ, τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἑλίσσειν τὸν πόδα, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα. ἀνήλιπος δὲ οἱονεὶ ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα.

[349. ΝΗΛΙΠΟΥΣ. ὁ ἀνυπόδητος. Γεροντάγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν Ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη. SUIDAS.]

[354. Scholiastes: ποῖα μαντεῖα; ὅτι ὅπου δ' ἂν ταφῇ, σωτήριος ἔσται τῇ γῇ ἐκείνῃ. Ὅπου δ' ἂν adde Collectaneis Bastii in Epist. Crit. p. 219. SCHAEFER.]

[355. ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος. V. L. Bos. Ellips. p. 734. SCHAEFER.]

362. ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικοίη, τροφήν. Id est, ζητοῦσα ὅπου κατοικοίη ἡ σὴ τροφή. ἤγουν διατριβὴ, δίαιτα, διαγωγή. Lectionem quam dedimus, exhibent B. T. In membr. ποῦ κατοικοίη στροφήν. Impressi autem, ποῦ κατοικοίης τροφήν.

[362. κατοικοίης. Brunckius κατοικοίη. Hoc non magis placet, quam quod olim edebatur in Euripid. Hec. v. 297. Porson. τὸ δ' ἀξίωμα κἂν κακῶς λέγῃ, τὸ σόν. SCHAEFER.]

πονοῦσά τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν.
ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
νῦν ἐστι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.
πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρέοντί τε
θρόνους ἐᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθορὰν,
οἵα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·
νῦν δ' ἐκ θεῶν του κἀλιτηρίου φρενὸς
εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακὴ,
ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.

367. *ἦν ἔρως.* Libri omnes *ἦν ἔρις,* quod series narrationis falsum esse ostendit, et a librario huc retractum fuit e v. 372. Acutissimi viri, Thomæ Tyrwhitt, cujus tot præclaræ exstant in Euripidem emendationes, conjecturam recepi, qua nihil certius mihi videtur. Sic *ἔρως* occurrit infra, 436. Euripid. Phœniss. 631. Alcest. 1101. Suppl. 139. Iphig. A. 813. et passim. Vide notata ad prioris Œdipi v. 601.

[367. s. *ἔρως—θρόνους ἐᾶσθαι.* Sine causa hæc constructio H. Stephano ad Dionys. Hal. Ant. Rom. I. c. 76. suspecta visa est. SCHAEFER.]

[370. ΟΙΑ. *μακρὸν τὸ ἄλφα. οἵα κατέσχε τὸν τρισάθλιον δόμον.* SUIDAS.]

371. *κἀξ ἀλιτηρίου φρενός.* Sic bene scriptum in T. Glossa, *ἁμαρτωλοῦ, μιαρᾶς.* In duobus aliis, ut in Suida, et ut Aldus edidit, *κἀξ ἀλιτηροῦ φρενὸς,* claudicante versu. Codicum auctoritate firmatam lectionem recepi, quam sinceram esse et genuinam affirmo. Nam in *κἀξ* consentiunt omnes; unus autem, ceteris hac in parte emendatior, dat *ἀλιτηρίου.* Quippe opinioni non accedo, Tragicos poëtas nunquam anapæstos in paribus senariorum sedibus adhibuisse. Non alium decantati hujus canonis fidejussorem cognosco præter Hephæstionem, qui tamen id non omnino adserit. *Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας ἴαμβον, τρίβραχυν, σπονδεῖον, δάκτυλον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους ἴαμβον, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον· τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς* ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΟΝ. Satis est ad tuendam nostram lectionem, fateri Hephæstionem Tragicos nonnunquam, licet rarius, Comicorum licentia usos fuisse. Quod autem de veteribus iambographis ait, id falsum esse opinor. Unicum quod mihi occurrit exemplum, mendosum esse comperi, et certa conjectura in integrum restituo. Versus est in Simonidis lepidissimo carmine de mulierum ingeniis 43. ubi legebatur: *Τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου.* Nos autem non ita pridem edidimus: *Τὴν δ' ἐκ σποδιῆς τε καὶ παλιντριβέος ὄνου.* Vox *σποδιῆς* glossema est. Scripserat antiquus ille Simonides: *Τὴν δ' ἐκ τεφρῆς τε καὶ παλιντριβέος ὄνου.* Hesychius: *τεφρὸν, σποδιὸν, φαιὸν, πολιόν.* Quibus autem persuasum est anapæstum in pari loco senarii tragici ferendum non esse, iis egregie Toupius ad Suidam ii. 168. emendasse videbitur: *Νῦν δ' ἐκ θεῶν του κἀλιτηρίου φρενός.*

[371. ΑΛΙΤΗΡΟΥ. *ἁμαρτωλοῦ. μιαρᾶς. νῦν δ' ἐκ θεῶν του, κἀξ ἀλιτηροῦ φρενός.* (*θεῶν τὰ καὶ ἀλιτηροῦ* MS.) SUIDAS.]

χὠ μὲν νεάζων, καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς,
τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην θρόνων
ἀποστερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας.
ὁ δ', ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει
κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
ὡς αὐτίκ' Ἄργος δὴ τὸ Καδμεῖον πέδον
τιμῇ καθέξον, καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.
ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων,
ἀλλ' ἔργα δεινά· τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ
πόνους κατοικτιοῦσιν, οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΟΙ. ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς
ὤραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε;
ΙΣ. ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαντεύμασι.
ΟΙ. ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισται, τέκνον;
ΙΣ. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ', εὐσοίας χάριν.
ΟΙ. τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;
ΙΣ. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.

375. Πολυνείκην. Aldus, ut in membr. scriptum est, edidit Πολυνείκη, quod, ut magis Atticum, retineri debebat. Ionicam terminationem accusativi εα Attici in η contrahunt. Sic apud Comicum Ἀντισθένη, Κλεισθένη, Σωκράτη.

377. πληθύων. In B. T. πληθύνων.

380. Aldus sic hos versus edidit: Ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον Τιμῇ καθέξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν. In membr. scriptum Καδμεῖον et καθέξον. Postremum quidem recte omnino: nam Ἄργος, ad quod participium illud refertur, neutrum est. Sed tetrius remanebat ulcus. Particulæ disjunctivæ ἢ, quas Scholiastes ridicule pro καὶ accipiendas esse ait, locum hîc habere non possunt, quum duo membra sibi invicem non opponantur; quin vero alterum ex altero sequatur. Sed ille in hujus loci explicatione nihil nisi ollas lippit. Palmam tamen stoliditatis sibi vindicat Johnsonus, cujus versionem videsis. Prius ἢ mutari debuit in δή. ὡς δὴ, *tanquam scilicet,* sensu ironico: posterius vero in καί. καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν, nempe αὐτὸν, τὸν Πολυνείκη.

[385. s. Satis anomala hæc constructio. Ex regula foret: ὡς ἐμοῦ θεοὶ ὤραν τιν' ἕξουσι. Sic Electr. v. 963. s. καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει ποτ'. SCHAEFER.]

387. τοῖς νῦν γ'—Postrema particula in T. omissa.

390. εὐσοίας. Unice hoc verum superscriptum est in T. pro varia lectione. Ceteri, ut Aldus, male εὐνοίας. Vide lexicon.

[390. ΕΥΣΟΙΑ. εὐσθένεια. Ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν. SUIDAS.]

ΟΙ. ὅτ' οὐκ ἔτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ.
ΙΣ. νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν.
ΟΙ. γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ.
ΙΣ. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν
ἥξοντα βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου.
ΟΙ. ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἑρμήνευέ μοι.
ΙΣ. ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως
κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων.
ΟΙ. ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένου;
ΙΣ. κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς.
ΟΙ. κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι.
ΙΣ. τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
χώρας θέλουσι· μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς.

393. ἀνήρ. *Vir*, κατ' ἐξοχήν. Sic apud Comicum Equit. 391. Ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον, Κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι.—ibid. 1254.—μέμνησ' ὅτι Ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ.

395. ὃς νέος πέσῃ. Sic Aldus et codd. omnes: quo magis miror quî Turnebus ediderit πέσοι, quod solœcum est. Æschylus S. Th. 259. Μοχθηρὸν, ὥσπερ ἄνδρας, ὧν ἁλῷ πόλις. Ubi vide quæ notavi. Idem in Jaculatricibus apud Plutarchum: Νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων Ὀφθαλμὸς, ἥ τις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη. Eurip. Med. 519. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ—Noster in El. 770.—οὐδὲ καὶ κακῶς Πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται. His in exemplis, quibus alia multa addi possent, vides subjunctivum adhiberi, non optativum. φλαυρὸν in hoc versu, nec ἀδύνατον, nec χαλεπὸν significat; sed εὐτελὲς, *vile, futile.*

397. βαιοῦ, κοὐχὶ μυρίου. Reduplicatio, ut in priore Œdipo 58.

[397. βαιοῦ, κοὐχὶ μυρίου χρόνου. V. not. ad Electr. v. 478. et Musgrav. ad h. l. SCHAEFER.]

[400. γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων. Infra v. 689. πεδίων ἐπινίσσεται. v. 924. σῆς ἐπεμβαίνων χθονός. SCHAEFER.]

402. τύμβος δυστυχῶν. *Tumulus infelix*, id est, *tumulus in peregrina terra.* Pars enim quædam felicitatis esse videbatur, si quis post mortem patrio conderetur solo. Sic quidem recte exponit Scholiastes. Heathius vero: *Illis quidem sepulcrum tuum, si eo frustrantur, grave est futurum.* Non satis video quî hic sensus e Græcis elici possit, etiamsi δυστυχῶν per enallagen accipiatur pro δυστυχοῦσι. Hoc si voluisset poëta, scribere poterat: Κείνοις ὁ τύμβος ἀποτυχοῦσι σὸς βαρύς.

403. Perperam vulgo in fine hujus interrogationis signum positum. τις indefinitum est. *Me etiam mortuum illis infensum fore,* ἀραῖον, *si me non siverint in patria terra sepeliri, vel non monente Deo quivis facile intelligat.* Nulla hîc interrogatio est, quod vel inde liquet, quod nulla subjicitur responsio.

405. μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς. Libri omnes κρατῇς solœce. ἵνα hîc valet ὅπου, quod non intellexit Johnsonus, qui pessime vertit, *ne tui juris sis.* Sensum tamen expediverat Scholiastes: μηδὲ τιθέναι σε ὅπου κρατοῖς ἂν σαυτοῦ: *non vero te locare, ubi tui juris esse possis.*

ΟΙ. ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;
ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σ', ὦ πάτερ.
ΟΙ. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσιν ποτέ.
ΙΣ. ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.
ΟΙ. ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς;
ΙΣ. τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις.
ΟΙ. ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;
ΙΣ. ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας.
ΟΙ. καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;
ΙΣ. ὥς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον.
ΟΙ. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;
ΙΣ. ἄμφω γ' ὁμοίως, κἀξεπίστασθον καλῶς.
ΟΙ. κᾆθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες, πάρος
τοῦ 'μοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα;
ΙΣ. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ· φέρω δ' ὅμως.
ΟΙ. ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην
ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
ἧς νῦν ἔχονται, κἀπαναιροῦνται δόρυ·
ὡς οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει,
μείνειεν, οὔτ' ἂν οὑξεληλυθὼς πόλιν
ἔλθοι ποτ' αὖθις· οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον
οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυναν· ἀλλ' ἀνάστατος
αὐτοῖν ἐπέμφθην, κἀξεκηρύχθην φυγάς.
εἴποις ἄν, ὡς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε

406. κατασκιῶσι. gl. θάψουσιν. Vide ad priorem Œdipum 138.

408. οὐ μὴ κρατήσουσιν. Solœce vulgo κρατήσωσιν, quod ne codicum quidem omnium auctoritas tutari posset. In T. vulgatæ lectioni nostra superscripta. Vide ad priorem Œdipum 1075.

[411. F. σοῖς ὅτ' ἐνστῶσιν τάφοις. *quando arma intulerint terræ, ubi tu sepultus jacebis.* Schaefer.]

417. ἄμφω γ'—Sic B. T. In membr. et apud Aldum ἄμφω θ'—

421. μήτε τὴν πεπρωμένην. In membr. scriptum a prima manu μήτε τῶν πεπραγμένων. In B. T. perperam σφε. Rarius illud σφι, quod pronomen est duale tertiæ personæ, librarios turbavit. Eurip. Med. 401. Πικροὺς δ' ἐγώ σφι καὶ λυγροὺς θήσω γάμους.

[427. s. Delevi commata post ἐμὲ et ἐξωθούμενον. ἔσχον i. q. ἐκώλυσαν. V. infra v. 888. Schaefer.]

429. οὐδ' ἤμυναν. Aldus, ut in membr. scriptum est, ἤμυνον.

πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν.
οὐ δῆτ᾽, ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ᾽ ἡμέραν,
ὁπηνίκ᾽ ἔζει θυμὸς, ἥδιστον δέ μοι
τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις,
οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ᾽ ἐφαίνετ᾽ ὠφελῶν·
χρόνῳ δ᾽, ὅτ᾽ ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
τοτηνίκ᾽ ἤδη τοῦτο μὲν, πόλις βίᾳ
ἤλαυνέ μ᾽ ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ᾽ ἐπωφελεῖν,
οἱ τοῦ πατρὸς, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾷν
οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ᾽ ἔπους σμικροῦ χάριν
φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
ἐκ ταῖνδε δ᾽, οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου,
καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρκεσιν·
τὼ δ᾽ ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἱλέσθην θρόνους
καὶ σκῆπτρα κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός.
ἀλλ᾽ οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου,

432. κατήνεσεν. Sic B. T. In membr. ut apud Aldum, depravate κατήνυσεν.

[437. 441. χρόνῳ—χρόνιον. Adverte pleonasmum. SCHAEFER.]

443. ἀλλ᾽ ἔπους σμικροῦ χάριν. Aldus et membr. ἔπους μικροῦ. In B. ἐπ᾽ οὐ σμικροῦ. In T. ἀλλά που σμικροῦ χάριν. Facetus est Gallicus metaphrastes, qui hæc accepit de verbulo, quod Œdipo exciderat: *ut mot qui m' est échappé fut pour eux un prétexte suffisant.* Hoc autem verbulum imprecationes esse ariolatur, quibus Œdipus in priore dramate Laii occisorem devoverat a v. 236. ad 242. quo quidem nihil magis absonum excogitari poterat. Fieri potuit ut ob diras illas universus Thebanus populus Œdipum ex urbe vi ejiceret: πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ᾽ ἐκ γῆς. Sed qui patris causam suscipere debebant, potius quam eum verbulo defenderent, eum expelli passi sunt. Nihil aliud significant hæc verba ἔπους σμικροῦ χάριν. Possis tamen cum Camerario interpretari, *ob rem parvi momenti, levem ob prætextum, propter levem offensionem.* Nam ἔπος sæpe adhibetur pro πρᾶγμα, *res,* quod Heynio meo observatum fuit in Excursu xv. ad vi. Æneidos.

[443. ἔπους σμικροῦ χάριν. V. 620. ἐκ σμικροῦ λόγου. SCHAEFER.]

445. ἐκ ταῖνδε δ᾽, οὔσαιν παρθένοιν. Sic bene Aldus cum codd. veteribus. Prava Triclinii lectio κἀκ ταῖνδε, quæ sane emendationis indiget, viro nescio cui docto suspicionem movit, scriptum a poëta fuisse κἀκ ταῖνδε δισσαῖν. Verum nemo non videt copulam hîc alieno loco positam, quum series orationis adversativam particulam δὲ flagitet.

450. λάχωσι. Libens τύχωσι am-

οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
ὄνησις ἥξει. τοῦτ᾽ ἐγῷδα, τῆσδέ τε
μαντεῖ᾽ ἀκούων, ξυννοῶν τά τ᾽ ἐξ ἐμοῦ
παλαίφαθ᾽, ἅ μοὶ Φοῖβος ἤνυσέν ποτε.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ
μαστῆρα, κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέλητέ μου
ξὺν ταῖσδε ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς
ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε μὲν πόλει μέγαν
σωτῆρ᾽ ἀρεῖσθε, τοῖς δ᾽ ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.

ΧΟ. ἐπάξιος μὲν Οἰδίπους κατοικτίσαι,
αὐτός τε, παῖδές θ᾽ αἵδ᾽· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
σωτῆρα σαυτὸν τῷδ᾽ ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.

ΟΙ. ὦ φίλταθ᾽, ὡς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει.

ΧΟ. θοῦ νυν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ᾽ ἃς
τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατέστειψας πέδον.

ΟΙ. τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.

ΧΟ. πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ ἀειρύτου χοὰς
κρήνης ἐνέγκου, δι᾽ ὁσίων χειρῶν θιγών.

ΟΙ. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ᾽ ἀκήρατον λάβω;

ΧΟ. κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη,

plecterer, si id liber antiquus offerret. Vide Notam ad El. 364.

452. τῆσδέ τε. Sic recte in B. T. In membr. ut apud Aldum τῆσδέ γε. Seq. v. concinnior videretur lectio ξυννοῶν τε τἀξ ἐμοῦ.

459. τῇδε τῇ πόλει. In B. T. τῇδε μὲν πόλει. (Sic ed. Schaefer.)

464. παραινέσαι. gl. ὑποθέσθαι.

[465. ΠΡΟΞΕΝΕΙ. λέγε. Ὦ φίλταθ᾽ ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει. ἢ ὅτι ὡς φῂς προξένει μοι, καὶ πάρεχε τὰ χρήσιμα. Suidas.]

466. ἐφ᾽ ἅς. In membr. ἐφ᾽ αἷς.

[467. ΚΑΤΑΣΤΕΨΟΝ ΠΕΔΟΝ. ἀντὶ τοῦ μεθ᾽ ἱκετηριῶν ἀφηγοῦ. τὸ πρῶτον ἵκου, καὶ καταστέψας πέδον. Στέμματα δὲ ἔλεγον, καὶ τὰ ἔρια. Ὧι στέμματα ξήνασ᾽ ἐπέκλωσε θεά. Suidas.]

[469. ΧΟΑΣ. ἐκχύσεις. ἐναγίσματα ἐπὶ νεκροῖς. ἢ σπονδάς. Ἐκπίπτει χρησμὸς, δεῖν χοὰς τοῖς τεθνεῶσι τῶν Αἰτωλῶν ἐπάγειν ἀνὰ πᾶν ἔτος, καὶ ἑορτὴν Χόας ἄγειν. Λέγονται καὶ θυσίαι νεκρῶν. Σοφοκλῆς. Πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ ἀειῤῥύτου Χοὰς Κρήνης ἐνέγκου, δι᾽ ὁσίων χειρῶν θίγων. Ὅταν δὲ χεῦμα τοῦτ᾽ ἀκήρατον λάβω, Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη, Ὧν κρᾶτ᾽ ἔρεψον, καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους. Suidas.]

[470. θίγων. Verius, opinor, θιγών. In Ajac. v. 1410. alii libri rectius habent θιγών. Ibi unus Scholiastarum: θιγὼν, ἤγουν ψαύσας. Schaefer.]

472. εὔχειρος. gl. εὐτέχνου.

ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.
ΟΙ. θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ;
ΧΟ. οἰὸς [a] νεογνῆς νεοπόκῳ μαλλῷ λαβών.
ΟΙ. εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή;
ΧΟ. χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω.
ΟΙ. ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς, οἷς λέγεις, χέω τάδε;
ΧΟ. τρισσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δ' ὅλον.
ΟΙ. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.
ΧΟ. ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
ΟΙ. ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ;
ΧΟ. τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεὶς ἐλαίας, τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.

[a] νεαρᾶς ed. 1. 2.

[473. ΛΑΒΑΙΣ. ἐπαφαῖς. ἢ ἀφορμαῖς. ἢ μέμψεσι. Λαβὰς δὲ ἀμφιστόμους, τὰ ὦτα τοῦ κρατῆρος. ἤτοι τὰς ἀμφοτέρωθεν ἐστομωμένας. ἢ διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τοῦ στόματος ταύτας εἶναι. ἢ τὰς πρόσωπά τινα θηρίων ἑκατέρωθεν ἐχούσας, ὧν κατέρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους. τουτέστιν, ἔρεψον καὶ τὴν κεφαλὴν τῶν κρατήρων. Βαγώας ὁ Αἰγύπτιος, ἔσφαξεν Ὦχον τὸν Πέρσην. καὶ τὰ μὲν κρέατα ἔφαγε. τὰ δὲ ὀστέα, μαχαιρῶν εἰργάσατο λαβάς. Καὶ αὖθις. Λαβαὶ φιλοσοφίας, ἀριθμητικὴ, καὶ γεωμετρική. SUIDAS.]

474. κρόκαισιν. Perperam in B. T. κρόκοισιν. Pejor lectio in hoc superscripta κρωσσοῖσιν.

[474. ἢ ποίῳ τρόπῳ; Subaudi ἄλλῳ. Eodem modo Euripides Hecub. v. 1254. Pors. Sic Latini scriptores *quonam modo*, h. e. *quonam alio modo*. V. Goerenzius, vir doctissimus, ad Cicer. Academ. I. p. 64. SCHAEFER.]

475. οἰὸς νεογνῆς νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών. Mendose in Aldina editione, ut in membr. νεοτόκῳ. In duobus aliis pessime οἰοπόκῳ μαλλῷ λαβών. Quorum verborum ultimum ex frequenti librariorum lapsu in permutandis λαβεῖν et βαλεῖν. Libri omnes habent οἰὸς νεαρᾶς, quod mendosum esse titubans metrum arguit. In voce νεαρᾶς, media corripitur, nec ulla ratione produci potest. Non placet subditum ab Heathio fulcrum legente οἰός γε νεαρᾶς. Elegans est et docta Valckenarii conjectura quam pro merito suo recepimus, οἰὸς νεογνῆς. Genuinæ vocis locum invasit glossa. Hesych. νεογιλῆς, νεογνῆς, νεαρᾶς, νέας, νεωστὶ γεννηθείσης. (*f*)

[475. λαβών. Brunckius βαλών. Sæpius "ex quadam abundantia adjectum hoc vocabulum." Verba sunt Dorvillii ad Chariton. p. 591. Infra v. 861. τόνδ' ἀπάξομαι λαβών. Aristophanes Δαιταλ. Fragm. XVI. Αἶσον δή μοι σκολιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος. Inprimis compares Homer. Il. XII. v. 451. s. ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ. SCHAEFER.]

478. χέω τάδε. In B. T. τόδε.

[478. Eustath. Il. Ξ. p. 603. Ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ κρωσσὸς, ὅ ἐστι κρατὴρ γενόμενός φασι περὶ τὸ κερῶ καὶ ἐν συγκοπῇ κρῶ τὸ σταλάσσω καὶ ἐπιχέω.]

479. τρισσάς γε. Perperam Aldus et membr. τρισσάς τε.

ΟΙ. τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι. μέγιστα γάρ.
ΧΟ. ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπυστα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν·
ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος. καὶ ταῦτά σοι
δράσαντι θαρσῶν ἂν παρασταίην ἐγώ·
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί.
ΟΙ. ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;
ΑΝ. ἠκούσαμέν τε, χὤ τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν.
ΟΙ. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν
τῷ μὴ δύνασθαι, μήθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.
σφῷν δ' ἡτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν, ἢν εὔνους παρῇ.
ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δέ με
μὴ λείπετ'. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας
ἔρημον ἕρπειν, οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ.
ΙΣ. ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
τὰ χρεῖ' ἐφεύρω, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.

[489. ΑΠΥΣΤΑ. ἀνήκουστα. SUIDAS.]

491. θαρσῶν. Perperam Aldus et codd. θαῤῥῶν.—παρασταίην. Sic emendate scriptum in B. Ceteri cum Aldo παρασταίμην, quæ forma ne Græca quidem est.

499. τάδ' ἐκτίνουσαν. Sic omnino legendum cum Cantero Nov. Lect. v. 25. invitis etiam codd. qui in mendosa impressorum lectione consentiunt, quam inepte Scholiastes interpretatur.

[503. s. Sic Brunckius ex conjectura. Libri habent: τὸν τόπον δ' ἵνα χρῆ 'σται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν. Fort. leg. τὸν τόπον δ', ἵν' ἃ χρὴ 'σται μ' ἐφευρεῖν, τόνδε βούλομαι μαθεῖν. De pronomine ὅδε sic ex abundanti posito v. Melet. Crit. I. p. 84. SCHAEFER.]

504. Legitur vulgo, τὸν τόπον δ' ἵνα χρῆ 'σται μ' ἐφευρεῖν. In B. χρησταί μ' ἐφευρεῖν. Ceteri nihil variant. Absurda lectio. Nihil expedit Scholiastæ explicatio, ad χρῆ 'σται tantum pertinens, eaque falsa. Etiamsi vera esset, remaneret adhuc vitium in ἐφευρεῖν, verbo activo, cui subdi debet nomen rei inveniendæ. Perspicua est sententia ad quam revocanda verba: *Locum autem, ubi res quibus usus est inveniam, hoc doceri volo.* τὸν τόπον δ' ἵνα τὰ χρεῖ' ἐφεύρω, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.—τὰ χρεῖα, τὰ χρήσιμα. Nomen est adjectivum χρεῖος, *utilis*, quod alias etiam *indigum* notat, ut apud Eurip. Herc. Fur. 51. 1340.

ΧΟ. τοὐκεῖθεν ἄλσους, ὦ ξένη, τοῦδ'· ἢν δέ του
σπάνιν τιν' ἴσχῃς, ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει.
ΙΣ. χωροῖμ' ἂν ἐς τόδ'· Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
φύλασσε πατέρα τόνδε. τοῖς τεκοῦσι γὰρ
οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.
ΧΟ. δεινὸν μὲν, τὸ πάλαι κείμενον ἤ-
δη κακὸν, ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν·
ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι—
ΟΙ. τί τοῦτο; ΧΟ. τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας
ἀλγηδόνος, ᾇ ξυνέστας.
ΟΙ. μὴ, πρὸς ξενίας, ἀνοίξῃς,
τᾶς σᾶς. πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ.
ΧΟ. τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον
χρῄζω, ξέν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.
ΟΙ. ἰώ μοι. ΧΟ. στέρξον, ἱκετεύω. ΟΙ. φεῦ, φεῦ.
ΧΟ. πείθου· κἀγὼ γὰρ, ὅσον σὺ προσχρῄζεις.
ΟΙ. ἤνεγκον κακότατ', ὦ ξένοι,
ἤνεγκον, ἄκων μὲν, θεὸς ἴστω·
τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.
ΧΟ. ἀλλ' ἐς τί;
ΟΙ. κακᾷ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν

[508. ΤΕΚΕΑ. τέκνα. καὶ τεκόντες, οἱ γεννήτορες. —Τοῖς τεκοῦσι γὰρ Οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν. τουτέστιν, ὅταν τις ὑπὲρ γονέων πονῇ, μὴ ἡγείσθω πόνον εἶναι τὸν κάματον. SUIDAS.]

[510. ΔΕΙΝΟΝ. Δεινὸν μὲν, τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν, Ὦ ξεῖν' ἐπεγείρειν. τουτέστι, τὸ ἐπεγείρειν, καὶ ἀνακινεῖν τὰ πάλαι συμβάντα, δυσχερές. ὅμως δὲ μαθεῖν ἐπιθυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως. SUIDAS.]

511. ἐπεγείρειν. gl. ἀνακινεῖν.

515. ἀνοίξῃς. Sic libri omnes optime. In eadem perstat metaphora. Aperiuntur enim, ἀνοίγεται, id est, palam fiunt, quæ excitantur, ἃ ἐπεγείρεται. Vim verbi declarat Scholiastes: μὴ ἀναπτύξῃς μου τὰ ἀναιδῆ ἔργα. Cave verbum elegans cum ἀνάξῃς commutes, quæ futilis est Gallici interpretis conjectura.

[517. ΤΩΤΟΙ. πολὺ παρὰ τρόπον τοῦτο. οὐ γὰρ τῷ τοι, ἀλλ' οὐδέτερον ἄρθρον ἑνικὸν τὸ τό. Τό τοι πολὺ, καὶ μηδαμὰ λῆγον Χρῄζω ξέν' ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι. τουτέστι, τὸ ἀνεξάλειπτον κακὸν, τὸ κατὰ τὴν πήρωσιν χρῄζω ἀκοῦσαι τοῦ Οἰδίποδος. SUIDAS.]

519. στέρξον. Schol. Ms. ἤγουν πρόσδεξαι ἃ δηλονότι λέγω, καὶ μὴ ἀποστραφῇς τὴν αἰτίαν εἰπεῖν.

525. κακᾷ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν. Vulgo κακᾷ μὲν εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδρις. Quod ad μὲν attinet, menda manifesta est: ἴδρις defendi possit.

γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ.
ΧΟ. ἦ μητρόθεν, ὡς ἀκούω,
δυσώνυμα λέκτρ' ἔπλησας;
ΟΙ. ᾤ μοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
ὦ ξέν'· αὗται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ—
ΧΟ. πῶς φῄς; ΟΙ. παῖδες, δύο δ' ἄτα—
ΧΟ. ὦ Ζεῦ. ΟΙ. ματρὸς κοινᾶς
ἀπέβλαστον ὠδῖνος.
ΧΟ. σαί τ' ἄρ' εἴσ' ἀπόγονοί τε καὶ
κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί.
ΟΙ. ἰώ. ΧΟ. ἰὼ δῆτα.
μυρίων ἐπιστροφὰς κακῶν
ἔπαθες. ΟΙ. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν.
ΧΟ. ἔρεξας— ΟΙ. οὐκ ἔρεξα. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐδεξάμην
δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος
ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.
ΧΟ. δύστανε, τί γάρ; ἔθου φόνον—
ΟΙ. τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν; ΧΟ. πατρός; ΟΙ. παπαί.
δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον.
ΧΟ. ἔκανες— ΟΙ. ἔκανον. ἔχει δέ μοι—
ΧΟ. τί τοῦτο; ΟΙ. πρὸς δίκας τι. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐγὼ φράσω.
καὶ γὰρ ἄνους ἐφόνευσα, κἀπώλεσα·

528. ἔπλησας. Sic scriptum in B. Ceteri cum Aldo ἐπλήσω. In T. superscriptum ἔπλησαν, quod nihil aliud esse videtur quam nostræ lectionis depravatio.

531. δύο δ' ἄτα. Sic unice in T. et in membr. a prima manu, superscripta Aldi lectione, γρ. ἄται.

534. σαί τ' ἄρ' εἴσ'—Sic membr. et Aldus. Id est σαί τοι ἄρα. Bonam lectionem diversimode depravarunt librarii. In B. αὖτ' ἄρ εἰσίν. In T. αὐτὰρ εἰσίν.

537. Aldus hunc versum Œdipo tribuit, legens ἐπιστροφαί: sequens autem verbum ἔπαθες Choro. In nullo codice persona huic versui præfixa conspicitur, sed præcedenti continuatur, in A. T. Choro: in B. Œdipo, cui, ob personarum confusionem verba ἰὼ δῆτα tributa fuerant. In tribus verbo ἔπαθες præfixa est persona Chori. Has turbas composuimus, vera restituta lectione, ἐπιστροφὰς, ut legendum esse jam viderat eruditus Britannus apud Heathium.

[537. ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ. Ἀριστοφάνης. Μυρίαι ἐπιστροφαὶ κακῶν. ἀντὶ τοῦ συνελεύσεις, πλῆθος, καὶ συναθροίσεις. Suidas.]

[541. ἐπωφέλησα. Schol. ὄφελον. Musgravius: "*debui*. Nuspiam tamen alibi hac potestate inveni." Aliter interpretatur Hermannus ad Viger. p. 743. Schaefer.]

547. καὶ γὰρ ἄγνως ἐφόνευσα. Vulgo legitur nimis absurde, καὶ γὰρ ἄλλως

νόμῳ δὲ καθαρὸς, ἄϊδρις ἐς τόδ' ἦλθον.
ΧΟ. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἀποσταλεὶς πάρα.

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ
τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων [a] διαφθορὰς,
ἔγνωκά σ', ὦ παῖ Λαΐου· τανῦν θ' ὁδοῖς
ἐν ταῖσδ' ἀκούων, μᾶλλον ἐξεπίσταμαι.
σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα
δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ, καί σ' οἰκτίσας
θέλω σ' ἐρέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπου, τίνα
πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων,
αὐτός τε, χ' ἡ σὴ δύσμορος παραστάτις.
δίδασκε. δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ.
ὡς οἶδά γ' αὐτὸς, ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
ὥσπερ σὺ, χὤστις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ 'μῷ κάρᾳ·
ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν,

[a] διαστροφὰς ed. 1. 2.

ἐφόνευσα, quod non video quî juxta Heathii interpretationem significare possit, *Alios, ut putabam scilicet, non patrem.* Vere, ni fallor, emendat acutissimus Tyrwhittus, ἄγνως, *inscius.*

[547. ἄνους Porsonus.]

550. ἀποσταλεὶς πάρα. Sic recte Turnebus edidit. Aldus et codd. mendose ἀπεστάλη πάρα.—κατ' ὀμφὴν σήν. gl. κατὰ σὴν προαγόρευσιν.

552. διαφθοράς. Nullo novandi consilio in majore editione reliqui διαστροφὰς, quod mihi oscitanter describenti in calamum forte venerat.

557. θέλω σ' ἔρεσθαι. Perperam Aldus, ut in membr. θέλω τι ἔρεσθαι.

[557. Fluctuantur libri inter ἐρέσθαι et ἔρεσθαι· Lucianus T. III. p. 56. ἐροῦ. al. ἔρου. Ego præferam priorem rationem. Schaefer.]

565. ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ἐκτραποίμην. Mendose in omnibus libris ξένον γὰρ—Nihil hîc est intricati, nullum hyperbaton. Nihil aliud erat quam turpis solœcismus facile eximendus. γὰρ alienum est a sententia, et ὑπεκτραποίμην sine ἂν stare nequit. In membr. γὰρ est a secunda manu: scriptum primo fuerat γε. At certum est, si quid aliud, a poëta γ' ἂν relictum fuisse. Heathio fraudi fuit forte prava Triclinii lectio in seq. v. μὴ οὐ συνεκσώζειν σ'· ἐπεὶ—Pronomen σε inepte intrusum fuit: illud non agnoscunt membr. nec Aldus. Hunc locum ob oculos ha-

ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν· ἐπεὶ
ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χὤτι τῆς ἐς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

ΟΙ. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
παρῆκεν, ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι.
σὺ γάρ μ' ὃς εἰμὶ, κἀξ ὅτου πατρὸς γεγὼς,
καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς.
ὥστ' ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν
εἰπεῖν ἃ χρήζω, χὠ λόγος διέρχεται.

ΘΗ. τοῦτ' αὐτὸ νυν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.

ΟΙ. δώσων ἱκάνω τοὐμὸν ἄθλιον δέμας
σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον', ἢ μορφὴ καλή.

ΘΗ. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;

ΟΙ. χρόνῳ μάθοις ἂν, οὐχὶ τῷ παρόντι που.

ΘΗ. ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;

ΟΙ. ὅταν θάνω 'γὼ, καὶ σύ μου ταφεὺς γένῃ.

ΘΗ. τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου· τὰ δ' ἐν μέσῳ,
ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ.

buisse videtur Virgilius, ubi Dido eadem humanitate, qua hîc Theseus Œdipum, Trojanos excipit, Æn. i. 628. Me quoque per multos similis fortuna labores Jactatam hac demum voluit consistere terra. Non ignara mali miseris succurrere disco.

570. βραχέα μοι. In libris omnibus βραχέ' ἐμοί. Invenustus hiatus librariis, non Sophocli, placere potuit.

571. κἀξ ὅτου. Membr. et Aldus κἀπό του. In B. T. κἀφ' ὅτου.

574. χὠ λόγος διέρχεται. Sic tres codd. In A. superscripta altera lectio διοίχεται, quam prætulit Aldus. Neutra satis mihi placet. Mallem διοίσεται, quod Hesychius exponit διαλελέξεται. Et hoc genuinum esse opinor.

575. τοῦτ' αὐτό νυν. Sic bene scriptum in T. νυν hîc valet δὴ et est encliticum.

577. σπουδαῖον. gl. περισπουδαστὸν, ἤγουν καλόν.

[580. Pro που malim πω. SCHAEFER.]

[581. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. προσθήκη. πρόσδοσις. Ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται. SUIDAS.]

584. λῆστιν. In B. T. λῆσιν.

[584. ΛΗΣΤΙΣ. ἡ λήθη. Σοφοκλῆς. καὶ, Τὰ λοίσθια αἰτῆ (MS. αὐτῆ) τοῦ βίου. τὰ δ' ἐν μέσῳ (sic MS.) ἢ λῆστιν ἔχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιῇ. ἢ τοῦ ζῆν ἐπιλέλησαι, ἢ οὐ φροντίζεις. Οἰδίπους· ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται. τουτέστι, διὰ τοῦ τέλους, καὶ τὰ μέσα τοῦ βίου εὐτυχήσει. προσδοκῶν γὰρ σὺ ὠφεληθήσεσθαι παρ' ἐμοῦ, ὅταν ἀποθάνω, ζῶντα με γηροβοσκήσεις. SUIDAS.]

[584. λῆστιν ἴσχεις cum accusativo jungitur. Sic supra v. 223. δέος ἴσχετε μηδὲν, ὅσ' αὐδῶ. SCHAEFER.]

ΟΙ. ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται.
ΘΗ. ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν.
ΟΙ. ὅρα γε μήν· οὐ σμικρὸς, οὐκ, ἀγὼν ὅδε.
ΘΗ. πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ 'μοῦ λέγεις ;
ΟΙ. κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.
ΘΗ. ἀλλ' εἰ θέλοιέν γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν.
ΟΙ. ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν.
ΘΗ. ὦ μῶρε, θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.
ΟΙ. ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· τανῦν δ' ἔα.
ΘΗ. δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὔ με χρὴ λέγειν.
ΟΙ. πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.
ΘΗ. ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς ;
ΟΙ. οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.
ΘΗ. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς ;
ΟΙ. οὕτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δέ μοι
πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκτόνῳ.
ΘΗ. πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίαθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα ;
ΟΙ. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει στόμα.

587. οὐ σμικρὸς, οὐκ, ἀγὼν ὅδε. In B. T. οὐ σμικρὸς γὰρ ἀγὼν ὅδε, metro pessum dato. Turnebus e conjectura, ut videtur, οὐ σμικρός ἐστ' ἀγὼν—

588. πότερα τὰ—In B. T. πότερα δὲ—

589. ἀναγκάζουσι. In B. T. ἀναγκάσουσι.

590. ἀλλ' εἰ θέλοιέν γ'—Sic Turnebus, omissa tamen postrema particula, quam Aldus et membr. exhibent, lectione in ceteris depravata, ἀλλ' εἰ θέλοντ' ἄν γ'—In B. T. ἀλλ' εἰ θέλοιντ' ἄν.

592. θυμὸς ἐν κακοῖς. Libri omnes δὲ inserunt, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς. Importuna particula ejici poterat, etiamsi non accessisset Stobæi auctoritas, apud quem Floril. tit. xx. versus sic legitur: Ὦ μῶρε, θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ σύμφορος. Nihil frequentius ellipsi nominis χρῆμα, qua adjectivum neutrum, cum substantivo diversi generis construitur. Sic in Aj. 580. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. Proinde Stobæi σύμφορος recipi non debuit.

[602. πεμψαίαθ'. Schol. μεταπέμψαιντο. Recte. Musgravius: "Interpres vertit, *accersent*: qua potestate adhibitum nondum inveni πέμπομαι." Sed legerat vir præstantissimus in Euripid. Hec. v. 971. Pors. τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα ; Supra v. 297. s. σκοπὸς δέ νιν, ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμψεν, οἴχεται στελῶν. Infra v. 1461. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος. Conf. Brunck. ad Æschyl. S. c. Theb. v. 878. SCHAEFER.]

603. ἐξαναγκάζει. Perperam in B. T. ἐξαναγκάσει.

ΘΗ. ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων;
ΟΙ. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.
ΘΗ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά;
ΟΙ. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ μὴν θανεῖν ποτε·
τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.
φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·
θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία.
καὶ πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' ἔτ' ἐν ἀνδράσι
φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται, καὖθις φίλα.
καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ
καλῶς τὰ πρὸς σὲ, μυρίας ὁ μυρίος
χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν,
ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
ἐν δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
ἵν' οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς

604. *δείσαντας.* In B. T. *δείσαντες*, quod ad *πεμψαίατο* referendum esset.

608. *θεοῖσι γῆρας.* In B. T. *θεοῖς τὸ γῆρας*, male. Tum codd. et impressi, *οὐδὲ κατθανεῖν ποτε.* Lectionem prætuli quam exhibet Philostratus in vita Apollonii, p. 353. ubi versus hi citantur.

617. *καλῶς τὰ πρὸς σέ.* Menda manifesta in librorum omnium lectione *καλῶς τε πρὸς σέ*: quod Heathius inepte defendit. Crediderunt librarii articulum *τὰ* male repeti, quia *τανῦν* in præcedenti v. pro duabus vocibus accipiebant, quarum prior esset articulus: sed *τανῦν* Atticis una vox est, nihil aliud significans quam *νῦν*.

[617. *καλῶς τὰ πρὸς σέ.* Sic bene correxerunt scripturam omnium librorum *καλῶς τε πρὸς σέ*. Vicissim in Apollon. Rhod. II. v. 160. pro *τῇ καὶ τὰ περὶ πρυμνῆσι' ἀνῆπτο* scribendum *τῇ καί τε περὶ πρ. ἀν.* Infra v. 389. *τῷ καί τε φίλα φρονέων ἀγορεύω.* Homerus Il. IX. v. 159. *τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων.* quæ nihil causæ erat cur solicitarentur. SCHAEFER.]

620. *διασκεδῶσιν.* *διασκεδάσουσιν.* Vide ad Œd. T. 138. *ἐκ σμικροῦ λόγου.* Inepte in B. T. *ἐκ μακροῦ χρόνου.* Melior lectio in T. alteri superscripta. In membr. *ἐκ σμικροῦ χρόνου.* et supra *γρ. λόγου.*

[621. *Ἵνα* hîc manifesto *χρονικὸν* est: ut omnino *τὰ τοπικὰ*, neque a solis Græcis, ponuntur loco *τῶν χρονικῶν.* Plutarchus V. Alex. c. 68. *ὅπου καὶ πρὸς Ἀντίπατρον Ὀλυμπιὰς καὶ Κλεοπάτρα στασιάσασαι διείλοντο τὴν ἀρχήν.* *quo temporis articulo.* Hoogeveenus ut *ἵνα* dici *χρονικῶς* doceat, Doctr. Partic. T. I. p. 526., solum citat locum Aristophanis Nub. v. 1235., sed satis dubitanter, motus, opinor, Devarii ratione p. 175. Reusm. Ex Homericis poëmatibus exemplum ejusdem usus citavit

ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς, χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής.
ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾷν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη,
ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
πιστὸν φυλάσσων· κοὔποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
ΧΟ. ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
γῇ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ' ὡς τελῶν ἐφαίνετο.
ΘΗ. τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία;
ἔπειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
γῇ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.
ἁγὼ σεβισθεὶς, οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν
τὴν τοῦδε, χώρᾳ δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ.
εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ στείχειν μέτα
τόδ' ἡδὺ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι

Hermannus præfat. ad Aristophan. Nub. p. XV. Etiam Trachin. v. 1159. hanc particulam χρονικῶς intelligit Schneiderus Lex. Gr. v. ἐξήκω. SCHAEFER.]

[623. ΣΑΦΗΣ. ἀληθής. καὶ Ὅμηρος. Ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. καὶ Σοφοκλῆς. Εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χ' ὡ Διὸς Φοῖβος σαφής. SUIDAS.]

630. γῇ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ'. Perperam libri omnes γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνήρ. Perduxerat me olim Valckenarii viri longe doctissimi auctoritas in eam opinionem, poëtas Atticos pro lubitu primam in ἀνὴρ corripuisse vel produxisse, quod postmodo falsum esse comperi. Sophocles et Aristophanes nomen ἀνὴρ non aliter adhibuerunt quam prima brevi. Apud Euripidem in Phœnissis, v. 1650. editionis Valckenarii duorum codicum ad fidem legi debebat ἄταφος ἀνὴρ ὅδ'—non vero ἄταφος ὅδ' ἀνήρ. Plurimi versus apud Comicum, in quibus hoc nomen occurrit, emendandi sunt.

632. ὅτῳ. Sic recte legitur apud Suidam in Δορύξενος. Sophoclis exemplaria scripta et impressa perperam habent ὅτου. In seq. v. lectione, κοινὴ παρ' ἡμῖν, cum Suida consentiunt membr. et Aldus. Inficeta est Triclinii lectio κοινή τ' ἄρ' ἡμῖν.

[632. ΔΟΡΥΞΕΝΟΣ. ὁ ἐκ τῶν πολεμίων φίλος. ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖεν τινὲς, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. δορυξένους ἐκάλουν, καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ἐπιξενωθέντας. Ἀνδρὸς τοιοῦδ' ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία. ἡ ἐπιτατικῶς νῦν, ἀντὶ τοῦ, ἡ καὶ πολεμίοις φίλη. SUIDAS.]

κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.
ΟΙ. ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.
ΘΗ. τί δῆτα χρῄζεις; ἢ δόμους στείχειν ἐμὲς;
ΟΙ. εἴ μοι θέμις γ' ἦν. ἀλλ' ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε—
ΘΗ. ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι.
ΟΙ. ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων.
ΘΗ. μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς ξυνουσίας.
ΟΙ. εἰ σοί γ' ἅπερ φῂς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.
ΘΗ. θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός· οὔ σε μὴ προδῶ.
ΟΙ. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ', ὡς κακὸν, πιστώσομαι.
ΘΗ. οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.
ΟΙ. πῶς οὖν ποιήσεις; ΘΗ. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει;
ΟΙ. ἥξουσιν ἄνδρες— ΘΗ. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.
ΟΙ. ὅρα με λείπων— ΘΗ. μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾷν.
ΟΙ. ὀκνοῦντ' ἀνάγκη. ΘΗ. τοὐμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ.
ΟΙ. οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς— ΘΗ. οἶδ' ἐγώ σε μή τινα
ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.
πολλὰς δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
θυμὸς κατηπείλησεν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν
αὐτῦ γένηται, φρῦδα τἀπειλήματα.
κείνοις δ' ἴσως, κεἰ δείν' ἐπεῤῥώσθη λέγειν
τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγὼ, φανήσεται

643. ἢ δόμϐς—Accentus in membr. et in Aldina perperam notatus, ἣ δόμους. In B. T. ἐς δόμους.

648. ἐμμενεῖ. In B. T. ἐμμένει. Henr. Stephanus, nescio unde, ἐμμένοι.

649. οὔ σε μὴ προδῶ. Perperam Aldus προδῷ. Est prima persona aor. 2. qui cum particulis οὐ μὴ constructus potestatem futuri habet. τοῦδέ γ' ἀνδρὸς valet ἐμοῦ γε.

[656. F. οἶδ' ἐγὼ οὔ σε μή τινα. V. Brunck. ad Œd. R. v. 332. SCHAEFER.]

658. Aldus edidit: Πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη Θυμῷ κατηπείλησαν— Nec variant codd. nisi in interpunctione, qua in parte haud multum eis tribuendum est. Locus mendosus est, quod verissime decernit Toupius in Suidam iii. 16. ubi legit: Πολλοὶ δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη Θυμῷ κατηπείλησαν. Verius ego, ni fallor, et elegantius: Πολλὰς δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη Θυμὸς κατηπείλησεν.

[658. ΠΟΛΛΑΙ Δ' ΑΠΕΙΛΑΙ, Πολλὰ δὴ μάτην ἔπη Θυμῷ κατηπείλησαν. ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν Αὑτοῦ γένηται, Φροῦδα τἀπειλήματα. Τουτέστι, πολλοὶ ἄνθρωποι πολλὰ ἀπειλήσαντες ἐκ θυμοῦ, πέψαντες τὸν θυμὸν, καὶ καθεστηκότα νοῦν ἀναλαβόντες, ἐπαύσαντο τῶν ἀπειλῶν. SUIDAS.]

μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον.
θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε, κἄνευ τῆς ἐμῆς
γνώμης, ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ πρὔπεμψέ σε·
ὅμως δὲ κἀμοῦ μὴ παρόντος, οἶδ' ὅτι
τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας — στροφὴ α'.
ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·
ἔνθα λίγεια μινύρεται
θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν
χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,
τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσὸν,
καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
φυλλάδα μυριόκαρπον, [a] ἀνάλιον,
ἀνήνεμόν τε πάντων

[a] ἀνήλιον ed. 1. 2.

[663. ΠΛΩΣΙΜΟΝ. διαβατόν. Σοφοκλῆς· Μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον. ἀντὶ τοῦ, ἀδιάβατον. SUIDAS.]

[665. Corrigit Porsonus, θαρσεῖν μὲν οὖν κἄνευ γε τῆς ἐμῆς ἐγώ.]

668. Plutarchus in Tractatu *An seni sit gerenda Resp.* Σοφοκλῆς δὲ λέγεται μὲν ὑπὸ τῶν υἱῶν παρανοίας δίκην φεύγων, ἀναγνῶναι τὴν ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνοῦ πάροδον, ἥ ἐστιν ἀρχὴ, Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας Ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα, Τὸν ἀργῆτα Κολωνόν· Ἔνθα λίγεια μινύρεται Θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις. θαυμαστοῦ δὲ τοῦ μέλους φανέντος, ὥσπερ ἐκ θεάτρου, τοῦ δικαστηρίου προπεμφθῆναι μετὰ κρότου καὶ βοῆς τῶν παρόντων.

671. μινύρεται. Aldus et membr. mendose μύρεται.

[671. ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ. ᾄδει. κλαίει. θρηνεῖ. εὐφώνως λέγει. Σοφοκλῆς. Ἔνθα λίγεια μινύρεται Θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν, Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις. SUIDAS.]

674. ἀνέχουσα, *colens, incolens.* Compositum pro simplici. Futilis est Scholiastæ explicatio.

[674. οἰνῶπ'. Vulgo οἴνωπ'. Οἰνὼψ, forma Lexicographis neglecta, i. q. οἰνωπός. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 1363. SCHAEFER.]

[674. ΑΝ ΟΥΣ ἔχων. ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὖς ἔχων. καὶ Σοφοκλῆς. Τὸν οἴνωπ' ἀνέχουσα κισσόν. ἀντὶ τοῦ, ἄνω ἔχουσα. SUIDAS.]

676. ἀνάλιον, ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων. Ex Homero in Odyss. E. hæc adumbrata esse observat Eustathius, p. 1547. Τοὺς μὲν ἄρ οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτ' αὖ ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές. Doricam formam ἀνάλιον e cod. T. sumpsi.

χειμώνων· ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ
Διόνυσος ἐμβατεύει,
θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις.
θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας ἀντιστρ. α'.
ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ
νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὅ, τε
χρυσαυγὴς κρόκος· οὐδ' ἄϋπνοι
κρῆναι μινύθουσι
[b] Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων,
ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι
ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται,
ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ,
στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν χοροί

[a] Ἰλισσοῦ ed. 1. 2.

681. οὐρανίας ὑπ' ἄχνας. ὑπὸ τῆς δρόσου. Eustathius, p. 492.

[681. ΟΥΡΑΝΙΑ ἄχνη. ἡ δρόσος. Θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνης, Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ ἀεὶ νάρκισσος. SUIDAS.]

[683. Eustath. Il. A. p. 87. Νάρκισσος Ἐριννύσι στεφάνωμα. Νάρκισσόν τε γὰρ, ἐκ τοῦ ναρκᾷν παρηχεῖται, καὶ τοῦ ναρκᾷν Ἐριννύες τοῖς κακούργοις παραίτιοι.]

687. Κηφισοῦ. Sic codd. omnes recte. Variam lectionem Ἰλισσοῦ, cujus nescio utrum Scholiastæ ipsi, an excerptoris errori mentio debeatur, prætuleram perverso judicio. Haud sane veram eam credidissem, si memoriæ minus fidens topographiam Atticæ regionis inspexissem. Cephisus non longe ab Eleusine in mare defertur. Qui Athenis Eleusinem via sacra ibant, Cephisum ponte in quem exstat Simonidis epigramma, transmittebant. Fluvius est perennis, nec unquam deficiens, cui proinde Tragicus noster vere κρήνας ἀΰπνους tribuit. Fallitur Strabo fluvium hunc confundens cum rivo qui occidentalem partem urbis alluebat, et in Phalericum sinum demittebatur. Hujus erroris ut et meæ allucinationis testem profero virum antiquitatis peritissimum, qui loca adiit et curiose inspexit, Jacobum Sponium. Vide narrationem itineris editam Lugduni a. 1678. tom. ii. p. 276. Ab opposita seu orientali urbis parte, longe a Colono, ab Eleusine longius, fluebat Ilissus, cujus hîc nulla fieri debuit mentio. (g)

[688. αἰὲν ἐπ' ἤματι. Schol. ἀεὶ καθ' ἡμέραν. V. 682. κατ' ἦμαρ αἰεί. SCHAEFER.]

689. ἐπινίσσεται. Aldus et membr. ἐπινείσεται. Hoc verbum Reiskius censebat ad κρόκος referri.

[691. ΣΤΕΡΝΑ χθονὸς, καὶ νῶτα χθονός. τὰ πεδιώδη, καὶ εὐρέα. καθάπερ αὖ πάλιν αὐχένας τὰ στενά. Σοφοκλῆς. Στερνούχου χθονός. ἀντὶ τοῦ, γῆς ἐπιπέδου. SUIDAS. Eustath. Il. B. p. 309. Στέρνα δὲ καὶ νῶτα καὶ βούστροφα γῆς μετάφρενα, ἣν καὶ χθόνα στερνοῦχον εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς.]

νιν ἀπεστύγησαν, οὐδέ γ'
ἁ χρυσάνιος Ἀφροδίτα.
ἔστιν δ', οἷον ἐγὼ — στροφὴ β'.
γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω,
οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ
Πέλοπος πώ ποτε βλαστὸν,
φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον,
ἐγχέων φόβημα δαΐων,
ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ,
γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας·
τὸ μέν τις οὐ νεαρὸς οὔτε γήρᾳ
σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας.
ὁ γὰρ αἰὲς ὁρῶν κύκλος
λεύσσει νιν Μορίου Διὸς,
χ' ἁ γλαυκῶπις Ἀθάνα.
ἄλλον δ' αἶνον ἔχω — ἀντιστ. β'.
ματροπόλει τᾷδε, κράτιστον
δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν,
(χθονὸς) αὔχημα μέγιστον,
εὔϊππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.

692. οὐδέ γ' ἁ χρυσάνιος. Aldus et membr. οὐδὲ χρυσάνιος. In B. οὐδ' ἁ χρυσήνιος. Triclinius invenuste οὐδ' αὖ ἁ χρυσήνιος. Lectionem nostram ad metri et euphoniæ rationem concinnavimus.

697. Πέλοπός ποτε βλαστόν. Membr. et Aldus πώποτε, syllaba redundante.

700. μέγιστα. Sic recte scriptum in T. Gl. μεγίστως. Neutrum est plurale vice adverbii. Perperam Aldus μεγίστᾳ, quod metrum non admittit. Versus constat e duabus penthemimeribus iambicis: Ὃ τᾷ | δε θάλ | λει | μέγισ | τα χώ | ρᾳ. Idem est metrum versus 702. Τὸ μέν | τις | οὔ | τε | νέος οὔ | τε γή | ρᾳ. Quem sic in pedes suos divisi, ut quivis perspicere possit, Heathium falli, quum ait ad metri rationem legendum esse οὔτοι νέος. Sive οὔτοι, sive οὔτε legas, perinde sanus et integer est versus. Sed οὔτε flagitat sermonis indoles, et nititur codicum consensu. Perperam Aldus et A. B. οὔτε νεαρός.

[702. οὐ νεαρὸς reponi jussit Porsonus, cui etiam debetur χθονὸς infr. 710.]

703. χερί. Aldus et codd. contra metri rationem χειρί.

[704. αἰὲς Porsonus.]

704. ὁ γὰρ ἐσαιὲν ὁρῶν κύκλος. Aldus et membr. ὁ γὰρ εἰσορῶν κύκλος. In duobus aliis, ὁ γὰρ εἰσαιὲν ὁρῶν—Ut metrum cum antistrophico versu congruat, legendum ἐσαιέν.

[711. Eustathius Il. Γ. p. 385. Εἴη δ' ἂν πάντως ἡ ἐριβώλωξ καὶ εὔπωλος, ὅπερ ἐστὶ καλλιβώλαξ διὰ τὸ εὐβωλοστρόφητον· τοῦτο δὲ καὶ λιπαρὰν σημαίνει γῆν, καὶ εἴκουσαν ἀρότρῳ ἐν τῷ πωλεῖσθαι. Vide ad Il. N. p. 942, 52.]

ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς
τόδ᾽ εἷσας αὔχημ᾽, ἄναξ Ποσειδᾶν,
ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν
πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς.
ἁ δ᾽ εὐήρετμος ἔκπαγλ᾽ ἁλία χερ-
σὶ παραπτομένα πλάτα
θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων
Νηρήδων ἀκόλουθος.
ΑΝ. Ὦ πλεῖστ᾽ ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον,
νῦν σοὶ τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη.
ΟΙ. τί δ᾽ ἔστιν, ὦ παῖ, καινόν; ΑΝ. ἆσσον ἔρχεται
Κρέων ὅδ᾽ ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.
ΟΙ. ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
φαίνοιτ᾽ ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας.
ΧΟ. θάρσει, παρέσται. καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ,
τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.
ΚΡ. ἄνδρες χθονὸς τῆσδ᾽ εὐγενεῖς οἰκήτορες,

715. ταῖσδε κτίσας. Sic recte in T. a secunda manu. Ceteri et Aldus ταῖσδ᾽ ἔκτισας.

717. χερσὶ παραπεπταμένα πλάτα. Sic liquido in T. In duobus aliis, ut apud Aldum, χερσὶ παραπτομένα. Restituta genuina lectione, nunc demum congruunt antithetici versus: Ὁ γὰρ ἐσ | αιὲν ὁ | ρῶν κύκλος. Σὶ παρα | πεπταμέ | να πλάτα. At non video qui congruerent, si ex Heathii sententia legeretur σιν παρα | πτομένα | πλάτα. παραπτομένα glossema esse videtur, quod genuinæ voci olim appositum, ab oscitante librario in textum illatum fuit. Scilicet auctor glossæ παραπεπταμένα accepit, tanquam si esset a παρίπταμαι, quæ derivatio Grammaticorum auctoritate non destituta est. Videsis in Kœnii notis ad auctores de Dialectis, p. 310. observationem e Lexico Ms. quam ei subministravit Ruhnkenius, cui tot similia debemus. Verum significationem istam hujus loci sententia, nec verborum structura admittit. παραπεπταμένα, est a παραπετάννυμι.

[719. ΝΗΡΗΙΔΕΣ νύμφαι. πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν εἰσί. Σοφοκλῆς. τῶν ἑκατομπόδων Νηρῄδων ἀκόλουθος. Suidas.]

725. ἐξ ὑμῶν ἤδη φαίνοιτ᾽ ἄν. *Nunc tempus est, quo mihi ex vobis apparere possit salus.* Sic exprimi debuit vis optativi potentialis. Non enim est optativus proprie dictus. Quippe is eam significationem habens a qua denominatur, id est votum enuntians, particulam ἂν nunquam assumit. Vide quæ notavimus ad Comici Equites 400.

726. εἰ γέρων κυρῶ. Sic tres codd. Scholiastes legebat εἰ γέρων ἐγώ.

728. ἐγγενεῖς, id est αὐτόχθονες, quod sibi laudi maxime esse ducebant Athenienses. Libri omnes εὐγενεῖς, ex solemni harum vocum permutatione.

[728. εὐγενεῖς. Sic omnes libri: satis θωπευτικῶς ad voluntatem con-

ὁρῶ τιν᾽ ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας
φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου,
ὃν μήτ᾽ ὀκνεῖτε, μήτ᾽ ἀφῆτ᾽ ἔπος κακόν.
ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθεὶς, ἐπεὶ
γέρων μέν εἰμι, πρὸς πόλιν δ᾽ ἐπίσταμαι
σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν᾽ Ἑλλάδος, μέγα.
ἀλλ᾽ ἄνδρα τόνδε τηλικόνδ᾽ ἐπεστάλην
πείσων ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμεῖον πέδον,
οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ᾽ ἀστῶν ὕπο
πάντων κελευσθεὶς, οὕνεχ᾽ ἧκέ μοι γένει
τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως.
ἀλλ᾽, ὦ ταλαίπωρ᾽ Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ,
ἵκου πρὸς οἴκους. πᾶς σε Καδμείων λεὼς
καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν μάλιστ᾽ ἐγὼ,
μάλιστα δ᾽, εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν

ciliandam Atheniensium. Brunckius ex conjectura ἐγγενεῖς, quod θωπευτικώτερον ipsi visum. SCHAEFER.]

[730. νεωρῆ v. Elect. 901.]

731. ὃν μήτ᾽ ὀκνεῖτε. Perperam in B. T ὃν μήποτ᾽ ὀκνεῖτε. At tres codd. recte μήτ᾽ ἀφῆτ᾽— Male in impressis μήτ᾽ ἀφεῖτ᾽, contra scribendi canonem, quem rectissimum statuit Thomas in Μή. Scilicet cum imperativo construitur verborum præsentis temporis, μὴ τύπτε, non μὴ τύπτῃς; et cum subjunctivo verborum temporis indefiniti, ut in exemplo quod profert ex Aristide: μηδ᾽ ἀπέχου μὲν ὡς φίλων, πρόῃ δὲ ὡς πολεμίους. Cui simillima est hujus versus constructio, μήτ᾽ ὀκνεῖτε, μήτ᾽ ἀφῆτε. Vide Indicem nostrum in Aristophanem in Μή.

[734. εἴ τιν᾽ Ἑλλάδος. Infra v. 1006. εἴ τις γῆ. V. 1664. εἴ τις βροτῶν. Trachin. v. 8. εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή. Apollonius Rhod. IV. v. 757. νῦν, εἴ ποτε. SCHAEFER.]

735. τηλικόσδ᾽—Aldus et membr. τηλικόνδ᾽. In duobus aliis mendose τηλίκον, quod tamen alteram lectionem firmat. Sed τηλικόσδ᾽ quin verum sit, nullus dubito. γέρων μέν εἰμι, ἀλλὰ τηλικόσδε—ἐπεστάλην dant membr. Ceteri, ut Aldus, male ἀπεστάλην.

[735. Brunckius τηλικόσδ᾽ ἐπεστάλην. *Nolite metuere: senex senem abducam.* SCHAEFER.]

736. Καδμεῖον πέδον. Sic membr. In aliis libris Καδμείων.

737. ἀστῶν ὕπο. Sic B. T. recte. Alii ἀνδρῶν ὕπο.

[738. ἧκέ μοι. Schol. προσήκει μοι. Sic ἧκον pro προσῆκον in Euripid. Alcest. v. 298. Musgr. SCHAEFER.]

739. τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως. Sic scribendum pro πήματ᾽, ἢ πλεῖστον. Mutatum ab aliquo qui metro frustra metuebat, sensum non curabat. *Markland* ad Suppl. 481. Sic etiam eruditus alius Britannus apud Heathium.

741. In duobus codd. Καδμεῖος, superscripta altera lectione Καδμείων, quæ præstat.

[741. ΙΚΟΥ. ἐλθέ. Ἀλλ᾽ ὦ ταλαίπωρ᾽ Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ, Ἵκου πρὸς οἴκους. SUIDAS.]

[743. μάλιστα δ᾽ pro ὅσῳπερ Porsonus.]

κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,
ὁρῶν σε τὸν δύστηνον, ὄντα μὲν ξένον,
ἀεὶ δ' ἀλήτην, κἀπὶ προσπόλου μιᾶς
βιοστερῆ χωροῦντα· τὴν ἐγὼ τάλας
οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἥδε δύσμορος,

744. πλέον. Vulgo γέρον, quod nihil aliud est quam fartura, et versus fulcrum. Recte Eldikius in conjecturis mecum communicatis legit πλέον. ὅσῳ πλέον ἀλγῶ τοῖς σοῖς κακοῖς.—ἐκ δὲ τῶν. id est ἐκ δὲ τούτων, τῶν Καδμείων, ἐγὼ μάλιστα. Pessima est Turnebi lectio, quam tamen aliquanto tolerabiliorem dedit, quam eam in codd. invenerat, in quibus est: —ἐκ δὲ τῶν πάντων ἐγώ. Ὅσωπερ εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν, Μάλιστα δ' ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς γέρον. Ex Aldina κάκιστος assumpsit: in ceteris etiam poterat eam sequi, nisi Sophoclem, novitatis studio, prorsus interpolatum edere constituisset.

[744. γέρον. Brunckius ex conjectura πλέον. Id ipsum, s. μᾶλλον, ad ὅσῳ περ, si placet, subaudi. Plato Euthyphr. c. 12. p. 41. Fisch. Κινδυνεύω ἄρα, ὦ ἑταῖρε, ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς δεινότερος γεγονέναι τὴν τέχνην τοσούτῳ, ὅσῳ ὁ μὲν τὰ αὑτοῦ μόνον ἐποίει οὐ μένοντα, ἐγὼ δὲ, πρὸς τοῖς ἐμαυτοῦ, ὡς ἔοικε, καὶ τὰ ἀλλότρια. Similiora etiam hæc Luciani T. I. p. 735. καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. T. II. p. 187. μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου κ. τ. λ. T. III. p. 419. καὶ μάλιστα, ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἑστιασόμεθα. Sed quid talia consector, cum ipse Sophocles vulgatam scripturam satis tueatur? Nam vide mihi hæc Trachin. v. 312. s. ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα Βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη. SCHAEFER.]

[747. ΒΙΟΣΤΕΡΗ, ἐνδεῆ. Κἀπὶ προσπόλου μιᾶς Βιοστερῆ χωροῦντα. SUIDAS.]

749. ἥδε δύσμορος. In B. T. ἥδ' ἡ δύσμορος.

[749. ὅσον πέπτωκεν. Ad ὅσον repete ἐς, de qua ellipsi jam diximus ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 325. Plato T. VII. p. 139. ἐν πόλει ᾗ ἥκιστα πρόθυμοι ἄρχειν οἱ μέλλοντες ἄρξειν. Xenophon. Hier. I. 11. ἔρχονται καὶ εἰς πόλεις ἃς ἂν βούλωνται. Chandleri Inscr. 108. citata Schneidero Lex. Gr. v. τριακάς: κατανεῖμαι αὐτὸν εἰς τριακάδα ἣν ἂν αὐτὸς βούληται. Sic etiam Latini scriptores. Cicero de Leg. III. 15. *nam ego in ista sum sententia, qua te fuisse semper scio.* ubi vera ratio Goerenzium meum fugit. Cornelius Nep. V, 3, 1. *incidit in eamdem invidiam, quam pater suus ceterique Atheniensium principes.* ubi v. Heusinger. Velleius Paterc. II, 115, 3. *ob ea, quæ, si propriis gessisset auspiciis, triumphare debuerat, ornamentis triumphalibus—[donatus] est.* quæ cum Ruhnkenio non solicitem. Ad *gessisset* subaudi *ea.* Nostra interpretatio placuit etiam Heusingero, scientissimo latinitatis viro, ad Vechneri Hellenolex. p. 321. Seneca de Benefic. VI, 29. in. *Opto in eo statu sit, quo semper beneficia distribuat.* Ibid. VII, 10, 2. *Video ferrum ex iisdem tenebris esse prolatum, quibus aurum et argentum.* Eutropius VII. c. 21. *ut in eadem familiaritate, qua antea, habuerit.* SCHAEFER.]

ἀεί σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα
πτωχῇ διαίτῃ, τηλικοῦτος, οὐ γάμων
ἔμπειρος, ἀλλὰ τοῦ 'πιόντος ἁρπάσαι.
ἆρ' ἄθλιον τοὔνειδος, ὢ τάλας ἐγὼ,
ὠνείδισ' εἰς σὲ, κἀμὲ, καὶ τὸ πᾶν γένος;
ἀλλ', οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν, σύ νυν,
πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ,
κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν
τοὺς σοὺς πατρῴους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
εἰπών· ἐπαξία γάρ· ἡ δ' οἴκοι πλέον
δίκῃ σέβοιτ' ἂν, οὖσα σὴ πάλαι τροφός.

ΟΙ. ὦ πάντα τολμῶν, κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων
λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
τί ταῦτα πειρᾷ, κἀμὲ δεύτερον θέλεις
ἑλεῖν, ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς;
πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονὸς,
οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν·
ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος,
καὶ τοὐν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκὺ,
τότ' ἐξεώθεις κἀξέβαλλες· οὐδέ σοι
τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον.
νῦν τ' αὖθις, ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι
ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε, καὶ γένος τὸ πᾶν,
πειρᾷ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
καίτοι τίς αὕτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν;

[751. τηλικοῦτος dictum pro τηλικαύτη, quod notandum. Sic Electr. v. 614. Clytæmnestra de filia sua: καὶ ταῦτα τηλικοῦτος. Obiter moneo, in Philostrati Heroic. p. 40. Boisson. mutata interpunctione, scribendum esse; Γέγονε μὲν γὰρ ἀμφὶ τὰ εἴκοσί που μάλιστα ἔτη, τηλικόσδε ἐλάσας ἐς Τροίαν· ἁβρῷ δ' ἰούλῳ βρύει, κ. τ. λ. Jam conjunctionem δὲ non importunam esse Boissonadus meus fatebitur. SCHAEFER.]

757. κρύψον. Sic membr. et Aldus. Nescio quo sensu, nec quo auctore, Triclinius κύψον.

759. ἡ οἴκοι πόλις. id est *patria*.

[761. Ω ΠΑΝΤΑ σὺ τολμῶν. τουτέστιν ὦ θρασύτατε, καὶ τολμηρότατε. SUIDAS.]

769. Post hunc versum vulgo legitur inepte huc retractus versus 438. quem ex hoc loco ejiciendum esse jamdudum monuit Valckenarius ad Hippol. 1029.

775. καί τοι τίς αὕτη—interrogative. Sic liquido in B T. ut le-

ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
μηδὲν διδοίη, μηδ᾽ ἐπαρκέσαι θέλοι,
πλήρη δ᾽ ἔχοντι θυμὸν ὧν [a] χρήζεις, τότε
δωροῖθ᾽, ὅτ᾽ οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέρει,
ἆρ᾽ ἂν ματαίου τῆσδ᾽ ἂν ἡδονῆς τύχοις;
τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοὶ,
λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ᾽ ἔργοισιν κακά.
φράσω δὲ καὶ τοῖσδ᾽, ὥς σε δηλώσω κακόν.
ἥκεις ἔμ᾽ ἄξων, οὐχ ἵν᾽ εἰς δόμους ἄγῃς,
ἀλλ᾽ ὡς πάραυλον οἰκίσῃς, πόλις δέ σοι
κακῶν ἄνατος τῆσδ᾽ ἀπαλλαχθῇ χθονός.
οὐκ ἔστι σοι ταῦτ᾽· ἀλλὰ σοὶ τάδ᾽ ἔστ᾽, ἐκεῖ
χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεί·
ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον ἐνθανεῖν μόνον.
ἆρ᾽ οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τἀν Θήβαις φρονῶ;
πολλῷ γ᾽, ὅσῳπερ καὶ σαφεστέρων κλύω

[a] χρήζεις ed. 1. 2.

gendum esse vidit Tyrwhittus. In aliis καίτοι τοσαύτη sensu nullo.

778. ὧν χρήζοις. Codd. χρήζεις, mendose. Structuræ lex et temporum ratio flagitant omnino verbum optativi modi, ut in El. 629. —πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι Λέγειν ἃ χρήζοιμ᾽.

[778. χρήζεις. Brunckius χρήζοις. Non opus. Sic statim sequitur φέρει, pro quo illum miror non dedisse φέροι. SCHAEFER.]

780. τῆσδ᾽ ἂν ἡδονῆς. gl. χάριτος. In B. T. τῆσδέ γ᾽ ἡδονῆς. Librarium offendit forte repetitio particulæ ἂν, quæ sic geminata millies occurrit.

785. πάραυλον. gl. ἀγρότην.

[785. ΠΑΡΑΥΛΟΣ. ὁ ἐν ἀγροῖς. ἢ πάραυλος, παρατεταμένη. ἢ ἐγγύς· παρὰ τὴν αὐλήν. ἢ θρηνητική· παρὰ τοὺς αὐλούς. Σοφοκλῆς. (Aj. 892.) Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους. SUIDAS.]

[786. ΑΝΑΙΤΟΣ. ἀβλαβὴς, καὶ ἀναιτίατος· Σοφοκλῆς. Πόλις δέ σοι κακῶν ἄναιτος τῶνδ᾽ ἀπαλλαχθῇ χθονός. SUIDAS.]

786. τῆσδ᾽—Perperam libri omnes τῶνδ᾽. Supra, 605. ὅτι σφ᾽ ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί. Aldus recte, ut membr. ἄνατος, quod compositum est ab ἄτη, βλάβη. Alii ἄναιτος.

790. τοσοῦτό γ᾽—Sic cum Valckenario lego. Vulgo τοσοῦτον.

[790. τοσοῦτον. Non opus cum Brunckio scribere τοσοῦτό γ᾽, quod falleretur si quis præferret propter exempla a Valckenario congesta ad Euripid. Hippol. v. 1250. In his enim exemplis enclitica non referenda ad τοσοῦτο, sed cohærent particulæ ἀτὰρ—γε, ἀλλ᾽ οὖν—γε, καίτοι—γε. Ceterum delevi comma post τοσοῦτον: jungenda enim τοσοῦτον μόνον. V. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 804. SCHAEFER.]

792. ὅσῳπερ καὶ σαφεστέρων κλύω. Male in B. T. ἐκ σαφεστέρων. Verbum κλύω cum genitivo absque præ-

Φοίβου τε, καὐτοῦ Ζηνὸς, ὃς κείνου πατήρ.
τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα,
πολλὴν ἔχον στόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν
κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
ἀλλ', οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι,
ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'. οὐ γὰρ ἂν κακῶς,
οὐδ' ὧδ' ἔχοντες, ζῶμεν, εἰ τερποίμεθα.
KP. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σὰ,
ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
OI. ἐμοὶ μέν ἐσθ' ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τούσδε τοὺς πέλας.
KP. ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ
φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφει.
OI. γλώσσῃ σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
KP. χωρίς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ καίρια.

positione construitur, ut infra, 1117. τοῦδε χρὴ κλύειν. El. 877. ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ κλύουσ'.

[794. ὑπόβλητον. v. Aj. 481.]

[795. ΣΤΟΜΩΣΙΣ. δείνωσις. πανουργία. Τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα, Πολλὴν ἔχον στόμωσιν. Suidas.]

797. οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων. Nescio qua incogitantia pravam versionem priorum interpretum retinueram. Vertendum erat: *Quandoquidem scio me tibi hæc non persuadere.* Scilicet quæ tibi prædixi, et istud maxime, fore ut plus damni quam commodi percipias ex hoc tuo sermone.

[805. ΛΥΜΑ τῷ γήρᾳ στρέφῃ. ἀντὶ τοῦ ἀπαίδευτος εἶ μέχρι γήρως. Suidas.]

[806. ΓΛΩΣΣΗΜΑΤΙΚΑ. εἶδος διαλέκτου. Γλώσσῃ σὺ δεινός. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει. οἷον βουλόμενος ἐκ παντὸς δοκεῖν δίκαια λέγειν. Suidas.]

808. καὶ τὸ τὰ καίρια. Tres codd. καὶ τὰ καίρια, ut in impressis. Aliquanto melius Suidas καὶ τὸ καίρια. At verum est καὶ τὸ τὰ καίρια, quod jam acute viderat Toupius Emendat. in Suidam iii. 316. In membr. et in T. Scholion integerrime habet καὶ ἄλλο τὸ τὰ ἀναγκαῖα λέγειν, ut legitur etiam in Turnebi editione. Priorem articulum in Romana scholiorum editione omissum restituimus. Sequentem versum ita scriptum libri omnes exhibent: Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις. Nullus hîc locus adversativæ particulæ δὲ, sententia copulam flagitat. Nihil verius Toupii emendatione, quam recepimus. ὡς hîc valet λίαν.

[808. τὸ καίρια. Sic recte Musgravius, duce Suida. Brunckius τὸ τὰ καίρια. Schaefer.]

[808. ΧΩΡΙΣ τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ καίρια. Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις. τουτέστιν, ἄλλο ἐστὶ τὸ φλυαρεῖν. καὶ ἄλλο τὸ ἀναγκαῖα λέγειν. Οὐ δῆθ' ὅτῳ γε νοῦς ἴσως καὶ σοὶ πάρα· ἀντὶ τοῦ, κατὰ σὲ οὐ δοκῶ καίρια λέγειν. Οὐ—ἀντὶ τοῦ, accedunt e Cod. MS. Suidas.]

ΟΙ. ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
ΚΡ. οὐ δῆθ', ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα.
ΟΙ. ἄπελθ', ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδέ με
φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.
ΚΡ. μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σὲ, πρός γε τοὺς φίλους
οἷ' ἀνταμείβει ῥήματ'. ἤν σ' ἕλω ποτὲ—
ΟΙ. τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ;
ΚΡ. ἦ μὴν σὺ κἄνευ τῶνδε λυπηθεὶς ἔσει.
ΟΙ. ποίῳ ξὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;
ΚΡ. παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.
ΟΙ. οἴ μοι. ΚΡ. τάχ' ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε.
ΟΙ. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; ΚΡ. τήνδε γ' οὐ μακροῦ χρόνου.
ΟΙ. ἰὼ ξένοι, τί δράσετ'; ἦ προδώσετε;
κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;
ΧΟ. χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ τανῦν
δίκαια πράσσεις, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι.
ΚΡ. ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.
ΑΝ. οἴ μοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω
θεῶν ἄρηξιν, ἢ βροτῶν; ΧΟ. τί δρᾷς, ξένε;
ΚΡ. οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.
ΟΙ. ὦ γῆς ἄνακτες. ΧΟ. ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾷς.
ΚΡ. δίκαια. ΧΟ. πῶς δίκαια; ΚΡ. τοὺς ἐμοὺς ἄγω.

[809. Brunckius ὡς δὴ σὺ βραχέα ταῦτα κἂν καιρῷ λέγεις. SCHAEFER.]

813. πρός γε τοὺς φίλους. Sic recte B. T. in aliis πρὸς δὲ τοὺς—locus vulgo male interpunctus.

[813. ΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ. μάρτυρας καλῶ. Σοφοκλῆς. Μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σὲ, πρὸς δὲ τοὺς φίλους Οἷ' ἀνταμείβῃ ῥήματ', ἤν σ' ἕλω ποτέ. Κρέων φησὶ πρὸς Οἰδίπουν. SUIDAS.]

820. οἴμοι. Libri ᾤμοι. Promiscue ista adhibentur. At ex Creontis responso perspicitur prius hîc poni debuisse. οἴμοι—τάχα μᾶλλον οἰμώξεις. Sic in El. 788. Οἴμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα.

[821. Malim τήνδε τ' οὐ μακροῦ χρόνου. *et hanc* (Antigonam) *mox habebo.* SCHAEFER.]

825. οὔτε πρόσθεν εἴργασαι. Libri perperam οὔθ' ἃ πρόσθεν. Ortus error ex male accepta voce τανῦν, quæ nihil aliud est quam νῦν. οὔτε νῦν δίκαια πράσσεις, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι. Sic infra, 853. οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω. In B. τανῦν scriptum una voce. Vide Kœnium ad libellum de Dialectis, p. 50.

831. ὦ γῆς ἄνακτες. Vide ad Œd. T. 911.

ΑΝ. ἰὼ πόλις. στροφή.
ΧΟ. τί δρᾷς, ὦ ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς
βάσανον εἶ χερῶν.
ΚΡ. εἴργου. ΧΟ. σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένου.
ΟΙ. πόλει μαχεῖ γὰρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ.
ΧΟ. οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ; ΚΡ. μέθες χεροῖν
τὴν παῖδα θᾶσσον. ΧΟ. μὴ 'πιτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς.
ΚΡ. χαλᾷν λέγω σοι. ΧΟ. σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.
προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἔντοποι.
πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, σθένει.
προβᾶθ' ὧδέ μοι.
ΑΝ. ἀφέλκομαι δύστηνος, ὦ ξένοι, ξένοι.
ΟΙ. ποῦ, τέκνον, εἶ μοι; ΑΝ. πρὸς βίαν πορεύομαι.
ΟΙ. ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας. ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν σθένω.
ΚΡ. οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς; ΟΙ. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.
ΚΡ. οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι
ὁδοιπορήσεις· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾷν θέλεις
πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ
ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὢν ὅμως,
νίκα. χρόνῳ γὰρ, οἶδ' ἐγὼ, γνώσει τάδε,
ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς αὑτὸν οὔτε νῦν καλὰ
δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,
ὀργῇ χάριν δοὺς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται.
ΧΟ. ἐπίσχες αὐτοῦ, ξεῖνε. ΚΡ. μὴ ψαύειν λέγω.

[834. s. τάχ' εἰς βάσανον εἶ χερῶν. Infra v. 1297. οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργου μολών. SCHAEFER.]

[837. μαχεῖ—πημανεῖς non μάχῃ—πημαίνεις Porsonus.]

841. προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἔντοποι. Ex antistrophico versu 884. perspicuum est sic legendum esse. In Aldina προβᾶθ' ὧδ', ἐμβᾶτε, βᾶτ' ἐντόπιοι.

844. ἀφέλκομαι δύστηνος. Sic T. Ceteri et Aldus ἀφέλκομ' ὦ δύστηνος.

849. ὁδοιπορήσεις. Sic emendate in B. T. Solœce vulgo ὁδοιπορήσῃς. Vide supra ad v. 408.

853. αὐτὸς αὑτόν. Sic B. T. In membr. et in Aldina minus eleganter αὐτὸς σαυτόν. Tribus personis servit αὑτοῦ et valet ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Infra, 930. αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὑτοῦ. Trach. 451. εἰ δ' αὐτὸς αὑτὸν ὧδε παιδεύεις. Vide not. ad Comici Nubes 1455.

856. ἐπίσχες αὐτοῦ, ξεῖνε. *Hîc resiste, hospes.* Verba sunt Chori manum intendentis in Creontem. Meras nugas hîc agit Heathius, cujus versionem, *in eum manum in-*

ΧΟ. οὔ τοι σ' ἀφήσω, τῶνδέ γ' ἐστερημένος.
ΚΡ. καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα
θήσεις. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.
ΧΟ. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; ΚΡ. τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.
ΧΟ. δεινὸν λέγεις. ΚΡ. ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται,
ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ.
ΟΙ. ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;
ΚΡ. αὐδῶ σιωπᾷν. ΟΙ. μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες
θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι,
ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας
πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίᾳ.
τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν
ὁ πάντα λεύσσων Ἥλιος δοίη βίον

jice, non admittit Græci sermonis proprietas. Ista codd. omnes Choro tribuunt recte.

857. ταῖνδε, ut paulo inferius ταύταιν μόναιν. Libri omnes τῶνδε.

[857. τῶνδε. Brunckius ex conjectura, quæ non videtur necessaria, ταῖνδε. SCHAEFER.]

858. ῥύσιον, proprie *pignus, quod aufertur ob rem debitam*. Eustathius ad Ἰλ. Α. p. 877. τὸ δὲ ῥύσια δηλοῖ τὰ ἀντὶ τινῶν ῥυόμενα, ὅ ἐστιν ἑλκόμενα, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἁρπαζόμενα. ὥστε ῥύσια ἐλαύνειν, τὸ ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἀνθαρπάγματα ἤγουν ἐνέχυρα χρέους. Proinde μεῖζον ῥύσιον θήσεις πόλει significat, *facies, ut tuæ civitati mox aliquod majus pignus a me auferendum sit: quippe non solas illas puellas vi abducam, sed alium etiam: quocirca major erit præda, ob quam abactam civitas tua ultionem a me sumere volet, et mea vicissim populari.* Tot verbis uti necesse habui, ut vim vocis ῥύσιον declararem, et sensum loci, quem neutiquam exprimit Johnsoni versio: *Majus igitur redemptionis pretium urbi statim conflabis.*

863. ψαύσεις. Perperam Aldus et membr. ψαύεις.

865. Aldus et codd. θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς, ἀρᾶς ἔτι. manifesto vitio. Neminem latere poterat librarii error sæpissime observatus in permutatione literarum Τ Γ. Nihilque proclivius erat emendatione, qua facillime sanatur lectionis ulcus τῆσδε τῆς ἀρᾶς. Mihi tamen vix probabile visum hujusmodi mendam omnes invasuram fuisse codices, nisi aliquid reconditius olim scriptum fuisset, quod librarios turbasset, persuasique mihi Sophoclem reliquisse, θεῖέν μ' ἄφωνον σοί γε τῆσδ' ἀρᾶς ἔτι. Phrasis elegans est, sed paulo rarior, qualia sunt ista Comici: in Lysistr. 530. σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ; In Ranis, 1134. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'; Et hoc quidem ipsum videtur Scholiastes interpretatus fuisse his verbis: μὴ ἄφωνος γενοίμην εἰς τὸ καταρᾶσθαί σε.

[865. Dedi quod Anglis placuit. Brunckius violentâ mutatione θεῖέν μ' ἄφωνον σοί γε τῆσδ' ἀρᾶς ἔτι. Libri habent θ. μ' ἄφ. τῆσδε γῆς ἀρᾶς ἔτι. SCHAEFER.]

868. σέ τ' αὐτόν. Aldus et membr. mendose σὲ καὐτόν. In B. T. paulo melius σέ γ' αὐτόν. Copula hîc desideratur, σέ τε αὐτὸν, καὶ γένος τὸ σόν.

τοιοῦτον, οἷον κἀμὲ, γηρᾶναί ποτε.
ΚΡ. ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;
ΟΙ. ὁρῶσι κἀμὲ καὶ σὲ, καὶ φρονοῦσ' ὅτι
ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.
ΚΡ. οὔτοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βίᾳ,
κεἰ μοῦνός εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς.
ΟΙ. ἰὼ τάλας. ἀντιστρ.
ΧΟ. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ
τάδε δοκεῖς τελεῖν.
ΚΡ. δοκῶ. ΧΟ. τάνδ' ἄρ' οὐκ ἔτι νέμω πόλιν.
ΚΡ. τοῖς τοι δικαίοις χὡ βραχὺς νικᾷ μέγαν.
ΟΙ. ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται; ΧΟ. τά γ' οὐ τελεῖ.
ΚΡ. Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη, σὺ δ' οὔ . . . .
ΧΟ. ἀλλ' οὐχ ὕβρις τάδ'; ΚΡ. ὕβρις· ἀλλ' ἀνεκτέα.
ΧΟ. ἰὼ πᾶς λεὼς, ἰὼ γᾶς πρόμοι,
μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν
περῶσιν ἤδη.
ΘΗ. τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοὔργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ,
τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ; λέξαθ', ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν
οὗ χάριν δεῦρ' ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

[873. ΑΜΥΝΟΜΕΝΟΙ. τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιατιθέντες. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔθος εἶχον μὴ ἄρχοντες φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' ἀεὶ δοκεῖν ἀμυνόμενοι καὶ κατ' ἀνάγκην ἐμβαίνειν εἰς τοὺς πολέμους. καὶ αὖθις. Ὁρῶσι κἀμὲ, καὶ σέ. καὶ φρονοῦσ' ὅτι Ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασιν ἀμύνομαι. Suidas.]

[879. ΝΕΜΩ. νομιῶ. τήνδ' ἄρ' οὐκέτι νέμω πόλιν. Suidas.]

880. Versum hunc Stobæus in excerpta sua retulit, Floril. tit. xi. sic interpolatum: Τοῖς τοι δικαίοις χρῶ. βραχὺς νικᾷ μέγαν.

882. Hic versus senarius esse debet, ut is qui ei in strophe respondet 839. Clausula librariorum culpa deficit, quod et indicavit Triclinius hac nota λείπει. Putidum mihi videtur Burtoni supplementum, σὺ δ' οὐκ οἶδας, γέρον. Istud forte Sophoclis colorem magis referet: σὺ δ' οὐ βραβεὺς ἔσει.

884. ἰὼ γᾶς πρόμοι. Sic Aldus et veteres codd. Copulam infersit Triclinius inepte, ἰὼ γᾶς τε πρόμοι, ut versus cum strophico congrueret 841. in quo male legebat ἐντόπιοι, ubi nos recte edidimus ἔντοποι — πρόμοι. gl. πρόμαχοι.

886. περῶσιν ἤδη. Aldus cum duobus codd. περῶσι δή. Triclinius περῶσι δῆτα.

889. ὡς εἰδῶ. Sic B. T. recte. Vulgo ὡς ἴδω.

[890. ΔΕΥΡ' ἦξα θασσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός. ἀντὶ τοῦ, ταχύτερον, ἢ ὡς ἔδει βαδίζειν. Suidas.]

ΟΙ. ὦ φίλτατ᾽, ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
πέπονθα δεινὰ τοῦδ᾽ ὑπ᾽ ἀνδρὸς ἀρτίως.
ΘΗ. τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ᾽ ὁ πημήνας; λέγε.
ΟΙ. Κρέων ὅδ᾽, ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα.
ΘΗ. πῶς εἶπας; ΟΙ. οἷά περ πέπονθ᾽ ἀκήκοας.
ΘΗ. οὔκουν τις ὡς τάχιστα προσπόλων μολὼν
πρὸς τούσδε βωμούς, πάντ᾽ ἀναγκάσει λεὼν
ἄνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο
σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίστομοι
μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί,
ὡς μὴ παρέλθωσ᾽ αἱ κόραι, γέλως δ᾽ ἐγὼ
ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ;
ἴθ᾽, ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ᾽ ἐγώ,
εἰ μὲν δι᾽ ὀργῆς ἧκον, ἧς ὅδ᾽ ἄξιος,
ἄτρωτον οὐ μεθῆκ᾽ ἂν ἐξ ἐμῆς χερός.
νῦν δ᾽ οὕσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ᾽ ἔχων,
τούτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν, ἁρμοσθήσεται.
οὐ γάρ ποτ᾽ ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων·
ἐπεὶ δέδρακας οὔτ᾽ ἐμοῦ καταξίως,
οὔθ᾽ ὧν πέφυκας αὐτός, οὔτε σῆς χθονός,
ὅστις δίκαι᾽ ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν,
κἄνευ νόμου κραίνουσαν οὐδέν, εἶτ᾽ ἀφεὶς

900. ἀπὸ ῥυτῆρος. Sic Aldus et codd. veteres. Soli Triclinio debetur ἀπαί. Vide ad Œd. T. 847. At sensum locutionis σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος bene exposuit. ἤγουν ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διωκόντων τινὰς στρατιωτῶν, καὶ πάσας ἡνίας χαλώντων, ὥστε ταχύτερον φέρεσθαι. ῥυτῆρας γὰρ τοὺς χαλινούς φασιν, οὐ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχόλια λέγει. Significat *effusis habenis currere, et festinare:* exemplis eam illustravit P. Wesselingius observat. i. 30.

[900. ΣΠΕΥΔΕΙΝ. παρ᾽ Ὁμήρῳ, οὐκ ἐπὶ τοῦ ταχύνειν, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν, καὶ κακοπαθεῖν. Καὶ παροιμία. Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἀπὸ ὑποδήματος, ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔχει σχήματος, ἀπὸ τῆς βλαύτης. Σοφοκλῆς. οὐκοῦν τις ὡς τάχιστα προσπόλων μολών—πάντα δ᾽ ἀναγκάσει λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος. SUIDAS.]

[900. ΒΛΑΥΤΗ, εἶδος ὑποδήματος. Σοφοκλῆς· σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, τουτέστιν, ἀπὸ βλαύτης. ὡς ἕκαστος ἔχει σχήματος. SUIDAS.]

902. γέλως δ᾽ ἐγὼ—Sic B. T. melius quam in membr. γέλως δ᾽ ἐμῷ.

907. νῦν δ᾽ οὕσπερ—Perperam libri omnes ὥσπερ.

908. In B. T. τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν.

τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι', ὧδ' ἐπεισπεσὼν,
ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ.
καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ
ἔδοξας εἶναι, κἄμ' ἴσον τῷ μηδενί.
καί τοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίατο
συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βίᾳ
ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια.
οὔκουν ἔγωγ' ἂν, σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς,
οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,
ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς,
οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον· ἀλλ' ἠπιστάμην
ξεῖνον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν

915. τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι'—Male Aldus τὰ τῆσδε γῆς. Pejus in membr. τὰ τῆς γῆς. Integra lectio est in B. T.

916. ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις καὶ παρίστασαι. Sic tres codd. ut Aldi et Turnebi editiones. Operarum errore, ut videtur, in Stephani editione excusum fuit ἄγεις τὰ χρῄζεις καὶ περίστασαι, quod in subsequentes fere omnes dimanavit: adeo parum curæ iis adhibitum fuit ab imperitis hominibus, qui ne paratis quidem subsidiis uti sciebant. Nam præter illas, quas memoravi, duas editiones, Suidas etiam in Παρίστασαι sinceram lectionem exhibet.

[916. ΠΑΡΙΣΤΑΣΑΙ. καταδουλοῖς, καὶ ὑποχείριον ποιεῖς, ἢ ἀντὶ τοῦ μεθίστασαι. Σοφοκλῆς. Ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ. Καί μοι πόλιν κένανδρον, ἢ δούλην τινὰ Ἔδοξας εἶναι. Εἰώθεσαν δὲ οὕτω λέγειν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφυγάδευσαν. ἡμεῖς μὲν ἂν εἴποιμεν μετεστήσαντο. SUIDAS.]

918. κἄμ' ἴσον. Sic in B. T. scriptum per crasin Atticam, melius quam vulgo καί μ' ἴσον.

919. οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν. Pessime Johnsonus: *atqui te Thebæ non hoc docuerunt malum.* παιδεύειν τινὰ σοφὸν, γενναῖον, κακὸν, eodem modo dicitur quo διδάσκειν. Vide Musgravium ad Eurip. El. 379. et Hemsterhusium ad Plutum, p. 4.

[919. ἐπαίδευσαν κακόν. V. not. ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 413. Eodem modo intelligendum quo statim sequitur, ἐκδίκους τρέφειν. SCHAEFER.]

[920. ΕΚΔΙΚΟΥΣ. ἀδίκους, καὶ ἔξω τοῦ δικαίου ὄντας. Ὁ δὲ ἦν ἔκδικός τε, καὶ ἔκνομος. ἀντὶ τοῦ ἄδικος. Σοφοκλῆς. Καί τοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν. Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν. Σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν Τὴν αὐτὸς αὑτοῦ. καί σ' ὁ πληθύων χρόνος Γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι, καὶ τοῦ νοῦ κενόν. Vide etiam v. Πληθύουσιν. SUIDAS.]

922. βίᾳ pertinet ad ἄγοντα: non autem ad συλῶντα, multoque minus ad τῶν θεῶν. Pessime vulgo hic locus interpunctus.

928. ξένον. Aldus et codd. ξεῖνον.

[928. ξεῖνον. Brunckius ξένον. V. Porson. præfat. ad Euripid. Hecub. p. XIII. ed Lips. SCHAEFER.]

τὴν αὐτὸς αὑτοῦ, καί σ' ὁ πληθύων χρόνος
γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ,
εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι
τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.
ΧΟ. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ὦ ξέν'; ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
φαίνει δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά.
ΚΡ. ἐγὼ οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
ὦ τέκνον Αἰγέως, οὔτ' ἄβουλον, ὡς σὺ φῂς,
τοὖργον τόδ' ἐξέπραξα, γιγνώσκων δ', ὅτι
ὐδείς ποτ' αὐτοῖς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.
ᾔδη δ', ὁθ' οὕνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον
κἄναγνον ὐ δεξαίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι
ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον
ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄνθ', ὃς οὐκ ἐᾷ
τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει·

930. πληθύων. In B. T. πληθύνων, ut supra, 377.

[934. ΜΕΤΟΙΚΟΙ. Παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ, μέτοικος ἀντὶ τοῦ ἔνοικος. Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἔνοικος. οὐ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ μέτοικος ὡς ἡμεῖς φαμὲν, εἴρηται. μετοίκους δὲ καλοῦμεν, τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας οἰκοῦντας, πρὸς δὲ τοὺς μετοικισθέντας ποθέν. τοῦτο δὲ σημαίνει ἔνοικον Αἰσχύλος τοὺς οἰωνοὺς τῶν ὑψηλῶν τόπων, ἀντὶ τοῦ ἐνοίκους. Suidas.]

940. οὔτ' ἄβουλον ὡς σὺ φῂς. Nihil tale Theseus criminatus fuerat; cui Creon si stricte responsurus fuisset, dicere debuerat, οὔτε δούλην. Sed artificium hujus responsionis a Scholiasta jam fuit observatum.

942. αὐτοῖς ἐμπέσοι. Aldus et codd. mendose αὐτούς.

944. ᾔδη. Sic veteres codd. et Aldus. Turnebus e Triclinio male ᾔδειν. Vide Notam ad Œd. T. 433. unde liquet quarto post hunc versu, libris etiam invitis, scribi debuisse ἐξῄδη.

946. ἀνόσιοι τέκνων. Scholion: παρ' ὅσον αὐτός ἐστι τέκνον μητέρα γεγαμηκώς. Hæc nota in Romana scholiorum editione non comparet. In T. præposita est scholio ad versum 939. quod hujus notæ tanquam continuatio est.

947. Ἄρεος. Non alia forma utitur Sophocles. Vide Antig. 125. El. 1423. Fallitur Kœnius ad Gregorium, p. 286. Ἄρεος hîc semel a Sophocle positum fuisse ratus ob versum. A recto Ἄρης, Atticis usitato, non alius formari potest genitivus, quam Ἄρεος. Ab Ἄρευς est Ἄρεως. Vide Eustath. p. 518. quem jam laudavimus ad Comici Aves 835.

ᾧ πίστιν ἴσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν.
καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
αὐτῷ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο καὶ τῷ 'μῷ γένει·
ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾷν.
θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστι γῆρας ἄλλο πλὴν
θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται.
πρὸς ταῦτα πράξεις, οἷον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ
ἐρημία με, κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω,
σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
καὶ τηλικόσδ' ὤν, ἀντιδρᾷν πειράσομαι.
OI. ὦ λῆμ' ἀναιδὲς, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς,
πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαυτοῦ, τόδε;
ὅστις φόνους μοι, καὶ γάμους, καὶ ξυμφορὰς
τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, ἃς ἐγὼ τάλας
ἤνεγκον ἄκων. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι.
ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδὲν, ἀνθ' ὅτου
τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμοὺς θ' ἡμάρτανον.
ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ
χρησμοῖσιν ἱκνεῖθ', ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοὶ,
ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς,

954. οὐδέν ἐστι γῆρας ἄλλο. Sic ordinatæ voces in membr. Vulgo οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο.

[954. ΘΥΜΟΣ ΕΠΤΑΒΟΕΙΟΣ.— Κρέων Οἰδίποδι. Θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλλο γῆρας πλὴν Θανεῖν. θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται. Οἷον οὐκ ἔστι θυμοῦ κρατῆσαι ἄνθρωπον ὄντα. οὐ καταγηράσκει τὸ ὠμὸν τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθοι τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος. ἀδύνατον γάρ ἐστιν ὄντα ἄνθρωπον, μὴ θυμῷ χρήσασθαι. τοῦτο καὶ παροιμιακῶς λέγεται ὅτι ὁ θυμὸς ἔσχατον γηράσκει. λέγεται δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους, οἳ ὅσον γηράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐῤῥωμενέστερον ἔχουσι. καὶ Ἀλκαῖος ὡς λεγομένου κατὰ τὸ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκεται. SUIDAS.]

960. τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς τόδε; id est κατὰ τίνος δοκεῖς ὑβρίζειν τόδε;

[965. τάχ' ἄν. Particulæ ἐκ παραλλήλου positæ: cave enim ἂν jungas participio μηνίουσιν. SCHAEFER.]

966. αὑτὸν, id est ἐμαυτόν. Vide Notam ad v. 853.

972. ὃς οὔ τι βλάστας πω. Aldus ὃς οὔτε βλάστας πῶς. In solo B. πως sine accentu scriptum. οὔ τι πω scribi debuit, ut 1370. Haud infrequens est hæc particularum aggregatio.

[972. οὔτε. Brunckius οὔ τι. V. quæ congessi ad L. Bos. Ellips. p. 229. In Oppiani Halieut. V. in. revoca antiquam scripturam: ὡς οὐδὲν μερόπεσσιν ἀμήχανον, οὔτ' ἐνὶ γαίῃ Μητρὶ καμεῖν, οὐ κόλπον ἀν' εὐρώεντα θαλάσσης.

οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦν.
εἰ δ' αὖ φανεὶς δύστηνος, ὡς ἐγὼ 'φάνην,
ἐς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, καὶ κατέκτανον,
μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων, εἰς οὓς τ' ἔδρων,
πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;
μητρὸς δὲ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχύνει γάμους,
οὔσης ὁμαίμου σῆς, μ' ἀναγκάζων λέγειν;
οἵους ἐρῶ τάχ'. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι,
σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα.
ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτεν, ὤ μοί μοι κακῶν,
οὐκ εἰδότ' οὐκ εἰδυῖα· καὶ τεκοῦσά με,
αὑτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἐξοῖδα, σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ
κείνην τε ταῦτα δυσστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
γάμοισιν, οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι
φόνους πατρῴους, ἐξονειδίζων πικρῶς.
ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον, ὧν σ' ἀνιστορῶ.
εἴ τις σὲ, τὸν δίκαιον, αὐτίκ' ἐνθάδε
κτείνοι παραστὰς, πότερα πυνθάνοι' ἂν, εἰ
πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;
δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον

Joannes Chrysostomus Orat. II. in laud. Pauli Apost. p. XXXVIII. Valcken. καὶ οὔτε σώματος ἀσθένειαν, οὐ πραγμάτων περίστασιν, οὐ φύσεως τυραννίδα, οὐκ ἄλλο οὐδὲν ᾐτιάσατο. Add. Theocrit. Idyll. XV. v. 137. sqq. Schaefer.]

981. στόμα hîc *sermonem* significat. Vide ad Œd. T. 426.

985. ἀλλ' ἕν γ' ἄρ' οὖν. Minus bene vulgo ἓν γὰρ οὖν. In his particulis scribendis sæpe peccarunt librarii.

[985. ἓν γὰρ οὖν. Brunckius ἕν γ' ἄρ' οὖν. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 585. Schaefer.]

986. δυσστομεῖν. Perperam impressi διστομεῖν. Codd. minus bene δυστομεῖν. Scribendum δυσστομεῖν, ut δυσσεβὲς, δύσσειστον, aliaque similis compositionis.

[993. κτείνοι. *occidere vellet.* Ajac. v. 1126. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με; quod, more apud Græcos pervulgato dictum, non erat cur Teucer cavillaretur. Schaefer.]

[995. δοκῶ. H. l. ceteris præponitur. V. Adnotat. ad Theocrit. p. 220. Sic οἶμαι, vulgo intersertum, passim præmittitur. Apollonius Rhod. III. v. 479. s. τὴν εἴ κεν πεπίθοιμεν, ὀΐομαι, οὐκέτι τάρβος Ἔσσετ' ἀεθλεύοντι δαμήμεναι. Idem monendum de verbo οἶδα, cujus præmissi ceteræ orationi exemplum vide infra v. 1197. Schaefer.]

τίνοι' ἂν, οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις.
τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακὰ,
θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς
ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
σὺ δ', εἶ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν
λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος,
τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.
καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλὸν,
καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς.
κᾆθ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλὰ, τοῦδ' ἐκλανθάνει,
ὅθ' οὕνεκ', εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται
τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦθ' ὑπερφέρει,
ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ,
αὐτόν τ' ἐχειροῦ, τὰς κόρας τ' οἴχει λαβών.
ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ
καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ κατασκήπτω λιταῖς,
ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους, ἵν' ἐκμάθῃς
οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις.

ΧΟ. ὁ ξεῖνος, ὦ 'ναξ, χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ
αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν.

ΘΗ. ἅλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι
σπεύδουσιν, ἡμεῖς δ', οἱ παθόντες, ἕσταμεν.

ΚΡ. τί δῆτ' ἀφαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν;

ΘΗ. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με

1007. τιμαῖς σεβίζειν. Sic recte Turnebus. Codd. et Aldus τιμὰς— ἥδε τοῦθ' ὑπερφέρει. Sic membr. a prima manu. Vulgo τοῦδ' perperam. ὑπερφέρειν construitur cum dativo rei qua quis alios antecellit, vel cum accusativo adjuncta, vel subaudita, ut hîc, præpositione κατά. ὑπερφέρει κατὰ τοῦτο. Mendose in Aldlna εἰ δὲ τοῦδ'—

1009. αὐτόν τ' ἐχείρου. Male vulgo divisæ voces αὐτόν τε χειροῦ.

[1009. αὐτόν τ' ἐχειροῦ. Brunckius αὐτόν τ' ἐχείρου. Vulg. αὐτόν τε χειροῦ. Id ex Grammaticorum regula sic mutandum erat, ut ego mutavi. Nam Brunckii ἐχείρου est tertia imperfecti activi. Schaefer.]

1014. αἱ δὲ συμφοραί. Sic tres codd. In impressis ξυμφοραί.

1018. ἀφαυρῷ, id est ἀσθενεῖ. Perperam in libris nostris ἀμαυρῷ, quæ voces et alibi commutatæ.

1019. πομπὸν δ' ἐμοὶ—Hanc scripturam sensus manifesto flagitat. Male in libris nostris πομπὸν δέ με.

[1019. *ut viam, qua puellæ abductæ sunt, præeundo monstres: ego vero tibi comes esse volo.* Conf. supra v. 723. Homer. Il. XIII. 416.

χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις
τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί·
εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.
ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μήποτε
χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξονται θεοῖς.
ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει,
καί σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλῳ
τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σώζεται.
κοὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τάδ'· ὡς ἐξοῖδά σε
οὐ ψιλὸν, οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν
ἥκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τανῦν.
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε.
ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν.
νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τανῦν τέ σοι
δοκεῖ λελέχθαι, χὤτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;
ΚΡ. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί·
οἴκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν.
ΘΗ. χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε, πιστωθεὶς ὅτι,

III. 88. et 90. Aliter interpretatur Erfurdtius ad Trachin. v. 615. Brunckius πομπὸν δ' ἐμοὶ χωρεῖν. Schaefer.]

1024. οὐ μήποτε ἐπεύξονται. Sic legendum ad linguæ normam. οὐ μὴ, quod sæpe observavimus, cum futuro indicativo formæ activæ vel mediæ construitur. In B. T. ἐπεύξωνται a secunda manu: a prima, ut in membr. et apud Aldum ἐπεύχωνται, pejore menda: nam nihil tam apertum est, quam futurum tempus hîc requiri. Eadem fere sententia mulier in Comici Thesmoph. 710. Mnesilocho ait: Ἀλλ' οὐθ' ἥξεις ὅθεν ἥκεις, Φαύλως τ' ἀποδρὰς οὐ λέξεις Οἷον δράσας διέδυς ἔργον.

1028. εἰς τάδ'. Sic B. T. Alii εἰς τόδ'. Sensus est, si quid video, perspicuus, qualem eum in versione expressi: *neque alium habebis, qui tibi opituletur*, εἰς τάδε, *in peragendis his meis mandatis.* ἄλλον Gallicus interpres, eo quo est acumine, ad nomen δόλῳ refert in præcedenti gnome; quæ relatio ut manifestior sit, conjicit legendum ἄλλο, sicque Latine vertit; *non alium habebis dolum in hoc.* Euge, euge, lepide! laudo commentum tuum.

1031. πιστὸς, id est πίσυνος, πεποιθώς.—ἕδρας τάδε. Sic rursus B. T. In aliis τόδε.

[1031. πιστός. Active h. l. dictum. V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 1125. Schaefer.]

[1038. Citat Eustath. Il. Θ. p. 694, 30.]

1039. πιστωθείς. Aldus et membr. πιστηθείς.

ἢν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι,
πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.

ΟΙ. ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν,
καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴην ὅθι δαΐων — στροφὴ α΄.
ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ
τὸν χαλκοβόαν Ἄρη
μίξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς,
οὗ Πότνιαι σεμνὰ τιθη-
νοῦνται τέλη
θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε
προσπόλων Εὐμολπιδᾶν·
ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν
Θησέα καὶ τὰς διστόλους
ἀδμῆτας ἀδελφὰς
αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ
τούσδ' ἀνὰ χώρους.
ἢ που τὸν ἐφέσπερον — ἀντιστρ. α΄.
πέτρας νιφάδος πελῶσ'
Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ,
πώλοισιν, ἢ ῥιμφαρμάτοις
φεύγοντες ἁμίλλαις;

1043. προμηθίας Aldus et Turnebus ediderunt recte. Stephani operæ male excuderunt προμηθείας, quod in subsequentes editiones permanavit.

1049. σεμνὰ τέλη. Sic legendum. Male vulgo σεμναὶ, quo modo versus antistrophico non congruit.

1054. τὸν ἐγρεμάχαν. Diversa lectio scholiastæ memorata τὸν ὀρειβάταν, est in membran. et in Aldina editione.

1056. ἀδελφάς. Sic recte T. Alii ἀδελφεὰς, ut Aldus, contra metri rationem.

[1060. πελῶσ'. Perperam Brunckius πέλωσ'. Schaefer.]

1061. Οἰάτιδος. Hoc nomen diversimode Grammatici veteres accipiunt. Vide Lexicon. Scholiastæ explicatio probabilior videtur.

ἁλώσεται. δεινὸς ὁ προσ-
χώρων Ἄρης,
δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινὸς,
πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμ-
πυκτήρια φάλαρα πώλων
ἄμβασις, οἳ τὰν Ἱππίαν
τιμῶσιν Ἀθάναν,
καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον
Ῥέας φίλον υἱόν.
ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσιν; ὡς στροφὴ β'.
προμνᾶταί τί μοι
γνώμα, τάχ' ἂν δώσειν
τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ'
εὑροῦσαν πρὸς ὁμαίμων πάθη.
τελεῖ, τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ·
μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων.
εἴθ' ἀελλαία ταχύῤῥωστος πελειὰς
αἰθερίας νεφέλας
κύρσαιμ', αὐτῶν δ' ἀγώνων
θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα.
ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ, ἀντιστρ. β'.
παντόπτα, πόροις

1064. Perperam vulgo post ἁλώσεται distinguunt—δεινὸς ὁ—Triclinius γε infersit, ob metrum scilicet, quia in strophico versu σεμναὶ legebat.

[1064. ἁλώσεται. Post hoc verbum interpunxi. Brunckius jungit sequentibus. SCHAEFER.]

[1069. ΦΑΛΑΡΑ. τὰς προμετωπίδας. τοὺς ἀσπιδίσκους. τὴν κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ, τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. SUIDAS.]

[1070. ΙΠΠΕΙΑ Ἀθηνᾶ. ταύτην Ποσειδῶνος εἶναί φασι θυγατέρα, καὶ Πολύφης τῆς Ὠκεανοῦ. ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο ἱππείαν κληθῆναι. SUIDAS.]

[1076. τάχ' ἄν. Noli solicitare. Ceterum hæ particulæ seorsum per se intelligendæ, neque altera, ἂν, referenda ad δώσειν. V. ad v. 965. SCHAEFER.]

1078. εὑροῦσαν πρὸς ὁμαίμων πάθη. Sic legendum: vulgo πρὸς αὐθομαίμων, syllaba redundante.

1085. ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ. Aldus et duo codd. ἰὼ Ζεῦ πάνταρχε θεῶν. In T. ὦ Ζεῦ τε παντάρχα θεῶν.

γᾶς τᾶσδε δαμούχοις
ἐπινικίῳ σθένει τὸν
εὔαγρον τελεῶσαι λόχον·
σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα.
καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω,
καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν
ὠκυπόδων ἐλάφων,
στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς
μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις.

Ὦ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς,
ὡς ψευδόμαντις. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας.
ΟΙ. ποῦ, ποῦ; τί φής; πῶς εἶπας; ΑΝ. ὦ πάτερ, πάτερ,
τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν
δοίη, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;
ΟΙ. ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον; ΑΝ. αἵδε γὰρ χέρες

1089. εὔαγρον τελεῶσαι λόχον. Aldus et codd. τελειῶσαι. Antithetici versus, ut eos edidimus, examussim quadrant. Asynarteti sunt e dactylica et iambica syzygia. Εὐροῦ | σαν πρὸς ὁ | μαίμων | πάθη. Εὔαγ | ρον τελε | ῶσαι | λόχον.

1094. στέργω, *rogo, oro, amanter precor*. Sic Latini verbo *amo* utuntur. Plautus Men. ii. 3. 71. *Sed scin' quid te amabo, ut facias.* iii. 3. 1. *Menæchme, amare te ait multum Erotium, Ut hoc nunc una opera ad aurificem deferas.*

[1094. στέργω. V. Brunck. ad Œd. R. v. 11. SCHAEFER.]

[1098. προσπολουμένας. *accedere.* Hanc hujus verbi significationem, jam in Hederici Lexico commemoratam, miror Schneiderum neglexisse. SCHAEFER.]

[1098. Eustathius Il. Γ. p. 394. Καλοῦνται δὲ οὕτω, (ἀμφίπολοι) διὰ τὸ ἀμφὶ τὰς δεσπότιδας πολεῖν. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ αἱ πρόσπολοι καὶ πρόπολοι. Παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ὁ Κρέων τὴν Ἰσμήνην πρόσπολον Οἰδίποδος εἰπὼν (cf. v. 746.) προϊὼν ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ἐν τῷ, τὰς κόρας τάσδε ἆσσον προσπολουμένας.]

1099. Membr. et Aldus, ὦ πάτερ, ὦ πάτερ.

[1100. s. τίς ἂν θεῶν—δοίη. *utinam aliquis deorum—daret*. Sic πῶς quod vulgo simpliciter *utinam* vertunt, accuratius, h. e. verius, sive optativo junctum sit cum particula ἂν, sive conjunctivo sine illa particula, (v. Melet. Crit. I. p. 100.) vertes *utinam aliquo modo.* Hæ enim similesque formulæ vi nativa sunt πευστικαὶ, sed adjunctam habent notionem optandi, quæ cum in ipsis minus eluceat, in Latina interpretatione aliquanto magis exsistit. Conf. Markland. ad Euripid. Supplic. v. 796. SCHAEFER.]

[1102. ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον; Sic statim v. 1104. προσέλθετ', ὦ παῖ. et deinde v. 1112. ἐρείσατ', ὦ παῖ. Sic passim Græci scriptores, maxime,

Θησέως ἔσωσαν, φιλτάτων τ' ὀπαόνων.
ΟΙ. προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρὶ, καὶ τὸ μηδαμὰ
ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε.
ΑΝ. αἰτεῖς ἃ τεύξει· ξὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.
ΟΙ. ποῦ δῆτα, ποῦ 'στον; ΑΝ. αἵδ' ὁμοῦ πελάζομεν.
ΟΙ. ὦ φίλτατ' ἔρνη. ΑΝ. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.
ΟΙ. ὦ σκῆπτρα φωτὸς— ΑΝ. δυσμόρου γε δύσμορα.
ΟΙ. ἔχω τὰ φίλτατ'· οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος
θανὼν ἂν εἴην, σφῷν παρεστώσαιν ἐμοί.
ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον,
ἐμφῦτε τῷ φύσαντι, κἀναπαύσατον
τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦ τε δυστήνου πλάνου.
καί μοι τὰ πραχθέντ' εἴπαθ' ὡς βράχιστ', ἐπεὶ
ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.
ΑΝ. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τοῦδε χρὴ κλύειν, πάτερ,
καὶ σοίγε τοὖργον τοὐμὸν ἔσται δὴ βραχύ.
ΟΙ. ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρὲς,
τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον.

opinor, in sermone. Solere enim ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ ἔστιν ὅτε τοὺς λόγους οὕτω ποιεῖσθαι, monet Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 66. V. Brunck. ad Aristophan. Ran. v. 1479. et Lobeck. ad Sophocl. Ajac. p. 248. Idem lexeos schema in Latinis tetigit Julius Rufinianus p. 252. Ruhnk. SCHAEFER.]

1105. σῶμα βαστάσαι δότε. Sic Aldus et codd. veteres bene. In T. βαστάσαι τόδε, cum glossa θελήσατε: quod ineptissimum. βαστάσαι hîc valet ψηλαφῆσαι. Vide Suidam in voce.

[1105. ΒΑΣΤΑΣΑΙ, οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ διασηκῶσαι, καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν. SUIDAS.]

1109. δυσμόρου γε. Perperam libri omnes δυσμόρου τε.

1113. κἀναπαύσατον. Aldus et membr. minus bene κἀναπαύσετον. Pessime Triclinius πλευρὸν ἀμφὶ δεξιὸν ἐμφῦσα. Ad postremam vocem illius nota hæc est, quam suo loco omisi: Τό ΕΜΦΥΣΑ, πρὸς τὴν μίαν τῶν παίδων νοητέον, ἵν' εἴη τὸ ΣΑ βραχὺ διὰ τὸ μέτρον, ἐπεὶ καὶ πρὸς τὴν μίαν ποιεῖται τὸν λόγον, λέγων· Ὦ παῖ, ποιήσατε τόδε. εἰ δ' ἐπὶ τῶν δύο δυϊκῶς εἴποις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται τὸ μέτρον. Sed meræ nugæ ista sunt, et disputatio περὶ καπνοῦ σκιᾶς. Vera lectio est ἐμφῦτε. In seq. v. membr. habent τοῦ πρόσθεν ἐρήμου—Mox κἀμοὶ dedi pro eo quod est in libris omnibus καί μοι.

[1118. ἔσται δὴ. Brunckius ὣς ἔσται. SCHAEFER.]

1118. Vocula ὣς in Aldina perperam omissa.

1120. τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα. Sic recte in B. T. In aliis τέκν' ἐμφανέντ'—τέκνα φανέντα accusativus est, vel, si mavis, nominativus absolutus.

ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάσδε μοι
τέρψιν, παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καί σοι θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω,
αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς
μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ,
καὶ τοὐπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.
εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.
ἔχω γὰρ ἃ 'χω διὰ σὲ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν.
καί μοι χέρ', ὦ 'ναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
ψαύσω, φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
καίτοι τί φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγὼς
θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ᾧ τις οὐκ ἔνι
κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
οὐδ' οὖν ἐάσω. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, καὶ τὰ λοιπά μου
μέλου δικαίως, ὥσπερ εἰς τόδ' ἡμέρας.

ΘΗ. οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,
τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
οὐδ' εἰ πρὸ τοῦ 'μοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
δείκνυμι δ'. ὧν γὰρ ὤμοσ', οὐκ ἐψευσάμην

Vid. ad Œd. T. 101. ἄελπτα, neutrum plurale pro adverbio. Ordo est: εἰ μηκύνω λόγον, τῶν ἐμῶν τέκνων ἀέλπτως φανέντων.

[1124. ὡς ἐγὼ θέλω. Sæpius utuntur Græci scriptores, inprimis poëtæ, particula ὡς, ubi ὅσα, ἃ, aut simile quid exspectes: quod non attendentes viri docti passim indulserunt conjecturis vanissimis. V. Mitscherich. ad Homer. Hymn. in Cerer. v. 137. (ubi hunc ipsum Sophoclis locum apte citat) 295. et 416. Hermann. ad ejusd. Hymni v. 172. In Hesiodi Op. et D. v. 688. (633. Brunck.) scribendum, quod tot librorum (etiam Lanzii) auctoritas tuetur: φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν, ὡς ἀγορεύω. Schaefer.]

[1138. ΜΕΛΟΥ. ἐπιμελοῦ. Καὶ τὰ λοιπά μου Μέλου δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας. Suidas.]

[1140. ΘΑΥΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα Ἀττικῶς. Οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου παῖ. θ. . ε. . Suidas.]

[1142—1144. habet Suidas in Βάρος γάρ.]

οὐδέν σε, πρέσβυ. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
χὤπως μὲν ἁγὼν ἡρέθη, τί δεῖ μάτην
κομπεῖν, ἅ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ ταύταιν ξυνών;
λόγος δ', ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ
στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην· ἐπεὶ
σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι.
πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών.
ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει.
ΘΗ. φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
οὐκ ὄντα, συγγενῆ δὲ, προσπεσόντα πως
βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
θύων ἔκυρον, ἡνίχ' ὡρμώμην ἐγώ.
ΟΙ. ποδαπόν; τί προσχρῄζοντα τῷ θακήματι;
ΘΗ. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν. σοῦ γὰρ, ὡς λέγουσί μοι,

[1147. Eustathius Il. Θ. p. 694, 30. Vide ad Œd. Tyr. 148.]

1148. Hic versus sic in Aldina et in codd. legitur: χὤπως μὲν ἁγὼν οὗτος ἡρέθη, τί δεῖ μάτην—prorsus ἀμέτρως. Legendum: Χὤπως μὲν ὅδ' ἁγὼν ἡρέθη, τί δεῖ μάτην— Voculæ ὅδ' superscriptum glossema οὗτος in versum irrepsit. Mihi olim, ut Heathio, legendum videbatur, χὤπως μὲν ὠ'γὼν ἡρέθη (recte, modo scribas ἁγὼν.) At magis blanditur postmodo nata conjectura.

[1148. Brunckius χὤπως μὲν ὅδ' ἀγὼν ἡρέθη, τί δεῖ μάτην—. Infra v. 1209. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι. Schaefer.]

1150. λόγον, *rem*, πρᾶγμα: quod de ἔπος observavi supra, 443. seu *nuntium*.

[1150. λόγος. Vulgo λόγον. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 1645. Schaefer.]

[1151. ΣΤΕΙΧΕΙΝ. πορεύεσθαι. καὶ στείχοντες πορευόμενοι. Λόγος δ', ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ Στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην, ἐπεὶ Σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι. Suidas.]

1153. οὐδὲν ἄνθρωπον. Perperam in libris οὐδέν' ἀνθρώπων. Sensus est, ἄνθρωπος οὐδὲν πρᾶγμα ἀτίζειν δεῖ. Seu ἄνθρωπον ὄντα οὐδὲν πρᾶγος ἀτίζειν δεῖ. Vide Marklandum ad Suppl. 19.

[1153. ΠΡΑΓΟΣ. ἡ πρᾶξις. Πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἀνθρώπων χρεών. Ἄνθρωπον ὄντα φησὶν οὐ δεῖ πρᾶγμα κακίζειν. Suidas.]

1155. ὡς μὴ εἰδότ'—η ει in unam syllabam coalescunt, ut η οι, η ου, η ω. Vide Antig. 263. 535. Trach. 321. Μὴ ante diphthongum aut vocalem longam cum ea coalescit, nunquam eliditur. Corrigendus Bentleius ad Menandrum, p. 30.

[1156. ΕΜΠΟΛΙΝ. Ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὄντα ἄνδρα. Σοὶ μὲν ἔμπολιν Οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ. Suidas.]

[1159. ΕΚΥΡΟΥΝ. ἐτύγχανον. βωμῷ θύων ἐκύρουν. ΗΚΥΡΟΥΝ. ἀβέβαια ἐποίουν. ἐκύρουν δὲ, ἐτύγχανον ἢ ἐβεβαίουν. Βωμῷ θύοντες ἐκύρουν. Suidas.]

βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, οὐκ ὄγκου πλέων.
ΟΙ. ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἥδ' ἕδρα σμικροῦ λόγου.
ΘΗ. σοί φασιν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ'
αἰτεῖν, ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.
ΟΙ. τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν;
ΘΗ. ὅρα, κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμὶν ἐγγενὴς
ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν.
ΟΙ. ὦ φίλτατε, σχὲς οὗπερ εἶ. ΘΗ. τί δ' ἔστι σοι;
ΟΙ. μή μου δεηθῇς. ΘΗ. πράγματος ποίου; λέγε.
ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ', ὃς ἔσθ' ὁ προστάτης.

1162. πλέων. Sic codd. In impressis πλέον, neglecto Atticismo, quem aliis in locis etiam restituimus. Vide Antig. 721. Aj. 1150. πλέως occurrit Phil. 1074. pluralis πλέῳ Aj. 1112.

[1164. μολόντ'. Non debebat Musgravius tentare. Ceterum habemus hîc exemplum inprimis illustre pleonastici usus participii μολών. V. not. ad Ajac. v. 1183. SCHAEFER.]

1165. ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς. Copulam a librariis omissam, quæ salva constructione abesse non potest, bene reponit Heathius. φασὶν αὐτὸν αἰτεῖν ἐλθεῖν μολόντα σοι ἐς λόγους, ΚΑΙ ἀπελθεῖν—Sic infra, 1288. διδοὺς ἐμοὶ, λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.

1169. ὦ φίλτατ' ἐπίσχες οὗπερ εἶ. Hæc est librorum omnium lectio, eaque optima, quam anapæsti in secunda sede metu alii aliter depravatum iverunt, temere omnes, partim vero imperitissime. Iis quæ observavi ad Eurip. Hecub. 832. ubi ostendi ἴσχες ne Græcum quidem esse, addam in Menandri fragm. apud Stobæum, in Floril. Grotii, p. 115. v. 2. ex auctoritate Regii cod. legendum esse: —τοῦ δέ γ' εὐτυχεῖν ἀεὶ Παράσχες αὐτὸν τοῖς ὁρῶσιν ἄξιον. Quum Io. Burton affirmantem viderem se *Florentinæ Editionis* auctoritate reposuisse ὦ φίλτατ' ἴσχες οὗπερ εἶ, indagavi quænam illa esse posset Florentina Editio, cujus mihi nullum indicium dabat Fabricii Bibliotheca. Nullam tum aliam noveram præter illam, quam anno MDXXII. excuderunt heredes Phil. Juntæ, in qua liquido conspicitur nostra lectio ἐπίσχες: vixque mihi temperabam quin crederem notulam illam ab homine male sobrio scriptam fuisse. Tandem multo post tempore in notitiam meam venit, supellectilique meæ librariæ accessit alia Florentina Editio anni MDXLVII. in eadem Juntarum officina excusa, quæ revera lectionem a Burtono indicatam exhibet, ὦ φίλτατ' ἴσχες. Sed illius tanta non est auctoritas, ut barbarismum in Sophoclis poësin invehamus.

[1169. Scribendum suspicor (cum Heathio) ὦ φίλτατε, σχὲς οὗπερ εἶ. SCHAEFER.]

[1171. προστάτης. Schneidero sic scriptum videtur pro προσστάτης. Id non improbabile videatur, si cogites προστρόπαιος. Neque tamen verum est; nam deducitur a προστῆναι. Electr. v. 1378. λιπαρεῖ προὔστην χερί. SCHAEFER.]

[1171. ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ. ἱκέτης. ὁ προεστηκὼς τῶν βωμῶν. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ', ὃς ἔσθ' ὁ προστάτης. SUIDAS.]

ΘΗ. καὶ τίς ποτ᾽ ἐστὶν, ὃν ἂν ἐγὼ ψέξαιμί τι;
ΟΙ. παῖς οὑμὸς, ὦ ῎ναξ, στυγνὸς, οὗ λόγων ἐγὼ
ἄλγιστ᾽ ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.
ΘΗ. τί δ᾽; οὐκ ἀκούειν ἐστὶ, καὶ μὴ δρᾷν, ἃ μὴ
χρῄζεις; τί σοι τοῦτ᾽ ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;
ΟΙ. ἔχθιστον, ὦ ῎ναξ, φθέγμα τοῦθ᾽ ἥκει πατρί·
καὶ μή μ᾽ ἀνάγκῃ προσβάλῃς τάδ᾽ εἰκάθειν.
ΘΗ. ἀλλ᾽ εἰ τὸ θάκημ᾽ ἐξαναγκάζει, σκόπει,
μή σοι πρόνοι᾽ ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα.
ΑΝ. πάτερ, πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω.
τὸν ἄνδρ᾽ ἔασον τόνδε τῇ θ᾽ αὑτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν, τῷ θεῷ θ᾽ ἃ βούλεται·
καὶ νῷν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει
γνώμης, ἃ μή σοι ξυμφέροντα λέξεται.
λόγων δ᾽ ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι καλῶς
ηὑρημέν᾽ ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μηδὲ δρῶντά σε
τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, πάτερ,
θέμις, σέ γ᾽ εἶναι, κεῖνον ἀντιδρᾷν κακῶς.

1172. ὃν ἂν ἐγὼ ψέξαιμί τι. Perperam codd. ὅν γ᾽ ἐγὼ ψέξαιμί τι. Deterius impressi ψέξαιμί τοι. Particulam ἂν reposuimus, quæ salva constructionis lege abesse non potest.

1174. ἐξανασχοίμην. Non vacat præpositio, cujus vim senties, si verba sic ordines: οὗ ἐκ πάντων ἀνδρῶν ἄλγιστα ἐγὼ ἀνασχοίμην ἂν κλύων λόγων.

1180. μή σοι. Sic tres codd. Perperam in impressis μή μοι.

[1186. ἃ μή σοι ξυμφέροντα λέξεται. Brunckius: *quæ ille tibi non commoda dixerit.* Perperam. Recte Scholiastes: ὀφείλων δὲ εἰπεῖν, ἃ λέξει ὁ Πολυνείκης, ΛΕΞΕΤΑΙ εἶπε πρὸς τὸ Α, ἤγουν ἃ λεχθήσεται. V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 297. SCHAEFER.]

1189. μηδὲ δρῶντα. Perperam in libris μήτε. Mendose etiam quæ sequuntur scripta τὰ τῶν κακίστων δυσσεβεστάτων. Toupii emendationem, ut certissimam et elegantissimam, recepi, quam protulit ad Suidam ii. 80. τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων. Neutrum est plurale κάκιστα, vice adverbii, ut supra, 700. μέγιστα. Pro glossa superscriptum fuerat κακίστως, quod in κακίστων mutatum, textum invasit. In σέ γ᾽ εἶναι, eleganter abundat verbum, ut in τὸ νῦν εἶναι, ἑκών γε εἶναι. Vide auctorem libelli de Dialectis, §. xxix. de Dial. Attica, et Piersonum ad Mœridem, p. 364.

[1190. τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων. V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 624. SCHAEFER.]

[1191. σέ γ᾽ εἶναι. *quod ad te attinet* vertit Toupius Emend. T. I. p. 323. SCHAEFER.]

ἀλλ' ἔα 'υτόν. εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαὶ,
καὶ θυμὸς ὀξύς. ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν.
σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τανῦν ἀποσκόπει
πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ', ἃ ''παθες·
κἂν κεῖνα λεύσῃς, οἶδ' ἐγὼ, γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτὴν, ὡς κακὴ προσγίγνεται.
ἔχεις γὰρ οὐν βίαια τἀνθυμήματα,

[1191. Miror equidem Toupium facillimam Dawesii correctionem Θέμιν rejecisse, ut inauditam locutionem in Græcam linguam inveheret. Magis miror, Brunckio eum sententiam suam probasse. Porson. Append. Toup. Em. T. IV. p. 453.]

1192. ἀλλ' ἔα 'υτόν. Sic scriptum oportuit pro ἀλλ' ἔα αὐτὸν, *at missum eum fac.* Perperam in impressis et codd. ἀλλ' αὐτὸν, vel αὐτόν. De hoc loco egi ad Comici Ranas 1243. Parisinorum hominum quos ibi innui conjecturæ longe sunt futilissimæ, nec quibus refellendis immorer dignæ.

[1194. Comma post ἐπῳδαῖς delevi. Schaefer.]

1196. ἃ ''παθες, una voce scribi debuit, e duabus conflata ἃ ἔπαθες. Fit crasis vocalium α ε in α, quod ideo producitur, ut τἀμὰ ex τὰ ἐμά. ἁ'γὼ, ex ἃ ἐγώ. aliaque hujus generis infinita, quæ divisim excudi solent cum elisionis signo, male. Nulla in his est elisio, sed vocum coalitio. Mirum est Henr. Stephanum hìc offendisse. In versu 361. Ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ', ἃ ''παθον, πάτερ, contra fidem editionum Aldi et Turnebi edidit ἃ ἔπαθον, ingrato hiatu, qualem in scena non ferebant Athenienses.

1197. Codd. et impressi habent κἂν κεῖνα λύσῃς, quod sensu prorsus cassum, manifeste depravatum est. Reiskius conjecit κἂν κεῖν' ἀτίσῃς: Toupius, κἂν κεῖν' ἐάσῃς. Absurde uterque. *Nam hæc si nihili facias,* vel *nam hæc si omittas,* plane contrarium est ejus quod sententia fert, quodque ex sermonis serie Antigonen cogitare liquet. Proclivis erat emendatio, literulam reponendo, quæ librariorum culpa exciderat: κἂν κεῖνα λεύσῃς. Id jamdudum ipse videram, et postmodo lubens comperi mecum sentire virum ingeniosum et perquam sagacem Thomam Tyrwhitt, cujus in schedis mecum benigne communicatis ista reperi: *Legendum* λεύσσῃς. *Sensus est: Ne respicias ad illas calamitates, &c. Quin si illas spectes, intelliges, etc.* At vero λεύσῃς scribendum in aoristo, non λεύσσῃς in præsenti.

1199. In codd. ut in impressis legitur ἔχεις γὰρ οὐ βίαια τἀνθυμήματα. Quod Johnsonus vertit: *Habes enim argumenta non per vim obtrusa.* Absurdam versionem ex absurdis Græcis et fœde corruptis nasci consentaneum erat. Locum depravatum esse vidit Heathius, sed nihil amplius: inepta est ejus conjectura, totaque quam dedit hujus loci versio, inficetissima est. Nos verissime poëtæ manum restituimus: Ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα. Vide Lexicon in Βαιόν. Inde orta depravatio, quod quum librarius οὐ pro οὐχὶ scripsisset, alius postmodo, ne titubaret versus, βίαια scripsit pro βαιὰ, de sententia minus quam

τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος.
ἀλλ' ἡμὶν εἶκε. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρήζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.
ΟΙ. τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με
λέγοντες· ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον.
μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται,
μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.
ΘΗ. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς, χρήζω κλύειν,
ὦ πρέσβυ. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δὲ
σῶς ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Ὅστις τοῦ πλέονος μέρους στροφή.
χρήζει, τοῦ μετρίου παρεὶς,
ζώειν, σκαιοσύναν φυλάσσων
ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.
ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ
ἁμέραι κατέθεντο δὴ
λύπας ἐγγυτέρω· τὰ τέρπον-
τα δ' οὐκ ἂν ἴδοις, ὁπό-
τε γ' ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ
τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἔπι κόρος
ἰσοτέλεστος Ἄϊδος,
ὅτε Μοῖρ' ἀνυμέναιος,

de metro solicitus. In οὐχὶ paragogen sæpe omiserunt librarii, quod observavi ad priorem Œdipum 993.

[1199. Brunckius ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθ. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 585. Schaefer.]

[1206. ἐλεύσεται. Legitur etiam Trachin. v. 595. Formam hanc, in epicorum poëtarum carminibus tam frequentem, (ac profecto hexametro accommodatissima est,) scenici perraro usurpant. Apud ceteros scriptores Atticos videtur prorsus obsolevisse. Schaefer.]

1210. σῶς ἴσθ'—Sic bene Jos. Scaliger, teste Valckenario ad Hippol. 304. Subauditur participium, quicum imperativus ille ἴσθι fere jungi solet, ut in Œd. T. 1181. ἴσθι δύσποτμος γεγώς. Codd. et impressi σῶν ἴσθ'—Inepta glossa in T. ἤγουν σῶον ἐμέ.

1219. ὁπότε γ' ἄν τις. Sic legendum metri gratia. Aldus ὁπότ' ἄν τις.

ἄλυρος, ἄχορος, ἀναπέφηνε,
θάνατος ἐς τελευτάν.
μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νι- ἀντιστ.
κᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπὴν φανῇ,
βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει,
πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.
ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
κούφας ἀφροσύνας φέρον,
τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω;
τίς οὐ καμάτων ἔνι;
φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι,
καὶ φθόνος· τό τε κατάμεμπτον
ἐπιλέλογχε πύματον
ἀκρατὲς, ἀπροσόμιλον,
γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.
ἐν ᾧ τλάμων ὅδ', οὐκ ἐγὼ μόνος, ἐπῳδός.
πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ
κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται,
ὣς καὶ τόνδε κατάκρας
δειναὶ κυματοαγεῖς
ἆται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι·
αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν,
αἱ δ' ἀνατέλλοντος,
αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν',
αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν.

ΑΝ. Καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος

1225. Hanc sententiam antiquæ fabulæ Sileno tribuebant, qui quum a Mida captus esset, hoc ei muneris pro sua missione dedisse scribitur: docuisse regem, *non nasci homini longe optumum esse; proxumum autem, quamprimum mori.* Ita Cicero Tuscul. i. 48. ad quem locum vide quæ collegit Jo. Davisius. Perperam in libris ἐπεὶ φανῇ.

1236. Eustathius ad Il. K. p. 790. χαλεπότητες δὲ γήρως ἑτεροῖαί τε φαίνονται, καὶ ὁποίαν δὲ ἐκτίθεται Σοφοκλῆς φράσας οὕτω. Ἀκρατὲς, ἀπροσόμιλον γῆρας, ἄφιλον, ἵνα, τουτέστιν ὅπου, πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ. ὧν ἓν λέγει, καὶ τὸ ἀπὸ τῶν οἰκείων ἀμελεῖσθαι τὸν γέροντα. δριμέως δὲ ΑΚΡΑΤΕΣ ἐκεῖνος γῆρας φησὶν, οὐ τὸ ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸ ποιοῦν πάρεσιν, ὡς μὴ ἔχειν τὸν γέροντα κρατεῖν ἑαυτοῦ.

ἀνδρῶν γε μοῦνος, ὦ πάτερ, δι' ὄμματος
ἀστακτὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὁδοιπορεῖ.
ΟΙ. τίς οὗτος; ΑΝ. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν
γνώμῃ, πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἴ μοι, τί δράσω; πότερα τἀμαυτοῦ κακὰ
πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὁρῶν
πατρὸς γέροντος; ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
ξὺν σφῷν ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον,
ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλὴς
γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος,
πλευρὰν μαραίνων, κρατὶ δ' ὀμματοστερεῖ
κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται·
ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε, τούτοισιν φορεῖ
τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια.
ἁ'γὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς
ταῖς σαῖσιν ἥκειν· τἀμὰ μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ.

[1250. δι' ὄμματος. Brunckius, nihil monens lectorem, δι' ὀμμάτων. SCHAEFER.]

1259. γέρων πίνος. Sic legendum esse apud eruditos constat, non πόνος, quod codd. nostri juxta impressos exhibent. Infra, 1597. ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς. Hoc post alios monuit etiam Toupius, Addend. in Theocritum, p. 394. ubi in sup. v. legendum esse statuit, Ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδέ γ', ἧς ὁ δυσφιλὴς—Quia vulgatum τῆς ab Atticorum auribus alienum est. Scilicet ille legem Atticismi comprobatam volebat, quam condiderat Jo. Piersonus Verisimil. p. 74. Verum commentum hoc jamdudum merito explosum fuit. Attici poëtæ articulum præpositivum vice articuli relativi, ὁ pro ὅς, τοὺς pro οὓς adhibent passim. Vide Marklandum ad Suppl. 858. et nos ad Æschyli S. Th. 37. Persas 776. Tanta est apud Sophoclem exemplorum copia, ut res extra omnem dubitationem posita sit. Vide supra, 304. 747. Œd. T. 1055. 1379. 1427. Antig. 1086. Trach. 47. 728. Phil. 14.

[1261. ᾄσσεται. Passivum hoc passim usurpat epica poësis, perraro scenica. SCHAEFER.]

1263. θρεπτήρια. Hoc nomen plerumque mercedem altoribus debitam significat, hîc vero, ipsa alimenta.

1264. ἄγαν ἐκμανθάνω. In B. T. inserta particula γε. Vide ad Œd. T. 439.

1266. τοῦτο μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ. Sic ex vi sententiæ legendum. Vulgo τἄλλα μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ. Aldus mendose πάθῃ, nullo addicente e nostris codd.

ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ,
παρασταθήτω. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
ἄκη μέν ἐστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.
τί σιγᾷς;
φώνησον, ὦ πάτερ, τι· μή μ' ἀποστραφῇς.
οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν; ἀλλ' ἀτιμάσας
πέμψεις, ἄναυδος, οὐδ' ἃ μηνίεις φράσας;
ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες,
πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς
τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα·
ὡς μή μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην,
οὕτως ἀφῇ γε, μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος.
ΑΝ. λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὧν χρείᾳ πάρει.
τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ', ἢ τέρψαντά τι,
ἢ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,
παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.
ΠΟ. ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι·
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος
ἀρωγὸν, ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν
ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ
λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.
καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βουλήσομαι,
καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν, καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοί.
ἃ δ' ἦλθον, ἤδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγὰς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὕνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις

[1266. τἀμὰ editum ex emendatione Reiskii Porsono probata. Vide *Tracts* p. 217.]

[1266. τἄλλα. Brunckius ex conjectura τοῦτο. SCHAEFER.]

1270. προσφορὰ, *exprobratio*. Hanc vocem perperam interpretantur Scholiastes et Heathius.

1277. δυσπρόσοιστον. Perperam in B. T. δυσπρόσιτον.

1278. Quam dedimus ex Turnebo horum versuum lectionem, habent sine ulla varietate codd. omnes. Perperam Aldus, ὡς μήτ' ἄτιμον—οὕτως μ' ἀφῇ γε.

1282. κατοικτίσαντα, significatione transitiva, *misericordiam moventia: ut* δυσχεράναντα, *molestiam creantia, offendentia*. Pro τέρψαντα, Turnebus perperam e Triclinio τρέψαντα.

1287. τῆσδε τῆς γῆς. Aldus et membr. τῆσδε γῆς.

γονῇ πεφυκὼς ἠξίουν γεραιτέρᾳ.
ἀνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς, ὢν φύσει νεώτερος,
γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ,
οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργου μολὼν,
πόλιν δὲ πείσας. ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Ἐριννὺν αἰτίαν εἶναι λέγω·
ἔπειτα κἀπὸ μαντέων ταύτῃ κλύω.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος ἐς τὸ Δωρικὸν,
λαβὼν Ἄδραστον πενθερὸν, ξυνωμότας
ἔστησ' ἐμαυτῷ, γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας
πρῶτοι καλοῦνται, καὶ τετίμηνται δορὶ,
ὅπως τὸν ἑπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον
ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας, ἢ θάνοιμι πανδίκως,
ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
εἶεν. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
σοὶ προστροπαίους, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων,
αὐτὸς γ' ἐμαυτοῦ, ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι, ξὺν ἑπτά τε
λόγχαις, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν·
οἷος δορύσσους Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς·
ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γεγώς·
τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὔχεται κατασκαφῇ
Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν τάχα·
ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται,

[1299. Ἐριννύν. Al. male περισπωμένως, Ἐριννῦν. V. not. ad Gregor. Corinth. p. 529. SCHAEFER.]

1300. ταύτῃ κλύω. Sic B. T. in aliis κλύων male. In T. diversa lectio apposita ταύτην, quod nihili est.

1301. Ἄργος Δωρικὸν est Peloponnesus, quam supra, 696. appellat Δωρίδα νῆσον, quæ et priscis incolis Ἀπία dicta fuit. Vide Eustathium ad Periegetam 419. [Conf. ad Il. A. p. 102.]

1305. ἐς Θήβας. Sic B. T. ut rursus 1325. quo posteriore loco ἐς membr. etiam habent.

[1310. Malim αὐτός τ' ἐμαυτοῦ. SCHAEFER.]

[1313. In Euripidis Supplic. v. 160. Musgr. post Ἀμφιάρεω ex Codicibus addendum γε.—τὰ πρῶτα μέν. Sequitur sine articulo πρῶτα δ': quod notandum. SCHAEFER.]

ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
μητρὸς λοχευθεὶς πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
ἐγὼ δὲ σὸς, κεἰ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
πότμου φυτευθεὶς, σός γέ τοι καλούμενος,
ἄγω τὸν Ἄργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν.
οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
ἱκετεύομεν ξύμπαντες, ἐξαιτούμενοι
μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν ὁρμωμένῳ
τῷδ' ἀνδρὶ τοῦ 'μοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,
ὅς μ' ἐξέωσε κἀπεσύλησεν πάτρας.
εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων,
οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
πρός νύν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων,
αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικάθειν, ἐπεὶ
πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ·
ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
κἀγὼ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες.
ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὢ τάλας ἐγὼ,
κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται·
ὃν, εἰ σὺ τῇ 'μῇ ξυμπαραστήσει φρενὶ,

1323. ἐγὼ δ' ὁ σός. Articulus hîc ex indole linguæ adesse debet. Male in libris ἐγὼ δὲ σός.

[1323. ἐγὼ δὲ σὸς. Brunckius ἐγὼ δ' ὁ σὸς. SCHAEFER.]

1326. οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς ἱκετεύομεν. Pessime Johnsonus vertit: *qui te pro filiis horum et salute supplicamus.* ἀντὶ idem valet quod πρὸς in obtestationibus: et παίδων τῶνδε ad nullas alias personas referri potest, quam ad præsentes Œdipi filias: *per hasce tuas filias et tuam salutem.*

1329. Perperam in plurimis editionibus excusum video τοὐμοῦ πρὸς κασιγνήτου. Crasis est τοὐμοῦ ex τὸ ἐμοῦ. At cum elisione τοῦ 'μοῦ est τοῦ ἐμοῦ.

1333. πρὸς θεῶν ὁμογνίων. Eurip. Androm. 915. Ἀλλ' ἄντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον. Vide Lexicon.

1337. ἐξειληχότες. Sic cum Valckenario lego, quem vide ad Hippolytum, p. 251. Mendose in libris ἐξειληφότες.

1340. ξυμπαραστήσει. Turnebus ex Triclinio perperam dedit ξυμπαραστήσεις. Atticam formam, quam ubique reponimus, hic forte in codice suo repererat, pro qua Aldus dedit ξυμπαραστήσῃ. In membr. ξυμπαραστήσης. Verbum activum est et transitivum συμπαριστάναι, quod exstat apud Pindarum Olymp. vi. 72. Τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας πραΰμητίν τ' Ἐλευθὼ συμπαρέστασέν τε Μοίρας. Hîc vero neutralis significatio obtinet, quæ soli formæ mediæ inest.

βραχεῖ ξὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων,
στήσω δ' ἐμαυτὸν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
καὶ ταῦτα, σοῦ μὲν ξυνθέλοντος, ἔστι μοι
κομπεῖν· ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω.
ΧΟ. τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὕνεκ', Οἰδίπου,
εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορ', ἔκπεμψαι πάλιν.
ΟΙ. ἀλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῆσδε δημοῦχος χθονὸς
μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεὺς, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους,

1341. ξὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ. Sic B. T. et membr. a prima manu, superscripta altera lectione, quam Aldus prætulit, καὶ πόνῳ.

[1341. χρόνῳ. Al. πόνῳ, quod interpretamentum videtur vocis ὄγκῳ, alieno loco in textum insertum. SCHAEFER.]

[1342. στήσω σ' ἄγων. Hoc quoque participium ex illorum est numero, quæ omissa nemo requireret. Sic autem Sophocles Ὁμηρικῷ ζήλῳ. Quis enim non meminerit illius Il. II. v. 558. στῆσε δ' ἄγων? SCHAEFER.]

[1346. Οἰδίπους reponendum, quia seq. vs. orditur vox εἰπών. VALCKENÆR. Eurip. Phœn. v. 1434.]

1347. ἔκπεμψαι. In B. superscriptum ἔκπεμψον, nescio utrum pro varia lectione, an pro interpretamento. Sane præstat ἔκπεμψαι, *dimitte a te*. Eadem est vis verbi medii in Eurip. Androm. 826. Τέκνον, κάλυπτε στέρνα, σύνδησαι πέπλοις. Ubi in antiquissimo cod. scriptum σύνδησον, quod non aliter probari possit, quam si legatur σύνδησον πέπλους.

1348. τῆσδ' ὁ δημοῦχος. In omnibus libris, articulo perperam omisso, τῆσδε δημοῦχος.

[1348. τῆσδε δημοῦχος χθονός. Brunckius τῆσδ' ὁ δημ. χθ., in vulgata scriptura articulum perperam omissum causatus. Infra v. 1476. ἄνακτα χώρας τῆσδε. V. 1630. γῆς ἄνακτα. SCHAEFER.]

[1350. δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους. Particula si abesset, nemo facile desideraret. Nonnulla hujus usus exempla congessi ad L. Bos. Ellips. p. 784. (Dixi ibi: "Passim ante infinitivum ὥστε paullo durius deest. Tale est illud Herodoti L. I. c. 13. συνέβησαν ἐς τὠυτὸ ——, τόνδε βασιλεύειν." Alibi Herodotus hanc orationis duritiem, si qua est, evitat. L. I. c. 82. συνέβησαν ἐς λόγους συνελθόντες, ὥστε τριηκοσίους ἑκατέρων μαχέσασθαι. Similiter Strabo T. VI. p. 324. ποιοῦνται συμβάσεις, ὥστ' ἐξεῖναι κ. τ. λ.) et 924. Accedant hæc. Supra v. 969. s. εἴ τι θέσφατον πατρὶ χρησμοῖσιν ἱκνεῖθ', ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν. Euripides Supplic. v. 581. οὔτι μ' ἐπαίρεις ὥστε θυμῶσαι φρένας. Marklandus: "Abundare videtur ὥστε, ut persæpe ante Infinitivum. Hippol. 1327. Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε." Idem Hippol. v. 710. Br. ἀλλ' ἔστι κἀκ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον. Plato Phædr. c. 120. in. Τὸ μὲν δύνασθαι, ὦ Φαῖδρε, ὥστε ἀγωνιστὴν τέλεον γενέσθαι, κ. τ. λ. ubi v. Heindorf. [Mox pro Λυσίας f. scrib. Τισίας.] Idem Alcib. II. c. 12. in. ξυνέβαινεν αἰεὶ τῇ πόλει ἡμῶν. ὥστε καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν—δυστυχεῖν. Pari modo ὡς ponitur. Xenophon Anab. II. 2, 4. ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι, ὡς ἀναπαύεσθαι. ubi Interpretes tricari videntur. SCHAEFER.]

οὐ τἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο·
νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι, κἀκούσας γ' ἐμοῦ
τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὔποτ' εὐφρανεῖ βίον.
ὅς γ', ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,
τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας,
κἄθηκας ἄπολιν, καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,
ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
ταυτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
οὐ κλαυστὰ δ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα
τάδ', ἕως περ ἂν ζῶ σοῦ φονέως μεμνημένος.
σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον,
σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος
ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφοὺς
τὰς παῖδας, ἦ τἂν οὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος·
νῦν δ' αἵδε μ' ἐκσώζουσιν, αἵδ' ἐμαὶ τροφοὶ,
αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν·
ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ, πεφύκατον.
τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω
ὡς αὐτίκ', εἴπερ οἵδε κινοῦνται λόχοι

[1351. οὔ τ' ἄν. Vulgo οὔτ' ἄν. Brunckius οὐδ' ἄν. Conf. paullo post v. 1366. Schaefer.]

1351. οὐδ' ἄν ποτ'— id est οὐδέ ποτ' ἂν—Male in libris οὔτ' ἂν, quod qui retinuerunt, accipere saltem debuerunt pro οὔ τοι ἄν.

[1354. De hac orationis conversione v. Porson. ad Euripid. Hec. v. 1187. Schaefer.]

1360. κλαυστά. Turnebus e Triclinio κλαυτά. Vide Lexicon in Ἄκλαυστος.

1361. Libri omnes τάδ', ὥσπερ ἂν ζῶ: Johnsonus inepte, *sed mihi ferenda, sicut vivo.* Quod in membr. glossæ loco superscriptum est, non significationem tantum particulæ declarat, sed ipsissima est Sophoclea lectio, ἕως ἄν. Legendum itaque τάδ', ἕωσπερ ἂν ζῶ—Nunquam adhibuerunt Attici poëtæ ὡς pro ἕως. Paucissima quæ in contrarium afferuntur exempla, mendosa sunt, et facillime in integrum restituuntur. Vide quæ notavimus ad Eurip. Phœn. 89.

1367. αἱ δ' ἐμαὶ τροφοί. Sic bene Aldus. In membr. τροφαί. In T. αἵδ' ἐμοὶ τροφαί. In B. ἐμοὶ τροφοί.

1368. τὸ συμπονεῖν. Sic tres codd. Aldus ξυμπονεῖν.

1370. εἰσορᾷ. Sic membr. et Aldus. In aliis νῦν ὁρᾷ.

[1370. s. εἰσορᾷ. *ulciscitur.* Infra v. 1536. θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ'.—οὔ τί πω ὡς αὐτίκ'. Vertam *jamjam.* Similis enim videtur hæc phrasis tritissimis illis, ὅσον αὐτίκα, ὅσον οὔπω, etc. Schaefer.]

πρὸς ἄστυ Θήβης. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν
κείνην ἐρείψεις· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
πεσεῖ μιανθεὶς, χὡ ξύναιμος ἐξ ἴσου.
τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ,
νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοὶ,
ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
καὶ μὴ 'ξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς
τοιώδ' ἔφυτον. αἵδε γὰρ τάδ' οὐκ ἔδρων.
τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους
κρατοῦσιν, εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος
Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
σὺ δ' ἔῤῥ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ,
κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀρὰς,
ἅς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου
δορὶ κρατῆσαι, μήτε νοστῆσαί ποτε
τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ
θανεῖν, κτανεῖν θ' ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι.
τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τοῦ Ταρτάρου
στυγνὸν πατρῷον Ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ·
καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἄρη,
τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
καὶ ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε, κἀξάγγελλ' ἰὼν
καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα

1373. κείνην ἐρείψεις. Sic Turnebus nescio unde: in Aldina et tribus nostris codd. κείνην ἐρεῖ τις. Bona est emendatio.

1375. Occasionem priorum imprecationum Œdipi narrat Scholiastes, prolato testimonio ex parva Thebaide. Res aliter narrata erat in Epico Cyclo, cujus versus ad hanc historiam pertinentes servavit Athenæus l. xi. p. 465. Αὐτὰρ ὁ διογενὴς ἥρως ξανθὸς Πολυνείκης, Πρῶτα μὲν Οἰδίποδι καλὴν παρέθηκε τράπεζαν Ἀργυρέην Κάδμοιο θεόφρονος. αὐτὰρ ἔπειτα Χρύσεον ἔμπλησεν καλὸν δέπας ἡδέος οἴνου. Αὐτὰρ ὅ γ' ὡς φράσθη παρακείμενα πατρὸς ἑοῖο Τιμήεντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἔμπεσε θυμῷ. Αἶψα δὲ παισὶν ἑοῖσι μέτ' ἀμφοτέροισιν ἐπ' ἀρὰς Ἀργαλέας ἠρᾶτο· θεὸν δ' οὐ λάνθαν' Ἐριννύν. Ὡς οὐχ οἱ πατρῷά γ' ἐνὶ φιλότητι δάσαιντο, Ἀμφοτέροισι δ' ἀεὶ εἶεν πόλεμοί τε μάχαι τε.

1379. τοιώδ' ἔφυτον. Mendose in Aldina τοιάδ'—

1382. Δίκη ξύνεδρος Ζηνός. Pindarus Olymp. viii. 28. σώτειρα, Διὸς Ξενίου πάρεδρος Θέμις. Ad quem locum vide Schmidii notam. Supra, 1267. Αἰδὼς dicitur Jovis assidere solio.

πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὕνεκ' Οἰδίπους
τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτοῦ γέρα.
ΧΟ. Πολύνεικες, οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.
ΠΟ. οἴ μοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
οἴ μοι δ' ἑταίρων· οἷον ἆρ' ὁδοῦ τέλος
Ἄργους ἀφωρμήθημεν, ὢ τάλας ἐγώ;
τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα
ἔξεσθ' ἑταίρων, οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν,
ἀλλ' ὄντ' ἄναυδον τῇδε συγκύρσαι τύχῃ.
ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ
τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου,
μή τοί με, πρὸς θεῶν, σφῷν ἐάν γ' αἱ τοῦδ' ἀραὶ
πατρὸς τελῶνται, καί τις ὑμῖν ἐς δόμους
νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσμασι.
καὶ σφῷν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
τοῦδ' ἀνδρὸς, οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
ἔτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.
ΑΝ. Πολύνεικες, ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι.
ΠΟ. ὦ φιλτάτη, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε.
ΑΝ. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστά γε,
καὶ μὴ σέ γ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

1402. *οὐδὲ φωνῆσαί τινι.* Sic optime Tyrwhittus, eodem sensu quo Polynices ipse infra, 1429. *οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρα.* Mendose vulgo *φωνῆσαί τινα.*

[1402. *τινα.* Brunckius *τινι.* Fortasse sine necessitate. Conf. Porson. ad Euripid. Med. v. 719. Schaefer.]

1407. Aldus et membr. sic hunc versum exhibent: *Μή τοι με πρὸς θεῶν σφῶϊν γ' ἂν αἱ τοῦδ' ἀραὶ*— In B. *σφῶν γ' ἂν κἰ τοῦδ' ἀραί.* Turnebus e Triclinio dedit, *σφῶϊν ἄν γ' αἱ τοῦδ' ἀραί.* Quæ lectiones perinde sunt mendosæ. *σφῶϊν* dissyllabum Atticis poëtis prorsus inusitatum est. Veram lectionem minima mutatione restituimus, *σφῷν ἐάν γ' αἱ τοῦδ' ἀραὶ*— Pronomen *σφῷν* abundat, ut sæpe *μοι, σοι.* *Si vobis patris hujus diræ perficiantur.* Id est, *si quando patris hujus diras eventu comprobatas videritis.*

1417. *σέ τ' αὐτόν.* Perperam in omnibus libris *σέ γ' αὐτόν.* Perpetua est harum particularum confusio. Initio seq. versus Aldus edidit *ἀλλ' οὐχ οἷόν γε* pro *οἷόν τε.* Ferri potuit v. 1310. *αὐτός γ' ἐμαυτοῦ.*

[1417. Pro *γ'* Brunckius *τ'.* Sed jungendæ, opinor, particulæ *καὶ μή γε,* utpote formulam efficientes, in qua *γὲ* nunc continuo sequitur ve-

ΠΟ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε. πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν
στράτευμ' ἄγοιμι ταυτὸν, εἰσάπαξ τρέσας;
ΑΝ. τί δ' αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;
ΠΟ. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.
ΑΝ. ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει
μαντεύμαθ', ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;
ΠΟ. χρήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα.
ΑΝ. οἴ μοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρὸς, οἷ' ἐθέσπισεν;
ΠΟ. οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρηστοῦ, τὰ κρείσσω, μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν.
ΑΝ. οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;
ΠΟ. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς
ἔσται μέλουσα δύσποτμός τε καὶ κακὴ
πρὸς τοῦδε πατρὸς, τῶν τε τοῦδ' Ἐριννύων.
σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
θανόντ'· ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον.

tantem, nunc ab illa per unam aut plures voces dirimitur. Infra v. 1432. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ'. Persimilis formula est μήδε γε, cujus exemplum habemus infra v. 1541. 1743. SCHAEFER.]

1418. Libri omnes solœce, πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι— optativus potentialis particulam ἂν comitem requirit, et πῶς cum optativo sine ἂν Græce non adhibetur. Tam putidum solœcismum nimis stolida patientia tulerunt Sophoclis editores. Vide indicem nostrum in Aristophanem voce ἄν.

[1418. αὖθις αὖ πάλιν. Brunckius αὖθις ἂν πάλιν. Conf. Melet. Crit. I. p. 99. ubi quæ disputata sunt, nunc nolim pro certis indubitatisque haberi. In nostro quidem loco, invitis Codicibus, ἂν inserere non ausim. Theocritus Idyll. XXVII. v. 24. καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; quod canoni illi non magis favet, quam quod mox v. 38. legitur: πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω; Sed in hoc Strabonis loco T. V. p. 726. τίν' ἂν λάβωσι τάξιν; cum duo Codices habeant τίνα λάβωσι τάξιν; facile patiar mihi persuaderi, particulam a mala manu accessisse. SCHAEFER.]

1424. ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις. Sic cum Tyrwhitto lego. ὁρᾷς οὖν ὡς ἐκφέρεις ἐς ὀρθὸν τὰ μαντεύματα τοῦδε, ὃς—In libris ἐκφέρει sensu nullo aut pravo.

[1424. ἐκφέρει. Brunckius ἐκφέρεις. SCHAEFER.]

1426. χρήζει, χρησμῳδεῖ. Subscribi non debuit ι juxta auctorem Etymol. M. in χρήζω. Sed nescio an differentiam quam statuit veteres observarint. Verbum χρήζω ea significatione adhibet Euripides Helena, 524.

[1436. θανόντ'. Elisionem paullo rariorem dicit Porsonus Supplem.

μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'. οὐ γάρ μ' ἔτι
βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις. ΑΝ. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
ΠΟ. μή τοι μ' ὀδύρου. ΑΝ. καὶ τίς ἄν σ' ὁρμώμενον
ἐς προὖπτον Ἅδην οὐ καταστένοι, κάσι;
ΠΟ. εἰ χρὴ, θανοῦμαι. ΑΝ. μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.
ΠΟ. μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ. ΑΝ. δυστάλαινα τἄρ' ἐγὼ,
[a] ἤν σου στερηθῶ. ΠΟ. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ. σφῷν δ' οὖν ἐγὼ
θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν.
ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν.
ΧΟ. νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι — στροφὴ α'.
βαρύποτμα κακὰ
παρ' ἀλαοῦ ξένου,
εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει.
μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων
ἔχω φράσαι.
ὁρᾷ, ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ
χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα
τάδε παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω—

[a] εἰ ed. 1. 2.

præfat. ad Eurip. Hecub. p. XXIV. ed. Lips., iota dativi Atticos non libenter elidere obiter monens ad Orest. v. 584. Transpositione usus Lobeckius ad Ajac. p. 341. hunc locum sic scripsit: τάδ' εἰ θανόντι μοι τελεῖτ', ἐπεὶ οὔ μοι—— In qua ratione vereor ne dirimantur, quæ poëta arctissime juncta voluit, θανόντι et ἐπεί. Lucianus T. III. p. 671. πεινῶντ' ἔοικε μαστίχην μασσωμένῳ. SCHAEFER.]

1443. ἤν σου στερηθῶ. Sic ad linguæ normam legendum. Solœce libri omnes exhibent εἴ σου στερηθῶ. Probum esset εἴ σου στερηθήσομαι. Verum subjunctivus modus particulam εἰ respuit. (*h*)

[1444. καὶ τῇδε—χἀτέρᾳ. ἑτέρᾳ i. q. ἑτέρως. Euripidea Bacch. v. 893. s. Br. ἑτέρᾳ δ' ἕτερος ἕτερον ὄλβῳ καὶ δυνάμει παρῆλθεν. Æmil. Portus ad h. l.: "Adverbialiter sumendum pro ἑτέρως, ἄλλως, vel subaudiendum ὁδῷ. Alia via, alia ratione." Fugerunt hæc loca Lexicographos, qui modo Ionicum ἑτέρῃ norunt. Conf. Schneider. Lex. Gr. T. II. p. 703. a. SCHAEFER.]

1445. σφῷν μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν. Sic bene in T. In aliis κακῶν. Deterius in B. μήποτ' ἀνυστῆναι κακῶν, et ex emendatione, μή ποτ' ἂν στῆναι.

[1450. Κιγχάνει. Hanc formam defendit Eustathius Od. E. p. 1525, 16. Vulgo κιχάνει.]

1455. Aldus et membr. ἐπεὶ μὲν ἕτερα τάδε πήματ' αὖθις αὔξων ἄνω. At in B. τάδ' ἐπ' ἤματ' αὖθις, quod depravatum videri possit e lectione quam e Scholiasta eruit Canterus

ἔκτυπεν αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.
ΟΙ. ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν, εἴ τις ἔντοπος,
τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;
ΑΝ. πάτερ, τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς;
ΟΙ. Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται
βροντὴ πρὸς Ἅιδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.
ΧΟ. ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται ἀντιστρ. α'.
κτύπος ὅδ' ἄφατος
Διόβολος· ἐς ἄκραν
δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν.
ἔπτηξα θυμόν. οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ
φλέγει πάλιν.
τί μὰν ἀφήσει τέλος;
δέδια δ'. οὐ γὰρ ἅλιον
ἀφορμᾷ ποτ', οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς.
ὦ μέγας αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.
ΟΙ. ὦ παῖδες, ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
βίου τελευτὴ, κοὐκ ἔτ' ἔστ' ἀποστροφή.

Nov. Lect. vii. 11. τάδε παρ' ἦμαρ αὖθις. Forte verius esset ταῦτ' ἐπ' ἦματ' αὖθις.

1458. δεῦρο Θησέα πόροι. Sic codd. omnes et ipse Triclinius. Imperite Turnebus versus sustentandi gratia ἂν inseruit, Θησέ' ἂν πόροι. Scilicet ignorabat α finale accusativi nominum in εὺς apud Atticos semper produci. Vide Etymol. M. in Βασιλεύς. Suidam in Ἀτρέα. Clarkium ad Il. A. 265.

[1459. ΑΞΙΩΜΑ. βούλημα. SUIDAS.]

1463. Male Aldus contra metri rationem, κτύπος ἄφατος ὅδε. Male etiam seq. v. ἐς δ' ἄκραν. Languidum sermonem reddit istud δὲ, qui per asyndeta longe melius procedit. Versus est dimeter pæonicus brachycatal. Strophicum interpolavit Triclinius: παρά γ' ἀλαοῦ ξένου. Quæ facillima erat æquandorum metrorum ratio, eam non vidit hominis stupor.

1464. κτύπος Διόβολος. Eustathius ad Il. H. 479. Ἐκ τοῦ Ζεὺς σμερδαλέα κτυπέων, λαβὼν ὁ Σοφοκλῆς ἔφη τὸ, Μέγας κτύπος, ἄφατος, Διόβολος. ἐν οἷς δηλοῖ ἐκεῖνος, καὶ ὅτι βέλη Διὸς, οὐ μόνον κεραυνοὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ βρονταί. ὁμοίως καὶ τοὺς ῥαγδαίους ὑετοὺς, καὶ μάλιστα τοὺς χειμερίους, τοιούτῳ λόγῳ δύσομβρα βέλη λέγει. (Antig. 358.) [Conf. ad Il. T. p. 1188, 31.]

[1466. ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΣΤΡΑΠΗ. ἀντὶ τοῦ ταχεῖα. Ἔπτηξα θυμόν. οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ Φλέγει πάλιν. SUIDAS.]

1469. δέδια δ'. Sic recte T. et Turnebus ad metri rationem. Aldus perperam δέδια τόδ'—

1470. οὐδ' ἄνευ. Sic bene Heathius. Male in libris οὐκ ἄνευ.

ΑΝ. πῶς οἶσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;
ΟΙ. καλῶς κάτοιδ'· ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν
ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω.
ΧΟ. ἔα, ἔα. στροφὴ β'.
ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται
διαπρύσιος ὄτοβος.
ἵλαος, ὦ δαῖμον, ἵλαος, εἴ τι γᾶ
ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.
ἐναισίῳ δὲ συντύχοιμι,
μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν,
ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως.
Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.
ΟΙ. ἆρ' ἐγγὺς ἁνήρ; ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου, τέκνα,

1474. Et hunc versum pessime interpolavit Triclinius: Πῶς οἶσθα τοῦτο; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις;

[1474. ΤΩι ΤΟΥΤΟ συμβαλὼν ἔχεις; ταυτὸν, τῷ τοῦτο κρίνεις. τουτέστι, τίνι τεκμηρίῳ νοήσας, καὶ στοχασάμενος; Suidas.]

[1478. ΑΜΦΙΣΤΑΤΑΙ. περιΐσταται. Ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄττοβος. Suidas.]

[1479. ὄτοβος. v. Aj. 1202.]

1481. ἀφεγγές. Perperam in scholiis legitur ἀφθεγγὲς, sicuti scriptum est in B. T. prava lectio ex interpretatione ἄῤῥητον orta.

1482. ἐναισίου δὲ συντύχοιμι. Sic Aldus et veteres codd. In T. ἐναισίῳ. Apud Suidam ἐναισίμῳ, in Kusteri editione: Mediolanensis habet ἐναισίῳ. Illud tuetur Toupius i. 133. sed ei nequaquam ausculto. Verbum compositum sæpissime casum adsciscit, quicum simplex construi solet. Vide quæ notavimus ad Eurip. Or. 1291. cujus rei aliud illico se offert exemplum: ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμι, pro ἀκερδέος χάριτος. Vel, si mavis, μετάσχοιμι positum est pro σχοίην, et συντύχοιμι pro τύχοιμι.

[1482. ΕΝΑΙΣΙΜΟΣ. δίκαιος. καθήκων. Ἐναισίῳ δὲ συντύχοιμι. Μὴ δέ τῳ Πονηρῷν συντύχω. Suidas.]

[1482. ἐναισίῳ. Sic dedi non sine librorum auctoritate. Brunckius ἐναισίου. V. Toup. Emendat. T. I. p. 171. s. et Porson. Append. ad Toup. p. 445. Schaefer.]

[1484. ΑΚΕΡΔΗΣ ΧΑΡΙΣ. ἡ μὴ δεόντως διδομένη. ἧς φαῦλον τὸ κέρδος. Μὴ δ' ἄλαστον ἀκερδῆ χάριν ἀντ' ἰδὼν μετάσχοιμί πως. Suidas.]

1486. ἆρ' ἐγγὺς ὡνήρ; Perperam libri omnes contra metri et sermonis legem, ἀνήρ. Dixi supra vocem ἀνὴρ non aliter a Sophocle adhibitam fuisse, quam priore correpta. Præterea ἀνὴρ sine articulo hominem quemcunque significat, ut si Gallice diceres *y a-t-il un homme près d' ici?* sed quando de viro definito sermo est, linguæ indoles articulum abesse non patitur. Olim voces plene, absque unius literæ elisione pingebantur. Ubicunque ad pronuntiandi rationem scribimus ὡνὴρ ὡὐτὸς, in antiquissimis Sophoclis exemplaribus exaratum fuerat Ο ΑΝΗΡ, Ο ΑΥΤΟΣ, pro quibus serioris ævi minus docti librarii, ista per crasin legenda esse ignorantes, exararunt ἀνὴρ, αὐτὸς, omisso articulo, qui tamen in codd. nostris sæpissime

κιχήσεταί μου καὶ κατορθοῦντος φρένα;
ΑΝ. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;
ΟΙ. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην.
ΧΟ. ἰοὺ, ἰού. ἀντιστρ. β΄.
ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ'· εἴτ' ἄκραν
ἐπ' αἰγιαλὸν ἐναλίῳ
Ποσειδαωνίῳ θεῷ τυγχάνεις
βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων, ἵκου.
ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα

glossæ loco adscriptus conspicitur. Quod autem dixi, certam et definitam personam non aliter nomine ἀνὴρ indigitari, quam si ei adjungatur articulus, id verum esse nulla non ostendit pagina, ubi casus obliquos articulus semper comitatur, τὸν ἄνδρα, τἀνδρὸς, τἀνδρί. Sic passim τὸν αὐτὸν, τοῖς αὐτοῖς, τοὺς αὐτοὺς reperias pro *eundem, iisdem, eosdem;* nunquam vero pronomen hoc sensu sine articulo. Quod in obliquis non admittitur, id in recto locum habere posse nemo sibi persuadebit. Optime in Eurip. Medea, 769. Aldus ediderat οὗτος γὰρ ὡνὴρ, quod retinere debebam, ut et ejusdem dramatis v. 687. edere, Σοφὸς γὰρ ὡνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. In Rheso, 122. sinceram scripturam exhibet codd. Florentinus teste Valckenario ad Phœn. p. 274. Αἴθων γὰρ ὡνὴρ, καὶ πεπύργωται θράσει. Frequens est in Sophoclis exemplaribus hæc menda, qua ne fœdaretur hæc editio, sedulo cavi.

1488. Hunc versum Aldus perperam Choro tribuit.

[1490. ΣΦΙΝ. αὐτοῖς. καὶ ἀντὶ τῆς οἱ ἀντωνυμίας, παρὰ Σοφοκλεῖ. ἔδει γὰρ τελεσφόρον χάριν δοῦναι σφίσιν. οἱ αὐτῷ. Suidas.]

1490. ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην. Notanda hypallage, pro ἥνπερ ἔτυχον ὑποσχόμενος. Vide Eustathium ad Il. Δ. p. 505. et Kœnium ad libellum de Dialectis, p. 35. [87. ed. nov.]

[1490. "ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην male cepere Interpretes. Sensus est, *quam promisi, si ipse a Theseo id quod peterem, consequerer.*" Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 788. p. 65. edit. Lips. alt. Schaefer.]

1491. ἰοὺ, ἰού. Has voces Triclinius addidit, ut antistrophe numero versuum par esset strophæ.

[1492. ΑΚΡΑΝ ἐπὶ γύαλον. ἐπ' ἄκραν πέτραν. Suidas.]

1493. ἐπ' αἰγιαλόν. Sic bene Heathius. Libri omnes ἐπὶ γύαλον. Nec idcirco, ut nupero editori Parisino videtur, scribi debuit ἄκρον, quia αἰγιαλὸν generis est masculini. Nam ἄκραν non magis ad αἰγιαλὸν refertur, quam ad γύαλον, quod et ipsum generis est neutrius: sed ordo est, εἴτε ἄκραν βούθυτον ἑστίαν ἐπ' αἰγιαλὸν ἁγίζεις.

[1495. ΑΓΙΖΩΝ. ἁγιάζων. Ἀριστοφάνης. Ἔπειτα ταὐθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά. Βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων, ἵκου. Suidas.]

1496. Solœca videtur oratio, ὁ ξένος ἐπαξιοῖ σε παρασχεῖν χάριν. Ex communi loquendi more dicere videtur debuisse, παρασχεῖν σοι καὶ πολίσματι καὶ φίλοις χάριν. Post ἐπαξιοῖ distinguendum est commate: ἐπ-

καὶ φίλους ἐπαξιοῖ
δικαίαν χάριν παρασχεῖν, παθών.
σπεῦσον, ἄϊσσ', ὦ 'ναξ.
ΘΗ. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος,
σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία
χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.
ΟΙ. ἄναξ, ποθοῦντι προὐφάνης, καί σοι θεῶν
τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.
ΘΗ. τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ Λαΐου, νέορτον αὖ;
ΟΙ. ῥοπὴ βίου μοι. καί σ', ἅπερ ξυνήνεσα,
θέλω, πόλιν τε τήνδε, μὴ ψεύσας θανεῖν.
ΘΗ. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;
ΟΙ. αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι,
ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.
ΘΗ. πῶς εἶπας, ὦ γεραιὲ, δηλοῦσθαι τάδε;
ΟΙ. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς, τὰ πολλά τε
στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.
ΘΗ. πείθεις με. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ,
κοὐ ψευδόφημα. χὤ τι χρὴ ποιεῖν λέγε.
ΟΙ. ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἅ σοι

αξιοῖ σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους, ὥστε παθὼν παρασχεῖν δικαίαν χάριν. Perperam scripti et impressi libri παθῶν.

[1498. δικαίαν χάριν παρασχεῖν. Hic infinitivus quomodo intelligendus sit, docet Porsonus ad Euripid. Med. v. 1396. SCHAEFER.]

1499. σπεῦσον. Hanc vocem non agnoscunt veteres codd. in quibus hic versus mancus cum strophico non congruit. Defectum supplevit Triclinius.

[1502. ΟΜΒΡΙΑ χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα, ἢ Διὸς κεραυνός. SUIDAS.]

1506. τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ. Sic voces ordinandas esse nemo non videre poterat. Inconcinne vulgo θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ. Attici rarissime augmentum omittunt, quo nulla hîc poëtam adigebat necessitas.

[1507. ΝΕΟΡΤΟΝ. νέον. Τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ Λαΐου, νέορτον αὖ; SUIDAS.]

1514. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς. Sic tres codd. Male Aldus αἱ πολλαί. Nec melius Turnebus τὰ πολλά. Neutrum plurale πολλὰ, ut sæpissime, adverbii vicem sustinet. Glossa recte καταπολύ. Seq. v. στράψαντα dedi ex emendatione Jo. Piersoni Verisimil. p. 139. Male vulgo στρέψαντα.

1517. κοὐ ψευδόφημα. Perperam in B. T. ψευδόθυμα, quod mendose scriptum pro ψευδόμυθα; estque hoc glossema genuinæ vocis.

γήρως ἄλυπα τῆδε κείσεται πόλει.
χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν.
τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινὶ,
μήθ' οὗ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις·
ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε
δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ.
ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλῃς, μόνος·
ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ,
οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως.
ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χὤταν εἰς τέλος
τοῦ ζῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
σήμαιν'· ὁ δ' αἰεὶ τῷ 'πιόντι δεικνύτω.
χ' οὕτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν

1519. *γήρως ἄλυπα*, non significat *ἄλυπα ἕως γήρως*, ut perperam Scholiastes interpretatur, sed *ὑπὸ γήρως μὴ λυπηθησόμενα*: *quæ senium nunquam sentient, quæ nullo consenescent ævo.* Sic bene accipit Heathius, et miror a quoquam aliter accipi potuisse.

1526. *ἃ δ' ἐξάγιστα.* Huc pertinet Hesychii glossa: *Ἐξάγιστα. πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωσιωμένα, ἃ οὐχ οἷόν τε ἐκκομίζεσθαι τῶν ἱερῶν. ἔνιοι δὲ ἁγνὰ ἀπέδοσαν.* Erudita sunt, nec tamen usquequaque vera, quæ de hac voce disputat Abreschius ad Æschylum, p. 327. Animadvertere poterat ei Sophoclem significationem diversam tribuisse ab ea, qua Æschylus verbum *ἐξαγίζειν* adhibuit, quaque ipsum verbale ab aliis adhibetur. *ἐξάγιστα* hîc valet *valde sancta,* præpositione significationem intendente, ut recte Meibomio observatum. Nemo sibi facile persuadebit in hoc versu, *ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,* negationem ad verbum *κινεῖται* pertinentem, repetendam esse cum *ἐξάγιστα.* Prolata exempla nihil probant, quum in eorum nullo sit particula *μηδὲ,* quæ non negativa solum, sed etiam adversativa est, proinde non eo quo vult ille modo in prius membrum retrahi potest.

[1527. Post *μόλῃς* commate interpunxi, jungens *αὐτὸς μόνος. Αὐτὸς* et *μόνος* pariter diremta sunt in Euripid. Phœniss. v. 1244. s. Pors. SCHAEFER.]

1531. *ἀφικνῇ.* Sic membr. et Aldus. In aliis *ἀφίκῃ.*

1532. *ὁ δ' αἰεὶ τῷ 'πιόντι δεικνύτω.* De potestate adverbii *ἀεὶ* in hujusmodi formulis vide Valckenarium ad Herodotum, p. 353. et inde corrige errorem Mosis *Du Soul* hanc vocem ut otiosam Plutarcho eximenti, interpretesque laudanti, quod eam omiserint. Militum, qui e Cannensi pugna fuga evaserant, senatus jussu in Siciliam deportatorum, Marcellus opera uti volens a senatu veniam petiit ex iis continue exercitum supplendi, donec omnes in legionem transcripti fuissent; *αἰτούμενος ἐκ τούτων ἀεὶ τῆς στρατιᾶς τὸ ὑπολεῖπον ἀποπληροῦν.*

Σπαρτῶν ἀπ᾽ ἀνδρῶν. αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν.
θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὀψὲ δ᾽ εἰσορῶσ᾽, ὅταν
τὰ θεῖ᾽ ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ·
ὃ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
τὰ μὲν τοιαῦτ᾽ οὖν εἰδότ᾽ ἐκδιδάσκομεν.
χῶρον δ᾽, ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρὸν,
στείχωμεν ἤδη, μηδέ γ᾽ ἐντρεπώμεθα.
ὦ παῖδες, ὧδ᾽ ἕπεσθ᾽. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν
σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί.
χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ᾽, ἀλλ᾽ ἐᾶτέ με
αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
μοῖρ᾽ ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
τῇδ᾽, ὧδε, τῇδε βᾶτε. τῇδε γάρ μ᾽ ἄγει
Ἑρμῆς ὁ πομπὸς, ἥ τε νερτέρα θεός.
ὦ φῶς ἀφεγγὲς, πρόσθε που ποτ᾽ ἦσθ᾽ ἐμόν·
νῦν δ᾽ ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας.
ἤδη γὰρ ἕρπω, τὸν τελευταῖον βίον
κρύψων παρ᾽ Ἅδην. ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
αὐτός τε, χώρα θ᾽ ἥδε, πρόσπολοί τε σοὶ,
εὐδαίμονες γένοισθε· κἀπ᾽ εὐπραξίᾳ
μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί.

ΧΟ. Εἰ θέμις ἐστί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν στροφή.
καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
ἐννυχίων ἄναξ,
Ἀϊδωνεῦ, Ἀϊδωνεῦ . . . .
λίσσομαι μήτ᾽ ἐπίπονα,
μήτ᾽ ἐπὶ βαρυαχεῖ
ξένον ἐξανύσαι

[1534. Σπαρτῶν ὕπ᾽ ἀνδρῶν scribendum mihi videri, monui Melet. Crit. I. p. 83. SCHAEFER.]

1535. οἰκῇ, pro διοικῇ.

[1551. Eustath. Il. E. p. 581. Τὸ, τούσδε τέλος θανάτοιο κάλυψε, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἔθανον, ὅθεν λαβὼν Σοφοκλῆς ἔφη, τὸν τελευταῖον βίον κρύψων, ἤγουν τεθνηξόμενος.]

1560. λίσσομαι μήτ᾽ ἐπίπονα. Sic recte codd. veteres et Aldus. ἐπίπονα neutrum plurale pro ἐπιπόνως. Versus dimeter est trochaicus catal. ad quam metri formam antistrophicus revocandus est. In T. scriptum ἐπὶ πόνῳ; ut in scholiis legitur.

1562 ξανύσαι. Vulgo ineptissime ἐκτανύσαι. Scholiastam ἐξανύσαι le-

μόρῳ τὰν παγκευθῆ κάτω
νεκρῶν πλάκα, καὶ Στύγιον
δόμον. πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν
πημάτων ἱκνουμένων,
πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος αὔξοι.
ὦ χθόνιαι θεαὶ, σῶμά τ' ἀνικάτου ἀντιστρ.
θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
φασὶ πολυξένοις
εὐνᾶσθαι, κνυζᾶσθαί τ' ἐξ ἄντρων,
ἀδάματον φύλακ' Ἀΐδα,
λόγος αἰὲν ἀνέχει
. . . .
ὅν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
κατεύχομαι ἐν καθαρῷ
βῆναι ὁρμωμένῳ νερτέρας
τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰὲν ἄϋπνον.

gisse, ex ejus explicatione perspicuum est: nec aliter scribere potuit Tragicus, qui ἀνύειν et composita eodem, quo hîc modo, sæpius usurpat. Antig. 805. τὸν πάγκοιτον ὅθ' ὁρῶ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν. Aj. 606. κακὸν ἐλπίδ' ἔχων ἔτι με ποτ' ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον Ἅδαν. Loquendi forma elliptica est: plene ἐξανύσαι ὁδὸν εἰς τὰν νεκρῶν πλάκα. Vide Marklandum ad Eurip. Supplices, ubi similis est locutio v. 1142. ποτανοὶ δ' ἤνυσαν τὸν Ἀΐδαν.

[1564. Huc respicit Eustathius Il. Θ. p. 718, 35.]

[1570. πολυξέστοις. Omnino legendum πολυξένοις. Æschyl. Suppl. 163. τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων. MUSGRAVIUS.]

1571. κνυζᾶσθαι. Sic B. T. In aliis κνυζεῖσθαι.

1572. Aldus edidit ἀδάμαστον φύλακα παρ' Ἀΐδα. In B. ἀδάμαντος φύλακα παρ' Ἀΐδα. Prope verum accedit Triclinii lectio, quam sprevit Turnebus, licet Aldina meliorem, ἀδάμαστον φύλακ' Ἀΐδα. Legendum ad metri rationem ἀδάματον φύλακ' Ἀΐδα. Sicque versus hic, ut strophicus, dimeter est trochaicus catalect.

1574. ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου. Juxta Hesiodum Theogon. 306. natus erat Cerberus ex Echidna et Typhone. Initio versus ὃν referendum videtur ad personam quæ in versu qui ante hunc excidit, invocabatur: tametsi ad ipsum etiam Cerberum referri potest.

1578. τὸν αἰὲν ἄϋπνον. Sic codd. veteres et Aldus, quod et postulat tam metri quam sententiæ ratio. Cerberus enim invocatur, qui semper insomnis fuisse fingitur. Triclinius a sententia aberravit, sed metri rationem habuit legendo τὸν αἰὲν ἔνυπνον, quod ex mente Scholiastæ interpretatur τὸν ἀεὶ κοιμώμενον θάνατον. Scholiastæ lectionem αἰένυπνον agnoscit Eustathius, p. 1201. quæ metro plane repugnat.

[1578. ΑΙΕΝΥΠΝΟΣ. ὁ θάνατος ὁ

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἂν
τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντ', οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
φράσαι πάρεστιν, οὔτε τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.
ΧΟ. ὄλωλε γὰρ δύστηνος; ΑΓ. ὡς λελοιπότα
κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο.
ΧΟ. πῶς; ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ;
ΑΓ. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον.
ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε, καὶ σύ που παρὼν
ἔξοισθ', ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος.
ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν
χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως

ἀεὶ κοιμώμενος. ὑφὲν δὲ ἀναγνωστέον. Σοφοκλῆς. σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον. ἀείυπνος, ὁ ἀεὶ κοιμώμενος. SUIDAS.]

1581. οὔθ' ὁ μῦθος. Sic B. T. et membr. etiam a secunda manu. Primo scriptum fuit οὔ τῳ, ut Aldus edidit.

[1584. Hic locus et olim multum mihi negotii facessivit, neque nunc quid eo faciam satis perspicio. Quid, si conjicias τό γ' αἰεί? Similiter in Trachin. v. 80. pro εἰς τὸν ὕστερον Reiskius legit εἰς τό γ' ὕστερον, quod mihi quoque in mentem venit. SCHAEFER.]

[1584. ΑΕΙ. εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ, καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάττειν. ὡς καὶ Ὅμηρος. ἔχων κότον ἐμμενὲς αἰεί. καὶ Σοφοκλῆς· ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο· τουτέστι, τὸ μακρὸν γῆρας τῆς ζωῆς. SUIDAS. Eustath. Il. Δ. p. 501. Αἰὼν δὲ τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς· καθ' ὃ σημαινόμενον καὶ Ἡρόδοτος τελευτῆσαι τὸν αἰῶνά φησι τὸ θανεῖν. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ζωὴν ἀνθρώπου τὸν ἀεὶ βίοτόν φησι· τοιοῦτον δέ παρ' αὐτῷ καὶ τὸ, (Aj. 342.) τὸν εἰσαεὶ λεηλατήσει χρόνον ἤγουν ἕως ἂν ζῇ.]

[1587, 9. Citat Suidas in οἶσθα.]

1588. ὑφηγητῆρος. Sic una voce in veteribus codd. scriptum. In T. ut in Aldina divisim ὑφ' ἡγητῆρος. Vide ad priorem Œdipum 1260.

1590. ὀδόν. Asperatur hæc vox in veteribus codd. ut et apud Eustathium, qui hujus loci meminit p. 156. Ὅτι δὲ οὐδὸς παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι, ὡς εἴρηται, γίνεται, δηλοῦσι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων, ὁδὸν δίχα τοῦ υ γράφοντα τὸν οὐδὸν ἐν τῷ, Καταράκτην ὁδὸν χαλκοῖσι βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον. Sed certum est eam tenuari debere. Vide Lexicon in Ὅδος.

[1590. ΟΔΟΣ. οὐδός. Σοφοκλῆς. ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταφράκτην οὐδὸν, τουτέστι τὴν φλιὰν, χαλκοῖσι γῆθεν ἐρριζωμένον. περὶ τοῦ Ἅιδου φησί. SUIDAS.]

1592. κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ. Perperam libri omnes πολυσχίστῳ.

[1593. ΚΟΙΛΟΥ ΚΡΑΤΗΡΟΣ. τοῦ

Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα·
ἀφ' οὗ μέσος στὰς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου,
κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου,
καθέζετ'· εἶτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς·
κἄπειτ' ἀΰσας παῖδας, ἠνώγει ῥυτῶν
ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν·
τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον
πάγον μολούσα, τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ
ταχεῖ 'πόρευσαν ξὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ᾗ νομίζεται.

μυχοῦ. τὰ γὰρ κοῖλα οὕτως ἐκάλουν ἐκ μεταφορᾶς. ὅθεν καὶ τὰ Αἴτνης κοιλώματα κρατῆρες καλοῦνται. Σοφοκλῆς. κοίλου πέλας κρατῆρος. SUIDAS.]

[1594. ΞΥΝΘΗΜΑΤΑ. ὑπομνήματα. Σοφοκλῆς. οἷ τὰ Θησέως Πειρίθου τε κεῖται πιστὰ ξυνθήματα, ἃ ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς Ἅδου καταβάσεως. SUIDAS.]

1595. Corrupta est hujus loci in libris omnibus scriptura. Sic eum exhibuit Aldus: Ἐφ' οὗ μέσου στὰς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου, Κοίλης τ' Ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου Καθέθετ'· εἶτ' ἔδυσε δυσπινεῖς στολάς. Quatuor hîc indicantur puncta, quorum in medio substitit Œdipus, et desedit; κοῖλος κρατὴρ, πέτρα Θορικίη, κοίλη ἄχερδος, λάϊνος τάφος. Juxta vulgatam lectionem stetit Œdipus simul super quatuor his locis, quod absurdum est. Proinde nihil juvat Canteri emendatio legentis κἀπὶ λαΐνου τάφου. Quin legendum omnino: Ἀφ' οὗ μέσος στὰς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου, Κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου, 'καθέζετ'· εἶτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς. Ceteras Aldinæ lectionis mendas jam sustulerant alii editores. καθέζετ' Turnebus dedit: ἔλυσε Stephano debetur. Utrumque repræsentant codd. nostri B. T. ΑΧΕΡΔΟΣ utrum nomen sit appellativum, an loci cujusdam proprium, sunt qui dubitent. *Pirum silvestrem* significat, et κοίλη ἄχερδος *sepem*, αἱμασιὰν notare possit, qua locus ubi substitit Œdipus una ex parte claudebatur. Vide Eustathium, p. 1748. l. 47. Locus inter Atticæ pagos recensetur Ἀχερδοῦς, cujus gentile Ἀχερδούσιος. Sed illius patrius casus esset Ἀχερδοῦντος, non Ἀχέρδου. Suidas in Ἄχερδος legit κἀπὸ λαΐνου τάφρου.

[1596. ΑΧΕΡΔΟΣ. Σοφοκλῆς. κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφρου. SUIDAS.]

[1597. ΔΥΣΠΙΝΗ. τὰ ἐρρυπωμένα, τὰ ῥυπαρὰ, πῖνος γὰρ, ὁ ῥύπος. Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ἤδη τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα. καὶ αὖθις· εἶτ' ἔδυσε δυσπινεῖς στολάς. SUIDAS.]

[1597. καθέζετ'. Vulgo 'καθέζετ'. V. Porson. Supplem. præfat. ad Euripid. Hecub. p. XVIII. s. ed. Lips. alt. SCHAEFER.]

1600. τὼ δ'. Sic bene T. et Scholiastes: quod etiam in B. superscriptum vulgato τὰ—Perperam in impressis τάδ'.—Cererem, quam hîc epitheto εὔχλοον distinguit, Athenienses colebant Χλόης appellatione, cujus mentio apud Comicum in Lysistr. 835.

[1600. ΠΡΟΣ ΟΨΙΝ. πρὸς θεωρίαν. Σοφοκλῆς. Τὸν δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς προσόψιον πάγον μολοῦσα, τὰς δ' ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ πόρευσαν ξὺν χρόνῳ. SUIDAS.]

ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν,
κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο,
'κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
'ρίγησαν, ὡς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
πατρὸς πεσοῦσαι ἔκλαιον, οὐδ' ἀνίεσαν
στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
ὁ δ', ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν,
πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν· Ὦ τέκνα
οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμὰ, κοὐκ ἔτι
τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
σκληρὰν μὲν, οἶδα, παῖδες. ἀλλ' ἓν γὰρ μόνον
τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα·
τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχεθ', οὗ τητώμεναι
τὸ λοιπὸν ἤδη τοῦ βίου διάξετε.—
τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι

[1604. *δρῶντος.* "pro *δρωμένου.*" Brunckius ad v. 74. Sic Trachin. v. 196. *τὸ ποθοῦν.* SCHAEFER.]

[1605. *ἀργόν. infectum.* Theognis v. 597. s. Brunck. *ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι Ἀργά.* ut probabiliter emendavit Eldikius Suspic. Specim. p. 2. SCHAEFER.]

1606. *ἐκτύπησε Ζεὺς χθόνιος,* Eurip. Hippol. 1212. *Ἔνθεν τις ἠχὼ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς, Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, Φρικώδη κλύειν.*

[1606. ΧΘΟΝΙΑΣ *βροντὰς καὶ χθόνιος Ζεὺς, ὁ καταχθόνιος.* SUIDAS.]

[1611. ΠΤΥΞΩΜΑΙ. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι μὴ καταβραχῶ. ἀντὶ τοῦ καλύψωμαι. σκεπάσωμαι. καὶ Σοφοκλῆς. Ὁ δ', ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν, Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν ὦ τέκνα.* SUIDAS.]

[1618, 9. Citat Suidas. v. Ph. 383.]

1619. Aldus edidit *τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον διάξετον,* metro ruente ob syllabæ defectum: nec aliter scriptus est hic versus in tribus codd. Turnebus e conjectura, ut videtur, *αὖ* inseruit, quod nihili est. Recte Wesselingius Observat. p. 97. reponit *εὖ*. *Vult enim pater, filias, se misero liberatas, tandem felicius ævum acturas.* Verba sunt ipsius viri doctissimi. Sic autem ista cum præcedentibus cohærent: *κοὐκ ἔτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν.* Wesselingio obloquitur nuperus Parisinus editor, qui quum *αὖ* tuetur nulla auctoritate invectum, non animadvertit se nebulam pro Junone amplecti.

[1619. Ascivi scripturam Suidæ T. III. p. 464. Brunckius *τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὖ διάξετον. εὖ* illud infeliciter excogitatum: nam adversatur et verbis *οὗ τητώμεναι,* et omnino affectui, qui divinum hunc locum (sed quid non *θεῖον* in Coloneo, principe, si recte sentio, fabularum Sophoclearum ?) pervadit tenerrimus. SCHAEFER.]

λύγδην ἔκλαιον πάντες. ὡς δὲ πρὸς τέλος
γόων ἀφίκοντ', οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοὴ,
ἦν μὲν σιωπή· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
θώϋξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας
στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας.
καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός·
  Ὦ οὗτος, οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται.—
ὁ δ', ὡς ἐπῄσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα.
κἀπεὶ προσῆλθεν, εἶπεν· Ὦ φίλον κάρα,
δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις,
ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἑκὼν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί.—

[1621. ΛΥΓΔΗΝ. λύζοντες. ἢ ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι, Λύγδην ἔκλαιον ἅπαντες. Et ΜΟΥΣΑΙ καλαὶ, καὶ Ἄπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω. συντάττεται κατ' ἐπικράτειαν τοῦ ἄῤῥενος. ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. Λύγδην ἔκλαιον πάντες. δύο θηλειῶν οὐσῶν, καὶ ἑνὸς ἄῤῥενος, Οἰδίποδος, καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν. SUIDAS.]

1622. οὐδέ τ' ὠρώρει βοή. Sic emendate scriptum in tribus codd. ut Aldus, Turnebus, et Stephanus ediderunt. Prava lectio et prava distinctio recentiores editiones invasit, οὐδ' ἔτ' ὀρώρει βοή.

[1622. οὐδ' ἔτ'. Al. οὐδέ τ'.—Vitio typographico ὀρώρει tres Brunckianæ laborant. SCHAEFER.]

[1623. s. Porsonus ad Euripid. Phœniss. v. 5. corrigit φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς Θεῶν ἐθώϋξ'. [Omissi a librariis substantivi θεὸς exemplis nunc addo (conf. Meletem. Crit. I. p. 52. et Ind. Verbor. p. 152. b.) var. lect. ad Sophocl. Œd. R. v. 95. et 655. Erf. it. ad Aristophan. Plut. v. 859. Hemst.] SCHAEFER.]

1624. θώϋξεν αὐτόν. Exemplum hîc habemus omissi augmenti in aoristo, quod rarissimum est apud poëtas Atticos, nec tamen mendosum. Sic in Trach. 767. Ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ, καὶ προσπτύσσετο. Vide quæ notavimus ad Euripidis Androm. 955. Bacchas 1123. et ad Æschyli Persas 414. Ridicule Heathius legendum pronuntiat ἐθώϋξεν.

[1625. φόβῳ δείσαντας. Sic ὕπνῳ γ' εὕδοντα Œd. Tyr. 65. φόβῳ τάρβουσαν Trach. 176. φρίκῃ τρέμουσαν Eurip. Tro. 1043. ταρβοῦντες φόβῳ Herc. F. 973. PORSONUS.]

[1626. πολλὰ πολλαχῇ. Hoc, alienissimum a divina majestate, si rem æstimes ex nostro sensu, tamen non dedecebat Græcorum Δία τὸν χθόνιον deosque illi ministrantes. SCHAEFER.]

[1633. ΚΑΤΑΙΝΕΣΑΝΤΟΣ. συγκαταθεμένου.— Λέγεται δὲ καταινοῦντες, ἀντὶ τοῦ συγκαταθέμενοι. Σοφοκλῆς. καὶ καταίνεσον μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἑκών. SUIDAS.]

[1635. μέλλῃς. scil. τελεῖν. Conf. infra v. 1773. s. φρονῶν εὖ jungendum

ὁ δ᾽, ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
κατήνεσεν τάδ᾽ ὅρκιος δράσειν ξένῳ.
ὅπως δὲ ταῦτ᾽ ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίπους
ψαύσας ἀφαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων, λέγει·
Ὦ παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ
χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ᾽, ἃ μὴ θέμις,
λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
ἀλλ᾽ ἕρπεθ᾽ ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.—
τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
στένοντες ὡμαρτοῦμεν. ὡς δ᾽ ἀπήλθομεν,
χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες, ἐξαπείδομεν
τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ᾽ ἔτι,
ἄνακτα δ᾽ αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
χεῖρ᾽ ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινοῦ τινὸς
φόβου φανέντος, οὐδ᾽ ἀνασχετοῦ βλέπειν.
ἔπειτα μέντοι βαιὸν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ,
ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ᾽ ἅμα,
καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
μόρῳ δ᾽ ὁποίῳ κεῖνος ὤλετ᾽, οὐδ᾽ ἂν εἷς
θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.

infinitivo qui præcedit, τελεῖν. Valet *benevole.* Longe aliter Musgravius. SCHAEFER.]

[1636. οὐκ οἴκτου μέτα. *non ejulans et lamentans,* quamvis commotus miseratione. SCHAEFER.]

1639. ἀφαυραῖς χερσίν. Male vulgo ἀμαυραῖς. Has voces jam supra commutatas vidimus v. 1018.

1640. τὸ γενναῖον. Subauditur κατά. Perperam in B. T. pro φρενὶ scriptum φέρειν.

[1640. τὸ γενναῖον. i. e. γενναίως. Theocritus Eidyll. I. v. 41. κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς. Archias Epigr. I. v. 1. πορθεῖς με τὸ κρήγυον. ad q. l. Jacobsius citat Valckenar. ad Theocriti Dec. Eidyll. p. 68. SCHAEFER.]

1641. μηδ᾽ ἃ μὴ θέμις. Sic legendum esse jam viderat Henr. Stephanus, qui ita scriptum esse in quibusdam codd. observavit. Id e nostris solus habet B. a secunda manu.

[1643. ὁ κύριος. Rarum hoc pro ἄναξ, δημοῦχος, κοίρανος, etc. SCHAEFER.]

[1646. ΑΣΤΑΚΤΙ. πολυστακτί. Πολυδακρύτως τὸν νεκρὸν παραπέμπων, ἔκλαιεν ἀστακτί. Καὶ αὖθις. Ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις Στένοντες ὡμαρτοῦμεν. SUIDAS.]

[1650—1652. Citat Suidas in Ἐπίσκιον.]

1651. χεῖρ᾽ ἀντέχοντα κρατός. Male in B. T. ἔχοντα χεῖρα κρατός.

οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποντία
θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ·
ἀλλ' ἤ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων
εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλάμπετον βάθρον.
ὡνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς, οὐδὲ σὺν νόσοις
ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν,
θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.
ΧΟ. ποῦ δ' αἵ τε παῖδες, χ' οἱ προπέμψαντες φίλων;
ΑΓ. αἵδ' οὐχ ἑκάς. γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας.
ΑΝ. αἶ, αἶ. φεῦ, 'στὶν, ἔστι νῷν δὴ στροφὴ α'.
οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυτον
ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν,
ᾧ τινι τὸν πολὺν
ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν,
ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν
ἰδόντε καὶ παθοῦσαι.

[1659. ΕΞΕΠΡΑΞΕΝ· ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλεν. SUIDAS.]

[1660. ΘΥΕΛΛΑ. συστροφὴ ἀνέμου. Καὶ πνεῦμα κατελθὸν εἰς τὸ πεδίον πολὺ, θύελλάν τε, καὶ στροβίλους ἤγειρεν, ὥστε καὶ τὸ καθεστηκὸς νυκτὸς διαφέρειν οὐδέν. καὶ αὖθις Σοφοκλῆς. —Οὔτε ποντία Θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότε χρόνῳ. SUIDAS.]

1662. γῆς ἀλάμπετον βάθρον. Codd. et impressi ἀλύπητον. Alteram lectionem Scholiastæ memoratam prætuli, cujus significatio huic loco aptior est. Nec quî regulis analogiæ repugnare vox ἀλάμπετος Piersono Verisimil. p. 165. videri potuerit, satis intelligo. Sane a verbo λάμπω derivatur ἀλαμπὴς, quod exstat Trachin. 691. unde ἀλάμπετος. Postremum hoc legitur in veteri epigrammate in Heraclitum apud Diogenem Laertium, et in Analectis nostris, tom. iii. p. 259. Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλεο βίβλον Τοῦ 'Φεσίου· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός. Ὀρφνὴ καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον· ἢν δέ σε μύστης Εἰσαγάγῃ, φανεροῦ λαμπρότερ' ἠελίου. Piersoni conjecturæ futiles sunt, nec referri dignæ.

1663. ὡνήρ. Perperam in libris ἀνήρ.

[1666. ΠΑΡΕΙΜΗΝ. συγχωρήσαιμι. Σοφοκλῆς. Οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν. Τουτέστιν, οὐκ ἂν συγχωρήσαιμι. SUIDAS.]

1674. εἴχομεν. Male contra metri anapæstici legem Aldus et codd. veteres ἔχομεν.

[1675. ΑΛΟΓΙΣΤΑ παροίσομεν. ἀδιήγητα κακὰ βαστάξομεν. Σοφοκλῆς. ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν. SUIDAS.]

1676. ἰδόντε καὶ παθοῦσαι. Sic in B. T. In ceteris παθοῦσα, minus eleganter. At Sophoclem scripsisse opinor ἰδόντε καὶ παθόντε.

ΧΟ. τί δ' ἔστιν; ΑΝ. οὐκ ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.
ΧΟ. βέβηκεν; ΑΝ. ὡς μάλιστ' ἂν[a] εἰς πόθον λάβοις.
τί γάρ; ὅτῳ μήτ' Ἄρης, μήτε
πόντος ἀντέκυρσεν, ἄσκο-
ποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν ἐν ἀφα-
νεῖ τινι μόρῳ φαινόμεναι.
τάλαινα· νῷν δ' ὀλεθρία
νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκε.
πῶς γὰρ ἤ τιν' ἀπίαν γᾶν, ἢ
πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι, βίου
δύσοιστον ἕξομεν τροφάν;
ΙΣ. οὐ κάτοιδα. στροφὴ β'.
κατά με φόνιος Ἀΐδας ἕλοι
πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ
τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλ-
λων βίος οὐ βιωτός.
ΧΟ. ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα,
τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς

[a] ἐν πόθῳ ed. 1. 2.

1678. Ista personis aliter dividi possent. In T. ita distributa sunt, ut ea exhibemus. In vett. codd. ut in Aldina versus 1679. et tres sequentes Choro tribuuntur. In membr. ex librarii oscitantia Chori persona linea inferius quam oportuit notata fuit, nempe ante versum 1682. qui versui 1679. subjectus est, quia in illo codice versus in singulis paginis per tres columnas digesti sunt in eadem transversa linea se invicem excipientes. Hanc personarum distinctionem secutus est in versione Vitus Winsemius; nostram Georgius Ratallerus. Erudito Britanno in nova editione Pentalogiæ Io. Burtoni tertia placet: nempe βέβηκεν absque interrogatione Antigonæ continuari, reliquamque versus partem cum quatuor sequentibus Choro tribui.—εἰς πόθον λάβοις. Vulgo εἰ πόθῳ. Canterus legendum conjecerat ἐν πόθῳ λάβοις. Elegantior est nostra lectio, quam ob oculos probabile est habuisse librarium codicis T. in quo scriptum a prima manu εἰ πόθον. (*i*)

[1679. τί γάρ; *quidni?* Sic Euripid. Orest. v. 476. Pors. ubi hæc formula Reiskium fefellit. SCHAEFER.]

1683. Versus dimeter est iambicus, ut antistrophicus 1710. Proinde τάλαινα non est in duali.

1688. Hic versus et quatuor sequentes in Aldina et veteribus codd. Antigonæ continuantur.

1693. Recte in Turnebi editione excusum, ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα. Nam hîc duo adjectiva numero duali posita sunt, ut ex antistrophico versu 1720. liquet.

1694. τὸ φέρον. Temere solicitatur hæc lectio ab eruditis viris, quibus legi placet τὸ παρόν. *Quod*

χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν φλέγεσθον·
οὔ τοι κατάμεμπτα.
ΑΝ. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. ἀντιστρ. α'.
καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ φίλον, ἦν φίλον,
ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
ὦ πάτερ, ὦ φίλος,
ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος,
οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοί ποτε,
καὶ τᾷδε μὴ κυρήσεις.
ΧΟ. ἔπραξεν οὖν— ΑΝ. ἔπραξεν οἷον ἤθελε.
ΧΟ. τὸ ποῖον; ΑΝ. ἇς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας
ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει νέρθεν
εὐσκίαστον αἰὲν, οὐδὲ
πένθος ἔλιπ' ἄκλαυστον. ἀεὶ

fors fert, τὸ φέρον ἐκ θεοῦ. Sic Terentius Phorm. i. 2. 88. Quod fors feret, feremus æquo animo. Palladas in Epigr. Analectorum nostrorum tom. ii. p. 482. Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρου. Hîc φέρον accipi debet pro φερόμενον, activum pro passivo, ut in exemplis quæ protulimus ad v. 74.

[1694. Citat Suidas in τὸ φέρον.]

[1694. ΦΕΡΕΙΝ. ὑπομένειν βαστάζειν. λαμβάνειν.—φέρον, οὐδετέρως. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χρή. SUIDAS.]

1695. In hunc et sequentem versum mala manus alienas voces infersit, quas ipsa metri ratio spurias esse ostendit. In Aldina et veteribus codd. legitur: φέρειν χρὴ, μηδ' ἄγαν οὕτω φλέγεσθον. οὔ τοι κατάμεμπτ' ἔβητον. Antistrophici autem versus in iisdem libris sic leguntur: λήγετε τοῦδ' ἄχους. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς. In his legitima metri forma non aliter concinnari potest, quam si, recisis insititiis, ad hunc modum disponantur: Χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν Φλέγεσθον· Οὔ τοι κατάμεμπτα. Λήγετον τοῦδ' ἄχους, κακῶν γὰρ Οὐδεὶς δυσάλωτος.

[1697. ἄρ' ἦν. ἦν passim dicitur loco præsentis ἐστὶ, inprimis comitem habens particulam ἄρα. Ælianus de Nat. Anim. XV. c. 17. in. Φυσικὴ δ' ἄρα ἦν κοινωνία τις κ. τ. λ. SCHAEFER.]

1698. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ φίλον, ἦν φίλον. Versus est dimeter anapæsticus, ut strophicus 1671. Proinde legi debet, ut eum exhibemus. In veteribus codd. καὶ γὰρ ὃ μηδαμῆ δὴ τὸ φίλον φίλον. In T. scriptum ὃ, et apposita inepta glossa, λείπει διδούς. In Aldina, καὶ γὰρ ὃ μηδαμῆ τὸ φίλον φίλον. Quibus in lectionibus nec metri nec sententiæ habita ratio. De μηδαμὰ ultima brevi vide quæ notavimus ad Æschyli Persas 429.

1703. καὶ τᾷδη μὴ κυρήσεις. Perperam vulgo καὶ τάδε, metro et sententia reclamante: male etiam κυρήσῃς. Recte in T. τᾷδε cum glossa τῇδε: in membr. a prima manu κυρήσεις.

1704. ἔπραξεν οἷον ἤθελε. Sic in Aj. 967.—ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν, Ἐκτήσαθ' αὑτῷ, θάνατον, ὅνπερ ἤθελε.

1708. ἄκλαυστον. Sic bene membr. Vulgo ἄκλαυτον.

γὰρ ὄμμα σε τόδ᾽, ὦ πάτερ, ἐμὸν
στένει δακρύον· οὐδ᾽ ἔχω
πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν
ἀφανίσαι τοσόνδ᾽ ἄχος. ἰὼ, μὴ
γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες· ἀλλ᾽
ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι.
ΙΣ. ὦ τάλαινα, ἀντιστρ. β΄.
τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὧδ᾽
ἔρημος, ἄπορος, ἐπιμένει,
σέ τ᾽, ὦ φίλα . . . .
πατέρος ὧδ᾽ ἐρήμας;
ΧΟ. ἀλλ᾽ ἐπεὶ ὀλβίως γ᾽ ἔλυσε
τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίου,
λήγετον τοῦδ᾽ ἄχους· κακῶν γὰρ
οὐδεὶς δυσάλωτος.
ΑΝ. πάλιν, φίλα, συθῶμεν. στροφὴ γ΄.
ΙΣ. ὡς τί ῥέξωμεν;
ΑΝ. ἵμερος ἔχει με— ΙΣ. τίς;
ΑΝ. τὰν χθόνιον ἑστίαν ἰδεῖν—
ΙΣ. τίνος; ΑΝ. πατρός. τάλαιν᾽ ἐγώ.
ΙΣ. θέμις δὲ πῶς τάδ᾽ ἐστί; μῶν οὐχ ὁρᾷς—

1710. δακρύον. Triclinius nescio qua socordia dedit δακρύρροον. Intellexit versum esse dimetrum iambicum, sed non meminit observationis quam ipse fecit ad priorem Œdipum 1515.

[1712. s. μὴ—ἔχρῃζες. Scholiastes: ἀντὶ τοῦ, μὴ ὤφελες. Qui usus verbi χρῄζειν perrarus est. SCHAEFER.]

1719. πατέρος, Libri omnes πατρός.

[1722. ΑΧΟΣ. λύπη σιωπὴν ἐπιφέρουσα. παρὰ τοῦτο καὶ ἀχνύμενος. τουτέστι λυπούμενος. Λήγετε τοῦδ᾽ ἄχους. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς. ἀντὶ τοῦ δύσληπτος. ἀλλ᾽ εὐάλωτος. SUIDAS.]

1725. In membr. ὡς τί ῥέξομεν. Quæ scriptura si probetur, hic versiculus cum præcedenti in unum contribuendus, qui senarius erit; sicque duo primi antistrophes in unum coalescent: Φίλαι τρέσητε μηδέν. Ἀλλὰ ποῖ φύγω; ὡς, *ut* finale significans, sæpe cum futuro indicativi construitur. Vide Eurip. Med. 1316. nostræ editionis. Alcest. 74. ubi juxta veteres libros omnes legendum: Στείχω δ᾽ ἐπ᾽ αὐτὴν, ὡς κατάρξομαι ξίφει. Androm. 717. Ἔπαιρε σαυτὴν, ὡς ἐγὼ, καίπερ τρέμων, Πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι. Haud minus bona videtur ceterorum librorum lectio, ὡς τί ῥέξωμεν; sic supra, 398. ὅπως τί δράσῃ.

1727. τὰν χθόνιον. Sic B. T. recte. Vulgo τὰν χθονίαν.

1728. τάλαιν᾽ ἐγώ. Perperam in libris ἔγωγε.

ΑΝ. τί τόδ' ἐπέπληξας; ΙΣ. καὶ τόδ', ὡς—
ΑΝ. τί τόδε μάλ' αὖθις . . . . .
ΙΣ. . . . .
ἄταφος ἔπιτνε, δίχα τε παντός.
ΑΝ. ἄγε με, καὶ τότ' ἐνάριξον.
ΙΣ. αἶ αἶ, δυστάλαινα. ποῖ δῆτ'
αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,
αἰῶνα τλάμων ἕξω;
ΧΟ. φίλαι, τρέσητε μηδέν. ἀντιστρ. γ'.
ΑΝ. ἀλλὰ ποῖ φύγω;
ΧΟ. καὶ πάρος ἀπεφύγετον
σφῷν τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς.
ΑΝ. φρονῶ— ΧΟ. τί δῆθ' ὑπερνοεῖς;
ΑΝ. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω.
ΧΟ. μηδέ γε μάτευε. μόγος ἔχει—
ΑΝ. καὶ πάρος· ἐπεὶ . . . . .
τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὕπερθεν.
ΧΟ. μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι.
ΑΝ. ναί, ναί. ΧΟ. ξύμφημι καὐτός.
ΑΝ. φεῦ, φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;
ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἡμᾶς
δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει;
ΘΗ. παύετε θρήνων, παῖδες. ἐν οἷς γὰρ

1739. ἀπεφύγετον. Male in libris ἀπεφεύγετον.

[1742. μολούμεθ'. Futurum activi usurpasse dicendus est Rhianus IV. v. 11., si cum Vaticano libro legas: χαίρετε, καλοὶ παῖδες, ἐς ἀκμαίην δὲ μολεῖτε ἥβην, καὶ λευκὴν ἀμφιέσεσθε κόμην. Sed mihi magis placet sic scribere: χαίρετε, καλοὶ παῖδες, ἐς ἀκμαίην δὲ μόλοιτε ἥβην, καὶ λευκὴν ἀμφιέσασθε κόμην. In Christodori Ecphr. v. 128. μολοῦντος mutandum in μολόντος. SCHAEFER.]

1749. ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἡμᾶς. Sic legendum esse, tam structuræ quam metri ratio arguit. De se et sorore loquitur Antigone, ποῖ μόλωμεν. Tum, quemadmodum strophicus 1735. versus hic trochaicus dimeter esse debet. Perperam in libris ἐλπίδων γὰρ ἐς τί με.

1751. παύετε θρήνων. Sic in scholiis legitur, ut primus edidit Henr. Stephanus. Codd. παύετε θρῆνον. Hos versus male Choro tribui in libris cum Tyrwhitto et Heathio censeo. Vulgo claudicante versu ξυναπόκειται.

χάρις ἡ χθονία νῦν ἀπόκειται,
πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.
ΑΝ. ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.
ΘΗ. τίνος, ὦ παῖδες, [a] χρείαν ἀνύσαι;
ΑΝ. τύμβον θέλομεν
προσιδεῖν αὐταὶ πατρὸς ἡμετέρου.
ΘΗ. ἀλλ' οὐ θεμιτὸν κεῖσ' ἐστὶ μολεῖν.
ΑΝ. πῶς εἶπας, ἄναξ, κοίραν' Ἀθηνῶν;
ΘΗ. ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος,
μήτε πελάζειν ἐς τούσδε τόπους,
μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει.
καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς
χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον.
ταῦτ' οὖν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,
χὠ πάντ' ἀΐων Διὸς Ὅρκος.
ΑΝ. ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,
ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς
τὰς Ὠγυγίους πέμψον, ἐάν πως
διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
τοῖσιν ὁμαίμοις.
ΘΗ. δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅποσ' ἂν

[a] χρείας ed. 1. 2.

[1752. νῦν ἀποκεῖται Porsonus.]

1754. προσπίτνομεν. Male in veteribus codd. ut in Aldina, προσπίπτομεν, solemni librariorum errore in hac forma. πίτνειν prima brevi frequenter adhibent Tragici, ubi metri lex syllabam longam verbi πίπτειν non admittit.

1755. τίνος χρείαν. Libri omnes χρείας, contra structuræ legem. τίνος χρείαν ἀνύσαι θέλουσαι; verbum ἀνύσαι cum quarto casu semper construitur. (*j*)

1758. Aldus et codd. omnes habent ἀλλ' οὐ θεμιτὸν κεῖσε μολεῖν. Turnebus σοι infersit. Melius nos κεῖσ' ἐστὶ μολεῖν.

1773. καὶ πάντα γ' ὅσ' ἄν. Aldus et membr. καὶ πάνθ' ὅσα ἄν. In B. καὶ πάνθ' ὅσ' ἄν.

[1773. ὅποσ' ἄν. Ita lege: non ὅσα ἂν cum editis, neque ὅσά γ' ἂν cum Heathio. Vide Æschyl. Prom. 121. Theb. 876. 934. Aristoph. Pac. 558. Porsonus.]

μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν,
καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔῤῥει,
πρὸς χάριν. οὐ γὰρ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.
ΧΟ. ἀλλ' ἀποπαύετε, μήτ' ἐπὶ πλείω
θρῆνον ἐγείρετε.
πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

[1774. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. χρήσιμα. δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅσα πρόσφορ' ὑμῖν πρὸς χάριν. SUIDAS.]

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΧΟΡΟΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΦΥΛΑΞ.

ΑΙΜΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΑ Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τοῦτον Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ θάπτειν πειρᾶται. καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει χῶμα· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν. οὗτοι τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες, οὐδὲν ἧττον ἐφρούρουν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὑροῦσα τὸν νεκρὸν, ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύτην ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἵμων, ὁ Κρέοντος υἱὸς, ὃς ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας, ἑαυτὸν ἐπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένῃ ἀγχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος· ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη, ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν κατασφάζει. καὶ τέλος θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐντεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος, ἀνῄρηται· ἐφ' ᾗ καὶ Αἵμων [a] δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διε-

[[a] δυσπαθήσας. Δυσπαθεῖν Lexicographi nostri aut plane omiserunt, aut minus quam oportebat curarunt. Moschus Idyll. IV. v. 83. s. οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι μητέρι δυσπαθέοντος· —— Imprimis Plutarchus

χρήσατο. ἐπὶ δὲ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνεῖλε.

Τὸ μὲν δρᾶμα τῶν καλλίστων Σοφοκλέους. στασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωΐδα ἱστορούμενα, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην, ἃς ὁ μὲν Ἴων ἐν τοῖς διθυράμβοις καταπροισθῆναί φησιν ἀμφοτέρας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας [b] ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους· Μίμνερμος δέ φησι τὴν μὲν Ἰσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευτῆσαι. τὸ δὲ δρᾶμα τὴν ἐπιγραφὴν ἔσχεν ἀπὸ τῆς παρεχούσης τὴν ὑπόθεσιν Ἀντιγόνης.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντιγόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος, δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τίκτει τὸν Μαίμονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων· προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη· ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων. τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκους, Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, θάνατος Αἵμονος, καὶ μόρος Εὐρυδίκης, τῆς Αἵμονος μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο τριακοστὸν δεύτερον.

frequentavit. Moral. T. I. p. 297. ἐν δὲ τῷ φιλοσοφεῖν αὖ πάλιν δυσπαθοῦντα κ. τ. λ. Alia ex Plutarcho exempla habent H. Stephanus et Schneiderus. Frequentarunt etiam Grammatici. V. Etymolog. M. c. 159, 36. et Hesych. T. II. c. 1264. SCHAEFER.]

[b] Perperam in codice scriptum ὑπὸ Λαομέδοντος. Notus Laodamas Eteoclis filius ex Apollodoro aliisque auctoribus quos ad illum laudat in notis doctissimus Editor, p. 643. καταπροισθῆναι, seu potius καταπροιχθῆναι, significat ὑβρισθῆναι, *stupratas fuisse,* vel *quorumvis ludibrio expositas fuisse.*

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω ΚΟΙΝΟΝ αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
ἆρ' οἶσθ' ὅ, τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, οὔτ' ἄτης ἄτερ,

[1. Eustath. Il. E. p. 612. Εὐριπίδης δὲ τὸν Ὁμηρικὸν παραποιήσας νοῦν λέγει που δριμέως κοινὸν ἐνυάλιον, τὸν ἀδελφικὸν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, κοινὸν αὐτάδελφον κάρα.]

[2. ὅ, τι si genuinum est, (habent autem et libri omnes, et vero etiam Scholiastes,) dicam positum pro ὁτιοῦν, ὁτιδήποτε. Callimachus H. in Dian. v. 18. s. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς. Pausanias II. 9. 7. τόπον ὅντινα εἰπών. Conf. Bastii Epist. Crit. p. 114. s. 201. SCHAEFER.]

[3. νῷν ζώσαιν Scholiastes habet pro dativis: ego pro genitivis. SCHAEFER.]

4. οὔτ' ἀτήριον. Libri omnes scripti et impressi οὔτ' ἄτης ἄτερ, quod absurdum est et plane contrarium ejus, quod sententia postulat. Manifesta est lectionis depravatio, librarii socordiæ tribuenda. De hoc loco egi ad Æschyli Prom. 1021. ubi conjecturam protuli, vulgata lectione, qua nihil deterius esse possit, sane meliorem, οὔτ' ἀήσυλον. Postmodo vero sagaciori investigatione genuinam lectionem deprehendere mihi visus sum, οὔτ' ἀτήριον. Legitimæ formæ sunt ἀτηρὸς, ἀτήριος: ut ἀλιτηρὸς, ἀλιτήριος: ἐπώνυμος, ἐπωνύμιος apud Pindarum. ἔντοπος, ἐντόπιος: et alia permulta. Frequenter occurrit ἀτηρός: rarior est altera forma, cujus exemplum in promptu non habeo. Citatur quidem ex Æschylo in Eumen. 1010. sed metri anapæstici lex ostendit pro ἀτήριον ibi reponendum esse ἀτηρόν. Satis est vocem esse probi commatis, et analogiæ regulis haud repugnare.

[4. οὔτ' ἄτης ἄτερ. Lege οὔτ' ἄτης ἔχον. Pro gl. ἀτηρ`` suprascriptum, et in ἄτερ depravatum, locum vocis ἔχον occupavit. PORSON.]

[4. ἄγης ἄτερ. Libri omnes ἄτης ἄτερ, pro quo Brunckius ex conjectura dedit ἀτήριον. Nostrum debetur sagacissimo Coraio. " Si mutaveris," inquit, " ΑΤΗΣ ἄτερ, quod ceteris manifesto repugnat, in ΑΓΗΣ ἄτερ, hoc idem erit quod φθόνου ἄτερ, ἄφθονον, ἄζηλον, adeoque ἄνολβον, δυστυχές. Sic a Sophocle opponuntur inter se ἄζηλον et ὄλβιον Trach. v. 284. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον. Ἄγη secun-

οὔτ' αἰσχρὸν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ
τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι, κεἰσήκουσας; ἤ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
οὔθ' ἡδὺς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη.
AN. ᾔδη καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.

dum Suidam significat ζῆλος, et Hesychius Æschyli citat testimonium, ut demonstret, ἄγαις esse idem quod ζηλώσεσι. Sin ἄγης ἄτερ interpretari placet τιμῆς s. δόξης ἄτερ, (v. eosdem Lexicographos v. ἄγη, ἀγητοὶ s. ἀγετοὶ,) hæc locutio valet ἄτιμον, ἄδοξον, ἀκλεὲς, id quod eodem redit." Prior interpretatio verior; jungitur enim ἄγης ἄτερ voci ἀλγεινόν. De ἀδοξίᾳ in proximo versu agitur. SCHAEFER.]

[7. In Scholio ad h. v. προσενεκτέον mutandum in προενεκτέον. Vitium passim obvium. V. not. ad L. Bos. Ellips. Gr. p. 605. SCHAEFER.]

[10. Τὸ ἄταφον ῥιφθῆναι erat inter τὰ τῶν ἐχθρῶν κακὰ, inter mala quæ hostis ab hoste perpetiebatur. Id nunc στείχει πρὸς τοὺς φίλους, infertur amicis: qua nulla major cogitari potest infelicitas, nulla fœdior contumelia. Sic etiam Musgravius interpretatur: verissime, opinor. SCHAEFER.]

[11. μῦθος—φίλων. Ajac. v. 221. s. ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν. Lucianus T. II. p. 916. κατὰ τὸν τῆς Ὕδρας μῦθον. ubi v. Reitz. Quod ibi Codex habet περὶ τῆς Ὕδρας, a glossatore profectum est. V. Dorvill. ad Charit. p. 592. SCHAEFER.]

[15. Eustathius Il. Δ. p. 487, 1. Τὸ δὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο περίφρασίς ἐστι τοῦ προώδευσαν. Ἐκ δὲ τούτου τοῦ πρὸ ὁδοῦ συνετέθη ὁ Φροῦδος. Οἷον, Φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ, μείων λόγος. Καὶ, Ἐπεὶ δὲ φροῦδος Ἁργείων (sic cum aspero) στρατὸς, ὅ ἐστιν ἐπεὶ ᾤχοντο οἱ Ἀργεῖοι· ὁμαλῶς μὲν οὖν ἐκφωνεῖται τὸ πρὸ ὁδοῦ. Τραχύφωνον δὲ τὸ φροῦδος, λαμβανόμενόν ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανοῦς σκωπτικῶς.]

18. ᾔδη. Sic Scholiastam legisse, quis non colligat ex ejus nota, ἀντὶ τοῦ ᾔδεα? Hunc locum in animo habuisse probabile est Eustathium ad Il. A. p. 50.

ΙΣ. τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.
ΑΝ. οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων,
τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ
χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς·
τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαί τινα,
ἐᾷν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
θησαυρὸν, εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.
τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ,

20. καλχαίνουσ'—Eurip. Heracl. 40. Ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνω τέκνοις.

[20. Eustathius Il. A. p. 51. Ὅτι δὲ κάλχη ἡ πορφύρα, καὶ ἀπ' αὐτῆς Κάλχας ὁ ἢ πορφύρων ὅ ἐστιν ἐν βάθει βυσσοδομεύων μαντικὰ, ἢ ἀλλοῖά τινα, ἢ ὁ κατὰ χρόαν οἷον κάλχεος, ἤγουν πορφύρεος καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ὁμηρικοῦ φοίνικος, καὶ ὅτι καλχαίνειν ἔπος, ἢ τὸ πορφύρειν κατὰ νοῦν βύθιον ὡς ἐκ τῆς κάλχης, ἢ τὸ μαντεύεσθαι ὡς ἐκ τοῦ Κάλχαντος, δῆλον ἀπὸ τῶν παλαιῶν.]

21. τὼ κασιγνήτω—τὸν μὲν, τὸν δέ. Pro τῶν κασιγνήτων τὸν μὲν, τὸν δέ. Simile est schema in his Homeri versibus, quibuscum hunc Tragici locum comparat Eustathius, p. 517. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος, Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν. Sic infra, 561. τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν, τὴν δὲ—pro τῶν παίδων τῶνδε τὴν μὲν, τὴν δὲ—

[21. Eustathius Il. E. p. 517. ad v. ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος, Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν.—Ὅμοια δὲ τῷ ῥηθέντι κατὰ τοὺς υἱοὺς τοῦ Δάρητος σχήματι, καὶ ἕτερα μυρία οὐ μόνον παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις. ἐν οἷς καὶ Σοφοκλέους τὸ, τὼ κασιγνήτω, ἤγουν τοὺς κασιγνήτους, τὸν μὲν π. τ. δ. ἀ. ἴ.]

25. τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον θεοῖς. Sic legendum. Confer 77. 745. 1070. Male vulgo νεκροῖς.

[25. νεκροῖς. Brunckius θεοῖς. Schaefer.]

27. τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι. Sic libri omnes, sine οὐ, quod infra, 544. additum. Vide notam ad priorem Œdipum 1387.

[29. Eustath. Od. Γ. p. 1466, 7. Ὅτι ὥσπερ ὁ τραγικὸς Κρέων τοῦ Πολυνείκους, οὕτω καὶ ὁ Ὁμηρικὸς Νέστωρ τοῦ Αἰγίσθου τὸ καὶ ἄταφον καὶ ἄκλαυστον ῥιφῆναι καταψηφίζεται.]

30. εἰσορμῶσι. Sic optime eruditus Britannus in nova editione Pentalogiæ Io. Burton. Vulgo εἰσορῶσι sensu nullo. Conjecerat Valckenarius ad Phœn. p. 549. ἐνθοροῦσι, minus feliciter. πρὸς χάριν valet ἕνεκα, ut infra, 908. τίνος νόμου πρὸς χάριν, id est τίνος ἕνεκα νόμου. Apud Euripidem Med. 541. πρὸς ἰσχύος χάριν, idem est ac πρὸς βιὰν, κατ' ἰσχὺν, seu, ut loquitur Noster Phil. 594. πρὸς ἰσχύος κράτος.

[30. Vulgatam lect. defendit Eustathius Il. Θ. p. 719, 9. αὐτοῖς, οὐ τοῖς ἁπλῶς, οἷον καὶ τοῖς σπερμοφάγοις, ἀλλὰ τοῖς πρὸς χάριν ὁρῶσι βορᾶς τῆς ἀπὸ σαρκῶν.]

κἀμοὶ, λέγω γὰρ κἀμὲ, κηρύξαντ' ἔχειν,
καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσι
σαφῆ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
οὐχ ὡς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ,
φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα,
εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή.

ΙΣ. τί δ', ὦ ταλαίφρων, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λύουσ' ἂν εἴθ' ἅπτουσα προσθείμην πλέον;

ΑΝ. εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει.

ΙΣ. ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;

ΑΝ. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.

33. *τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι.* Libri omnes *τοῖς μὴ εἰδόσι,* in quibus hiatus est quem non ferebant Atticorum aures. *η ει* apud Atticos poëtas in unam syllabam semper coalescunt. Vide Not. ad Œd. Col. 1155. *οὐκ* inseri debuit, ut in priore Œdipo 221. *Ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.*

[33. *τοῖσι μὴ εἰδόσι.* Sic correxerunt quod libri habent *τοῖς μὴ εἰδόσι.* Brunckius dedit *τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι.* Schaefer.]

40. Legitur vulgo *λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα,* manifesta depravatione: nam quæ inter duo verba oppositio debet esse, nulla hîc est, quum *λύειν τὸν νόμον* prorsus idem sit, quod *θάπτειν.* Mendam esse in alterutra voce nemo non vidit. Priori eam subesse pronuntiavit Toupius Cur. Nov. in Suidam, p. 104. et legendum esse *κλύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα.* Sed cui hoc placere possit, is nullum elegantiæ sensum habuerit. Quis non intelligit poëtam duobus oppositis uti debuisse, qualia sunt Latina *assentire* et *contradicere*? Longe acutius Canterus viderat in Scholiastæ interpretatione genuinum verbum latere, quod pro *θάπτουσα* reponendum esset: verum e depravatis scholiis, quibus utebatur, nihil boni eruere potuit. Nos e Regiis membranis scholion emendatum dedimus, et inde Tragici manum restituimus: *εἰ δὲ γράφεται ἢ ἐφάπτουσα, ἀντὶ τοῦ λύουσα τὸν νόμον, ἢ ἐπιβεβαιοῦσα αὐτόν.* Opposita sunt *λύειν* et *ἐφάπτειν, solvere* et *adstringere.* Librarii error ex *'φάπτουσα* fecit *θάπτουσα,* eo procliviori lapsu, quo magis ei obversabatur *sepulturæ* cogitatio, cujus tam frequens in hac fabula, et statim ab initio, mentio. Dubitari non potest, quin hæc sit vera lectio, quam si mihi membranæ Regiæ non obtulissent, aliorum conjecturis prætulissem Eldickii facilem et elegantem emendationem, etiamsi a veteri scriptura paulo longius recedat: *λέγουσ' ἂν, ἢ πράσσουσα.*

[40. *εἴθ' ἅπτουσα.* Vide Aj. 1316. *Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθὼς, Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.* Similiter *εἴτε* ponitur Œd. Tyr. 517. Æschyl. Agam. 1405. Porson.]

42. *ποῦ γνώμης.* Sic membr. et Aldus. In T. *ποῖ.* Turnebus, nescio unde, *πῆ.* Perpetua fere harum vocularum confusio.

[43. *ξὺν τῇδε—χερὶ* quomodo intelligenda sint, docui p. 154. ed. Erfurdt. minor. Sic Ajac. v. 1047.

ΙΣ. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόῤῥητον πόλει;
ΑΝ. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς,
ἀδελφόν. οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι.
ΙΣ. ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.
ΙΣ. οἴ μοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο,
πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί·
ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνὴ, διπλοῦν ἔπος,
πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
τρίτον δ' ἀδελφὼ δύο μίαν καθ' ἡμέραν
αὐτοκτονοῦντε τὼ ταλαιπώρω, μόρον
κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα, σκόπει,
ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.
ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι
ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα·
ἔπειτα δ', οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.

s. τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν Μὴ ξυγκομίζειν. Schaefer.]

48. τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν. Omissum in libris omnibus pronomen, flagitante sensu reposui.

53. In membr. διπλοῦν πάθος, superscripta altera lectione quam agnoscit Scholiastes, ἔπος. Vide Valckenarium ad Phœn. p. 153. et Lennepium ad Phalaridis Epistolas, p. 100.

55. ἀδελφὼ δύο. Sic emendate in August. et in T. Aldus edidit δύω, quam formam Atticis poëtis prorsus esse inusitatam ad Comicum satis adstruximus.

[56. αὐτοκτονοῦντε. Ita Coraius emendavit vulgatum αὐτοκτενοῦντε, quod Lexicographi, D. Scotto præeunte, ab αὐτοκτείνω, prorsus barbaro illo, derivant. Conf. Schneider. Lex. T. II. p. 690. a. ed. alt. Vulgata tamen scriptura facit, ut meminerim Euripidei illius σταδιοδραμοῦμαι Hercul. Fur. v. 865. Musgr. cujus non aliud præsens dici potest quam σταδιοτρέχω, quod non minus barbarum videtur. Schaefer.]

[57. ἀλλήλοιν Erfurdtio est genitivus: mihi dativus. Philoct. v. 197. s. τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ Τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη. Ibid. v. 1138. s. ὅσ' ἐφ' Ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς. Homerus Il. V. v. 882. μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Frequentissimus hic usus præpositionis ἐπί. Schaefer.]

ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
ξύγγνοιαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ
περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.
ΑΝ. οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι
πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα.
ἀλλ' ἴσθ' ὁποῖά σοι δοκεῖ. κεῖνον δ' ἐγὼ
θάψω. καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
ὅσια πανουργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος,
ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.
ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.
ΙΣ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι· τὸ δὲ
βίᾳ πολιτῶν δρᾷν, ἔφυν ἀμήχανος.
ΑΝ. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοι'· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον
χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
ΙΣ. οἴ μοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου.
ΑΝ. μὴ μοῦ προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.
ΙΣ. ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ
τοὔργον· κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὔτως ἐγώ.

[67. Eustath. Il. Η. p. 686, 18. τὸ πέρας παντὸς πράγματος τέλος λέγεται, καὶ ἡ ὑπεροχικὴ ἀξία, ὡς τὸ, τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. Vide Il. Κ. p. 818, 59. Λ. 881, 29.

[67. Memoriæ vitio ut Euripidis laudat Eustathius ad Il. Κ. p. 789. Porson.]

[67. Eustath. Il. Δ. p. 484. Λαμβάνεται δέ ποτε τὸ περιττὸν καὶ οὐκ ἐπὶ ἐπαίνῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ, Τὸ γὰρ Περισσὰ πράττειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.]

71. ὁποῖα. Neutrum plurale. Sic codd. Aldus et Scholiastes. Perperam Turnebus ὁποία.

79. βίᾳ πολιτῶν, *invitis civibus*. In recentioribus editt. additum fuit ad hunc locum satis ineptum scholion, βίᾳ, ἀντὶ τοῦ βιαίως. quo auctore nescio. Ista nec in Romana, nec in Florentina editione leguntur.

[80. Eustath. Il. Ρ. p. 1109, 37. Ὅτι δὲ προὔχεσθαι καὶ τὸ προφασίζεσθαι λέγεται, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ προὔχοιο, ἀντὶ τοῦ προφασίζοιο. Vide Il. Ψ. p. 1303, 39.]

[80. Eustath. Il. Ζ. p. 652, 29. Τὸ δὲ σῆμα ἐπίχευε παραφράσας ὁ Σοφοκλῆς, τάφον χῶσαι εἶπεν, ὅ ἐστιν ἀναχωματίσαι.]

83. πότμον. Lectionem hanc agnoscit Scholiastes. In codd. βίον, quod a librario suppositum fuisse videtur ignorante in πότμον priorem corripi, ut in Œd. T. 271.

[83. Vulgo μή μου. Sed h. l. pronomen est ὀρθοτονούμενον. Schaefer.]

ΑΝ. οἴ μοι· καταύδα. πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
ΙΣ. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
ΑΝ. ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ', οἷς μάλισθ' ἁδεῖν με χρή.
ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς.
ΑΝ. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θηρᾷν οὐ πρέπει τἀμήχανα.
ΑΝ. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκῃ.
ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο. πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
ΙΣ. ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλ- στροφὴ α'.
λιστον ἑπταπύλῳ φανὲν
Θήβᾳ τῶν πρότερον φάος,
ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας
ἁμέρας βλέφαρον, Διρκαί-
ων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα,
τὸν λεύκασπιν ἐξ Ἀργόθεν

[86. Vide Porson. ad Euripid. Hec. 624.]

[88. Eustath. Il. Σ. p. 1140, 27. Θερμὰ δὲ δάκρυα, οὐ μόνον τὰ φύσει τοιαῦτα, ὅτε πρόσφατα ῥέουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξ ἐνδιαθέτου, ὡς τῶν μὴ τοιούτων οὐκ ἐνθέρμων ὄντων. Καὶ ἔστι συνηθὲς τὸ θερμὸν καὶ τοιαύτην σημασίαν ἔχειν· Ὁποῖόν τι σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ τὸ, θερμὴν ἐπὶ ψ. κ. ἔ. Idem Od. A. p. 1407, 48. ἡ τραγῳδία δὲ τὸν κενὴν θαλπωρὴν ἔχοντα, κεναῖς ἐλπίσι λέγει θερμαίνεσθαι, καὶ θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχειν.]

[93. ἐχθαρεῖ habent Codices aliquot. Brunckius cum aliis ἐχθρανεῖ. SCHAEFER.]

97. μὴ οὐ καλῶς. In E. T. altera negatio omissa.

100. ἀελίου. Perperam Aldus ἀελίοιο.

[100. Eustath. Il. A. p. 161. Γίνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄω τοῦ ῥηθέντος, καὶ ἐκ τοῦ ἕλη ἡ θερμασία, ἀέλιος, ὡς τὸ ἀκτὶς ἀελίου παρὰ Σοφοκλεῖ.]

102. τῶν πρότερον. Sic membr. recte. Ceteri τῶν προτέρων.

106. Aldus et codd. veteres τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν, metro claudicante. Inepto additamento Triclinius defectum supplevit, πρίν. Legendum τὸν λεύκασπιν ἐξ Ἀργόθεν. Sic Homerus Il. Θ. 304. Τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν

φῶτα βάντα πανσαγίᾳ,
φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ
κινήσασα χαλινῷ,
ὃς ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ Πολυνείκους
ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,
ὀξέα κλάζων, αἰετὸς ἐς γᾶν
ὣς, ὑπερέπτα,
λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανὸς
πολλῶν μεθ' ὅπλων,
ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσι.
στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονί- ἀντιστρ. α΄.
αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ
λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα,
ἔβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων
αἱμάτων γένυσι πλησθῆ-
ναί τε, καὶ στεφάνωμα πύργων
πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν.
τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλῳ
δυσχείρωμα δράκοντι.
Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
ὑπερεχθαίρει· καί σφας ἐσιδὼν
πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους,
χρυσοῦ καναχῇ χὐπεροπλίαις,

ὠπυιομένη τέκε μήτηρ. ad quem versum Eustathius: περισσῶς δὲ κεῖται ἡ ΕΞ πρόθεσις καὶ ἐν τῷ ἐξ Αἰσύμηθεν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐξ οὐρανόθεν, καὶ ἐν ἄλλοις. Ceterum numero singulari τὸν φῶτα, Argivos omnes significat, quo schemate nihil magis obvium.

[106. Eustath. Il. X. p. 1270, 21. καλεῖ δὲ καὶ τὸν Δηΐφοβον ἐν τούτοις λευκάσπιδα, οἷα ἐπίσημον, ὡς εἰκὸς, ἔχοντα λευκὸν σάκος. Καθὰ καὶ Ἀργεῖοι παρὰ Σοφοκλεῖ λευκάσπιδες ἱστοροῦνται.]

108. ὀξυτέρῳ. Sic liquido E. gl. ταχυτάτῳ. Male vulgo ὀξυτόρῳ.

110. ὃς, scilicet ὁ λεύκασπις φὼς ἐξ Ἀργόθεν βὰς, qui quidem ὑπερέπτα, ἀρθεὶς ἐξ ἀμφιλόγων νεικέων Πολυνείκους. Perperam vulgo ὃν—Πολυνείκης, sine ulla legitimæ structuræ forma. Sic legendum esse vidit etiam eruditus Britannus apud Heathium.

114. πτέρυξ λευκῆς χιόνος, notat τὴν λευκὴν ἀσπίδα. Vide Eustathium, p. 1055. l. 28. Hesychius: πτέρυγες, σκέπαι.

130. χρυτοῦ καναχῇ, χὐπεροπλίαις. Aldus et codd. χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπτίας, sine ullo sensu. ὑπεροπλία

παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ, βαλβίδων
ἐπ' ἄκρων ἤδη
νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι.
ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντάλωθεὶς στροφὴ β΄.
πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ
βακχεύων ἐπέπνει
ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ'
ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων
μέγας Ἄρης δεξιόσειρος.
ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις
ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη·
πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὣ πατρὸς ἑνὸς
μητρός τε μιᾶς φύντε, καθ' αὑτοῖν
δικρατεῖς λόγχας στήσαντ', ἔχετον
κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.
ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα ἀντιστρ. β΄.
τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ.

apud Homerum occurrit penultima producta, Il. Α. 205. ᾗς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ. Ex crasi copulæ καὶ in χὐπεροπλίῃσι prima producitur.

[131. Eustath. Il. Η. p. 674, 13. παλτὸν εἶδός τι ὅπλου, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς· καὶ παλτὸν πῦρ, τὸ κεραύνιον.]

134. ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε. Sic Aldus et veteres codd. quam lectionem agnoscit Eustathius, p. 1701. Ista suo more interpolavit Triclinius.

138. Aldus hunc versum sic edidit: εἶχε δ' ἄλλᾳ. τὰ μὲν ἄλλᾳ, τὰδ' ἐπ' ἄλλοις. In membr. non bis ἄλλᾳ: sed quod priori factum oportuit, posteriori soli subscriptum ι.

[140. Citat ob v. δεξιόσειρος Eustath. Il. Η. p. 675, 41.]

[143. Eustath. Il. Η. p. 686, 19. Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὰς στρατιωτικὰς παντευχίας ἐν Ἀντιγόνῃ πάγχαλκα τέλη λέγει, διὰ τὸ τελεωτέρους ἴσως ποιεῖν τοὺς ἔχοντας αὐτήν.]

145. καθ' αὑτοῖν. id est, ut a Scholiasta recte expositum, κατ' ἀλλήλων. Non itaque solus Menander ἑαυτοὺς pro ἀλλήλους adhibuit, et prædem criminanti Eustathio Sophoclem dare potest. Sic enim ille in V. Odysseæ, p. 1547. ὅτι οὐ ταυτὸν ΑΛΛΗΛΟΙΣ εἰπεῖν καὶ ΕΑΥΤΟΙΣ. τὸ μὲν γὰρ ἑαυτοὺς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπὶ τῶν καθ' αὑτὰ λεγομένων τέθειται· οἷον, Αἴας καὶ Μενοικεὺς, φασὶν, ὁ Κρέοντος ἑαυτοὺς ἀνεῖλον. ἤγουν ἑκάτερος ἑαυτόν. τὸ δὲ ἀλλήλους ἐπί τινων συμπεπλεγμένων κεῖται. οἷον, οἱ τοῦ Οἰδίποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, ἤτοι ἕτερος τὸν ἕτερον. Μένανδρος οὖν, φασὶν, ἁμαρτάνει λέγων, Οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς. ἐχρῆν γὰρ ἀλλήλοις εἰπεῖν.

ἐκ μὲν δὴ πολέμων
τῶν νῦν θέσθαι λησμοσύναν,
θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννύ-
χοις πάντας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας δ'
ἐλελίζων Βακχεῖος ἄρχοι.
ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
τῆσδε Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμὸς
νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων,
ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
προὔθετο λέσχην,
κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΚΡΕΩΝ.

Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ,
πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν·
ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
ἔστειλ' ἱκέσθαι· τοῦτο μὲν, τὰ Λαΐου
σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη·

151. θέσθαι. Sic legendum esse nemo non videre poterat, quod diu postquam admiseram, sic liquido scriptum reperi in T. cum gl. θελήσατε. Ceterorum librorum lectio θέσθε mendosa est, quippe quæ metrum jugulat: est enim versus dactylicus.

154. ἐλελίζων. Sic Aldus et veteres codd. Scholiastes ἐλελίχθων, quam lectionem secutus est et non male defendit Triclinius.

156. τῆσδε. Hæc vox ab omnibus libris abest: addit eam Heathius; et sic quidem integris pedibus versus procedit, sed invenustis. In Μένοικέως fit synizesis, at non in νεοχμὸς, quæ vox anapæstus est: media corripitur ante tenuem et liquidam. Philoct. 751. Τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου. Eurip. Bacchis, 212. Κλύω δὲ νεοχμὰ τήνδ' ἀνὰ πτόλιν κακά. Idem Troasin, 233. Κήρυξ νεοχμῶν μύθων ταμίας. Equidem mallem totum hunc versum abesse, et legi: Ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς νεοχμὸς Νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις Χωρεῖ—

[159. Eustath. Il. B. p. 172. Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων· ἤγουν πρὸ τῆς ἀγορᾶς βουλὴν ἐποίει σύγκλητον. Διδοὺς δὲ καὶ τοῖς ὕστερον ἀφορμὴν τοῦ εἰπεῖν σύγκλητον τὸ τοιοῦτον, φησὶ, τοὺς ὅγε συγκαλέσας, ἤτοι τοὺς γέροντας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· κίκλησκε δὲ γέροντας· ὅθεν τραγικός τις σύγκλητον λέσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασεν. Vide ad Il. I. p. 732, 53.]

163. πολλῷ σάλῳ. Plutarchus in Fabio de Africano loquens Sophocleam hanc Metaphoram adhibuit: τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σάλῳ σεισθεῖσαν ὤρθωσε πάλιν.

τοῦτ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν,
κἀπεὶ διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνου τότε
παῖδας, μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ' ἡμέραν ὤλοντο, παίσαντές τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.
ἐμοὶ γὰρ, ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν
μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
ἐγὼ γὰρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεὶ,
οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν,
καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω

168. *ἀμφὶ τοὺς κείνου τότε παῖδας.* Sic legendum. Emendationem confirmat partim E. in quo scriptum *τοὺς κείνου ἔτι.* Pessime in membr. ut in Aldina, *τοὺς κείνων ἔτι.* Correlativa sunt *ἐπεὶ—τότε.*

[181. *νῦν τε καὶ πάλαι*, *nunc, ut olim.* Alibi dixit *νῦν τε καὶ τότε.* V. not. ad Electr. v. 676. Plato Phædr. p. 274. Heind. *ἀεί τε καὶ τότε*, *tunc, ut semper.* Similis particularum copulantium relatio in *οὔτε, οὔτε,* Œd. C. v. 1581. s. SCHAEFER.]

182. *καὶ μείζον' ὅστις.* Sic tres codd. Apud Stobæum in Floril. Grotii, p. 175. variata structura, ideoque forte melius, *εἴ τις.*

[182. *μείζον'—ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας.* Strabo p. 1022. C. Almel. *τὸ θαυμαστὸν ἀντὶ τἀληθοῦς ἀποδέχονται μᾶλλον.* V. L. Bos. Ellips. Gr. p. 737. SCHAEFER.]

[190. *τοὺς λόγους* Stobæus XXXVII. p. 230.]

ἀστοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι.
Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορὶ,
τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι,
ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.
τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
φυγὰς κατελθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
πρῆσαι κατάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρῦχθαι τάφῳ
μήτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα,
ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκιστόν τ' ἰδεῖν.
τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων.
ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται.
ΧΟ. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,

196. *καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι.* Sic liquido scriptum in E. T. Estque hæc sincera lectio et optima, ut in glossis traditur, ad hunc modum resolvenda: *τάφῳ τε κρύψαι, καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ ἁγνίσαι τὰ πάντα, ἃ*—Infra, 247. *κἀφαγιστεύσας* itidem valet *καὶ ἐφαγιστεύσας.* In membr. scriptum *ἀφαγνίσαι.* Aldus mendose edidit *ἀφανίσαι,* quod nescio an in ullo scripto libro repertum fuerit. Miro tamen id judicio Toupius ad Suidam i. 66. et Britannus nescio quis in nova editione Pentalogiæ tuentur, tanquam librorum veterum omnium lectionem.

206. *αἰκιστόν τ' ἰδεῖν.* Sic optime in E. *αἰκιστὸς* verbale ejusdem formæ qua *ἐδεστός.* Aldus edidit *αἰκισθέντ'.* Melior est membran. scriptura *αἰκισθέν τ'*—Sane copulam flagitat structuræ ratio: et *αἰκισθὲν* ad *δέμας* relatum Grammaticæ regulis consentit. Nam ordo sic instituendus: *ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ ἰδεῖν δέμας ἐδεστὸν καὶ αἰκισθὲν πρὸς οἰωνῶν καὶ πρὸς κυνῶν.*

211. *σοὶ ταὔτ' ἀρέσκει.* Sic scribendum esse vidit eruditus Britannus apud Heathium. Perperam vulgo *ταῦτ',* quorum confusionem jam observavimus ad Œd. T. 284. Tantilla scripturæ menda doctis viris fraudi fuit, Toupio ad Suidam i. p. 60. et Kœnio ad auctorem de Dialectis, p. 27. qui *σε* in hoc versu legendum putarunt. *σοὶ* non ad *ἀρέσκει,* sed ad *τὰ αὐτὰ* refertur, subaudito alio pronomine *με.* Constructio est, *ἀρέσκει με τὰ αὐτά σοι.* Haud melior est alîus Britanni conjectura legentis *μὲ ταῦτ' ἀρέσκει*—Vera est,

τὸν τῆδε δύσνουν, καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.
νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πού γ᾽ ἔνεστί σοι,
καὶ τῶν θανόντων, χὠπόσοι ζῶμεν, πέρι.
ΚΡ. ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.
ΧΟ. νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες.
ΚΡ. ἀλλ᾽ εἴσ᾽ ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ᾽ ἐπίσκοποι.
ΧΟ. τί δῆτ᾽ ἂν ἄλλο τοῦτ᾽ ἐπεντέλλοις ἔτι;
ΚΡ. τὸ μὴ ᾽πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.
ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ.
ΚΡ. καὶ μὴν ὁ μισθός γ᾽ οὗτος. ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἐλπίδων
ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο
δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,

opinor, Marklandi observatio, με initio senarii tragici nusquam reperiri.

[211. ταῦτ᾽. Brunckius ταὔτ᾽. Schaefer.]

[211. ΑΡΕΣΚΕΙΑ, καὶ ἀρέσκω· πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν, καὶ Σοφοκλῆς, καὶ Ἀριστοφάνης. Σὲ δὲ ταῦτ᾽ ἀρέσκει. Suidas.]

[213. γ᾽. Sic Erfurdtius. Vulgo τ᾽. Schaefer.]

217. τοῦ νεκροῦ γ᾽ ἐπίσκοποι. Perperam in libris νεκροῦ τ᾽—Initio versus ἀλλὰ refertur ad suppressam sententiæ partem, quam supplet glossa: οὐ λέγω ὑμᾶς φυλάσσειν, ἀλλὰ —Nimirum senes, minus percepta Creontis mente, onus custodiendi cadaveris, quod sibi imponi rebantur, deprecati fuerant.

218. Codd. et Aldus hunc versum sic exhibent: τί δῆτ᾽ ἂν ἄλλῳ τοῦτ᾽ ἐπεντέλλοις ἔτι; falsa et inepta sententia. ἄλλο hîc olim lectum fuisse evincit observatio in veteri cod. scripta: οἱ μεγαλογράφοντες τὸ ἄλλο, id est, qui pro ἄλλο scribunt ἄλλῳ, μεγάλως ἀγνοοῦντες ληρεῖν παρ᾽ ἄλλων ἀκούουσιν. unde sponte sua nascitur sequentis vocis τοῦτ᾽ emendatio. Legendum ἄλλο τοῦδ᾽, quod vidit etiam novus editor Pentalogiæ, *aliud præter hoc*. Est enim hæc sententia: *quandoquidem nobis non mandas cadaver custodire ne sepeliatur, quid est quod præter hoc nos facere jubeas?*

[218. τοῦτ᾽. Brunckius τοῦδ᾽. "Legendum" inquit "ἄλλο τοῦδ᾽,—*aliud præter hoc*." Sed Porsonus Append. ad Toupii Emend. p. 486.: "Vix credo ἄλλος cum genitivo usurpasse Tragicos." Obiter moneo, quod in Brunckii nota ad h. l. scribitur μεγαλογράφοντες, corrigendum esse μεγαλογραφοῦντες. V. Bast. in Append. ad Epist. Crit. p. 25. et ad Gregor. Cor. p. 321. Schaefer.]

[223. Οὐχ᾽ ὅπως σπούδης ὕπο Aristot. Rhetor. III. 9. ut legisse videtur Scholiastes. Porson.]

ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.
ψυχὴ γὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη·
Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολὼν δώσεις δίκην;
τλήμων, μενεῖς αὖ; κεἰ τάδ᾽ εἴσεται Κρέων
ἄλλου παρ᾽ ἀνδρὸς, πῶς σὺ δῆτ᾽ οὐκ ἀλγυνεῖ;—
τοιαῦθ᾽ ἑλίσσων ἤνυτον σχολῇ βραδύς.
χοὔτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
τέλος γε μέν τοι δεῦρ᾽ ἐνίκησεν μολεῖν
σοί· κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ᾽ ὅμως.
τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.
ΚΡ. τί δ᾽ ἔστιν, ἀνθ᾽ οὗ τήνδ᾽ ἔχεις ἀθυμίαν;
ΦΥ. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ. τὸ γὰρ
πρᾶγμ᾽ οὔτ᾽ ἔδρασ᾽, οὔτ᾽ εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν·
οὐδ᾽ ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.
ΚΡ. εὖ γε στοχάζει, κἀποφράγνυσαι κύκλῳ
τὸ πρᾶγμα. δηλοῖς δ᾽ ὥς τι σημανῶν νέον.
ΦΥ. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ᾽ ὄκνον πολύν.
ΚΡ. οὔκουν ἐρεῖς ποτ᾽, εἶτ᾽ ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;
ΦΥ. καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
θάψας βέβηκε, κἀπὶ χρωτὶ διψίαν
κόνιν παλύνας, κἀφαγιστεύσας ἃ χρή.

229. κεἰ τάδ᾽—Perperam membr. et Aldus καὶ τάδ᾽—In E. εἰ τάδ᾽—initio versus τλήμων habent codd. plerique.

[232. Citat Plutarchus T. II. p. 48. A. Porson.]

[233. Alii post μολεῖν interpungunt, σοὶ ad sequentia referentes. Male. Schaefer.]

238. πρῶτα. Turnebus e Triclinio pessime πάντα. Parmeno servus apud Terentium in Eunucho, v. 5. Here, primum te arbitrari id quod res est velim: Quicquid hujus factum 'st, culpa non factum 'st mea. Pari modo Sostrata marito suo ait in Heautontim. iv. 1. Primum hoc te oro, ne quid credas me advorsum edictum tuum Facere esse ausam.

242. σημανῶν. Sic E. T. August. ut legendum esse monuerat Valckenarius ad Phœn. p. 384. Apud Terentium Syrus servus, audita præmunitione Sostratæ, eamdem conjecturam facit: Nescio quid peccati portat hæc purgatio.

[244. ἄπει Œdip. Tyr. 431.]

[245. Citat h. v. vel 429. Eustath. Il. H. p. 666. 57.]

247. κἀφαγιστεύσας. glossa in T. ἐπ᾽ ἐκεῖνον καθοσιώσας. Recte. Est enim, ut supra observavi καὶ ἐφαγιστεύσας. In minoribus scholiis glossam hanc dedi ex August. cod. ubi minus bene περὶ ἐκεῖνον—ἃ χρή. Sic membr. et Aldus. Triclinius χρῆν.

ΚΡ. τί φής; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;
ΦΥ. οὐκ οἶδ᾽· ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῇδος ἦν
πλῆγμ᾽, οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ,
καὶ χέρσος ἀῤῥὼξ, οὐδ᾽ ἐπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ᾽ ἄσημος οὑργάτης τις ἦν.
ὅπως δ᾽ ὁ πρῶτος ἡμὶν ἡμεροσκόπος
δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ·
λεπτὴ δ᾽, ἄγος φεύγοντος ὣς, ἐπῆν κόνις.
σημεῖα δ᾽ οὔτε θηρὸς, οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
λόγοι δ᾽ ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα. κἂν ἐγίγνετο
πληγὴ τελευτῶσ᾽· οὐδ᾽ ὁ κωλύσων παρῆν.
εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὑξειργασμένος,
κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ᾽ ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι.
ἦμεν δ᾽ ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν,
καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν,
τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῳ ξυνειδέναι
τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτ᾽ εἰργασμένῳ.
τέλος δ᾽, ὅτ᾽ οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα

[250. ΣΤΥΦΛΟΣ δὲ γῆ, ἡ ξηρὰ, καὶ σκληρά. SUIDAS.]

260. φύλαξ ἐλέγχων φύλακα, pro φύλακος ἐλέγχοντος. Nominativus absolutus per ablativum absolutum Latine reddendus. Hujus schematis exempla protuli ad Æschyli Persas 120. quibus adde Euripid. Iphig. T. 701. Ione 945. Hippol. 23. utrumque casum eleganter in eadem phrasi jungit Lysias, p. 812. edit. Reiskii: ὥστε οὐκ ἔτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε, ἀλλ᾽ ὧν αὐτοὶ λαμβάνετε, χάριν ἴστε, ὥσπερ ὑμεῖς τὰ τούτων μισθοφοροῦντες, ἀλλ᾽ οὐ τούτων τὰ ὑμέτερα κλεπτόντων.

[263. ἔφευγε corruptum videtur. SCHAEFER. Nescio quis correxit ἔφυγε.]

264. Nescio an antiquius aliud exstet superstitionis illius testimonium, qua diu captæ fuerunt septentrionalium omnium populorum mentes. Nihil in historia notius, quam purgationes, quibus, adhibito sacramento, rei objecta crimina amoliebantur, et innocentiam suam comprobabant. Earum diversa erant genera, quæ omnia communi nomine indigitabantur, *Judicium Dei.* Solemnis fuit purgatio *per ferrum candens*: alia *per medium ignem incessus*, qualis fuit Hirporum θαυμαστὸς ἱεροποιΐα, cujus meminit Virgilius Æn. xi. 787.—et medium freti pietate per ignem Cultores multa premimus vestigia pruna.

νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν. οὐ γὰρ εἴχομεν
οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον
σοὶ τοὖργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.
πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι.
στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.
ΧΟ. ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον
τοὖργον τόδ', ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι.
ΚΡ. παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι, λέγων,
μὴ 'φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ, δαίμονας λέγων
πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας
ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα
καὶ γῆν ἐκείνων, καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐῤῥόθουν ἐμοὶ,
κρυφῇ κάρα σείοντες· οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ.

280. Ordo est, παῦσαι λέγων, πρὶν—

[281. Eustath. Od. Β. p. 1431, 24. τὸ δὲ τὸν ὑπεργήρων καὶ πολύνουν εἶναι, ἀπαιτεῖ πάντως ὁ κατὰ φύσιν ὀρθὸς λόγος, ὡς ὅγε ἑτεροῖος γέρων ἀκούσοι ἂν πόθεν τὸ, μὴ 'φευρεθῇς ἄ. τ. κ. γ. ἅ.]

[285. Eustath. Il. Θ. p. 706, 21. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι παρὰ Ἡροδότῳ πυρῶσαι κεῖται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας. Κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, Ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθεν, ἤγουν καύσων. Ἔνθα ναοὶ ἀμφικίονες ἐῤῥέθησαν, οἱ ὡς καὶ μεχρὶ νῦν ἐνιαχοῦ φαίνεται, κύκλῳ ὑπὸ κιόνων περιεχόμενοι, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, κυκληδὸν, ὃ κεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.]

[287. Interpunctione mutanda καὶ γῆν ἐκείνων ad πυρώσων retraxi. SCHAEFER.]

[288. Pro ἢ vulgo ἦ. Sed refertur ad πότερον v. 284. SCHAEFER.]

[291. Eustath. Il. Κ. p. 824, 32. Παρα Σοφοκλεῖ τὸ, ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν, ὡς λόφου ἐν τοῖς ζώοις ὄντος, τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον μέρους, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός. Vide Il. Ψ. p. 1313, 32. Od. Ε. p. 1536, 48. Κ. 1653, 5.]

292. Aut memoria falsus, aut pravo exemplari usus Eustathius hunc locum respiciens ter diversæ lectionis meminit, quæ metro nequaquam accommodari potest: κάρα σείοντες, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως εἶχον.

ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος,
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν·
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω,
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμὶν Ἅδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν,
ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,
τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε, καὶ μάθηθ', ὅτι
οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.

ΦΥ. εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω;
ΚΡ. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;
ΦΥ. ἐν τοῖσιν ὠσὶν, ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;
ΚΡ. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;

[313. s. Erfurdtius: "τοὺς πλείονας. Nota articulum sequente particula ἤ. Sic Œd. Col. 795. ἐν δὲ τῷ λέγειν Κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια." Sane notandus articuli usus, cujus κριτήριον habeo hanc verborum inversionem: πλείονας τοὺς ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ τοὺς σεσωσμένους, τὰ κακὰ ἂν λάβοις πλείονα ἢ τὰ σωτήρια. SCHAEFER.]

[316. Delevi comma vulgo post νῦν positum, referens καὶ νῦν ad ea quæ sequuntur. SCHAEFER.]

[318. τί δαί;—ὅπη Plutarch. T. II. p. 509, C. τί δέ; autem recte habet Plutarchi ed. Ald. p. 504. Totius versus metrum et sensum pessundedit Grotius Excerpt. p. 139. PORSON.]

318. τί δέ; ῥυθμίζεις—Sic in August. in E. πῇ δὲ—Membr. ut impressi, τί δαί. Triclinii glossa, διὰ τὸ μέτρον. Absque hoc sartum est metrum: vocalis brevis ante ρ producitur. Vide ad Œd. T. 847. Hunc versum Grotius nescio unde,

ΦΥ. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.
ΚΡ. οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.
ΦΥ. οὔκουν τόδ' ἔργον εἰμὶ ποιήσας ποτέ.
ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.
ΦΥ. φεῦ·
ἦ δεινὸν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.
ΚΡ. κόμψευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ', ὅτι
τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.
ΦΥ. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι
ληφθῇ τε καὶ μὴ, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
σωθεὶς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλὰ τὰ δεινὰ, κοὐδὲν ἀν- στροφὴ α'.
θρώπου δεινότερον πέλει.
τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
πόντου χειμερίῳ νότῳ
χωρεῖ, περιβρυχίοισι
περῶν ἐπ' οἴδμασι·
θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
ἄφθιτον, ἀκαμάταν
ἀποτρύεται, ἰλλομένων ἀρότρων

sed mire depravatum, inter Sophoclis incerta fragmenta retulit: Τί δαὶ, ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὀπί. eumque sic vertit: Tua verba vero suscitant luctus meos.

320. λάλημα. Id est λαλητής. Res pro persona. Sic in Aj. 381. 389. Ulysses ἄλημα appellatur.

321. εἰμὶ ποιήσας ποτέ. Sic optime in E. Aldus et membr. οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ. In T. τοῦτο ποιήσας ἐγώ. Unde Valckenarius ad Phœn. p. 269. conjiciebat legendum τοῦτο ποιήσας ἔχω.

323. ᾧ δοκεῖ γε. Sic in E. ut apud Scholiastam. Ceteri, ut vulgo, ἂν δοκῇ γε.

[324. Κόμψευε τὴν δόκησιν Moschopul. p. 20, 62. PORSON.]

326. τὰ δειλὰ κέρδη. Perperam in impressis τὰ δεινά.

334. τοῦτο. Id est κατὰ τοῦτο.

337. περῶν. Sic E. T. gl. διερχόμενος. Perperam in aliis πτερῶν.—ἐπ' οἴδμασι. Sic etiam E. alii ὑπ' οἴδμασι.

340. ἰλλομένων. Aldus et membr. παλλομένων. Ceteri εἰλομένων. Vide

ἔτος εἰς ἔτος, ἱππείῳ
γένει πολεύων.
κουφονόων τε φῦλον ὀρ- ἀντιστρ. α'.
νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,
θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη,
πόντου τ' ἐναλίαν φύσιν
σπείραισι δικτυοκλώστοις,
περιφραδὴς ἀνήρ·
κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου
θηρὸς ὀρεσσιβάτα,
λασιαύχενά θ' ἵππον ὑπάξεται ἀμ-
φίλοφον ζυγὸν, οὔρειόν τ'
ἀδμῆτα ταῦρον.
καὶ φθέγμα, καὶ ἠνεμόεν στροφὴ β'.
φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους
ὀργὰς ἐδιδάξατο, καὶ
δυσαύλων πάγων αἴθρια
καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη.
παντοπόρος, ἄπορος
ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
τὸ μέλλον· Ἀΐδα μόνον
φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς
ξυμπέφρασται.
σοφόν τι τὸ μηχανόεν ἀντιστρ. β'.
τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων

doctos viros ad Timæi glossam in Lex. Platon. γῆν ἰλλομένην.

341. ἔτος εἰς ἔτος. Sic tres codd. ut legendum esse metrica ratio evincit. In membr. ut apud Aldum, ἔτους εἰς ἔτος.

343. κουφονόων. Libri omnes κουφονέων mendose.

345. θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη. Aldus et membr. καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη. In E. καὶ θηρίων.

[348. Eustath. Il. A. p. 135. Δῆλον δὲ ὅτι τοῦ περιφραδέως προυπάρχει τὸ φραδὴς φραδέος ἀπὸ τοῦ φράζω· ὡς τὸ, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται· ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀριφραδὴς ἀνὴρ, καὶ ὁ πρὸς διαστολὴν αὐτοῦ βαρυνόμενος Ἀριφράδης τὸ κύριον.]

351. ὑπάξεται. Metro flagitante præpositionem restitui a librariis omissam. Aldus et veteres codd. habent ἄξεται. Triclinii interpolationes nihil moror.

[358. Citat Eustath. Il. H. p. 692, 55.]

ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθ-
λὸν ἕρπει· νόμους παρείρων
χθονὸς, θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
ὑψίπολις· ἄπολις δ',
ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
ξύνεστι, τόλμας χάριν.
μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
γένοιτο, μήτ' ἴσον φρονῶν,
ὃς τάδ' ἔρδει.
ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
τόδε. πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;
ὦ δύστηνος, καὶ δυστήνου
πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ'; οὐ δή που
σέ γ' ἀπιστοῦσαν
τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις,
καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

ΦΥ. Ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη.
τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;

ΧΟ. ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον περᾷ.

ΚΡ. τί δ' ἔστι; ποία ξύμμετρος προὔβη τύχη;

368. *παρείρων*. gl. ὁ φυλάττων τοὺς ἐν γῇ ὄντας νόμους. Verum non video quî significationem hanc verbum *παρείρειν* induere possit. Aliàs significat *inserere*. Locus vitii suspectus esse possit, tametsi in codd. scripturæ nulla observatur varietas. Legendum forte *νόμους εὐωρῶν*.

[368. *παρείρων*. F. *γὰρ αἴρων*, i. e. *ἀνέχων, τιμῶν*. V. Aristophanes Ran. v. 378. ubi *αἴρειν* Glossæ interpretantur *ὑψοῦν, μεγαλύνειν*. SCHAEFER.]

370. *ἄπολις δ' ὅτῳ*—Adversativam particulam male omittunt membr. et Aldus.

[378. s. Negativa ante *εἶναι* Erfurdtium offendit. Sine causa, opinor. Longinus Sect. XXVIII. in. *Καὶ μέντοι καὶ ἡ περίφρασις ὡς οὐχ ὑψηλοποιὸν, οὐδεὶς ἂν, οἶμαι, διστάσειεν*. SCHAEFER.]

384. *ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη*. Sic legendum esse ex more poëtarum Atticorum et indole linguæ nemo non videre poterat. Articulus in membranis præpostero loco positus, in aliis codd. plane omissus est. Prava est utraque lectio: *Ἥδ' ἔστ' ἐκείν' ἡ τοὔργον ἐξειργασμένη. Ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἐξειργασμένη*. *ἡ 'ξειργασμένη*, ut infra, 558. *ἡ 'ξαμαρτία*, pro *ἡ ἐξαμαρτία*.

387. *προὔβη τύχη*. Hæc est optima codicum omnium lectio. In impressis *δίκη*. *ξύμμετρος*. gl. *εὔκαιρος*.

[387. *ποία ξύμμετρος προὔβη τύχη;* Cum Scholiastes *προὔβην* legisse videatur, Christianus Carol. Reisigius, juvenis harum litterarum studio-

ΦΥ. ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον.
ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ,
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε.
ἀλλ', ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
ἥκω, δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος,
κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθευρέθη τάφον
κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο.
ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε.
καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτὸς, ὡς θέλεις, λαβὼν,
καὶ κρῖνε, κἀξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.
ΚΡ. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ; πόθεν λαβών;
ΦΥ. αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε. πάντ' ἐπίστασο.
ΚΡ. ἦ καὶ ξυνίης, καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής;
ΦΥ. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπεῖπας. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;
ΚΡ. καὶ πῶς ὁρᾶται, κἀπίληπτος εὑρέθη;
ΦΥ. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἥκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
ὀσμὴν ἀφ' αὐτοῦ μὴ βάλοι, πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις

sissimus, probabiliter corrigit ποία ξύμμετρος προὔβην τύχῃ; SCHAEFER.]

403. ξυνιεῖς. Codd. alii ξυνίεις, alii ξυνίης. Vid. ad Œd. T. 628.

404. ταύτην γ' ἰδὼν—Sic legendum. ὀρθῶς λέγω ἃ φημὶ, ἰδών γε ταύτην θάπτουσαν. Perperam codd. plerique et Aldus ἴδον, August. εἶδον. Dawesius Miscell. Crit. p. 267. emendaverat ἰδεῖν, quod per se quidem bonum est, minus tamen probabile quam ἰδών.

[404. Eustath. Il. A. p. 148. Ἰστέον δὲ ὅτι ὡς ἐν τῷ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας, οὕτω δοκεῖ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας, περιττὸν εἶναι τὸ ἄρθρον.]

[406. Pro εὑρέθη scribendum mihi videri ᾑρέθη, monui ad Gregor. Cor. p. 532. sq. SCHAEFER.]

412. ἀφ' αὐτοῦ. Codd. et impressi ἀπ' αὐτοῦ male. Vide Orvillium ad Charit. p. 328. μὴ βάλοι Stephanus edidit ad structuræ legem, recte. Perperam in aliis libris μὴ βάλῃ.

κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου.
χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἔς τ' ἐν αἰθέρι
μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς
τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἡ παῖς ὁρᾶται, κἀνακωκύει πικρᾶς
ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος·
οὕτω δὲ χ' αὕτη, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
γόοισιν ἐξῴμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου
χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
χ' ἡμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν

[414. ἀφειδήσοι genuinum nunc puto. Conf. simillimam constructionem Philoct. v. 376. SCHAEFER.]

415. ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη. Adumbratum hoc ex Homerico versu Il. Θ. Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. observante Eustathio p. 698.

[416. Eustath. Il. Θ. p. 698, 26. Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει καὶ ἑξῆς, ὁ παραφράζων Σοφοκλῆς, φησὶν, ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος.]

[418. Eustath. Il. A. p. 151. Ὑγρότης δὲ εἰρήνην καὶ σύμβασιν ἀέρι καὶ Διὶ οὐκ οἶδε ποιεῖν, ἀλλὰ μάλιστα μάχην, ὡς ἡ φύσις τοῦ πράγματος παριστᾷ· συγχέει γὰρ μᾶλλον τὸ περιέχον, καὶ συγκροτεῖ τὴν ἔριν τῷ ἀέρι, τὴν τοῦ αἰθέρος ἀφανίζων ἱλαρότητα, καὶ ταῖς κάτωθεν ἀναθυμιάσεσιν, ἄχος οὐράνιον κατὰ τὴν τραγῳδίαν γίνεται.]

[419. Citat h. v. ob v. φόβην Eustathius Od. Ψ. p. 1944, 49.]

422. τοῦδ' ἀπαλλαγέντος. gl. τοῦ σκηπτοῦ πεπαυμένου. Nullam causam video cur a librorum omnium lectione discedatur.

[422. ἀπαλλαγέντος. Hoc quoque olim sine causa solicitavi. Diodorus Sicul. XIX. c. 53. ἐῴκει γὰρ τοὺς ἐν ἀξιώμασι τῶν ἀνδρῶν ὄντας καὶ δυναμένους πραγμάτων ἀντιλαμβάνεσθαι πάντας σπεύδειν ἐκ ποδῶν ἀπαλλάσσειν. Dionysius Halic. Ant. Rom. VI. c. 51. ἀπαλλακτέον ἡμῖν καὶ ταῦτα τὰ σώματα ἐκποδών. SCHAEFER.]

430. χαλκέας. Sic optime August. et T. Pessime vulgo χαλκέως. Heathium fugit præclara hujus loci emendatio a Piersono facta ad Mœridem, p. 296. Confer notam nostram ad Comici Nubes 272.

θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·
καὶ τάς τε πρόσθεν, τάς τε νῦν, ἠλέγχομεν
πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο.
ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα.
τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,
ἀλγεινόν. ἀλλὰ ταῦτα πάνθ' ἥσσω λαβεῖν
ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.
ΚΡ. σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
φὴς, ἢ καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε;
ΑΝ. καὶ φημὶ δρᾶσαι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
ΚΡ. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν, ᾗ θέλεις,
ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.
σὺ δ', εἰπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα,
ᾔδης τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;
ΑΝ. ᾔδη. τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.
ΚΡ. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;
ΑΝ. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
οἳ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.

439. ταῦτα πάνθ'—Sic in E. concinnius quam vulgo πάντα ταῦθ'—

441. σὲ δή. Subauditur καλῶ, ἀνακρίνω, vel simile verbum. Vide Musgravium ad Eurip. Helenam 555.

447. ᾔδης, et v. seq. ᾔδη, ut et v. 460. ἐξῄδη ad atticismi normam reposui. Vide supra ad v. 18. et ad Œd. T. 433.

[450. κηρύσσων Clemens Alex. Strom. IV. p. 585. Porson.]

[452. τούσδ'—νόμους. Scilic. θάπτεσθαι τοὺς νεκροὺς, ut recte Scholiastes. Legem enim justorum mortuis persolvendorum intelligi oportere, satis docet versus proxime antecedens. Sic autem eximie magnanima puella, Creontis illud, καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; tanquam parodiâ ridens. Schaefer.]

[455. Ὑπερτρέχειν non est i. q. ὑπερβαίνειν, *violare*, sed *vincere, superiorem esse*, νικᾷν, κρατεῖν, ὑπερβάλλειν, ὑπέρτερον εἶναι. Euripides Phœn. v. 581. Valck. ἢν δ' αὖ κρατηθῇς καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ. ubi v. Valckenar. Epigramma XXXI. in Athletar. Stat. Σὸν γῆρας νεότητα τεὴν ὑπερέδραμε νίκαις. Apparet igitur, θνητὸν ὄνθ' referendum esse ad Creontem, non, quod placuit aliis, e. c. Valckenario Diatr. Euripid. p. 175. ad Antigonam. Gemellus locus est Euripid. Ion. v. 992. Musgr. καὶ πῶς τὰ κρείσσω, θνητὸς οὖσ', ὑπερδράμω; Musgravius: " θνητὸς

οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη.
τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, τί δ' οὔ;
κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω.
ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν,
κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

ΧΟ. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός· εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

ΚΡ. ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
πίπτειν μάλιστα· καὶ τὸν ἐγκρατέστατον

οὖσ'. Ita Ed. Ald. quod cur in θνητὸς ὢν mutaretur, nulla ratio erat." Sic ut recte mutatum sit, tamen fallatur, si quis in nostro loco θνητὸν ὄνθ' de Antigona intelligat. SCHAEFER.]

[456. Οὐ μέντοι νῦν γε—καὶ οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου ἐφάνη Plutarch. T. II. p. 731. C. Οὐ γάρ τοι νῦν καὶ χθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε Ζῇ πάντα καὶ οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φανῇ. p. 1074. E. quem hinc corrige, νῦν τε—τοῦτο—φανῇ Aristot. Rhet. I. 14. PORSON.]

462. αὔτ'. Sic bene exaratum in nonnullis codd. Gl. αὐτὸ τὸ προαπελθεῖν. Perperam in impressis αὖτ', quod valet αὖτε.

467. Vox μητρὸς in antiquis codd. compendiose scripta, unde perperam Aldus edidit ματρὸς, qua de re videndus Valckenarius ad Phœn. p. 6.—ἠνεχόμην. Sic recte Piersonus ad Mœridem. p. 176. ut apud Comicum in Lysistr. 507. ἠνεχόμεσθα. In membr. ut apud Aldum ἠνσχόμην: in aliis ἰσχόμην.

[467. ἐσχόμην. Brunckius ἠνεχόμην. SCHAEFER.]

[467. Eustathius Il. E. p. 529. Τὸ δὲ ἀνασχέσθαι καὶ αὐτὸ καθ' αὑτὸ πολλάκις λέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀνάσχεο κηδομένη περ. Φράζεται δὲ καὶ ἐν ἁπλότητι δίχα προθέσεως ἔντε ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἐσχόμην· ἢ καὶ ἄλλως ἠσχόμην διὰ τοῦ ή. κατὰ τὸ ἔμελλον ἤμελλον· διεκόνουν διηκόνουν.]

469. μῶρα δρῶσα. Sic codd. omnes. Turnebus nescio unde δρᾶσα.

471. δηλοῖ, id est δηλοῦται. Activum pro passivo: ut Aj. 878. ὡνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

474. πίπτειν. Aldus et membr. minus bene πίπτει.

σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ
θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις.
σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
ἵππους καταρτυθέντας. οὐ γὰρ ἐκπέλει
φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.
αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο,
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελᾷν.
ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ,
εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη.
ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεστέρας
τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκείου κυρεῖ,
αὐτή τε χ' ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
μόρου κακίστου. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου.
καί νιν καλεῖτ'. ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως

478. καταρτυθέντας. Verbum hac in re signatum. Themistoclis dictum a Plutarcho refertur: τοὺς τραχυτάτους πώλους, ἀρίστους ἵππους γίγνεσθαι, ὅταν ἧς προσήκει τύχωσι παιδείας καὶ καταρτύσεως.

[478. Eustathius Il. A. p. 55. Ἰστέον δὲ, ὅτι εἰς τὸ νοηθῆναι τὴν ῥηθεῖσαν Ὁμηρικὴν γνώμην (Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ) συντελεῖ καὶ τοῦ Σοφοκλέους τὸ, οὐκ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα ὃς δοῦλος ἐστὶ τῶν πέλας.]

479. ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας. Insubide vertit Johnsonus, *qui servus est proximi*. οἱ πέλας sunt *quivis alii*: ὁ πέλας, *alius quivis*. Vide Gatakerum Opp. tom. i. p. 526.

[484. αὕτη Erfurdtius pro vulg. αὐτή. SCHAEFER.]

487. τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἑρκίου. Id est, cognatis omnibus, qui mecum in iisdem ædibus conversantur, et eundem Jovem Penetralem colunt. Vide auctores laudatos ad Hesychii glossam Ἑρκείου Διός. Ceterum ordo est: ἀλλ' εἴτε κυρεῖ ἀδελφῆς, εἴτε ὁμαιμονεστέρας ἡμῖν τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἑρκίου. Meras nugas agit novus editor Pentalogiæ in longa ad hunc locum nota, quam bene saltem conclusit merita derisione Gallici interpretis. ὁμαιμονεστέρας in codd. meis omnibus reperi. Si qui sunt alii in quibus ὁμαιμονεστέρα scriptum sit, librarii errori varietas imputanda est. Tragici verba non aliter interpretamur ac Eustathius, p. 1930. χρῆσις δὲ Ἑρκείου Διὸς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα Ἑρκεῖον Δία ἐκεῖνος τοὺς ἐν οἴκῳ πάντας δηλοῖ.

[487. Brunckius Ἑρκίου. SCHAEFER.]

488. ἀλύξετον. gl. ἐκφεύξετον. Quo significare voluit grammaticus patrios casus μόρου κακίστου pendere a suppressa præpositione ἐξ. Ellipsin non agnoscit Eustathius, p. 710. ὅτι δὲ τὸ ἀλύξαι οὐ μόνον κοινότερον αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ γενικῇ, δηλοῖ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου.

λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.
φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς
τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
μισῶ γε μέν τοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις
ἁλοὺς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.
AN. θέλεις τι μεῖζον, ἢ κατακτεῖναί μ' ἑλών;
KP. ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.
AN. τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστὸν οὐδὲν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ·
οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
τιθεῖσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν
λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.
ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
κἄξεστιν αὐτῇ δρᾷν, λέγειν θ', ἃ βούλεται.
KP. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς.
AN. ὁρῶσι χ' οἵδε· σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα.
KP. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδῇ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;
AN. οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.
KP. οὔκουν ὅμαιμος χὡ καταντίον θανών;

[493. κλοπεὺς legitur etiam Philoct. v. 77. SCHAEFER.]

[493. Citat ob. v. κλοπεὺς Eustath. Od. X. p. 1931, 8.]

[501. Citat ob. v. ἀφανδάνοντα Eustath. Od. A. p. 1417, 18.]

504. τοῖσδε τοῦτο. Sic ob euphoniam lego, libris omnibus invitis, in quibus τούτοις τοῦτο. Perpetua confusio est pronominum οἵδε et οὗτοι. Statim v. 509. ubi Aldus et plerique libri habent ὁρῶσι χ' οἵδε, in E. scriptum ὁρῶσι χ' οὗτοι.

[504. Sic omnes libri. Brunckius ex conjectura, ut euphoniæ consuleret, dedit τοῖσδε τοῦτο. V. Melet. Crit. I. p. 133. SCHAEFER.]

[505. Eustath. Od. A. p. 1391, pen. Ὅτι δὲ τὸ σιγᾶν ἐγκλεισμῷ λόγου ἔοικε, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, εἰπὼν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.]

[505. ἐγκλείσοι. Scribendum puto ἐγκλῄοι, *clauderet*. Erfurdtii emendatio, ipsa quoque satis commoda, etsi non melior, ἐγκλείσαι, est *clausisset*. SCHAEFER.]

[509. Eustath. Od. Σ. p. 1834, 53. σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, ἤγουν, ὑποβάλλουσι κλείοντες οἷα ὄδαξ ἐν χείλεσι φύντες. Explicat Hemsterhusius apud Ruhnkenium in Timæi Lex. p. 52. *Tibi autem subjiciunt, subvolvant quasi, atque adeo obnoxium habent os dicendique libertatem.*]

512. χὡ καταντίον θανών. Eteocles nempe. Sic membr. et Aldus. In aliis χὡ κατὰ χθονὸς θανὼν, inepte; male positis hîc vocibus, quæ ad v. 515. pertinebant.

ΑΝ. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε, καὶ ταὐτοῦ πατρός.
ΚΡ. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν;
ΑΝ. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς.
ΚΡ. εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.
ΑΝ. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο.
ΚΡ. πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ', ἀντιστὰς ὕπερ.
ΑΝ. ὅμως ὅ γ' Ἅδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.
ΚΡ. ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.
ΑΝ. τίς οἶδεν, εἰ κάτω 'στὶν εὐαγῆ τάδε;
ΚΡ. οὔ τοι ποθ' οὑχθρὸς, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
ΑΝ. οὔ τοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.
ΚΡ. κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει
κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.
ΧΟ. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη
φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη,
νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν
ῥέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.
ΚΡ. σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφειμένη

514. δυσσεβῆ. Sic tres codd. optime. In membr. ut apud Aldum δυσσεβεῖ, sensu nullo aut pravo. Sententia est: πῶς δῆτα τιμᾷς τῷ Πολυνείκει χάριν, ἥτις ἐκείνῳ, ἤγουν τῷ Ἐτεοκλεῖ, δυσσεβής ἐστιν. Monuit Triclinius nomen δυσσεβῆ ad ἐκείνῳ referri. Bonam lectionem quam ille suppeditabat neglexit Turnebus, alias promptissimus ad pessima quævis recipienda.

515. ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς. Sic optime E. T. in membr. et apud Aldum ὁ κατθανὼν νέκυς, quod ineptum est, quum de utroque fratre perinde intelligi possit. At hîc significatur Eteocles, cui justa peracta fuerant, quique proinde perspicue designatur his verbis, ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς.

[515. ὁ κατθανὼν νέκυς. Brunckius ex nonnullis libris ὁ κατὰ χθονὸς ν. Schaefer.]

519. τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ. Proba hæc lectio Scholiastæ debetur. Codd. omnes, τοὺς νόμους τούτους.

520. λαχεῖν ἴσον. E præced. versu repetendum verbum ποθεῖ. ἀλλ' οὐ ποθεῖ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον. Perperam Aldus et membr. λαχεῖν ἴσος. In E. λαβεῖν ἴσον, ex frequenti librariorum lapsu in permutandis λαβεῖν et λαχεῖν.

521. τίς οἶδεν. Sic codd. sine particula quam Aldus inseruit. εὐαγῆ. gl. ἀποδεκτὰ, εὐσεβῆ.

522. οὐδ' ὅταν θάνῃ. Perperam libri omnes οὔθ' ὅταν.

527. δάκρυ' εἰβομένη. Perperam Aldus et membr. δάκρυα λειβομένα.

[530. Citat Eustathius Il. I. p. 768, 40. ob. v. εὐῶπα.]

531. ὑφημένη. Sic legisse videtur antiquus enarrator; et proba est hæc lectio. Libri omnes nostri præ-

λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα, κἀπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;
ΙΣ. δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμοῤῥοθεῖ,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
ΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην.
ΙΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.
ΑΝ. ὧν τοὔργον, Ἅδης χ' οἱ κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.
ΙΣ. μή τοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.
ΑΝ. μή μοι θάνῃς σὺ κοινὰ, μήθ' ἃ μὴ 'θιγες
ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.
ΙΣ. καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένῃ, φίλος;
ΑΝ. Κρέοντ' ἐρώτα. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.
ΙΣ. τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;
ΑΝ. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.
ΙΣ. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ;
ΑΝ. σῶσον σεαυτήν. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
ΙΣ. οἴμοι τάλαινα, κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

ferunt ὑφειμένη, quod non prorsus damnandum. Eurip. Herc. fur. 71. Οἵ θ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς Σώζω νεοσσοὺς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη. Hesych. ὑφειμένος, καθειμένος, ταπεινός.

[531. ὑφειμένη. Brunckius ὑφημένη. SCHAEFER.]

533. δύ' ἄτα. Membr. et Aldus δύ' ἄτας. Eadem varietas enotata in Œd. Col. 531.

537. καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας. In φέρω præpositio σὺν e præcedenti verbo repetenda ἀπὸ κοινοῦ. Est enim tanquam si dixisset καὶ ξυμμετίσχω καὶ ξυμφέρω.

[541. Eustathius Od. B. p. 1444, 42. Τὸ δὲ ἐνέστακται εἴρηται μὲν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν, ὡς εἴτις εἴπῃ, εἴ σοι ἐνέστακται τοῦ πατρικοῦ μέλιτος. Οὐκ ἔστι δὲ μακρὰν κακοζήλου διὰ τὸ μὴ προσκεῖσθαί τι σύστοιχον κατὰ ἀκολουθίαν τροπῆς. Ὅμοιον καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, σύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη, ὅ ἐστι συγκοινωνόν· οὐδ' ἐνταῦθα γὰρ κεῖται θαλασσιά τις λέξις συγγενὴς πρὸς τὸ σύμπλουν.]

551. ἀλγοῦσα μὲν—gl. εἰ, ὥσπερ οἴει, σὺν γέλωτι ταῦτα προφέρω σοι, λυπουμένη προφέρω.

552. σ' ἐπωφελοῖμ'. Sic bene in E. In aliis σ' ἔτ' ὠφελοῖμ', vel, quod deterius est, σέ τ' ὠφελοῖμ'.

ΑΝ. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν· ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.
ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
ΑΝ. καλῶς σὺ μέντοι· τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν.
ΙΣ. καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστὶν ἡ 'ξαμαρτία.
ΑΝ. θάρσει. σὺ μὲν ζῇς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.
ΚΡ. τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ.
ΙΣ. οὐ γάρ ποτ', ὦ 'ναξ, οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
ΚΡ. σοὶ γοῦν, ὅθ' εἵλου ξὺν κακοῖς πράσσειν κακά.
ΙΣ. τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;
ΚΡ. ἀλλ' ΗΔΕ μέντοι μὴ λέγ'. οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.

557. καλῶς σὺ μέντοι. Sic optime Scholiastes. E præcedenti nomine λόγοις assumendum verbum ἔλεγες. In membr. et in Aldina σὺ μὲν τοῖς. In E. T. σὺ μὲν θοῦ, cum glossa, ἤγουν ἄριστα τούτοις προσετέθης ἐν μόνῳ λόγῳ, καὶ οὐκ ἐφρόνεις ὥσπερ ἐγώ. In August. σὺ μέν θ' οὖ, superscriptum ἢ οὐ. Unde hanc lectionem elicias: καλῶς σὺ μέν τ' οὔ. id est σὺ μέν τοι οὐ καλῶς ἔλεγες: quod a sensu nostræ lectionis non multum abludit: quippe nostra morata est, nimirum ironica; et idcirco melior.

[557. τοῖς δ'. Sic cum Erfurdtio dedi. Vulgo τοῖσδ'. Scholiastes: τούτοις δέ. SCHAEFER.]

[560. Eustath. Il. Θ. p. 725, 55. Ὁ δ' αὐτὸς ἐν τῷ τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν οὐ συνήθως συνέταξεν.]

563. ὃς ἂν βλαστῇ. Apud Eustathium, p. 720. ὃς ἂν βλαστοῖ, male. In seq. v. πράσσουσιν exhibent E. T. Perperam Aldus πράττουσιν.

565. ξὺν κακοῖς. Sic August. optime. Gl. σὺν τῇ ἀδελφῇ. In E. T. σὺν κακῇ. In membr. ut apud Aldum, σὺν κακῷ. Sincerum est quod prætulimus, et tragico stylo congruum: nomen plurale cum emphasi singularem personam notans. Vide ad Œd. T. 366. et 1403.

567. ἀλλ' ΗΔΕ μέντοι μὴ λέγ'. Sic legendum. Materialiter, ut aiunt, positum est hîc ἥδε, repetitum ex τῆσδ' in præc. versu. Optima glossa est in August. τὸ ἥδε. Id est, ἀλλὰ μέντοι μὴ λέγε τὸ ἥδε. In membr. et T. ut apud Aldum, ἀλλ' ἥδε μέν σοι μὴ λέγ'. In E. ἀλλ' ἥδε μέν τοι σοὶ μὴ λέγ'. Nemo non videt μέντοι unice verum esse. Sæpissime σοι et τοι commutantur, unde orta obscuritas Aldinæ lectionis, quæ tamen longe præferenda absurdæ conjecturæ nuperi Parisini editoris, qui post μὲν σοὶ, reticentiam esse fingit, et pro μὴ λέγε, μὴ ἄλεγε legit, duplici elisione, hoc sensu: *sed hæc quidem tibi . . . desine curare. non enim jam est.* Ἀποσιωπήσεως plurima exempla sunt apud hunc Tragicum. Verum quotiescunque hac figura utuntur poëtæ vel oratores, quivis vel obtusior ex ante dictis, vel ex affectu loquentis personæ, perspicit quidnam sit, quod supprimatur. At hîc nemo, opinor, divinaverit quid additurus erat Creon post hæc verba, *Sed hæc quidem tibi . . .* nisi ejus sermonem emendator abrupisset.

ΙΣ. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;
ΚΡ. ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.
ΙΣ. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.
ΚΡ. κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱάσιν στυγῶ.
ΙΣ. ὦ φίλταθ' Αἷμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ.
ΚΡ. ἄγαν γε λυπεῖς, καὶ σὺ, καὶ τὸ σὸν λέχος.
ΙΣ. ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;
ΚΡ. Ἅδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ.
ΙΣ. δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
ΚΡ. καὶ σοί γε κἀμοί. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας.
φεύγουσι γάρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας
ἤδη τὸν Ἅδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν *στροφὴ α'.*
ἄγευστος αἰών. οἷς γὰρ ἂν
σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας
οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς
ἐπὶ πλῆθος ἕρπον·

569. ἀρώσιμοι. Perperam Aldus et membr. ἀρώσιμαι. Vide Taubmannum ad Plauti Asinariam v. 2. 23.

572. Hunc versum Aldus et Turnebus Antigonæ tribuunt contra meliorum codd. fidem, etiam illius qui Sophoclem a Triclinio recensitum exhibet. Doctos viros fefellit istud sequentis versus τὸ σὸν λέχος, quod soli Antigonæ convenire opinati sunt. At ibi τὸ σὸν λέχος non valet *nuptiæ tuæ*, quatenus illa cui hoc dicitur nuptura fuisset, sed *nuptiæ quas crepas*, τὸ ὑπὸ σοῦ ὀνομαζόμενον λέχος, ut bene Scholiastes exponit. Sic El. 1110. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. Philoct. 1251. τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον. Euripid. Heracl. 285. τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ. Id est ὁ κομπεῖς Ἄργος.

577. μὴ τριβὰς ἔτ'. Sic libri omnes, quos corruptos esse pronuntiat Toupius ad Suidam iii. 163. legendum statuens, μὴ τριβάζετ'. Mihi cum erudito viro non amplius convenit; quin sinceram esse vulgatam lectionem aio. Supprimitur verbum nomini τριβὰς aptum, ἐμβάλλετε, ποιεῖτε, vel simile. Estque hæc ellipsis elegans, in familiari sermone valde usitata. Sic Cicero libro de Finibus, ii. 6. *Tum ille, Finem, inquit, interrogandi, si videtur.* et iv. extremo: *Scrupulum, inquam, abeunti: sed videbimus.* Ubi verba itidem supprimuntur. Iratum autem et festinantem Creontem maxime convenit quam paucissimis mandata sua complecti.

ὁμοῖον ὥστε ποντίας ἁλὸς
οἶδμα, δυσπνόοις ὅταν
Θρῄσσῃσιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
θῖνα καὶ δυσάνεμον,
στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί.
ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν — ἀντιστρ. α΄.
οἴκων ὁρῶμαι πήματα
φθιμένων ἐπὶ πήμασι πίπτοντ'·
οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν
γένος, ἀλλ' ἐρείπει
θεῶν τις, οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν.
νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις·
κατ' αὖ νιν θεῶν φοινία τῶν
νερτέρων ἀμᾷ κοπίς,
λόγου τ' ἄνοια, καὶ φρενῶν Ἐρινύς.
τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν — στροφὴ β΄.
ὑπερβασίᾳ κατάσχῃ,
τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως,
οὔτε θεῶν ἀκάματοι
μῆνες; ἀγήρως χρόνῳ δυνάστας
κατέχεις Ὀλύμπου
μαρμαρόεσσαν αἴγλαν.

[588. Eustath. Il. I. p. 732, 28. Τὸ δ' ἐξαπίνης ἐλθεῖν, τὸ σφοδρόν τε δηλοῖ τῆς, τραγωδικῶς εἰπεῖν, δυσπνόου Θρῄσσης πνοῆς, οἱ γὰρ οὕτω πνέοντες ἐπιπλέον ταράττουσι τὴν θάλασσαν.]

598. οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν. Libri omnes, οὐδ' ἔχει λύσιν, defecto versu. Vocem μίαν addidi ex conjectura quam firmat ipse Tragicus in El. 142. ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν.

601. θεῶν φοινία τῶν. Hoc ordine dispositæ sunt voces in E. Vulgo φοινία θεῶν τῶν. Immo Aldus φονία.

602. κοπίς. Vulgo κόνις ineptissime. Meritis laudibus extollit egregiam hanc emendationem Heathius, qua nihil verius. Vide Fragm. inc. lxxxiv.

605. κατάσχῃ. Sic in E. Vulgo κατάσχοι. Optativus in hac loquendi forma non adhibetur, nisi cum particula ἄν.

607. οὔτε θεῶν ἀκάματοι. In Aldina οὐδ' ἀκάματοι θεῶν. At recte Scholiastes legit οὔτ'.

608. ἀγήρως χρόνῳ δυνάστας. Sic optime in E. In membr. ut apud Aldum, ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ. Particulam δὲ metrum respuit. Versus est antispasticus dimeter brachycatal. ut versus 619.

τό τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει
νόμος ὅδ'· οὐδὲν ἕρπει
θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.
ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς ἀντιστρ. β'.
πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν,
πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
εἰδότι δ' οὐδὲν, προσέρπει,
πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις ψαύσῃ.
σοφίᾳ γὰρ ἔκ του
κλεινὸν ἔπος πέφανται·
Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας
θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·
πράσσειν δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας.
ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν
νέατον γέννημ'· ἆρ' ἀχνύμενος
τῆς μελλογάμου

614. πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας. Sic optime emendat Heathius. Vulgo πάμπολις ἐκτὸς ἄτας. Istud πάμπολις, quod saltem cum οὐδὲν genere congruere deberet, glossa exponit παγκόσμιος; nec sic inde ullus tolerabilis sensus exoritur.

618. εἰδότι δ' οὐδὲν προσέρπει. Libri omnes, syllaba deficiente ad metri integritatem, ἕρπει. Præpositio, quæ huic verbo adjungi debebat, verbo sequentis versus librariorum errore adhæsit. Perperam in aliis libris προσψαύσῃ, in aliis προσάρῃ.

621. πέφανται. ἀπεφάνθη, ἐγνωματεύθη. Eustathius, p. 1728. [v. Il. A. p. 189.]

[622. Eustath. Il. Δ. p. 455. Κατὰ γὰρ τὴν τραγῳδίαν τὸ κακὸν δοκεῖ ποτ' ἐσθλὸν εἶναι τῷδε ὅτῳ θεὸς φρένας ἄγει πρὸς ἄτην.]

625. πράσσειν. Perperam libri omnes πράσσει. Bina verba δοκεῖν et πράσσειν eadem constructionis lege tenentur.

628. τῆς μελλογάμου τάλιδος. Aldus et veteres codices τῆς μελλογάμου νύμφης τάλιδος. Vox νύμφης interpretatio est nominis τάλιδος et ex interlineari glossa in textum irrepsit. Voces τῆς μελλογάμου Triclinius rejecit, quæ etiam pro glossemate haberi possint. At obstat Pollux qui eas pro genuinis agnoscit iii. 45. et probabile est hoc epitheto rarius nomen poëtam ipsum interpretari voluisse. Hesych. Τάλις. ἡ μελλόγαμος παρθένος, καὶ κατωνομασμένη τινί· οἱ δὲ, γυναῖκα γαμετήν· οἱ δὲ, νύμφην. Vox est Æolica: nugatur Eustathius qui eam a verbo ταλάω deducit, p. 962. ἐκ τοῦ ταλάω γίνεται καὶ ταλασίφρων, καὶ ταλασιουργεῖν ἐπὶ γυναικῶν, τὸ ἐμμένειν ἔργοις καὶ ταλασίᾳ. Ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ τραγικῷ τάλις, τουτέστι μελλόγαμος παρθένος, μελλονύμφη, ὡς καὶ αὐτὴ ταλασίαν ἀσκοῦσα.

τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,
ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;
ΚΡ. Τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων
τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῆ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.
ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος
μείζων φέρεσθαι, σοῦ καλῶς ἡγουμένου.
ΚΡ. οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
γνώμης πατρώας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι.
τούτου γὰρ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς
κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.
ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα,
τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μή νύν ποτ', ὦ παῖ τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς,

[629. ΤΑΛΙΣ. τάλιδος. λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη. Καλλίμαχος. αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ. μελλογάμου νύμφης τάλιδος ἥκει. SUIDAS.]

[629. Eustath. Il. Θ. p. 699, 26. Ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μελλόνυμφος τάλις, τάλαιναν γὰρ αὐτὴν ἡρμήνευσάν τινες, εἰ καὶ ἕτεροι ὄνομα ἡλικίας νέας αὐτό φασιν.]

[631. Eustath. Il. Θ. p. 711, 60. μάντεων ὅ φασιν ὑπέρτερον, ὃ δὴ παροιμιωδῶς κεῖται παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ.]

[633. Eustath. Il. Κ. p. 792, 34.]

[640. Mihi in mentem idem, quod Musgravio, venit, ἱστάναι. *Sic animatum esse oportet, ut postponas.* SCHAEFER.]

645. φιτύει. Aldus et codd. mendose φυτεύει, claudicante versu. Prima in φιτύω producitur, corripitur in φυτεύω. Æschylus Prom. 233— ἀλλ' ἀϊστώσας γένος Τὸ πᾶν, ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον. Eurip. Alcest. 301. Σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φιτύσειν τέκνα. et 1159. Εὐδαιμονοίης, καί σ' ὁ φιτύσας πατήρ. Vide quæ notavimus ad Apollonii Argon. iv. 807.

[645. Eustath. Il. Ι. p. 767, 30. Τὸ δὲ ἵνα μοι λοιγὸν ἀμύνοις, τὸ τέλος ἐστὶ τῆς παιδοποιΐας, ὡς τούτου χάριν παιδοποιουμένων, ἵνα ἐν καιρῷ ἔχοιεν λοιγοῦ ἀμύντορας, καὶ μὴ ἀνωφέλητα, κατὰ τὸν εἰπόντα, ἐκφύωσι τέκνα.]

648. τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς. In T.

γυναικὸς οὕνεκ᾽, ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται,
γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
γένοιτ᾽ ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ μέθες
τὴν παῖδ᾽ ἐν Ἅδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἐγὼ
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
ψευδῆ γ᾽ ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ᾽ ἐφυμνείτω Δία
Ξύναιμον. εἰ γὰρ δὴ τά γ᾽ ἐγγενῆ φύσει
ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους.
ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ᾽ ἀνὴρ
χρηστὸς, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν.
καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ᾽ ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·
δορός τ᾽ ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον
μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην.
ὅστις δ᾽ ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
ἢ τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,
οὐκ ἔστ᾽ ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
ἀλλ᾽ ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν,
καὶ σμικρὰ, καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία.
ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
αὕτη πόλεις ὄλλυσιν, ἥδ᾽ ἀναστάτους

τὰς φρένας γ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς. Recte. Sine hoc fulcro stare nequit versus: nam ultima in φρένας brevis est.

659. Depravata est in libris omnibus hujus versus scriptura. Alii habent εἰ γὰρ δὴ τάδ᾽ ἐγγενῆ: alii, εἰ γὰρ δὴ τά τ᾽ ἐγγενῆ. Quivis paulo tritior in Tragicorum lectione videre poterat scribi debuisse, εἰ γὰρ δῆτα τἀγγενῆ. Crasis ex τὰ ἐγγενῆ est τἀγγενῆ.

[659. Erfurdtium secutus sum. Brunckius εἰ γὰρ δῆτα τἀγγενῆ φύσει. In hoc particularum complexu δῆτα legere non memini.—Dativum φύσει Græci scriptores passim sic usurpant, ut, si omissus esset, nemo eum requireret. SCHAEFER.]

[663—666. Hos quatuor versus ad Seidleri nostri mentem huc retraxi, vulgo infra positos post v. 671. καὶ σμικρὰ, καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία. SCHAEFER.]

667. καὶ δίκαια καὶ τἀναντία. Sic Corinthius rex Medeæ ait apud Senecam: Æquum atque iniquum regis imperium feras. τἀναντία notat καὶ μεγάλα καὶ ἄδικα.

[673. τ᾽ post πόλεις omisi cum Erfurdtio. SCHAEFER.]

οἴκους τίθησιν, ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
τροπὰς καταῤῥήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων
σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία.
οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
κοὔ τοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.
κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν·
κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.
ΧΟ. ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.
ΑΙ. πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
πάντων, ὅσ' ἐστὶ, χρημάτων ὑπέρτατον.
ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·
γένοιτο μέντ' ἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον.
σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
λέγει τις, ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ,
λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων·
ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,
πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει·

[677. Eustath. Il. Α. p. 59. φίλα, Ἀττικῶς, ἀντὶ ἑνικοῦ τοῦ, φίλον. ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, οὕτως ἀμυντέά ἐστι τοῖς κοσμουμένοις, ἀντὶ τοῦ ἀμυντέον. Conf. Il. Ι. p. 759, 38. Lege γυναικῶν ex v. 680. et Eustath. p. 759, 39. Porson.]

[681. κεκλέμμεθα. Miror, neminem adhuc conjecisse βεβλάμμεθα. Scil. τὸν νοῦν. Sic jam Homerica poësis verbo βλάπτειν utitur. Hesiodus Theog. v. 88. s. λαοῖς βλαπτομένοις. quod recte interpretatur Heynius p. 146. Wolf. Theognis v. 223. Brunck. κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ. Conf. H. Stephan. ad Moschum p. 278. Harl. Facillimam esse mutationem, non negabunt palæographiæ periti. V. not. ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 309. Sic confusa βάπτειν et κάμπτειν in Apollon. Rhod. I. v. 183. βλέπειν et κλέπτειν in Dionys. Hal. Arte Rhetor. p. 292. Reisk. Sed quamvis facilis sit mutatio, vulgatam tamen loco non moveam. Infra v. 1218. ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. Quod Scholiastes interpretatur ἢ ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν θεῶν. Schaefer.]

688. σοῦ. Sic August. et E. In aliis ut apud Aldum, σοί. Verbo προσκοπεῖν superscripta glossa ὑπὲρ, qua declaratur potestas præpositionis πρὸ in compositione: πέφυκα δ' οὖν πάντα σκοπεῖν ὑπὲρ σοῦ. In membr. non προσκοπεῖν scriptum, sed simplex σκοπεῖν.

ἥτις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
πεπτῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος.
οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.
ἐμοὶ δὲ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
ὡς φῂς σὺ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί.
ἀλλ' ἄνδρα, κἤν τις ᾖ σοφὸς, τὸ μανθάνειν
πόλλ', αἰσχρὸν οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα
δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται·
τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.
αὕτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς, πόδα
τείνας, ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις, κάτω

[697. Eustath. Il. B. p. 229. φαίνεται δὲ ἐκ τοῦ πεπτηὼς πεπτηῶτος συγκοπῆναι, τὸ πεπτὼς πεπτῶτος· οἷον, πεπτῶτ' ἀδελφὸν παρὰ Σοφοκλεῖ. Εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ πεπτωκότα συγκέκοπται, κατὰ τὸ βεβρῶτες, ἤγουν βεβρωκότες, αἵματος λίπος.]

699. τιμῆς τυχεῖν. Libri omnes λαχεῖν. Vide ad El. 364.

[699. λαχεῖν. Brunckius ex conjectura τυχεῖν. Satis frequens constructio verbi λαχεῖν cum genitivo. SCHAEFER.]

[707. Eustath. Il. B. p. 237. Ὅτι δὲ τὸ τὶς ἀόριστον, καὶ εἰς καθολικὴν σημασίαν πληθύνεται διὰ τὸ ἀοριστιαίνειν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ, ὅστις γὰρ ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν ἔχειν ὁμοίως ἢ ψυχὴν, οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί. τὸ γὰρ ὅστις ταυτόν ἐστι τῷ ὅσοι· ἵνα λέγῃ ὅτι ὅσοι φρονεῖν μόνοι δοκοῦσιν.]

[710. κεἴτις T. Magister v. εἰ. PORSON.]

712. παρὰ ῥείθροισι. Sic divisim et emendate scriptum in E. T. August. et apud Eustathium duobus in locis. [Od. A. p. 1409, 38. I. p. 1612, 13.] Ad pronuntiandi rationem in aliis codd. παραῤῥείθροισι. Vide quæ notavimus ad Æschyli Prom. 1031. Comparationem hanc, verbis ex parte mutatis, traduxit ad vinolentiæ laudem Antiphanes, cujus parœdiam profert Eustathius, p. 1612. ex Athenæo, p. 23.—Τὸ δὲ Ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστι.—Τὸ πίνειν, φήμ' ἐγώ. Ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα Δένδρων ἀεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν Βρέχεται, μέγεθος καὶ κάλλος οἷα γίγνεται· Τὰ δ' ἀντιτείνονθ', οἱονεὶ δίψαν τινὰ Ἢ ξηρασίαν σχόντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

[714. παρῳδεῖ Phoruscus apud Athen. VIII. p. 344. A. PORSON.]

στρέψας, τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
ἀλλ' εἶκε θυμοῦ, καὶ μετάστασιν δίδου.
γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ,
φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν.
ΧΟ. ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ.
ΚΡ. οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;
ΑΙ. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν.
ΚΡ. ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;
ΑΙ. οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.
ΚΡ. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ;
ΑΙ. οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.
ΚΡ. πόλις γὰρ ἡμῖν ἅ 'μὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;
ΑΙ. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;
ΚΡ. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;
ΑΙ. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.
ΚΡ. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;
ΑΙ. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
ΚΡ. ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.

[718. εἶκε θυμὸν. Nec θυμοῦ nec θυμῷ. *iram remitte.* εἴκω accusativum habet Œd. Col. 1178. Philoct. 465. Porson.]

718. εἶκε θυμοῦ. Sic August. et T. In aliis, ut apud Aldum, contra sententiam εἶκε θυμῷ.

721. πλέων. Sic in August. In aliis πλέω. Vide ad Œd. Col. 1162.

722. εἰ δ' οὖν elliptice, negativa sententia, ob negationem e posteriori membro in prius ἀπὸ κοινοῦ repetendam. εἰ δ' οὖν μὴ τοιοῦτος ἔφυ, οὐ γὰρ φιλεῖ ταύτῃ ῥέπειν τοῦτο, ἤγουν τὸ εἶναι ἐκ φύσεως τινὰ τοιοῦτον.

734. ἅ 'μὲ χρὴ—Sic August. et E. recte. ἅ 'μὲ per crasin coaluit ex ἃ ἐμὲ, unde prior producitur: cujus rei ignoratio alius lectionis causa fuit, ἃ ν με. Nullus hîc locus est particulæ ἄν. Eurip. Troad. 656. Παρεῖχον· ἤδη δ' ἅ 'μὲ χρῆν νικᾷν πόσιν. Perperam ibi excusum ἅ με.

[736. Corruptum hunc versum censet Marklandus. Porson.]

[738. Citat Eustathius Il. A. p. 27. Λ. p. 878, 1. M. p. 889, 32. T. p. 1185, 29. Od. H. p. 1568, 57.]

740. συμμαχεῖ. Sic membr. In E. συμμαχεῖν, haud deterius. Sic Trach. 1238. Ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν.

ΑΙ. εἴπερ γυνὴ σύ. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.
ΚΡ. ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.
ΑΙ. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ.
ΚΡ. ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
ΑΙ. οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.
ΚΡ. ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.
ΑΙ. οὐκ ἂν γ' ἕλοις ἥσσω με τῶν αἰσχρῶν ποτε.
ΚΡ. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.
ΑΙ. καὶ σοῦ γε, κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
ΚΡ. ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.
ΑΙ. ἥδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.
ΚΡ. ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς;
ΑΙ. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ, πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
ΚΡ. κλαίων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός.
ΑΙ. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.
ΚΡ. γυναικὸς ὢν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.
ΑΙ. βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
ΚΡ. ἄληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι
χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ.
ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.
ΑΙ. οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτὲ,

[742. Lege ex Plutarcho T. II. p. 483. C. ὦ παῖ κάκιστε PORSON. v. ad Euripid. Orest. 301.]

747. Inconcinne vulgo legitur, οὐκ ἂν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ. Neminem non offendat bis posita in hoc versu particula γε.

[755. ΕΙ ΜΗ πατὴρ ἦσθα. κατὰ ἀποκοπήν. τὸ δὲ πλῆρες, εἶπον ἄν σε οὐκ εὐφρονεῖν. SUIDAS.]

756. γυναικὸς ὢν δούλευμα, id est δοῦλος. Res pro persona, ut Œdip. T. 85. Sic Eurip. Bacchis, 792. δόυλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς. id est δούλαις. Idem Or. 924. Εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι Φθείρουσιν. id est τὰς ἔνδον οἰκουροὺς γυναῖκας. Androm. 446. Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια. Ibidem male curiosæ mulieres, prava dantes consilia, appellantur ποικίλα λαλήματα. Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore, iii. 42. *Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur.*

759. δεννάσεις, ὑβρίσεις. Hesych. δεννάζων, λοιδορῶν. Quæ glossa pertinet ad Aj. 243. a nomine δέννος, quo utitur Herodotus l. ix. cap. 107. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσῃσι, γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι. Eustathius laudato Herodoto ad Il. H. p. 668. addit: δέννον δὲ λέγει τὴν ὕβριν, ἐξ οὗ τὸ δεννάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ. Occurrit hoc verbum etiam in Eurip. Rheso, 928. 954. et in Theognidis Gnomis, 1163.

οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμᾶ
τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν,
ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.
ΧΟ. ὤνηρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
νοῦς δ' ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας, βαρύς.
ΚΡ. δράτω, φρονείτω μεῖζον, ἢ κατ' ἄνδρ', ἰών·
τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.
ΧΟ. ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;
ΚΡ. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
ΧΟ. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν;
ΚΡ. ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος,
κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος μόνον, προθείς,
ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.
κἀκεῖ τὸν Ἅδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
αἰτουμένη που, τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
πόνος περισσός ἐστι τὰν Ἅδου σέβειν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔρως ἀνίκατε μάχαν, *στροφὴ α'.*

[764. προσόψει—ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν. V. Lobeck. ad Ajac. p. 370. SCHAEFER.

765. ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών. Sic optime T. juxta Scholiastam. Pro μαίνῃ Aldus habet μένῃ, solemni errore quo αι et ε confunduntur. In ceteris codd. pejore depravatione vel μενεῖς vel μένεις.

766. ὤνηρ. Perperam vulgo ἀνήρ.

776. ὑπεκφύγῃ. Sic recte August. et T. In aliis ὑπεκφύγοι.

781. ἀνίκατ', ἀμάχαν Ἔρως. Libri omnes ἀνίκατε μάχαν. De Sophocle male meritus fuissem, nisi elegantissimam emendationem Tib. Hemsterhuys recepissem, Valckenario ad Hippol. 525. merito probatam. Quæ sequuntur verba, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις, a veteri enarratore male fuerunt accepta. Parum valet ad vim Amoris declarandam, si dicatur opulentos invadere. Libidinem fovent divitiæ; sed vel pauper amare possit: aliena est prorsus a poëtæ sententia opulentiæ mentio. Grotius hunc sensum merito damnavit, quumque e propositis verbis non alium meliorem elicere posset, ea male affecta censuit, et bene sibi visus est emendare, reponendo, ὃς εἰν ὄμμασιν ἵπτῃ, quod quidem nemini Sophocleum videri possit. Non melior est Heathii conjectura, ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις. Alia sunt aliorum somnia, quæ si reticeam, lectorum saltem gratiam initurum me confido. Summa sententiæ est, *Amor omnia domat,* quod ostenditur enu-

Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
νεάνιδος ἐννυχεύεις·
φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἔν τ'
ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
φύξιμος οὐδεὶς,
οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμηνε.
σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους ἀντιστρ. α'.
φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων
ἵμερος εὐλέκτρου
νύμφας, τῶν μεγάλων
πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμ-
παίζει θεὸς Ἀφροδίτα.
νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν

meratione animantium omnium, quorum varia genera vel diserte nominantur, vel a sedibus quas incolunt, innuuntur. Primo loco τὰ κτήματα, seu τὰ κτήνη nominat poëta. Si quid contra librorum fidem mutandum esset, pro κτήμασι legerem κτήνεσι. Hesych. κτήνη, βοσκήματα. Sed non video cur eadem significatio nomini κτῆμα tribui non potuerit, maxime in chorico cantico, cujus indoles pene dithyrambica ejusmodi metonymias affectat. Servata hac lectione venuste repetitur articulus ὃς, cujus insubida iteratio esset, si vel ὄμμασι vel γλήνεσι legeretur, quorum utrumlibet ad νεάνιδος referendum esset. Nemo non sentit scripturum fuisse poëtam, ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις, μαλακαῖσί τ' ἐν παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις. Postrema hæc expressit Horatius in carmine ad Lycen: Ille virentis et Doctæ psallere Chiæ Pulchris excubat in genis. Ad quem locum Bentleius Plutarchum in *Amatorio* emendat, quem diu ante eum suppleverat et elegantissimis observationibus illustraverat Bernardus Martinus Var. Lect. ii. 6. [Sed ante utrumque Theod. Canterus Var. Lectt. I. 24.]

[781. Brunckius ex Hemsterhusii conjectura ἀνίκατ', ἀμάχαν'—. SCHAEFER. Conjectura Hemsterhusii metrum pessumdat.]

787. καὶ σὲ οὐδεὶς φύξιμος. Verbale casum verbi sui regit, quod utriusque linguæ scriptoribus solemne est. Plautus in Aulul. *Quid tibi ergo meam, me invito, tactio est?* Perperam hîc glossa σ' interpretatur σοί.

789. ἔπ'. gl. ἔπεστι.

ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν, ἴσχειν δ'
οὐκ ἔτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

ΑΝ. ὁρᾶτέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται, *στροφὴ β'.*
τὰν νεάταν ὁδὸν
στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος
λεύσσουσαν ἀελίου,
κοὔ ποτ' αὖθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας
Ἅιδας ζῶσαν ἄγει
τὰν Ἀχέροντος
ἀκτὰν, οὔθ' ὑμεναίων
ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινυμφίδιός
πω μέ τις ὕμνος
ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

ΧΟ. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'
ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων.
οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,
οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ',
ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ
θνατῶν, Ἅιδαν καταβήσει.

ΑΝ. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι *ἀντιστρ. β'.*
τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενὴς,
πετραία βλάστα δάμασεν· καί νιν
ὄμβρῳ τακομέναν,
ὡς φάτις ἀνδρῶν,
χιών τ' οὐδαμὰ λείπει,
τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις
δειράδας· ᾇ με
δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.

ΧΟ. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής·
ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.

850 ἀνύτουσαν. gl. ἐρχομένην εἰς τὸν θάλαμον—Vide ad Œd. Col. 1562.

[823. V. J. Davis. ad Ciceron. Tusc. Disp. III. 26. Porson.]

καίτοι φθιμένᾳ μέγ' ἀκοῦσαι,
τοῖσιν ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν.
ΑΝ. οἴμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς — στροφὴ γʹ.
θεῶν πατρῴων,
οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις,
ἀλλ' ἐπίφαντον;
ὦ πόλις, ὦ πόλεως
πολυκτήμονες ἄνδρες·
ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι,
Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος· ἔμπας
ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι,
οἵα φίλων ἄκλαυστος, οἵοις
νόμοις πρὸς ἕργμα τυμβόχωστον
ἔρχομαι τάφου ποταινίου·
ἰὼ δύστανος,
οὔτ' ἐν βροτοῖς οὔτ' ἐν νεκροῖσι
μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσι.
ΧΟ. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους,
ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
προσέπαισας, ὦ τέκνον, πολύ.
πατρῷον ἐκτίνεις τιν' ἆθλον.
ΑΝ. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας — ἀντιστρ. γʹ.
ἐμοὶ μερίμνας,
πατρὸς τριπόλιστον [a] οἶτον,

[a] οἶκτον ed. 1. 2.

837. τοῖσιν ἰσοθέοις. Sic recte scriptum in T. alii τοῖς. Atticis prima in ἴσος semper corripitur.

846. ἐπικτῶμαι. gl. λαμβάνω.

847. φίλων ἄκλαυστος. gl. ὑπὸ τούτων γὰρ ἂν ἐκλαύθην θανοῦσα. Aldus, qui supra, v. 831. bene dedit παγκλαύστοις, hîc et infra, 876. habet ἄκλαυτος. Utroque in loco E. sinceram scripturam exhibet.

[849. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. τὸ ξένιον. ἢ νέον. Suidas.]

855. προσέπαισας. gl. προσέκρουσας. Perperam Aldus et membr. προσέπεσες, ut legisse videtur etiam Scholiastes.

859. πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. gl. λέγω πολυθρύλλητον καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς ἐλεεῖ. Nempe accusativus τριπόλιστον οἶτον non a verbo ἔψαυσας, quod cum patrio casu construitur, sed a suppresso verbo pendet, λέγω. Pro οἶτον, quod a manu poëtæ esse manifestum est, perperam in textu scriptum οἶκτον, et in scholiis οἶκον. Veram scripturam utrobique restituimus.

τοῦ τε πρόπαντος
ἁμετέρου πότμου
κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
ἰὼ ματρῷαι λέκτρων
ἆται, κοιμήματ' αὐτογέννητ'
ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς,
οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων
ἔφυν· πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος,
ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
ἰὼ δυσπότμων
κασίγνητε γάμων κυρήσας,
θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με.

XO. σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις·
κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει.
σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.

AN. ἄκλαυστος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ'
ἑτοίμαν ὁδόν. οὐκ ἔτι
μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
θέμις ὁρᾷν ταλαίνᾳ·
τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
οὐδεὶς φίλων στενάζει.

KP. Ἆρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρείη λέγειν;

862. κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν, pro κλεινῶν Λαβδακιδῶν. Schema Colophonium, de quo vide Musgravium Exercitat. in Eurip. i. 7. et quæ notavimus ad Phœnissas 85.

[875. αὐτόγνωτος. Erfurdtius in minore editione: "αὐτόγνωτος (a γιγνώσκειν, *decernere*) ὀργά, ingenium ultro adscitum, non a natura datum." In majore: "αὐτόγνωτος est, *qui ex sua tantum animi sententia* (γνώμῃ) *unumquidque agit*." Posterior interpretatio unice probanda. Etymolog. M. c. 173, 38. Αὐτόγνωτος. Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσσεν ὀργά, Σοφοκλῆς, ἀντὶ τοῦ, αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος. Bene comparat Schneiderus αὐτογνώμων. Dionysius Hal. Ant. Rom. V. c. 74. οἷς ἐπανορθώσεως ταχείας καὶ αὐτογνώμονος ἔδει. Idem significat αὐτοβούλητος, quod adjectivum in Lexica infer. Zonaras Lex. T. I. c. 621. Ἐθελοντής. ὁ αὐτοβούλητος, αὐτοπροαίρετος. Adverbium αὐτοβουλήτως, item neglectum Lexicographis, habet Hesychius T. I. c. 1093. SCHAEFER.]

884. εἰ χρείη. Perperam in libris εἰ χρεῖ' vel χρεί' ᾖ. Vide ad Œd. T. 791.

οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
τύμβῳ περιπτύξαντες, ὡς εἴρηκ' ἐγὼ,
ἄπιτε μόνην ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,
εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ·
ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.
ΑΝ. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
οἴκησις αἰείφρουρος, οἷ πορεύομαι
πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων·
ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
ἐλθοῦσα μέντοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλὴς δὲ σοὶ,
μῆτερ, φίλη δὲ σοὶ, κασίγνητον κάρα·
ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
ἔλουσα, κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους
χοὰς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περιστέλλουσα, τοιάδ' ἄρνυμαι.
καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν, εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ᾐρόμην πόνον.
τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;

[884. *εἰ χρείη. si utile esset.* Infra v. 922. *τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι βλέπειν; quid mihi prodest—.* De hoc usu hujus verbi Lexica nostra tacent. SCHAEFER.]

887. *ἄπιτε μόνην ἔρημον.* Sic membran. pro varia lectione: in textu, ut Aldus edidit, *μόνην ἀφῆτ' ἔρημον*, et superscriptum: *γρ. ἄπιτε μόνην ἔρημον.* In E. T. *ἀφεῖτε μόνην ἔρημον.* In August. *ἀφῆτε μόνην ἔρημον.* Nec *ἀφεῖτε* nec *ἀφῆτε* constructionis lex admittit, quæ verbum futuri temporis flagitat, cum *ἄξετε* concordans. Ordo est: *οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ ἄπιτε, περιπτύξαντες αὐτὴν, ὡς εἴρηκ' ἐγὼ, μόνην ἔρημον κατηρεφεῖ τύμβῳ, εἴτε χρὴ—*

888. *τυμβεύσει.* gl. *ἐντάφιος κείσεται.*

907. *τόνδ' ἂν ᾐρόμην πόνον.* Sic bene in E. Reliqui cum Aldo conjunctim *ἀνηρόμην.* Eleganter repetitur particula *ἂν*, nec composito verbo hîc opus est. Eurip. Heracl. 989. *Ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἑκὼν τόδ' ᾐρόμην.* et paulo post *Ἐπεὶ δ' ἐκείνῳ δυσμένειαν ᾐρόμην.* ubi perperam utroque in versu scriptum *ᾐράμην*, forma Atticis poëtis inusitata.

πόσις μὲν ἄν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον·
μητρὸς δ' ἐν Ἅδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ.
τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ
νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν,
καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὦ κασίγνητον κάρα.
καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβὼν,
ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς·
ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος,
ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς.
ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι
βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
ἀλλ', εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

ΧΟ. αἱ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ

909. Antigonæ hanc sententiam expressit Herodotus, apud quem, p. 257. (Thal. 119.) Intaphernis uxor iisdem pæne verbis rationem exponit, cur fratrem malit, quam maritum, vel quemvis alium e suis a morte servare: ad quem locum vide Valckenarii notam.

[911. Μητρός τε—τετευχότων—ἀναβλαστοῖ Clemens Alex. Strom. VI. p. 263. ed. Flor.]

[912. βλάστοι. Vulgo βλαστοῖ, quod accentu peccat. SCHAEFER.]

918. παιδείου τροφῆς. Perperam Aldus cum parte codd. παιδίου.

926. παθόντες. Participium plurale masculinum de singulari muliere. Vide quæ notavimus ad Eurip. Medeam 316 et ad Comici Concion. 31. Eurip. Androm. 711. Ἦ, στειρὸς οὖσα μόσχος, οὐκ ἀνέξεται Τίκτοντας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα. Ibi τίκτοντας ἄλλους est pro τίκτουσαν ἄλλην, nempe Andromacham. Deianira apud Nostrum in Trachin. 491. ait: Κοὔ τοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα Θεοῖσι δυσμαχοῦντες—Pro ἐξαιροῦμαι θεοῖσι δυσμαχοῦσα. Hæc generis enallage locum habet tantum in plurali numero. Aliena sunt, et plane diversæ rationis, exempla quæ huc imperite admovet Burtonus.

929. Luxati sunt in omnibus libris hi versus, qui sic vulgo leguntur: Ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσι. Per se αὐταὶ non valet id, quod sententia flagitat, *eædem*: oportet αἱ αὐταί. Proinde legendum: Αἱ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδ' ἔτ' ἔχουσιν.

ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδ' ἔτ' ἔχουσιν.
ΚΡ. τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσι
βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει.
ΑΝ. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
τοὔπος ἀφῖκται.
ΚΡ. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι
μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.
ΑΝ. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον,
θεοί τε πατρογενεῖς,
ἄγομαι δὴ, κοὐκ ἔτι μέλλω.
λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν,
οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.
ΧΟ. Ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς — στροφὴ α'.
ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
αὐλαῖς· κρυπτομένα δ' ἐν

932. βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει. Sic legendum ex anapæstici metri ratione, quæ turbata est in libris omnibus, commatum transpositione, κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ. Præcedentium versuum vitium non animadvertit Heathius: huic solitam medelam fecit, amatam suam particulam γε inserens, qua nihil inficetius.

938. θεοί τε πατρογενεῖς. Mendose Aldus cum parte codd. καὶ θεοὶ πατρογενεῖς. In E. προσγονεῖς: in August. προγενεῖς. Vel sic, ut dedimus, legendum, vel καὶ θεοὶ πρόγονοι.

941. τὴν βασιλίδα τὴν—Posterior articulus in veteribus libris male omissus est. Triclinius imperite metrum stabilivit, genuinæ voci βασιλίδα substituens βασίλειαν. Nemo miretur magni animi puellam se solam e regia stirpe superstitem esse dicere. Non hoc incogitanti poëtæ excidit, nec vitio ei vertendum, ut Musgravio visum ad Iphig. T. 905. Consulto et ex naturæ observatione Antigonam sic loquentem induxit. Ad certam mortem dum abducitur, quam sibi ipsa pio facinore arcessivit, sororis meminisse non debet, quæ ejusdem facti, timore mortis et Creontis reverentia, particeps esse noluit. Indigna genere suo Ismene illi videtur, nec eam amplius pro sorore habet. Præterea ea est vis magni doloris, ut qui eo obruitur, se solum respiciat, nec quidquam aliud præter se, et id quo movetur affectus, spectet. Unde intelligere est, quam bene apud Euripidem Iphigenia gaudio simul agniti fratris perturbata, et metu ne eum occidere cogatur, in se et fratre totius Agamemnonis stirpis salutem verti dicat, licet Electra superstes sit: Τίς ἂν οὖν - - - - - Δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν; Confer scholiastam nostrum ad El. 96.

943. τὴν εὐσεβίαν. Sic recte Triclinius. Veteres codd. ut Aldus, εὐσέβειαν. Vide Valckenarium ad Phœniss. p. 497.

τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
καίτοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,
   καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε
   γονὰς χρυσορύτους.
ἀλλ' ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά·
οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος, οὔτ' Ἄρης,
οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι
κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.
ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, ἀντιστρ. α'.
Ἠδωνῶν βασιλεὺς, [a] κερτομίοις
   ὀργαῖς, ἐκ Διονύσου
πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ.
οὕτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει
ἀνθηρόν τι μένος. κεῖνος
   ἐπέγνω μανίαις
ψαύων τὸν θεὸν ἐν [a] κερτομίοις γλώσσαις.
παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους
γυναῖκας, εὔϊόν τε πῦρ,
φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας.
   παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων στροφὴ β'.
      διδύμας ἁλὸς,
      ἀκταὶ Βοσπόριαι,
   ἠδ' ὁ Θρῃκῶν Σαλμυδησὸς,
   ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης—
      δισσοῖσι Φινείδαις

[a] κερτομίαις ed. 1. 2.

950. χρυσορύτους. Sic ex metri præscripto legendum. Perperam vulgo χρυσοῤῥύτους.

955. ὀξύχολος. Mendose in libris ὀξυχόλως.

956. κερτομίοις ὀργαῖς, et paulo infra κερτομίοις γλώσσαις. In Adjectivi genere variant codd. et Aldus. Recte constat sibi Scholiastes, utroque in loco masculinum præferens, ex Atticorum more; estque hoc procul dubio genuinum. (*k*)

959. οὕτω μανίας. Aldus et E. οὕτω τὰς μανίας. In aliis veteribus melius τᾶς. Verum metri ratio articulum non admittit. In seq. v. libri omnes perperam τε pro τι habent.

[962. Citat ob ψαύων cum accusativo Eustathius Il. B. p. 219. Θ. 725, 56.]

[965. Citat Eustath. Il. A. p. 11.]

966. παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων. In Aldina et veteribus codd. addita in fine versus vox πετρῶν, e glossemate.

εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος,
τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις
ἀραχθὲν ἐγχέων, αἱματηραῖς
χείρεσσι, καὶ κερκίδων ἀκμαῖσι·
κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι — ἀντιστρ. β'.
μελέαν πάθαν
κλαῖον ματρὸς, ἐχού-
σας ἀνύμφευτον γονάν· ἃ
δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων
ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν,
τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις
τράφη θυέλλησιν ἐν πατρῴαις
Βορεὰς ἅμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου
θεῶν παῖς· ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ

974. ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις. Sic Aldus et codd. omnes veteres, optime, integro metro, et salva sententia. Versus est trimeter iambicus, ut versus 985. Hypallagen observavit antiquus Criticus: δέον εἰπεῖν ἀλαστόρως, ἀλαστόροις εἶπε πρὸς τὸ κύκλοις. Variis conjecturis solicitata fuit hæc lectio, quarum nulla, ut sunt omnes temerariæ, speciem vel minimam probabilitatis habet. Longe autem insulsissima sunt quæ prolixe ad hunc locum disputat nuperus editor Parisinus. Eruditorum sibilis excipi digna est ejus emendatio. Satis poëtæ fecisse mihi videbor, si patrocinio meo civitatem Græcam retineat nomen ἀλάστορος, quod ille barbarum esse pronuntiat ex cathedra. Ex nominum tertiæ declinationis plurimorum genitivis alia formantur nomina declinationis secundæ, ut διάκτωρ et διάκτορος, φύλαξ et φύλακος, μάρτυρ et μάρτυρος, aliaque. Vide Etymol. M. in Τρίβακος, Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 195. Eustathius p. 757. ὡς εἴ τις εἴποι καὶ τὸν μάρτυρα, μάρτυρον, καὶ τὸν ἀλάστορα, ἀλάστορον, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις. De veritate hujus lectionis dubitari non potest. Si quid mutandum videretur, nihil aliud rescribendum censerem, quam, Ἀλαὸν ἀλαστόρως ἐν ὀμμάτων κύκλοις.

975. Aldus et veteres codd. ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσι. Salva structura abesse potest præpositio, quam metrum non admittit.

979. ἐχούσας ad ματρὸς relatum. Aldus et codd. habent ἔχοντες, quod male suppositum fuisse metri ratio evincit. Versus est dimeter trochaicus.

[985. Eustath. Od. E. p. 1539, 26. Παυσανίας δέ φησι καί τινας ἵππους, ἁμίππους, εἰπὼν, ὅτι ἅμιπποι, ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες οὕτως ἐπεί φησιν ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης· ἀπὸ τοίνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθέζεσθαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ φησὶν ἑκατέρους, ἅμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἅμιππος καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ. Vide ad Il. O. p. 1037, 56.]

986. θεῶν παῖς, *Deorum progenies,* id est, cui Dei erant generis ultimi auctores; quod quidem de Cleopa-

Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὦ παῖ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν
δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.
ΚΡ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;
ΤΕΙ. ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.
ΚΡ. οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.
ΤΕΙ. τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.
ΚΡ. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.
ΤΕΙ. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.
ΚΡ. τί δ' ἔστιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.
ΤΕΙ. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον
ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμὴν,
ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ
κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην

tra vere dicitur. Nam ipse Erechtheus Orithyiæ pater inter Deos relatus fuit. Quod autem Heathius statuit θέων scribendum et positum esse pro θέουσα, longe est ineptissimum. Βορεὰς παῖς θέων, pro θέουσα, nihil aliud esset quam putidus solœcismus, nullo exemplo excusandus ex omnibus illis quæ Clarkius congessit ad Il. Ε. 778. Pronomen seu participium plurale masculini generis de femina adhibetur, quod observavimus supra ad v. 926. ita etiam masculinum duale, ut Œd. Col. 1676. et passim: sed in singulari numero id nunquam obtinet.

994. τήνδ' ἐναυκλήρεις. Sic bene Valckenarius ad Phœn. p. 321. Vulgo τήνδε ναυκληρεῖς. Ald. et membr. τήνδε ναυκληροῖς.

996. ἐπὶ ξυροῦ τύχης, *in novacula casus.* Nota proverbialis locutio ex Homero, Il. Κ. Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Idem diversis verbis expressit in Ajace, 786. Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά. Vide Eustathium, p. 796.

999. θᾶκον. Sic August. et E. a prima manu. In aliis θῶκον. Vide ad Comici Ran. 1522.

[1001. Huc respicit Eustath. Il. Τ. p. 1190, 52.]

[1004. Citat Eustathius Il. Κ. p. 821, 42. Od. Μ. p. 1716, 54.]

1005. γεύεσθαι hîc valet *experiri, periculum facere,* ut Trach. 1101. Eurip. Hippol. 667. Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος. id est, juxta Scholiastam, πεπειραμένος. Vide ad Comici Ran. 462.

βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,
κἄτυφε, κἀνέπτυε· καὶ μετάρσιοι
χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταῤῥυεῖς
μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα,
φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα.
ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμὼν, ἄλλοις δ' ἐγώ.
καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς,
πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι
θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα,
οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοὰς,
ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος.
ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν·
ἐπὴν δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκ ἔτ' ἔστ' ἀνὴρ
ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.
αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.

[1008. Citat Eustath. Il. Η. p. 680, 24. cf. Ν. p. 955. ult.]

1011. καλυπτῆς, id est, τῆς καλυπτούσης. Nomen verbale activam hîc significationem habet, ut μεμπτὸς in Trach. 446. ὕποπτος apud Eurip. Hec. 1121.

[1011. Eustath. Il. Α. p. 134. καὶ οὐκ ἐδόκουν καλλιερεῖν, ὁπηνίκα κατὰ τὴν τραγῳδίαν οἱ μηροὶ καταῤῥυεῖς καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.]

1022. βεβρῶτες. Mendose in Aldina βεβρῶτος. Schema est σολοικοφανὲς, quum singulari ὄρνις subjungatur plurale βεβρῶτες, syntaxi ad intellectum, non ad vocem, relata.

[1022. Citat Eustathius Il. Β. p. 229. Il. Φ. p. 1248, 17.]

1023. Comparari digna est Plutarchi sententia in Fabio: τὸ μὲν ἁμαρτεῖν μηδὲν ἐν πράγμασι μεγάλοις, μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπόν ἐστι· τὸ δ' ἁμαρτόντα χρήσασθαι τοῖς πταίσμασιν διδάγμασι πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ νοῦν ἔχοντος.

1025. ἐπὴν δ' ἁμάρτῃ. Perperam vulgo ἐπεί.

1026. ἄνολβος. gl. μωρός. ὄλβος γὰρ ἡ φρόνησις τῷ αὐτὴν ἔχοντι.

1028. αὐθαδία τοι. Sic etiam scriptus est hic versus in Reg. Stobæi cod. Pessime eum interpolavit Grotius Floril. p. 105. Ἡ δ' αὐθάδεια

ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;
εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος φέρει.
ΚΡ. ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ,
τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κοὐδὲ μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἰμὶ, τῶν ὑπαὶ γένους
ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι.
κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων
ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε.
οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
οὐδ' ὣς, μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας, ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κεῖνον. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.
πίπτουσι δ', ὦ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν
χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἴσχρ', ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.
ΤΕΙ. φεῦ·
ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἆρα φράζεται—
ΚΡ. τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;

σκαιότητ' ὀφλισκάνει. Secunda in αὐθάδεια, quod vir summus ignoravit, necessario producitur. Vide Bentleium ad Menandri fragm. lxxx. In præced. v. πέλει dant E. T. Minus bene vulgo πέλῃ.

1032. εἰ κέρδος φέρει. Sic E. T. in August φέροι, cum glossa λέγοι. In aliis εἰ κέρδος λέγει.

1033. ὥστε τοξόται σκοποῦ. Mendose Aldus, ut in membr. τοξότου σκοποῦ. Male etiam in E. τοξόται σκοπῷ. Verbum τοξεύω cum genitivo construitur, per ellipsin præpositionis κατά. Eurip. Ione, 1431. Εἰς τοῦθ' ἱκοίμην· τοῦδε τοξεύω, τέκνον.

1035. τῶν ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι. Cohærent ista, quæ vulgo prava interpunctione divelluntur. Quin perperam in omnibus libris τῶνδ' ὑπαὶ—Articulus relativus τῶν refertur ad μάντεων, quod ex præcedenti nomine μαντικῆς intelligendum.

1037. τὸν πρὸς Σάρδεων. Sic E. Perperam in aliis libris πρὸ Σ. Nostram lectionem agnoscit Eustathius ad Odyss. Δ. p. 1483. Σοφοκλῆς μέν τοι ἐτόλμησε καὶ αὐτὸν τὸν χρυσὸν ἤλεκτρον εἰπεῖν ἐν τῷ· Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον. [et Il. Β. p. 366. τὸν πρὸς Σ. ἤλεκτρον, τὸν χρυσὸν οὕτω καλέσας ποιητικώτερον ἐν τῷ λαβεῖν εἶδος ἀντὶ εἴδους. Cf. Od. Ο. p. 1788, 43.]

[1039. sqq. Mutavi interpunctionem. Vulgo enim post κρύψετε comma, post θρόνους punctum ponitur. Schaefer.]

ΤΕΙ. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία;
ΚΡ. ὅσωπερ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.
ΤΕΙ. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
ΚΡ. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
ΤΕΙ. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
ΚΡ. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.
ΤΕΙ. τὸ δ' ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
ΚΡ. ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἃ ἂν λέγῃς, λέγων;
ΤΕΙ. οἶδ'. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
ΚΡ. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.
ΤΕΙ. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.
ΚΡ. κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
ΤΕΙ. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος;
ΚΡ. ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
ΤΕΙ. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
τροχοὺς ἁμιλλητῆρας Ἡλίου τελῶν,
ἐν οἶσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα
νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας·
ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν
ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
λοχῶσιν Ἅδου καὶ θεῶν Ἐριννύες,

1050. ἠὐβουλία. Sic legendum. Perperam libri omnes, omisso articulo εὐβουλία. Sic in Philoctete, 1443. ἠὐσέβεια.

[1050. εὐβουλία. Sic omnes libri. Brunckius ex conjectura ἠὐβουλία. Non opus. Sic statim sequitur sine articulo μὴ φρονεῖν. Add. infra v. 1098. SCHAEFER.]

[1065. Pro τροχοὺς non scribam τρόχους. Intelligo circumactum rotarum currus solaris. Quo brevius enim tempus, eo minæ vatis terribiliores. Atque ipse Tiresias supra v. 996. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Πολλοὶ τροχοὶ autem dictum est ut πολλὰ πτερὰ, πολλαὶ χεῖρες, alia id genus. V. Markland. ad Euripid. Iphig. T. p. 272. Ceterum Ἡλίου scripsi litterâ initiali majusculâ. SCHAEFER.]

1069. κατῴκισας. In E. κατοικίσας, quod haud deterius est, utroque participio cum ἔχεις constructo.

[1074. Citat Eustath. Il. I. p. 763, 39. 768, 55.]

ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
καὶ ταῦτ᾽ ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
λέγω. φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα.
ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι ξυνταράσσονται πόλεις,
ὅσων σπαράγματ᾽ ἢ κύνες καθήγισαν,
ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οἰωνὸς, φέρων
ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν.
τοιαῦτά σου, λυπεῖς γὰρ, ὥστε τοξότης,
ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
ὦ παῖ, σὺ δ᾽ ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
τὸν νοῦν τ᾽ ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρει.
ΧΟ. ὡ᾽νὴρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας.
ἐπιστάμεσθα δ᾽, ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
τήνδ᾽ ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
μή πώ ποτ᾽ αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.
ΚΡ. ἔγνωκα καὐτὸς, καὶ ταράσσομαι φρένας.
τό τ᾽ εἰκάθειν γὰρ δειλόν· ἀντιστάντα δὲ
ἄτῃ πατάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα.
ΧΟ. εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.

1081. καθήγισαν. Vide Lexicon in καθαγίσω. Nec aliter legisse Scholiastam ex ejus interpretatione liquet. Perperam in libris καθήγνισαν.

[1089. ἡσυχωτέραν. Si Canon Atticistarum recte habet, corrigendum ἡσυχαιτέραν. Thomas Mag. p. 426. Ἡσυχαίτερον, οὐχ ἡσυχώτερον. Vid. Etymolog. M. c. 31, 18. Æschylus Eumen. v. 218. Sch. (a. 1808) τὰ δ᾽ ἐμφανῶς πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν. Schaefer.]

1090. τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει. Male vulgo et spreta Attica elegantia ἢ νῦν φέρει. Sic Latini *gerere, gestare mentem.* Plautus Asin. ii. 1. *Cave tu idem faxis, alii quod servi solent, Qui ad heri fraudationem callidum ingenium gerunt.* Idem Amphitr. v. 1. *Hæc sola sanam mentem gestat meorum familiarium.*

[1090. ἢ νῦν φέρει. Sic omnes libri. Brunckius ex conjectura ὧν νῦν φέρει. Schaefer.]

1091. ὡ᾽νήρ. Perperam hîc, ut v. 766. in libris ἀνήρ.

1095. ταράσσομαι φρένας. gl. ἤγουν στασιάζω πρὸς ἐμαυτὸν, καὶ οὐκ ἔχω τίς γένωμαι.

1096. τό τ᾽ εἰκάθειν γὰρ δειλόν. Perperam in libris omnibus δεινόν. Has voces jam supra commutatas vidimus v. 326.

ΚΡ. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.
ΧΟ. ἐλθών, κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης
ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.
ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;
ΧΟ. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα. συντέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.
ΚΡ. οἴμοι. μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
τὸ δρᾶν· ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.
ΧΟ. δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.
ΚΡ. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· ἴτ' ἴτ', ὀπάονες,
οἵ τ' ὄντες, οἵ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν
ὁρμᾶσθ' ἑλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,
αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.
δέδοικα γὰρ, μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολυώνυμε, Καδμείας — στροφὴ α'.

1101. ἄνες. gl. ἔξελε. κτίσον. κατασκεύασον.

1103. συντέμνουσι. gl. καταβάλλουσι.

1105. Impeditior est paulo hujus loci structura: vix enim reperias quî verba τὸ δρᾶν cum præcedentibus connectantur. Per ellipsin præpositionis εἰς vel πρὸς difficultatem expedit Heathius. Nescio an melior sit Augustani codicis lectio: Οἴμοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι. Τὸ δρᾶν ἀνάγκη, κοὐχὶ δυσμαχητέον. Sic omnia facile procedunt. Glossa ad ἀνάγκη, ἐστί. ad δυσμαχητέον, φιλονεικητέον.

1107. μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε. Glossa supplet σαυτόν. ἤγουν μὴ μεταβάλλου. Hoc quidem sensu melior esset lectio quam exhibet E. τρέπου. Verum aliter hæc verba accipi debent, μηδ' ἐπίτρεπε ἄλλοισι. *Tu ipse hæc exsequere, nec aliis committe.*

[1107. τρέπε. Libri aliquot τρέπου, quod præferam. Τάδε et ἄλλα opponuntur. Œd. C. v. 860. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; Schaefer.]

1108. οἱ δ' ὀπάονες. Male vulgo οἵ τ' ὀπάονες, ut est in membr. In tribus aliis codd. ἴτ' ὀπάονες, cum glossa ἔλθετε. Verum hoc mendosum esse metrum ostendit.

[1108. ἴτ' ἴτ' ὀπάονες. Sic Erfurdtius ex Codice. Brunckius οἱ δ' ὀπάονες. Infra v. 1214. s. ἀλλὰ, πρόσπολοι, ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς. Schaefer.]

1111. ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη. Sic codd. omnes et Aldus. Nescio unde Turnebus solœcum ἐπειδὰν invexerit. Vix credam in codice quopiam olim lectum fuisse δόξα τῇδ' ἐπεστράφην, quod e scholiis colligi possit.

Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς
βαρυβρεμέτα γένος,
κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις
Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
κοίνοις Ἐλευσινίας
*Δηοῦς ἐν κόλποις,
ὦ Βακχεῦ, Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν
ναίων παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ
ῥεέθρων, ἀγρίου τ'
ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος·
σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας ἀντιστρ. α'.
στέροψ ὄπωπε λιγνὺς, ἔν-
θα Κωρύκιαι Νύμφαι
στείχουσι Βακχίδες,
Κασταλίας τε νᾶμα, καί
σε Νυσίων ὀρέων

1119. παγκοίνου Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις. Scholiastes legisse videtur παγκοίνοις, quod longe elegantius vulgato, sincerum esse opinor, et reponi volebam. Pro παγκοίνοις scholio præpositum παγκοίνους, quod E. exhibet in textu. Genuinæ lectionis manifesta depravatio.

[1119. s. παγκοίνοις Brunckius voluit dare, dedit Erfurdtius. Vulgo παγκοίνου. Schaefer.]

1122. In codicibus sic hic locus distinctus est: ὦ Βακχεῦ Βακχᾶν, μητρόπολιν Θήβαν ναίων—Glossa, ὦ Βακχεῦ μαινάδων ἔφορε. Priora si isto modo accipiantur, tum μητρόπολιν præstabit cum Scholiasta et Eustathio ad Odyss. A. p. 1391. interpretari, τὴν πόλιν τῆς μητρός σου Σεμέλης, quam cum auctore veteris glossæ, ἀρχηγὸν τούτων, id est τῶν μαινάδων. Sed prava est illa distinctio, nec alius sensus est quam is quem in versione expressimus.

1123. παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων. Sic in T. ut metrica ratio flagitat. Male vulgo ὑγρὸν ῥέεθρον.

[1123. παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων, pro παρ' ὑγροῖς Ἰσμηνοῦ ῥεέθροις. Conf. Schol. ad. v. 966. Præpositionem hanc "junctam nonnunquam invenias Genitivo, ubi requirere videatur casum tertium." Verbis usus sum Abreschii ad Cattieri Gazophylac. p. 85. quem vide. Sic dicitur παρ' ἑαυτοῦ pro παρ' ἑαυτῷ. V. not. ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 119. In Diodoro Sic. XVIII. c. 50. revocanda scriptura priorum editionum, τῶν παρ' ἑαυτοῦ φίλων. Vulgatum in Pseudo-Diogenis epistola 4. τῆς παρὰ σοῦ τραπέζης solicitanti Boissonado meo ad Philostrati Her. p. 383. vix assentiar. Schaefer.]

1126. ὑπὲρ διλόφου πέτρας. Euripides Bacchis, 302. Ἔτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ Δελφίσιν πέτραις Πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα. Confer Scholiastam ad ista in Phœnissis, v. 233. Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς δικόρυφον σέλας.

[1127. Hinc citat στέροψ Eustath. Il. K. p. 786, 13.]

1131. Νυσίων ὀρέων. Sic ad metri rationem legendum. In E. Νυ-

* Δηω, ους, ἡ. Δημητηρ.

κισσήρεις ὄχθαι,
χλωρά τ' ἀκτὰ πουλυστάφυλος πέμπει,
ἀβρότων ἐπέων εὐαζόν-
των, Θηβαίας
ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς·
τὰν ἐκ πασᾶν στροφὴ β'.
τιμᾶς ὑπερτάταν πόλεων
ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
καὶ νῦν, ὡς βιαίας
πάνδημος ἔχεται πόλις
ἐπὶ νόσου, μολεῖν ποδὶ
καθαρσίῳ Παρνησίαν
ὑπὲρ κλιτὺν, ἢ
στονόεντα πορθμόν.
ἰὼ πῦρ πνει- ἀντιστρ. β'.
όντων χοράγ' ἄστρων, νυχίων
φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
παῖ, Διὸς γένεθλον,
προφάνηθι Ναξίαις
Θυιάσιν ἅμα περιπόλοις,

σέων. In membr. Νισαίων. Aldus dedit Νυσσαίων. Ex Triclinii interpolatione est οὐρέων.

1133. πουλυστάφυλος. Sic ob metrum legendum. Libri omnes πολυστάφυλος. Ante hanc vocem Triclinius copulam καὶ inepte infersit.

1134. ἀβρότων. Perperam Aldus ἀμβρότων.

1137. τὰν, articulus singularis relatus ad plurale nomen Θηβαίας ἀγυιάς. Vide notam ad priorem Œdipum v. 267.

1139. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ. Eurip. Bacchis, 6. Ὁρῶ δὲ μητρὸς μνῆμα τῆς κεραυνίας.

1141. Vulgo perverso vocum ordine et turbato metro legitur ἔχεται πάνδημος πόλις, et seq. versu μολεῖν καθαρσίῳ ποδί.

1146. πνειόντων. Aldus et codd. πνεόντων. Sol Bacchi nomine colebatur in mysticis sacris: inde est quod Virgilius Georgicorum initio ait: —vos ô clarissima mundi Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum, Liber, et alma Ceres.

[1146. Eustath. Il. E. p. 514. Σημείωσαι, δὲ καὶ ὅτι ἐν οἷς λέγει ὁ ποιητὴς πῦρ ἐκ τοῦ Διομήδους καίεσθαι ἀστέρι ἐναλίγκιον δοξάζειν, φαίνεται πυρά τινα καὶ τοὺς ἀστέρας εἶναι· ὅθεν καὶ ἀπὸ τοῦ αἴθειν ὁ ἀστὴρ ὡς ἐῤῥέθη παράγεται. Διὸ καὶ ὁ ζηλωτὴς Ὁμήρου Σοφοκλῆς, πυρπνόα τὰ ἄστρα δοξάζει ἔνθα τὸν Διόνυσον κατά τινα μυστικὸν λῆρον, πῦρ πνεόντων χορηγὸν ἀστέρων φησιν.]

1147. νυχίων. Aldus et codd. καὶ νυχίων. Elanguem copulam metrum respuit.

1151. In Aldina et in veteribus codd. legitur, σαῖς ἅμα περιπόλοις θυιάσιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι, τὸν ταμίαν Ἴακχον. Quæ ut ad

αἳ πάννυχοί σε μαινόμεναι
χορεύουσι, τὸν
ταμίαν Ἴακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ Τύχη καταῤῥέπει
τὸν εὐτυχοῦντα, τόν τε δυστυχοῦντ', ἀεί·
καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ, ποτὲ,
σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
λαβὼν δὲ χώρας παντελῆ μοναρχίαν,
εὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ·
καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ

legitimam metri formam revocentur, sic disponenda sunt, extrito inutili pronomine σαῖς. Θυιάσιν ἅμα περιπόλοις, Αἳ πάννυχοί σε μαινόμεναι Χορεύουσι, τὸν Ταμίαν Ἴακχον. Verbum χορεύειν hîc activum est. χορεύειν θεὸν, *Deum choreis celebrare*. Pindarus Isthm. i. 8. καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν χορεύων. Alias χορεύειν τινὰ Deus ipse dicitur, id est *incitare ad celebrandas choreas*, ut apud Eurip. Herc. fur. 688. Οὔπω καταπαύσομεν Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν. Per consequentiam χορεύειν significat *agitare, turbare, emovere mente*, ut in eodem dramate, 873. Τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, καὶ καταυλήσω φόβῳ.

[1155. δόμων etiam ad Κάδμου referendum. Problema arithmet. XXXIV. Ἀπλανέων ἄστρων παρόδους τ' ἐπὶ τοῖσιν ἀλητῶν Εἰπέ μοι. SCHAEFER.]

1158. καταῤῥέπει. Hoc Scholiastes agnoscit: verum alîus lectionis meminisse videtur, quæ ex illius verbis, ut nunc feruntur, elici nequit.

1163. λαβὼν δέ. Codd. λαβών τε. Mendose Aldus λαβόντε.

1164. εὐγενεῖ. In duobus codd. perperam εὐγενῆ.

1166. In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus: Ὅταν προδῶσιν, ἀνδρὸς οὐ τίθημ' ἐγώ. In T. Ὅταν προδῶσιν ἄνδρας, οὐ τίθημ' ἐγώ. In omnibus sequens versus plane omissus. Glossa ad οὐ τίθημ': ἤτοι οὐ λογίζομαι· ἀεὶ γὰρ τὸ ἐνεστὼς μακαρίζεται, καὶ οὐ τὸ παρεληλυθός. Versum qui desiderabatur, restituit Turnebus, nescio an e scripto codice. Sane eum [ex Athen. VII. p. 280. B. XII. 547. C. et] ex Eustathio sumere potuit, a quo profertur ad Il. N. p. 957. ubi de versibus Homero suppositis, et aliis

ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ
τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς
οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.
ΧΟ. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;
ΑΓ. τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.
ΧΟ. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.
ΑΓ. Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται.
ΧΟ. πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;
ΑΓ. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.
ΧΟ. ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας.
ΑΓ. ὡς ὧδ' ἐχόντων, τἄλλα βουλεύειν πάρα.
ΧΟ. καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ

abjudicatis agit. παρὰ Σοφοκλεῖ προστίθεται στίχος ἐν τῷ, Τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρα, οὐ τίθημ' ἐγώ. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τὸ, Οὐ τίθημ' ἐγὼ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τὸ, Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. ἵνα λέγῃ ὁ τραγικὸς, ὅτι ὅταν πρόδοτος γένηταί τινι ἡ ἡδονὴ, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν ἔτι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ἀλλὰ ψεύδεσθαι τὴν ζωήν. Transitus fit a numero plurali ad singularem, ut Aj. 760. ad quem locum plura hujus schematis exempla proferentur. Eadem elegantia transitus fit a singulari ad pluralem, ut supra 709. et 1022. Haud absimile voluptatis præconium e Theophilo Comico profert Athenæus, p. 563. Εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονὰς, Καταλείπετ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθνηκέναι.

[1168. Citat Eustath. Il. Η. p. 681, 5. ob ζῇ pro ζῆθι. Cf. Il. Α. p. 157. I. 751, 51. Od. Θ. p. 1606, 23.]

1170. καπνοῦ σκιᾶς. Fumi umbra nihil vilius esse potest. Ex Pindarico dicto hoc adumbratum, σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. [Desumptum hoc ex Eustath. Il. Ι. p. 757, 31. ubi ἄνθρωπος. Pindari edd. rectius, ἄνθρωποι.]

1175. αὐτόχειρ. Male acceptum fuit a Scholiasta hoc nomen, vel ab iis qui sequentem versum litera x notarunt. αὐτόχειρ periisse dicitur, cuicunque violentæ manus illatæ fuerunt, sive a se ipso, sive ab alio. Proinde postquam Chorus audierat Hæmonem αὐτόχειρα αἱμαχθῆναι, nihil magis consentaneum erat, quam percontari eum, utrum sua, an patris manu Hæmon interfectus fuisset. αὐτόχειρ idem est quod αὐθέντης. Vide Lexicon in hac voce. Nec credere par est Sophoclem tam ineptam interrogationem Choro tributurum fuisse, nisi vox αὐτόχειρ ambiguæ significationis fuisset. Nisi duo sequentes versus ab ipso poëta essent, quos tamen fateor sine ullo detrimento eximi posse, non video cur eos quivis alius inseruisset.

1180. ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· Ἤδη γὰρ τοῦ τίκτειν ὁμοῦ. *Photii Lexicon Ms.* Sic apud Comicum Equit. 245. Ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων. et Pace, 513. Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.

δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων,
ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ, περᾷ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἀστοὶ, τοῦ λόγου γ' ἐπῃσθόμην
πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.
καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης
χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ
βάλλει δι' ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι.
ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε.
κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ' ἀκούσομαι.
ΑΓ. ἐγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν ἐρῶ,
κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν, ὧν ἐς ὕστερον
ψεῦσται φανούμεθ'; ὀρθὸν ἡ 'λήθει' ἀεί.
ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει
πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς
κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν,
Πλούτωνά τ', ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχέθειν,
λούσαντες ἁγνὸν λουτρὸν, ἐν νεοσπάσι
θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατήθομεν,
καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον Ἅδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών·

1182. περᾷ. Sic legendum, ut supra, 386. Perperam Aldus et codd. πάρα.

1196. ἔγωγε. Libri omnes ἐγὼ δὲ, male.

[1196. ἐγὼ δέ. Brunckius ἔγωγε. Schaefer.]

1197. πεδίον ἐπ' ἄκρον. August. E. T. πεδίων ἐπ' ἄκρων.

τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον, οἰμώξας δ', ἔπος
ἵησι δυσθρήνητον· Ὦ τάλας ἐγὼ,
ἆρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυστυχεστάτην
κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος. ἀλλὰ, πρόσπολοι,
ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ,
ἀθρήσαθ' ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ,
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
φθόγγον ξυνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.—
τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν
ἠθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος, κατείδομεν
βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην·
τὸν δ', ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν,
καὶ πατρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύστηνον λέχος.

[1209. περιβαίνει. Suspicor περισαίνει. Mox v. 1214. παιδός με σαίνει φθόγγος. Quod si οὐκ ἀστόχως conjeci, facile intellectu est, quæ sit origo vulgatæ scripturæ. Nam "mendi occasio ex eo, quod majusculum Σ in veteribus libris manu scriptis proxime accedit ad figuram τοῦ B." Sic Sylburgius ad Pausan. I. c. 38. p. 92. ubi v. exempla. Adde ejusdem doctissimi viri notam ad Dionys. Hal. Ant. Rom. IV. c. 14. T. II. p. 670. SCHAEFER.]

[1215. s. Posui comma et post τάφῳ, et post λιθοσπαδῆ, sed delevi vulgo positum post ἀθρήσαθ'. Ita demum cohærent quæ arcte jungenda sunt, ἀθρήσαθ' ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ. Dionysius Halic. Ant. Rom. V. c. 7. ἁρμῷ τινι τῆς θύρας διαφανεῖ τὴν ὄψιν προσβαλών. Plutarchus V. Alex. c. 3. ἀποβαλεῖν δὲ τῶν ὄψεων αὐτὸν τὴν ἑτέραν, ἣν τῷ τῆς θύρας ἁρμῷ προσβαλὼν, κατώπτευσεν κ. τ. λ. Ἀθρεῖν, sic junctum accusativo sine præpositione, neminem, opinor, offendet: sin, consulat quæ mox sequuntur v. 1231. τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς. SCHAEFER.]

1219. ἐξ ἀθύμου. gl. ὀλιγοψύχου. τὸ ΕΞ πρὸς τὸ ἠθροῦμεν ἔχει τὴν δύναμιν. Optime. Ordo est, τάδε ἐξηθροῦμεν κελεύσμασιν ἀθύμου δεσπότου. Dativus est Latine reddendus per præpositionem *propter* vel *ob*, ut supra, 391. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, *propter tuas minas*. El. 42. γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ, *ob senectutem et longum tempus*.

1222. μιτώδει. Sic liquido E. T. et scholia Ms. Triclinii. Vulgo μιτρώδει, quod ineptum est. βρόχος μιτώδης σινδόνος est βρόχος στερεὸς σινδόνος, βρόχος πολυμίτου σινδόνος. εὔμιτος occurrit apud Eurip. Iphig. T. 824. Ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς. βρόχος μιτώδης idem est quod βρόχος εὔμιτος.—καθημμένην. gl. ἀπηωρημένην.

ὁ δ᾽ ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμώξας, ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας καλεῖ·
Ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; τίνα
νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης;
ἔξελθε, τέκνον· ἱκέσιός σε λίσσομαι.—
τὸν δ᾽ ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
πτύσας προσώπῳ, κοὐδὲν ἀντειπὼν, ξίφους
ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ᾽ ὁρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν, ἤμπλακ᾽· εἶθ᾽ ὁ δύσμορος
αὑτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ᾽, ἐπενταθεὶς
ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ᾽ ὑγρὸν
ἀγκῶν᾽ ἔτ᾽ ἔμφρων παρθένον προσπτύσσεται·
καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν
λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.
κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
τέλη λαχὼν δείλαιος ἔν γ᾽ Ἅδου δόμοις,

[1232. πτύσας προσώπῳ recte interpretatur Erfurdtius in minore editione. V. supra v. 653. SCHAEFER.]

1237. παρθένον προσπτύσσεται. Sic olim edidi ad Græci sermonis normam: postea eandem hanc lectionem reperi in E. Ceteri libri παρθένῳ solœce. Medium προσπτύσσομαι non alium casum adsciscit præter quartum. Vide quæ notavimus ad Eurip. Medeam 1399. Apollon. Argon. iii. 782. Ἦ μιν ἄνευθ᾽ ἑτάρων προσπτύξομαι οἶον ἰδοῦσα; Idem iv. 1071.—οἷα δ᾽ ἀκοίτην Κουρίδιον θαλεροῖσι δάμαρ προσπτύσσετο μύθοις. ὑγρὸν perperam glossa interpretatur ἐξ αἵματος. *Flexile, molle* brachium significat, et ex consequenti *debile.* Eteocles moriens apud Euripidem Phœn. 1448. Ἤκουσε μητρὸς, κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα— quod minime significat *manum madentem,* sed *manum debilem.*

1238. πνόην. In August. ῥοήν.

[1241. ἔν γ᾽ Ἅιδου δόμοις. Sic Heathius. Brunckius dedit ἐν Ἀΐδου. SCHAEFER.]

1241. ἐν Ἀΐδου. Vulgo εἰν Ἅιδου, quod mendæ suspectum esse possit: nam nuspiam alibi poëticum εἰν in senario tragico occurrit. Verum hujusmodi poëticæ formæ apud Tragicum nostrum plurimæ reperiuntur, μέσσος, ἔσσομαι, ἐνὶ pro ἐν, ὑπαὶ, ποτὶ in compositione pro πρὸς, Trach. 1214. Codd. plerique hîc habent εἰν ᾅδου. gl. διὰ τὸ μέτρον. E. ἐν ᾅδου. Inepta est Heathii emendatio ἔν γ᾽ ᾅδου. Doctior est nuperi editoris Britanni conjectura εἰς ᾅδου. At, si quid mutandum, præstat ἐν Ἀΐδου. Trisyllabum ἀΐδης occurrit in senariis rarissime. Aliud exemplum observare memini in versu ex aliqua comœdia sumpto, Χρυσὸς δ᾽ ἀνοίγει πάντα, κᾀΐδου πύλας. ibi κᾀΐδου est pro καὶ ἀΐδου. Contractionem amat Attica dialectus, dialysin Ionica. Apud Sophoclem nullibi, quantum commemini, reperias Ἡρακλέϊ τετρασυλλάβως. Sic exstat apud Euripidem Heraclidarum initio: Ἐξὸν κατ᾽ Ἄργος ἡσύχως ναίειν, πόνων Πλείστων μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέϊ. et v. 991.

δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,
ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.
ΧΟ. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.
ΑΓ. καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
ἄχη τέκνου κλύουσαν, ἐς πόλιν γόους
οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγης ἔσω
δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν.
γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν.
ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ἔμοιγ' οὖν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι, χ' ἡ μάτην πολλὴ βοή.
ΑΓ. ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον
κρυφῆ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,
δόμους παραστείχοντες. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.
ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών.
ΚΡ. ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων στροφὴ α'.
ἁμαρτήματα στερεά,
θανατόεντ'. ὦ κτανόντας τε καὶ
θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους.
ὤ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.
ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
ἔθανες, ἀπελύθης,

Τῷ σῷ δὲ παιδὶ συγγενὴς Ἡρακλέϊ. Τὰ νυμφικὰ τέλη. Pollux iii. 38. προτελίζεσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφίοι. καὶ τέλος, ὁ γάμος ἐκαλεῖτο.

[1248. Ad ἀξιώσειν cum Dorvillio e sequentibus intelligo προτιθέναι. *non totam civitatem in societatem lamentationis vocaturam esse.* In talibus semper *primarium* verbum e sequentibus repetendum, quod h. l. est προτίθημι. Thucydides I. c. 134. καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Κεάδαν, οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεσαν. SCHAEFER.]

1251. ἔμοιγ' οὖν. Perperam vulgo ἐμοὶ δ' οὖν. Sinceræ scripturæ vestigia supersunt in membr. ubi ἔμοι δ' οὖν.

1254. καλύπτει. Sic tres Regii recte. Mendose in impressis καλύπτῃ.

[1268. Eustath. Il. E. p. 548. ἰστέον δὲ ὅτι ἐξ Ὁμήρου λαβόντες οἱ ὕστε-

ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.
ΧΟ. οἴμ', ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν.
ΚΡ. οἴμοι· στροφὴ β'.
ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων
ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
οἴμοι, λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν.
φεῦ, φεῦ·
ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος,
τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρεις, τὰ δ' ἐν δόμοις
ἔοικας ἥκων καὶ ταχ' ὄψεσθαι κακά.
ΚΡ. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι;
ΕΞ. γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.
ΚΡ. ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρ- ἀντιστρ. α'.

ρον, καὶ αὐτὸ δὴ μόνον τὸ λυθῆναι, ἀντὶ τοῦ θανεῖν ἔφρασαν. ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ ἔθανες, ἀπελύθης.]

1273. βάρος ἔχων. Sic E. T. Ceteri codd. cum Aldo βάρος μ' ἔχων mendose. Versus est asynartetus e duobus dochmaicis, unde liquet in antistrophico 1296. male Aldum excudisse τίς ἆρα, quum ex metri lege ἄρα prima brevi legi debeat.

1275. λαξπάτητον. Sic tres codd. In membr. ut apud Aldum, λεωπάτητον, superscripta varia lectione, γρ. λακπάτητον. Eustathius ad Il. Ζ. p. 625. λὰξ ἐμβῆναι λέγει τοῖς στήθεσι, τὸ ποδὶ πατῆσαι εἰς τὸ στῆθος. ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ Λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν. ὅ τινες λακπάτητον διὰ τοῦ κ γράφουσι. Rursus ad Il. Κ. p. 796. τὸ λὰξ κινήσας, παρήγαγεν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὸ λαξπάτητον. ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν λὰξ κινῆσαι, καὶ λὰξ πατῆσαι. Vide Hesychii interpretes ad glossam λακπατῆσαι.

1279. In Aldina sic leguntur hi versus: Τὰ μὲν, πρὸ χειρῶν· τὰ δὲ, φέρων· τάδ' ἐν δόμοις Ἔοικας ἥκειν, καὶ τάδ' ὄψεσθαι κακά. In quibus nec caput est nec pes. In membr. καὶ τάγ' ὄψεσθαι. Recte in E. καὶ τάχ'— sententia flagitante φέρεις rescribo et ἥκων. Ordo est, ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος, τὰ μὲν κακὰ πρὸ χειρῶν φέρεις τάδε, τὰ δὲ κακὰ ἔοικας ἥκων τάχα ὄψεσθαι ἐν δόμοις.

1281. κάκιον ἐκ κακῶν. Sic recte Canterus emendavit vitiosam librorum lectionem ἢ κακῶν.

1283. ἄρτι. gl. τοῦτο τὸ ἄρτι πρὸς τὸ τέθνηκε συναπτέον.

1284. Hi versus in Aldina male tribuuntur Choro.

[1284. Eustath. Od. Λ. p. 1691, 46. Ἁγνὴν Περσεφόνην λέγει ὡς ἁγνισμοῦ δεομένων τῶν θνησκόντων κατὰ τὸ, πυρὶ καθήγνισται δέμας. Σοφοκλῆς δὲ ἄλλως

τος Ἅδου λιμὴν, τί μ' ἄρα,
τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελτά μοι
προπέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον;
αἶ, αἶ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.
τί φῂς, ὦ παῖ; τίνα λέγεις νέον λόγον;
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

ΕΞ. ὁρᾶν πάρεστιν. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ΚΡ. οἴμοι· ἀντιστρ. β'.
κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον,
τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν.
φεῦ, φεῦ
μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον.

ΕΞ. ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ
. . . .
λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,
αὖθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς
πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.

ΚΡ. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, στροφὴ γ'.
ἀνέπταν φόβῳ.
τί μ' οὐκ ἀνταίαν
ἔπαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;
δείλαιος ἐγὼ, φεῦ, φεῦ,
δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ.

ΕΞ. ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων
πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων.

λαβὼν ἐντεῦθεν, δυσκάθαρτον ᾅδου λιμένα φησι.]

1289. Aldus τίνα λέγεις μοι νέον λόγον. Pronomen μοι metro reclamante insertum.

1298. τὸν δ' ἔναντα. Sic membr. Aldus et duo codices ἐναντία. Triclinius ἔναντι.

1313. Perperam Aldus ἐπισκήπτου μόρῳ. In membr. et in E. ἐπεσκήπτου μόρῳ. Ceteri emendate μόρων.

ΚΡ. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;
ΕΞ. παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτὴν, ὅπως
παιδὸς τόδ' ᾔσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος.
ΚΡ. ὤ μοί μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν στροφὴ δ'.
ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
ἐγὼ γάρ σ' ἔγωγ' ἔκανον ὁ μέλεος.
ἐγώ φαμ' ἔτυμον.
ἰὼ πρόσπολοι,
πρόσπολοι,
ἄγετέ μ' ὅτι τάχος,
ἄγετέ μ' ἐκποδὼν,
τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.
ΧΟ. κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά.
ΚΡ. ἴτω, ἴτω, ἀντιστρ. γ'.
φανήτω μόρων
ὁ κάλλιστ' ἐμῶν,
ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν
ὕπατος· ἴτω, ἴτω,
ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω.
ΕΞ. μέλλοντα ταῦτα. τῶν προκειμένων τι χρὴ
πράσσειν. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν.
ΚΡ. ἀλλ' ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηυξάμην.
ΕΞ. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή.
ΚΡ. ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδὼν, ἀντιστρ. δ'.
ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἑκὼν ἔκτανον,
ὅς σέ τ' αὐτάν. ὤ μοι μέλεος, οὐδ' ἔχω

1319. Aldus edidit: ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκτανον. ὦ μέλεος. In membr. et in E. ἐγὼ ἔκανον. In August. ὁ μέλεος.

1322. Vox πρόσπολοι, quam iterari oportuisse metri ratio arguit, semel tantum a librariis scripta fuit.

1330. κάλλιστα. Neutrum plurale pro adverbio καλλίστως. Ordo est, φανήτω μόρων ἐμῶν ὕπατος, ὁ καλλίστα ἄγων ἐμοὶ τερμίαν ἡμέραν.

1334. Aldus cum interrogatione τί χρὴ πράσσειν;

1337. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν. Virgil. Æn. vi. 376. Desine fata Deûm flecti sperare precando.

1340. Aldus et veteres codd. κατέκτανον, contra metrum. Triclinius κατέκτα.

ὄπα, πρὸς πότερον
ἴδω, πᾷ δὲ θῶ.
πάντα γὰρ
λέχρια, τὰν χεροῖν,
τά τ' ἐπὶ κρατί μοι
πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

ΕΞ. . . . .
. . . .

ΧΟ. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' ἐς θεοὺς
μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτίσαντες,
γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

1343. πᾶ δὲ θῶ. Sic optime Canterus ex metri ratione. Aldus et codd. πᾶ καὶ θῶ, quod frustra tuetur Heathius. Antithetici versus dochmaici sunt puri, Ἰὼ πρόσπολοι. Ἴδω πᾶ δὲ θῶ.

1345. λέχρια, τὰν χεροῖν. Sic ad metri rationem legendum. Versus est dochmaicus. Perperam Aldus τάδ' ἐν χεροῖν τάδ' ἐπὶ—

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΥΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΛΙΧΑΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο, καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῷον ἀπεικασθέντα ταύρῳ, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων· καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ. τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε ποτὸν ἢ βρωτὸν, ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον. στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτοὺς, καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. γενομένων δὲ τούτων, εὐωχούμενος παρ' Οἰνεῖ, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν Εὔνομον, τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα, κατὰ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος ἦν Οἰνέως. καὶ ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς, ἀκουσίου γενομένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε· καὶ δὴ ἔγνω πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, εἰς ποταμὸν Εὔηνον ἦλθεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος, τοὺς παριόντας διεπόρθμευε μισθοῦ, λέγων παρὰ θεῶν [a] ταύτην τὴν πορείαν εἰληφέναι, διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη· Δηϊάνειραν δὲ, μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψε Νέσσῳ κομίζειν· ὁ δὲ πορθμεύων αὐτὴν, ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραζούσης αἰσθόμενος Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν· ὁ δὲ μέλλων τελευτᾷν, προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν, εἶπε τηρεῖν λα-

[a] ταύτην τὴν πορείαν. *hoc transvehendi munus.* Ignorant Lexica hanc significationem vocis πορεία. Conf. Sophocl. v. 560. Ceterum aliter habent Apollodori Editiones, omnino in hoc ἀποσπάσματι hic et illic discrepantes. SCHAEFER.]

βοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φίλτρον ἔχειν, τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ [b] τῆς κόχλου, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας, ἔδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας καὶ σφάξας, εὐωχήσατο. ὡς δὲ ἧκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήϋκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησεν. αὖθις δὲ ἐκεῖθεν ὁρμηθεὶς, Αἰγιμίῳ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων. Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγοῦντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ἡρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον [c] μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν ὄντα, καὶ Λαπιθῶν σύμμαχον. παριόντα δὲ Ἴτωνα, εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο αὐτὸν Κύκνος, ὁ Ἄρεος καὶ Πελοπίας· συστὰς δὲ, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ εἰς Ὀρμένιον ἧκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴασε μεθ' ὅπλων παριέναι· κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. συμμαχούντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ, καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον, [d] αἱρεῖ τὴν πόλιν· καὶ θάψας

[b] τῆς κόχλου. Femininum genus hujus substantivi Lexica ignorant. Apollonius Rhod. III. v. 859. Κασπίῃ ἐνὶ κόχλῳ. Philostratus Her. p. 242. Boisson. ἐπὶ τῇ κόχλῳ, παρ' ἧς οἱ ἄνθρωποι σοφίζονται τὴν πορφύραν. Pausanias III. c. 21, 6. κόχλους δὲ ἐς βαφὴν πορφύρας παρέχεται τὰ ἐπιθαλάσσια τῆς Λακωνικῆς ἐπιτηδειοτάτας. Scholiastes ad Lucian. T. I. p. 639. ἡ Λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα. Obiter Lexicis adjectivum restitue, jam ab H. Stephano in ordinem receptum, κοχλιοειδής. Palæphatus LII. 1. μικρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιῶδες. Cod. Oxon. κοχλιοειδές. [In transcursu adverte usum rariorem vocis εἶδος de *animali*, quæ fere dicitur de *plantis earumque partibus.* Zonaras Lex. c. 1235. Κολοφωνία. εἶδός τι παρόμοιον πίσσῃ.] Suidas T. II. p. 407. Λαβύρινθος. κοχλιοειδὴς τόπος. Item adde adverbium, omnibus neglectum Lexicographis, κοχλιοειδῶς, quo utitur Philo Byzantius de Septem Orbis Miraculis in Gronov. Thes. T. VIII. c. 2651. B. SCHAEFER.]

[c] μετὰ καὶ ἄλλων. In al. καὶ deest. Perperam. V. quæ monui ad Æsopum Heusingeri p. 147. et 265. SCHAEFER.]

[[d] Eustath. Il. Θ. p. 1593, 29. τὸ μέντοι ὑφ' Ἡρακλέους θανεῖν τὸν Εὔρυτον

τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἵππασον τὸν Κήϋκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα, τοὺς Λικυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον· καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ, Διὸς Κηναίου ἱερὸν ἱδρύσατο. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν εἰς Τραχῖνα Λίχαν τὸν κήρυκα ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα. παρὰ τούτου δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ἐνδὺς δὲ Ἡρακλῆς ἔθυεν· ὡς δὲ, θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ ἰὸς τῆς ὕδρας τοῦ χρωτὸς καθήπτετο, τὸν μὲν Λίχαν τῶν ποδῶν ἀράμενος κατηκόντισεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτῷ. τοιαύτῃ δὲ συμφορᾷ κατασχεθεὶς εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ ἀχθεσθεῖσα, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἴτην, ὅ ἐστιν ὄρος Τραχῖνος, πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν. τοῦ δὲ μὴ θέλοντος, Ποίας παριὼν ἐπὶ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφάψας, ἔλαβε τὰ τόξα παρ᾽ αὐτοῦ δωρεάν. καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι· ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας, καὶ διαλλαγεὶς Ἥρᾳ, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἥβην ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Ἀλεξιάρης καὶ Ἀνίκητος ἐγένοντο.

κατὰ τοὺς ὕστερον καὶ τὰ περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐρύτου Ἰόλης, οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής· ἄλλοι δὲ μεθ᾽ Ὅμηρον αὐτὸ ἱστοροῦσιν, ὧν καὶ Σοφοκλῆς.]

ΑΘΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΠΡΩΤΑ μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
Δεύτερον, ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν ὕδραν.
Τὸ τρίτον αὖτ᾽ ἐπὶ τοῖς Ἐρυμάνθιον ἔκτανε κάπρον.
Χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ᾽ ἤγρευσε, τέταρτον.
Πέμπτον δ᾽, ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν.
Ἕκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζωστῆρα φαεινόν.
Ἕβδομον, Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν.
Ὄγδοον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.
Ἐκ Θρήκης, ἔνατον, Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Γηρυόνου, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ἐρυθείης.
Ἑνδέκατον δ᾽, ἀνάγει κύνα Κέρβερον ἐξ Ἀΐδαο.
Δωδέκατον δ᾽, ἤνεγκεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεα μῆλα.
Θεστίεω θυγατρῶν τρισκαιδέκατος πέλεν ἆθλος.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΟΓΟΣ μέν ἐστ᾽ ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς,
ὡς οὐκ ἂν αἰῶν᾽ ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
θάνοι τις, οὔτ᾽ εἰ χρηστὸς, οὔτ᾽ εἴ τῳ κακός·
ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν,
ἔξοιδ᾽ ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν·
ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
ναίουσ᾽ ἐνὶ Πλευρῶνι, νυμφείων ὄκνον
ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῷον λέγω,
ὅς μ᾽ ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρὸς,
φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ᾽ αἰόλος
δράκων ἑλικτὸς, ἄλλοτ᾽ ἀνδρείῳ κύτει

[2. ΑΙΩΝΑ. ζωήν. βίον. Σοφοκλῆς. Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν᾽ ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, οὔτ᾽ εἰ χρηστὸς, οὔτ᾽ εἴ τῳ κακός. Ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν, Ἔξοιδ᾽ ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν. SUIDAS.]

2. ἐκμάθοις. Sic in T. recte. Ceteri, ut vulgo, ἐκμάθοι. Secunda persona pro tertia incerta et non definita eleganter ponitur in sententiis generalibus: quod utriusque linguæ scriptoribus familiare est. Sic infra, 597. ὡς σκότῳ κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ᾽ αἰσχύνῃ πεσεῖ. pro κἂν αἰσχρὰ πράσσῃ τις, οὔ ποτ᾽ αἰσχύνῃ πεσεῖται. Pravam hîc exhibent lectionem membr. Regiæ, ut in Eurip. Oreste, 316. quo in loco ceterorum codd. et Aldi auctoritatem potius sequi debebam: Κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν, Κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίγνεται. Sic in eadem fabula, v. 699. —ὅταν δ᾽ ἀνῇ πνοὰς, Τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως, ὅσον θέλῃς. pro τύχοι τις, ὅσον θέλῃ. Vide Taubmannum ad Plauti Amphitr. i. 1. 15. De sententia vide ad priorem Œdipum 1528.

7. ναίουσ᾽ ἐνὶ Πλευρῶνι. In B. ναίουσα δ᾽ ἐν Π. —νυμφείων. gl. νυμφευμάτων, μνηστευμάτων. Perperam in T. νυμφίων, ut in scholiis.

12. ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος. Sic apud Strabonem legitur l. x. p. 703. longe elegantius quam in Tragici exemplaribus, ἀνδρείῳ τυπῷ βούκρανος.

βούπρωρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ᾽ ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη
δύστηνος, αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμην,
πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
χρόνῳ δ᾽ ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι
ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης,
ἐκλύεταί με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
οὐκ ἂν διείποιμ᾽· οὐ γὰρ οἶδ᾽· ἀλλ᾽ ὅστις ἦν
θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅδ᾽ ἂν λέγοι.
ἐγὼ γὰρ ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ.
τέλος δ᾽ ἔθηκε Ζεὺς Ἀγώνιος καλῶς,
εἰ δὴ καλῶς· λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
ξυστᾶσ᾽, ἀεί τιν᾽ ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
κείνου προκηραίνουσα. νὺξ γὰρ εἰσάγει,
καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
κἄφυσα μὲν δὴ παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε,
γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν,
σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ.
τοιοῦτος αἰὼν εἰς δόμους τε κἀκ δόμων
ἀεὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ.
νῦν δ᾽, ἡνίκ᾽ ἄθλων τῶνδ᾽ ὑπερτελὴς ἔφυ,
ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ᾽ ἔχω.
ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν,

[13. ΓΕΝΕΙΑΣ. αἱ τρίχες. Γένειον. ὁ τόπος. τὸ μέρος τοῦ σώματος. Ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ. Suidas.]

18. Elegans phrasis est ἐλθεῖν ἀσμένῳ τινί. Comicus in Pace, 582. ὦ φιλτάτη γ᾽, ὡς ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες.

29. προκηραίνουσα. gl. φροντίζουσα. Eurip. Hercul. Fur. 519. Τί φημί; ποῖ᾽ ὄνειρα κηραίνουσ᾽ ὁρῶ;

[29. Eustath. Od. M. p. 1710, 22. Γίνεται δὲ ὁ κηρὸς οἷα εἰκὸς, ὡς καὶ τὸ μέλι. ἀπὸ τοῦ κηραίνειν γάρ. ὃ καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κεῖται. ὥσπερ ἐκεῖνο ἀπὸ τοῦ μέλειν· δι᾽ ὧν ἀμφοτέρων, τὸ φροντίζειν δηλοῦται.]

[30. Suidas v. πόνος πόνῳ. habet ἀπωθεῖται δεδεγμένον πόνον.]

31. κἄφυσα μὲν δὴ παῖδας. Sic B. In T. κἄφυσα μὲν παῖδας. In membr. κἀφύσαμεν δὴ—Sequentia sic ordinanda sunt: οὓς κεῖνός ποτε προσεῖδεν ἅπαξ μόνον, ὅπως γήτης ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν προσεῖδεν αὐτὴν μόνον σπείρων καὶ ἐξαμῶν.

34. ἐκ δόμων τε κεἰς δόμους. Sic B. In aliis εἰς δόμους τε κἀκ δόμων.

[34. Brunckius ἐκ δόμων τε κεἰς δόμους. Schaefer.]

ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι
ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν· κεῖνος δ' ὅπου
βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται·
σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν.
χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν, ἀλλ' ἤδη δέκα
μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ', ἀκήρυκτος μένει,
κἄστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ
κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα
τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην·
νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
γνώμαισι δούλαις, κἀμὲ χρὴ φράσαι τὸ σόν,
πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινὰ,
μάλιστα δ', ὅνπερ εἰκὸς, Ὕλλον, εἰ πατρὸς
νέμοι τιν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν;
ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους·
ὥστ', εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,

40. ὅποι βέβηκεν. Libri omnes ὅπου mendose. Eurip. Rheso, 690. οἶσθ' ὅποι βεβᾶσιν ἄνδρες.

[40. Pro ὅπου Brunckius ὅποι. SCHAEFER.]

49. Δηάνειρα. Sic scribendum; non, ut vulgo, Δηϊάνειρα. Vide Piersonum ad Mœridem, p. 300.

[50. s. De duplici hoc accusativo v. Porson. ad Euripid. Phœniss. v. 300. SCHAEFER.]

52. εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις. Sic apud Plautum Epidicus servus hero suo et consiliorum participi seni ait: —si æquom siet Me plus sapere quam vos, dederim vobis consilium catum.

[53. τὸ σόν. Scholiastes: τὸ σοὶ συμφέρον. Vulgo τόσον. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 461. Ceterum post hæc punctum minus recte ponitur: nam apodosis incipit a sequentibus. SCHAEFER.]

56. μάλιστα δ'—Ordo est: μάλιστα δὲ Ὕλλον, ὅνπερ εἰκός ἐστι δοκεῖν, εἰ νέμοι τιν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν τοῦ πατρὸς, id est τῆς τοῦ πατρὸς εὐπραξίας. Nihil horum intellexit Heathius, qui temere contra librorum fidem legi vult εἰ πατρὸς νέμειν τιν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖ.

[58. ΑΡΤΙΠΟΥΣ. ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων. SUIDAS.]

πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρὶ, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.
ΔΗ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα
μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. ἥδε γὰρ γυνὴ
δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.
ΔΗ. σοὶ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου,
τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν, αἰσχύνην φέρειν.
ΥΛ. ἀλλ' οἶδα, μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεών.
ΔΗ. καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἱδρῦσθαι χθονός;
ΥΛ. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον, ἐν μήκει χρόνου
Λυδῇ γυναικὶ φασί νιν λάτριν πονεῖν.
ΔΗ. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.
ΥΛ. ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γ', ὡς ἐγὼ κλύω.
ΔΗ. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν, ἢ θανών γ', ἀγγέλλεται;
ΥΛ. Εὐβοΐδα χώραν φασὶν, Εὐρύτου πόλιν,
ἐπιστρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι.
ΔΗ. ἆρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὡς ἔλειπέ μοι
μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;
ΥΛ. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
ΔΗ. ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον, εἰς τὸν ὕστερον,
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.
ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον,
οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα,
κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα
[καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος;]
ΥΛ. ἀλλ' εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ

65. σοὶ αἰσχύνην φέρειν. Nempe εἴρηκεν. Sic optime Valckenarius ad Phœn. p. 140. Mendose in libris σὲ—αἰσχύνην φέρει.

73. ἢ θανών γ'. Sic B. Particula in ceteris libris omissa.

[80. τοῦτον ἄρας ἆθλον, *hoc perfunctus certamine.*—εἰς τὸν ὕστερον. V. not. ad Œdip. Colon. v. 1584. SCHAEFER.]

84. In omnibus libris horum versuum ordo et sensus perversus est. —ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα, Ἢ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος, Κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα.

[85. Hunc versum delendum statuerunt Bentleius et Porsonus.]

βάξιν κατήδη τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆν.
νῦν δ', ὡς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.
ἀλλ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
ΔΗ. χώρει νυν, ὦ παῖ. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

Ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα — στροφὴ α'.
τίκτει, κατευνάζει τε, φλογιζόμενον
Ἅλιον, Ἅλιον αἰτῶ
τοῦτο, καρύξαι τὸν Ἀλκμή-
νας, πόθι μοι πόθι παῖς
ναίει ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων,
ἢ ποντίους αὐλῶνας, ἢ
δισσαῖς ἀπείροις κλιθεὶς,
εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα.
ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι — ἀντιστρ. α'.

87. κατήδη. Vulgo κατήδειν. Præcedentium versuum transpositionem alii jam animadverterant: at eos qui proxime sequuntur loco etiam suo motos fuisse, nemo subodoratus fuerat, quod tamen cuivis ad seriem sententiarum attendenti perspicuum esse debet.

88. τὸ μὴ οὐ. Vulgo τὸ μὴ sine οὐ, quod hîc probabile est a poëta additum fuisse.

90. ἀλλ' ὁ ξυν— Vulgo νῦν δ' ὁ— Quum ordine præpostero scriberentur versus, librarii etiam connectivas particulas mutarunt, ut supra, 85. ἢ pro καὶ supposuerunt.

[94. ΑΙΟΛΗ νὺξ, ἤτοι μέλαινα. ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. SUIDAS.]

[94. Eustathius Il K. p. 814, 22. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ Φιλόμηρος Σοφοκλῆς τὸ θοὴ μεταλαβὼν, αἰόλα νὺξ λέγει, οὐ μόνον κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς καθ' ὃ καὶ ποικιλείμων παρ' Αἰσχύλῳ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ῥηθείσας Ὁμηρικὰς ἐννοίας. Conf. ad Od. B. p. 1430, 1.]

95. Eustathius ad Il. A. pag. 22. Λητοῦς δὲ υἱὸς ὁ Ἀπόλλων λέγεται, τουτέστι νυκτός. δοκεῖ γὰρ ἐξ αὐτῆς, οἷα μητρὸς, ὁ ἥλιος γεννᾶσθαι, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις λέγει, ἔνθα φησὶν ὅτι ἡ νὺξ ἐναριζομένη τίκτει κἀτευνάζει τε τὸν ἥλιον. παρέοικε δὲ πάντως τῇ τοιαύτῃ τοῦ Σοφοκλέους ἐννοίᾳ καὶ Αἰσχύλου ἐν Ἀγαμέμνονι (272.) τὸ, Εὐάγγελος ἠὼς γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. ὡς γὰρ ἐκ νυκτὸς ἥλιος, οὕτω καὶ ἠὼς ἐξ εὐφρόνης.

[98. Vide Porson. ad Euripid. Hecub. v. 1038. SCHAEFER.]

[101. δισσαῖς ἀπείροις. V. Meletem. Crit. I. p. 37. et L. Bos. Ellips. p. 531. SCHAEFER.]

[103. Eustath. Il. K. p. 806, 56. ποθουμένῃ φρενὶ, τῇ κοινότερον ποθούσῃ.]

τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν ἀεὶ,
οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν,
οὔ ποτ' εὐνάζειν ἀδακρύ-
των βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ,
ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀναν-
δρώτοις τρύχεσθαι, κακὰν
δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν.
πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος στροφὴ β'.
ἢ Νότου ἢ Βορέα τις
κύματ' ἂν εὐρέϊ πόντῳ
βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι,
οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου
πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος
Κρήσιον. ἀλλά τις θεῶν
αἰὲν ἀπλάκητον Ἅιδα
σφε δόμων ἐρύκει.
ὧν ἐπιμεμφομένα σ', ἀ- ἀντιστρ. β'.

108. δεῖμα τρέφουσαν. Certa et elegans est Casauboni emendatio, quem vide ad Athenæum, pag. 549. ubi plurimis exemplis ostendit, quam familiaris Tragico nostro fuerit usus verbi τρέφειν pro ἔχειν. Supra, v. 28. dixerat Deianira, ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω. Hîc perperam in codd. scriptum δεῖμα φέρουσαν.

114. Aldus et veteres codd. perverso metro, κύματ' εὐρέϊ πόντῳ. Triclinium hiatus non offendit. Verum transponendæ erant voces: εὐρέϊ κύματα πόντῳ.

[114. Vulgo κύματα. Œd. Tyr. 1367. Κρείσσων γὰρ ἦσθ' ἂν (non ἦσθα) μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός. Porson.]

[116. οὕτω δὲ viros doctos offendit. Frustra. V. Meletem. Crit. I. p. 59. Schaefer.]

120. ἀπλάκητον. Sic ex Hesychio legendum ostendit Abreschius Miscell. Observ. vol. v. p. 102. Perperam in codd. ἀμπλάκητον.

122. ἀδεῖα neutrum est plurale ab ἡδὺς, inserto ob metrum ι, quod in omni voce post literam ε poëtis licuit. Adjectiva in υς femininum flectunt in εῖα. At poëtis licet diphthongi posteriorem literam ι exterere, ut ὠκέαν Ἶριν Homerus appellat pro ὠκεῖαν. Quidni contraria ratione ι insererent in neutro plurali? Hoc si quis ob exemplorum raritatem ægre admittat, ἀδεῖα accipere possit pro nominativo singulari: ἀδεῖα μέν σοι γενήσομαι, ἀντία δ' οἴσω. Utrumvis sane præstat ineptæ Heathii emendationi legentis ἀδεῖα ex ἀδεής. *Formidine expertia, verum adversa tibi dicam.* Quænam, obsecro, illa oppositio est? neutrum plurale ἀδεῖα pro ἀδεᾶ non pluribus firmabitur exemplis quam ἀδεῖα *jucunda*, pro ἀδέα. Proinde cum bona Heathii et nuperi Parisini editoris

δεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω.
φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν
ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν
χρῆναί σ'. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ'
ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας.
ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
πᾶσι κυκλοῦσ', οἷον ἄρκτου
στροφάδες κέλευθοι.
μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ ἐπῳδός.
βροτοῖσιν, οὔτε Κῆρες,
οὔτε πλοῦτος· ἀλλ' ἄφαρ
βέβακε· τῷ δ' ἐπέρχεται
χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι.
ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
τάδ' αἰὲν ἴσχειν·
ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι
Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;

ΔΗ. Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει
πάθημα τοὐμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ,
μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
χώροισιν αὑτοῦ· καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,

venia librorum omnium lectionem retinendam esse decernimus.

124. Pindarus Isthm. viii. 32. χρὴ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.

[124. ΑΠΟΤΡΥΕΙΝ. Σοφοκλῆς. Οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὴν ἀγαθὴν χρῆναί σε. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνητοῖσι Ζεύς. Suidas.]

129. ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσ'. Id est ἐπικυκλοῦνται πᾶσι πῆμα καὶ χαρά.

137. ἃ, id est, δι' ἃ, *quapropter.*

142. θυμοφθορῶ. gl. κατὰ ψυχὴν φθείρομαι. Seq. v. μή τ' valet μή τοι. Pro παθοῦσα, quod emendate scriptum in B. T. membr. et Aldus perperam exhibent παροῦσα.

[142. Ob v. θυμοφθορῶ citat Eustath. Il. E. p. 575.]

[143. Præferam μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν τ' ἄπειρος εἶ. Conf. infra v. 583. Schaefer.]

ἤτοι πρὸς ἀνδρὸς, ἢ τέκνων, φοβουμένη.
τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὑτοῦ σκοπῶν
πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην·
ἓν δ', οἷον οὔπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ.
ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ
ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
ξυνθήμαθ', ἅμοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν, οὕπω φράσαι·
ἀλλ' ὥς τι δράσων εἷρπε, κοὐ θανούμενος.
νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὢν, εἶπε μὲν, λέχους ὅτι
χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν· εἶπε δ', ἣν τέκνοις
μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι·
χρόνον προτάξας, ὡς, τρίμηνος ἡνίκ' ἂν
χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβὼς,
τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.
τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα
τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων,
ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε

157. δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήμαθ'. Elegans structura, quam Virgilius imitatur Ecl. iii. *Flores inscripti nomina regum.* Simile exemplum e Platone profert Guellius: ἐὰν μὲν ᾖ δοῦλος ἢ ξένος, ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφεὶς τὴν συμφορὰν, καὶ μαστιγωθεὶς—

158. ξυνθήμαθ', ἅμοὶ—Una vox est ἅμοὶ contracta ex ἃ ἐμοὶ, priore syllaba ob crasin longa. Pessime Turnebus excudit ξυνθήματα ἅ μοι. Mendose etiam Aldus, ξυνθήμαθ' ἅ μοι.

[161. ἔτ' οὐκ. Apollonius Rhod. II. v. 28. τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει. Conf. Gernhardi, viri doctissimi, Observat. in Sophocl. Philoct. p. 153. SCHAEFER.]

162. Aldus et codd. hîc et v. 166. pro χρείη solemnem scripturæ errorem exhibent χρεῖ' ᾖ.

163. νέμοι. Sic B. T. In membr. ut apud Aldum, μένειν.

[164. s. Sic recte Erfurdtius, præeunte Wakefieldio. Brunckius τρίμηνον—κἀνιαύσιον, referens ad χρόνον, impeditissima verborum structura. SCHAEFER.]

165. ἀπείη. Sic emendate scriptum in B. quod in aliis libris diversimode depravatum: in T. ἀπήει: in membr. ἀπίῃ, ut Aldus edidit—Libri omnes κἀνιαύσιος mendose. Ordo est: χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον κἀνιαύσιον, ἡνίκ' ἂν βεβὼς χώρας ἀπείη.

Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελειάδων ἔφη.
καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου
τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών.
ὥσθ' ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ
φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.
ΧΟ. εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῆ
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
ὄκνου σε λύσω. τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα, κἀκ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.
ΔΗ. τίν' εἶπας, ὦ γεραιὲ, τόνδε μοι λόγον;
ΑΓ. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἥξειν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.
ΔΗ. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;
ΑΓ. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρόσπολος θροεῖ
Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα. τοῦδ' ἐγὼ κλύων
ἀπῇξ', ὅπως σοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε,
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι, καὶ κτῴμην χάριν.
ΔΗ. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;
ΑΓ. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς
κρίνει παραστὰς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.
τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἑκὼν, ἑκοῦσι δὲ
ξύνεστιν· ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.
ΔΗ. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις,

[172. Eustath. Il. B. p. 286. Ἑρμιόνα δὲ εἰπεῖν, ὅμοιον ὡς καὶ Σοφοκλῆς Δωδῶνα τὴν Δωδώνην φησίν.]

179. πρὸς χάριν λόγων. Id est, ἕνεκα λόγων. Vide ad Antig. 30. Perperam libri omnes πρὸς χαράν.

[182. ἐπίστω. vide Œdip. T. 658.]

195. κρίνει. Id est, ἀνακρίνει. Simplex pro composito.

ἔδωκας ἡμῖν, ἀλλὰ σὺν χρόνῳ, χαράν.
φωνήσατ᾽, ὦ γυναῖκες, αἵ τ᾽ ἔσω στέγης,
αἵ τ᾽ ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἄελπτον ὄμμ᾽ ἐμοὶ
φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.

ΧΟ. Ἀνολολύξατε δόμοι
ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς.
ὁ μελλόνυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων
ἴτω κλαγγά· τὸν εὐφαρέτραν
Ἀπόλλωνα προστάταν,
ὁμοῦ δὲ Παιᾶνα, Παιᾶν᾽
ἀνάγετ᾽, ὦ παρθένοι,
βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον
Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν,
ἐλαφηβόλον, ἀμφίπυρον,
γείτονάς τε Νύμφας.
ἀείρομ᾽, οὐδ᾽ ἀπώσομαι
τὸν αὐλὸν, ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός.
ἰδού μ᾽ ἀναταράσσει
εὐοῖ μ᾽ ὁ κισσὸς ἄρτι βακχίαν
ὑποστρέφων ἅμιλλαν.
ἰὼ ἰὼ Παιάν·
ἴδ᾽, ἴδ᾽, ὦ φίλα
γύναι, τάδ᾽ ἀντίπρωρα δῆτά σοι βλέπειν
πάρεστ᾽ ἐναργῆ.

ΔΗ. Ὁρῶ, φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ᾽ ὄμματος
φρουρὰ παρῆλθε, τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον·
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννέπω, χρόνῳ

205. ἀνολολύξατε δόμοι. Perperam Aldus ἀνολολύξετε δόμοις.

206. ἀλαλαγαῖς. Sic B. Perperam Aldus ἀλαλαῖς. Nuptiarum proprium verbum est ἀλαλάζειν. Euripid. Herc. Fur. initio: Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίγνεται πατὴρ, Ἣν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοι ποτὲ Λωτῷ συνηλάλαξαν, ἡνίκ᾽ εἰς ἐμοὺς Δόμους ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νιν ἤγετο.

207. ὁ μελλόνυμφος, nempe ὕμνος, ut ὁ καλλίνικος.

214. ἐλαφηβόλον. Sic scriptum in B. Aldus edidit ἐλαφοβόλον.

223. δῆτά σοι. Sic legendum. Perperam in libris δή σοι claudicante versu.

227. προὐνέπω. Sic T. In aliis, ut apud Aldum, προὐννέπω.

[227. προὐννέπω. Vulgo uno ν. SCHAEFER.]

πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρει.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ᾽ εὖ μὲν ἵγμεθ᾽· εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
γύναι, κατ᾽ ἔργου κτῆσιν. ἄνδρα γὰρ καλῶς
πράσσοντ᾽ ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.
ΔΗ. ὦ φίλτατ᾽ ἀνδρῶν, πρῶθ᾽, ἃ πρῶτα βούλομαι,
δίδαξον, εἰ ζῶνθ᾽ Ἡρακλέα προσδέξομαι.
ΛΙ. ἔγωγέ τοι σφ᾽ ἔλειπον ἰσχύοντά τε,
καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα, κοὐ νόσῳ βαρύν.
ΔΗ. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.
ΛΙ. ἀκτή τις ἔστ᾽ Εὐβοιῒς, ἔνθ᾽ ὁρίζεται
βωμοὺς, τελεῖ τ᾽ ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ.
ΔΗ. εὐκταῖα φαίνων, ἢ ᾽πὸ μαντείας τινός;
ΛΙ. εὐκταῖ᾽, ὅθ᾽ ᾕρει τῶνδ᾽ ἀνάστατον δορὶ
χώραν γυναικῶν, ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν.
ΔΗ. αὗται δὲ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ᾽ εἰσὶ, καὶ τίνες;
οἰκτραὶ γὰρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.
ΛΙ. ταύτας ἐκεῖνος, Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
ἐξείλεθ᾽ αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν.
ΔΗ. ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;
ΛΙ. οὔκ. ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον

[227, 8. Citat Suidas in v. χαρτόν.]

[235. καὶ ζῶντα. Non tentandum. Conf. v. 182. et 233. it. Œdip. Col. v. 1147. Quod si καὶ ζῶντα propterea displicet, quia præcessit ἰσχύοντά τε, memento, Græcos in hoc complexu particularum τε καὶ sæpissime postponere, quæ proposita malis. Theocritus Idyll. X. v. 5. ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῆ. ut ex prioribus editionibus rescribendum videtur: quam enim vim h. l. habeat τὺ, parum intelligo. Philostratus Her. p. 184. Boiss. τῷ εἴδει θείῳ τε καὶ γενναίῳ ὄντι. p. 190. ὁ θεῖός τε καὶ ἀγαθὸς ἥρως. p. 228. Τούτου δὲ θείου τε καὶ δαιμονίου φανέντος. Vides, his omnibus locis prius poni id, quod momenti est gravioris. Schaefer.]

238. τελεῖ τ᾽ ἔγκαρπα. Sic membr. et Aldus recte. Alii τέλη τ᾽ ἔγκαρπα, quod cum ὁρίζεται haud commode jungitur. Valckenarii emendatione in Eurip. Diatr. p. 144. prolata facile caremus: βωμούς θ᾽, ἕλη τ᾽ ἔγκαρπα.

[243. *Dignæ enim sunt miseratione, si de calamitatibus earum recte judico.* Conf. infra v. 406. sq. Schaefer.]

κατείχεθ', ὡς φησ' αὐτὸς, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον,
γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
χ' οὕτως ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβὼν,
ὥσθ' ὅρκον αὑτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παισὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κοὐχ ἡλίωσε τοὔπος. ἀλλ', ὅθ' ἁγνὸς ἦν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν, ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·
ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,
ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπεῤῥόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενὶ,
λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη,
τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν·
φωνεῖ δὲ, δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
ῥαίοιτο· δείπνοις δ' ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος,
ἔῤῥιψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον,
ὡς ἵκετ' αὖθις Ἴφιτος Τιρυνθίαν
πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,

257. ξὺν παισί. Sic bene Turnebus. In codd. ut apud Aldum legitur παιδί. Non abundat ἔτι, ut tradit Scholiastes. Significat *aliquando*, *posthac*. Vide Orvillium ad Charit. p. 98.

260. τόνδε, Eurytum nempe, cujus nomen in præcedenti adjectivo τὴν Εὐρύτειαν latet.

262. ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον. Id est ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον, ut Scholiastes exponit ad El. 419. Sic libri omnes recte. Abreschius ad Æschylum, pag. 79. emendandum censet ἐς δόμους ἐφεστίους, frustra. Perinde dicitur ἐλθὼν ἐς δόμους ἐφέστιος, ἐλθὼν δωμάτων ἐφέστιος, et ἐλθὼν ἐς δόμους ἐφεστίους. Nulla causa est, cur librorum auctoritas conculcetur. Eurip. Ione, 666. Καὶ νῦν μὲν, ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέστιον, Δείπνοισι τέρψω. Idem Medea, 714. Δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον. Idem Rheso, 201. Στείχοιμ' ἄν· ἐλθὼν δ' εἰς δόμους ἐφέστιος, Σκευῇ πρεπόντως σῶμ' ἐμὸν καθάψομαι. Quæ quidem exempla sufficiunt tuendæ nostræ lectioni. Similia multa addi possent, quæ in promptu habemus.

[262. Vid. Brunck. ad Apollon. Rhod. I. v. 909. Schaefer.]

268. ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος. Nempe Hercules. Possis etiam de Euryto intelligere, et fortasse melius.

τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θητέρᾳ δὲ νοῦν
ἔχοντ', ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός.
ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ
ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ 'Ολύμπιος
πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
ὁθ' οὕνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,
Ζεύς τ' ἂν ξυνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.
κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς
αὐτοὶ μὲν Ἅδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες,
πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ', ἅσπερ εἰσορᾷς,
ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον,
χωροῦσι πρὸς σέ. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς
ἐφεῖτ'· ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὢν κείνῳ, τελῶ.
αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα
ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως,
φρόνει νιν ὡς ἥξοντα. τοῦτο γὰρ λόγου
πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν.

ΧΟ. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ,
τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ [a] πεπυσμένῃ λόγῳ.

ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ
κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;
πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.

[a] πεπυσμένη ed. 1. 2.

272. θἠτέρᾳ. Sic membr. et Aldus. In aliis θατέρᾳ. Proba est utraque forma. In Comici Avibus, v. 1365. θητέρᾳ trium codicum consensu firmatur.

275. πατὴρ 'Ολύμπιος. Sic libri omnes veteres. Stephanus edidit ὁὐλύμπιος, ut in T. scriptum est.

[279. Ζεύς τ' ἄν. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 863. SCHAEFER.]

[284. ΑΖΗΛΟΝ. ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν. Ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φής. καὶ ΑΖΗΛΟΣ ΒΙΟΣ, ὁ εὐτελής. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον, χωροῦσι πρὸς σέ. SUIDAS.]

[285. πόσις τε σός. Brunckius πόσις γ' ὁ σός. SCHAEFER.]

[294. εὖ σκοπουμένοις pro εὖ σκοποῦσι notat Eustathius Il. K. p. 806, 56. et mox ὁρωμένη pro ὁρῶσα.]

295. πολλή 'στ' ἀνάγκη. Sic membr. et Aldus. In duobus aliis codd. πολλή τ' ἀνάγκη, quod valet πολλή τοι. Pessime Turnebus edidit πολλὴ δ' ἀνάγκη. Vide ad Œd. Col. 293. et quæ notavimus ad Eur. Med. 1012.

ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις
ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους, ἐπὶ ξένης
χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας,
αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
ὦ Ζεῦ Τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.
οὕτως ἐγὼ δέδοικα, τάσδ' ὁρωμένη.
ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανίδων;
ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν,
πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν;
τίς ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;
ἔξειπ'· ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα
βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.
ΛΙ. τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἴσως
γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.

[297. ΤΑΡΒΕΙ. φοβεῖται. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. ταρβεῖν ἀντὶ τοῦ τιμᾶν. (Œd. Col. 292.) Ταρβεῖν μὲν ὦ γεραιὲ τἀνθυμήματα. Πολλή γ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ.—Καὶ μὴν ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις Ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτέ. SUIDAS.]

297. ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε. pro ταρβεῖν μὴ ὁ εὖ πράσσων σφαλῇ ποτε. Vide quæ notavimus ad Comici Concion. 1125. Sic Plautus Rud. *Eam veretur, ne perierit.*

[298. οἶκτος me quidem non offendit. De *metu* infra v. 306. SCHAEFER.]

[301. ἴσως. Hîc etiam de re certa dicitur. Sic v. 314. SCHAEFER.]

[304. ποι. *quoquam*. Optat Deïanira, ut Jupiter *nulli non suorum* parcat. SCHAEFER.]

[305. Supple δράσῃς ex δράσεις. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 1035. SCHAEFER.]

308. τεκνοῦσσα. Minus bene Aldus τεκνοῦσα. Membr. in textu habent τεκοῦσα, et in margine: γρ. τεκνοῦσα, ἤτοι τέκνα ἔχουσα. In scholiis scripturam emendavi, τεκνοῦσσα—παιδοῦσσα. Non enim sunt ista participia, sed nomina adjectiva formæ contractæ ex τεκνόεσσα et παιδόεσσα, qualia sunt πτεροῦσσα in Eurip. Hippol. 738. αἰθαλοῦσσα in Æschyli Prom. 1000. οἰνοῦττα, μελιτοῦττα apud Comicum. Eodem, quo hîc Tragicus, nomine usus est Theophrastus ab Athenæo laudatus p. 31. itidem emendandus: Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ φυτῶν ἱστορίᾳ φησὶν, ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας γίγνεσθαι οἶνον, ὃς τοὺς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι· τὰς δὲ γυναῖκας τεκνούσσας ποιεῖ.

ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
ΛΙ. οὐκ οἶδα. καὶ γὰρ οὐδ᾽ ἀνιστόρουν μακράν.
ΔΗ. οὐδ᾽ ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;
ΛΙ. ἥκιστα· σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον.
ΔΗ. εἴπ᾽, ὦ τάλαιν᾽, ἀλλ᾽ ἡμὶν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ
καὶ ξυμφορά τις μὴ εἰδέναι σέ γ᾽, ἥτις εἶ.
ΛΙ. οὔ τ᾽ ἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμᾶ
προὔφηνεν οὔτε μείζον᾽, οὔτ᾽ ἐλάσσονα.
ἀλλ᾽ αἰὲν, ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος,
δακρυῤῥοεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
διήνεμον λέλοιπεν. ἡ δέ τοι τύχη
κακὴ μὲν αὐτῇ γ᾽, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.
ΔΗ. ἥδ᾽ οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
οὕτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὖσι λύπην πρός γ᾽ ἐμοῦ λύπης λάβοι·
ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὡς σύ θ᾽ οἷ θέλεις

316. In membr. μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά τις ἦν; absurde. In duobus aliis aliquanto melius, μή του τυράννων—Legendum procul dubio, ut edidimus: Μὴ τοῦ τυραννεύοντος Εὐρύτου σπορά; Infra, 420. Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν.

[316. Revocavi scripturam veterum editionum, sic ut etiam post τυράννων ponerem signum interrogationis. Vocis τύραννος significatio passim latius patet: nam dicitur de omni stirpe regia. V. Dorvill. ad Chariton. p. 34. SCHAEFER.]

321. καὶ ξυμφορά τις. Sic duo codd. In membr. ut apud Aldum, καὶ ξυμφορά τοι.

[322. οὔ τ᾽ ἄρα. Œdip. Col. v. 1442. δυστάλαινά τ᾽ ἄρ᾽ ἐγώ. SCHAEFER.]

327. διήνεμον. Schol. ἣν Ὅμηρος ἠνεμόεσσάν φησιν. Nullibi in Homeri poësi, qualem eam hodie legimus, Œchalia ἠνεμόεσσα dicta reperitur. Verum Scholiastes noster meliorem lectionem secutus fuisse videtur Homerici versus Il. B. 730. Οἵ τ᾽ ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου ἠνεμόεσσαν.

[328. αὐτῇ γ᾽. Non magis emphaticum quam ἔμοιγε, σοίγε (Œdip. Col. v. 1118.), quibus ad amussim respondet. SCHAEFER.]

[330. οὕτως ὅπως ἥδιστα. Discas ex hoc exemplo plenæ locutionis, quomodo intelligi oporteat ὅπως similesque particulas junctas superlativis. SCHAEFER.]

[331. F. τοῖς οὖσι πρόσθε πρός γ᾽ ἐμοῦ λύπην λάβοι. Sic fere etiam Reiskius: quæ ratio cur *satis invenusta* dicatur, non perspicio. SCHAEFER.]

333. ὡς σύ γ᾽—ἐγὼ δὲ—Sic legendum. Perperam Aldus σύ θ᾽—Codd. omnes habent ἐγὼ δὲ—Turnebus prava emendatione dedit ἐγώ τε.

[333. s. Brunckius σύ γ᾽—ἐγὼ δὲ—. SCHAEFER.]

σπεύδης, ἐγώ τε τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.
ΑΓ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἐμμείνασ᾽, ὅπως
μάθης, ἄνευ τῶνδ᾽, οὕστινάς γ᾽ ἄγεις ἔσω,
ὧν τ᾽ οὐδὲν εἰσήκουσας, ἐκμάθης ἃ δεῖ.
τούτων ἔχω γὰρ πάντ᾽ ἐπιστήμην ἐγώ.
ΔΗ. τί δ᾽ ἐστί; τοῦ καὶ τήνδ᾽ ἐφίστασαι βάσιν;
ΑΓ. σταθεῖσ᾽ ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.
ΔΗ. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ᾽ αὖθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ ᾽μοὶ ταῖσδέ τ᾽ ἐξειπεῖν θέλεις;
ΑΓ. σοὶ ταῖσδέ τ᾽ οὐδὲν εἴργεται· τούτους δ᾽ ἔα.
ΔΗ. καὶ δὴ βεβᾶσι, χὠ λόγος σημαινέτω.
ΑΓ. ἀνὴρ ὅδ᾽ οὐδὲν, ὧν ἔλεξεν ἀρτίως,
φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν. ἀλλ᾽ ἢ νῦν κακὸς,
ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.
ΔΗ. τί φῄς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἄγνοιά μ᾽ ἔχει.
ΑΓ. τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ᾽ ἐγὼ,
πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ᾽ ἕλοι,
τήν θ᾽ ὑψίπυργον Οἰχαλίαν· Ἔρως δέ νιν
μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε,
οὐ τἀπὶ Λυδοῖς, οὐδ᾽ ἐπ᾽ Ὀμφάλῃ πόνων
λατρεύματ᾽, οὐδ᾽ ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος·

335. ἐμμείνασ᾽—Sic membr. recte, ut Aldus edidit. In aliis libris ἀμμείνασ᾽.

[336. οὕστινάς γ᾽. De particula γε post ὅστις v. Porson. Supplem. præfat. ad Euripid. Hecub. p. LIV. ed. Lips. SCHAEFER.]

[337. ἐκμάθης. Al. ἐκμάθης γ᾽ vel ἐκμάθης δ᾽. SCHAEFER.]

338. πάντ᾽. Id est, κατὰ πάντα.

[338. I. q. τούτων γὰρ εἰμὶ πάντ᾽ ἐπιστήμων ἐγώ. Eodem modo usurpatur neutrum dativi. Œdip. Col. v. 1446. ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν. SCHAEFER.]

[339. Sic correxit Porsonus ad Euripid. Phœniss. v. 1373. Vulgo τί δ᾽ ἐστὶ, τοῦ με τήνδ᾽ ἐφίστασαι βάσιν; SCHAEFER.]

[343. ἢ ᾽μοὶ. Vulgo κατ᾽ ἔγκλισιν, ἤ μοι. Sed opponuntur ἐκεῖνοι. V. vers. sequ. SCHAEFER.]

350. ἄγνοιά μ᾽ ἔχει. Perperam Triclinius ἀγνοίᾳ in tertio casu legit. Substantivorum in εια et οια ultima anceps est. Corripitur plerumque, sed productæ haud rara sunt exempla. Eurip. Androm. 520. Καὶ γὰρ ἄνοια μεγάλη λείπειν. Æschylus S. Theb. 404. Τάχ᾽ ἂν γένοιτο μάντις ἡ ᾽νοιά τινι.

[357. ὁ ῥιπτὸς—μόρος. Compares

ὃν νῦν παρώσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγει.
ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας,
ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ
τὸν Εὔρυτον τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων·
κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε, καὶ πόλιν
ἔπερσε. καί νιν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους
ἐς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τάδε·
οὐδ' εἰκὸς, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ ξυνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ,
ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι· τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.
ΔΗ. οἴμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος;
τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
λαθραῖον, ὢ δύστηνος; ἆρ' ἀνώνυμος
πέφυκεν, ὥσπερ οὑπάγων διώμνυτο,

λιθόλευστον ἄρη Ajac. v. 254. SCHAEFER.]

358. ὃν νῦν παρώσας οὗτος. Male hunc locum prius accepisse fateor. Versionem denuo mutavi, sensumque fideliter expressi. Duo præcedentes versus tanquam in parenthesi sunt. ὃν refertur ad ἔρως. Glossa: ὃν, τὸν ἔρωτα—παρώσας, ἀπωσάμενος. Sic etiam accepit Scholiastes. Hesychius apposite ad hunc locum: παρώσας, ἐάσας. Significationem, quam huic verbo tribueram, non admittit linguæ indoles et prorsus est aliena. Quia inter ἔρως et ὃν tres interjectos versus videram, temere opinatus sum pronomen ad propius nomen referri. In Œd. Col. 1381. verbum κρατοῦσιν non ad proximum αἵδε refertur, sed ad longe remotius ἀρὰς in sexto ante illum versu. (l)

[358. ὃν refer ad Ἔρως. Sæpius relativum spectat nomen remotius. SCHAEFER.]

363. τὸν Εὔρυτον τόνδ'—Sic recte scriptum in B. Perperam in duobus aliis τῶνδ', et in Aldina mendosius adhuc τῶν Εὔρυτον τῶνδ'—

365. καί νιν—Sic legendum. Perperam in libris καὶ νῦν. Ordo est: καὶ ἥκει πέμπων αὐτὴν εἰς δόμους τούσδε—Mendose etiam in libris omnibus δόμους ὡς τούσδε. Vide Marklandum ad Suppl. 321.

[371. s. πρὸς μέσῃ—ἀγορᾷ. Infra v. 423. s. ἐν μέσῃ—ἀγορᾷ. V. quæ notavi in Glossario Liviano p. 57. SCHAEFER.]

ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν;
ΑΓ. πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ
Ἰόλη 'καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμᾶ
βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.
ΧΟ. ὄλοιντο—μή τι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.
ΔΗ. τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.
ΧΟ. πεύθου μολοῦσα τἀνδρὸς, ὡς τάχ' ἂν σαφῆ
λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
ΔΗ. ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.
ΧΟ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;

379. ἡ κάρτα λαμπρά. Sic legendum. Perperam in libris ἦ καὶ τὰ λαμπρά. Recte in B. T. hic versus Deianiræ continuatur, quem cum membr. Aldus Choro tribuit. In T. apposita glossa: λείπει, δηλοῦσι τὴν ταύτης εὐγένειαν. juxta quam expositionem scriptum oportuisset ἧ vel ἧς καὶ τὰ λαμπρά. Verum longe præstat nostra lectio, quam post Canterum optime constituit Heathius.

[379. καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν. Hujus similiumque locutionum, quæ satis frequentes sunt, non memineram, cum Meletem. Crit. I. p. 119. tentarem vulgatam scripturam Diodori Sic. T. II. p. 354, 61. Aristoteles Histor. Anim. p. 484. Schneid. καὶ περὶ Τάραντα καὶ Καρίαν καὶ ἄλλους τόπους. In Xenophontis Hierone I, 5. ex vulgata scriptura et illa Stobæi hæc genuina, opinor, elicitur: καὶ διὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Nam quod editiones habent, in priore membro gravatur intolerabili pleonasmo copulæ aut τὲ aut καί. Ad ea quæ statim præcedunt, ἥδεσθαι, ὅτε (imo ὁτὲ) δ' αὖ λυπεῖσθαι, miror neminem adhuc inter Xenophontis editores offendisse. Ex hac enim scriptura consequitur, quod absurdissimum est, nos interdum (ὁτὲ μὲν) ἥδεσθαι ἀγαθοῖς καὶ κακοῖς, interdum (ὁτὲ δ' αὖ) λυπεῖσθαι ἀγαθοῖς καὶ κακοῖς. Corrige ex Stobæo, cujus scripturam Schneiderus minus recte indicavit, ἥδεσθαί τε καὶ λυπεῖσθαι. SCHAEFER.]

[379. Eustath. Il. K. p. 792, 21. Τὸ δὲ κήδεσι καὶ πλείοσι, δύναται καὶ ἐκ περισσοῦ ἔχειν τὸν καὶ σύνδεσμον. Πολλαχοῦ δὲ καὶ τοῦτο γίνεται, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, τὰ λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ κατὰ φύσιν. Ἐκεῖ γὰρ καὶ δίχα τοῦ πρώτου συνδέσμου εὐοδοῦται ὁ λόγος, νοῶν ὅτι τὰ τῇ θέᾳ λαμπρὰ καὶ κατὰ φύσιν λαμπρά εἰσι.]

[382. δῆθεν. "Δῆθεν ponitur quotiescumque aliquid falso dicitur; aliquando apud Cic. et Propert. per, scilicet, exponitur." Prima Scaligerana p. 73. SCHAEFER.]

383. μή τι. Sic Aldus et veteres codices. In T. μή τοι.

[383. Post ὄλοιντο posui lineolam, signum abruptæ corrigendæque orationis. Conf. Philoct. v. 961. SCHAEFER.]

384. μὴ πρέποντ' αὐτῷ. Sic scriptum in tribus codd. ut Aldus excudit.

388. εἴ νιν. Perperam libri omnes εἴ μιν.

[390. ἢ τί χρὴ ποιεῖν; Subaud. ἄλλο. Euripides Hecub. v. 872. Pors. ἢ

ΔΗ. μίμν', ὡς ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων πορεύεται.
ΛΙ. τί χρὴ, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὡς ἕρποντος, εἰσορᾷς, ἐμοῦ.
ΔΗ. ὡς ἐκ ταχείας, ξὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν,
ᾄσσεις, πρὶν ἡμᾶς ἀνανεώσασθαι λόγους.
ΛΙ. ἀλλ' εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
ΔΗ. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;
ΛΙ. ἴστω μέγας Ζεὺς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ.
ΔΗ. τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν, ἣν ἥκεις ἄγων;
ΛΙ. Εὐβοΐς· ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν.
ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
ΛΙ. σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;
ΑΓ. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὅ σ' ἱστορῶ.

'πικουρίᾳ τίνι; Ibid. v. 1193. ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων; Philostratus Her. p. 8. Boisson. Ἀναβεβιωκὼς, ἢ τί; Similiter ibid. init. p. 2. Ἴων ὁ ξένος, ἢ πόθεν; scilic. ἄλλοθεν. Sic intelligendum, quod inprimis Plato frequentat, τί μήν; Scholiastes ad Aristophan. Acharn. v. 757. Σαμὰν δὲ, ἀντὶ τοῦ τί μήν. τί γὰρ ἄλλο καταλείπεται ἢ τοῦτο. Conf. Platon. Lys. p. 16. Heind. Ἀλλὰ τίνα μήν; *Quem vero alium?* p. 17. Ἀλλ' ἀντὶ τίνος μὴν—; *Sed ob quam aliam causam—?* Idem tenendum de formula τί δαί; Hesychius T. II. c. 1385. Τί δαί. τί γὰρ ἄλλο. De qua interpretatione non erat cur Reizius dubitaret Accent. incl. p. 97. SCHAEFER.]

391. ὡς ἀνὴρ ὅδ'. Perperam in libris ὡς ὅδ' ἀνήρ. Vide ad Œd. Col. 630.

[394. εἰσορᾷς, ut ὁρᾷς, ceteris intersertum sermonis est familiaris. V. Dawes. Miscell. Crit. p. 319. Oxon. et Brunck. ad Sophocl. Philoct. v. 862. SCHAEFER.]

395. ἐκ ταχείας. Sic tres codd. Mendose in impressis τραχείας.

396. ἀνανεώσασθαι. Sic bene Canterus. Vulgo καὶ νεώσασθαι. Nostram lectionem agnoscit Eustathius, qui procul dubio ad hunc locum respexit p. 811. ubi de verbo νεᾶν. ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀνανεώσασθαι λόγους, τὸ ἀνακινῆσαι. εἰπεῖν δὲ καιριώτερον, ἀναπολῆσαι.

402. οὗτος, βλέφ' ὧδε. Hic versus et sequentes omnes, quibus Nuntii personam præfixi, Deianiræ in libris omnibus adscripti sunt: quæ confusio, veteri Scholiastæ non observata, totum hunc dialogum nimis quam absurdum et ridiculum reddiderat, plurimisque interpolationibus et pravis conjecturis occasionem dederat. Errorem detexit Tyrwhittus, eadem sagacitate, quo similes tenebras discussit in Eurip. Cycl. 174. Heracl. 964. Præstantissimi viri ingenio unice debetur hujus loci restitutio.

403. ἐρωτήσας. Sic scribi debuit. Quod in codd. est, ἐρωτήσασ', errori librariorum imputandum; qui Deianiram cum Licha colloqui falso opinabantur. Idem sentiendum de ποικίλας infra v. 412.

404. ὅ σ' ἱστορῶ. In B. T. ἅ σ'—

ΛΙ. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων μάταια, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν.
ΑΓ. τοῦτ' αὔτ' ἔχρηζον τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; ΛΙ. δίκαια γάρ.
ΑΓ. τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν;
ΛΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;
ΑΓ. οὐδέν. σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
ΛΙ. ἄπειμι. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν.
ΑΓ. οὔ, πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ.
ΛΙ. λέγ', εἴ τι χρῄζεις. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.
ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
[a] κάτοισθα δῆτ'; ΛΙ. οὔ φημι. πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;
ΑΓ. οὔκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν;
ΛΙ. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς, πόθεν μολὼν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών;
ΑΓ. πολλοῖσιν ἀστῶν. ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ πολύς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.
ΛΙ. ναί.
κλύειν γ' ἔφασκον. ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται,
δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον.
ΑΓ. ποίαν δόκησιν; οὐκ, ἐπώμοτος λέγων,
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
ΛΙ. ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη

[a] κάτοισθα δή που; Λι. Φημὶ ed. 1. 2.

412. Perperam Aldus ποικίλλας', ut in membr. In aliis ποικίλας'.

418. κάτοισθα δῆτ'; Οὔ φημι. Sic omnino legendum; nec ullo modo defendi potest librorum lectio, quam nimia pertinacia retinueram, κάτοισθα δή που; Φημί. Plane negare debet Lichas sibi cognitam esse captivam puellam: alioquin Nuntius ei continuo non objiceret his verbis ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς, eum dissimulare quasi hanc non nosceret. (*m*)

[421. τίς, πόθεν. Brunckius τίς πόθεν. Philoct. v. 56. τίς τε καὶ πόθεν πάρει. Homerus Odyss. XIX. v. 105. τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; Ceterum cave jungas πόθεν et μολών, ut significet *unde profectus*: nam μολὼν hic etiam ex abundanti additum est. SCHAEFER.]

425. Æschylus in Agamemnone, 1378. Τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα.

δέσποινα, τόνδε, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος.
ΑΓ. ὅς σου παρὼν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείη πᾶσα, κοὐχ ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτὴν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς.
ΛΙ. ἅνθρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποστήτω. τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.
ΔΗ. μὴ, πρὸς σὲ τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος
Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψῃς λόγον.
οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
Ἔρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται,
πύκτης ὅπως, ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.
οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν, ὅπως θέλει,
κἀμοῦ γε· πῶς δ' οὐ χἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ;

434. ἅνθρωπος. Perperam in libris ἄνθρωπος sine articulo. Quod sequitur ἀποστήτω, librorum omnium veterum lectio est, eaque genuina; sed quid ea significaretur nec veteres, nec novi interpretes intelligere potuerunt, postquam ridiculo librarii errore Nuntii partes Deianira invaserat. Itaque alius παρστήτω, alius ἐπιστήτω legendum esse sibi persuasit. Nunc quæ prius absurda videbantur, apparet, quam vera et personis convenientia sint. Lichas Nuntium despectui habet, eique cum fastu respondet, qualia nemo unquam famulum heræ suæ dicentem induxit in scenam: quumque Nuntius quæstionibus suis Lichæ molestus sit, hic ad heram conversus v. 439. percunctatur quis tandem ille sit homo: Nuntius Reginæ responsum antevertit, ipseque dicit, se eum esse qui ex ore Lichæ omnia vera acceperit. Tum Lichas, cui nullum effugium superest, heram orat, ut hominem illum *amandet*. ἅνθρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποστήτω. Dignus fuisset Lichas, qui virgis illico cæderetur, si heram suam Reginam *stultam* appellasset. Haud sane miror H. Stephanum νοσοῦντι de Deianira acceptum concoquere non potuisse.

436. πρὸς σὲ τοῦ. Sic optime in B. T. In membr. ut apud Aldum, πρὸς σὺ τοῦ. Vide quæ notavimus ad Euripid. Med. 326. et ad Apollonium iii. 985.

[441. Eustathius Il. κ. p. 792, 18. citat ob usum voculæ νυν pro δή.]

442. Sophoclea hac comparatione usus est Plutarchus initio Solonis vitæ: Ὅτι δὲ πρὸς τοὺς καλοὺς οὐκ ἦν ἐχυρὸς ὁ Σόλων, οὐδ' ἔρωτι θαῤῥαλέος ἀντανακστῆναι, πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, ἔκ τε τῶν ποιημάτων αὐτοῦ λαβεῖν ἔστι—

[442. Interpunxi post ὅπως, ἐς χεῖρας jungens verbo ἀντανίσταται. Plutarchus V. Thesei c. 5. μάλιστα δὴ πάντων εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις μεμαθηκότες. Lucianus T. III. p. 353. ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί. SCHAEFER.]

[444. κἀμοῦ γε. Γὲ locum hic suum obtinet: tantum abest, ut inficetum sit. V. Ind. Græc. ad Euripid. Pors. p. 534. b. ed. Lips. alter. SCHAEFER.]

ὥστ' εἴ τι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ, τῇδε τῇ νόσῳ
ληφθέντι, μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
ἢ τῇδε τῇ γυναικὶ, τῇ μεταιτίᾳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·
εἰ δ' αὐτὸς αὑτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν
θέλῃς γενέσθαι χρηστὸς, ὀφθήσει κακός.
ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές· ὡς ἐλευθέρῳ,
ψευδεῖ καλεῖσθαι, κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή.
ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται.
πολλοὶ γὰρ, οἷς εἴρηκας, οἳ φράσουσ' ἐμοί.
κεἰ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ
τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν·
τὸ δ' εἰδέναι, τί δεινόν; οὐχὶ χἀτέρας
πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή;
κοὔπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
ἠνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος· ἥδε τ' οὐδ' ἂν εἰ
κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν, ἐπεί σφ' ἐγὼ
ᾤκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι
τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσε,
καὶ γῆν πατρῴαν οὐχ ἑκοῦσα δύσμορος
ἔπερσε κἀδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ῥείτω κατ' οὖρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί.
ΧΟ. πείθου λεγούσῃ χρηστὰ, κοὐ μέμψει χρόνῳ,

445. ὥστ' εἴ τι. Sic in B. T. Vulgo ὡς εἴ τι—Thais apud Terentium in Eunucho, v. 2. Non adeo inhumano ego sum ingenio, Chærea. Neque ita imperita, ut, quid amor valeat, nesciam.

[445. τῷ 'μῷ τἀνδρὶ sine vitii suspicione citavit Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 1125., ubi de activa significatione adjectivi μεμπτός. Corrigendum esse suspicor τῷ 'μῷ γ' ἀνδρί. Conf. Porson. ad Phœniss. v. 1366. et ad Med. v. 510. SCHAEFER.]

452. ὀφθήσει κακός. Phædrus l. i. fab. x. Quicunque turpi fraude semel innotuit. Etiamsi verum dicit, amittit fidem.

[462. ἥδε τ' οὐδ' ἄν, scil. φέροιτο ὄνειδος ἔκ γ' ἐμοῦ. Conf. Philoct. v. 115. Comma vulgo post τ' positum dirimit quæ arcte jungenda sunt. SCHAEFER.]

[467. Suidas habet vv. Ἀλλὰ ταῦτα. Οὖρον.]

γυναικὶ τῇδε, κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν.
ΛΙ. ἀλλ', ὦ φίλη δέσποιν', ἐπεί σε μανθάνω
θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ, κοὐκ ἀγνώμονα,
πᾶν σοι φράσω τἀληθὲς, οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει.
ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ
διῆλθε, καὶ τῆσδ' οὕνεχ' ἡ πολύφθορος
καθῃρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ.
ἀλλ' αὐτὸς, ὦ δέσποινα, δειμαίνων, τὸ σὸν
μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.
ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον,
κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν,
καὶ στέργε τὴν γυναῖκα, καὶ βούλου λόγους,
οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδως εἰρηκέναι.
ὡς τἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν,
τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ.
ΔΗ. ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν,
κοὔ τοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα,
θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' ἔσω στέγης
χωρῶμεν, ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρῃς,
ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
καὶ ταῦτ' ἄγῃς. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
χωρεῖν, προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

475. ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει. Nunc intelligi potest hic versus, cujus antea sensus absurdus videri debebat. *Res enim ita se habet, ut prædicat* οὗτος, *hic qui præsens adest.* Johnsonus vertit, *quemadmodum ille Nuntius dixit.* At vero, ut personis divisæ erant colloquii partes, censeri debebat Nuntius e scena abiisse post versum 374. Ne minimum quidem de eo resciverat Lichas; proinde dicere non poterat *rem se habere, quemadmodum Nuntius retulerat.*

495. κενόν. Perperam Aldus κεινὸν, ut in membr. scriptum est. Pejus in T. κεῖνον.

496. ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ. *Cum tanto captivarum grege.* ut est apud Terentium Heautontim. *Ancillarum gregem ducunt secum.*

ΧΟΡΟΣ.

Μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται *στροφή.*
νίκας ἀεί. καὶ τὰ μὲν θεῶν
παρέβαν, χὤπως Κρονίδαν
ἀπάτασεν, οὐ λέγω,
οὐδὲ τὸν ἔννυχον Ἅδαν,
οὐ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.
ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινὲς,
πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξ-
ῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων.
ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω *ἀντιστρ.*
τετράορον φάσμα ταύρου,
Ἀχελῶος ἀπ' Οἰνιαδᾶν·
ὁ δὲ Βακχίας ἄπο
ἦλθε παλίντονα Θήβας
τόξα, καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τινάσσων,
παῖς Διός· οἳ τότ' ἀολλεῖς
ἤϊσαν ἱέμενοι λεχέων· μόνα δ'

[497. Usum ἐκφέρεται pro ἐκφέρει notat Eustathius Il. K. p. 806, 58.]

499. χὤπως. Male in libris καὶ ὅπως.

508. ὑψίκερω τετράορον φάσμα ταύρου. Sic Sophoclea hæc citat Eustathius ad Il. E. p. 573. Verum ad Il. Ψ. p. 1313. ubi eadem excitat, legisse videtur, ut in nostris exemplaribus est, τετραόρου. [Sic etiam Od. N. p. 1374, 11.] Priorem lectionem præfero. τετράορος hîc *quadrupedem* significat. Alias τετράοροι sunt *quadrijuges*, τετράορον ἅρμα, *quadrigæ*, ut apud Eurip. Helen. 732. et passim. Eleganti hypallage τετράορον φάσμα ταύρου dictum, ut apud Eurip. Or. 987. τὸ πτανὸν δίωγμα πώλων.

510. Βακχίας. Male in libris Βακχείας.

512. τόξα καὶ λόγχας, *arcum et sagittas.* Vocem λόγχας secus accepit Scholiastes, cujus inepta observatio est. Herculis sagittas ἔγχη πτερωτὰ appellat Euripides Herc. Fur. 1101. Quidni eas Noster λόγχας appellaverit?

514. ἤϊσαν ἱέμενοι λεχέων· μόνα δ'— Aldus et veteres codd. habent ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων. In T. ἴσαν μέσον. Tot verbis suffarcinatus versus cum strophico congruere nequit. Heathius ἴσαν ex glossa irrepsisse censuit. Ego ἐς μέσον a mala manu suppositum fuisse opinor, et ἤϊσαν ad metri normam lego. Quid inficetius quam ἐς μέσον, ἐν μέσῳ in duobus continuis versibus? Et quid hîc ad sensus integritatem confert ἐς μέσον? perspicua est erroris causa.

εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις
ῥαβδονομεῖ ξυνοῦσα.
τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων ἐπῳδός.
πάταγος, ταυρείων τ'
ἀνάμιγδα κεράτων·
ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες,
ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
πλήγματα, καὶ στόνος ἀμφοῖν.
ἁ δ' εὐῶπις ἁβρὰ
τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ ἧστο,
τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν.
ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω.
τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
ἐλεεινὸν ἀμμένει·
κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβα-
κεν, ὡς πόρτις ἐρήμα.

ΔΗ. Ἦμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν, ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,
τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα,
τὰ μὲν, φράσουσα, χερσὶν ἁ'τεχνησάμην,
τὰ δ', οἷα πάσχω, ξυγκατοικτιουμένη.
κόρην γὰρ, οἶμαι δ', οὐκ ἔτ', ἀλλ' ἐζευγμένην
παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ
χλαίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς,
ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος,
οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ·
τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ, τίς ἂν γυνὴ
δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;

530. ὡς πόρτις. Sic bene Turnebus. In membr. et in Aldina ὥστε. In B. ὥσπερ.
531. θροεῖ. gl. ἀποχαιρετίζει.

[542. Eustath. Il. E. p. 602. Οἰκούρια παρὰ Σοφοκλεῖ, ἅπερ εἰσὶν ὑπὲρ οἰκουρίας μισθοί.]

ὁρῶ γὰρ ἥβην, τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω,
τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπειν πόδα.
ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ.
ἀλλ' οὐ γὰρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ᾗ δ' ἔχω, φίλαι,
λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ
θηρὸς, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον,
ὃ παῖς ἔτ' οὖσα, τοῦ δασυστέρνου παρὰ
Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην,
ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς
μισθοῦ 'πόρευε χερσὶν, οὔτε πομπίμοις
κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς.
ὃς κἀμὲ, τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον

[550. s. " Licet πόσις et ἀνὴρ sollicite distinguantur ab interprete Græco, critici, spero, simplicissimam correctionem fatebuntur: Ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς Ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἍΝ ἮΙ." Eldikius Suspicion. Specim. p. 5. Idem Lessingius noster videtur probasse, si, id quod suspicor, doctissimus poëta idemque φιλοσοφόκλειος huc respexit in *Miss Sara Sampson* p. 158. (ed. Berol. 1788.): *Sie würden seine Gemahlinn heissen, und jene würde es seyn.* Sed vulgatam in Sophocle scripturam nuperi editores summo jure tuentur. Eldikii quidem rationem ipse positus particularum μὲν et δὲ evertit. SCHAEFER.]

551. τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ. Frustra solicitatur hæc lectio. Eustath. p. 1384, 56. Ὅτι δοκεῖ μὲν ἀδιάφορα εἶναι ὁ πόσις τε καὶ ὁ ἀνήρ· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις ὑπεμφαίνει διαφοράν τινα τῶν λέξεων τούτων, ἔνθα δέδοικεν ἡ ὑπέρακμος Δηϊάνειρα, μή ποτε ὁ Ἡρακλῆς αὐτῆς μὲν εἴη πόσις, τῆς δὲ νεωτέρας Ἰόλης ἀνήρ. [Conf. Il. Γ. p. 420.]

[552. De ὀργαίνειν v. Eustath. Il. Κ. p. 792, 33.]

[554. λυτήριον λύπημα. Non solicitabit, opinor, qui mox v. 614. ἃ εὐμαθὲς pro οὐκ εὐμαθὲς dictum esse putaverit. SCHAEFER.]

[555. παλαιὸν—ἀρχαίου—. Libenter Græci hæc adjectiva nunc jungunt, nunc deinceps collocant. V. not. ad Plinii Epistol. p. 145. [Quod in Philostrati Heroic. p. 172. Boisson. pro Ἀχαιοὶ Codex habet παλαιοὶ, ne tam singularem scripturæ diversitatem mireris, scito, Ἀχαιοὶ primum in ἀρχαῖοι corruptum (conf. Clark. ad Homer. Odyss. III. v. 349. et Stoeber. ad Thom. Mag. p. 139. b.), deinde hoc in παλαιοὶ ex confusione harum vocum satis frequenti (v. Tzschuck. ad Strabon. T. IV. p. 124.) mutatum esse. SCHAEFER.]

562. In membr. et in Aldina sic legitur hic versus, metro plane corrupto: Ὃς κἀμὲ, τῶν πατρῴων ἡνίκα στόλων—In B. T. servata metri, sed

ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην,
φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ,
ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἤϋσ' ἐγὼ,
χὠ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας, χεροῖν
ἧκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας
στέρνων διεῤῥοίζησεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ
τοσοῦτον εἶπε· Παῖ γέροντος Οἰνέως,
τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθη,
πορθμῶν, ὅθ' οὕνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ·
ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσὶν, ᾗ μελαγχόλους
ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον
τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μή τιν' εἰσιδὼν
στέρξει γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον.—
τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι, (δόμοις γὰρ ἦν,
κείνου θανόντος, ἐγκεκλεισμένον καλῶς,)
χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα
ζῶν κεῖνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε.

spreta structuræ lege, et absque sensu: Ὃς κἀμὲ, τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον—quæ lectio admitti non posset, nisi altero versu ad hunc modum immutato: Ξὺν Ἡρακλεῖ λιποῦσα πρῶτον ἑσπόμην. Verum nimis violenta est hæc medicina. Retinendæ omnes Aldinæ lectionis voces, modo in suam quæque sedem reponatur: Ὃς κἀμὲ, τῶν στόλων πατρῴων ἡνίκα Ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην—

[562. Codices secutus sum. Locus autem sic videtur interpretandus: *cum patris missu Herculem primum uxor sequerer.* εὖνις de *uxore* intellexit etiam is qui Indicem Vocabulorum confecit adjectum Sophoclis editioni Etonensi a. 1786. 4. De accentu vocis v. Dorvill. ad Chariton. p. 782. Schaefer.]

567. πλεύμονας. Sic Aldus edidit, ut hîc habent membr. In aliis codd. πνεύμονας, quod fortasse verius. Recentioris enim Atticismi plerasque formas Tragicos sprevisse video. Quapropter in fragm. incerto xxiii. codicis scriptum prætuli, πνευμόνων, ei quam Grotius secutus est, πλευμόνων.

570. ἐὰν πίθῃ. Perperam in T. πύθῃ cum glossa ἀκούσῃς.

571. ὑστάτην σ' ἔπεμψ'. Pronomen omittunt membran. et Aldus.

577. στέρξει. Sic emendate in B. T. Ald. et membr. στέρξαι. Quod Henr. Stephanus supposuit στέρξῃ, nescio unde hauserit. Sane solœcum est.

[580. Scholiastes προσβαλοῦσα interpretatur συμμίξασα. Mihi videtur hoc dici: *attendens omnia quæ vivus ille dixit.* Conf. infra v. 682. sqq. Schaefer.]

κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγώ,
μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ·
φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
τὴν παῖδα, καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ,
μεμηχάνηται τοὔργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσεται.
ΧΟ. ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.
ΔΗ. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν
ἔνεστι, πεῖρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω.
ΧΟ. ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς οὐδ', εἰ δοκεῖς
ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.
ΔΗ. ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα. τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται.
μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ', ὡς σκότῳ
κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ.
ΛΙ. τί χρὴ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.
ΔΗ. ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα,
ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις,
ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐϋφῆ πέπλον,
δώρημ' ἐκείνῳ τἀνδρὶ τῆς ἐμῆς χερός.
διδοὺς δὲ τόνδε, φράζ', ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ,
μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου,

584. ἐάν πως. Sic libri nostri omnes. Eustathius vero haud deterius, ἐάν που. Sic ille ad Il. Κ. pag. 799, 3. Σοφοκλῆς δὲ τὸ εἴ που εἰς τὸ ἐάν που μεταλαβὼν, καθ' ὁμοίαν ἔννοιαν φράζει τὸ, Φίλτροις ἐάν που τήνδ' ὑπερβαλώμεθα, μεμηχάνηται τοὖργον, ἤγουν ἐμηχανησάμεθα τόδε, ὅπως τόδε τι ἀνύσωμεν.

585. τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ. Triclinius τοῖσδ'.

587. πεπαύσεται. Sic membr. et Aldus: alii πεπαύσομαι. Heathius pro εἰ δὲ μὴ legendum censet εἰ δὲ μὴν, imperite. Vide nuperum auctorem de Particulis, p. 347. §. xiii.

[590. Vide Suidam in v. Νέσσος.]

591. οὐ προσωμίλησά πω. Triclinius που.

602. ὅπως φέρῃς. Sic tres codd. Perperam in impressis φέρεις.—εὐϋφῆ. Eustathius p. 600. l. 1. εὐαφῆ legit. Ὅτι δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δηλοῖ που Εὐριπίδης. (Iph. A. 1559.) καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, ὃς τὸν Ἡρακλέους χιτῶνα, ὃν ἔβαψε Δηϊάνειρα τῷ ἐκ Νέσου φαρμάκῳ, καὶ εὐαφῆ πέπλον λέγει, καὶ καινὸν πέπλωμα, καὶ ἐνδυτῆρα πέπλον, καὶ θανάσιμον πέπλον.

μήθ' ἕρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέστιον σέλας,
πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανὴ σταθεὶς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
οὕτω γὰρ ηὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους
ἴδοιμι σωθέντ', ἢ κλύοιμι, πανδίκως
στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς
σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.
ἀλλ' ἕρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ 'πιθυμεῖν, πομπὸς ὢν, περισσὰ δρᾶν·
ἔπειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κἀμοῦ ξυνελθοῦσ', ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ.
ΛΙ. ἀλλ', εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην
βέβαιον, οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος, ὡς ἔχει, δεῖξαι φέρων,
λόγων τε πίστιν, ὧν ἔχεις, ἐφαρμόσαι.
ΔΗ. στείχοις ἂν ἤδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.
ΛΙ. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.
ΔΗ. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
προσδέγματ', αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως.

608. Aldus et membr. φανερὸς ἐμφανῶς. In B. αὐτὸν ἐμφανὴς φανερῶς σταθείς. In T. αὐτὸν φανερὸν, ἐμφανὴς, superscripta varia lectione ἐμφανῶς. Ex his concinnata lectio ceteris omnibus præstat.

613. Mos erat veteribus, ut sacris operaturi vestes aut novas, aut recens lotas induerent. Pollux i. 25. ὑπὸ νεουργῷ στολῇ, ὑπὸ νεοπλυνεῖ ἐσθῆτι, προσιέναι θεοῖς.

[613. θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι. Conf. Herodot. II. c. 173. ἐν θρόνῳ σεμνῷ σεμνὸν θωκέοντα. SCHAEFER.]

615. Manifesta est librorum omnium depravatio, in quibus hi versus sic constituti leguntur: Καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ' ὃ κεῖνος εὐμαθὲς Σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται. Non adeo sum felix acuminis, ut, nedum hîc quid intricati sit, ordinem facilem dispiciam, qui Parisino Regio Professori in oculos incurrit. Cum Johnsono nullum his verbis sensum subesse aio. Sed nec ille, nec Heathius veram emendandi viam ingressus est. Nisi sincerum est quod ex conjectura dedimus, Sophocleum saltem colorem refert.

[615. Brunckius, sane intolerabili audaciâ: σφραγῖδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται. SCHAEFER.]

[620. Citat Eustathius Il. K. p. 808, 19.]

622. τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος. In B. T. οὐ omissum, ut supra, 88.

628. αὐτὴν ὡς. Sic Aldus et

ΛΙ. *ὥστ᾽ ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ.*
ΔΗ. *τί δῆτ᾽ ἂν ἄλλο γ᾽ ἐννέποις; δέδοικα γὰρ*
μὴ πρῷ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα στροφὴ α΄.
θερμὰ λουτρὰ, καὶ πάγους
Οἴτας παραναιετάοντες,
[a] *οἵ τε μέσσαν*
Μηλίδα πὰρ λίμναν,
χρυσαλακάτου τ᾽ ἀκτὰν κόρας,
ἔνθ᾽ Ἑλλάνων ἀγοραὶ
Πυλάτιδες κλέονται,
ὁ καλλιβόας τάχ᾽ ὑμῖν ἀντιστρ. α΄.
αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν
ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν,
[b] *ἀλλὰ θείας*

[a] *οἵ τε μέσσαν Μηλίδα παρὰ λίμναν* ed. 1. 2.
[b] *ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον μούσας* ed. 1. 2.

membr. Perperam alii copulam inserunt.

631. *μὴ πρῴ.* Aldus et membr. *πρῷ.* Nihil interest, utro modo scribatur. In aliis libris ex glossemate *μὴ πρίν.* Vide quæ notavimus ad Comici Lysistr. 612.

[631. *μὴ—λέγοις ἄν.* Dictum hoc *ὑποθετικῶς*: scilic. *εἰ ἄλλο ἐννέποις.* Conf. Brunck. ad Aristophan. Equit. v. 400. Ad talia etiam summi Critici passim offenderunt. Plene, h. e. hypothesi addita, Xenophon Anab. V, 9, (VI, 1,) 28. *Εἰ οὖν, ταῦτα ἐγὼ ὁρῶν, δοκοίην, ὅπου δυναίμην, ἐνταῦθ᾽ ἄκυρον ποιεῖν τὸ ἐκείνων ἀξίωμα, ἐκεῖνο ἐννοῶ* (*metuo.* Compares cum Herodoteo *ἐπιλέγομαι*, de quo v. Append. ad Bastii Epistol. Crit. p. 29.), *μὴ λίαν ἂν ταχὺ σωφρονισθείην.* Schneiderus: "Porson. monuit, *ἂν*, utpote ex syllaba præcedenti natum, esse delendum. Insolens est, jungi *ἂν* cum *μὴ* et optativo modo. Igitur seclusi." Optime habet particula. De hac re accurate egit doctissimus Dissenius in libello egregio *De temporibus et modis verbi græci et de constructione particularum ex modorum significatione constituenda.* Gotting. 1808. 4. SCHAEFER.]

636. *Οἵ τε μέσσαν Μηλίδα πὰρ λίμναν.* Sic bene codex Triclinii recensionem exhibens. Nisi versus hoc modo digerantur et legantur, metrica lex servari non potest. Aldus e veteribus libris dedit, *Οἵ τε μέσαν Μηλίδα παρὰ λίμναν.* et in antistrophico versu, *Ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον μούσας.* (*n*)

ἀντίλυρον μούσας.
ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας τε κόρος
σεῦται, πάσας ἀρετᾶς
λάφυρ' ἔχων, ἐπ' οἴκους·
ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν, στροφὴ β΄.
πάντα δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι
χρόνον, πελάγιον, ἴδριες οὐδέν·
ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα,
δυστάλαινα καρδίαν,
πάγκλαυστος αἰὲν ὤλλυτο·
νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς
ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν.
ἀφίκοιτ', ἀφίκοιτο· μὴ ἀντιστρ. β΄.
σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ,
πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,
νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας,
ἔνθα κλῄζεται θυτήρ·
ὅθεν μόλοι πανάμερος,
τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ
συγκραθεὶς, ἐπὶ προφάσει θηρός.

ΔΗ. Γυναῖκες, ὡς δέδοικα, μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ', ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟ. τί δ' ἐστὶ, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως;

ΔΗ. οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

646. κόρος. Sic B. T. ut Heathius emendavit. Aldus et membr. κοῦρος. In T. Ἀλκμήνας κόρος, omissa copula.

651. πελάγιον. Absque ulla necessitate Heathius ante hanc vocem καὶ inserit. Optime quadrant metra. Hic versus, ut antistrophicus 659. iambicus est dimeter hypercatal. Χρόνον | πελάγι | ον ἴδρι | ες οὐ | δὲν Πρὶν τάν | δε πρὸς | πόλιν ἀ | νύσει | ε. Longe ineptior est Parisini editoris conjectura, qui non intelligit cur πελάγιον Herculem esse dicat Chorus, quem sciat aut in Lydia apud Omphalam, aut in Eubœa ad Œchaliam moratum fuisse. Verum id modo rescivit Chorus, et nunc de tempore loquitur, quo nihil de fatis Herculis compertum habuit, quem tamdiu peregre agentem timere poterat, ne in Asiam profectus pelago jactaretur. Haud minus ridicula est præcedentis versus emendatio proposita a Sam. Petito ad Leges Atticas, p. 97.

654. πάγκλαυστος. Perperam vulgo πάγκλαυτος. Vide ad Antig. 847.

665. περαιτέρω. gl. πέρα τοῦ δέοντος.

ΧΟ. οὐδή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;
ΔΗ. μάλιστά γ᾽· ὥστε μή ποτ᾽ ἂν προθυμίαν
ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν.
ΧΟ. δίδαξον, εἰ διδακτὸν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.
ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον, ἂν φράσω,
γυναῖκες, ὑμῖν θαῦμ᾽ ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον, ἀργῆτ᾽ οἰὸς εὐείρου πόκῳ,
τοῦτ᾽ ἠφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς
τῶν ἔνδον, ἀλλ᾽ ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει,
καὶ ψῇ κατ᾽ ἄκρας σπιλάδος. ὡς δ᾽ εἰδῇς ἅπαν,
ᾗ τοῦτ᾽ ἐπράχθη, μείζον᾽ ἐκτενῶ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὧν ὁ θήρ με Κένταυρος, πονῶν
πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι, προὐδιδάξατο,
παρῆκα θεσμῶν οὐδὲν, ἀλλ᾽ ἐσωζόμην,
χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν.
κἀμοὶ τάδ᾽ ἦν πρόῤῥητα, καὶ τοιαῦτ᾽ ἔδρων,

[674. ἂν φράσω. *si dixero.* SCHAEFER.]

675. ἀνέλπιστον μαθεῖν. In B. T. παθεῖν.

677. εὐείρου. Libri omnes perperam εὐείρῳ. Vide Valckenarium ad Phœn. p. 361.

[677. Erfurdtius ἀργῆτ᾽ οἰὸς εὐείρου πόκον, supplens λέγω: quam ellipsin miror. Eandem scripturam, non magis ferens hanc litteræ ι elisionem, probat Lobeckius ad Ajac. p. 342., sed rectius interpretatur. Quid mihi placeat, patebit conferenti notam ad Œdip. Col. v. 1436. Ceterum formam εὔειρος agnoscit Photius Lex. c. 27. improbat Phrynichus p. 58. Comicorum quidem loca, quæ mihi nunc ad manum sunt, soli εὔερος patrocinantur. Vid. Aristophan. Av. v. 121. ibique Schol. Sed Leonidas Tarent. XCVIII. v. 2. αἶγας κεὐείρους ἐμβατέοντες ὄϊς. SCHAEFER.]

680. ψῆ. a ψῶ significante λεπτύνω, fit ψῆμι, ἔψην, et abjecto augmento ψῆν, ψῆς, ψῆ. ut a κνῆμι, κνῆ. Homerus Il. Λ. 638. ἐπὶ δ᾽ αἴγειον κνῆ τυρόν. In hoc verbo duo sunt observanda: primo formam esse poëticam, qua Tragici rarissime in senariis utuntur; tum formam esse activam significatione passiva, quod poeta ipse v. 700. declarat: Ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χθονί.

[680. ψῇ. Vulgo ψῆ. "Hoc scribi debet apposita litera iota, ψῇ; nam præsens ibi tempus requiritur, cujus tertia persona nisi more verborum in μι desinentium exeat in syllabam σι, semper illud ι adjunctum habere debet." Buttmannus ad Platon. Gorg. p. 523. SCHAEFER.]

[680. ψῆ. V. Eustath. Il. Ι. p. 751, 51. Π p. 1071, 8.]

684. ἐσωζόμην. gl. ἀντὶ τοῦ ἔσωσα. Id est, *memoria condita servavi.* Vide ad priorem Œdipum 318. Contra παρῆκα οὐδὲν, *nihil me fugit.*

686. κἀμοί. Minus bene Aldus καί μοι.

τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον, ἀκτῖνός τ' ἀεὶ
θερμῆς ἄθικτον, ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμὲ,
ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που.
κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην·
κἄθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου
κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἴδετε.
ἔσω δ' ἀποστείχουσα, δέρκομαι φάτιν
ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως
τῆς οἰὸς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα,
ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλπετο,
ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χθονὶ,
μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν, ὥστε πρίονος
ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.
τοιόνδε κεῖται προπετές· ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροὶ,
γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ
χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα, ποῖ γνώμης πέσω·
ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
πόθεν γὰρ ἄν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ
ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ;

688. σώζειν librorum omnium est lectio. Johnsonus edidit σώσειν, quod forte operarum errore irrepsit.

[690. κἄδρων τοιαῦτα, Attende pleonasmum orationis, coll. v. 686. SCHAEFER.]

693. ἀλαμπὲς ἡλίου. Id est, ἄπωθεν τῆς λαμπηδόνος τοῦ ἡλίου. Forma loquendi haud absimilis illius in Œd. T. 191. ἄχαλκος ἀσπίδων.

694. Zonaras in lexico nondum edito, citatus a Valckenario ad Adoniazusas Theocriti, p. 335. Ζύγαστρον, κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός. Σοφ. Κοίλῳ ζυγάστρῳ. παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι τὰς σανίδας.

[694. Eustath. Il. N. p. 956, 5. ζύγαστρον, ἡ ξυλίνη σορὸς, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι, οἷον κοίλῳ ζυγάστρῳ.]

[695. Eustath. Od. A. p. 1405, 57. Ἀξύμβλητος ὁ ἀσύγκριτος, ὁ καὶ ἀπαράβλητος, ἢ καὶ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι, ὡς Σοφοκλῆς που φησὶν, ἄπλαστον ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην.]

[697. Eustath. Od. A. p. 1399, ult. Κάταγμα, τὸ κατειργασμένον ἔριον] cf. Od. A. p. 1414, 28.

706. Βακχίας. Sic in T. et in membr. etiam a secunda manu. Male vulgo βακχείας. Vide Miscell. Observ. vol. x. p. 439.

οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
χρήζων, ἔθελγέ μ'· ὧν ἐγὼ μεθύστερον,
ὅτ' οὐκ ἔτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
Χείρωνα πημήναντα, χὤν περ ἂν θίγῃ,
φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'· ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας,
πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
καίτοι δέδοκται, κεῖνος εἰ σφαλήσεται,
ταὐτῇ ξὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα.
ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν,
ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.
ΧΟ. ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαίως ἔχει·
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.
ΔΗ. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
οὐδ' ἐλπὶς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.
ΧΟ. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας
ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.
ΔΗ. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνὸς, ἀλλ' ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις βαρύ.
ΧΟ. σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπ' εἰ
πάρεστι, μαστὴρ πατρὸς ὃς πρὶν ᾤχετο.
ΥΛ. ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην,

712. ἔθελγέ μ'—Aldus et membr. omisso pronomine, ἔθελγεν. ὧν.

717. Aldus et membr. perperam χ' ὥσπερ ἂν θίγῃ.

[717. χὤν περ ἂν θίγῃ.' Sic dudum correxeram. Idem Erfurdtius dedit. SCHAEFER.]

720. δόξῃ γοῦν ἐμῇ. Sic emendate scriptum in T. Perperam in aliis libris δόξει γοῦν ἐμοί.

722. ταὐτῇ ξὺν ὁρμῇ. Aldus et membr. ταύτῃ σὺν ὀργῇ. In duobus aliis ταύτῃ σὺν ὁρμῇ. Scriptum oportuit ταὐτῇ, id est, τῇ αὐτῇ. Inepta est scholiastæ explicatio.

733. τὸν πλείω λόγον. Hujus lectionis meminit scholiastes, quæ procul dubio sincera est. Minus probabilis est altera, quam exhibent nostra exemplaria, quamque tuetur Heathius, τὸν πλείω χρόνον.

[733. σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε. V. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 46. SCHAEFER.]

ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην
ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ', ἢ λῴους φρένας
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν.
ΔΗ. τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ, πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον;
ΥΛ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΔΗ. οἴ μοι. τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;
ΥΛ. ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. τὸ γὰρ
φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν;
ΔΗ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῄς;
ΥΛ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι
πατρὸς δεδορκὼς, κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων.
ΔΗ. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρὶ, καὶ παρίστασαι;
ΥΛ. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
ὅθ' εἷρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
νίκης ἄγων τρόπαια κἀκροθίνια,
ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρῴῳ Διῒ
βωμοὺς ὁρίζει, τεμενίαν τε φυλλάδα·

738. μητέρ', ἢ—Sic Aldus et veteres codd. Perperam Triclinius μητέρα σ', ἢ—Inutilis est pronominis repetitio, sive initio sermonis Hylli in ἐκ τριῶν σ' ἓν, illud σ' pro σοὶ accipiatur, sive pro σέ. Mihi posterius verius videtur: ὡς ἂν ἐκ τριῶν ἓν εἱλόμην, σὲ ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ—

[741. Erfurdtius τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδ', ἐμὸν λέγω—quod foret δεικτικῶς dictum: sed Hercules cum non adsit, non potest δακτυλοδεικτεῖσθαι. Optime habet vulgata scriptura: in talibus enim finitionibus, quæ ceteræ orationi interseruntur, verbum λέγω nunc solum ponitur, nunc junctum particulæ δέ. V. Lobeck. ad Ajac. p. 306. SCHAEFER.]

[743—745. Habet Suidas in οἴμοι. ubi unus MS. v. 745. præbet ἀγένητον ποεῖν.]

[745. δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιῆσαι Suidæ ed. Med. δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν legere solebat Porsonus.] Vulgo ἂν δύναιτ' ἀγέννητον π.

[747. ἄζηλον. v. 284.]

749. κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων. Sic optime in B. Absurda est aliorum librorum lectio καὶ κατὰ—Similiter Nuntius apud Æschyl. in Persis, 264. Καὶ μὴν παρών γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων, Πέρσαι, φράσαιμ' ἂν, οἷ' ἐπορσύνθη κακά. Plautus Bacchidibus, iii. 3. 65. Quin ego, quum periret, vidi; non ex audito arguo.

753. ἀκροθίνια. Hesych. σκῦλα, λαφύρων ἀπαρχαί.

[756. Eustath. Il. A. p. 149. Ὅτι δ' ἐν πολλοῖς ἡ παραλληλία φεύγεται, δηλοῖ καὶ ὁ τεμένιος. ὃς δέον ὂν διφθόγγῳ παραλήγεσθαι κατὰ τὸν κανόνα τοῦ κήτειος, κήδειος, ἐπιτήδειος, καὶ τῶν ὁμοίων,

οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ.
μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
κήρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας,
τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
ὃν κεῖνος ἐνδὺς, ὡς σὺ προὐξεφίεσο,
ταυροκτονεῖ μὲν, δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων,
λείας ἀπαρχὴν, βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα.
καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος, ἵλεῳ φρενὶ,
κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ, κατηύχετο·
ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο
φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυὸς,
ἱδρὼς ἀνήει χρωτὶ, καὶ προσπτύσσεται
πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὀστέων
ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος. εἶτα φοίνιος
ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο,
ἐνταῦθα δὴ 'βόησε τὸν δυσδαίμονα
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
ποίαις ἐνέγκαι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον.
κἀκεῖνος, ὡς ἤκουσε, καὶ διώδυνος
σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,

ὅμως ἵνα μὴ ἐπάλληλα εἴη τὰ τρία ε̄, ἐγράφη διὰ μόνου τοῦ ῑ. Σοφοκλῆς τεμενίαν τε φυλλάδα.]

758. πολυθύτους. Mendose in membr. πολυθέτους.

[764. Citat Eustath. Il. A. p. 49.]

769. ἀνήει. Sic in membr. a prima manu, et in T. ex correctione. gl. ἀνήρχετο. Mendose in impressis ἀνίει.

[769. προσπτύσσεται etiam aliis placuit. Vulgo προσπτύσσετο. Vid. Porson. ad Euripid. Med. v. 1138. Schaefer.]

772. ἀδαγμός. Vide Lexicon et Piersonum ad Mœridem, p. 41. Nostris in exemplaribus scriptum ὀδαγμός.—φοίνιος. Sic lego. Minus bene in libris φοινίας. In Cod. T. scholion sic scriptum est: ὀδαγμὸς, ὁ κνησμός. δήξασθαι γὰρ τὸ κνήσασθαι. Nec aliter legisse videtur Janus Lascaris, siquidem ille etiam edidit ὀδαγμός. Scriptum oportuit: Ἀδαγμὸς, ὁ κνησμός. ἀδάξασθαι γὰρ, τὸ κνήσασθαι.

776. ἐνέγκαι. Sic Aldus et membr. In B. ἐνέγκαις. Triclinius ἐνέγκοι.

780. πλευμόνων. Sic Aldus et membr. Vide supra ad 567.

μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται,
ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν·
κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου
κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ.
ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεὼς,
τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες, Εὐβοίας τ' ἄκραι.
ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
ῥίπτων ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος
σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου,

783. Hunc et sequentem versum Aldus edidit, ut in codd. scripti sunt, et in Athenæi epitome libri ii. pag. 66. [et Eustath. Il. Υ. p. 1193, 10.] Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου Κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ. Absurda hæc esse quis non videt, nisi sit ipse ineptissimo ineptior? Vitium ostendit quidem Heathius, sed male ei cessit emendandi conatus. κόμης διασπαρέντος purus putus est solœcismus. Vide quæ notavimus ad Antig. 986. Scripserat procul dubio Sophocles, ut edidimus: Κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου, Διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ. *Cerebrum* cur λευκὸν μυελὸν κρατὸς appellarit Tragicus, docet Athenæus: Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀθηναῖος οὐδ' ὀνομάζειν τινὰ τῶν παλαιῶν φησὶν ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ. καὶ Σοφοκλέα γοῦν ἐν Τραχινίαις ποιήσαντα τὸν Ἡρακλέα ῥιπτοῦντα τὸν Λίχαν ἐς θάλασσαν, οὐκ ὀνομάσαι ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ, ἀλλὰ ΛΕΥΚΟΝ ΜΥΕΛΟΝ, ἐκκλίνοντα τὸ μὴ ὀνομαζόμενον.

[783. s. Dedi quod libri habent. Brunckius ex conjectura: κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου, διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ. SCHAEFER.]

785. ἀνευφήμησεν. Vide Hesychii interpretes ad gl. ἀνευφημήσει. Perperam in Tragici exemplaribus scriptum ἀνευφώνησεν, ἄνευ φωνῆς ἐν; ἀνεφώνησεν.

[789. Melius Δάκνων, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἔστενον πέτραι ex Diogen. Laërt. X. 137. Forsan et Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρ. PORSON.]

793. ἐνδατεῖσθαι proprie significat *dividere*, ut Œd. T. 205. atque hoc verbo sic usus est Euripides Herc. Fur. 217. Λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος. *Convicia dividens*, id est, *conviciis incessens.* Hinc ἐνδατεῖσθαί τι vel τινὰ, pro σφόδρα λοιδορεῖν. Simplex δατεῖσθαι frequentat Homerus. Ut Græci ἐνδατεῖσθαι, sic Latini *differre.* Plautus Pseudolo. *Jam ego te differam dictis meis.* et Aulul. *Te jam pipulo hîc differam ante ædes.*

[793. ΕΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. SUIDAS.]

τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ
δακρυῤῥοοῦντα, καί με προσβλέψας, καλεῖ·
Ὦ παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακὸν,
μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.
ἀλλ' ἆρον ἔξω, καὶ μάλιστα μέν με θὲς
ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν·
εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.—
τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε, πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις,
βρυχώμενον σπασμοῖσι. καί νιν αὐτίκα
ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὧν σε ποίνιμος Δίκη
τίσαιτ', Ἐριννύς τ'. εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι·
θέμις δ', ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες,
πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
κτείνασ', ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.
ΧΟ. τί σῖγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ', ὅθ' οὕνεκα
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;
ΥΛ. ἐᾶτ' ἀφέρπειν. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν
αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλός.
ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῷον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ;
ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν, ἣν
τῷ 'μῷ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἴδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ — στροφὴ α'.

[796, 7. Suidas habet in v. Πρόσεδρος.]

[801. μὲν μέθες. Lege μέν με θές. Porson.]

811. εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι· θέμις δ'— Sic omnino scriptum oportuit; non, ut vulgo, εἰ θέμις δ'—θέμις δ'—Aldus et vetera exemplaria habent προὔβαλες, cujus vice Triclinius inepte dedit προὔλαβες.

[819. ὄγκον. v. Elect. 1142.

τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
ὅ τ' ἔλακεν, ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι
δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, καὶ τάδ' ὀρθῶς
ἔμπεδα κατουρίζει.
πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων
ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονόν γ' ἔχοι
θανὼν λατρείαν;
εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ ἀντιστρ. α'.
χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα,
πλευρᾷ προστακέντος ἰοῦ,
ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων,
πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι,
δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς
φάσματι; μελαγχαίτα δ'
ἄμμιγά νιν αἰκίζει
Νέσσου φόνια δολόμυθα κέντρ'
ἐπιζέσαντα.
ὧν ἅδ' ἁ τλάμων ἄοκνον στροφὴ β'.
μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν,
νέων ἀϊσσόντων γάμων,
τὰ μὲν οὔ τι προσέβαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου

825. παλαιφάτου. gl. τῆς πάλαι λεχθείσης.

[827. Usum ἄριτος pro ἐνιαυτὸς notat Eustath. Il. K. p. 811, 27.]

[828. τῷ Διὸς αὐτόπαιδι. V. Georgii d'Arnaud Var. Conject. p. 414. et Interpretes ad Hesych. T. I. c. 628. SCHAEFER.]

831. ἐπίπονόν γ' ἔχοι. Inserta ob metrum particula a libris abest.

833. φονίᾳ νεφέλᾳ. Sic scribendum in tertio casu. gl. in membr. τῷ αἵματι, nec post χρίει ulla distinctio est in codd. Perperam impressi has voces exhibent in recto casu.

[836. Eustath. Il. O. p. 1012, 35. ἐν διφορήσει πολλαχοῦ φαμὲν καὶ τέκε καὶ τέκετο.]

841. Νέσσου φόνια δολόμυθα κέντρ'— Versus est dimeter iambicus. Perperam Aldus et codd. omnes Νέσσου θ' ὕπο, φοίνια—sensu et metro itidem conturbato. Male etiam in libris μελαγχαίτα τ'—

843. ἄοκνον. gl. ὀξεῖαν, ταχεῖαν.

846. τὰ μὲν οὔ τι προσέβαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου γνώμας μολόντ'—Sic legendum esse et metri et sententiæ ratio ostendit. Quia τὰ μὲν initio phraseos positum, credidit librarius huic referri debere partitivum vel adversativum τὰ δὲ, qui error vulgatæ lectioni originem dedit, προσέβαλε,

γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς.
ἦ που ὀλοὰ στένει,
ἦ που ἀδινῶν χλωρὰν
τέγγει δακρύων ἄχναν.
ἁ δ' ἐρχομένα
μοῖρα προφαίνει δολίαν
καὶ μεγάλαν ἄταν.
ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων· ἀντιστρ. β'.
κέχυται νόσος, ὦ πόποι, οἷον ἀναρ-
σίων οὔπω ἀγακλειτὸν
Ἡρακλέα 'πέμολεν πάθος οἰκτίσαι.
ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορὸς,
ἃ τότε θοὰν νύμφαν
ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ·
ἁ δ' ἀμφίπολος

τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόου. Eadem imperitia variam lectionem peperit v. 7. ναίουσα δ' ἐν Πλευρῶνι, quomodo librarius eximie emendasse sibi visus est, quia μὲν in proximo versu præcesserat. At hæc particula sæpissime initio sententiæ adhibetur, altera non subsequente.

[846. ἀλλοθρόου. Erfurdtius ἀλλοθροῦ, quod ab accentu laborat: nam scribendum ἀλλόθρου. V. Sylburg. ad Clenard. c. 438. Schaefer.]

848. ὀλοά. gl. ἡ δυστυχής. ἢ ὀλέθρια στένει καὶ δεινά.

849. χλωρὰν δακρύων ἄχναν. Eustathius ad Il. Δ. p. 492. Ἰστέον δὲ ὅτι ἄχνην Ὁμήρου εἰπόντος τὸ λεπτότατον τοῦ κύματος, ὅπερ ἐν ταῖς ἔξω προσρήξεσιν ἀπαφρίζεται, Σοφοκλῆς ἄλλως τὴν λέξιν ἐκλαβόμενος, ἄχνην τὴν δρόσον ἔφη ἐν τῷ, (Œd. Col. 681.) θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνης ὁ καλλίβοτρυς νάρκισσος. οὐδ' αὐτὸς ἀπρεπῶς γράψας, διὰ τὸ μηδὲ τὰς τοῦ ὑετοῦ σταγόνας συνεχεῖς εἶναι, ἀλλὰ διεχεῖς· ὅθεν καὶ ἡ ἄχνη ὠνόμασται, ἀέχη τις οὖσα, καὶ κατὰ κρᾶσιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἄχνη. Εὐριπίδης δὲ καὶ αὐτὸς μιμησάμενος τὸ, ἁλὸς ἄχνη, οἰνωπὸν ἄχνην λέγει (Or. 115.) τὴν ἐν λοιβαῖς καταχεομένην τῆς γῆς. Idem ad Il. B. p. 217. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεὶ καὶ κυρίως θάλλοντα, καὶ ἁπαλά εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν δάκρυόν που λέγεται τὸ ἁπαλόν. ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης φησί. (Med. 921.) Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, χλωρὰν ἄχνην δακρύων ἔφη. Hinc intelligere est, quam prava sit Heathii explicatio ἄχναν pro *lanugine*, et per synecdochen pro genis accipientis.

857. Ἡρακλέα 'πέμολεν πάθος οἰκτίσαι. In veteribus codd. scriptum Ἡρακλέα ἀπέμολε. Aldus edidit Ἡρακλέους ἀπέμολε. Triclinius, Ἡρακλέ' ἐπέμολε πάθος, ὥστ' οἰκτίσαι. Inde verum est ἐπέμολε, cujus tamen prima eliditur post α longum præcedentis vocis: versus est dimeter anapæsticus.

862. ἀμφίπολος. gl. ἡ περὶ ταῦτα στρεφομένη, καὶ ταῦτα οἰκονομοῦσα.

Κύπρις ἄναυδος φανερὰ
τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.
ΗΜ. πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου;
τί φημί;
ΗΜ. ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ
κωκυτὸν εἴσω· καί τι καινίζει στέγη.
ΗΜ. ξύνες δὲ
τήνδ', ὡς ἀήθης καὶ ξυνωφρυωμένη
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἦρξεν τὸ δῶρον, Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.
ΧΟ. τί δ', ὦ γεραιά, καινοποιηθὲν λέγεις;
ΤΡ. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην
ὁδῶν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.
ΧΟ. οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα; ΤΡ. πάντ' ἀκήκοας.
ΧΟ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΤΡ. δεύτερον κλύεις.
ΧΟ. τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;
ΤΡ. σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν.
ΧΟ. εἰπὲ, τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει.
ΤΡ. αὑτὴν διηΐστωσε.
ΧΟ. τίς θυμὸς, ἢ τίνες νόσοι;
ΤΡ. τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ
ξυνεῖλε. ΧΟ. πῶς ἐμήσατο
πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνύσασα μόνα;
ΤΡ. στονόεντος ἐν τομᾷ σιδήρου.

863. ἄναυδος. gl. ἤγουν σιωπῶσα.

[863. s. Κύπρις—πράκτωρ. Sic Æschylo Eumen. v. 315. Sch. *Furiæ* dicuntur πράκτορες αἵματος. Et Supplic. v. 1042. s. *Suada* dicitur θέλκτωρ (qua voce Lexica carent) ex Bothii emendatione, cujusmodi vellem plures vir ingeniosus protulisset. Eustathius ad Homer. Il. p. 13, 18. Rom. τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς. Conf. Lobeck. ad Ajac. p. 275. SCHAEFER.]

885. τάνδ' αἰχμὰ—Perperam Aldus αἰχμὰν, indistinctis etiam personis. Nempe hunc versum cum tribus sequentibus Choro continuat.

ΧΟ. ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν;
ΤΡ. ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις.
ΧΟ. τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ.
ΤΡ. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε.
ΧΟ. τί φωνεῖς; ΤΡ. σαφηνῆ.
ΧΟ. ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλαν
ἁ νέορτος ἅδε νύμφα
δόμοισι τοῖσδ' ἐριννύν.
ΤΡ. ἄγαν γε· μᾶλλον δ', εἰ παροῦσα πλησία
ἔλευσσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας.
ΧΟ. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι;
ΤΡ. δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων ἔσω μόνη,
καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῴη πατρὶ,
κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
'βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ', ὅτι
γένοιτ' ἐρήμη, κλαιε δ' ὀργάνων ὅτου
ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος·
ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη,
εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
ἔκλαιεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη,
αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη,

896. ἁ νέορτος. Sic legendum. Perperam vulgo ἀνέορτος.

899. ἔλευσσες. Sic Aldus et veteres codices, recte. Triclinius ἔλευσας.

900. τις χεὶρ γυναικεία. Sic Aldus et veteres codd. In Triclinianis vocula τις omissa, metro ruente. Quod quædam editiones præferunt, χεὶρ ἡ γυναικεία, ab inepto interpolatore suppositum fuit.

[902. F. ἐπεὶ γὰρ ἦλθε. Conf. Œd. R. v. 1241. Schaefer.]

904. ἀντῴη. Perperam Aldus et membr. ἀντοίη.

[907. ὅτου. Pro εἴ του, ut mox v. 910. Conf. Aristophan. Equit. v. 1275. ibique Brunck. Schaefer.]

910. φίλων οἰκετῶν δέμας. Periphrasis pro φίλους οἰκέτας. Sic Eurip. Or. 107. Τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας; Periphrasi itidem servit nomen ὄμμα. Supra, 527. ὄμμα νύμφας, pro νύμφη. Aj. 140. ὄμμα πελείας, pro πέλεια. Antig. 945. Δανάης δέμας, pro Δανάη. Supra, 838. ὕδρας φάσμα.

[910. εἴ που. Ita quoque laudat Dawesius Misc. Crit. p. 256. Sed ex Turnebi var. lect. legendum, εἴ του. Porson.]

[911. εἰσορωμένη. Abundat. V. Lobeck. ad Ajac. p. 370. Schaefer.]

912. αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακα-

καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ
τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη
φρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις
τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις,
καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα,
ἔλεξεν· Ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμά,
τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὡς ἔμ' οὔ ποτε
δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.—
τοσαῦτα φωνήσασα, συντόνῳ χερὶ
λύει τὸν αὑτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος
προὔκειτο μαστῶν περονίς· ἐκ δ' ἐλώπισε
πλευρὰν ἅπασαν, ὠλένην τ' εὐώνυμον.
κἀγὼ δρομαία βᾶσ', ὅσονπερ ἔσθενον,
τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
κἂν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ
πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν. ἔγνω γὰρ τάλας
τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,
ὄψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον, οὕνεκα

λουμένη. Sic codd. omnes. Aldus mendosissime *αὐτὴ πρὸς αὑτῆς δαίμονα καλουμένη.*

914. Hos Sophoclis versus æmulatus est Virgilius in Didonis morte, Æn. iv. Interiora domus irrumpit limina, et altos Conscendit furibunda rogos . . . Hîc, postquam Iliacas vestes notumque cubile Conspexit, paullum lacrymis et mente morata, Incubuitque toro, dixitque novissima verba: Dulces exuviæ, dum fata, deusque sinebat, Accipite hanc animam, meque his exsolvite curis. Vide P. Victorii Var. Lect. v. 14.

[920. *καθέζετ'.* Brunckius *'καθέζετ'*, quo non opus. V. Porson. Supplem. Præfat. ad Euripid. Hecub. p. XVIII. s. ed. Lips. alter. SCHAEFER.]

922. *νυμφεῖα.* gl. *παστοὶ, θάλαμοι.*

924. *εὐνήτριαν.* Sic codd. Male Aldus *εὐνήστριαν.*

[926. Pro *ᾧ* fortasse scribendum *οὗ.* Aliis placuit *ᾗ.* SCHAEFER.]

[930. *φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.* Recte, opinor, Musgravius intellexit. Infra v. 1124. *τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων.* Philoct. v. 441. *ποίου δὲ τοῦτο, πλήν γ' Ὀδυσσέως, ἐρεῖς;* V. ibid. v. 439. SCHAEFER.]

ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.
κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
ἐλείπετ' οὐδὲν, ἀμφί νιν γοώμενος,
οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
πλευρὰν παρεὶς, ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ·
κλαίων ὅθ' οὕνεκ' ἐκ δυεῖν ἔσοιθ' ἅμα,
πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος βίου.
τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστίν. ὥστ' εἴ τις δύο
ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται,
μάταιός ἐστιν. οὐ γάρ ἐσθ' ἥ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

ΧΟΡΟΣ.

Πότερα πρότερ' ἂν ἐπιστένω,
πότερα τέλεα περαιτέρω,
δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ.
τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις,
τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσι.
κοινὰ δ', ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
εἴθ' ἀνεμόεσσά τις — στροφή.
γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὔρα,
ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·

943. ἐκ δυεῖν. Sic in B. ut Œd. T. 1280. In aliis δυοῖν. Vide quæ notavimus ad Æschyli Prom. 784. S. Th. 923.

[945. s. De repetito τὶς v. Porsoni Addenda in Notis ad Eurip. Hecub. p. 103. ed. Lips. alter. SCHAEFER.]

946. ἢ καὶ πλέους τις. Sic Aldus et Turnebus. Perperam H. Stephanus dedit πλείους metro corrupto, quomodo scriptum quidem fuit in membranis primo, sed eadem manus postmodo emendavit πλέους. In B. pessime ἢ καὶ πλείστας τις.

[946. Eustath. Il. K. p. 801, 1. πλείους, ubi alterum τις ex abundanti additum docet.]

949. Inconcinne Aldus et membr. πότερ' ἂν πότερα ἐπιστένω.

[956. αὔρα. Vulgo αὖρα. V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 448. et Boissonad. ad Philostr. Her. p. 624. SCHAEFER.]

ἐπεὶ ἐν δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις
χωρεῖν πρὸς δόμον λέγουσιν
ἄσπετόν τι θαῦμα.
ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν — ἀντιστρ.
προὔκλαιον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδών.
ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις.
πᾷ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου
προκηδομένα, βαρεῖαν
ἄψοφον φέρει βάσιν.
αἶ αἶ αἶ· ὅδ' ἄναυδος φέρεται.
τί χρὴ, θανόντα νιν, ἢ καθ'
ὕπνον ὄντα, κρῖναι;
ΥΛ. Ὤ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὤ μοι ἐγὼ
σοῦ μέλεος. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;
οἴ μοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
ζῇ γὰρ προπετής. ἀλλ' ἴσχε δακὼν
στόμα σόν. ΥΛ. πῶς φῄς, γέρον; ἦ ζῇ;
ΠΡ. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις
φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. ΥΛ. ἀλλ'
ἐπί μοι μελέῳ

962. χωρεῖν πρὸς δόμον. Sic bene legit Heathius. Vulgo πρὸ δόμων, ut est in membr. At duo alii nostram lectionem firmant. In B. πρὸς δόμων: in T. πρὸς δῶμα.

965. In fine hujus versus Aldus et veteres codd. addunt vocem ξένοι, sententia et metro reclamante.

968. προκηδομένα. Sic membr. et Aldus. In duobus aliis προσκηδομέναν.

[970. ὅδ'. Malim ὁ δ'. Schaefer.]

971. Metrum hujus versus cum strophico non congruit. Heathius haud male legit τί δὴ χρὴ—

980. Perperam Aldus et codd. οὐ μὴ 'ξεγείρῃς—κἀκκινήσῃς, κἀναστήσῃς. Quæ primo quidem solœca sunt, siquidem particulæ οὐ μὴ cum aor. 1. subjunctivo nunquam construuntur. Vide ad Œd. T. 328. 1075. Œd. Col. 408. 849. 1024. et quæ notavimus ad Comici Lysistr. 704. Præterea μὴ 'ξεγείρῃς metrum jugulat.

βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποῖ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις
ὀδύναις; οἴ μοί μοι ἐγὼ τλάμων·
ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ.
ΠΡ. ἆρ' ἐξήδης, ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς καὶ βλεφάρων ὕπνον;
ΥΛ. οὐ γὰρ ἔχω, πῶς
ἂν στέξαιμι, κακὸν τόδε λεύσσων.
ΗΡ. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν
ἱερῶν, οἵαν ἀνθ' οἵων
θυσιῶν ἐπί μοι
μελέῳ χάριν ἤνυσας. ὦ Ζεῦ,
οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἵαν·
ἣν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
ὤφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον
μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.
τίς γὰρ ἀοιδὸς, τίς ὁ χειροτέχνης
ἰατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην

984. ἐμμέμονε. Sic codd. omnes recte. Quod erudito Britanno apud Heathium, nescio qua gratia, reponi placet, ἐκμέμονε, ne Græcum quidem esse credo. Multis hujus viri conjecturis chartas suas oneravit Heathius, quas melius suppressisset, qualis est v. 964. ἐξόμιλος pro ἐξόμιλος, quod glossæ nostræ recte exponunt ἀήθης, eodem sensu, quem huic voci tribuit Henr. Stephanus in Thesauro. Verborum ordo est: φρὴν ἐμμέμονέ μοι μελέῳ ἐπὶ βάρος ἄπλετον. Compositum ἐμμέμονα, quod, ut et alterum ἐπιμέμονα, Lexicographis haud observatum fuit, idem valet, quod simplex μέμονα. Homerica phrasis est κραδίη μοι μέμονε. Plus autem hîc significat, quam προθυμεῖται, ὁρμᾷ, quibus verbis illud exponi solet. Bene Scholiastes, ἐνθουσιᾷ. Addere poterat ταράσσεται.

988. οἴ μοι μοι. Sic legendum ad metri rationem. In libris οἴ μοι ἐγώ.

992. καὶ βλεφάρων ὕπνον. Sic bene Heathius ex anapæstici metri lege. Vulgo βλεφάρων θ' ὕπνον.

994. στέξαιμι. Sic lego cum Valckenario ad Hippolyt. 874. Male in libris στέρξαιμι.

997. θυσιῶν. Perperam in libris θυμάτων, reclamante metro; et seq. versu contra linguæ indolem ἤνυσα pro ἤνυσας.

χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
θαῦμ᾽ ἂν πόῤῥωθεν ἰδοίμην. ἒ, ἔ.
ἐᾶτέ μ᾽, ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι.
πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;
ἀπολεῖς μ᾽, ἀπολεῖς.
ἀντέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ.
ἧπταί μου τοῦτό τοι.
ἥδ᾽ αὖθ᾽ ἕρπει. πόθεν ἔστ᾽, ὦ
πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὴ
πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δρία πάντα καθαίρων,
ὠλεκόμαν ὁ τάλας; καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;
ἒ ἒ, οὐδ᾽ ἀπαράξαι κρᾶτα βίου
θέλει μολὼν
τοῦ στυγεροῦ; φεῦ, φεῦ.
ΠΡ. ὦ παῖ τοῦδ᾽ ἀνδρὸς, τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει,
ἢ κατ᾽ ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε. σοί τε γὰρ ὄμμα
ἔμπλεον ἢ δι᾽ ἐμοῦ σώζειν. ΥΛ. ψαύω μὲν ἔγωγε·
λαθίπονον δ᾽ ὀδύναν οὔτ᾽ ἔνδοθεν, οὔτε θύραθεν,
ἔστι μοι ἐξανύσαι βιότου. τοιαῦτα νέμει Ζεύς.
ΗΡ. ὦ παῖ, παῖ, ποῦ ποτ᾽ εἶ;

1007. Pro uno hoc versu Aldus et veteres codices tres exhibent sic distinctos: Ἒ. ἔ. ἐᾶτέ μ᾽ ἐᾶτέ με Δύσμορον εὐνάσαι. Ἐᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι. Tertium T. non agnoscit, merito omissum, quum sit manifesto spurius, et e superioris glossemate ortus. Noster autem versus dimeter est anapæsticus. In ἐᾶτε quod priore loco positum est, fit synizesis vocalium εα.

1011. τοῦτό τοι. Sic etiam membran. pro varia lectione: at in textu τοτοτοί.

1012. πόθεν ἔστ᾽—*ubinam estis?* Adverbia in θεν apud poëtas sæpe habitum in loco significant. Apollonius Argon. ii. 914. κεῖθεν ἐπ᾽ ἀγχιάλου θάνεν ἀκτῆς. pro κεῖθι. Sic Œd. T. 1259. ἐγγύθεν pro ἐγγύθι. El. 1058. ἄνωθεν pro ἄνω. Vide Schol. ad Antig. 521.

[1012. ἥδ᾽. Hic etiam malim ἡ δ᾽. Conf. supra v. 989. SCHAEFER.]

1016. οὐκ ἐπιτρέψει. Sic legendum. Perperam Aldus et membr. ἀποτρέψει. B. ἀναστρέψει. T. ἀνστρέψει.

[1021. σοί τε γάρ. i. e. καὶ γὰρ σοί. V. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 409. SCHAEFER.]

1022. ἔμπλεον. Sic Aldus et membr. gl. ὀξύτερον, ὡς νέου ὄντος. In B. T. ἔμπλεων, et in hoc Triclinii observatio, συνίζησις.

1023. οὔτε θύραθεν ἔστι μοι. Sic optime scriptum in B. In membr. ut apud Aldum, οὔτε θύραζ᾽ ἔνεστί μοι. In T. οὔτε θύραζε ἔστι μοι.

τᾷδέ με, τᾷδέ με
πρόσλαβε κουφίσας.
ἒ ἔ. ἰὼ ἰὼ δαῖμον.
θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει
δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς
ἀποτίβατος ἀγρία
νόσος. ἰὼ Παλλὰς,
τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ,
τὸν φύσαντ' οἰκτείρας,
ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος,
παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ
κλῇδος· ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν
σὰ μάτηρ ἄθεος,
ἂν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
αὔτως, ὧδ' αὔτως, ὥς μ' ὤλεσεν.
ὦ Διὸς αὐθαίμων,
ὦ γλυκὺς Ἀΐδας,
εὔνασόν μ', εὔνασον,
ὠκυπέτᾳ μόρῳ
τὸν μέλεον φθίσας.

ΧΟ. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφορὰς, φίλαι,
ἄνακτος, οἵαις οἷος ὢν ἐλαύνεται.

ΗΡ. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς
προὔθηκεν, οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοὶ,
οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν, ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου

[1048. ὦ πολλὰ δῆτ' ἔργῳ τε καὶ λόγῳ. Clark. ad Homer. Il. A. 395.]

1056. πλεύμονος. Male Aldus et membr. πλεύμονας. In aliis πνεύμονος.

1057. ξυνοικοῦν. Sic præter Aldum codd. omnes. Nescio unde Turnebus ξυνοικῶν hauserit, quod solœcum est.

πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιὰς, οὔθ' ὁ γηγενὴς
στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία,
οὔθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὔθ' ὅσην ἐγὼ
γαῖαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω·
γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν,
μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγὼς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον.
δός μοι, χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν,
ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα,
εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ 'κείνης, ὁρῶν
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον, οἴκτειρόν τέ με
πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὅστις, ὥστε παρθένος,
βέβρυχα κλαίων. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε
τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα·
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς.
νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας.

1058. πέπωκεν. Mendose Aldus et membr. πέπτωκεν.

[1060. Plutarch. II. p. 813. E. Porson. Ubi λόγχης πέδια. Locus Sophoclis Wyttenbachio non videtur fuisse in promptu.]

[1066. γενοῦ—γεγώς. Compares εἰμὶ ὢν, de qua locutione nuper monuit Boissonadus ad Philostrati Heroica p. 522. et 660. s. Sed quod eandem in Thucydide I. c. 22. extr. reperire sibi visus est Vauvillersius ad Sophocl. Œd. T. v. 612. p. 29. b., equidem non dubito, ὄντων, quo tot carent libri manu scripti, (v. Gail. ad h. l.) per negligentiam scribarum ortum esse ex voce antecedente τοιούτων. Conf. Brunck. ad Aristophan. Plut. v. 327. Schaefer.]

1067. πρεσβεύειν pro τιμᾶν usurpat Euripides Hippolyti initio: Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη. Alcest. 289. Rheso, 944.

[1067. ΠΡΕΣΒΕΥΕΣΘΕ. πρέσβεις πέμπετε. καὶ πρεσβεύω παρὰ Σοφοκλεῖ. Ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγὼς, Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον. Ὁ Ἡρακλῆς φησὶ ψυχοῤῥαγῶν. Suidas.]

1073. ὅστις, ὥστε παρθένος, βέβρυχα κλαίων. Johnsonus ridicule vertit: *qui, ut virgo, rugii plorans.* Nescio ubinam locorum rugientes virgines reperiantur. Differunt βρύχειν et βρυχᾶσθαι. Vertendum: ut singulorum verborum vis exprimatur; *qui præ dolore frendeo dentibus, plorans ut puella.* Vel, *qui dolore frendens ploro ut puella.*

1076. ἑσπόμην. Schol. ad Aj. 318. εἱπόμην.

καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρὸς,
σκέψαι δ᾽, ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο
πέπονθα. δείξω γὰρ τάδ᾽ ἐκ καλυμμάτων.
ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
αἶ αἶ, ὢ τάλας, ἒ ἕ.
ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως· ὁ δ᾽ αὖ
διῆξε πλευρῶν· οὐδ᾽ ἀγύμναστόν μ᾽ ἐᾷν
ἔοικεν ἡ τάλαινα διάβορος νόσος.
ὦ ῎ναξ ᾽Αΐδη, δέξαι μ᾽·
ὦ Διὸς ἀκτὶς, παῖσον.
ἔνσεισον, ὦ ῎ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν,
ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες, χέρες,
ὦ νῶτα καὶ στέρν᾽, ὦ φίλοι βραχίονες,
ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ᾽, οἵ ποτε
Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
λέοντ᾽, ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον,
βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θ᾽ ὕδραν,
διφυῆ τ᾽ ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν
θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
᾽Ερυμάνθιόν τε θῆρα, τόν θ᾽ ὑπὸ χθονὸς
῞Αιδου τρίκρανον σκύλακ᾽, ἀπρόσμαχον τέρας,
δεινῆς ᾽Εχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων
δράκοντα μήλων φύλακ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάτοις τόποις;
ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,

1087. Senariis interjiciuntur duo versiculi metri dactylici, ut qui paulo ante præcessit. Turnebus post Triclinium eos in unum hexametrum contulit, quod perinde est: hunc Valckenarius ex conjectura minus probabili ad senarii formam revocat: ῏Ω νὺξ, ἀΐδι δέξαι με, Διὸς ἀκτὶς πέσον. Vide desideratissimum virum ad Hippol. 1378.

1098. ὑπέροχον. Perperam libri omnes ὑπειρόχον. In B. T. βίᾳ. [ὑπέροχον emendatio est Clarkii ad Hom. Il. B. 426. ab Heathio probata.]

1101. δεινῆς ᾽Εχίδνης θρέμμα. Hesiodum hîc sequitur, qui Cerberum ex Echidna et Typhone natum perhibet. At in Œd. Col. 1574. alios ei parentes tribuit.

1103. ἐγευσάμην. Vide ad Antig. 1005. Sic Hercules apud Euripidem in cognomine Dramate, 1356. ᾽Ατὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην.

κοὐδεὶς τρόπαι' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος, καὶ κατερρακωμένος,
τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ,
κἂν μηδὲν ἕρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι κἀκ τῶνδε. προσμόλοι μόνον,
ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι
καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην.
ΧΟ. ὦ τλῆμον Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰσορῶ

[1109. ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε. V. not. ad Ajac. v. 1370. Schaefer.]

1111. χειρώσομαι κἀκ τῶνδε. προσμόλοι—Sic bene distinctum in T. Maximam partem hujus ῥήσεως Cicero convertit in Tusculana ii. Romanorum disertissimi versus neminem pigebit hîc legere: O multa dictu gravia, perpessu aspera, Quæ corpore exanclata atque animo pertuli! Nec mihi Junonis terror implacabilis, Nec tantum invexit tristis Eurystheus mali, Quantum una vecors Œnei partu edita. Hæc me irretivit veste furiali inscium, Quæ latere inhærens morsu lacerat viscera, Urgensque graviter pulmonum haurit spiritus: Jam decolorem sanguinem omnem exsorbuit. Sic corpus clade horribili absumptum extabuit; Ipse illigatus peste interimor textili. Hos non hostilis dextra, non terra edita Moles gigantum, non biformato impetu Centaurus, ictus corpori inflixit meo: Non Graia vis, non barbara ulla immanitas, Non sæva terris gens relegata ultimis, Quas peragrans, undique omnem hic feritatem expuli: Sed feminea vir, feminea interimor manu. O nate, vere hoc nomen usurpa patri, Ne me occidentem matris superet caritas. Huc arripe ad me manibus abstractam piis. Jam cernam, mene an illam potiorem putes. Perge, aude, nate; illacrima patris pestibus: Miserere. gentes nostras flebunt miserias. Heu virginalem me ore ploratum edere, Quem vidit nemo ulli ingemiscentem malo! Sed feminata virtus afflicta occidit. Accede nate, assiste, miserandum adspice Eviscератum corpus laceratum patris. Videte cuncti: tuque cœlestum sator Jace, obsecro, in me vim coruscam fulminis. Nunc, nunc dolorum anxiferi torquent vertices: Nunc serpit ardor. ô ante victrices manus, O pectora, ô terga, ô lacertorum tori! Vestrone pressu quondam Nemeæus leo Frendens efflavit graviter extremum halitum? Hæc dextra Lernam, tetra mactata excetra, Placavit: hæc bicorporem afflixit manum: Erymanthiam hæc vastificam abjecit belluam: Hæc e Tartarea tenebrica abstractum plaga Tricipitem eduxit Hydra generatum canem: Hæc interemit tortu multiplicabili Draconem, auriferam obtutu observantem arborem. Multa alia victrix nostra lustravit manus, Nec quisquam e nostris spolia cepit laudibus.

[1111. κἀκ τῶνδε. Sic Euripides Med. v. 460. Pors. ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ'. Schaefer.]

ἔξουσαν, ἀνδρὸς τοὐδέ γ᾽ εἰ σφαλήσεται.
ΥΛ. ἐπεὶ παρέσχες ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
σιγὴν παρασχὼν, κλῦθί μου, νοσῶν ὅμως.
αἰτήσομαι γάρ σ᾽, ὧν δίκαια τυγχάνειν.
δός μοι σεαυτὸν, μὴ τοιοῦτον, ὡς δάκνῃ
θυμῷ δύσοργος. οὐ γὰρ ἂν γνοίης, ἐν οἷς
χαίρειν προθυμεῖ, κἀν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.
ΗΡ. εἰπὼν ὃ χρῄζεις λῆξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν
οὐδὲν ξυνίημ᾽ ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι.
ΥΛ. τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς
νῦν ἐστιν, οἷς θ᾽ ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία.
ΗΡ. ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρὸς, ὡς κλύειν ἐμέ;
ΥΛ. ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγᾷν πρέπειν.
ΗΡ. οὐ δῆτα, τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.
ΥΛ. ἀλλ᾽ οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ᾽ ἐφ᾽ ἡμέραν ἐρεῖς.
ΗΡ. λέγ᾽· εὐλαβοῦ δὲ, μὴ φανῇς κακὸς γεγώς.
ΥΛ. λέγω. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.
ΗΡ. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.
ΥΛ. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.
ΗΡ. οἴ μοι· πρὶν, ὡς χρῆν, σφ᾽ ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;
ΥΛ. κἂν σοῦ στραφείη θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.
ΗΡ. δεινοῦ λόγου κατῆρξας· εἰπὲ δ᾽ ᾗ νοεῖς.
ΥΛ. ἅπαν τὸ χρῆμ᾽ ἥμαρτε, χρηστὰ μωμένη.

1119. μὴ τοιοῦτον. Perperam vulgo τοσοῦτον. Hic versus in membr. librarii incuria omissus est.

[1122. εἰπὼν—λῆξον. *præcide*. Similiter Brunckius, quem ideo reprehendi miror. Indignatur Hercules verbosam Hylli excusare matrem volentis προπαρασκευήν. SCHAEFER.]

[1127. τῆς πατροφόντου μητρός. Ut Euripideum citat Eustathius (Obversatum dicerem Archiepiscopo Euripidis illud Orest. v. 190. Pors. πατροφόνου ματρὸς, quod visum viro doctissimo in *Monthly Review* ann. 1799. mens. Jul. p. 333., nisi perpetuo confusa scirem nomina Euripidis et Sophoclis. V. quæ Kœnius et ego monuimus ad Gregor. Corinth. p. 66.) ad Homer. Odyss. p. 1428, 21. comparans Herodoteum I. c. 5. ἐθελοντὴν αὐτὴν τοῖσι Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. Longi Pastor. III. p. 91. πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν φωνὴν recte tuetur Lobeckius ad Ajac. p. 274. SCHAEFER.]

1136. στραφείη. Mendose Aldus et membr. στραφοίη.

[1136. κἂν σοῦ. Perperam vulgo κἄν σου. SCHAEFER.]

1138. μνωμένη. Sic libri omnes. gl. ζητοῦσα. unde orta suspicio scrip-

ΗΡ. χρῆστ', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα, δρᾷ;
ΥΛ. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν,
ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.
ΗΡ. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων;
ΥΛ. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.
ΗΡ. ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος, οἴχομαι τάλας.
ὄλωλ', ὄλωλα, φέγγος οὐκ ἔτ' ἐστί μοι.
οἴ μοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν.
ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστί σοι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκοιτιν, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
φήμην πύθησθε θεσφάτων, ὅσ' οἶδ' ἐγώ.
ΥΛ. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ'· ἀλλ' ἐπακτίᾳ
Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν·
παίδων δὲ, τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις·
ἡμεῖς δ', ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ, πάτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.
ΗΡ. σὺ γοῦν ἄκουε τοὔργον· ἐξήκεις δ', ἵνα
φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ, ἐμὸς καλεῖ.
ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ἄπο,
ἀλλ' ὅστις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.

sisse poëtam μωμένη. Hesych. μώμεθα, ζητοῦμεν. Æschyli schol. ad Choëph. 43. μωμένα exponit ζητοῦσα. Vide Œd. Col. 836. At non minus bona est vulgata lectio.

[1138. μωμένη. Brunckius, ut vulgo, μνωμένη. Sed in Charitonem poëtica vox inferri non debebat. Schaefer.]

[1154. Delevi comma vulgo positum post συμβέβηκεν. V. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 297. Schaefer.]

1158. πράσσειν. Perperam in omnibus libris πράττειν.

1159. σὺ γοῦν. Sic scriptum oportuit. Male in libris σὺ δ' οὖν.—ἵνα φανεῖς, *ubi ostendes*. Perperam in libris φανῇς, unde interpres ἵνα pro *ut* finali accepit.

1162. θανεῖν ἄπο pro ἀποθανεῖν. Male in libris θανεῖν ὕπο.

[1162. Musgravius: "Pro ὑπὸ non displiceret ποτὲ, cujus ultima syllaba si quocumque casu deleta fuerit, pronum erat librariis pro πο substituere ὑπό." Ποτὲ mihi quoque in mentem venit. Schaefer.]

1163. πέλοι. Sic in B. Solœce in aliis πέλει.

ὅδ᾽ οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ᾽ ἔκτεινεν θανών.
φανῶ δ᾽ ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ᾽ ἴσα
μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός·
ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ
λύσιν τελεῖσθαι· κἀδόκουν πράξειν καλῶς.
τὸ δ᾽ ἦν ἄρ᾽ οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
ταῦτ᾽ οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
δεῖ σ᾽ αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον,
καὶ μὴ ᾽πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα,
ἀλλ᾽ αὐτὸν εἰκάθοντα συμπράσσειν, νόμον
κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΥΛ. ἀλλ᾽, ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
τοιάνδ᾽ ἐπελθών, πείσομαι δ᾽ ἅ σοι δοκεῖ.
ΗΡ. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.
ΥΛ. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ᾽ ἄγαν ἐπιστρέφεις;
ΗΡ. οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ᾽ ἀπιστήσεις ἐμοί;
ΥΛ. ἰδοὺ προτείνω, κοὐδὲν ἀντειρήσεται.
ΗΡ. ὄμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα.
ΥΛ. ἦ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ᾽ ἐξειρήσεται.
ΗΡ. ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.
ΥΛ. ὄμνυμ᾽ ἔγωγε, Ζῆν᾽ ἔχων ἐπώμοτον.
ΗΡ. εἰ δ᾽ ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν.
ΥΛ. οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ. εὔχομαι δ᾽ ὅμως.
ΗΡ. οἶσθ᾽ οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;

[1174. τὸ δ᾽. Vulgo τόδ᾽. Vera ratio non fugit Wyttenbachium Bibl. Crit. III. 2. p. 11. ubi vir egregius multa hujus locutionis exempla congessit, quibus accedat hoc Photii Bibl. c. 216, 27. τὸ δὲ ἦν ἐπιτροπὴ τῆς ὅλης βασιλείας. SCHAEFER.]

1177. τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον. Sic B. T. Vulgo ξύμμαχον minus bene, præcedente vocali brevi.

[1190. ΕΠΩΜΟΤΟΝ. Σοφοκλῆς. ὄμνυμ᾽ ἔγωγε Ζῆν᾽ ἔχων ἐπώμοτον. τουτέστι, τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν. SUIDAS.]

[1193. Οἴτης. Vid. L. Bos. Ellips. p. 697. SCHAEFER.]

ΥΛ. οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.
ΗΡ. ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε
σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων,
πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυῤῥίζου δρυὸς
κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν,
καὶ, πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας,
πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,
ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ
τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον· εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ,
καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.
ΥΛ. οἴ μοι πάτερ, τίν' εἶπας; οἷά μ' εἴργασαι;
ΗΡ. ὁποῖα δραστέ' ἐστίν. εἰ δὲ μὴ, πατρὸς
ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι.
ΥΛ. οἴ μοι μάλ' αὖθις. οἷά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν;
ΗΡ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον,
καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ΥΛ. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν;
ΗΡ. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ' ἔργασαι.
ΥΛ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.
ΗΡ. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;
ΥΛ. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν·
τὰ δ' ἄλλα πράξω, κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος.
ΗΡ. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.
ΥΛ. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστὶν, ἐργασθήσεται.
ΗΡ. τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον.

[1198. πολλόν. Vid. Erfurdt. ad Antigon. v. 86. SCHAEFER.]

1203. μενῶ σ' ἐγώ. Id est, μενῶ σε, non σοί. Sic infra, 1241. θεῶν ἀρὰ μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα.

[1204. ἀραῖος vide Œdip. Tyr. 644.]

1205. τίν' εἶπας. Sic Aldus et membr. In aliis τί μ' εἶπας;. Æque bonum esset τί εἶπας, ut Philoctet. 917. οἴ μοι, τί εἶπας;

1216. μὴ ποτιψαύων χεροῖν. Sic Aldus et veteres codd. Bonam lectionem Triclinii imperita audacia corrupit, μή ποτε ψαύω.

[1219. διδούς. Hoc quoque participium ex iis, quæ Græci ex abundanti ponunt. SCHAEFER.]

[1221. παρθένον. puellam. V. Bast. Epist. Crit. p. 173. SCHAEFER.]

ΥΛ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥστ' ἐπεικάζειν ἐμέ.
ΗΡ. ἔγνως. τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνον.
ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν
βούλει, πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος,
πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί·
μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ·
ἀλλ' αὐτὸς, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
πιθοῦ. τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ
σμικροῖς ἀπιστεῖν, τὴν πάρος ξυγχεῖ χάριν.
ΥΛ. οἴ μοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι, κακόν·
τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα, τίς ποτ' ἂν φέροι;
ΗΡ. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω, θροεῖς.
ΥΛ. τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
μεταίτιος, σοί τ' αὖθις, ὡς ἔχεις, ἔχειν,
τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ,
ἕλοιτο; κρεῖσσον κἀμέ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν,
ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.
ΗΡ. ἁνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ
φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ

[1222. ὥστ'. Reiskius particulam γε jure hîc requisivit. Lege ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ. Hesychius Epist. ad Eulog. ὥστε ἡμᾶς εἰδέναι. Albertus ad h. l.: "pro ὥστε Reiskius legit ὥς γε." Bene. Plato Phædr. p. 199. Heind. ὥς γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι. Photius Lex. c. 231. ὅσα γε καὶ ἡμᾶς ἐπίστασθαι. Confusionis particularum ὥς γε et ὥστε in simili locutione exemplum habet Brunckius ad Aristophan. Plut. v. 736. SCHAEFER.]

1223. σ' ἐπισκήπτω. Id est, ἐπισκήπτω σε. Non desunt exempla hujus constructionis. Eurip. Iph. T. 701. Πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε. Alcest. 372. ἐπισκήψω τούσδε, *hisce mandabo.* σοὶ ante vocalem brevem non eliditur. Vide Bentleium in Menandreis, p. 81. (o)

[1232. V. Suidas in οἴμοι.]

1237. ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, *nisi qui scelerum pœnis agitatur, nisi quem scelera suscitant.* ἀλάστορες sunt Erinnyes, sive qui alii dæmones scelerum vindices. Euripidis schol. ad Phœn. 1597. Ἀλάστωρ. ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλαστα πεποιηκότων, καὶ τιμωρός.

1240. ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν. Sic Aldus et tres codd. Turnebus edidit οὐ νεμεῖ γ' ἐμοί.

[1240. Vid. not. ad Antigon. v. 736. p. 85. ed. Erfurdt. minor. Hanc constructionem inprimis Herodotus frequentat. Is libri I. c. 58. videtur scripsisse: ὡς δὴ ὦν ἔμοιγε δοκέει, οὐδὲ τὸ Πελασγικὸν ἔθνος, ἐὸν βάρβαρον, οὐδαμᾶ μεγάλως αὐξηθῆναι. SCHAEFER.]

μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
ΥΛ. οἴ μοι. τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.
ΗΡ. σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
ΥΛ. δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω.
ΗΡ. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
ΥΛ. ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;
ΗΡ. οὐ δυσσέβεια, τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.
ΥΛ. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;
ΗΡ. ἔγωγε. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.
ΥΛ. τοιγὰρ ποιήσω, κοὐκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἄν ποτε
κακὸς φανείην, σοί γε πιστεύσας, πάτερ.
ΗΡ. καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν
ταχεῖαν, ὦ παῖ, πρόσθες, ὡς, πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἤ τιν' οἶστρον, ἐς πυράν με θῇς.
ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη.
ΥΛ. ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,
ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις, πάτερ.
ΗΡ. ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι
νόσον, ὦ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος
λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ',
ἀνάπαυε βοήν, ὡς ἐπίχαρτον
τελέως ἀεκούσιον ἔργον.
ΥΛ. αἴρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ

1245. ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω. Sic Aldus et veteres codd. recte. Triclinius stolide interpolavit ἐς πολλά γ' ἐπαπορεῖν ἔχω. Ineptum est Heathii commentum reponentis τὠπορεῖν, tanquam si articulus τὸ cum α sequentis vocis millies non coalesceret, ut Œd. T. 111. τἀμελούμενον. 356. τἀληθές. Ant. 275. τἀγαθόν. 1059. τἀδικεῖν, pro τὸ ἀδικεῖν, ut hîc τἀπορεῖν pro τὸ ἀπορεῖν. Exempla passim obvia. Vide quæ notavimus ad Comici Nubes 995. et ad Vespas 841. Sæpissime οα in α coalescunt; nunquam vero in ου. Corrigenda Hesychii glossa ad quam silent interpretes, τοὔρθρον, τὸ ἄρθρον. Scribendum τοὐρθὸν, τὸ ἄρθρον, id est τὸ αἰδοῖον. Respexit ad Euripidis Silenum temulentiam facete laudantem in Cyclope, v. 168. Ὡς ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε, μαίνεται. Ἵν' ἐστὶ τουτὶ τοὐρθὸν ἐξανιστάναι, Μαστοῦ τε δραγμὸς, καὶ παρεσκευασμένου Ψαῦσαι χεροῖν λειμῶνος, ὀρχηστύς θ' ἅμα, Κακῶν τε λῆστις.

τούτων θέμενοι ξυγγνωμοσύνην,
μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων·
οἳ φύσαντες, καὶ κληζόμενοι
πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ·
τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ', οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις,
χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων,
τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.

ΧΟ. λείπου μηδὲ σὺ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ·
κοὐδὲν τούτων, ὅ, τι μὴ Ζεύς.

1277. His verbis Chori ductor virgines, quibus constat Chorus, alloquitur. Persona in membr. præfixa Χορὸς ἢ Ὕλλος, ut in Aldina editione: in aliis solummodo Χορός. Legendum autem cum scholiaste ἐπ' οἴκων. Perperam in nostris exemplaribus ἀπ' οἴκων.

1279. καινοπαθῆ. Varia lectio in codd. apposita καινοπαγῆ, cum glossa νεοκατασκεύαστα. Ut hunc versum exhibui, sic scriptus est in T. In aliis libris syllabæ defectus est. Heathius τάδε inserit: Πολλὰ δὲ πήματα τάδε καινοπαθῆ· Κοὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς. In hac emendatione minus probo otiosum τάδε. Si qui putet necessario καὶ elidi, videat Antig. 383. Nescio ubi in hoc dramate Eustathius nomen ἀρχέλεως repererit, quod e Trachiniis ab eo excitatum p. 264. frustra in illis quæras. Doctum Archiepiscopum fefellit procul dubio memoria. Obversabatur ei forte Comici versus in Equitibus, 164. ubi ἀρχέλας e codicibus nostris legimus, ille vero legisse videtur: Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλεως ἔσει.

[1279. πήματα καὶ καινοπαθῆ. Sic leg. inserta copula. Æschyl. Agam. 63. πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ. Porson. Eandem correctionem fecit anonymus nescio quis in *The Gentleman's Magazine* April 1801. Sic etiam Bentleius.]

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΣΤΡΑΤΟΚΗΡΥΞ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

ΤΟ δρᾶμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὥσπερ οἱ ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ, καὶ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ, καὶ ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ, καὶ ΜΕΜΝΩΝ[a]. πεπτωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδήν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεύς. ὅθεν ὁ Αἴας, τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν, παρακεκίνηται[b] καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην· ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων, δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχρήσασθαι[c]. καὶ τὰ μὲν ἀνεῖλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δήσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν· ἐν οἷς ἐστὶ καὶ κριός τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα, ὃν δήσας ἐμαστίγωσεν, ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ὁ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ΛΟΚΡΟΥ. Δικαίαρχος δὲ ΑΙΑΝΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς ΑΙΑΣ ἀναγέγραπται.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηνᾶ Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτεύοντα, τί ποτε ἄρα πράττει

[a] ΜΕΜΝΩΝ. Hujus tragœdiæ Sophoclis nuspiam alibi, quod equidem sciam, occurrit mentio. In codice Regio E. non ΜΕΜΝΩΝ scriptum, sed ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, librarii prolubio aut errore.

[[b] παρακεκίνηται quid sit, docent sequentia quæ idem valent, διέφθαρται τὴν γνώμην. Eadem junguntur in Suida T. III. p. 32. Παρακινοῦντα, ἐξιστάμενον. Οὐχ οὕτω παρακεκινηκότες καὶ διεφθαρμένοι τὴν γνώμην, ἀλλὰ κ. τ. λ. Excerpta ex Diodoro Sic. T. II. p. 565. 20. ὢν δὲ φύσει παράθερμος, καὶ τῇ διανοίᾳ παρακεκινηκὼς, πολλὰ διώκει μανίᾳ προσεμφερῶς. Quomodo Lucianus T. III. p. 131. γύναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκινημένον. ad quem Scholiastes T. I. p. 103. Θερμουργὸς ὁ παρακεκινημένος. Similiter Latini dicunt *permoveri mente* de insano. SCHAEFER.]

[c] διαχρήσασθαι. Codd. quidam διαχειρίζεσθαι.

ὁ Αἴας· καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα, καὶ ἐπικομπάζοντα, ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνῃρημένων. καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν [d] τὸν Ὀδυσσέα. παραγίνεται δὲ Χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονὸς, ὅτι ποίμνια ἐσφάγησαν Ἑλληνικὰ, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. ἔξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα, τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακὶς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων, ὅτι Αἴας ἐστὶν, ἀγνοοῦσα δὲ, τίνος εἶεν τὰ ποίμνια. ἑκάτερος οὖν παρ' ἑκατέρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον, Χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι Αἴας ταῦτα ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ Χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικὰ τὰ σφαγέντα ποίμνια, ἀπολοφύρονται· καὶ μάλιστα ὁ Χορός. ὅθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν, ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται. καὶ τούτου ἡ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ ὑποκρινόμενος πεπαῦσθαι, ἔξεισι καθαρσίων ἕνεκεν, καὶ ἑαυτὸν διαχρῆται. εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον, οὐκ ἐῶντα θάπτειν τὸ σῶμα. τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν Τεῦκρος, ἀπολοφύρεται. παρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγῳδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄνθρωποι ἥκοιεν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας προσδοκήσας ἐγκρατὴς εἶναι τῶν ὅπλων, καὶ ἀποτυχὼν, ἔγνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν. αἱ δὲ τοιαῦται νῖκαι οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι. ὅρα γὰρ καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὰ περὶ τῆς ἥττης τοῦ Αἴαντος πάνυ διὰ βραχέων καὶ περιπαθῶς· (Ὀδυσσ. Λ. 542.)

οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
νόσφιν ἀφειστήκει κεχολωμένη εἵνεκα τευχέων.

εἶτα αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκρατηκότος· (547.)

ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ.

οὐκ ἐλυσιτέλησεν ἄρα αὐτῷ ἡ νίκη, τοιούτου ἀνδρὸς διὰ τὴν ἧτταν ἀποθανόντος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος. δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογίζουσαν τὴν Ἀθηνᾶν. ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προϊόντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ

[d] ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν. Sic codd. plerique et melioris notæ. Aldus ἐπὶ τὸ —

πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτόν· οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀποῤῥήτῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος. θεοῦ οὖν ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι, καὶ Ἀθηνᾶς προκηδομένης [e] τοῦ Ὀδυσσέως, ἐφεξῆς·

καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ἱστορήκασιν. οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς, ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἱμοῤῥοῶν· οἱ δὲ, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν κατ᾽ αὐτοῦ βαλεῖν· σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτός· καὶ οὕτω τελευτᾷ· οἱ δὲ, ὅτι αὐτόχειρ αὑτοῦ γέγονεν, ὧν ἐστὶ καὶ Σοφοκλῆς. περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν, τρωτὸν ἔμεινε.

[[e] προκηδομένης. Vulgo προσκηδομένης. Eadem commutatio Trachin. v. 968. Posterius verbum, opinor, ejiciendum e Lexicis. Mox ἐφεξῆς, ita nude positum, me quidem offendit. SCHAEFER.]

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΣ[a] ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΑΕΙ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα, καὶ μετρούμενον
ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδης
εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις.

[a Eustath. Il. N. p. 961. 24. Διὸς δὲ μάστιγα, τὴν θεομηνίαν φησίν· ὅθεν ἴσως καὶ Σοφοκλῆς λαβὼν, τὸν παρ' αὐτῷ Μαστιγοφόρον Αἴαντα ἐπέγραψε. Conf. ad Il. M. p. 891, 26. et vide hujus fabulæ v. 611.]

[1. Λαρτίου. Vulgo Λαἐρτίου cum spiritu, quo facile carebimus. Conf. Alcæi Messenii Epigr. VII. Epigr. adesp. CCCXC. CCCCLXIX. CCCCLXXXVII. CCCCLXXXIX. SCHAEFER.]

[1. Λαρτίου. Vide Eustath. Il. A. p. 13. δέδορκά σε, ἤγουν βλέπω σε Eustath. Il. A. p. 191.]

[2. ΠΕΙΡΑ. ὁ δόλος. καὶ ἡ ἀπάτη. καὶ ἡ τέχνη. ὅθεν καὶ πειραταὶ, οἱ κατὰ θάλατταν κακοῦργοι. πεῖρα δὲ καὶ ἡ βλάβη. ὡς ἐν Δανάῃ Σοφοκλῆς. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν, οὐδ' ἐπίσταμαι, Τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ' ἐγὼ διόλλυμαι. Ἀεὶ Ὀδυσσεῦ ὁρῶ σε Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον. Τουτέστιν, ἀεὶ ὁρῶ σε τὴν παρὰ τῶν ἐχθρῶν σου βλάβην γινομένην προϋφαρπάσαι, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ταύτην ἐπιπέμψαι μηχανώμενον. SUIDAS.]

[4. τάξιν ἐσχάτην. Eustathius Il. K. p. 792, 47. Αἱ νῆες τοῦ μεγάλου Αἴαντος καὶ τοῦ Ἰδομενέως ἐν ἄκρῳ ἦσαν· καὶ ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, ἐκαστάτω τοῦ μέσου. Διὸ καὶ Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντός φησι, ὅτι ἐσχάτην εἶχε τάξιν, ὡς ἀνδρεῖος, καθὰ καὶ Ἀχιλλεὺς ἑτέρωθεν. Conf. ad Il. Λ. p. 826, 51.]

[6. ΝΕΟΧΑΡΑΚΤΑ. νεωστὶ κεχαραγμένα. Σοφοκλῆς. ἴχνη τὰ κείνου νεοχάρακτα. ὁπόταν γὰρ νεωστὶ αἱ ἀποχαράξεις τῶν ζώων γένωνται, μᾶλλον ἐπακολουθοῦσιν οἱ κυνηγέται, πρὶν ὑπὸ ἀνέμου ἀφανισθῇ ἡ ὀδμή. SUIDAS.]

[8. ΒΑΣΙΣ. βάδισις. Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. SUIDAS.]

[8. ΕΥΡΙΝΟΣ. εὐόσφρητος. Σοφοκλῆς. Vide et in ΛΑΚΑΙΝΑ ΚΥΩΝ SUIDAS.]

ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
καί σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστὶν, ἐννέπειν δ', ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως
φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ,
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.

9. ἔνδον γὰρ ὡ'νήρ. Perperam vulgo ἀνὴρ, quod absque articulo indefinitum est, et hominem quemvis significat. At ὁ ἀνὴρ est vir ille de quo sermo est, definite. Hujus nominis Homerus aliique poëtæ primam producunt pro metri necessitate, quod Atticis poëtis præterquam in melicis non licuit. Vide ad Œd. Col. 1486.

[9. ἁ'νὴρ. Brunckius ὡ'νήρ. Secutus sum Porsonum, quem vide e. c. ad Euripid. Orest. v. 851.—τυγχάνει Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 788. jungit participio στάζων. Sed v. Erfurdtii Epistola ad me scripta p. 570. et quæ addidi ad L. Bos. Ellips. p. 785. SCHAEFER.]

[14. Eustath. Il. A. p. 198. Οὕτως ἐθάδα Ὅμηρος οἶδε τὴν μυθικὴν Ἀθήναν εἶναι τῷ Ὀδυσσεῖ, ὥστε ἅμα τε αὐτὴν φωνῆσαι καὶ τὸν Ὀδυσσέα αἴσθεσθαι ὅτι Ἀθηνᾶ ἦν ἡ λαλήσασα. Κἀντεῦθεν ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς λαβὼν ἀφορμὴν, ποιεῖ τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῷ μαστιγοφόρῳ Αἴαντι ἀπὸ λαλιᾶς ἀναγνωρίζοντα παρεῖναι τὴν Ἀθηνᾶν, ἐν οἷς λέγει κ. τ. λ. Conf. Il. E. p. 611. Od. Γ. p. 1473, 21.]

15. κἂν ἄποπτος ᾖς. Minervæ e machina loquentis, et spectatoribus conspicuæ, vocem audiebat Ulysses, at ipse eam censebatur non videre, juxta veterum opinionem, Deos quidem sæpe cum hominibus colloqui, sed perquam raro se iis in conspectum dare; juxta illud Homericum: Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς. Inde est quod apud Euripidem Hippolytus Dianæ ait: Σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι, Κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν.

[15. ἄποπτος vide ad Œdip. Tyr. 762.]

16. ξυναρπάζω φρενί. Schol. ὀξέως ξυνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Posterioris verbi adhibiti pro *sensu percipere* exempla contulit Grævius ad Luciani Solœcistam N. 43.

17. κώδωνος Τυρσηνικῆς. Eurip. Heracl. 833. Ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ σάλπιγγι.

[17. Citat Suidas in εὐφήμου στόμα vide Œd. Col. 132.]

[17. ΚΩΔΩΝ. καλεῖται καὶ τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος. Σοφοκλῆς. Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. πολλὰ δὲ εἰσὶν εἴδη σαλπίγγων. Λιβυστικαὶ, Αἰγύπτιαι. Τυῤῥηνικαί. πρῶτος δὲ Ἀρχῶνδας συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις ἤγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυῤῥηνικὴν σάλπιγγα. διὰ τοῦτο φησὶ Τυῤῥηνικῆς. SUIDAS.]

καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.
κεῖνον γὰρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασται τάδε·
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα.
κἀγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ.
ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν
λείας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας
ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
καί μοί τις ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει,

[17. Sex tubarum species enumerat Eustathius Il. Σ. p. 1139, 53. de quarum sexta sic loquitur: "Εκτη, Τυρσηνικὴ, ἧς εὑρεταὶ Τυρσηνοὶ, ὁμοία Φρυγίῳ αὐλῷ, τὸν κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνος, ἧς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μαστιγοφόρῳ μέμνηται.]

[17. V. Porson. ad Euripid. Phœniss. v. 1392. SCHAEFER.]

[23. ΤΡΑΝΕΣ. σαφές. Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα. καὶ αὖθις. ἐς τὸ τρανὲς τὴν ἔρευναν ἐποιήσαντο. SUIDAS.]

[26. ΛΕΙΑΣ. πραίδας ἀπὸ πολεμίων. καὶ λείας, τὰ ποίμνια. τὰ βοσκήματα παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν Λείας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας. SUIDAS.]

[26. ΚΑΤΗΝΑΡΙΣΜΕΝΑΣ. ἐπὶ τῆς λείας ἐχρήσατο Σοφοκλῆς. καὶ ἔστι ἄκυρον. τὸ γὰρ σκυλεύειν ἐναρίζειν. ὅτι τὰ ἔναρα σκύλα. παρὰ τὸ ἀρηρέναι, καὶ ἐντὸς αὐτῶν εἶναι ἡμᾶς. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ τοιοῦτο. ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. πῶς γὰρ οἷόν τε ἐστὶ σκυλεύειν τοὺς λέοντας, εἰ μὴ εἴη καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν; Καλλίμαχος, ἐπὶ τῆς λεοντίου δορᾶς. —Τὸ δὲ σκύλος ἀνδρὶ καλύπτρη Γινόμενον νιφετοῦ, καὶ βελέων ἔρυμα. SUIDAS.]

27. αὐτοῖς. gl. σύν. Solemnis hujus præpositionis ellipsis. Vide Indicem nostrum in Aristophanem.

[27. ΕΠΙΣΤΑΤΙΣ. Σοφοκλῆς, ποιμνίων ἐπιστάταις. τουτέστι, τοῖς κυσί. SUIDAS.]

28. αἰτίαν νέμει. Sic Aldus et veteres codd. Glossa εἰς αὐτὸν τρέπει, quod verbum in quibusdam codd. textum invasit. Vide Valckenarium ad Hippol. 1321.

[28. τήνδ'. Male Brunckius τὴν δ'. SCHAEFER.]

29. κἀμοί. Minus bene vulgo καί μοι.

[29. καί μοί. Brunckius, nescio cur offensus encliticâ, plene κἀμοί. SCHAEFER.]

[29. ΟΠΤΗΡΑΣ. κατασκόπους. Καί μοι τίς αὐτὸν ὀπτὴρ εἰσιδὼν μόνος Πεδία πηδῶντα σὺν νεορράντῳ ξίφει, Φράζει τε, κἀδήλωσε. Σοφοκλῆς. SUIDAS. Vide Eustath. Il. Β. p. 348. Κ. 788, 31. Od. Ξ. p. 1762, 56.]

30. πεδία. gl. κατά. Codd. quidam recentiores habent πεδίῳ, quod rursus e glossemate ortum ἐν πεδίῳ. Vide quæ notavimus ad Eurip. Bacchas 303. Πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα.

φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
κατ' ἴχνος ᾄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.
καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος,
τά τ' εἰσέπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί.
ΑΘ. ἔγνων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.
ΟΔ. ἦ καί, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;
ΑΘ. ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι.
ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα;
ΑΘ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
ΟΔ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;
ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.
ΟΔ. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;

[30. ΝΕΟΡΡΑΝΤΩ. νεαρῷ ἀπὸ τοῦ αἵματος. Σοφοκλῆς. Πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει. SUIDAS.]

[32. ΣΗΜΑΙΝΟΜΑΙ. σηματίζομαι. διὰ σημείων γινώσκω. Σοφοκλῆς. —Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, Τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου. ἢ σημαίνομαι, ἀντὶ τοῦ σημεῖα τινὰ ἐμαυτῷ συντίθημι ἀπὸ τοῦ ἴχνους. τὰ δὲ ἀπορῶ, ἐπεὶ τοιοῦτον συμβαίνει περὶ τοὺς ἰχνευτὰς, ἐπιπατουμένων τῶν ἰχνῶν. διὰ δὲ τὴν μανίαν δυσίχνευτος, καὶ ἐπιτεταραγμένη ἡ βάσις γέγονε τοῦ Αἴαντος. SUIDAS.]

[34. ΚΑΙΡΙΑ. ἔγκαιρα, ἢ συμφέροντα. Τίνι γάρ ποτ', ὦ φιλία γενέθλα, πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος; τίνι φρονοῦντι καίρια; ἀντὶ τοῦ παρὰ τίνος ἀκούσαιμι τὰ συμφέροντα; οὕτω Σοφοκλῆς. [Electr. 226.] καὶ πάλιν. [inf. 120.] ἢ δρᾷν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια; καὶ αὖθις. καιρὸν δ' ἐφήκεις. ἀντὶ τοῦ ἐπικαίρως ἥκεις. SUIDAS.]

[34. Eustath. Il. K. p. 805. ad hæc Homeri verba, οὐδέ σε λήθω κινύμενος—Ἰστέον ὅτι ἐξ ὧν Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα λέγει, λαβὼν καὶ ὁ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ Ὀδυσσεὺς, λέγει παραφραστικῶς περὶ Ἀθηνᾶς τὸ, πάντα—χερί.]

40. ὧδ' ᾖξεν χέρα. Sic libri omnes, ut equidem opinor, recte. Primario harum literarum viro legendum videtur χερὶ, quod per se quidem bonum esset, nec tamen vitii suspectum esse debet χέρα. Verba sunt plurima, quibus pedestris sermo non aliam quam neutralem significandi potestatem tribuit, poëticus vero tanquam transitivis utitur. Exempla aliquot excitavi ad Apollonii Argon. iii. 225. quibus adde οἰδάνει i. 478. ἐξαναζέσει in Æschyli Prom. 370. ἐπέζεσεν in Eurip. Cyclope, 391. Sic in Epigrammate: Ὦ καλὸν ἁβροκόμης ἄνθος ἔλαμψεν Ἔρως. et in alio: Ἕλκει τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως. φλόγα δ' οἷα προφαίνων, Παιδὸς ἀπαστράπτει κάλλος ἐραστὸν ἰδεῖν. Verba sunt neutra λάμπειν et ἀπαστράπτειν, quæ tamen in his exemplis transitive usurpantur. Neutrum βλαστάνω prosæ etiam scriptores activa significatione adhibent.

[40. ᾖξεν χέρα. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 1427. SCHAEFER.]

ΑΘ. κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.
ΟΔ. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;
ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος.
ΟΔ. ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;
ΑΘ. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.
ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;
ΑΘ. ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω, ξύμμικτά τε
λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον,
κύκλῳ ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.
ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις

[45. Citat Eustathius Od. Z. p. 1564, 19.]

[46. Citat Schol. Pindari Ol. I. 52.]

[50. Eustathius Il. N. p. 921, 17. ἄλλως δ' ἄν τις δουρὸς μαιμῶσιν εἶπεν χεῖρες, κατὰ τὸ, καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου. Idem Od. Λ. p. 1701, 29. Τὸ δὲ διψάων ἐνταῦθα μὲν κυριολεκτεῖται· παρ' ἄλλοις δὲ καὶ αὐτὸ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν μεταφορικῶς δηλοῦσιν, οἷον ἐν τῷ, ἰσχύειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου. Vide Valckenær. ad Phœniss. 1252.]

[50. ΜΑΡΓΩΣΑΝ χεῖρα. μαινομένην. Suidas.]

[50. ΜΑΙΜΟΩΣΑ. καὶ μαιμῶσα, ἐνθουσιῶσα, καὶ ὀξέως ὁρμῶσα. ἡ τοῦ αἵματος γευστικῶς ἔχουσα. τοῦ μ πλεονάζοντος. καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ διψῶσαν. Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; Suidas.]

[52. ΓΝΩΜΗ, παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς ἐπ' ὄμμασι. χαράν φησι τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀνῃρῆσθαι. ταύτης οὖν τῆς χαρᾶς ἀπεῖρξα, δυσφόρους γνώμας ἐμβαλοῦσα τοῖς ὄμμασιν. οὐκ ἔκλεψά φησι τὴν ὄψιν ὥστε μὴ ὁρᾷν. ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ δύσφορον γνώμην ἐπέβαλον, ὡς οἴεσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα. τοῦτο δὲ οὐ τῶν ὀφθαλμῶν ἁμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῆς διανοίας. Suidas.]

[53. sq. ξύμμικτά τε—φρουρήματα. Arcte hæc jungenda. Vulgo post λείας commate interpungitur. Ac ne quem offendat duplex genitivus, λείας et βουκόλων, pendens ab uno nomine, φρουρήματα, consulat præter Triclinium ad Antigon. v. 1184. Matthiæ Grammat. Græc. major. p. 431. Schaefer.]

[56. ΡΑΧΙΖΩΝ. σφάζων. διακόπτων. Σοφοκλῆς. Κύκλῳ ῥαχίζων. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τόπον τῆς ἐπαύλεος σφάζων. διὰ τὸ τὴν πρώτην, καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι. ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ τοὺς μεγάλα κακουργοῦντας, ῥαχιστὰς φαμέν. Suidas.]

[59. ΦΟΙΤΩΝΤΑ. μεθ' ὁρμῆς μεμηνότα. μαινόμενον. φοῖτος γὰρ, ἡ μανία. ἢ περιερχόμενον ἐν ταῖς ποίμναις, διὰ τὴν μανίαν. ἢ ἀναστρεφόμενον ἐν τῇ μανίᾳ. Suidas.]

ὤτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά.
κἄπειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
ποίμνας τε πάσας, ἐς δόμους κομίζεται,
ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων.
καὶ νῦν κατ' οἴκους ξυνδέτους αἰκίζεται.
δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῇς.
θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου,
τὸν ἄνδρ'. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.
οὗτος, σὲ, τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ.
Αἴαντα φωνῶ. στεῖχε δωμάτων πάρος.
ΟΔ. τί δρᾷς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
ΑΘ. οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;
ΟΔ. μὴ, πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων.
ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;

60. ἕρκη, *retia.* Vide Musgravium ad Eurip. Medeam 991.

[61. πόνου dare voluit etiam Lobeckius. V. virum eruditissimum p. 441. Vulgo φόνου, posthabendum, opinor, ob additum τοῦδε. Conf. Lennep. ad Phalar. p. 295. a. Perpetua commutatio horum nominum. V. Facius ad Pausan. T. I. p. 126. Jacobsius ad Anthol. Græc. I. 2. p. 227. Porsonus ad Eurip. Orest. v. 1559. SCHAEFER.]

[68. Interpungendo intelligentiam verborum adjuvi. Nam qui sequitur accusativus, τὸν ἄνδρ', referendus est ad μίμνε, non ad δέχου. Sic Homerus Il. XIII. v. 476. sq. ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει, Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον·—— ubi Schol. Venet. διὰ μέσου τὸ, οὐδ' ὑπεχώρει. SCHAEFER.]

[72. ΑΠΕΥΘΥΝΕΙ. κολάζει. καὶ ἀπευθύνοντα, τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα. Σοφοκλῆς. δεσμοῖς ἀπευθύνοντα. SUIDAS.]

75. μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς. gl. ἀφανίσεις ἀπὸ σαυτοῦ δηλονότι. Perperam. δειλίαν αἴρειν significat *sumere, concipere timiditatem,* ut infra, 129. ὄγκον αἴρειν, *fastum concipere.* Male autem in hoc versu libri quidam scripti et Aldus præferunt ἄρῃς, quod et solœcum est, et in metri legem incurrit. οὐ μὴ cum aor. 1. subjunctivo construi non patitur linguæ indoles, et in aoristis verbi αἴρω longum est α, quod in futuro corripitur.

77. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν . . . Minervæ sermonem abrumpit Ulysses metu concitus; dictura illa erat: *Nonne et antea hic vir erat tam pollens animo et viribus, quam nunc, quem non formidabas tamen?* Personarum distinctionem temere mutat Heathius, ista Ulyssi tribuens, et iis sequentem versum continuans perquam inficete.

[77. τί μὴ γένηται; Eadem formula utitur Euripides Suppl. v.

ΟΔ. ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ, καὶ τανῦν ἔτι.
ΑΘ. οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾷν;
ΟΔ. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν.
ΑΘ. μεμηνότ᾽ ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
ΟΔ. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ.
ΑΘ. ἀλλ᾽ οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ᾽ ἴδῃ πέλας.
ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ;
ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.
ΟΔ. γένοιτο μέν τ᾽ ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου.
ΑΘ. σίγα νυν ἑστὼς, καὶ μέν᾽ ὡς κυρεῖς ἔχων.
ΟΔ. μένοιμ᾽ ἄν· ἤθελον δ᾽ ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν.

544. ubi Marklandus: " Τί μὴ γένηται; *Quid ne fiat?* Typi male expresserunt, *Quidni fiat?* Sophocles Ajac. 77. iisdem verbis; quæ male vertuntur, *Quare hoc non fiat?* pro, *Quid ne accidat?*" Gregorius Nazianz. Epist. 63. T. I. p. 819. extr. μὴ τί γένηται; Inverso ordine scribo: τί μὴ γένηται;—πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ᾽ ἦν; Secutus sum Lobeckium sic interpungentem. SCHAEFER.]

80. ἐν δόμοις. Sic Aldus et potiores codd. εἰς δόμους a Triclinio invectum, tuetur Scholiastes, nec inelegans est. Verum præstat ἐν δόμοις.

82. οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. gl οὐκ ἂν ἀπέφυγον φόβῳ ἰδεῖν. Hinc orta prava lectio, quæ libros quosdam recentiores insedit, ἐξέστην ἰδεῖν, Triclinio recepta.

[82. ΟΚΝΩ. φοβοῦμαι. καὶ πυκνῶς τούτῳ κέχρηται Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. καὶ οἱ ῥήτορες, οὐκ ἐπὶ δειλίας, καὶ ῥαθυμίας ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ φόβου, καὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ἀντιφῶν. κακῶς δ᾽ ἂν εἰ ἀποῦσι μὲν καὶ μέλλουσι τοῖς κινδύνοις, τῇ γλώττῃ θρασύνεται, καὶ τῷ θέλειν ἐπείγειν. τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῇ, ὀκνεῖν. καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶν πρώτῳ. Φημὶ δὴ διχῇ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασιν ἡμῖν, τῷ τε τὰς πόλεις τοῖς μὲν Ὀλυνθίοις σώζειν, καὶ τοὺς τοῦτο ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν. καὶ τῷ τὴν ἐκείνου χώραν κακῶς ποιεῖν καὶ τριήρεσι, καὶ στρατιώταις ἑτέροις. εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγωρήσετε, ὀκνῶ, μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. καὶ Ὁμήρῳ δὲ ἐπὶ τοῦ φόβου ὁ ὄκνος εἴληπται. φησὶν Ἀγαμέμνων περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, οὔτ᾽ ὄκνῳ εἴκων, οὔτ᾽ ἀφραδίῃσι νόοιο. SUIDAS.]

87. σίγα νυν. Ad metri rationem parum attentus fuit Johnsonus, qui postremam voculam accentu notavit, quanquam in Turnebi et Stephani editionibus, ne de antiquioribus loquar, sine accentu eam videre poterat. Eustathius p. 1312. ἐν δὲ τῷ Δεῦρό νυν, συνέσταλται ἀσυνήθως τὸ υ. καὶ ἴσως οὐδὲ περισπᾷν χρὴ τὴν λέξιν, ἀλλ᾽ ἀφιέναι κενὴν κεῖσθαι τόνου. μή ποτε δὲ οὐδὲ χρονικὸν ἐπίῤῥημά ἐστιν, ἀλλὰ σύνδεσμός τις παραπληρωματικὸς, ὁποῖος ὁ νυ—τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν ἰάμβῳ τὸ Σίγα νυν ἑστὼς, καὶ μέν᾽ ὡς κυρεῖς ἔχων. κᾀκεῖ γὰρ τὸ νυν, ὅ τι ἂν καὶ σημαίνει, συστέλλεται, ὁμοίως καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν τῷ (Hec. 986.) Σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ᾽ ἔρα τῶν πλησίον. Thomas Mag. χρῶνται δὲ οἱ τραγικοί τε καὶ κωμικοὶ καὶ ἑτέρῳ νυν, λαμβανομένῳ μὲν ἀντὶ τοῦ δὴ, ἔχοντι δὲ ἔμφασίν τινα χρόνου, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Αἴαντι· Σίγα νυν—Glossæ in codd. νυν. δή. ἀργόν.

88. μένοιμ᾽ ἂν, *manebo.* Præsens optativi cum particula ἂν, tragicis

ΑΘ. ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.
τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου;

ΑΙΑΣ.

ὦ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε, Διογενὲς τέκνον,
ὡς εὖ παρέστης· καί σε παγχρύσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις, τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ;
ΑΙ. κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα;
ΑΙ. ὥστ' οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
ΑΘ. τεθνᾶσιν ἅνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.
ΑΙ. θανόντες ἤδη τἄμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα.
ΑΘ. εἶεν. τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου;
ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; ἦ πέφευγέ σε;

adhibetur sæpissime vice futuri, ut Œd. T. 95. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα. Œd. Col. 507. χωροῖμ' ἂν ἐς τόδ'. 580. χρόνῳ μάθοις ἄν. Ant. 1108. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν.

89. ὦ οὗτος, Αἴας. Sic scriptum in E. ut apud Gregorium in libello de Dialecto Attica, §. liii. Eustathius p. 1469. εὐθείαις δὲ ἀντὶ κλητικῶν κατακέχρηνται οἱ Ἀθηναῖοι, ὦ Αἴας λέγοντες, ἀντὶ τοῦ ὦ Αἶαν, ὡς καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κεῖται, καὶ ὁ παῖς καὶ ὁ Ξανθίας παρὰ τῷ κωμικῷ, ἀντὶ τοῦ ὦ παῖ καὶ ὦ Ξανθία. Vide quæ notavimus ad Comici Plutum 1099.

[89. Ω ΟΥΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ σύ. ὦ οὗτος, Αἶαν. δισσὴ ἡ κλῆσις. SUIDAS.]

[90. ΤΙ ΒΑΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον. Σοφοκλῆς· τὶ βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; SUIDAS.]

[90. Eustathius Il. E. p. 610. τὸ δὲ ΟΛΙΓΟΝ ταυτόν ἐστι νῦν τῷ ἧττον, αὐτὸ δὲ ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Διὸ ὑποκαταβᾶσά φησιν, οὐ σύ γ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονός ἐσσι, οὐκ ὀλίγην εἰποῦσα ὁμοιότητα, πάντῃ δὲ ἀποφήσασα. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ Σοφοκλῆς λαβὼν, λέγει βαιὸν ἐντρέπεσθαι, τὸ οὐδόλως ἐπιστρέφεσθαι. Conf. Od. Γ. p. 1455, 6.]

[96. ΜΗ ΟΥΧΙ. Σοφοκλῆς. κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή. τὸ μή οὐχὶ βάψαι τὸ ξίφος δηλονότι ἐν τῷ στρατῷ. SUIDAS.]

98. Αἴανθ' οἵδ'—scribere potuit ὧδ', ut v. 449. vel Αἴαντ', οἶδ', ἀτιμάσουσ'—Mediæ sententiæ sic insertum οἶδα frequenter occurrit, ut infra, 560. 938.

99. τεθνᾶσιν ὥνδρες. Id est οἱ ἄνδρες. Articulus, ubi de certis et definitis personis agitur, abesse non potest. Perperam in libris scriptum τεθνᾶσιν ἄνδρες.

100. ἀφαιρείσθων pro ἀφαιρείσθωσαν, Atticorum more, qui tertia duali in imperativo formæ passivæ utuntur pro tertia plurali. Vide notata ad Comici Nubes 439.

ΑΙ. ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ᾽, ὅπου;
ΑΘ. ἔγωγ᾽· Ὀδυσσέα, τὸν σὸν ἐνστάτην, λέγω.
ΑΙ. ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω
θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔ τί πω θέλω.
ΑΘ. πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον;
ΑΙ. πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον᾽ ἑρκίου στέγης—
ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;
ΑΙ. μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ.
ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ᾽ αἰκίσῃ.
ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ᾽ ἐγώ σ᾽ ἐφίεμαι·
κεῖνος δὲ τίσει τήνδε, κοὐκ ἄλλην δίκην.
ΑΘ. σὺ δ᾽ οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾷν,
χρῶ χειρί· φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς.
ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτό σοι δ᾽ ἐφίεμαι,
τοιάνδ᾽ ἀεί μοι ξύμμαχον παρεστάναι.
ΑΘ. ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση.
τούτου τίς ἂν σοι τἀνδρὸς ἢ προνούστερος,
ἢ δρᾷν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια;
ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν᾽ οἶδ᾽· ἐποικτείρω δέ νιν
δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,

[103. ΚΙΝΑΔΟΣ. ἡ ἀλώπηξ. ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ᾽ ὅπου; Αἴας φησὶ περὶ Ὀδυσσέως. SUIDAS.]

[103. Eustath. Il. Δ. p. 481. ἐξ Ὁμήρου παρείλκυσε καὶ Σοφοκλῆς, κίναδος ἐπίτριπτον τὸν Ὀδυσσέα σκῶψαι ὡς δόλιον κατὰ ἀλώπεκα τὴν καὶ κερδώ. SUIDAS.]

[105. ΔΕΣΜΩΤΗΣ. καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὡς ὁ δεσμώτης Προμηθεύς· καὶ ὁ δεσμῶν. Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων. Ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς οὐ πολλοῦ χρόνου Πρὸς τοῖσι δεσμώταισι καταπιπτουμένην. SUIDAS.]

[108. ΕΡΚΕΙΟΣ ΖΕΥΣ, ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυνται. τὸν γὰρ περίβολον, ἕρκος ἔλεγον. μετῆν δὲ τῆς πολιτείας, οἷς εἴη Ζεὺς Ἑρκεῖος. Ἑρκεῖον δὲ τὸ περίφραγμα τῆς αὐλῆς. ἢ ἡ τοῦ δώματος στέγη. ἑρκίον γὰρ, τὸ δῶμα. Σοφοκλῆς. Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον᾽ ἑρκίου στέγης. Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ. SUIDAS.]

114. τέρψις ἥδε. Sic Aldus et codd. omnes præter T. in quo ὧδε.

119. ἢ προνούστερος. Sic quinque codd. inter quos T. In aliis, ut in impressis, minus bene ἦν.

[119. ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ. προμηθέστερος. προνοητικώτερος. Σοφοκλῆς. Ὁρᾷς Ὀδυσσεῦ τὴν [τῶν MS.] θεῶν ἰσχὺν ὅση; Τούτου τὶς ἂν σοι τἀνδρὸς ἦν [ἢ MS.] προνούστερος, Ἢ δρᾷν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια; SUIDAS.]

[120. καίρια vide ad v. 34.]

[121. Comma post νιν delevi. Jungendum enim ἔμπας verbo ἐποικτείρω. SCHAEFER.]

122. ἔμπας e Scholiaste dedi, ut infra, 1338. Hîc librariis placuit ἔμπης. Æschylus Prom. 48. Ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν.

ὅθ' οὕνεκ' ἄτῃ ξυγκατέζευκται κακῇ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν.
ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρκοπον
μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάρει·
ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τἀνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,

[122. ΕΜΠΗΣ. Ἰωνικῶς. ἔμπας δὲ, καὶ ἔμπα, Ἀττικῶς. Σοφοκλῆς. δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ. Suidas.]

[123. ὅθ' οὕνεκ'. Lobeckius conjuncte ὁθούνεκ', compositum, opinor, habens ex ὅτου et ἕνεκα (s. οὕνεκα.) Schaefer.]

[123. v. Suidas in Ἄτη.]

[126. Vid. Suidas in Εἴδωλον.]

127. ὑπέρκοπον recte monet Heathius non esse pro ὑπέρκομπον, sed derivari ab ὑπερκόπτω. Æschylus Choëph. 134. —οἱ δ' ὑπερκόπως Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. Scholiastes exponit ὑπερηφάνως.

[130. χειρὶ βρίθεις ἀντὶ τοῦ δυνατὸς εἶ. Eustath. Il. A. p. 54.]

130. μακροῦ πλούτου βάθει. gl. περιουσίᾳ καὶ μεγέθει. codd. aliquot habent βάρει: verum nullus est qui nostram lectionem vel in textu, vel in margine non exhibeat: eam agnoscit Stobæus in Floril. Grotii, p. 115. Magistros, qui sinceram lectionem mutarunt, fefellit opinio præcedenti verbo βρίθεις melius convenire *ponderis* notionem. In Euripidis Androm. 196. ubi vulgo legitur πόλεώς τε μεγέθει, scriptum oportuit πλούτου τε μεγέθει. [Suidas βάθει.]

[130. βάρει, quamvis repugnante Valckenario in Phalarideis p. X., prætuli cum Lobeckio (p. 441.) vulgatæ scripturæ βάθει: magis enim convenit verbo βρίθεις. Confusæ hæ voces etiam in Legation. Excerpt. ex Diodoro Sic. T. II. p. 630, 64. ubi τῆς πόλεως τὸ βάρος, ut *gravitas civitatis* in Julii Cæsaris Commentar. de B. G. IV. c. 3. Schaefer.]

131. ὡς ἡμέρα—Sosiphanes apud Stobæum, Floril. Grotii p. 111. Ὦ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὄλβιοι Βροτοὶ, τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις, Ἃς ἕν τ' ἔδωκε φέγγος, ἕν τ' ἀφείλετο;

[131. Quem Philonis locum citat Lobeckius, colore nitet Euripideo, non Sophocleo. V. Euripideæ Inus fragmentum XVI. Schaefer.]

[135. ΑΓΧΙΑΛΕΙΑ, πόλις. καὶ ἀγχίαλος, ἡ ἐγγὺς τῆς θαλάσσης. οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγχίαλοι, καὶ ἀμφίαλοι εἰσίν. οἷά ἐστιν ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγχίαλος μὲν, οὐκ ἀμφίαλος δέ. αἱ δὲ νῆσοι, ἀγχίαλοι καὶ

σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενὴς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι,
πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.
ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ
λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν
βοτὰ καὶ λείαν,
ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπὴ,
κτείνοντ' αἴθωνι σιδήρῳ.

ἀμφίαλοί εἰσι. Σοφοκλῆς. Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιῤῥύτου Σαλαμῖνος. καὶ αὖθις. Θεῖον Ὅμηρον κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ. SUIDAS.]

[135. ΒΑΘΡΑ.—Σοφοκλῆς. Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. τουτέστι, τὸ θεμέλιον. τὸ ἔδρασμα. δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμίς. SUIDAS.]

136. *σὲ μὲν εὖ πράσσοντ'*—Non subauditur *εἰς*, ut Scholiastæ visum. *χαίρω* cum accusativo construitur ellipsi participii *ὁρῶν*. Eurip. Rheso, 391. *Χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα καὶ προσήμενον Πύργοισιν ἐχθρῶν.* Vide quæ notavimus ad Comici Equites 783. Glossatoris expositionem *χαίρω ἐπὶ σὲ εὖ πράσσοντα*, non admittit linguæ indoles.

[137. ΖΑΜΕΝΗΣ. Σοφοκλῆς. —ἢ ζαμενὴς Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ. ἤγουν, ὀργίλος, καὶ λοίδορος. καὶ βίαιος. SUIDAS.]

[138. ΚΑΚΟΘΡΟΥΣ. διάβολος. —Ἢ ζαμενὴς Λόγος κακόθρους ἐκ Δαναῶν ἐπιβῇ. SUIDAS.]

[139. Eustath. Il. E. p. 546. Ἰστέον, ὅτι κἂν Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ὀκνηλῶς ἔχειν ἔταξεν, ἵνα ᾖ ὀκνεῖν τὸ οὐκ ὀνεῖν, ἤγουν μὴ ἐνεργεῖν, ἀλλ' ἡ πλείων χρῆσις τῶν μεθ' Ὅμηρον ἐπὶ φόβου τὸν ὄκνον τίθησι. καί ἐστι πολλὴ ἡ χρῆσις παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ.]

[140. ΠΕΛΕΙΑΔΕΣ. περιστεραὶ, καὶ πέλειαν, περιστεράν. δειλαί τε δειλοῖσιν ἐφεδρεύουσι πέλειαι. ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα. φησὶν ἀετός. πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας πεφόβημαι. ἐπεὶ περιδεέες ἐστι τὸ ζῶον. περιφραστικῶς δὲ, ὡς ἡ πέλεια. SUIDAS.]

[141. ΦΘΙΜΕΝΗΣ νυκτός. ἤγουν παρελθούσης, ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτός. SUIDAS.]

143. *τὸν ἱππομανῆ.* Qualiscunque demum huic nomini significatio tribuatur, certum est saltem illud cum *λειμῶνα*, non cum *σὲ*, jungendum. *ἱππομανὴς λειμὼν* est pratum *quo equi delectantur*, vel *quod equis abundat*, vel pratum *gramine luxurians*. Vide Toupii Emendationes in Suidam, tom. ii. p. 38.

[143. ΙΠΠΟΜΑΝΗ. μεγάλως μαινόμενον. ἢ τὸν ἐπὶ ἵππους μαινόμενον, καὶ ἱππικόν. ἢ πρὸς τὸν λειμῶνα ἐκληπτέον. τὸ δὲ ἵππος, ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάσσεται. ὡς ἱπποσέλινον. καὶ ἱππογνώμων, ὁ μεγαλογνώμων. εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, τὸν ἄγαν ἀνθοῦντα, καὶ ἐνυβρίζοντα τῇ χλόῃ διὰ τὸ πλῆθος. ἢ ὁ εὐανθὴς, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται. Σοφοκλῆς. —Σὲ τὸν ἱππομανῆ Λειμῶν' ἐπιβάντα. SUIDAS.]

[143. Eustath. Od. E. p. 1524, 48. Ἱππομανὴς Αἴας, ἤγουν ὁ πανὺ μανιώδης.]

τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων
εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς,
καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὔπειστα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων
τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς
οὐκ ἂν ἁμάρτοι· κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ
τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι·
πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει.
καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·
μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν,
καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ,

[148. ΨΙΘΥΡΙΖΕΙ. καὶ λόγος ψίθυρος, ὁ διάβολος. Σοφοκλῆς. τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων. SUIDAS.]

151. εὔπιστα. Sic bene cod. meus et D. Gl. εὐκόλως πειθόμενα, *quæ facile persuadentur, creduntur.* Aldus εὔπειστα.

[151. εὔπειστα. Brunckius εὔπιστα. SCHAEFER.]

[151. ΚΛΥΕΙ. ἀκούει. SUIDAS.]

[154. ΙΕΙΣ. ἀφείς. τοξεύων. Σοφοκλῆς· ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίς. κατὰ μὲν τῶν μεγάλων ψυχῶν ἱείς τις, οὐκ ἂν ἁμάρτοι. κατ' εὐτελοῦς δὲ ἱείς τις, οὐκ ἂν πείθοι τὸν ἀκούοντα. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. τροπικῶς. ἀπὸ τῶν τοξευόντων κατὰ μεγαλοῦ σώματος. οἳ οὐχ ἁμαρτάνουσι. πιστὰ οὖν τοῖς ἀκούουσι τὰ κατὰ τῶν μεγάλων διὰ τὸν φθόνον. Conf. v. φθόνος. SUIDAS.]

[157. Citat Eustath. Il. Ξ. p. 992, 4. Ρ. p. 1093, 50.]

157. τὸν ἔχοντα. gl. εὖ. ἤγουν τὸν ὑπερέχοντα. Alias οἱ ἔχοντες appellantur *divites.* Vide Kusterum ad Comici Plutum 596. Apud Æschylum Suppl. 498. contraria sententia est, alio respectu vera etiam: Τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.

[158. Eustath. Il. Ρ. p. 1124, 27. ἐκ δὲ τούτων ὡς καὶ ἐξ ἄλλων δῆλον ὡς οἱ μικροί τε κατὰ τὴν τραγῳδίαν μεγάλων χωρὶς σφαλεροὶ πολεμεῖν εἰσι· καὶ μέγας δὲ ὀρθοῖτο ἂν ὑπὸ σμικροτέρων. Vide ad Il. Λ. p. 864, 33. Μ. p. 894, 15. Ν. p. 955, 29. Ξ. p. 970, 33. Od. Μ. p. 1708, 18. Π. p. 1799, 49.]

[159. ΡΥΜΑ. φυλακή. χαλεπὸν πύργου ῥῦμα πέλεται. ἀντὶ τοῦ εὐτελὴς πόλεως φυλακή. SUIDAS.]

161. ὑπὸ μικροτέρων. Sic Aldus et D. Gl. ἤγουν μικρῶν. Inde orta prava lectio, quam Triclinius invexit. Ceteri codd. mendose ὑπὸ σμικροτέρων, in quo pes bacchius est vice anapæsti.

[163. προδιδάσκειν. Abundat præpositio. Vide Heindorf. ad Platonis Gorgiam p. 145.]

χ' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'
ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.
ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι·
μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες
τάχ' ἂν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.
ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις — στροφή.
(ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,)
ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας,
ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
ἤ ῥα κλυτῶν ἐνάρων,
ψευσθεῖσ', ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις·
ὁ χαλκοθώραξ ἤ τιν' Ἐνυάλιος

[166. ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀντιτάξασθαι. Σοφοκλῆς. Χ' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' Ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ. καὶ ἀπαλεξῆσαι, κωλύσαι. καὶ ἀπαλέξοντες, ὁμοίως. SUIDAS.]

169. μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες. Hic locus vulgo prava interpunctione laborat, turbato tam sensu quam metro ob omissionem in hoc versu adversativæ particulæ δὲ, quam Dawesius certissima emendatione restituit, Miscell. crit. p. 224. Quæ alii de hoc loco commenti sunt, futilia sunt. Nec in sententia, nec in verbis, quidquam est, quod vel tironi remoram objicere possit. In ὑποδείσαντες subauditur ὡς, cujus particulæ ellipsi nihil frequentius. Apollonius Argon. i. 1049. Οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ὑπέτρεσαν, ἠΰτε κίρκους Ὠκυπέτας ἀγεληδὸν ὑποτρέσσωσι πέλειαι.

[172. ΤΑΥΡΙΩΝΗ. [l. cum MS. ΤΑΥΡΟΠΟΛΑ.] ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας τιμωμένη. ἢ ἀπὸ μέρους, τῶν ποιμνίων ἐπιστάτις, ἢ ὅτι ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ ἐστὶ, καὶ ἐποχεῖται ταύροις. ἣν καὶ ταυρωπὸν ὀνομάζουσιν. ἦ ῥά σε Ταυροπόλα ὥρμησεν ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας. τοὺς πολλοὺς γὰρ τῶν μαινομένων, ἐκ σελήνης νοσεῖν ὑποτίθενται, διὰ τὸ τῶν νυκτερινῶν δεσπόζειν φαντασμάτων. SUIDAS.]

[177. Sic Hermannus. Vulgo ἤ ῥα. ἦρα autem h. l. interpretor *quod attinet ad*. Hac significatione χάριν sæpissime dicitur. Excerpta ex Diodoro Sic. de virt. et vit. T. II. p. 616. 45. ἐπεί τοί γε (sic recte Ms.) χάριν τῆς τῶν διωκόντων ὠμότητος, καὶ πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἀδύτοις ἐπιβώμιος μιαιφονηθεὶς, ἀπέσβεσεν ἂν τῷ αἵματι τὸ ἀκοιμίστῳ δεισιδαιμονίᾳ τηρούμενον πῦρ ἐξ αἰῶνος. Add. Dionys. Halic. Ant. Rom. II. c. 17. T. I. p. 271. 12. Strabo XIII. c. 2. §. 3. T. V. p. 428. Plutarchus V. Alex. c. 30. SCHAEFER.]

[178. δώρων G. Lecapenus Ἐπιμ. MSS. f. 1. b. PORSON.]

[178. Brunckius ψευσθεῖσα δώροις, εἴτ' ἐλαφηβολίαις. εἴτε et ἢ jungit etiam Longinus XI. 2. SCHAEFER.]

179. ἢ χαλκοθώραξ ἤντιν' Ἐνυάλιος. Sic optime Johnsonus. χαλκοθώραξ Ἐνυάλιος est *Mars*. Inepte Scholiasta duos diversos deos his vocibus significari putat, prava scilicet

μομφὰν ἔχων
ξυνοῦ δορὸς, ἐννυχίοις μαχαναῖς
ἐτίσατο λώβαν.
οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ, ἀντιστρ.
παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
τόσσον ἐν ποίμναις πιτνῶν·
ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
ἢ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς,

deceptus scriptura ἢ τιν, pro ἥντιν'. Enyalius quidem a Marte distingui potest, sed tum Mars proprio nomine, non epitheto communi designatur: ut apud Aristophanem in Pace, 457. Ἀρεῖ δέ—Μὴ, μή—Μηδ' Ἐνυαλίῳ γε;—Μή. Ajacem Deorum ira ad absurdum facinus incitatum fuisse Chorus suspicatur, ut apud Euripidem in Hippolyto v. 141. Trœzeniæ mulieres Phædræ morbum a Diis immissum fuisse opinantur. Confer locum, qui hujus nostri simillimus est.

[179. Sic notatum in margine Scholiorum Jenensium. Codices habent ἢ χαλκοθώραξ ἤ τιν' Ἐνυάλιος, quod mutavit Johnsonus in ἢ χ. ἥντιν' Ε. Johnsonum secutus est Brunckius. Conf. Lobeckii Addenda p. 442. SCHAEFER.]

[179. ΕΝΥΑΛΙΟΣ. πολεμικός. Σοφοκλῆς. διαστέλλει γὰρ τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνυαλίου. ὡς ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος θεοῦ. SUIDAS.]

[183. ΦΡΕΝΟΘΕΝ. Σοφοκλῆς. Οὔ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ Παῖ Τελαμῶνος ἔβας, Τόσσον ἐν ποίμναισι πιτνῶν. ἀντὶ τοῦ, οὐ γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον ἄφρων εἶ, ὡς ἄνευ αἰτίας θεῶν ἐμπεσεῖν τοῖς ποιμνίοις. ἀριστερὰ δὲ, τὰ μωρὰ ἐκάλουν οἱ παλαιοί. δεξιὰ δὲ, τὰ συνετά. Vid. vv. Ἀρίστερα. Δεξιά. SUIDAS.]

[186. ΘΕΟΣΕΠΤΟΝ. Σοφοκλῆς δὲ λέγει. ἥκοι (sic MS) γὰρ ἂν θεία νόσος. τουτέστιν, ἡ ἐκ θεοῦ κατασκήψασα εἴς τινα. περὶ τῆς μανίας Αἴαντος. SUIDAS.]

[187. ΦΑΤΙΣ. φήμη, λόγος. Σοφοκλῆς. —Ἀλλ' ἀπερύκοι Καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν, ἤγουν τὴν νόσον τοῦ Αἴαντος. καὶ αὖθις. Φθεῖσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις, εἴπερ ἀληθὴς Φοῖβος, ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' ἀΐδης. καὶ αὖθις Σοφοκλῆς. (850.) —Τὴν δ' ὅταν κλύῃ φάτιν. τὴν ῥῆσιν. SUIDAS.]

[188. ΥΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ. πειθόμενοι. ἢ ὑποβλήτως λέγοντες. ἢ ἰδιοποιησάμενοι. Σοφοκλῆς. Εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι Κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς. τουτέστιν. εἰ οὐκ ἔστιν ἀληθῆ ταῦτα, ἀλλὰ πεπλασμένα ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἢ ἄλλου τινός. SUIDAS.]

[188. Conf. Brunck. ad v. 481.]

190. ἢ τᾶς ἀσώτου. Subauditur τις. Frequens ellipsis Hemsterhusio observata ad Luciani Nigrinum, p. 63. Scholiastes duo tragici nostri versus ex Achivorum convivio profert, quos emendavimus. Perperam vulgo legitur μητρὸς πατήρ. Apud Plutarchum in libro *Quomodo juveni audienda sint poëmata*, p. 15. edit. Grotii, Sisyphus appellatur ὁ φθορεύς.

[190. ΑΣΩΤΙΑ, ἡ ἁμαρτία. ἑκάτερον ὁμοίως ἀποστρέφεσθαι τό, τε δέον μὴ ποιεῖσθαι ἀνάλωμα. καὶ τὸ μὴ δέον ποιεῖσθαι. ὡς τοῦτο μὲν ἀσωτίαν οὖσαν, εἴτε

μὴ, μή μ᾽, ἄναξ,
ἔθ᾽ ὧδ᾽ ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ᾽ ἔχων,
κακὰν φάτιν ἄρῃ.
ἀλλ᾽ ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπου μακραίωνι ἐπῳδός.
στηρίζει ποτὲ τᾷδ᾽ ἀγωνίῳ σχολᾷ,
ἄταν οὐρανίαν φλέγων·
ἐχθρῶν δ᾽ ὕβρις ὧδ᾽ ἀτάρβητα
ὁρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
πάντων καγχαζόντων γλώσσαις

μείζω, εἴτε φαυλοτέραν. ἐκεῖνο δὲ, σμικρολογίαν. καὶ ἄσωτος, ὁ ἐξώλης, ὁ σώζεσθαι μὴ ὀφείλων. Σοφοκλῆς, ἢ τῆς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς. SUIDAS.]

[190. ΣΙΣΥΦΟΣ. καὶ Σισυφιδῶν γενεᾶς, τῆς τοῦ Ὀδυσσέως. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πανούργων, καὶ κακοήθων. ἐκ γὰρ Σισύφου κατάγει τὸ γένος ὁ Ὀδυσσεύς. ὁ δὲ Σίσυφος Κορίνθου βασιλεύς. πανοῦργος ἀνήρ. περὶ οὗ φησιν Ὅμηρος. ὃ κέρδιστος γένετ᾽ ἀνδρῶν. ὅς τις ὑπὸ τοὺς ὄνυχας, καὶ τὰς ὁπλὰς τῶν ζώων ἑαυτοῦ, μονογράμματα ἔγραψεν ὀνόματα. Αὐτόλυκος δὲ κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ᾽, ὅρκῳ τε, καὶ τὰ κλεπτόμενα παρ᾽ αὐτοῦ τὴν μορφὴν ἤλλασσε. κλέψας οὖν καὶ Σισύφου θρέμματα, καὶ μεταβαλὼν, ὅμως οὐκ ἔλαθε τὸν Σίσυφον. ἐπέγνω γὰρ αὐτὰ διὰ τῶν μονογραμμάτων. ἐπὶ τούτοις δ᾽ ἐξευμενιζόμενος τὸν Σίσυφον, ἐξένισεν αὐτὸν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντίκλειαν συγκατέκλινεν αὐτῷ, καὶ ἔγκυον ἐξ αὐτοῦ γενομένην τὴν παῖδα, συνῴκισε Λαέρτῃ, διὸ, Σισυφείδης ὁ Ὀδυσσεύς. SUIDAS.]

[190. Eustath, Il. Γ. p. 384. ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς, τουτέστιν ἀσώστου. Conf. Od. Λ. 1701, 59.]

[191. ΜΗ ΜΗ ΑΝΑΞ. τὸ πλῆρες. μὴ μή μοι. Σοφοκλῆς. Μὴ μή μ᾽ ἄναξ, Κακὰν φάτην ἄρῃς. SUIDAS.]

193. κακὰν φάτιν ἄρῃ. Sic Aldus et præstantiores codices, ut etiam laudat Henr. Stephanus Thesauri tom. i. col. 208. D. Triclinius maluit ἄρῃς.

[194. Eustath. Il. Α. p. 75. Ἐκεῖνο δὲ καινότερον, ἐὰν ἡ ἀνὰ πρόθεσις ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου, λαμβάνηται ἀντὶ ῥήματος τοῦ ἀναστῆθι, ὡς τὸ ἀλλ᾽ ἀνὰ ἐξ ἑδράνων. Conf. Il. Σ. p. 1136, 57. Ι. p. 769, 24.]

[194. ΑΝΑ. ἀνάστηθι. Ὅμηρος. καὶ Σοφοκλῆς. ἀλλ᾽ ἄνα ἐξ ἑδράνων. ἀντὶ τοῦ, ἀλλ᾽ ἀνάστηθι ἐκ τῶν θρόνων. καὶ ἄνα, ἀντὶ τοῦ ἄναξ, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ξ. SUIDAS.]

[194. ΕΔΡΑΝΩΝ. θρόνων. Σοφοκλῆς. ἀλλ᾽ ἄνα ἐξ ἑδράνων ὅπου μακραίωνι στηρίζῃ σχολῇ. καὶ ἐν ἐπιγράμματι. νηῶν ἑδρανὸν ἀσταθέων ἄγκυραν, ἀντὶ τοῦ ἕδρασμα. SUIDAS.]

[194. ΜΑΚΡΑΙΩΝΙ σχολῇ. πολυχρονίῳ. βραδεῖ ἀγῶνι. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

195. στηρίζῃ. In D. στηρίζει, Attica forma, quam in futuris tantum passivis et mediis admisimus. Vide ad priorem Œdipum 336.

[196. Suidas: φλέγων, ζωπυρῶν, ἀνεγείρων.]

197. ἀτάρβητα. Apposita in quibusdam codd. varia lectio ἀτάρβητος, quæ orta e glossa videtur, ἀτρόμως, ἀφόβως. Neutrum est plurale pro adverbio.

[197. ΑΤΑΡΒΗΤΟΣ. ἄφοβος, ἄτρομος. καὶ ἀταρβήτως, ἀντὶ τοῦ ἀνειμένως παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐχθρῶν δ᾽ ὕβρις ἀταρβήτως ὁρμᾷ. SUIDAS.]

198. ὁρμᾶται. Aldus et plerique codd. ὁρμᾶτ᾽ ἐν—

[199. ΚΑΓΧΑΖΕΙ. ἀθρόως γελᾷ. Εὐνάπιος. οἱ δὲ Οὖνοι πλατὺ καγχάσαντες, ᾤχοντο. Σοφοκλῆς. πάντων καγχαζόντων γλώσσαις. τουτέστι, βλασφημούντων. SUIDAS.]

βαρυάλγητ᾽· ἐμοὶ δ᾽ ἄχος ἕστακε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
γενεᾶς χθονίων ἀπ᾽ Ἐρεχθειδᾶν,
ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, ὁ μέγας ὠμοκρατὴς
Αἴας θολερῷ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

ΧΟ. τί δ᾽ ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας
νὺξ ἥδε βάρος;
παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,
λέγ᾽, ἐπεί σε, λέχος δουριάλωτον,
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας,
ὥστ᾽ οὐκ ἂν ἀΐδρις ὑπείποις.

ΤΕ. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον;

[205. ΩΜΟΚΡΑΤΗΣ Αἴας θολερῷ Κεῖται χειμῶνι νοσήσας. Ὁ δυσπέπαντον, καὶ αἰτιώνυμον ἔχων πάθος. ἢ ὁ ὠμὸς, καὶ καρτερικός. ἢ ὁ ὑπὸ ὠμότητος κεκρατημένος. ἢ ὁ γενναῖος. ὁ καὶ τῶν ὤμων κρατεῖν δυνάμενος. Σοφοκλῆς. (v. 548.) Ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καρπῶν. οἳ ὅτε εἰσὶν ὠμοὶ, καὶ σκληρότεροί εἰσι, καὶ ἰταμοί. SUIDAS.]

210. Τελλεύταντος. Sic recte membr. et E. Vulgo Τελεύταντος metro ruente.

[210. παῖ τ. Φ. σὺ Τελεύταντος Porson. ad Euripid. Hec. 123.]

211. δουριάλωτον. Sic ad metri rationem scriptum oportuit. Perperam in libris δοριάλωτον. Infra, 894. δουρίληπτος.

[211. ΔΟΡΙΑΛΩΤΟΝ. αἰχμάλωτον. SUIDAS.]

212. ἀνέχει. gl. τιμᾷ. Sic apud Euripidem in Hecuba, 119. Τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων Λέκτρ᾽ Ἀγαμέμνων. et in forma media Alcest. 311. Τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων.

[212. ΑΝΕΧΕΙ. ἀνυψοῖ. τιμᾷ. Σοφοκλῆς. Ἐπεί σε, λέχος δοριάλωτον, Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας. ἀντὶ τοῦ ἐπεί σε τιμᾷ ὁ Αἴας δοριάλωτον, στέρξας τὸ λέχος σου. ἢ οὕτως. ἀλλ᾽ ἐπεί σε ἀνέχει ὁ Αἴας δοριάλωτον λέχος σου στέρξας. πρὸς Τέκμησσαν δὲ ὁ λόγος γυναῖκα Αἴαντος αἰχμάλωτον. SUIDAS.]

213. ὑπείποις. gl. εἴποις. Scilicet vacat hîc præpositio, quæ vim suam exserit in Comici Pluto, 997. ὑπειπούσης θ᾽ ὅτι εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι.

[214. ΑΡΡΗΤΟΝ. τὸ βλαβερόν. ἄῤῥητον δὲ λόγον, κακόφημον, μὴ ῥηθῆναι ὀφείλοντα. Σοφοκλῆς, πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον; SUIDAS.]

[214. Eustath. Il. O. p. 728, 53. Τὸ δὲ οἶνον οἰνίζοντο, οὗ λόγος ἦν πρὸ βραχέων, Ἀττικῶς εἴρηται, καθὰ καὶ τὸ δαῖτα δαινυμένους, καὶ λέγω λόγον ἄῤῥητόν παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὰ ὅμοια. ἔθος γὰρ εἶναι Ἀττικοῖς πέφανται συνεκλαλεῖν ποτε τῷ ῥήματι περιττῶς καὶ τὸ κεῖθεν ὄνομα. Conf. Od. Γ. p. 1461, 31.]

θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει.
μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἧμιν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ,
κείνου χρηστήρια τἀνδρός.

ΧΟ. οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς — στροφή.
αἴθοπος ἀγγελίαν
ἄτλατον, οὐδὲ φευκτὰν,
τῶν μεγάλων Δαναῶν
ὑποκληζομέναν,
τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
οἴ μοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον.
περίφαντος ἀνὴρ
θανεῖται, παραπλήκτῳ
χερὶ συγκατακτὰς

215. πάθος. Sic Aldus et præstantiores codd. Triclinius, nescio quo prolubio, βάρος invexit.

[217. ΑΠΕΛΩΒΗΘΗ. ἐφύβρισται. εἴργασται. ἢ οὕτως. ἐνυβρίσθη, καὶ λωβητὸς γέγονε. Σοφοκλῆς. μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη. SUIDAS.]

[217. ἀπελωβήθη. Præpositionem abundare docet Eustath. Il. N. p. 923, 2.]

[219. ΧΕΙΡΟΔΑΙΚΤΑ θύματα. τὰ ὑπὸ τῶν χειρῶν δαϊχθέντα. SUIDAS.]

[220. ΧΡΗΣΤΗΡΙΑ. τολμήματα. πράξεις. Σοφοκλῆς. κείνου χρηστήρια τἀνδρός. ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια λέγει. παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. SUIDAS.]

222. αἴθοπος. Sic membr. E. T. metro adstipulante. Perperam Aldus αἴθωνος

[222. ΑΙΘΟΠΟΣ. διαπύρου. θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις. ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ἐπὶ τοῦ παρακεκινηκότος ἐχρήσατο. οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτάν. SUIDAS.]

225. ὑποκληζομέναν. Sic conjunctim scriptum in membr. et plerisque aliis codd. In D. divisim ὕπο κληϊζομέναν. Præstat prior ratio. Verba composita casus adsciscunt, quos regunt præpositiones, quicum composita sunt. Æschylus Prom. 66. σῶν ὑπερστένω πόνων. Euripid. Hippol. 261. ὡς κἀγὼ τῆσδ' ὑπεραλγῶ. Med. 105. δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς. Hec. 208. λαιμοτόμητόν τ' Ἀΐδα γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον. Comicus Thesm. 186. ἐὰν γὰρ ὑπεραποκρίνῃ μου σαφῶς, σώσεις ἐμέ.

[225. ΥΠΟΚΛΗΙΖΟΜΕΝΗΝ. πεφημισμένην. SUIDAS.]

[227. ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ. τὸ ἀποβησόμενον. Σοφοκλῆς. Ὤμοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. Περίφαντος ἀνὴρ Θανεῖται. SUIDAS.]

[228. περίφαντος citat Eustath. Il. N. p. 927, 5.]

[229, 230. Rectius, quam Brunckius, interpunxi. SCHAEFER.]

[229. ΠΑΡΑΠΛΗΓΑΣ. πέτρας παραλίας. πλησσομένας ὑπὸ τῆς θαλάσσης. καὶ παραπλήκτῳ, τῇ μανικῇ. Σοφοκλῆς. —Παραπλήκτῳ Χερὶ συγκατακτάς. SUIDAS.]

κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ,
καὶ βοτῆρας ἱππονώμας.

TE. ὤ μοι· κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν·
ὧν τὰ μὲν εἴσω σφάζ' ἐπὶ γαίας,
τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ.
δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν,
τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
ῥιπτεῖ θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
κίονι δήσας,
μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν,
παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ,
κακὰ δεννάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων,
κοὐδεὶς ἀνδρῶν, ἐδίδαξεν.

XO. ὥρα τιν' ἤδη κάρα κα- ἀντιστρ.
λύμμασι κρυψάμενον,
ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
ἢ θοὸν εἰρεσίας

[232. ἱππονώμας. Vulgo ἱππονόμους. Vide infr. ad 256.]

233. ὤ μοι· κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν. Sic optime Aldus cum præstantioribus codd. Absonum est in Triclinii recensione ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν. Quo magis solutis pedibus incedit versus anapæsticus, eo concinnior est. Maxime vero dipodiæ per cæsuram non miscentur, nisi cum insigni venustatis detrimento.

235. ὧν τὰ μὲν εἴσω—τὰ δὲ—Aldus et veteres codd. perperam ὧν τὴν μὲν ἔσω—τὰς δὲ—

[243. Eustath. Il. H. p. 668, 45. ex Herodot. IX. 107. γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι δέννος μέγιστός ἐστι· δέννον δὲ λέγει τὴν ὕβριν, ἐξ οὗ τὸ δεννάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ.

[243. ΔΕΝΝΑΖΩΝ. βλασφημῶν. κακὰ δεννάζων ῥήματα. SUIDAS.]

245. τινὰ indefinitum hîc tantumdem valet ac με, ut quum Mnesilochus apud Comicum in Thesmoph. 603. ait: ποῖ τις τρέψεται; id est ποῖ τρέψομαι. Eodem redit Scholiastæ et Eustathii explicatio, cujus hæc verba sunt ad Il. B. p. 237. Ὅτι δὲ τὸ τινὰ καὶ ὅλως τὸ τις ἔστιν ὅτε τῇ κατ' αὐτὸ ἀοριστίᾳ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἕκαστος, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Ὥρα τιν' ἤδη ΚΡΑΤΑ καλύμματι κρυψάμενον, καὶ ἑξῆς. δηλοῖ γὰρ ὡς καιρός ἐστιν ἕκαστον τῶν Σαλαμινίων λαθόντα φυγεῖν. Idem ad Odyss. p. 1464. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τις πολλάκις οὐχ ἕνα δηλοῖ ἁπλῶς, ἀλλὰ πάντας, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ εἷς ἕκαστος. οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς, οἱ Σαλαμίνιοι, ὡς νῦν καιρός τινι ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι. ἤγουν ἄρτι καιρὸς ἡμῖν φυγεῖν λάθρα. [vid. Il. P. p. 1100, 27.] Ut apud Eustathium, sic in membr. aliisque codd. quibusdam et Aldina editione κρᾶτα legitur, non κάρα, quod tamen, ut metro magis congruum, præferri debet.

248. θοὸν εἰρεσίας ζυγόν. Eustathius p. 828. θοὸς ζυγὸς εἰρεσίας παρὰ Σοφο-

ζυγὸν ἑζόμενον,
ποντοπόρῳ ναῒ μεθεῖναι.
τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς
δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι
καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι
λιθόλευστον ἄρη
ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυ-
πείς, τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει.

ΤΕ. οὐκ ἔτι. λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς
ᾄξας ὀξὺς νότος ὥς, λήγει.
καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.
τὸ γὰρ εἰσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,
μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

ΧΟ. ἀλλ' εἰ πέπαυται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ.
φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.

κλεῖ, ὁ μὴ αὐτὸς ὢν ταχὺς, ἀλλ' αἴτιος τοῦ ἐπιταχύνεσθαι νῆα κωπηλάταις. [Conf. Il. H. p. 678, 28. Π. p. 1041, 29.] Sive hypallage est nominis adjectivi pro adverbio θοῶς, qualis observata fuit in Antig. 974.

[251. ΕΡΕΣΣΟΥΣΙΝ. εὐτόνως κινοῦσιν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. ἢ ἐλαύνουσι. κινοῦσι. Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλάς. Suidas.]

254. ἄρη. Sic membr. cum duobus aliis. Ceteri, ut Aldus, ἄρην.

[256. ΑΙΣΑ. ἡ μοῖρα. ἐν Ἐπιγράμματι. οὐ φθονέω, τὴν σὴν ἤθελον αἶσαν ἔχειν. καὶ αἶσα, ἡ μανία. τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει. τουτέστι, μανία. Conf. etiam v. Ἄπλαστος ubi ἤδη—μανία desunt in 2 MSS. Suidas.]

[256. ἔχει. Lege ex Ald. τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει, quod mutavit Triclinius ob v. 232. ubi scribendum ἱππονώμας. Vide Aristoph. Nub. 571. Euripid. Hippol. 1410. Porson.]

257. ἄτερ στεροπᾶς. Sententia est perspicua: λήγει τῆς μανίας, ὡς νότος ὀξὺς, id est ὀξέως λήγει, ὅστις ἦξεν ἄτερ λαμπρᾶς στεροπᾶς. Non video cur tantopere Heathius probarit popularis sui conjecturam ἅτ' ἐκ στεροπᾶς, quæ sensum prorsus pessum dat.

[257. ΣΤΕΡΟΠΗ. ἀστραπή. λαμπηδών. —Λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς Ἀΐξας ὀξὺς νότος ὥς, λήγει, Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει. ἀντὶ τοῦ οὐ κατέχει αὐτὸν ἡ μανία. ἀλλὰ λήγει ὡς ὀξὺς νότος. τουτέστι, ταχέως. Suidas.]

259. φρόνιμος. Aldus et codd. nonnulli φρόνιμον. Similem sententiam ex Euripidis Antiopa servavit Stobæus Floril. Grotii, p. 417. Φρονῶ δ' ἃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν. Τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ Νοσοῦντα. κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία Confer eundem Bacchis, 1249. et Hippol. 248.

[260—262. Citat Eustathius, Od. A. p. 1422, 60. et Suidas in τὸ γάρ.]

[262. ΥΠΟΤΕΙΝΕΙ. Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, Μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει. οἷον μηδενὸς ἄλλου συμπράξαντος, καὶ μετασχόντος. ἡ γὰρ κοινωνία τῶν ἁμαρτημάτων, φέρει παραμυθίαν. Suidas.]

[264. Ἐκ τοῦ πρὸ ὁδοῦ συνετέθη ὁ

ΤΕ. πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις,
φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν.
ΤΕ. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.
ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ', ὅπως λέγεις.
ΤΕ. ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνών·
νῦν δ', ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ,
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος.
ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά;
ΧΟ. ξύμφημι δή σοι καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγή τις ἥκῃ, (πῶς γάρ;) εἰ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται;
ΤΕ. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.
ΧΟ. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
ΤΕ. ἅπαν μαθήσει τοὔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕσπεροι

φροῦδος, οἷον, φρούδου γ. ἢ. τ. κ. μ. λ. Eustath. Il. Δ. p. 487. v. et Suid. in φροῦδα.]

[271—277. Citat Suidas in ἐξαπλῶν]

[278. ΔΕΔΟΙΚΑ. φοβοῦμαι. δέδοικα μὴ ἐκ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ. πῶς γὰρ εἰ πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον, ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ οὐ θεῖόν τι εἴη τὸ κατὰ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένος τοῦ κακοῦ, μᾶλλον ἐν ἀνίᾳ διάγει; ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρὴ ὅτι κάκιον νῦν ἐκεῖνος ἔχει. Suidas.]

[279. ἥκῃ. Vulgo ἥκοι, *metuo, ne venerit*. Recte haberet, ἔφη δεδοικέναι, μὴ—ἥκοι. Præterea interpunctionem mutavi. πῶς γάρ; pro πῶς γὰρ οὔ; *quidni enim?* ut paullo ante ἆρ' pro ἆρ' οὔ. [Meletem. Crit. p. 89.**] vellem intactum reliquissem Œdip. Col. v. 316. Bis enim ibi simplex ἆρα ponitur, negansque particula jungenda verbo substantivo.] Sic πῶς γάρ; intelligam in Æschyli Eumen. v. 604. ed. Sch. prior. quem locum nunc aliter ediderunt. Item in Luciani Timone T. I. p. 103. ubi non ausim accedere magno Interpreti, etiam Gorgiæ locum sine causa idonea, opinor, solicitanti. Schaefer.]

282. προσέπτετο. Aldus et codd. προσέπτατο, adstipulante etiam Eustathio, cujus locum proferam infra ad v. 693. ἐπτάμην non magis Atticis usitatum quam εὑράμην, ἠράμην.

[282. προσέπτατο. Brunckius contra libros προσέπτετο. V. Porsonus ad Euripid. Med. v. 1. Schaefer.]

[285. ἄκρας νυκτὸς, *prima nocte*. Nicander Ther. v. 759—761. Φρά-

λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβὼν
ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς.
κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω· Τί χρῆμα δρᾷς,
Αἴας; τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς, ἐφορμᾷς πεῖραν, οὔτε του κλύων
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός.—
ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα·
ΓΥΝΑΙ, ΓΥΝΑΙΞΙ ΚΟΣΜΟΝ Η ΣΙΓΗ ΦΕΡΕΙ.
κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ'· ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.
καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω φράζειν πάθας·
ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὔκερών τ' ἄγραν.
καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε· τοὺς δ' ἄνω τρέπων

ζεο δ' Αἰγύπτοιο τά τε τρέφει οὐλοὸς αἶα κνώδαλα, φαλαίνῃ ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους ἀκρόνυχος δειπνηστὸς ἀπήλασε παιφάσσουσαν. Scholiastes ad h. l. ἀκρόνυχος δὲ ἤγουν ἑσπερινός. Obiter Lexicis adde ἀκρονυχία, quam vocem habent Suidas T. I. p. 94. et Scholiastes Philostrati (Boissonad. ad Philostr. Her. p. 549.) SCHAEFER.]

[285. ΑΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον. κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ἦθον. ὅτε οὐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἑσπέριοι. ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. καιρὸς γὰρ ἐπιβουλῆς καὶ ἐπιθέσεως τότε. SUIDAS.]

[286. ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ. οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι. Ἡνίχ' ἕσπεροι Λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ἦθον. SUIDAS.]

[288—294. Citat Suidas v. χρήματ' ἀνήρ. ubi v. 289. Αἴαν—οὐδ' et 290. ἀφορμᾷς.]

289. Αἴας, ut supra, 89. Perperam in membr. Αἶαν.

290. ἐφορμᾷς. Id est τί ὁρμᾷς ἐπὶ τήνδε πεῖραν; Aldus et membr. ἀφορμᾷς, quod in D. etiam alteri superscriptum, apposita glossa, ἐξορμᾷς. At istam expositionem scholion in margine damnat: ἀναχωρεῖς μᾶλλον. τὸ γὰρ ἐξορμῶ ἐπὶ ἑτέρου λέγεται, οἷον ἐξορμῶ τὸν δεῖνα.

[290. ΠΕΙΡΑΝ. πορείαν. ὁδόν. οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς ἀφορμᾷς πεῖραν. SUIDAS.]

[290. ΟΥΤΕ ΤΟΥ. ὥσπερ παρὰ Αἰολεῦσι, τὸ ὅ τινα κοινόν ἐστι κατὰ γένος, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ οὔτέ του κοινῶς λέγεται. —Οὔτε του κλύων Σάλπιγγος.— Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[292—294. Citat Suidas v. ad Œd. Tyr. v. 750.]

[293. Citat Eustathius Il. Γ. p. 395, 5. ab im. Od. Α. p. 1422, 62. 1423, 28. Δ. p. 1691, 1. 3.]

293. Plautus Rudente, iv. 4. 70. *Tacita bona 'st mulier semper, quam loquens.*

295. πάθας. Sic Aldus et probatissimi codd. Triclinio placuit τυχάς.

[295. ΠΑΘΑΣ. θηλυκῶς. Σοφοκλῆς. καὶ τὰς μὲν ἔνδον οὐκ ἔχω φράζειν πάθας. SUIDAS.]

[295. φράζειν dedi, probatum etiam Porsono Append. ad Toupii Emendat. p. 463. Vulgo λέγειν. Hesychius: Φράζει.—λέγει. SCHAEFER.]

[297. ΚΥΝΑΣΒΟΤΗΡΑΣ. Ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον, τοὺς ποιμενικοὺς κύνας· οὐ γὰρ ἀναιρεῖ κατὰ τὴν σκήνην ἄνθρωπον, ἀλλ' ἔξω τινὰς ἀναιρεῖ. SUIDAS.]

[298. Eustath. Il. Α. p. 134. αὐερύειν ἐν συνθέσει κατὰ ὑφὲν, τουτέστιν

ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε· τοὺς δὲ δεσμίους
ᾐκίζεθ', ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πιτνῶν.
τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν, σκιᾷ τινὶ
λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, ξυντιθεὶς γέλων πολὺν,
ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών·
κἄπειτ' ἐπάξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν,
ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται.
καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος,
παίσας κάρα 'θώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου,
κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί.
καὶ τὸν μὲν ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον·
ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
εἰ μὴ φανείη πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,

ὀπίσω ἕλκειν καὶ ἀναφέρειν, ἐν τῷ ἀνακλᾶν. ὃ δὴ ἑρμηνεύειν δοκεῖ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ ἄνω τρέπων ἔσφαζεν.]

[298. ΗΥΧΕΝΙΖΕΝ. τὸν τράχηλον ἀπέκοπτεν. ἐλαιμοτόμει. ὅπερ Ὅμηρος αὐερύειν φησί. SUIDAS.]

301. ὑπάξας. Sic optime membr. et duo alii codd. Aldus ἐπαΐξας, quod temere huc retractum e quarto subsequente versu.

[302. Eustath. Il. Η. p. 679, 61. οὐ μόνον ἐπὶ φυτῶν τὸ ἀνασπᾶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλαζονείας, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, λόγους ἀνέσπα, ᾧ ὅμοιον καὶ τὸ, ὀφρῦς ἀνασπᾶν.]

[308. ΘΩΥΣΣΟΝΤΕΣ. θώϋξεν, ἀνεβόησε. Σοφοκλῆς. καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος, παίσας κάρα θώϋξεν. ἐκάλεσεν. ἐβόησεν. SUIDAS.]

[308. ΕΡΕΙΠΙΟΙΣ. ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐῤῥιφθεὶς, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς πτώμασι τῶν νεκρῶν καταπεσὼν ἐῤῥιμμένος. πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα, ἐρείπια καλοῦνται. καὶ αἱ ῥιπαὶ ἐντεῦθεν. οἱ δὲ ἐρεισθεὶς γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπερεισάμενος. SUIDAS.]

[309. Eustath. Od. Α. p. 1383, 8. Ἀρνύμενος—ἀπὸ μέρους εἴληπται τῶν πάλαί ποτε μεσιτευόντων ζώων ἐν τοῖς συναλλάγμασι, τουτέστιν ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, ἑνὸς εἴδους τῶν τετραπόδων, ἀφ' ὧν καὶ Σοφοκλῆς ἄρνειον φόνον λέγει τὸν τῆς λείας ἁπάσης τῆς συμμίκτου.]

[310. ΑΠΡΙΞ. ὅλῃ δυνάμει. ἰσχυρῶς. ἀσφαλῶς. Ἀπρὶξ προσπεφυκότως, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν. SUIDAS.]

313. φανείην. Sic optime scriptum in E. quod vel absque eo quivis reponere debuit. Nam quod vulgo legitur φανείην, manifesto mendosum est. φανείην aoristus est optativi passivi: φανοίην aoristus optativi activi, pro φάνοιμι, forma Attica in inflexis solemni, in barytonis etiam non sine exemplo. Sic enim Noster in Œdipo priore, 840. ἐκπεφευγοίην adhibet pro ἐκπεφεύγοιμι. De hoc metaplasmo vide Eustathium ad Il. Α. p. 58. Contrario errore in Luciani Prometheo, p. 35. φανοίην legebatur pro φανείην, quod restituit Hemsterhusius. In D. scriptum φανείη cum duplici glossa: δειχθείη, δείξαιμι. Posterior ad nostram lectionem refertur. [φανείη veram esse lectionem ostendit Porsonus ad Hecub. 848.]

καὐνήρετ', ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.
κἀγὼ, φίλοι, δείσασα, τοὐξειργασμένον
ἔλεξα πᾶν, ὅσονπερ ἐξηπιστάμην.
ὁ δ' εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
ἃς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν·
ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
ὑπεστέναζε, ταῦρος ὣς, βρυχώμενος.
νῦν δ' ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ
ἄσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών.
καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν.
τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κὠδύρεται.
ἀλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην,
ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις.

ΧΟ. Τέκμησσα, δεινὰ, παῖ Τελεύταντος, λέγεις
ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

ΑΙ. ἰώ μοί μοι.

ΤΕ. τάχ', ὡς ἔοικε, μᾶλλον. ἢ οὐκ ἠκούσατε
Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν;

ΑΙ. ἰώ μοί μοι.

ΧΟ. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι

[314. ΚΥΡΟΙ. καὐνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ. τὸ κυρῶ περισπωμένως ἡ συνήθεια καὶ Ἀττικοὶ βαρύνουσιν αὐτό. ἐν δὲ τοῖς εὐκτικοῖς βαρύνουσι Ἀττικοὶ μετὰ ἐκτάσεως τοῦ υ. κύροι λέγοντες, ἀντὶ τοῦ κυροίη. κεῖται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κυρεῖ ὁριστικοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ. SUIDAS.]

[316. Citat Eustath. Il. Γ. p. 415. cf. infra 760.]

322. βρυχώμενος. Sic Aldus et codd. omnes veteres, ut laudat Eustathius ad Il. Σ. p. 1145. In solo D. huic suprascriptum μυκώμενος, quod Triclinius prætulit.

324. ἄσιτος ὡνήρ. Perperam in libris ἀνήρ.

330. νικῶνται λόγοις. Sic recte apud Stobæum legitur Floril. Grotii, p. 496. Tragici exemplarium quæ exstant inepta lectio est νικῶνται φίλοι.

332. διαπεφοιβάσθαι. E Scholiastæ expositione colligit Valckenarius lectitatum olim fuisse διαπεφοιτάσθαι. Vide Animadv. ad Ammonium, p. 149.

[334. ἢ οὐκ. Brunckius ἦ οὐκ. SCHAEFER.]

337. ὡνήρ. Perperam in libris ἀνὴρ, quem errorem correximus etiam septimo abhinc versu.

νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.
ΑΙ. ἰὼ παῖ, παῖ.
ΤΕ. ὤ μοι τάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.
ΑΙ. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
λεηλατήσει χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.
ΧΟ. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε.
τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.
ΤΕ. ἰδού, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.
ΑΙ. ἰὼ φίλοι ναυβάται, στροφὴ α'.
μόνοι ἐμῶν φίλων, μόνοι τ'
ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ,
ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα
φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.
ΧΟ. οἴ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοὔργον, ὡς ἀφροντίστως ἔχει.
ΑΙ. ἰὼ γένος ναΐας ἀντιστρ. α'.
ἀρωγὸν τέχνας, ἁλίαν
ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν,
σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορκα
ποιμένων ἐπαρκέσοντ'·
ἀλλά με συνδάϊξον.
ΧΟ. εὔφημα φώνει. μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

[342. Eustath. Il. Δ. p. 501. τὸν εἰσαεὶ λ. χρόνον, ἤγουν ἕως οὗ ζῇ. Conf. ad Il. Ψ. p. 1313, 17.]

[342. Pro ἢ Brunckius iterum ἦ. SCHAEFER.]

346. Scholion emendavimus, ubi perperam legebatur ἐνταῦθα ἐγκύκλωμά τι γίγνεται. Vide quæ notavimus ad Comici Thesmoph. 96.

[349. τ' abesse malim. SCHAEFER.]

[350. ΟΡΘΩι ΝΟΜΩι τῷ τῆς ἀγάπης. ἐμῶν φίλων μόνοι ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ. ἰὼ φίλοι ναυάται. SUIDAS.]

[353. ΑΜΦΙΔΡΟΜΟΝ. ἑλικοειδές. ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται, ἑλικοειδὲς ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς. SUIDAS.]

[360. ΠΟΙΜΕΝΩΝ. κηδεμόνων. ἐπεὶ καὶ ποιμαίνειν, τὸ φροντίζειν. SUIDAS.]

[361. ΣΥΝΔΑΙΞΟΝ. σφάξον σὺν τοῖς θρέμμασι. SUIDAS.]

[363. ΠΗΜΑ vide ad Œdip. Tyr. 379.]

[363. Eustath. Od. Ξ. p. 1761, 1. Δύης δὲ πῆμα φησὶν ἐν τῷ, ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην. ὅπερ ὅμοιόν

ΑΙ. ὁρᾷς τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον — στροφὴ β΄.
τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις,
ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
οἴ μοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.
ΤΕ. μὴ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὔδα τάδε.
ΑΙ. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα;
αἶ αἶ αἶ αἶ.
ΧΟ. ὦ πρὸς θεῶν, ὕπεικε καὶ φρόνησον εὖ.
ΑΙ. ὢ δύσμορος, ὃς χερσὶ μὲν — στροφὴ γ΄.
μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας,
ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ
κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις,
ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα.
ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν.
ΑΙ. ἰὼ πάνθ' ὁρῶν, ἁπάντων ἀεὶ — ἀντιστρ. β΄.
κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου,

πως ἐστὶ τῷ, πῆμα ἄτης· ὡς Σοφοκλῆς· μὴ κακὸν κακῷ τιθεὶς (sic)—τίθει. Conf. Od. Γ. p. 1461, 63.]

[366. ΑΦΟΒΟΣΠΛΑΓΧΝΟΣ. ὁ τολμηρός. καὶ ἀφόβοις, τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι. τουτέστι τοῖς προβάτοις. Τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις Ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας; Suidas.]

[369. ΑΨΟΡΡΟΣ. ὀπισθόρμητος. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; Αἴας λέγει πρὸς Τέκμησσαν, τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα. Suidas.]

372. χερσὶ μὲν—Sic Aldus et præstantissimi codd. Gl. ὄντας, id est ἐν χερσὶν ὄντας τοὺς ἀλάστορας μεθῆκα. Ex Triclinii interpolatione legitur ὃς χεροῖν μεθῆκα.

375. Scholiastam carpit Heathius κλυτὰ censentem αἰπόλια appellari διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ φωνάς. Quam explicationem quia ipse non probat, nec aliam hujus appellationis meliorem afferri posse opinatur, scribi debuisse existimat κλύτοις pro ἐκλύτοις. Homerum percunctetur, cur Cyclopis oves κλυτὰ μῆλα appellarit, Odyss. i. 308. Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα.

376. ἔδευσα. gl. ἔχεα.

[376. Eustath. Il. Η. p. 683, 45. κελαινὸν αἷμα, ὃ ἐρεμνὸν ἡ τραγῳδία φησί.]

[377. ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝ ΑΛΓΟΙΗΣ ἐπ' ἐξειργασμένοις· ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τετελεσμένοις, καὶ ἴασιν οὐκ ἔχουσιν. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν. ἀντὶ τοῦ, ὅπως μὴ οὕτω σχοίη κατὰ τὸ τοῦ Σιμωνίδου. τὸ γὰρ γεγενημένον, οὐκέτ' ἄῤῥεκτον ἔσται. Suidas.]

379. πάνθ' ὁρῶν. Eustathius p. 415. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ πάντ' ἐφορᾷν, διαφέρειν δοκεῖ ποτε τοῦ πάντα ὁρᾷν. ἥλιος μὲν γὰρ ἀψόγως πάντ' ἐφορᾷ· ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ Ὀδυσσεὺς, ὡς πάντων ἀεὶ κακῶν ὄργανον, ἐπιψόγως πάνθ' ὁρᾷν λέγεται. καὶ εἴη ἂν οὕτως ἀλάστωρ, ἐπείπερ οὐκ ἄν τι διαλάθοι τὸν οὕτω περιέργως πάνθ' ὁρῶντα. In plerisque libris sequitur ἁπάντων τ' ἀεί. Longe melius unus e nostris copulam omittit.

κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.
ΧΟ. ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται.
ΑΙ. ἴδοιμι δή νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. μηδὲν μέγ' εἴπῃς. οὐχ ὁρᾷς, ἵν' εἶ κακοῦ;
ΑΙ. ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ, ἀντιστρ. γ'.
πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον,
ἐχθρὸν ἄλημα, τούς τε δισ-
σάρχας ὀλέσσας βασιλεῖς,
τέλος θάνοιμι καὐτός.
ΤΕ. ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν
εὔχου. τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σοῦ τεθνηκότος;
ΑΙ. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, στροφὴ δ'.
ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοὶ,

[381. ΚΑΚΟΠΙΝΕΣΤΑΤΟΝ. τὸ πῖνος ποτὲ μὲν, ἐπὶ τῆς ἰδέας. ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἤθους λαμβάνεται. ἐνταῦθα δὲ τὸν κακοήθη σημαίνει, ἀντὶ τοῦ κολάκευμα. τρίμμα. κακοπινέστατον. ῥυπαρόν. πινῶδες γὰρ, ἀδόκιμον τῇ γνώμῃ, καὶ οὐ καθαρόν. ἄλλοτε ἄλλα νοῶν. SUIDAS.]

[381. ΑΛΗΜΑ. παραλογιστικὸν πανούργημα, ἢ ἐπίτριμμα. πῶς ἂν τὸν αἱμυλότατον ἐχθρὸν ἄλημα στρατοῦ, τούς τε δισσάρχας βασιλεῖς ὀλέσας τέλος θάνοιμι καὐτός. ὦ τέκνον Λαερτίου κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ. ἦπου πολὺν γέλων ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. ἀντὶ τοῦ, πανοῦργε, καὶ περίεργε. κακοπινέστατον δὲ, κακόηθες. SUIDAS.]

[381. Eustath. Il. A. p. 108. ἄλημα, ἤγουν πλάνημα. Conf. Il. B. p. 352. et Od. B. p. 1441, 29. ubi de forma v. κακοπινέστατος et similium agitur.]

381. ἄλημα hîc et paulo infra positum pro ἀλήτης, res pro persona. Vide ad Antig. 756.

[383. ΞΥΝ ΤΩι ΘΕΩι πᾶς καὶ γελᾷ, κὠδύρεται. ἀντὶ τοῦ, θεοῦ βουλομένου, καὶ τὰ κακὰ μεθίσταται εἰς τέρψιν. SUIDAS.]

[384. ΑΤΩΜΕΝΟΣ. ἄτης πεπληρωμένος. Ἴδοιμι δή νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος. Σοφοκλῆς. SUIDAS. ubi δὴ et καίπερ om. ed. Med. et 2 MSS. ἴδοι μιν ὧδ' ἀτώμενος.]

388. πῶς ἂν, *utinam*, qua significatione his particulis utuntur sæpissime Tragici. Vide Marklandum ad Supplices 796. Hoc nisi ignorasset Heathii popularis, in mentem ei non venisset legi debere ὡς ἄν.

390. βασιλεῖς. Sic bene Aldus et codd. omnes antiqui, quod Gregorii in libello de Dialectis canonem confirmat. Triclinius dedit βασιλῆς. Vide Lexicon in ΗΣ.

[394. ΙΩ ΣΚΟΤΟΣ ἐμὸν φάος. ἔρεβος ὦ φαεινότατον ἐμοί. ἕλεσθέ μ' ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα ἕλεσθέ μ', οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὐθ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τίν' εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων. τουτέστιν, οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων γένος ὁρᾶν ἄξιός εἰμι εἰς ὠφέλειαν. ἄξιον τοίνυν ἐξιέναι τοῦ βίου. ἢ οὕτως. εἰς ὠφέλειαν οὐκ εἰσί μοι, οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε θεοὶ, τί οὖν ζῶ; ὡς ἂν εἴ τις θάνατον σωτηρίαν νομίσειεν. SUIDAS.]

[395. ΩΣ Γ' ΕΜΟΙ κριτῇ. ἀντὶ τοῦ ὡς ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ. Σοφοκλῆς. ἔρεβος

ἕλεσθέ μ', ἕλεσθ' οἰκήτορα,
ἕλεσθέ μ'. οὔτε γὰρ θεῶν
γένος, οὔθ' ἁμερίων
ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς
ὄνασιν ἀνθρώπων.
ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς
ὀλέθριον αἰκίζει.
ποῖ τις οὖν φύγῃ;
ποῖ μολὼν μενῶ;
εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι,
τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας,
μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα,
πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με
χειρὶ φονεύοι.

ΤΕ. ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον
φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν;

ΑΙ. ἰὼ πόροι ἁλίῤῥοθοι, ἀντιστρ. δ'.
πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
πολύν με, πολὺν, δαρόν τε δὴ

φαεννότατον ὡς ἐμοί. παρέλκει τὸ ὡς ἐμοὶ κριτῇ. Suidas.]

396. ἕλεσθέ με, ἕλεσθ' οἰκήτορα. Sic emendate in D. Perperam Aldus et alii codd. pronomen geminant contra metricam rationem.

[402. ὀλέθριον αἰκίζει. V. Lobeck. p. 299. 353. et quæ nuper notavi ad Theocrit. p. 215. Homerus Il. XIV. v. 6. s. εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ— θερμήνῃ. Schaefer.]

[402. ΟΛΕΘΡΙΟΝ. μέχρι θανάτου. Σοφοκλῆς. ὀλέθριον αἰκίζει. Suidas.]

403. ποῖ τις οὖν φύγῃ. Sic Aldus et veteres codd. Solœce Triclinius φύγοι. Vide quæ notavimus ad Comici Plutum 438.

406. τοῖσδε. gl. τοῖς βοσκήμασι.

[408. ΔΙΠΑΛΤΟΣ. ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. οἷον περιδεξίοις. παντὶ σθένει. Σοφοκλῆς. πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι. ἢ οὕτως. ὁ στρατός με φονεύοι λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια. Suidas.]

[408. Eustath. Il. H. p. 674, 13. παλτὸν εἶδός τι ὅπλου, ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς.]

412. ἰώ. Omissa hæc vocula in veteribus codd. et in Aldina.

[412. ΠΟΡΟΣ. — καὶ πόροι ἁλίῤῥοθοι παρὰ Σοφοκλεῖ. ἤγουν ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες. πόρος δὲ κυρίως, ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται. Suidas.]

[413. ΝΕΜΟΣ ἐπάκτιον. τὸ ἄλσος. τὸ ὄρος τὸ παράλιον. Σοφοκλῆς. Πάραλά τ' ἄντρα, Καὶ νέμος ἐπάκτιον. Suidas.]

414. πολύν με, πολύν. Sic dispositis vocibus metra examussim congruunt. Perverse Aldus et veteres codices πολὺν, πολύν με—

[414. Eustath. Il. B. p. 250. Δηρὸν ἐπιῤῥηματικόν ἐστι κἀνταῦθα δι' ἔλλειψιν τοῦ, χρόνον, τὸ δ' ἐντελὲς παρ' Εὐ-

κατεῖχετ᾽ ἀμφὶ Τροίαν
χρόνον· ἀλλ᾽ οὐκ ἔτι μ᾽, οὐκ
ἔτ᾽ ἀμπνοὰς ἔχοντα. τοῦ-
τό τις φρονῶν ἴστω.
ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ
εὔφρονες Ἀργείοις,
οὐκ ἔτ᾽ ἄνδρα μὴ
τόνδ᾽ ἴδητ᾽, ἔπος
ἐξερέω μέγ᾽, οἷον οὔ
τινα Τροία στρατοῦ
δέρχθη χθονὸς μολόντ᾽ ἀπὸ
Ἑλλανίδος· τανῦν δ᾽ ἄτιμος
ὧδε πρόκειμαι.

ΧΟ. οὔ τοι σ᾽ ἀπείργειν, οὐθ᾽ ὅπως ἐῶ λέγειν
ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.

ΑΙ. αἶ αἶ· τίς ἄν ποτ᾽ ᾤεθ᾽ ὧδ᾽ ἐπώνυμον

ριπίδῃ ἐν τῷ Δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον Πλαγχθείς· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ πολὺν πολύν με δαρόν τε δὴ κατείχετε χρόνον.]

[417. ΑΜΠΝΟΑΣ ἔχοντα. ζῶντα, ἀναπνέοντα. Suidas.]

[419. Σκαμάνδριοι—εὔφρονες. Κληθεὶς Σκάμανδρος, ὡς ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναφανθεὶς ἐν δίψης καιρῷ, καὶ κάματον ἀνδρὸς παραμυθησάμενος. ὃν καὶ τιμᾷ ὁ ποιητὴς δῖον εἰπὼν, τοὺς γὰρ ἄλλους ἐπιθέτων δίχα παρέδραμε, διὰ τὸ χρησιμώτατον γενέσθαι τοῖς Ἕλλησι· διὸ καὶ ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς τὰς αὐτοῦ ῥοὰς εὔφρονας τοῖς Ἀργείοις φησίν.]

419. Σκαμάνδριοι. In Aldina operarum errore Σκαμάνδριοιο, et altero abhinc versu ἄνδρα με, pro μή.

[423. ΟΙΟΝ. τὸ θαυμαστικόν. οὐκ ἔτ᾽ ἄνδρα μὴ τόνδ᾽ ἴδητ᾽, ἔπος ἐξερέω μέγ᾽ οἷον. Suidas.]

[423. οἷον — Ἑλλανίδος. Eustath. Il. Σ. p. 1133, 48. Τὸ δὲ τοῖος ἐὼν καὶ ἑξῆς κρᾶμα μὲν ἀπετέλεσε ψόγου καὶ ἐπαίνου κατά τινα μέθοδον ἀφελείας. Τοιόνδε γὰρ πάντως τὸ, ἐτώσιον μὲν ἄχθος ἀρούρης εἰπεῖν τινα. τοιοῦτον δὲ αὖ κατ᾽ ἀνδρίαν, οἷος οὐδεὶς ἄλλος Ἀχαιῶν. ὠφέλησε δὲ ταῦτα τὸν φιλόμηρον Σοφοκλῆν, ποιῆσαι τὸν Αἴαντα λέγοντα περὶ αὐτοῦ, τοιοῦτον εἶναι οἷον οὔ τινα στρατοῦ ἐδέρχθη Τροία χθονὸς μολόντ᾽ ἀπὸ Ἑλλανίδος.]

[428. Eustath. M. p. 914, 32. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι δυσὶν ἐννοίαις μίαν αἰτίαν ἐπάγει, ἔνθα λέγει ὡς οὔτε κωλύειν ἔχω σε τοῦ λαλεῖν, οὔτε συγχωρεῖν, τοιαῦτα παθόντα κακά.]

[430. ΑΙ ΑΙ. ΑΙ ΑΙ. Τίς ἂν ποτ᾽ ᾤεθ᾽ ὧδ᾽ ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; ὁ Αἴας φησί. Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ, Καὶ τρίς. τοῦτο ἀρχαιότροπόν ἐστι, τὸ πρὸς τὰς ὀνομασίας ἐκφέρειν τὰς συμφοράς. καλῶς μὲν οὖν πράττων, οὐκ ἂν ἐμνήσθη τοῦ ὀνόματος, ἐν συμφορᾷ δὲ ὤν. Suidas.]

430. αἶ, αἶ. Ludicrum est et tragœdiæ gravitate alienum, malis aliquem oppressum e vocum simili sono et tam frigida etymologia conquerendi argumentum sumere. Hujusmodi lusibus mire indulsit Euri-

τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ
καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.
ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ,
πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων·
ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,
οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
ἄτιμος Ἀργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι.
καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ·
εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι
κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινὶ,
οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
νῦν δ' αὔτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας
ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε

pides, quibus adeo Noster temperavit, ut in ejus reliquiis vix aliud præter hoc exemplum reperiatur.

[430. Conf. infra v. 575. ut satis appareat, etiam Sophocli talia in deliciis fuisse. SCHAEFER.]

[430. ἐπώνυμον. Vide Eustath. Il. I. p. 776, 50. Σ. p. 1140, 26.]

435. Observa verbum ἀριστεύειν, neutrum transitive hîc adhibitum.

[435. Huc respicit Eustath. Il. Z. p. 637, 11.]

[439. ΟΥΔ' ΕΡΓΑ μείω χειρὸς ἀρκέσειν ἐμῆς. πιθανῶς τὸ μὴ εἰπεῖν πλείονα τοῦ πατρὸς κακοπαθῆσαι, ἀλλὰ μὴ ἐλάττονα. SUIDAS.]

[441. ΤΟΣΟΥΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ τοῦτο. Καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίσταθαι δοκῶ. τουτέστι τοῦτο. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι. καὶ αὖθις ὁ αὐτός. Τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον. ἀντὶ τοῦ, μέχρι τούτου. SUIDAS.]

[445. ΠΑΝΤΟΥΡΓΩι. πάντα πράττοντι, καὶ μηδὲν ὑποστελλομένῳ. ἢ πανούργῳ, καὶ ἀναιδεῖ. Σοφοκλῆς. Φωτὶ παντουργῷ φρένας Ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη. SUIDAS.]

[445. Παντουργὸς pro πανοῦργος positum notat Eustath. Il. A. p. 29. E. p. 524. Z. p. 647, 31. Od. Σ. p. 1848. 51.]

[445. παντουργῷ. Hoc accentu etiam Thomas Mag. p. 677. ubi ex Sophocle citat ἀνδρὶ παντουργῷ φρένας. SCHAEFER.]

448. ἀπῆξαν, ab ἀπάσσω, non ab ἀπάγω, unde si esset, verisimile est scripturum fuisse poëtam γνώμης μ' ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς. Aldus tamen et veteres codd. habent ἀπῆξαν, quod ambiguum non est, quum librariis mos constans fuerit ἀπαΐσσω, ἀπήϊξαν scribendi. In D. alia lectio est ἀπεῖρξαν, cum glossa ἀπήγαγον, ἐκώλυσαν. Harum interpretationum prior ad ἀπῆξαν pertinet.

δίκην κατ᾽ ἄλλου φωτὸς ὧδ᾽ ἐψήφισαν.
νῦν δ᾽ ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ
ἤδη μ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῖς χεῖρ᾽ ἐπεντείνοντ᾽ ἐμὴν
ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
ὥστ᾽ ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς·
κεῖνοι δ᾽ ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος. εἰ δέ τις θεῶν
βλάπτοι, φύγοι γ᾽ ἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα.
καὶ νῦν τί χρὴ δρᾷν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἐχθαίρομαι· μισεῖ δέ μ᾽ Ἑλλήνων στρατός·
ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας
μόνους τ᾽ Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεταί ποτ᾽ εἰσιδεῖν
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν;
οὐκ ἔστι τοὔργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτ᾽ ἰὼν
πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις,
καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω;

[449. ἐψήφισαν v. Brunck. infr. 1286.]

[450. ΓΟΡΓΩΠΙΣ. γοργόφθαλμος. Suidas.]

[450. ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ παρθένος. ἄζυξ. Σοφοκλῆς. Νῦν δ᾽ ἡ Διὸς γοργῶπις παρθένος θεὰ ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδει νόσῳ. Suidas.]

451. χεῖρ᾽ ἐπεντείνοντ᾽ ἐμήν. Sic liquido scriptum in E. cum glossa ἐπεμβαλόντα. Et hoc etiam præfert codex Triclinii recensionem exhibens, tametsi Turnebus Aldi lectionem retinuit ἐπεντύνοντ᾽, quæ manifesto vitiosa est. Conjecerat Valckenarius ἐπευθύνοντ᾽, quod et ipsum alienum est.

[452. λυσσώδει νόσῳ Suidas probante T. Hemsterhusio apud Ruhnken. ad Timæum p. 77. Vide Cæcil. ap. Ciceron. Tusc. IV. 32. Porson.]

456. βλάπτοι. gl. ἐμποδίζοι. Eustath. ad Odyss. A. p. 1410. Βλάπτειν, κυρίως τὸ ἐμποδίζειν τὸν τρέχοντα, καὶ οἱονεὶ βάλλειν, ὅ ἐστι ῥίπτειν καὶ οὕτως ἰάπτειν· ἐξ ὧν δοκεῖ τὸ βλάπτειν συγκεῖσθαι. καὶ ἔστιν ὅμοιον βλάπτειν, εἰπεῖν καὶ σφάλλειν. καὶ Ὅμηρος οὖν οὐχ ἁπλῶς εἶπε βλάπτειν, ἀλλὰ βλάπτουσι κελεύθου, ἤτοι ἐμποδὼν γίνονται εἰς ὁδόν.

[468. θάνω. Brunckius θανῶ, quod foret futurum, si hac futuri forma Græci uterentur. Lucianus T. I. p. 345. s. ed. Reitz. ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς ἔῤῥωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. Duo Codices (v. Schmieder. T. II. p. XXXI.) θανοῦντι, quod nec Græcitas admittit, et sensus aversatur. Etenim perperam Interpres: *moribundo similis.* Imo *mortuo similis, cadaverosa facie:* quo acrior aliquanto fit sal Lucianeus. Schaefer.]

ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που.
οὐκ ἔστι ταῦτα. πεῖρά τις ζητητέα
τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ
μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου,
κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει
προσθεῖσα κἀνεθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν,
ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται·
ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον.

469. εὐφράναιμι. Sic membr. codicesque alii omnes et Turnebus. In Aldina εὐφράνοιμι, quod Stephanus revocavit.

470. πεῖρα. gl. μεταχείρησις.

472. δηλώσω—μὴ γεγώς. Nihil magis obvium hoc idiotismo, quo participium ponitur pro infinitivo. δείξω πεποιηκὼς, pro δείξω πεποιηκέναι. Imitantur veteres Latini. Plautus Asinaria, iii. 3. Argenti viginti minæ me modo ad mortem appulerunt, Quas hodie adulescens Diabolus ipsi daturus dixit.

[472. ΑΣΠΛΑΓΧΝΟΣ. ἄτολμος. ταπεινός. δειλός. ψυχρός. Σοφοκλῆς. μή τοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκείνου γεγονώς. φύσιν δὲ ἀσθενῆ, καὶ ἀλλοίαν παρὰ τὴν τοῦ πατρός. SUIDAS.]

[473. ΑΙΣΧΡΟΝ. Σοφοκλῆς. Αἰσχρὸν γάρ ἐστι τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου Κακοῖσιν ὅς τις μηδὲν ἐξαλλάσσεται. Τουτέστιν, ὅς τις ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται. SUIDAS.]

[475. H. v. citat Eustath. Il. M. p. 906, 36.]

[475. ΗΜΑΡ. ἡμέρα. τὸ ἦμαρ ψιλοῦται. τὰ γὰρ ἀπὸ δασέων μετασχηματιζόμενα, ψιλοῦται. οἷον ἡδονὴ, ἦδος. ἅμα, ἄμυδις. οὕτως ἡμέρα, ἦμαρ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησὶν, ὅτι τὰ εἰς ος οὐδέτερα, εἰ ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἄρχονται, ψιλοῦνται, οἷον αἶσχος. εὖχος. εὖρος. ἦθος. οὕτω καὶ ἦμος. καὶ ἦμαρ. Σοφοκλῆς. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα τὸ ζῆν, καὶ ἀναβαλλομένη τὸ θανεῖν, τέρπει τὸν ἄνθρωπον. SUIDAS.]

476. κἀνεθεῖσα. Sic membr. pro varia lectione. In serie versus scriptum κἀναθεῖσα, ut ceteri omnes habent libri tam scripti quam impressi. Glossæ: ΠΡΟΣΘΕΙΣΑ. ἑαυτὴν δηλαδή. παρατεθεῖσα, προσθήκην ποιήσασα. ΚΑΝΑΘΕΙΣΑ. ἀναβολὴν ποιήσασα καὶ ἀνάθεσιν, ἀνατεθεῖσα, ὑπέρθεσιν ποιοῦσα. Hoc quidem sensu probum est ἀναθεῖσα, sed quin locum tueatur obstat constructionis ratio: oporteret enim τό γε κατθανεῖν, quod metrum non admittit. Optimam interpretationem e codice protulimus: τί γὰρ ἔχει ἡμέρα τέρπειν, προσθεῖσα, ἑαυτὴν δηλονότι, ἐπὶ ἤματι, καὶ ἀνεθεῖσα τοῦ κατθανεῖν, ἤγουν ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τοῦ θανάτου;

[477, 478. Citat Suidas in Θερμόν. Πρίαμαι.]

[478. Eustath. Il. Z. p. 651, 60. Od. A. p. 1407, 48.]

[479, 480. Citat Suidas in Εὐγενής. et in Ἀλλ' ἢ καλῶς.]

[479. ἢ γὰρ καλῶς ζῆν Schol. Hermog. p. 371. probante Musgravio.]

ΧΟ. οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ', ὡς ὑπόβλητον λόγον,
Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός.
παῦσαί γε μέντοι, καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς.
ΤΕ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.
ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς,
εἴπερ τινὸς, σθένοντος ἐν πλούτῳ, Φρυγῶν·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που,
καὶ σῇ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν, ἐπεὶ
τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σὰ,
καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς,
εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἧς ξυνηλλάχθης ἐμοὶ,

[481. ΥΠΟΒΛΗΤΟΝ. οὐκ ἀληθές. ἀλλὰ πεπλασμένον. ἀπὸ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὰ γένη τοὺς παῖδας. Σοφοκλῆς. τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα. καὶ αὖθις. Οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός. Παῦσαί γε μέντοι, καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις. ἀντὶ τοῦ γνήσια τῆς σῆς διανοίας τὰ εἰρημένα, οὐχ ὑπόβλητα, ἀλλ' οἰκεῖα σαυτῷ εἶπας, ὅμως γε μὴν παῦσαι τὸ πᾶν ἀναθεὶς ἡμῖν. SUIDAS.]

481. ὑπόβλητον λόγον. Eustath. p. 106. ὑποβάλλειν λέγεται, τὸ νόθα ταῖς ὠδινούσαις ὑποτιθέναι βρέφη, ἃ καὶ ὑποβολιμαῖα διὰ τοῦτο λέγονται. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ὑποβολιμαίους εἶπε λόγους, τοὺς μὴ γνησίους τῆς σώφρονος διανοίας, ἀλλὰ νόθους. Vide Œd. Col. 794.

[484. ΜΕΘΕΣΘΑΙ. καταλιπεῖν. Σοφοκλῆς. καὶ δὸς ἀνδράσι φίλοις γνώμῃσι κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς. SUIDAS.]

[485. ΑΝΑΓΚΑΙΑ τράπεζα. ἡ εὐτελὴς, καὶ πενιχρά. καὶ Σοφοκλῆς φησιν, Ὦ δέσποτ' Αἶαν, τῆς ἀναγκαίας τύχης, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν. Διπλῶς φασι τὸ ἀναγκαῖον. ποτὲ μὲν, ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἐχόντων. ὡς εἰ εἴποιμεν ἀναγκαίως τὸ πῦρ ξανθὸν, καὶ τὸ γάλα λευκόν. ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γινομένου. ὡς καὶ νῦν ἀναγκαίας τύχης, τῆς βίας φησί. τουτέστι, τῆς δυστυχίας. SUIDAS.]

485. ἀναγκαία τύχη, *captivitas.* Eustathius ad Il. Π. p. 1089. ἦμαρ δὲ ἀναγκαῖον, τὸ τῆς ἁλώσεως καὶ δουλώσεως, ἐν ᾧ τις ἀνάγκην πάσχει. ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀναγκαία τύχη, ἡ δουλικὴ, καθ' ἣν οὐ ζῇ τις ὡς βούλεται, ἀλλὰ δουλικῶς. διὸ καὶ ἀντετέθη τὸ ἐλεύθερον ἦμαρ, καὶ τὸ ἦμαρ ἀναγκαῖον. [Il. Z. p. 651, 30. ἀναγκαῖα τύχη, τὴν μὴ εὖ πίπτουσάν τινι δηλοῦσιν.]

[490. καὶ σῇ μάλιστα χειρί. Corrigit se prudentissima mulier, quæ nisi hoc addidisset, vix æquo animo laturus erat irreverens deorum Ajax, quod illa dixerat, θεοῖς ὧδε δόξαι. SCHAEFER.]

[491. ΕΥΦΡΟΝΩ τὰ σά. ἀντὶ τοῦ εὔνους σοι εἰμί. SUIDAS.]

493. ἧς ξυνηλλάχθης. Sic membr. et duo alii codd. Aldus ᾗ. Attici relativum articulum construunt casu substantivi quo refertur, non eo quem regit adjunctum verbum. Exempla passim obvia. Isæus in oratione περὶ τοῦ Κλεωνύμου κλήρου, p. 11. edit. Reiskii: τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις κἀκείνων, ΩΝ ἂν ὀργισθέντες τοὺς οἰκείους

μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφείς τινι.
ἣν γὰρ θάνῃς σὺ, καὶ τελευτήσας μ' ἀφῇς,
ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο,
ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἕξειν τροφήν.
καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ,
λόγοις ἰάπτων· Ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν
Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾶ,
σοὶ δ' αἰσχρὰ τἄπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει.
ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
γήρᾳ προλείπων· αἴδεσαι δὲ μητέρα
πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἥ σε πολλάκις
θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν·
οἴκτειρε δ', ὦ 'ναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας
τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος
ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων. ὅσον κακὸν
κείνῳ τε κἀμοὶ τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.

ἀδικήσωσιν, ὕστερον μετάμελει. ubi ὧν ex Atticorum usu est pro οἷς. Vide quæ notavimus ad Comici Thesmoph. 835.

[493. ΣΥΝΗΛΛΑΓΗΝ σοι, καὶ συνηλλάχθης ἐμοί. ἀντὶ τοῦ, συναλλαγὰς ἔχεις. γάμῳ συνεζεύχθης. SUIDAS.]

[495. ΧΕΙΡΙΑΝ. Σοφοκλῆς. μή με τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἐφῇς τινί. τουτέστιν, ὑποχειρίαν τοῖς ἐχθροῖς σὺν τῷ παιδὶ καταλείψῃς. SUIDAS.]

496. τελευτήσας μ' ἀφῇς. Insertum pronomen in omnibus libris perperam omissum.

[501. ΙΑΠΤΩΝ. βλάπτων. ὑβρίζων. Σοφοκλῆς. Λόγοις ἰάπτων. SUIDAS.]

[501. Vide Eustath. Il. A. p. 17. de v. ἰάπτων. Sequentia usque ad τρέφει citat Suidas in v. Ζῆλος ubi οἵου ζήλου ed. Med.]

[503. ΛΑΤΡΕΙΑ. δουλεία ἐπὶ μισθῷ. Οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει. SUIDAS.]

504. ἐλᾶ futurum est Attica forma, ut infra, 756. Œd. T. 418. Eurip. Androm. 710.

[508. ΚΛΗΡΟΥΧΟΝ. μέτοχον. κεκληρωμένην. κλῆρον ἐσχηκυῖαν. Σοφοκλῆς. Αἴδεσαι δὲ μητέρα Πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον. SUIDAS.]

[511. ΔΙΟΙΣΕΤΑΙ. Σοφοκλῆς. τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος. ἀντὶ τοῦ, διάξει. βιώσεται. SUIDAS.]

[512. ΟΡΦΑΝΙΣΤΩΝ. ὀρφανισταί εἰσιν, οἱ τοὺς ὀρφανοὺς τρέφοντες. ἢ ὀρφανισταὶ, ἀρχὴ Ἀθήνησι, τὰ τῶν ὀρφανῶν κρίνουσα. ἢ ὀρφανιστῶν, τῶν τῆς ὀρφανίας ἐπίτροπων. ἀπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων. ὅσον κακόν. SUIDAS.]

[512. Huc respicit Eustath. Il. E. p. 533.]

ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔτ᾽ ἐστὶν εἰς ὅ, τι βλέπω,
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ᾽ ᾔστωσας δορὶ,
καὶ μητέρ᾽ ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
καθεῖλεν Ἅδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ᾽ ἐμοὶ γένοιτ᾽ ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ᾽ ἔγωγε σώζομαι.
ἀλλ᾽ ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν. ἀνδρί τοι χρεὼν
μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τί που πάθοι.
χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ᾽ ἀεί·
ὅτου δ᾽ ἀποῤῥεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος,
οὐκ ἂν γένοιτ᾽ ἔθ᾽ οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.
ΧΟ. Αἴας, ἔχειν σ᾽ ἂν οἶκτον, ὡς κἀγὼ, φρενὶ
θέλοιμ᾽ ἄν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ᾽ ἔπη.
ΑΙ. καὶ κάρτ᾽ ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
ΤΕ. ἀλλ᾽, ὦ φίλ᾽ Αἴας, πάντ᾽ ἔγωγε πείσομαι.
ΑΙ. κόμιζέ νυν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω.
ΤΕ. καὶ μὴν φόβοισί γ᾽ αὐτὸν ἐξελυσάμην.
ΑΙ. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν; ἢ τί μοι λέγεις;
ΤΕ. μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
ΑΙ. πρέπον γέ τ᾽ ἦν ἂν δαίμονος τοῦ ᾽μοῦ τόδε.

[515. ΗΙΣΤΩΣΑΣ. ἠφάνισας. σὺ γάρ μοι πατρίδ᾽ ἠΐστωσας δορί. SUIDAS.]

515. μοι πατρίδ᾽. Sic Aldus et codd. veteres. Triclinius μου dedit invenuste.

[516. ἄλλη—φύσαντά τε. Sic Erfurdtius et Lobeckius. Vulgo ἀλλ᾽ ἡ—φύσαντά με.]

517. Ἅδου οἰκήτορας. Supplenda præpositio εἰς, quæ supprimi solet. Pronum erat scribere καθεῖλ᾽ ἐς Ἅδου.

[517. quomodo nuper (recte, puto,) interpretati sunt, jam Musgravius intellexit. "Si vulgatam retinemus," inquit, "pater et mater Tecmessæ erunt ᾅδου, quos memorat, οἰκήτορες." Conjecturam idem suam, καθεῖλ᾽ ἐς, dubitanter proponit. Conf. v. 396. SCHAEFER.]

[520—523. Citat Suidas v. Μνῆστις.]

[522. ΧΑΡΙΣ. χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ᾽ ἀεί. τουτέστιν, ἡ φύουσα τὴν χάριν, χάρις ἐστὶ προϋπάρξασα. SUIDAS.]

[524. Secutus sum cum Lobeckio Porsonum. Vulgo οὐκ ἂν γένοιτό ποθ᾽ οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. SCHAEFER. Vide Porson. Præf. Hecub. Suppl. p. LVIII. qui notat unum Suidæ MS. Paris. habere οὔ πως γένοιτ᾽ ἂν οὗτος ε. ἀ. Alterum cum edd. pr. οὐκ ἂν γένοιθ᾽ οὗτος ε. ἀ.]

[527. F. καὶ κάρτα γ᾽ αἴνου. SCHAEFER.]

531. φόβοισι, *propter metum.* Vide ad Antig. 1219.

TE. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι.
AI. ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου.
TE. τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφέλοιμί σε;
AI. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν, ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.
TE. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
AI. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν;
TE. ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
ἄγ' αὐτὸν, ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
AI. ἕρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγου;
TE. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
AI. αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὔ,
νεοσφαγῆ που τόνδε προσλεύσσων φόνον,
εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν.
ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος,
τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὅθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.

537. τί δῆτα δρῶσ' ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφέλοιμί σε; Aldus et codd. hunc versum sic depravatum exhibent: Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφέλοιμί σε; Scabra est lectio, in qua non satis apparet quid sibi velit ὡς, et invenuste geminatur ἄν. Tragici manum certa et elegantissima conjectura restituit Ericus Hubertus van Eldik. Euripid. Iphig. A. 1463. Ἔσθ' ὅ τι κατ' Ἄργος δρῶσά σοι χάριν φέρω. In Heathii lectionibus ὡς ἐκ τῶνδε perperam exponitur, *ut res nunc se habent*. Aliquanto melius glossæ in codd. nostris, κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα. Pravum ὡς omnes perinde frustra habuit. ἐκ τῶνδε pro *postea, dehinc* frequentat Sophocles, quod ad Œd. T. 235. jam fuit observatum.

[537. ὡς ἐκ τῶνδ'. Pausanias IV. c. 34. τοῖς δὲ Ἑλλήνων ποταμοῖς δείματα ὡς ἀπὸ θηρίων εἰσὶν οὐδένα. quæ non solicitem. SCHAEFER.]

546. νεοσφαγῆ που τόνδε. Sic Aldus et plerique codd. veteres. In quibusdam νεοσφαγῆ τοῦτόν γε.

[548. ΝΟΜΟΣ. νόμος παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ φύσις τοῦ γεγεννηκότος, καὶ τὸ ἔθος. SUIDAS. vide ad v. 205.]

[548. Eustath. Il. Z. p. 624, 57. Αἴας γοῦν ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ στερεόφρων, ὠμοὺς νόμους τοὺς ἑαυτοῦ τρόπους καλεῖ, ὡς ἀνενδότους καὶ στερεούς.]

[550, 551. Citat Suidas in ὦ παῖ.]

[550. Eustath. Il. Z. p. 656, 45. Καί ποτέ τις εἴπησι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων ὅρα ὅπως καὶ νῦν ὁ Ἕκτωρ περιαυτολογεῖ· καὶ ὅτι ὁ μὲν τοῦ Σοφοκλέους Αἴας, ὑπέρφρων πλαττόμενος, γένοιο πατρὶ ὅμοιος ἐπεύχεται τῷ υἱῷ, τὴν δὲ τοῦ ἀμείνονος αὔξησιν εἰπεῖν ὀκνεῖ, ὡς μὴ ἐγχωροῦν γενέσθαι οὕτω, διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ πατρός.]

[552—555. Citat Suidas in Ζηλοῦν, qui habet post v. 554. τὸ μὴ φρονεῖν δὲ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν.]

ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος,
[τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ᾽ ἀνώδυνον κακόν.]
ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.
ὅταν δ᾽ ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ᾽, ὅπως πατρὸς
δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου ᾽τράφης.
τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
οὔτοι σ᾽ Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσει
στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ᾽ ἐμοῦ.
τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεἰ τανῦν
τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
ἀλλ᾽ ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς,

[554. ΕΝ ΤΩι ΦΡΟΝΕΙΝ ΓΑΡ *μηδὲν ἥδιστος βίος. Σοφοκλῆς. ἐν τῷ μὴ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν κακῶν. ἐπεὶ ἔσται γελοιότατον, ὡς τιμῶντος τὴν ἀφροσύνην.* SUIDAS.]

554. Post hunc versum codd. et impressi istum exhibent; qui forte olim margini adscriptus, ab indocto librario in textum illatus fuit: *Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ᾽ ἀνώδυνον κακόν.* Qui hanc sententiam excerpsit Stobæus Floril. Grotii, p. 335. addititium illum versum non agnoscit. Vide Valckenarium ad Hippol. 247.

[555. ΚΑΡΤΑ. *ἐκ τῶν Σοφοκλέους. Αἴας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, κάρτ᾽ ἀνώδυνον κακὸν, ἕως τὸ χαίρειν, καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.* SUIDAS.]

557. *ὅπως δείξεις.* Sic emendate membr. et plerique alii codd. etiam ille qui Triclinii recensionem exhibet. In membr. apposita observatio: *τὸ ὅπως ἐπὶ παραγγελίας κείμενον, οὐδέποτε κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ὑποτάσσει. ἀντὶ γὰρ τοῦ πῶς κεῖται.* In impressis exstat *δείξῃς*, quod plane solœcum ex mera purioris hellenismi ignorantia retinuit Turnebus. *ὅπως ut* finale significans cum subjunctivo recte construitur, at nunquam, quando, ut hîc, a suppresso verbo pendet. Vide quæ notavimus ad Comici Nubes 490. Dawesio, qui canonem hunc Græce loquendi adstruxit, stolide obloquitur Parisinus Professor, exempla excitans, quæ nihil ad rem faciunt. Quippe eorum nullum est in quo *ἵνα* vel *ὅπως* non positum sit pro *ut* finali.

[558. ΚΟΥΦΗ. —*Κούφοις πνεύμασι βόσκου, νέαν ψυχὴν ἀτάλλων.— τουτέστι, κούφῃ, καὶ ἁπαλῇ ζωῇ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φυτῶν ἅτινα οὐδὲν σφοδρὸν δύνανται φέρειν, οὔτε καύσωνα, οὔτε ἄνεμον. Αἴας φησὶ πρὸς τὸν παῖδα αὐτοῦ.* SUIDAS.]

[559. ΑΤΑΛΛΩΝ, *τρέφων. Σοφοκλῆς. —κούφοις πνεύμασι βόσκου, νέαν ψυχὴν ἀτάλλων. Αἴας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκιρτῶν.* SUIDAS.]

560. *οὐ μή τις ὑβρίσει.* Sic E. et meus ex emendatione inter lineas: nam in contextu, ut ceteri, habent *ὑβρίσῃ*, quod plane solœcum est. Glossa *ἀτιμάσει* nostram lectionem spectat.

[563. *ἔμπα.* V. Index verbor. ad Melet. Crit. p. 163. SCHAEFER.]

[564. ΤΗΛΩΠΟΣ. *ἔκδημος. Σοφοκλῆς. —κεἰ τανῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.* SUIDAS.]

[565. ΑΣΠΙΔΗΦΟΡΟΙ. *καὶ ἀσπιστῆρες, φυλακτῆρες. Σοφοκλῆς.* SUIDAS.]

ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολὴν, ὅπως
τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
Τελαμῶνι δείξει, μητρί τ', Ἐρίβοιαν λέγω,
ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεὶ,
μέχρις οὗ μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ.
καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός·
ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν, ἐπώνυμον,
Εὐρύσακες, ἴσχε, διὰ πολυῤῥάφου στρέφων
πόρπακος, ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος·
τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.
ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους

[566. ΕΠΙΣΚΗΨΩ. σημειώσομαι, ἐπιστήσω τὸν νοῦν. Σοφοκλῆς. ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν. SUIDAS.]

569. Τελαμῶνι δείξει. Sic membr. et E. bene. Quippe etiam quum *ut* finale significat, ὅπως cum futuro indicativi construere amant Attici. Vide Œd. T. 1518.

[569. Ἐρίβοιαν λέγω. Vulgo Ἐριβοίᾳ λέγω. V. idem Index l. c. meaque in Lobeckii Addendis p. 443. sq. SCHAEFER.]

[570. V. Eustath. Il. E. p. 600. I. 782, 17. Od. Γ. p. 1456, 23. de v. γηροβοσκός.]

[570. ΓΗΡΟΤΡΟΦΩ, γηροβοσκῶ. γηροτροφῶ. Σοφοκλῆς. ὅπως γένηται γηροβοσκὸς αὐτοῖς εἰς ἀεί. μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ. SUIDAS.]

571. μέχρις οὗ. Sic codd. plerique et probatissimi cum Scholiasta. Alii μέχρις ἂν—

[571. ΜΥΧΟΣ. μῦχος, ἢ μυχός. ὁ ἐνδότατος τόπος. Ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰς ἀεὶ, Μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ. SUIDAS.]

[572. ΑΓΩΝΑΡΧΑΙ. ἀγωνοθέται. ἄρχοντες τῶν ἀγώνων. Σοφοκλῆς. καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός. SUIDAS.]

[573. μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός. Tuerentur hæc vulgatam in Theocriti Idyll. XXVII. v. 58. scripturam, nisi Sophocles dedisse videretur μήτε λυμεὼν ἐμός. Ceterum advertenda h. l. constructio vetantis μὴ cum futuro indicativi. Conf. Koen. ad Gregor. de Dial. Dor. §. XCVII. SCHAEFER.]

[573. λυμεών. Eustath. Il. A. p. 108. Λύματα, τὰ καθάρματα—καὶ ὁ λυμεὼν ἐντεῦθεν, ὃν κάθαρμά τις ἂν εἴποι καὶ πῖνον αὐτοχρῆμα.]

[573. ΛΥΜΕΩΝ. ὁ φθορεύς. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[574—576. Suidas in Εὐρυσάκης. Πόρπαξ ubi MSS. v. 576. habent ἄῤῥητον.]

[576. ΠΟΡΠΑΞ. κατὰ μέν τινας ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος. ὡς δέ τινες, τὸ διῆκον μέσον τῆς ἀσπίδος σιδήριον. ᾧ κρατεῖ τὴν ἀσπίδα ὁ στρατιώτης. SUIDAS.]

577. κοινὰ adverbialiter pro κοινῶς. gl. ὁμοῦ ἐμοὶ, ἤγουν σὺν ἐμοί.

579. καὶ δῶμα πάκτου. Haud infrequens librariorum error in distinguendis vocibus monstrum lectionis peperit, quod codices nostros omnes insidet, καὶ δῶμ' ἀπάκτου. Apposita in plerisque glossa ἄπαγε. Et

δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
πύκαζε θᾶσσον. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
[a] θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.
ΧΟ. δέδοικ᾽ ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν·
οὐ γάρ μ᾽ ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.
ΤΕ. ὦ δέσποτ᾽ Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί;

[a] θροεῖν ed. 1. 2.

hoc quidem plerique interpretes arbitrati sunt a vetere Scholiasta confirmari, quibus fraudi fuit scholiorum editio interpolata. Falsa derivatio verbi ἀπακτοῦν recentioris Græculi commentum est, scholiis antiquis insertum ab Ant. Fracino, qui Juntinam editionem curavit. Verbum istud ne Græcum quidem est. Eustathius plurimis in locis Sophocleam hanc excitat χρῆσιν, semperque laudat καὶ δῶμα πάκτου. Sic ille p. 742. Τὸ πακτοῦν, ὅ ἐστιν ἀσφαλίζεσθαι. οὗ χρῆσις παρά τε Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Καὶ δῶμα πάκτου, ἤγουν σύγκλειε ἀσφαλῶς, καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ (Vesp. 128.) Κἀπακτώσαμέν γε, ἤγουν καὶ ἐπακτώσαμεν. Vide eumdem p. 1532. l. 59. [et 1937. antep.] ubi Herodoti verba profert, quæ exstant lib. ii. p. 146. l. 7. ad quæ videndus omnino Valckenarius. Comicus in Lysistrata, 265. Μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισι Τὰ προπύλαια πακτοῦν.

[579. ΑΠΑΚΤΟΥ. Σοφοκλῆς. Ἀλλ᾽ ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ᾽ ἤδη δέχου Καὶ δῶμ᾽ ἀπάκτου. Suidas.]

[579. ΕΠΙΣΚΗΝΟΥΣ. Σοφοκλῆς. μηδ᾽ ἐπισκήνους γόους δάκρυε. ἤτοι μεγάλους ἢ ἀπρεπεῖς. οἵους ἐπὶ τῇ σκηνῇ. Suidas.]

[580. ΦΙΛΟΙΚΤΙΣΤΟΝ. ὀδυρτικόν. θρηνητικόν. Σοφοκλῆς. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. Suidas.]

[580. Huc alludit Eustath. Il. Τ. p. 1185, 36. Od. Δ. p. 1491, 14.]

581. πρὸς ἰατροῦ. Non abundat πρὸς, quæ particula, quando τὸ καθῆκον, *officium* significat, cum genitivo construitur. Vide indicem nostrum in Aristophanem. — θρηνεῖν. Sic B. quod etiam membr. in contextu exhibent, superscripta varia lectione, γρ. θροεῖν. Hoc sequitur Suidas in ἐπῳδὸς, illud in θρηνεῖν. At θροεῖν ex glossemate ortum est. Quin θρηνεῖν scripserit Noster, dubitare non sinit Eustathius, qui duobus in locis lectionem hanc confirmat, quam demum restitui. Sic ille p. 648. Τὸ γοόωσα, καθὰ καὶ τὸ αὐτῆς θέμα, τὸ γοᾶσθαι, ἔστι μὲν ἐξ ὀνοματοποιΐας, ἀφ᾽ ἧς καὶ ὁ γόος· παράγει δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς ὕστερον γόητα, εἰπεῖν δὲ ταυτὸν, θρηνώδη ἐπαοιδὸν, καθὰ Σοφοκλῆς ὑποδηλοῖ ἐν τῷ, Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. Eamdem χρῆσιν excitat rursus p. 1147. ubi subjicit: πάντως γὰρ τὸ θρηνεῖν ἐπῳδὰς, ταυτόν ἐστι τῷ γοερῶς ἐπᾴδειν, ὃ καὶ γόης ποιεῖ. [Huc etiam respicit p. 796, 59.]

[581. Citat Suidas in πύκαζε ubi θρηνεῖν MS. et sic in Ἐπῳδός.]

[582. ΘΡΗΝΕΙΝ ἐπῳδὰς, ἐπιφωνεῖν, καὶ ἐπᾴδειν. Σοφοκλῆς. —Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. τουτέστιν, οὐκ ἔστιν ἰατροῦ σοφοῦ ἴδιον ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. Suidas.]

584. οὐ γάρ μ᾽ ἀρέσκει non est pro ἀρέσκει μοι, sed ἀρέσκει με. Vide quæ notavimus ad Comici Plutum 353. et Gregorium de Dial. Attica, §. xxiii.

ΑΙ. μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε. σωφρονεῖν καλόν.
ΤΕ. οἴμ', ὡς ἀθυμῶ· καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.
ΑΙ. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ', ἐγὼ θεοῖς
ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι;
ΤΕ. εὔφημα φώνει. ΑΙ. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.
ΤΕ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει; ΑΙ. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.
ΤΕ. ταρβῶ γὰρ, ὦ 'ναξ. ΑΙ. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;
ΤΕ. πρὸς θεῶν μαλάσσου. ΑΙ. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που — στροφὴ α'.
ναίεις ἁλίπλαγκτος, εὐδαίμων,
πᾶσιν περίφαντος ἀεί·
ἐγὼ δ' ὁ τλάμων,
παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος
Ἰδαίᾳ μίμνω

586. σωφρονεῖν. gl. μὴ ἀτακτεῖν μηδὲ περιεργάζεσθαι.

[586. ΣΩΦΡΟΝΕΙΝ. Σοφοκλῆς. μὴ κρῖνε. μὴ 'ξέταζε. σωφρονεῖν καλόν. νῦν τὸ μὴ περιεργεῖν. ἐν τούτοις γὰρ μάλιστα ἡ σωφροσύνη ταῖς γυναιξὶ διασώζεται, ἣν μὴ περιεργάζωνται ὅ, τι πράττοι ὁ ἀνήρ. Suidas.]

[588. Citat Suidas in μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.]

[589. ΚΑΤΟΙΣΘΑ. γινώσκεις. ἐπίστασαι. Σοφοκλῆς. —Οὐ κάτοισθ', ἐγὼ θεοῖς Ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; τουτέστιν οὐκ ἐν τούτῳ εἰμὶ, ὥστε ὀφείλειν τοὺς θεοὺς ἐπαρκεῖν μοι, διὰ τὸ μὴ περιέχεσθαι τοῦ ζῆν, ἢ οὐκέτι τοῖς θεοῖς ὀφείλω ἐγὼ ἐπαρκεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἐπὶ τιμῇ πράττειν τῶν θεῶν. Suidas. V. et in ὀφειλέτης.]

590. ἀρκεῖν. gl. ἀντὶ τοῦ ἐπαρκεῖν, τουτέστι βοηθεῖν, ὑπηρετεῖν. Desperata omni salute, tanquam si e vita jam excessisset, nihil se deis debere ait Ajax. Sententiam hanc expressit Virgilius, ubi Æneas mortuum Pallanta deflens, ait: Nos juvenem exanimum, et nil jam cœlestibus ullis Debentem, vano mæsti comitamur honore.

[593. ΞΥΝΕΡΞΕΤΕ. ἀποκλείσετε. Σοφοκλῆς. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; Suidas.]

[594. ΜΩΡΑ μοι δοκεῖς φρονεῖν. ἀντὶ τοῦ εὐήθης εἶ. νῦν βουλόμενος μαλάσσειν ἐξακμάσαντος τοῦ καιροῦ, ὁ Αἴας φησὶ πρὸς Τέκμησσαν. Suidas.]

597. ναίεις. Imitatur Homerum, qui in catalogo navium sic verbum ναίειν usurpat: Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων Νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα. ibi ναίουσιν est pro ναίονται. Vide Eustathium p. 306.

[600. ΠΑΛΑΙΟΣ ἀφ' οὗ χρόνος. ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλοῦ χρόνου. Suidas.]

λειμωνίδι ποίᾳ
μήλων, ἀνήριθμος,
αἰὲν εὐνόμᾳ
χρόνῳ τρυχόμενος,
κακὰν ἐλπίδ' ἔχων,
ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον
ἀΐδηλον Ἅδαν.
καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας — ἀντιστρ. α'.
ξύνεστιν ἔφεδρος, ὤ μοί μοι,
θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος·
ὃν ἐξεπέμψω
πρὶν δή ποτε θουρίῳ
κρατοῦντ' ἐν Ἄρει·
νῦν δ' αὖ φρενός γ' οἰο-
βότας, φίλοις μέγα
πένθος εὕρηται.
τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν

[602. λειμωνίδι. Sic ex MSS. pro λειμωνίᾳ reposuit Erfurdtius. Λειμωνίδος ἄνθεσι ποίης dixit Dionysius Perieg. v. 756.]

[602. ποίᾳ. Si recte habet, scribendum ποιᾷ. V. Append. ad Bastii Epistol. Critic. p. 31. SCHAEFER.]

602. ποίᾳ. Sic membr. et plerique alii codices. In Aldina πόᾳ.

604. εὐνόμᾳ. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius, ut metra melius quadrarent, imperite supposuit εὐνώμᾳ, quam scripturam trochaici metri ratio non flagitat. Doricum est εὐνόμας pro εὔνομος, quæ forma poëtis Atticis in melicis frequentata. Sic Euripides in Phœn. τίς οὗτος ὁ λευκολόφας; ad quem locum vide Valckenarii notam, p. 42. Apud Comicum multa occurrunt hujusmodi, ut χρυσοκόμας Av. 216. εὐλύρας Thesmoph. 969. εὔνομος χρόνος recte exponitur ὁ καλῶς μεριζόμενος εἰς τέσσαρας ὥρας.

607. ἀνύσειν τὸν Ἅδαν. Vide notam ad Œd. Col. 1562.

[610. ΕΦΕΔΡΟΣ ἐστιν, ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὁ μὴ πλανώμενος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. ἔφεδρον δὲ λέγει ὁ Σοφοκλῆς τὸν Αἴαντα, ὅτι ἔσχατος καὶ ὡς ἔφεδρος ἐλείφθη μοι ὁ Αἴας εἰς κακόν. οἷον πρὸς τοῖς πρώτοις κακοῖς. ὥσπερ δεύτερον ἔστι μοι κακὸν τὸ τοῦ Αἴαντος ξυνεστηκός. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἔφεδρος. λέγει γὰρ καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος. SUIDAS.]

615. φρενός γ'—Particulam ob metrum insertam non agnoscunt codd. nec Aldus.—οἰοβότας. gl. ἤγουν ἀποπλανηθεὶς τῆς φρενός. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλανηθέντων προβάτων, καὶ μόνων βοσκομένων. Turnebus Triclinii pravam scripturam secutus est οἰωβότας.

[615. ΟΙΟΒΟΤΗΣ. αὐθαίρετος, ὡς ἂν εἴποι τὶς αὐτὸς ἑαυτοῦ τὴν διάνοιαν βόσκων, καὶ μηδενὶ πειθόμενος. μονότροπος, μεμονωμένος, τῷ λογισμῷ μονωθεὶς, ἐκτὸς φρενός. Νῦν αὖ φρενός οἰοβότας (οἰοβώτας MS.) Φίλοις μέγα πένθος εὕρηται. SUIDAS.]

618. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετᾶς. Aldus et veteres codd. ha-

μεγίστας ἀρετᾶς
ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσ', ἔπεσεν,
μελέοις Ἀτρείδαις.
ἦ που παλαιᾷ μὲν στροφὴ β'.
ἔντροφος ἁμέρα,
λευκῷ δὲ γήρᾳ
μάτηρ, νιν ὅταν νοσοῦντα
φρενομόρως ἀκούσῃ,
αἴλινον, αἴλινον,
οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
ἥσει δύσμορος· ἀλλ' ὀ-
ξυτόνους μὲν ᾠδὰς
θρηνήσει· χερόπλακτοι δ'
ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
δοῦποι, καὶ πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας.
κρείσσων γὰρ Ἅδᾳ κεύ- ἀντιστρ. β'.
θων, ὁ νοσῶν μάταν,
ὃς ἐκ πατρῴας
ἥκων γενεᾶς ἄριστος
πολυπόνων Ἀχαιῶν,
οὐκ ἔτι συντρόφοις
ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.
ὦ τλᾶμον πάτερ, οἵαν
σε μένει πυθέσθαι
παιδὸς δύσφορον ἄταν,

bent τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶ (vel χερσὶν) μέγιστ' ἀρετᾶς. quod salvo metro neutiquam retineri potuit. Triclinio seu probata, seu excogitata lectio usquequaque præferenda est.

[618. ΤΑ ΔΕ ΠΡΙΝ ἔργα χερσὶ μέγιστ' ἀρετᾶς, ἄφιλα παρὰ φίλοις. τουτέστι τὰ πρότερον μέγιστα τῆς ἀρετῆς τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἔργα, ἤγουν τοῦ Αἴαντος, ἐν ὀλιγωρίᾳ εἰσὶ τοῖς Ἀτρείδαις. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[623. ΕΝΤΡΟΦΟΣ. ἡ ἐντεθραμμένη. Ἦπου παλαιᾷ μὲν Ἔντροφος ἁμέρα, Λευκῷ τε γήρᾳ. Μάτηρ νιν. ἀντὶ τοῦ ὄντως που ἡ τῇ παλαιᾷ ἡμέρᾳ, τουτέστι, τῷ παλαιῷ χρόνῳ ἔντροφος μήτηρ. SUIDAS.]

[628. Huc respexit ob v. ἀηδοῦς Eustath. Il. Θ. p. 716, 53. Citat Suidas in Ἀηδὼν, usque ad δοῦποι.]

[633. Citat Eustath. Il. Z. p. 651 48.]

637. ἄριστος. Hæc vox nec in Aldina nec in codicum veterum ullo comparet. Eam Triclinius se reposuisse fatetur ex antiquissimo exemplari. Elegantius esset ἄριστα, quod e Scholiasta assumi poterat.

ἂν οὔπω τις ἔθρεψεν
αἰὼν Αἰακιδᾶν, ἄτερθέ γε τοῦδε.
ΑΙ. Ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
φύει τ' ἄδηλα, καὶ φανέντα κρύπτεται·
κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἁλίσκεται
χὠ δεινὸς ὅρκος, χαἰ περισκελεῖς φρένες.
κἀγὼ γὰρ, ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε,
βαφῇ σίδηρος ὣς, ἐθηλύνθην στόμα
πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός. οἰκτείρω δέ νιν
χήραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ,
μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς·
μολών τε, χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,

645. *ἄτερθέ γε τοῦδε.* Insertam ob metrum a Triclinio particulam omittunt veteres codd. et Aldus.

[646. ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΣ. *ἄπειρος. Σοφοκλῆς.* SUIDAS.]

[648. ΑΕΛΠΤΟΝ. *ἀνέλπιστον. ἢ σκληρόν. δυσχερές.* SUIDAS.]

649. *χ' αἱ περισκελεῖς φρένες.* Sic scribi debuisse nemo non sentiat: male in libris *καὶ περισκελεῖς*—*præfracti, obstinati animi.* De varia hujus vocis significatione vide Gatakerum ad M. Antoninum, p. 116.

[649. ΠΕΡΙΣΚΕΛΕΣ. *σκληρόν. δυσχερές.* SUIDAS.]

[649. Eustath. Il. B. p. 336. *Δεινὸς δὲ οὐ μόνον ὁ κατὰ Στύγα ὅρκος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἁπλῶς, τοῖς γε σῶα φρονοῦσι. καὶ δηλοῖ αὐτὸ σὺν ἄλλοις καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ, ἀλλ' ἁλίσκεται χ. δ. ὅ.*]

[651. ΕΘΗΛΥΝΘΗ, *ἐκηλήθη. βαφῇ σίδηρος ὡς ἐθηλύνθην στόμα. ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίεται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ μᾶλλον σκληρύνεται. οὕτως οὖν φησὶ διασταλτέον κἀγὼ γάρ φησιν, ὃς ἠπείλουν, καὶ ἔζεον, καὶ ἐβόων ὡς ἐν βαφῇ σίδηρος, νῦν ἐθηλύνθην ὑπὸ τῶν λόγων τῆς γυναικός. ἢ ὅτι δισσῶς βάπτεται ὁ σίδηρος. εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν βούλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν. εἰ δὲ σκληρὸν, ὕδατι.* SUIDAS.]

[654. Hinc usque ad 668. habet Suidas in *Ἐχθρῶν ἄδωρα.*]

[654. ΕΙΜΙ. *πορεύομαι. Εἰμί. τὸ ὑπάρχω, τοῦτο μέλλοντα οὐκ ἔχει. τοῦ δὲ εἶμι, τοῦ σημαίνοντος τὸ πορεύομαι, τὰ πληθυντικὰ διὰ τοῦ ι. καὶ τὰ δυϊκά· ἴμεν. ἴτε. Ὅμηρος. εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης. Αἴας φησίν. Ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ, καὶ παρακτίους Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ, Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς.* SUIDAS.]

656. *ἐξαλύξωμαι* ex Hesychio reposui. Vide Lexicon. Aldus et codd. plerique omnes *ἐξαλεύσωμαι.* Sinceræ lectionis vestigia in solo meo exstant, in quo scriptum *ἐξαλλώξομαι.* Glossa *φυλάξωμαι, ἐκφύγω.*

[656. *ἐξαλεύσωμαι.* Brunckius ex Hesychio *ἐξαλύξωμαι.* SCHAEFER.]

[657. ΑΣΤΙΒΕΣ *ἄλσος, ἀδιόδευτον. ἀκαταμάχητον, ἀπροσπέλαστον. Αἴας φησί. Μολὼν τ' ἐς χῶρον, ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω, Κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν, ἔχθιστον βελῶν, Γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται. Ἀλλ' αὐτὸ νὺξ, ᾅδης τε σωζόντων κάτω. εὑρήσω φησὶ τόπον οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται, ὁ Αἴας φησὶν, ἵνα μή τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ.* SUIDAS.]

κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν, ἔχθιστον βελῶν,
γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
ἀλλ' αὐτὸ νὺξ Ἅδης τε σωζόντων κάτω.
ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
ΕΧΘΡΩΝ ΑΔΩΡΑ ΔΩΡΑ Κ'ΟΥΚ ΟΝΗΣΙΜΑ.
τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μή;

658. *τόδ' ἔγχος, hunc gladium.* Vide Schol. ad Antig. 1236. Trach. 1013. et sic accipi debet hæc vox in Œdipi prioris v. 969. et 1255. Apud Euripidem in Phœn. 1423. δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος, *ensem* vertas necesse est: nam de *hasta* ne cogites, obstat quod paulo ante præcessit: Ἐνθένδε κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων Ἐς ταυτὸν ἧκον. Ejusdem Electra ubi ait in cognomine dramate v. 700. Πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ' ἐμῇ. *Gladium* intelligit, quippe quæ modo dixerat: Παίσω κάρα γὰρ τοὐμὸν ἀμφήκει ξίφει. De hac significatione virum eruditum dubitare potuisse mirum est. Vide Historiam Academiæ nostræ, tom. vii. p. 193. Eustathius p. 644. Σοφοκλῆς ἔγχος περιπετὲς (907.) εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ᾧ περιπέπτωκεν Αἴας· ξίφος ὂν ἐκεῖνο πάντως. τὸ δ' αὐτὸ καὶ βέλος τολμηρῶς ἔφη ἐν τῷ Ἔγχος ἔχθιστον βελῶν, ὡς δοθὲν ὑπὸ ἐχθροῦ τοῦ Ἕκτορος. δῆλον δὲ, ὡς οὔτε Ἕκτωρ δόρυ ἔδωκεν Αἴαντι, ὃ ταυτίζεται πρὸς τὸ ἔγχος, καὶ ὅτι οὐ βάλλεται ἔγχος, τὸ κατὰ τὸ ξίφος. ἐκηβολίαν γὰρ ἡ τοῦ βέλους λέξις δηλοῖ. ἴσως οὖν καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τετόλμηκεν ὁ Σοφοκλῆς καινότερον. [Conf. ad Il. Ε. p. 604.]

[661. χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην. Plane sic Homerus Il. Ι. 596. ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον, quæ secus intellexi in not. ad Eurip. Hecub. v. 539. parum attendens solennem in talibus abusum nominis χεὶρ, de quo Lobeckius ad v. 308. atque ipse ego ad Theocrit.*VII. v. 25. et ad Sophocl. Antig. v. 43. in Addend. p. 154. edit. Erfurdt minor. (*Obiter moneo, in Adnotat. ad Theocr. XXIV. v. 59. p. 222. sq. delenda esse hæc: " XXV. v. 65. ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε." In ejusdem Idyllii v. 36. nunc malim θείης, et v. 45. sic interpungam: κολεὸν μέγα, λ. ἔ. coll. Homer. Il. III. v. 272.) SCHAEFER.]

[663. ΚΕΔΝΟΣ. συνετός. σώφρων. ἢ φρόνιμος Αἴας. Κἀγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην Παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου. Οὔπω τὶ κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα. SUIDAS.]

[665. ΑΔΩΡΑ. κακόδωρα. τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. Σοφοκλῆς. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. ὁ δὲ νοῦς ὅτι μηδὲ τὰ μέγιστα τῶν ἐχθρῶν ἐφίεσο ἔχειν. τῶν δὲ φίλων, καὶ τὰ ἐλάχιστα. SUIDAS.]

[665. Vide Eustath. Il. Η. p. 682, 44. Ι. 757, 14.]

665. Euripides Medea, 621. Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

[666. ΕΙΣΟΜΑΙ. γνώσομαι. SUIDAS. Citat deinde usque ad v. 673.]

[667. Ajacem εἰρωνεύειν h. l. docet Eustath. p. 21. θεία γὰρ λέξις καὶ τὸ σέβειν. Citat etiam ad Od. Α. p. 1429, 25. ob v. σέβειν forma activa.]

668. ὑπεικτέον. τί μή; Male Aldus

καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
τιμαῖς ὑπείκει. τοῦτο μὲν, νιφοστιβεῖς
χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε

τιμῇ. Glossa: ἄξιον εἴκειν αὐτοῖς δηλονότι. διὰ τί οὐχί;

[668. τί μή; Al. τιμῇ. Æschyli Eum. v. 198. Sch. olim sic edebant: ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι τιμήν. Canterus ad h. v. p. 352. [p. 694. b. ed. Pauw.]: "Puto Æschylum scripsisse duobus vocabulis τί μή; ac similiter in Agamemnone dixit Præco, λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. τί μή; nec aliter est intelligendum, quod apud Sophoclem dicit Ajax, ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μή;" Schaefer.]

[670. ΝΙΦΟΣΤΙΒΕΙΣ. δίυγροι. Suidas.]

[672. ΑΙΑΝΗΣ κύκλος. σκοτεινός. ἀδιάλειπτος. Σοφοκλῆς. Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος. ἢ αἰανής. θρηνητικῆς. παρὰ τὸ αἰάζω, τὸ θρηνῶ. Suidas.]

[673. ΛΕΥΚΗ ΗΜΕΡΑ, ἡ ἀγαθὴ, καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ. Σοφοκλῆς. Suidas.]

673. τῇ λευκοπώλῳ ἡμέρᾳ. Ex Æschylo mutuatus est Persis, 384. Ἐπεί γε μέν τοι λευκόπωλος ἡμέρα Πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν.

674. δεινῶν. Apud Suidam in ἄημα legitur δεινὸν, quod, nisi cum στένοντα jungatur, sententiam corrumpit. Sed librarii, ut videtur, est error: codices omnes nostri δεινῶν præferunt. ἄημα. gl. παυσαμένη πνοή. Tragici sententiam sic effert Eustathius p. 982. κοιμίζεται καὶ στένων πόντος, γαλήνης κατευναζούσης αὐτόν.

[674. δεινῶν. Quod conjecerunt adeoque ediderunt λείων, probare non possum, quippe tam alienum a mente Sophoclis, ut, si omnes haberent libri, δεινῶν corrigendum censerem. Verissime Bothius, qui si ubique talem, qualem hoc loco, se gessisset, palmarias nobis dedisset editiones Tragicorum. Quo enim jure ὁ παγκρατὴς ὕπνος dicitur *cessando* λύειν τὸν τέως πεπεδημένον, eodem jure δεινῶν ἄημα πνευμάτων dicitur *cessando* κοιμίζειν τὸν τέως στένοντα [κεκυματωμένον] πόντον. Illud si recte dictum fateris, quî hoc neges? Conf. mox v. 706. ibique Lobeckius. Heynius ad Homeri Il. X. v. 98. T. VI. p. 25.: "Plura in prisco sermone occurrunt, in quibus pro *defectu et absentia rei* ipsa *res* ponitur: cujus generis multa in Lyricis et Tragicis animadverti possunt." [Compares Dionysii Halic. Antiquit. Rom. VII. c. 12. αὕτη βραχύν τινα χρόνον ἡ ἀγορὰ Ῥωμαίους διέθρεψεν· ἔπειτα ἐξαναλωθεῖσα, εἰς τὰς αὐτὰς ἀπορίας κατέστησεν αὐτούς. Ex Addend.] Versu seq. prorsus assentior Lobeckio tuenti contra Bothium ἐν. Plane sic, ut hoc loco, in eademque trimetri sede ἐν δ' usurpatur Œd. R. v. 27. Vertam autem *pariterque* s. ac *præterea*. Conf. quæ de simillimo usu præpositionis μετὰ nuper notavi ad Theocrit. p. 211. Schaefer.]

[674. Eustath. Il. Ξ. p. 982, 30. ἠρεμεῖ δέ ποτε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ Ὠκεανὸς τὸ ὕδωρ, καὶ οὐκ ἀεὶ ἀνέμοις δουλεύων κινεῖται, εἴγε κοιμίζεται καὶ στένων πόντος κατὰ Σοφοκλῆν, γαλήνης κατευναζούσης αὐτόν. De ἄημα v. ad Il. I. p. 732, 24. De στένοντα vid. ad Il. B. p. 180. et 347. Ψ. p. 1297, 16.]

[674—683. Citat Suidas in ἄημα.]

στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος
λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
ἔγωγ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι
ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρίας λιμήν.
ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι,
εὔχου τελεῖσθαι, τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ.
ὑμεῖς θ', ἑταῖροι, ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε
τιμᾶτε, Τεύκρῳ τ', ἢν μόλῃ, σημήνατε
μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον·
ὑμεῖς δ' ἃ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως
πύθοισθε, κεἰ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν· στροφή.

[676. λύειν Eustath. ad Il. Β. 173. per ἀφιέναι interpretatur. Vide etiam ad Il. Ξ. p. 981, 13. 54.]

678. ἔγωγ'—Male in libris ἐγὼ δ'—Quod sequitur, in omnibus libris et apud Suidam, qui hos versus citat in ἄημα et in ἐχθραντέος, manifesto depravatum est. Nihil verius Kusteri emendatione, juxta quam pro ὅτ' ἐχθρὸς ἤμην, legimus ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν. Ad posteriorem sententiæ partem, τὸν φίλον ὠφελεῖν βουλήσομαι ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα, vide quæ disputat Cicero in Lælio c. xvi.

[678. Lege ἐγῷδ'. Porson.]

[679. ἐχθαρτέος. Vulgo ἐχθραντέος. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 555. Schaefer.]

[679. ΕΧΘΡΑΝΤΕΟΣ. Σοφοκλῆς. δεῖ φησὶ προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς ὡς αὖθις φίλοις ἐσομένοις, καὶ τοῖς φίλοις, ὡς ἐχθροῖς. συμμέτρως οὖν φησι χρῆσθαι τοῖς πράγμασι. Suidas.]

[683. ΛΙΜΗΝ. Σοφοκλῆς. Τοῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν. Ἵν ᾖ τῆς ἑταιρείας φιλία. Suidas.]

[693. ΕΦΡΙΞΑ. τὰς τρίχας ὠρθώθην. ἐπυκνώθην. Ὅμηρος. ἔφριξε δὲ μάχη. καὶ Σοφοκλῆς. ἔφριξ' ἔρωτι περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμην. ἀντὶ τοῦ ὠρθώθην τῇ ἡδονῇ. ἀνεπτερώθην. Suidas.]

693. ἀνεπτόμαν. Sic emendate scriptum in E. ut quater citat Eustathius. Sic enim ad Odyss. Α. p. 1419. τοῦ δὲ ἔπτατο, ἔστι καὶ δεύτερος μέσος ἀόριστος, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμην. ἐξ

ἰὼ ἰώ, Πὰν, Πὰν,
ὦ Πὰν, Πὰν ἁλίπλαγκτε, Κυλ-
λανίας χιονοκτύπου
πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ
θεῶν χοροποί' ἄναξ, ὅπως μοι
Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ
ξυνὼν ἰάψῃς.
νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων
μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων
ὁ Δάλιος, εὔγνωστος,
ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων.

αὐτοῦ δὲ καὶ πτέσθαι ἀπαρέμφατον ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ, καὶ παρ' Ὁμήρῳ δὲ (Il. Δ. 126.) ἐν τῷ, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. Ad Il. Δ. p. 452. τοῦ δὲ πτέσθαι, ὅ ἐστι πετάσαι, χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι. ἔοικε δὲ τῇ κινήσει τοῦ σχέσθαι. ὡς γὰρ ἐσχόμην, σχέσθαι· οὕτω καὶ ἐπτόμην, πτέσθαι· οἷον Περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμην. δῆλον δὲ, ὡς ἔστι καὶ ἐπτάμην πρῶτος ἀόριστος, ἐξ οὗ καὶ τὸ Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο, καὶ ἀπαρέμφατον παρά γε Εὐριπίδῃ τὸ διαπτάσθαι. Nos tamen in versu 282. ad similium normam reposuimus προσέπτετο. Integrum hunc qui præ manibus est versum laudat Eustathius pag. 473. καὶ χαρὰν δέ ποτε σημαίνει τὸ ΦΡΙΣΣΕΙΝ, καὶ οἱονεὶ ὄρθωσιν ἐκ λυπηρᾶς καταπτώσεως, ὡς τὸ Ἔφριξ' ἔρωτι περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμην. [cf. Il. E. p. 527, 1. N. p. 961, 42.]

[695. ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ. οὕτως καλεῖται ὁ Πάν. ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύοις ἤγρευσεν. ἢ ὅτι οἱ ἁλιεῖς τιμῶσι τὸν Πᾶνα, ὡς νόμιον θεόν. ἢ ὅτι μεγαλόφωνος ἐν τῇ χορείᾳ. ὡς ἁλίβρομος. ἢ ὅτι τῆς Ἠχοῦς ἐρᾷ. πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν χορῶν πρόξενος. SUIDAS.]

[699. ΝΥΣΙΑ. ὀρχήματος εἶδος. τῶν γὰρ ὀρχήσεων, ἡ μὲν, Βερεκυνθιακὴ λέγεται· ἡ δὲ, Κρητική. ἡ δὲ Παρική. Νύσια οὖν, τὰ Βερεκύνθια. Νυσιὰς γάρ ἐστιν, ἡ Βερεκυνθιακή. Κνώσσια δὲ, Κρητικά. ἐν Μυσίᾳ γὰρ, καὶ Κνωσσῷ, ἐπιμελῶς ἡ ὄρχησις. Νύσια δὲ τὰ ἐν τῇ Νύσῃ γινόμενα. ἔστι δὲ αὕτη Διονύσου ἱερά. καὶ τὰ Κνώσσια ὡσαύτως. ἄλλως. τῶν ὀρχήσεων, αἱ μὲν, εἰσὶ Διονυσιακαί. αἱ δὲ, Κορυβαντικαὶ, αἱ ἐνόπλιοι. Νύσιαι δὲ, αἱ Διονυσιακαί. Κνώσσιαι δὲ, αἱ Κορυβαντικαί. Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυβάντων ἐτράφη ὁ Ζεύς. SUIDAS.]

[699. ΑΥΤΟΔΑΗ. τὰ ἐκ φύσεως, καὶ μὴ ἐκ διδαχῆς, αὐτοδαῆ ὀρχήματα. SUIDAS.]

699. Perperam in impressis Νύσσια, Κνώσσι'—Unico σ scribi debet utrumque nomen, et sic in plerisque codicibus. [Κνώσσια Eustath. Il. Σ. p. 1166, 19.]

700. ἰάψῃς. gl. πέμψῃς, ἐμβάλῃς.

[700. Eustath. Il. A. p. 17. Ἄλλως μέντοι τὸ ἰάψῃς ὀρχήματα ἑτέραν ἔννοιαν ὑποβάλλει τοῦ ἰάπτειν παρὰ τῷ αὐτῷ τραγικῷ. Ἔστι γὰρ ἰάψειν ὄρχησιν, ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι παρὰ τὸ ἔπω ἴπτω—ἢ τὸ ἐπιπέμψειν ἀπὸ τοῦ ἰῶ ἐξ οὗ τὸ ἀφίημι.]

[700. ΙΑΨΑΙ. ἐπιβαλεῖν. καὶ ἰάψῃς, ἐπιβάλῃς. ἢ συλλάβῃς ἡμῖν ὀρχήματος αὐγήν. τοῦτο δ' ἂν ξυνὼν ἰάψῃς. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

ἔλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης. ἀντιστρ.
ἰὼ, ἰώ. νῦν αὖ,
νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐ-
άμερον πελάσαι φάος
θοῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας
λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ', εὐνομίᾳ
σέβων μεγίστᾳ.
πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει·
κοὐδὲν ἀναύδατον φατίξαιμ'
ἂν, εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων

706. ἔλυσε γὰρ—Istud γὰρ ob metrum eximendum non est. Senarius est iambicus, nec cum strophico minus congruit, quia is in secunda sede iambum habet, cujus loco hîc anapæstus est. Inepte Triclinius eam ob causam dederat ἔφριξ' ἐν ἔρωτι.

[712. ΠΑΝΘΥΤΑ. πανσέβαστα. πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε. πανσέβαστα νόμιμα ἐξεπλήρωσε. SUIDAS.]

714. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει. Aldus et codd. addunt tres voces τε καὶ φλέγει, cum glossa ἀφανίζει καὶ φανερὸν ποιεῖ. Istas addititias esse metri ratio ostendit. Qui margini eas olim adscripserat, eamdem sententiam exprimere voluisse videtur, quam Ajaci tribuit poëta v. 647.

[714. ΦΛΕΓΕΙ. ἀντὶ τοῦ ζωπυρεῖ. Σοφοκλῆς. Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει Τε καὶ φλέγει. SUIDAS.]

[714. Citat Suidas v. φλέγει. Recte tamen τε καὶ φλέγει delet Heathius, quæ neque Stobæus Ecl. Phys. l. xi. p. 17. ed. Canter. legisse videtur. V. 714. videtur sumptus ex Simonidis Hymno in Memoriam. v. Philostrat. V. A. I. 14. Dionys. Halic. A. R. II. 3. ὁ πάντα μαραίνων τὰ καλὰ χρόνος. PORSON.]

[714. μαραίνει. ut nunc iram Ajacis. Conf. supra v. 648. sq. Simonides in Diodori Sic. l. XI. c. 11. ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος. ubi Wesselingius nostram locutionem comparavit. SCHAEFER.]

[715. ΑΝΑΥΔΟΣ. ἄφωνος. καὶ ΑΝΑΥΔΗΤΟΝ. ἄλεκτον. ἄῤῥητον. ἀπόῤῥητον. ἀνέλπιστον. κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν. SUIDAS.]

716. εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων. Sic optime Aldus et codices veteres. In membr. θυμόν τ' Ἀτρ—Insertam copulam nullus alius agnoscit codex, nec Suidas, qui partem horum profert in Μετανεγνώσθη, ubi legitur εὖτ' Αἴας ἐξ ἀέλπτων μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις. Triclinius imperite dedit θυμῶν. Porro codices quidam habent μετανεγνώσθη, ut legisse videri possit Hesychius: sed minus sincerum esse censeo, et a male curioso metrorum scrutatore invectum, ut syllabarum æquaretur numerus in versibus antitheticis, quod minime necessarium est. De hoc loco egit Henr. Stephanus Thesauri tom. i. col. 1856. ubi Scholiastam immerito reprehendit, qui verborum ordinem recte instituit: εὖτ' Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις ἐξ ἀέλπτων καὶ μεγάλων νεικέων. Sunt enimvero ἄελπτα νείκη *jurgia* σκληρὰ, δυσχερῆ, ac proinde ἀνέλπιστα, *desperata, quæ componi unquam posse nemo speret.* Sic in Homerico hymno in Apollinem 91.

Αἴας μετεγνώσθη
θυμὸν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.
ΑΓ. Ἄνδρες φίλοι, τοπρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.
Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ
κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον
κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.
στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
μαθόντες ἀμφέστησαν, εἶτ' ὀνείδεσιν
ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν, οὔ τις ἔσθ' ὃς οὒ,
τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ
ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσει
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.

ἄελπτοι ὠδῖνες. Quin ipse Stephanus male ἐξ ἀέλπτων adverbialiter positum esse statuit pro ἀέλπτως, quod si esset, postrema verba μεγάλων τε νεικέων cum præcedentibus connecti non possent. Triclinii interpolatio θυμῶν temeraria est. Sic ob metrum scripsit, cujus rationem perspectam non habuit. Antithetici versus asynarteti sunt ex duobus dochmaicis.

[717. ΜΕΤΑΝΕΓΝΩΣΘΗ. μετεπείσθη. καὶ πέπαυται τοῦ θυμοῦ. ὡς καὶ μετεγνώσθη. Σοφοκλῆς. εὖτ' Αἴας ἐξ ἀέλπτων μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις. Suidas.]

[719. τοπρῶτον. Vulgo τὸ πρῶτον. *ante omnia vobis nunciare volo.* Fallitur Grævius ad Hesiod. Op. et D. v. 679. p. 582. ed. Loesn. (p. 70. ed. Cler.) Tu audi Wolfium in præfat. ad Homeri Iliad. nov. edit. p. LXVII. (LXII.) ed. Lips. Schaefer.]

[720. ΜΥΣΙΩΝ. Θρακικῶν. μέρη γὰρ τῆς Θρακῆς πολλὰ περὶ τὴν Μυσίαν. Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι κρημνῶν ἄπο Μυσίων. τουτέστι, χωρίων. Suidas.]

[721. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ. τὸ στρατόπεδον Ἀττικῶς. Σοφοκλῆς. μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον. Suidas.]

[722. Eustath. Il. A. p. 64. Κῦδος ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία· ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ κατά τινας τὸ κυδάζεσθαι ὅ ἐστι λοιδορεῖσθαι. Conf. Il. K. p. 790, 40.]

[722. ΚΥΔΑΖΕΤΑΙ. λοιδορεῖ. ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων. Ἐπίχαρμος ἐν Ἀμύκῳ. Ἄμυκε, μὴ κύδαζέ μοι τὸν πρεσβύτην ἀδελφόν. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἰφιγενείᾳ. οὔτοι γυναιξὶ κυδάζεται. ἀρσενικὸν δὲ ὁ κῦδος. καὶ Σοφοκλῆς. κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ. Suidas.]

[725. ΗΡΑΣΣΟΝ. ἔκρουον. ἔπληττον. ἐβλασφήμουν. Μαθόντες ἀμφέστησαν, εἶτ' ὀνείδεσιν Ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν.—ἀντὶ τοῦ πάντες ὁμοφρόνως. Suidas.]

[725. ΟΥ ΤΙΣ ΕΣΘ' ΟΣ ΟΥ. Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες. Ἀττικόν ἐστι τὸ ἐπιφέρειν ἑνικοῖς πληθυντικά. οἷον οὔ τις ἀποκαλοῦντες. Suidas.]

[726. στρατοῦ. στρατῷ conjeci ad L. Bos. de Ell. p. 246. Mox scribas ἀρκέσει, an ἀρκέσοι, nihil interest. Schaefer.]

[727. ΩΣ ΟΥΚ ΑΡΚΕΣΟΙ. Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. Περὶ τοῦ Τεύκρου. ὡς οὐκ ἐπαρκέσοι ἑαυτῷ μὴ λιθόλευστος γενέσθαι. ὡς οὐ κωλύσει ἑαυτὸν καταλιθωθῆναι. Suidas.]

727. ὡς οὐκ ἀρκέσει. Sic Turnebus e Triclinio edidit recte. Aldus et codd. antiqui, ἀρκέσοι. Extrinsecus adsumendum participium λέγοντες.

ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν
κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.
λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ποῦ 'στιν, ὡς φράσω τάδε;
τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.
ΧΟ. οὐκ ἔνδον. ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας
βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.
ΑΓ. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού.
βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
πέμπων ἔπεμψεν, ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς.
ΧΟ. τί δ' ἔστι χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;
ΑΓ. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ.
ΧΟ. ἀλλ' οἴχεταί τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου.
ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα,
εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.
ΧΟ. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;
ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον.
ἐκ γὰρ ξυνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα,
ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
θεὶς, εἶπε κἀπέσκηψε, παντοίᾳ τέχνῃ
εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε

[730. ΔΙΕΠΕΡΑΙΩΘΗ. διειλκύσθη. διῆλθε. Κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. ἀντὶ τοῦ, ἐγυμνώθη. εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἑλκυσθῇ, οὐκ ἐξέρχεται. SUIDAS.]

730. κολεῶν. Sic membr. et plerique alii codices. Perperam Aldus κουλεῶν.

[731. τοῦ προσωτάτω. Sic recte Lobeckius. Vulgo τοῦ προσωτάτου. SCHAEFER.]

[732. ΞΥΝΑΛΛΑΓΗ. ἀμοιβή. παραμυθία. συνάντησις. λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω, ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου. Σοφοκλῆς. ἢ ξυναλλαγῇ, τῇ ὁμιλίᾳ. SUIDAS.]

[736. ΕΓΚΑΤΑΖΕΥΞΑΣ. συνθείς. συναρμόσας. νέας βουλὰς νέοις ἐγκαταζεύξας τρόποις. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

741. ἔνδοθεν στέγης. gl. ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς στέγης.—παρήκειν. gl. ἀντὶ τοῦ ἥκειν. ἡ παρὰ περισσή.

[748. τοσοῦτον. v. 441.]

[753. ΕΜΦΑΝΕΣ. ἐπίθετον τῆς ἡμέρας, ὡς καὶ τὸ τῆς νυκτὸς, νύκτα μέλαιναν. Σοφοκλῆς. εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι. SUIDAS.]

Αἴανθ᾿ ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ᾿ ἀφέντ᾿ ἐᾷν,
εἰ ζῶντ᾿ ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῆδ᾿ ἔθ᾿ ἡμέρᾳ μόνῃ
δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.
τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
ἔφασχ᾿ ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
βλαστὼν, ἔπειτα μὴ κατ᾿ ἄνθρωπον φρονεῖ.
κεῖνος δ᾿ ἀπ᾿ οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος
ἄνους καλῶς λέγοντος εὑρέθη πατρός.
ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει· Τέκνον, δορὶ
βούλου κρατεῖν μὲν, ξὺν θεῷ δ᾿ ἀεὶ κρατεῖν.
ὁ δ᾿ ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο·
 Πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ
κράτος κατακτήσαιτ᾿· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
κείνων πέποιθα τοῦτ᾿ ἐπισπάσειν κλέος.
τοσόνδ᾿ ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον
δίας Ἀθάνας, ἡνίκ᾿ ὀτρύνουσά νιν
ηὐδᾶτ᾿ ἐπ᾿ ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
τότ᾿ ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ᾿ ἔπος·
 Ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας

[756. τῆδ᾿ ἔθ᾿ ἡμέρᾳ. Brunckius hîc, ut alibi, τῆδε θἠμέρᾳ. Lobeckius τῆδ᾿ ἐν ἡμέρᾳ. SCHAEFER.]

[758. ΑΝΟΝΗΤΑ. ἀνωφελῆ. SUIDAS.]

760. ὅστις ad plurale nomen refertur σώματα. Nihil hoc schemate magis obvium. Eustathius p. 415. Σύνηθες Ὁμήρῳ σχῆμα, τὸ ἐκ πληθυντικῆς καταβαίνειν εἰς ἑνικόν· οἷον καὶ τὸ (Il. Γ. 279.) Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅ τις κ᾿ ἐπίορκον ὀμόσσῃ. ἐκ γὰρ τοῦ ἀνθρώπους εἰς τὸ ὅ τις μετέβη, διότι οὐ πάντες οἱ θανόντες κολάζονται, ἀλλ᾿ ὁ κακός. τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ παρ᾿ Εὐριπίδῃ τὸ (Hec. 359.) Δεσποτῶν ὠμῶν τύχοιμι, ὅς τις μ᾿ ὠνήσεται. καὶ τὸ (Med. 222.) Δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὅς τις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμάθῃ σαφῶς, στυγεῖ. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ Τὰ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πάσχει τόδε τι, ὅς τις ἀνθρώπου φύσιν γεγὼς, ἔπειτα μὴ κατ᾿ ἄνθρωπον φρονεῖ. Alia exempla sunt apud Euripidem, ut Androm. 179. El. 939. Inversa enallages ratione in Antig. 707. ὅστις in priore membro ponitur, eique subjiciuntur pronomen et verbum plurale. Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, Ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί. [Conf. Eustath. ad Il. Δ. p. 484. de v. περισσά.]

[767. ΟΜΟΥ. ἐγγύς. SUIDAS.]

[770. Citat Eustath. Il. Μ. p. 897, 2. ob v. ἐκόμπει.]

ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχῃ.
τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς
ἐκτήσατ' ὀργὴν οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῇδ' ἔθ' ἡμέρα, τάχ' ἂν
γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι.
τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας
πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός.
ΧΟ. ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
ὅρα μολοῦσα τόνδ', ὁποῖ' ἔπη θροεῖ.
ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά.
ΤΕ. τί μ' αὖ τάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἕδρας ἀνίστατε;
ΧΟ. τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρὸς, ὡς ἥκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ.
ΤΕ. οἴ μοι, τί φῄς, ὦ 'νθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;
ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,

[775. Citat Eustathius Il. Z. p. 621, 54.]

[778. τῇδ' ἔθ' ἡμέρα. Sic hoc quidem loco etiam Lobeckius. SCHAEFER.]

783. ὡ'νήρ. Male vulgo ἀνὴρ.

[784. ΔΗΙΑ. καταπεπολεμημένη. καταкεκαυμένη. ἢ δηΐα, πεπονθυῖα. κοινῶς, πολεμία. Ἀττικῶς, δύστηνε. Σοφοκλῆς. ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος. SUIDAS.]

[786. ΞΥΡΕΙ γὰρ ἐν χρῷ, ὥστε μὴ χαίρειν τινά. ἀντὶ τοῦ μέχρι βάθους διϊκνεῖται, ὥστε μὴ χαίρειν. τὸ δὲ τινὰ, παρέλκον. SUIDAS.]

[786. Eustath. Il. K. p. 796, 55. παροιμιῶδες τὸ, νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, ἀντὶ τοῦ, νῦν ἐν κινδύνῳ ἐστὶ τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ οἷον ἐπ' αὐτῇ τῇ ὀξύτητι καὶ τομῇ τοῦ ξυροῦ. Σοφοκλῆς δὲ παραφράζων αὐτὸ, εἶπε, ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ.]

790. ἣν ἤλγησ' ἐγώ. nempe ἀκούων. Sic in Philoct. 1314. ἥσθην πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, supplendum est ἀκούων. Similem ellipsin participii ὁρῶν supra ad v. 136, observavimus, per quam explicandum istud Cratini γέγηθα τὸν ἄνδρα, quod ex Homero adumbratum, τίς ἂν τάδε γηθήσειε. Hanc loquendi formam minus dilucide per ellipsin præpositionis εἰς vel κατὰ declarat Eustathius p. 737. initio.

[790. πράξιν, "*fortunam*, ut v. 792." Matthiæ Grammat. Græc. p. 555. Miror autem, displicuisse viris doctis φέρων πρᾶξιν. Euripides Hec. v. 168. Pors. ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματ'. ubi Wakefieldius Diatr. Extempor. p. 15. ad eundem lapidem offendit. Idem Phœniss. v. 1357. μεγάλα γὰρ φέρω κακά. V. Lobeck. p. 339. Cicero Philipp. XIV. c. 1. *Ante vero, quam ea res, quam avidissime civitas expectat, allata sit*, etc. Idem Epist. II. 12. *ita tumultuosæ conciones, ita molestæ Quinquatrus afferebantur*. SCHAEFER.]

θυραῖος εἴπερ ἐστὶν, οὐ θαρσῶ πέρι.
ΤΕ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φής.
ΑΓ. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται
σκηνῆς ὕπαυλον, μηδ' ἀφιέναι μόνον.
ΤΕ. ποῦ δ' ἐστὶ Τεῦκρος, κἀπὶ τῷ λέγει τάδε;
ΑΓ. πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.
ΤΕ. οἴ μοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών;
ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.
ΤΕ. οἲ 'γὼ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης,
καὶ σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν·
οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους
ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν.
ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη,
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
οἴ μοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἱδρυτέον.
ἀλλ' εἶμι κἀγὼ κεῖσ', ὅποιπερ ἂν σθένω.
χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμὴ,

794. *ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φής.* Sic bene interpunxit Turnebus. Prava in aliis editionibus est distinctio: *ὥστε μ' ὠδίνειν. τί φής;* hic enim est sensus: *ita ut angat me timor, solicitam de eo quod nuntiaturus es. ita ut anxie exspectem quid afferas.* Ita accepit etiam auctor scholii, quod imprudens suo loco omisi: *καὶ μὴν θυραῖός ἐστιν, ὥστε ἐμὲ συμβαίνει ζητεῖν μετὰ πόνου τί ἐστιν ὃ λέγεις.* Memoriæ lapsu H. Stephanus citat *ὥστε μ' ὠδίνειν σφόδρα*, Thesauri tom. ii. col. 1188.

[794. Eustath. Il. Λ. p. 843, 48. *ἡ δὲ τοῦ Σοφοκλέους Τέκμησσα ἐν τῷ, ὥστε μ' ὠδίνειν, τι φὴς, τὸ ὑπερβολικῶς λυπεῖσθαι ὠδίνειν εἰποῦσα, ἔχει συγγνώμην ὡς γυναικικῶς ἐκ πείρας φράσασα.*]

[796. ΥΠΑΥΛΟΝ. *ἐνδόμυχον. ὑπὸ τὴν αὐλὴν τῆς σκηνῆς.* SUIDAS.]

[802. *φέρει* scil. *ἡ ἔξοδος.* SCHAEFER.]

[803. *οἲ 'γώ.* Brunckius *οἲ ἐγώ.* SCHAEFER.]

[803. ΠΡΟΣΤΗΤ' *ἀναγκαίας τύχης. ἐπίκουροι γένεσθε τῆς κατεπειγούσης συντυχίας.* SUIDAS.]

[805. ΑΓΚΩΝ *καὶ ἀγκῶνας, τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν. Οἱ δ' ἑσπερίους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν.* SUIDAS.]

805. *ἀντηλίους.* Hanc scripturam probant Grammatici, quam exhibent codices aliquot. Plures cum Aldo *ἀνθηλίους.*

811. *οὐχ ἕδρας ἀκμή.* Euripides Or. 1292.—*οὐχ ἕδρας ἀγών· Ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε.* Formulam illustrat P. Victorius V. L. xvi. 20. ex Homerico *οὐχ ἕδος* derivatam. Vide Eustath. p. 1295. Idem exprimit

σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ', ὃς σπεύδει θανεῖν.
ΧΟ. χωρεῖν ἕτοιμος, κοὐ λόγῳ δείξω μόνον·
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται.
ΑΙ. Ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν, ᾗ τομώτατος
γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕκτορος, ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὁρᾶν.
πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι,
σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής·
ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ
εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν. ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρκεσον.
αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν.
πέμψον τιν' ἡμιν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεοῤῥάντῳ ξίφει,
καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος
ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ.
τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ θ' ἅμα

Comicus in Pluto his verbis:—ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.

[811. Eustath. Il. Ψ. p. 1295, 57. Τὸ οὐχ ἕδος, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ, οὕτω καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ οὐ καθέδρα, ἤγουν οὐκ ἔστιν ἕζεσθαι. Σοφοκλῆς δὲ σαφέστερον φράζει, ἐν τῷ οὐχ ἕδρας ἀκμή.]

814. Postquam Chorus abiit, scena mutatur, et Ajax solus in loco deserto conspicitur. Vitium hoc est œconomiæ, quod vitari nulla ratione poterat, siquidem Ajax coram spectatoribus mortem sibi consciscere debebat. In ceteris omnibus Tragici nostri fabulis Chorus nunquam e scena abscedit, nisi absoluta actione.

815. ὁ μὲν σφαγεύς. gl. τὸ ξίφος τὸ εἰς σφαγὴν ἡτοιμασμένον ἕστηκε τῇ στάσει τῇ τμητικωτάτῃ.

[820. ΘΗΓΑΝΗ. ἡ ἀκόνη. σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[821. ΠΕΡΙΣΤΕΙΛΑΣ. διαχειρισάμενος, περισφίγξας. Περισφίγξας ἐν τῇ γῇ. Σοφοκλῆς. ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ. SUIDAS.]

[823. ΕΥΣΚΕΥΟΥΜΕΝ. καλῶς παρεσκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν πάντα, ὧν δεῖ πρὸς θάνατον. οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

825. λαχεῖν. Sic membr. et præstantiores quique codd. cum Aldo. Triclinius λαβεῖν. Hæc verba sæpissime permutantur.

[830. οἰωνοῖς θ'. Minus recte Lobeckius οἰωνοῖς δ'. SCHAEFER.]

831. προστρέπω. Sic scribi debuisse fidem facit vetus scholiastes. Male in libris nostris προτρέπω.—In tribus codd. scriptum καλῶ θ' ἅμα. Vulgo καλῶ δ' ἅμα.

πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι,
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι
πλευρὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους,
ἀεί θ' ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
σεμνὰς Ἐριννῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ,
πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας,
καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
ξυναρπάσειαν· ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ,
αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.

[831. ΠΡΟΤΡΕΠΩ εὐκτικῶς. παρακαλῶ, προτρόπαιοι γὰρ οἱ οἰκέται. Σοφοκλῆς. Τοσαῦτά σ' ὦ Ζεῦ προτρέπω, καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν. SUIDAS.]

[832. ΠΟΜΠΑΙΟΣ. ὁ ἀπὸ τῶν γηΐνων εἰς τὰ οὐράνια πέμπων. καὶ πομπαῖος Ἑρμῆς, ὁ τὰς ψυχὰς εἰς τὸν ᾅδην καταπέμπων τε, καὶ παραπέμπων. SUIDAS.]

[832. Huc respicit Eustath. Il. E. p. 561.]

833. ξὺν ἀσφαδάστῳ πηδήματι. Simile votum Cassandræ apud Æschylum in Agamemnone, 1301. Ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν, Ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων Ἀποῤῥυέντων, ὄμμα συμβάλω τόδε.

[833. ΑΣΦΑΔΑΣΤΩ. ἀσκαρίστῳ. σπασμὸν μὴ ἔχοντι. ἀντὶ τοῦ συντόμως. ὅπως καιρίας πληγῆς γενομένης, μὴ προσγενέσθαι σπασμὸν μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβήν. σφαδάζειν λέγεται τὸ σπᾶσθαι, καὶ σφακελίζειν. Σοφοκλῆς. παραδιδομένον δὲ καθ' ἱστορίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας. κατὰ δὲ τὴν μασχάλην μόνην τρωτὸς, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα λεοντῇ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος σκεπάσαντα, τοῦτο δὲ τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἐᾶσαι, διὰ τὸ περικεῖσθαι ἐκεῖσε τὸν γωρυτόν. SUIDAS.]

[835. ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥΣ, τὰς Ἐριννῦς. μυθικὸν δέ ἐστι τοῦτο. ὑπονοεῖν δὲ χρὴ, τὰς ἀδωροδοκήτους, καὶ οὐχὶ χρανθῆναι δώροις δυναμένας ὑπὸ τῶν ἀδικούντων Σοφοκλῆς. καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους, σεμνὰς Ἐριννῦς τανύποδας. SUIDAS.]

836. ἀεί θ' ὁρώσας. Sic bene Turnebus. In codd. eodem errore quem paulo ante correximus, ἀεὶ δ' ὁρώσας. In membr. hic versus omissus est.

[837. ΤΑΝΥΠΟΔΑΣ. ταχείας τὰς Ἐριννῦς φασι. τὸ γὰρ τεῖναι τοὺς πόδας ἐστι τὸ βαδίσαι. τουτέστι, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τοὺς πόδας. SUIDAS. Conf. Eustath. Il. I. p. 763, 30.]

[841. ΑΥΤΟΣΦΑΓΗ. τὸν ὑφ' ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. SUIDAS.]

[841. ΤΩΣ. οὕτως. τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα. Ὅμηρος. καὶ Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[841. Eustath. Il. Γ. p. 429. τὼς, ἤγουν οὕτως.]

842. πρὸς τῶν φιλίστων. Codd. aliquot πρὸ, cum glossa ἔμπροσθεν, ex librarii interpolatione sane quam inepta. Sensum ille verborum non assecutus fuerat, quem disertim in versione expressimus. Nec credendum est ad mortem Agamemnonis poëtam respexisse, nec Ajacem hîc tanquam futura vaticinantem inducere voluisse. Nam Agamemnon a liberis suis occisus non fuit: sed Atridis mortis genus imprecatur Ajax, quod atrocissimum excogitare possit.

[842. De superl. φιλίστων v. Eu-

ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐριννύες,
γεύεσθε, μὴ φείδεσθε, πανδήμου στρατοῦ.
σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν,
Ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
ἦ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών·
καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών.
σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
καὶ τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω,
πανύστατον δὴ, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον.
ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον,
κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
κρῆναί τε, ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
πεδία προσαυδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·

stath. Od. Τ. p. 1867, 40. Ω. p. 1961, 29.]

[843. ΙΤΕ. δεῦτε. ἢ ἀπέλθετε. Σοφοκλῆς. ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐριννύες. SUIDAS.]

[843. ΠΟΙΝΗ. καὶ ΠΟΙΝΙΜΟΙ, αἱ τιμωρητικαὶ Ἐριννύες. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

844. γεύεσθε. Insignis quidem, sed maxime contemnenda varietas est in citatione quam fecit hujus versus Thomas Mag. κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε—

845. αἰπὺν οὐρανόν. Ex Homerico αἰπὺν Ὄλυμπον. [notavit Eustath. Il. Ε. p. 557.]

[845. ΑΙΠΥ. ὑψηλόν. μέγα. SUIDAS.]

[845. ΔΙΦΡΗΛΑΤΩΝ. ἁρματηλατῶν. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[847. ΕΠΙΣΧΩΝ. κρατήσας. βραδύνας. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[847. χρυσόνωτον. Vide Eustath. Il. Ε. p. 583.]

[849. ΔΥΣΤΗΝΟΣ. ἐπὶ τοῦ ἀθλιωτάτου παρὰ Σοφοκλεῖ. SUIDAS.]

[850. κλύῃ φάτιν. vide ad 151. et 187.]

852. οὐδὲν ἔργον, *nihil prodest, nihil opus est.* Comicus in Lysistr. 424. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἱστάναι.

[852. ΕΡΓΟΝ εἰπεῖν. χαλεπὸν εἰπεῖν. καὶ Σοφοκλῆς. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην. ἀντὶ τοῦ ὄφελος. ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί. SUIDAS.]

863. τροφῆς. Vulgo τροφεῖς. Vide ad priorem Œdipum 18.

τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ·
τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἅδου τοῖς κάτω μυθήσομαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει.
πᾶ, πᾶ,
πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;
κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος.
ἰδοὺ, ἰδού·
δοῦπον αὖ κλύω τινά.
ΗΜ. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.
ΗΜ. τί οὖν δή;
ΗΜ. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν.
ΗΜ. ἔχεις οὖν;
ΗΜ. πόνου γε πλῆθος, κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον.
ΗΜ. ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ, τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν

[866. ΠΟΝΟΣ ΠΟΝΩι πόνον φέρει. λείπει ἡ πρὸς, ἵν' ᾖ, ὁ πόνος πρὸς τῷ πόνῳ πόνον φέρει. καὶ ἔστι τὸ μὲν πόνος πόνῳ, ἀρχαϊκόν. ὡς ἔργον ἐπ' ἔργῳ. τὸ δὲ δεύτερον πόνον, κοινῶς. οἷον κάματον. καὶ Ὅμηρος. —Πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικται. Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις. (30.) —Νὺξ γὰρ εἰσάγει, Καὶ νὺξ ἀπωθεῖται δεδεγμένον πόνον. SUIDAS.]

869. *συμμαθεῖν* hîc transitivum est, et valet *διδάξαι*, qua potestate verbum hoc omnino carere affirmat Parisinus editor, quippe qui sui juris esse putat fines ponere, quos intra Sophocles novandi licentiam coërcere debuit. Nec tamen est hoc ita novum, ut analogia aliorum exemplorum confirmari non possit. Nam ut *δέδαεν* *didicit* usurpat Homerus pro *docuit*, ita *μανθάνειν* observat Eustathius ab Homeri posteris utroque sensu adhibitum fuisse, et pro *discere* et pro *docere*. Popularis sui conjecturam *συμπαθεῖν* Heathius ne proferre quidem debebat. Quis eo illum deduxerit, nescio: haud sane Lucianus est qui in Ocypode *συμπάσχειν* transitive usurpat, ut hîc Sophocles *συμμανθάνειν*. Οἴμοι· πόθεν μοι καινὸς εἰσῆλθεν πόνος Ποδὸς δι' ἄλλου, καί με συμπάσχει κακῶς; utrumque verbum prægnanti notione adhibitum: hoc, *καί με ποιεῖ πάσχειν κακῶς*. illud, *οὐδεὶς μαθὼν ποιεῖ με σὺν αὐτῷ μαθεῖν*. Luciani senarium ineptus emendator crurifragio mulcat legendo, *καί μοι συμπάσχει*.

[869. ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ. οἷον μεμαθηκότα τὸ γεγονός. οὐδείς με οἶδε τόπος. ἀλλὰ μάτην περιῆλθον. ἢ ἀντὶ τοῦ διδάξαι. εἰς μάθησιν ἀγάγειν τοῦ ζητουμένου. Σοφοκλῆς. κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος. SUIDAS.]

876. *πόνου γε πλῆθος.* Sic in Euripidis Satyrico roganti Choro *ἔχεις;* respondet Cyclops vers. 683. *κακόν γε πρὸς κακῷ.*

877. *τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον.* In Aldina excusum *μολῶν* typothetæ errore: in Juntina recte *βολῶν*, ut liquido sine ulla ambiguitate scri-

κέλευθον, ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.
ΧΟ. τίς ἄν μοι, τίς ἂν — στροφὴ α'.
φιλοπόνων ἁλιαδᾶν
ἔχων ἀΰπνους ἄγρας,
ἢ τίς Ὀλυμπιάδων
θεῶν, ἢ ῥυτῶν
Βοσπορίων ποταμῶν
ἴδρις, τὸν ὠμόθυμον εἴ
που ποτὲ πλαζόμενον
προσβλέπει, ἀπύοι;
σχέτλια γὰρ μακρῶν ἀλάταν πόνων
οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
ἐμὲ δ' ἀμενηνὰν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.
ΤΕ. ἰώ, ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;

ptum in C. D. E. et meo. De hoc loco jam egi ad Euripidis Or. 1263. μολὼν Triclinio debetur, ac proinde recentissimi Græculi est scholion quod hanc lectionem spectat.

878. ὡ'νήρ. Perperam vulgo ἀνήρ.

879. τίς ἂν μοι, τίς ἄν. Versus est dochmaicus, ut antistrophicus 925. ἔμελλες τάλας. cujus in scriptura nullam varietatem exhibent libri. Proinde hic ita scribi debuit, expuncta particula δὴ, quæ metro reclamante inserta fuerat.

881. ἔχων ἀΰπνους ἄγρας. Sic codd. plerique et præstantiores. In aliis ἕδρας, quod Aldus prætulit.

885. εἴ που ποτὲ πλαζόμενον προσβλέπει, ἀπύοι. Nihil planius horum verborum structura, quæ præter facilem sensum, metra etiam accurata præstat. In Aldina et veteribus codd. scabra lectio sine metri forma, εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων, ἀπύοι. Triclinii inepta interpolatio auctore suo digna est.

[888. Σχέτλια Attice positum pro sing: σχέτλιον notavit Eustathius Il. A. p. 59.]

888. σχέτλια γὰρ μακρῶν ἀλάταν πόνων. Librarii voculas partim inferserunt, partim transposuerunt, quod ipsa metri ratio ostendit: σχέτλια γὰρ ἐμέγε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων. Sic veteres codd. et Aldus. Ista ἐμέγε τὸν invenusta sunt et sensui inutilia: ἐμὲ loco non suo posuerunt, quod esse debuit initio ultimi versus hujus strophæ, ubi dederunt ἀλλ' ἀμενηνὸν, iambicum senarium a trochæo incipientes.

[889. ΟΥΡΙΟΣ. ἐπιδέξιος. ἐπιτήδειος ἄνεμος. καὶ οὐρίῳ πελάσας δρόμῳ. τουτέστιν, εὐθυδρομήσας. Suidas.]

892. πάραυλος. πλησία. Eodem sensu vox est in Œd. Col. 786. ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς. Perperam Eustathius hanc vocem ab αὐλὸς deducit, p. 1157. βοὴ πάραυλος, ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ ἢ κατὰ θρηνῳδίαν, ἢ διὰ τὸ τρανές. Est enim ab αὐλὴ, ut supra 796. ὕπαυλος, et 611. ξύναυλος, quod glossa recte exponit σύνοικος.

[892. ΠΑΡΑΥΛΟΣ. ὁ ἐν ἀγροῖς. ἢ πάραυλος, παρατεταμένη, ἢ ἐγγὺς, παρὰ τὴν αὐλήν. ἢ θρηνητικὴ, παρὰ τοὺς αὐλούς. Σοφοκλῆς. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; Suidas.]

ΤΕ. ἰὼ τλήμων.
ΧΟ. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ
Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.
ΤΕ. οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.
ΧΟ. τί δ' ἐστίν;
ΤΕ. Αἴας ὅδ' ἡμὶν ἀρτίως νεοσφαγὴς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής.
ΧΟ. ἰώ μοί μοι ἐμῶν νόστων· στροφὴ β'.
ὤ μοι, κατέπεφνες, ἄναξ,
τόνδε συνναύταν, ἰὼ τάλας·
ὦ ταλαίφρων γύναι.
ΤΕ. ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.
ΧΟ. τίνος ποτ' ἆρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος;
ΤΕ. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ· δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.
ΧΟ. ὤ μοι ἐμᾶς ἄτας. στροφὴ γ'.
οἶος ἆρ' αἱμάχθης,
ἄφρακτος φίλων·
ἐγὼ δ', ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ' ἀΐδρις,
κατημέλησα. πᾶ, πᾶ
κεῖται ὁ δυστράπελος,

[896. Suidas in οἴχωκ'.]

[899. ΠΕΡΙΠΤΥΧΗΣ. περικεκλισμένος κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής. περὶ τοῦ Αἴαντός φησι. SUIDAS.]

900. ἰώ μοι μοι. Semel tantum Aldina μοι habet, et in antistrophico versu ὤ μοι ἀναλγήτων. Mox v. 908. ἰώ μοι ἐμᾶς ἄτας. Ista ad metri normam exigi debuerunt.

[907. ΠΕΡΙΠΕΤΕΣ. περιπεπηγὸς αὐτῷ. πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς, κατηγορεῖ. ἤγουν ᾧ περιέπεσεν ὁ Αἴας. SUIDAS.]

[907. Vide Brunck. ad v. 658.]

909. αἱμάχθης sine augmento, quod in melicis negligitur. In E. ᾑμάχθης.

[910. ΑΦΡΑΚΤΟΣ φίλων. οὐ πεφραγμενός καὶ τετειχισμένος τοῖς φίλοις διὰ τὸ ἀπατηθέντας καταλιπεῖν σε. SUIDAS.]

[911. ΑΙΔΡΙΣ. ἀμαθής. ἄπειρος. ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ' ἀΐδρις, κατημέλησα. ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος. ἴδρις γὰρ ὁ ἔμπειρος. SUIDAS.]

[913. ΔΥΣΤΡΑΠΕΛΟΣ. δυσκίνητος. ἀμετάτρεπτος. δυσμετάθετος. ὃς οὐχ εὗρεν ἐκφυγεῖν τὸ πάθος. οὕτω λέγουσι καὶ δυστράπελον ὄρυγμα, τὸ οὐκ εὐδιάλυτον. ἢ ὁ ἀμετακίνητος ὀργῇ, ἢ διαθέσει, ἢ φιλαργυρίᾳ. τὸν αὐτὸν δὲ καὶ ἀτράπελον. Σοφοκλῆς. κεῖται ὁ δυστράπελος. τουτέστιν, ὁ δύσκολος. ὁ δυσώνυμος Αἴας. ὡς καὶ αὐτὸς εἶπεν ὁ Αἴας. Αἶ αἶ. τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Νῦν γὰρ πάρεστι

ὁ δυσώνυμος Αἴας ;
ΤΕ. οὔ τοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ
φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν
φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας
πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
οἴ μοι, τί δράσω ; τίς σε βαστάσει φίλων ;
ποῦ Τεῦκρος ; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι,
πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.
ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὢν οἵως ἔχεις,
ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί, Καὶ τρίς. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω. SUIDAS.]

[914. δυσώνυμος. Eustath. Il. Z. p. 640, 34. δυσώνυμον τὸν Αἴαντα, ὡς δοκοῦντα παρὰ τὸ αἲ, ἢ παρὰ τὸ αἰάζειν ὀνομασθῆναι.]

917. ὅστις καὶ φίλος. Major forte videretur esse vis sententiæ, si legeretur ὅστις κ' οὐ φίλος, siquidem infra dicitur Ajax καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

918. φυσῶντ' ἄνω. Id est ἀναφυσῶντα, ἀναπέμποντα πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας πληγῆς τὸ μέλαν αἷμα ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς. Corrupta hæc esse decernit Parisinus editor, faceto hoc argumento usus, quia *procumbente Ajace in gladium non exiluit sursum sanguis per plagam, sed per os et nares debuit erumpere.* Proinde conjicit legendum esse πρὸς ῥινὸς ἔκ τε φωνίας πηγῆς, *ex naribus et fonte vocali,* id est, si Diis placet, *ex ore.* Eugepæ! Galenum teruncio non emam: Nam ad sapientiam hujus nimius nugator fuit. Lepidum conjectorem Tragicus ipse redarguit Teucri verbis in fine dramatis, θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος.

920. τίς σε βαστάσει. Membr. et quidam alii codd. βαστάσῃ, apposita observatione quam inter minora scholia retulimus. Melior est Aldi lectio βαστάσει.

921. ὡς ἂν ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Sic omnino legendum. Ejecerat librariorum imperitia particulam ἄν, quæ salva structuræ lege abesse non potest. ὡς ἂν ἀκμαῖος μόλοι, *quam tempestivus veniret!* Vide quæ notavimus ad Comici Plutum 1037. ubi exempla ostendunt verbum optativi modi non adhiberi sine ἄν, quando in altero membro est conditionalis particula εἰ, quæ et ipsa optativum adsciscit. Prima in ἀκμαῖος corripitur, ut quævis vocalis natura brevis ante tenuem et liquidam. Supra, v. 811. ἀκμὴ priorem corripit, ut et Œd. T. 1492. Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς. Euripides Phœn. 1265. Μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμάς. Eadem prosodia vox hæc passim occurrit.

[921. ὡς ἀκμαῖ' ἂν Wakefield. Silv. Cr. II. p. 127. Herman. Viger. p. 784. Erfurdt. et Porson.]

[921. ΑΚΜΑΙΟΣ. νεανίσκος. σφριγῶν. ἀκμάζων. καίριος. κατὰ καιρόν. περὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ. ποῦ Τεῦκρος ; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι, τοῦτ' ἔστιν εὐκαιρότατος. ἐν ἀκμῇ καιροῦ. ἐν ἀκμῇ καὶ ὀξύτητι κινδύνου. SUIDAS.]

[921. ὡς ἀκμαῖος. Brunckius ὡς ἂν ἀκμαῖος. SCHAEFER.]

[923. ΟΙΟΣ. ὁποῖος. SUIDAS. ubi citat Αἴαν et sic in Ὦ δύσμορ'.]

ΧΟ. ἔμελλες τάλας ἀντιστρ. α'.
ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων
ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν
μοῖραν ἀπειρεσίων
πόνων. τοῖά μοι
πάννυχα καὶ φαέθοντ'
ἀνεστέναζες, ὠμόφρων,
ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις,
οὐλίῳ σὺν πάθει.
μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
Ἀχιλλέως ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.
ΤΕ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη.
ΤΕ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, γύναι,
τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.
ΤΕ. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.
ΧΟ. ξυναυδῶ.
ΤΕ. οἴ μοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
χωροῦμεν· οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποί.
ΧΟ. ἰώ μοί μοι· ἀναλγήτων ἀντιστρ. β'.

[925. ΕΜΕΛΛΕ. παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐῴκει. ἄρ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε. Σοφοκλῆς. ἔμελλες, ἔμελλες τάλας. ἀντὶ τοῦ ἐῴκεις. δῆλος ἦς. SUIDAS.]

926. ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων. Sic bene Triclinius. In veteribus codd. ut in Aldina, ἔμελλες τάλας, ἔμελλες χρόνῳ στερεόφρων, structura haud invenusta, sed quam metri ratio non admittit.

[934. ΑΡΧΩΝ χρότιος. [l. χρόνος] Ἀρχηγός. προηγός. ἄρχων χρόνος πημάτων. SUIDAS.]

[935. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ. ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀριστεῖα. καὶ ἀριστόχειρ ἀγών. SUIDAS.]

936. Vocem Ἀχιλλέως in omnibus veteribus libris omissam Triclinius e conjectura satis probabili reposuit.

[941. ΑΡΤΙΩΣ. τελείως. ὑγειῶς. οὐ μόνον ἄρτι. τὸ πρὸ ὀλίγου. Φερεκράτης μυρμηκανθρώποις. ξένη γυνὴ γραῦς ἀρτίως ἀφιγμένη. καὶ ἀντὶ τοῦ γνησίου. τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου. SUIDAS.]

[941. Citat Eustath. Il. E. p. 583. z. 623, 31. ob asperiorem formam βλαφθεὶς, altera βλαβεὶς usitatiorem.]

[942. ΔΟΞΑΝ. Σοφοκλῆς. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἐστίν. ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. οἷον, σοὶ μὲν ταῦτα ἐν δόξῃ καταλαμβάνεται. ἐγὼ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι. SUIDAS.]

[946. ΑΝΑΛΓΗΤΩΝ. ἀσυμπαθῶν, ἢ τῶν μηδ' ὅλως ἀλγούντων ἐπί τινι.

διссῶν ἐθρόησας ἄναυ-
δον ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕ. οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε, μὴ θεῶν μέτα.
ΧΟ. ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν.
ΤΕ. τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.
ΧΟ. ἦ ῥα κελαινώπαν ἀντιστρ. γ'.
θυμὸν ἐφυβρίζει
ὁ πολύτλας ἀνήρ,
γελᾷ δὲ τοῖσι μαινομένοις ἄχεσι
πολὺν γέλωτα, φεῦ, φεῦ,
ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς
κλύοντες Ἀτρεῖδαι.
ΤΕ. οἱ δ' οὖν γελώντων, κἀπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν,

πολυαλγήτων, τῶν εἰς πολλὰ ἄχη ἡμᾶς ἐμβεβληκότων. Σοφοκλῆς. Ὤμοι ἀναλγήτων Δισσῶν ἐθρόησας Ἄναυδόν γ' Ἀτρειδῶν Ἔργον τῷδ' ἄχει. τουτέστι τῇ παρούσῃ συμφορᾷ. SUIDAS.]

[951. ΥΠΕΡΒΡΙΘΕΣ. μέγα. καὶ βαρύ. ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν. SUIDAS.]

951. ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν. Sic omnino legendum, nec aliter a poëtæ manu esse potuit. In membr. ἄγάν δ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν. Alii e veteribus habent, ut Aldus, ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν: reliqui post ἄγαν neutram particulam agnoscunt. In omnibus mancus est versus omissione pronominis demonstrativi τόδ'. Qui legitur in Turnebi editione et ejus traducibus versus Turnebum auctorem non habet, cui eum adscribit Parisinus Professor; sed ab ipso Triclinio cusus fuit, et est longe pessimus, quippe qui fractis incedat pedibus. Ultima in ἄγαν semper longa est: vide quæ notavimus ad Comici Nubes 199. et 1120. Proinde imperitiæ arguuntur quicunque senarium istum Sophocleum esse propugnant: Καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.

[954. ΚΕΛΑΙΝΩΠΑΝ. οἷον οὐκ ἐν φανερῷ, ἀλλ' ἐν σκότῳ ἤδη βλεπόμενον. καὶ μέλανα, καὶ οἷον κεκρυμμένον, καὶ δόλιον, καὶ κελαινὸν θυμὸν ἐφυβρίζει ὁ πολύτλας ἀνήρ. ἤτοι ὁ Αἴας. SUIDAS.]

[954. Eustath. Il. A. p. 72. κελαινῶπα (sic) θυμὸν τὴν βαθεῖαν ψυχήν.]

959. ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς. Sic emendate scriptum in D. Perperam in ceteris veteribus, ut in Aldina, βασιλῆες.

961. Hic versus et qui sequuntur xii. sunt omnes Tecmessæ, cui, nulla interposita alia persona, continuantur in membr. et in D. In aliis veteribus codd. ut in Aldina, versui 969. præfixa est Chori persona quem Triclinius sermonem ordiri facit a versu 971.

[962. ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ ζῶντες. οὕτω Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ.
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς,
αὑτῷ δὲ τερπνός. ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,
ἐκτήσαθ' αὑτῷ, θάνατον, ὅνπερ ἤθελε.
πῶς δῆτα τοῦδέ γ' ἐγγελῷεν ἂν κάτα;
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ.
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἔτ' ἐστίν· ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἰώ μοί μοι.

ΧΟ. σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν,

[963. ΔΟΡΟΣ. δόρατος. SUIDAS.]

964. Plautus Capteiveis i. 2. Tum denique homines nostra intelligimus bona, Quum quæ in potestate habuimus, ea amisimus. Ego, postquam gnatus tuus potitu 'st hostium, Expertus quanti fuerit, nunc desidero. Horatius Carm. iii. 24. 31. Virtutem incolumem odimus, Sublatam ex oculis quærimus invidi. τἀγαθὸν χεροῖν. In meo emendatum a secunda manu τἀγαθ' ἐν χεροῖν, quod vulgatæ lectioni præferendum non est.

[965. ΙΣΑΣΙ, γινώσκουσιν. SUIDAS.]

[966. Citat Eustath. Od. E. p. 1521, 42.]

[966. ΓΛΕΥΚΟΣ. τὸ ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῆ. καὶ ἡ τραγῳδία φησὶ περὶ Αἴαντος. ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς. SUIDAS.]

969. πῶς δῆτα. Sic membr. D. E. In aliis, ut in Aldina, τί δῆτα.

[969. τοῦδέ γ' ἐγγελῷεν. Sic pro vulgata scriptura, τοῦδ' ἐπεγγελῷεν. Porsonus Supplem. ad præfat. in Euripid. Hecub. p. XXVIII. ed. Cant. In not. ad Hecub. v. 1214., ubi eandem emendationem tangit, habet quod in nonnullis libris legitur, τί δῆτα—. SCHAEFER.]

[970. ΘΕΟΙΣ τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισι. τουτέστιν θεῶν βουλομένων. οἱ γὰρ Ἕλληνες τὴν τοιαύτην αὐτῷ αἰτίαν παρέσχον. Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντος. SUIDAS.]

[971. ΚΕΝΕΟΝ. ποιητικῶς, τὸ κενόν. καὶ μάταιον. πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω. καὶ αὖθις. (Elect. 403.) οὐ δῆτα μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή. ἀντὶ τοῦ συνέσεως ἐστερημένη καὶ κενὸς ὁμοίως. SUIDAS.]

973. λιπὼν ἀνίας καὶ γόους. Quam prosodiæ peritus fuerit Triclinius, cum ex superiore nota ad v. 951. tum ex hoc versu existimare licet. Fulcro versum indigere ratus scripsit ἀνίας τε καὶ γόους. Atqui nomen ἀνία apud Tragicos mediam semper, ni fallor, producit. Sic supra, 266. verbum ἀνιᾶν, et mox v. 994. Vide infra, 1005. 1138.

[973. ΑΝΙΑ. λύπη. τὸ νι μακρόν. Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ Λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται. SUIDAS.]

βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.
ΤΕΥ. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοὶ,
ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;
ΧΟ. ὄλωλεν ἁνὴρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.
ΤΕΥ. ὤ μοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης.
ΧΟ. ὡς ὧδ' ἐχόντων— ΤΕΥ. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.
ΧΟ. πάρα στενάζειν. ΤΕΥ. ὦ περισπερχὲς πάθος.
ΧΟ. ἄγαν γε, Τεῦκρε. ΤΕΥ. φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε; ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος;
ΧΟ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν. ΤΕΥ. οὐχ ὅσον τάχος
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις, ὡς κενῆς
σκύμνον λεαίνης, δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
ἴθ', ἐγκόνει, ξύγκαμνε. τοῖς θανοῦσί τοι
φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾷν.
ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν
ἐφίεθ' ἁνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει.
ΤΕΥ. ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
ἄλγιστον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·
ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ

[976. ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ. σημαντικόν. ἔφορον. οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ κλύειν ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος. SUIDAS.]

[978. ΗΜΠΟΛΗΚΑΣ. ἐπώλησας. ἐκέρδανας. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ φαύλου τροπικῶς. ἀντὶ τοῦ περιεποίησας. ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; SUIDAS.]

978. ἠμπόληκας. Scholion ineditum: ἐμπολῶ, τὸ ἀπὸ πραγματείας κερδαίνω. ἐμπολὴ, ἡ λεγομένη πρᾶσις. ἀπὸ ταύτης τῆς ἐμπολῆς καὶ τὸ ἠμπόληκας νῦν, ἀντὶ τοῦ ἐκέρδανας. δοκεῖ γὰρ ὁ Αἴας κερδᾶναι, τὸ οἰκεῖον θέλημα πληρώσας.

979. ὄλωλεν ὡνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ. Sic etiam correctum v. 991.

982. Hesych. περισπερχής. περιώδυνος. Eustathius ad Il. Δ. p. 442. Ἔστι δὲ ἀσπερχὲς, τὸ πολυσπούδαστον, ὃ περισπερχὲς λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. ἁπλοῦν δὲ αὐτοῦ ῥητὸν, οὐ τὸ σπερχὲς, ἀλλὰ τὸ σπερχνὸν, ὅμοιον ὂν τῷ τερπνὸν καὶ στεγνόν. Inde nomen substantivum ἡ πολυσπέρχεια, et nomen proprium Πολυσπέρχων. [Conf. Od. Α. p. 1385, 23.]

[982. ΠΕΡΙΣΠΕΡΧΕΣ. βαρύ. ὡς περισπερχὲς πάθος. SUIDAS.]

[986. ΚΕΝΗΣ. ἐστερημένης. κεκενωμένης, ματαίας. —Μή τις ὡς κενῆς Σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ. οἱ γὰρ κυνηγοὶ τηροῦσι τὸν καιρὸν, ὁπότε ἔρημοι τῶν μητέρων γίνονται οἱ σκύμνοι. SUIDAS.]

994. ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν. Sic membr. D. E. T. In C. meo, et in Aldina ἁπασῶν, reclamante metro. Invenusti sunt hujus versus numeri, in quo nulla cæsura est. Emendationis, quam olim feceram, haud me pœnitet: Ὁδῶν θ' ἁπασῶν ὁδὸς ἀνιάσασα δή. Turnebus nescio unde edidit: Ὁδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν.

μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,
ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην
μόρον, διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος.
ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινὸς,
διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχει θανών.
ἁ 'γὼ κλύων δείλαιος, ἐκποδὼν μὲν ὢν,
ὑπεστέναζον· νῦν δ' ὁρῶν, ἀπόλλυμαι.
οἴ μοι.
ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
ὦ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς,
ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις.
ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, ἐς ποίους βροτοὺς
τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
ἦ που Τελαμὼν, ὁ σὸς πατὴρ, ἐμός θ' ἅμα,
δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως,
χωροῦντ' ἄνευ σοῦ; πῶς γὰρ οὐχ; ὅτῳ πάρα
μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾷν.
οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν;

1000. ἁ 'γὼ κλύων δείλαιος. Sic membr. D. E. In aliis, ut in Aldina, δύστηνος. gl. ἄθλιος.

[1002. Citat Eustath. Il. B. p. 165.]

1004. Scribere poterat ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρά. Quia vero admirandi particula ὦ cum genitivo etiam construitur, utramque syntaxin adhibuit. Vide Eustathium p. 409. l. ultima. Sed genitivi τόλμης πικρᾶς etiam ab ὄμμα pendere possunt, quod mihi verius videtur.

[1005. ΚΑΤΑΣΠΕΙΡΑΣ. ἀρχὴν κακῶν παρασχών. τὸ γὰρ σπείρας ἐπὶ πλήθους κακῶν τακτέον. ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

1005. Ut in v. 1073. imperita Triclinii audacia τε inferserat, ita in hoc ex ejusdem recensione legitur ὅσας ἀνίας γέ μοι. Sic in codice scriptum est. At hîc Turnebus parum sibi constans particulam omisit.

1006. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν. Suidas in ποῖ legit μολεῖν με.

1008. ὁ σὸς πατήρ. Sic est apud Suidam loco modo laudato. At in εὐπρόσωπος, ubi hic versus etiam profertur, omissus est, ut in Tragici exemplaribus, articulus ὁ, qui salvo metro abesse non potest. Utroque in loco Suidas legit ἐμός τ' ἴσως, quod præferunt codices aliquot, qui in fine sequentis versus pro varia lectione habent ἅμα. Vide Toupium ad Suidam i. 160. et iii. 94. Viro doctissimo fraudi fuit Kusteri editio. Mediolanensem inspexisset, alteram suam conjecturam, quam prætulimus, confirmatam auctoritate Suidæ vidisset. Ceterum quod illi magis arridebat, ἦ πού με Τελαμὼν, σὸς πατὴρ, haud deterius est, immo numerosiorem concinnat versum.

[1009. ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ. εὐπροσήγορος. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
σὲ, φίλτατ᾽ Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.
τοιαῦτ᾽ ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
τέλος δ᾽, ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι,
δοῦλος λόγοισιν ἀντ᾽ ἐλευθέρου φανείς.
τοιαῦτα μὲν κατ᾽ οἶκον· ἐν Τροίᾳ δ᾽ ἐμοὶ
πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ᾽ ὠφελήσιμοι.
καὶ ταῦθ᾽ ἅπαντα, σοῦ θανόντος, εὑρόμην.
οἴ μοι, τί δράσω; πῶς σ᾽ ἀποσπάσω πικροῦ
τοῦδ᾽ αἰόλου κνώδοντος; ὦ τάλας, ὑφ᾽ οὗ
φονέως ἄρ᾽ ἐξέπνευσας. εἶδες ὡς χρόνῳ
ἔμελλέ σ᾽ Ἕκτωρ, καὶ θανὼν, ἀποφθίσειν;

[1014. ΚΑΚΑΝΔΡΙΑ. δειλία. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[1017. ΔΥΣΟΡΓΟΣ. ὀξύχολος. Σοφοκλῆς. Τοιαῦτ᾽ ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς, Ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος. πρὸς οὐδὲν, ἀντὶ τοῦ πρὸς οὐδὲν ἀληθές. ἢ αἴτιον ἐμοί. καὶ αὖθις. Ὁ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἥκων καίπερ οὐ δύσοργος ὢν, Δηχθεὶς πρὸς ἃ ᾽ξήκουσεν, ὧδ᾽ ἠμείψατο. SUIDAS.]

[1019. ΑΠΩΣΤΟΣ. ἐκδεδιωγμένος. Σοφοκλῆς. τέλος δ᾽ ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι. Τεῦκρός φησιν Αἴαντος ἀναιρεθέντος, δοῦλος λόγοισιν ἀντ᾽ ἐλευθέρου φανείς. SUIDAS.]

[1022. ΠΟΛΛΟΙ θεοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες. πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦροι δ᾽ ὠφελήσιμοι. SUIDAS.]

1022. πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ᾽ ὠφελήσιμα. Sic omnino legendum. Scripti libri habent παῦρα δ᾽ ὠφελήσιμοι: Aldus vero παῦροι δ᾽ ὠφελήσιμοι. Hoc metri lex plane respuit: illud pæne absurdum sensum efficit: πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, κατὰ δὲ τὰ ὀλίγα ὠφελήσιμοί. Sic qui hostes essent, iidem, licet parum, juvarent tamen; quod a sententia alienum est. Quam hîc nemo non intelligit esse debere oppositionem, nulla erit, si παῦρα adverbialiter vel elliptice accipiatur, ut in Sosiphanis versu quem citavi supra: Ὦ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ᾽ ὄλβιοι βροτοί. Cui simile est istud in Euripidis Medea, Ὀλίγ᾽ ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες. In istis oppositio est, non inter personas, sed inter personarum earumdem status diversos. Hîc vero oppositio esse debet non inter ejusdem rei diversos modos, sed inter res ipsas: *multi mihi sunt inimici: pauca autem adjumenta, quibus confisus, audeam resistere.*

[1023. Ob v. εὑρόμην citat Eustath. Il. Ξ. p. 999, 61. Σ. p. 1144, 22. Od. I. 1637, 38. Φ. p. 1911, 1.]

[1025. ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ. τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν. ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τὸ ὅλον ξίφος δηλοῖ. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[1027. ΑΠΟΦΘΙΜΕΝΟΝ. καὶ ΑΠΟΦΘΙΣΕΙΝ, ἀνελεῖν. θανατῶσαι. Τευκρός φησι πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Αἴαντος. —Εἶδες ὡς χρόνῳ Ἔμελλε σ᾽ Ἕκτωρ καὶ θανὼν, ἀποφθίσειν; SUIDAS.]

σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων,
ἐγνάπτετ' αἰὲν, ἕς τ' ἀπέψυξεν βίον·
οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων,
πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
κἀκεῖνον Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος;
ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ
φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾷν θεούς·
ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω, κἀγὼ τάδε.

ΧΟ. μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
φράζου τὸν ἄνδρα, χὤ, τι μυθήσει τάχα.
βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς

1028. τὴν τύχην Articulum hîc abesse non patitur linguæ indoles: in impressis male omissus est: at eum exhibent codices omnes, etiam is, qui Triclinii recensionem habet, unde eum Turnebus revocare poterat. θεῶν, ut millies, monosyllabon est. [τὴν τύχην Suidas in τύχη.]

[1030. ΠΡΙΣΘΕΙΣ. ἐξαφθείς. δεσμευθείς. ubi v. 1031. ἐκνάπτετ'. Suidas.]

[1030. ΑΝΤΥΓΕΣ. αἱ περιφέρειαι τῶν ἁρμάτων. Suidas.]

[1030. Lobeckium recte interpungentem secutus sum. Schaefer.]

1031. ἐγνάπτετ'. Sic Aldus et præstantiores codd. etiam Triclinianus. In E. ἐγνάμπτετ'. In Augustano ἐκνάπτετ', ut legitur apud Suidam in ἄντυγες. Postrema hæc forma præferenda videri possit, si vera est Grammaticorum observatio, quam protuli ad Comici Plutum 166. ἐκνάπτετ' etiam hîc legisse videtur Eustathius, qui verbum κνάπτω e Sophocle citat p. 150.

[1031. ἀπέψυξε βίον hinc citavit Eustath. Il. Z. p. 622, 22.]

[1033. ΠΕΣΗΜΑ. πτῶμα. πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι. περὶ Αἴαντός φησιν, ὅτι ἑαυτὸν ξίφει διεχρήσατο. Suidas.]

1035. κἀκεῖνον Ἅιδης. Recte glossa verbum extrinsecus assumendum supplet, ἔπλεξε, κατεσκεύασε. Nam ἐχάλκευσε quod *gladio* aptum, *balteo* seorsum applicari non potest.

[1036, 7. Citat Suidas in μηχανοῤῥάφος.]

[1038. "Herodotus VI. c. 37. ἦν δὲ ὁ Μιλτιάδης Κροίσῳ τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς. *Miltiades diligebatur a Crœso.* Idem valet hæc locutio, quod illa altera, κατὰ νόον εἶναι, qua utitur Herodotus IX. c. 110. Sophocles ex abundanti Ajac. v. 1038. ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα. Opponuntur ἀπὸ θυμοῦ εἶναι, Iliad. I. v. 562., et ἐκ θυμοῦ πεσέειν, Iliad. XXIII. v. 595." Coray ad Herodoti version. gallic. Larcheri T. IV. p. 396. ed. alter. Schaefer.]

[1038. Suidas in Ὅτῳ.]

γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.
ΤΕΥ. τίς δ' ἐστὶν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;
ΧΟ. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.
ΤΕΥ. ὁρῶ. μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὢν, οὐ δυσπετής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾷν, ὅπως ἔχει.
ΤΕΥ. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον;
ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντά θ', ὃς κραίνει στρατοῦ.
ΤΕΥ. οὔκουν ἂν εἴποις, ἥντιν' αἰτίαν προθείς;
ΜΕ. ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
ἄξειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν·
ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον
νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἕλοι δορί·
κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν,
ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ' ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην,
θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ·
οὗτος δ' ἂν ἔζη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς,
τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν.
ὧν οὕνεκ' αὐτὸν οὔ τις ἔστ' ἀνὴρ σθένων

[1043. ἃ δή. Pro vulgari ἅτε δὴ, quo utitur Strabo T. V. p. 700. ubi nollem novissimus editor, pravitatem sequens interpretationis latinæ, sensum scriptoris vitiosa interpunctione pervertisset. SCHAEFER.]

[1047. Puncto, quod ponunt post φωνῶ, deleto, arcte jungenda σὲ φωνῶ μὴ ξυγκομίζειν. Supra v. 71. s. οὗτος, σὲ—προσμολεῖν καλῶ. Infra v. 1089. καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν. φωνῶ verte *jubeo*. Sic etiam v. 72. καλῶ. Conf. not. ad Theocrit. p. 224. SCHAEFER.]

1049. ἀνάλωσας. Sic Augustanus et meus recte. In reliquis, ut in impressis, ἀνήλωσας. Thomas Mag. ἀνάλωσα καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικοί· τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα καὶ ἀνήλωκα, κοινόν. Vide Valckenarium ad Phœnissas, p. 222. et quæ notavimus ad Comici Plutum 380.

1050. δοκοῦντά θ'. Sic scriptum in C. T. quod aliorum librorum lectioni præstat δοκοῦντα δ'—

1059. αἰσχίστῳ. Sic membr. et tres alii codd. e probatioribus cum Aldo. Triclinius prætulit ἐχθίστῳ.

τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ·
ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος,
ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται.
πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος.
εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν,
πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
χερσὶν παρευθύνοντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.
καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἄνδρα δημότην
μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
φέροιντ' ἂν, ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος·
οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι,
μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.
ἀλλ' ἄνδρα χρὴ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,

[1063. Citat Eustath. Il. A. p. 19. H. p. 687, 59.]

1068. *πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν.* Particulam *γε*, quam libri omnes veteres agnoscunt, expunxit Triclinius.

1071. *κακοῦ πρὸς ἀνδρός.* gl. *ἴδιόν ἐστιν ἀνδρὸς κακοτρόπου.* Neminem offendit repetitio ejusdem vocis in *ἀνδρὸς ἄνδρα.* Nihil enim variant codd. Scribere potuit Tragicus *ὄντα δημότην.*

1074. *καθέστηκεν.* Sic ex indole linguæ legendum. Aldus *καθεστήκει* dedit, Turnebus *καθεστήκοι*, ut scriptum est in membr. pro varia lectione, seu emendatione; nam a prima manu est *καθεστήκῃ.* In D. *καθεστήκοι* cum glossa *ὑπάρχῃ.* In Stobæi codice est *καθεστήκει*, cujus vice Grotius in Floril. p. 165. dedit, nescio qua gratia, *παρεστήκει.* In E. scriptum fuerat a prima manu *καθέστηκε*, quod ad tempus vere, sed titubante metro, cui melius consuluimus, quam emendator, qui in fine vocis *ι* addidit.

[1074. *καθεστήκῃ.* Vulgo *καθέστηκεν.* Conjunctivum jure, opinor, prætuli, ut in sententia generali. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 141. Pariter v. 1081. ex Suida fortasse dare debebam *παρῇ.* Itemque v. 1160. ex Stobæo. V. Brunck. ad Æschyl. S. c. Th. v. 259. et Lobeck. ad v. 759. In Euripid. Alcest. v. 76. recte Cod. *ἁγνίσῃ.* SCHAEFER.]

1077. *κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα.* Glossa in tribus codd. *φύσῃ.* Temere olim hanc lectionem, quam tuetur librorum omnium consensio, damnavi in nota ad Euripidis Or. 1208. *γεννᾷν σῶμα* tam bene dicitur, quam *φύειν φρένας*, quæ locutio occurrit apud nostrum Œd. Col. 804. El. 1463. et ut *φύειν φρένας* valet *φρονεῖν, φρόνιμον γίγνεσθαι*, sic *σῶμα γεννᾷν μέγα* tantumdem est ac *μέγαν ἢ ἰσχυρὸν εἶναι τῷ σώματι.* Præterquam vero minime emendatione eget hic versus, ne salvo quidem metro admitti posset quod conjeceram, *κἂν σῶμα κτήσηται μέγα.* Nuspiam enim apud Atticos scenæ poëtas vocalis ante literas *κτ.*

δοκεῖν πεσεῖν ἂν, κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ,
σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο·
ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾷν θ', ἃ βούλεται, πάρα,
ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν.
ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἃ ἂν ἡδώμεθα,
οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἃ ἂν λυπώμεθα.
ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἴθων ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ,
καὶ σοὶ προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς.
ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς,
εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ.
ΤΕΥ. οὐκ ἄν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνει,

πτ. μν. σκ. σμ. corripitur, ne quidem in diversis vocibus: sed vocalis brevis ante illas literas semper producitur, ut in hoc Euripidis senario Med. 1046. Λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά. et hoc ipso dramate v. 1360. Τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους. et Antig. 204. Μήτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαι τινά. Rata est hæc prosodiæ lex, a qua discessionem nunquam fieri licuisse ostendunt cum alii, tum Marklandus ad Eurip. Suppl. 646. 984. Succurrit tamen Euripidis senarius, qui virum doctissimum fugit, in quo si nihil a librariis peccatum, culpam ipse poëta commeruit. Sed exemplum unicum est, quo lex non labefactatur. Versus est in Ione 1198. Οἰνηρὰ σκεύη μικρὰ, μεγάλα δ' εἰσφέρειν. Verum est, quod ait Marklandus, ab Homeri versibus hexametris ad tragicorum senarios argumentum metricum non recte transferri. Nam vitium hujus senarii frustra defenderetur exemplo Hesiodi, qui hanc licentiam sumere potuit in hoc Operum versu: Εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ βίβλινος οἶνος.

1079. αἰσχύνη. gl. αἰδώς. Sumptum ex Homerico ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος, ut observat Eustathius p. 1036. [Vid. ad Il. Α. p. 111. Γ. p. 399. Η. p. 667, 47.]

[1084. Citat Eustath. Od. Δ. p. 1519, 17.]

1085. ἃ ἂν, quod divisim scribitur pro ἃ ἂν, et ob crasin producitur, in Aldina perperam excusum ἄν. Itidem peccatum fuit in Stobæo Floril. Grotii p. 167. at in Regio cod. scriptum ἅ'ν.

1093. Eadem sententia apud Euripidem Hippol. 414. Ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ, Ἦ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλά.

[1094. Vide Eustath. Il. Ζ. p. 626, 55.]

ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι,
τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
ἄγ', εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἦ σὺ φὴς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὑτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεὼν
ἔξεστ' ἀνάσσειν, ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς, ἢ καὶ τῷδε σέ.
ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων
στρατηγὸς, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε.
ἀλλ' ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φὴς,
εἴθ' ἅτερος στρατηγὸς, ἐς ταφὰς ἐγὼ
θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα.
οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο
γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ·
ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,
σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.
πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν
καὶ τὸν στρατηγὸν ἧκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
οὐκ ἂν στραφείην, ἕς τ' ἂν ἧς, οἷός περ εἶ.

1100. ποῦ σὺ στρατηγεῖς. Sic codd. omnes nostri. Gl. ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεις. Nihil vulgatius hac temporum variatione. Sic in seq. v. ἔξεστι pro ἐξῆν, et 1301. ἴσχει pro ἔσχε.

[1100. Perperam vulgo ποῦ δέ σοι. Non minus vitiosam versuum 1103. et 1104. τὴν τόνωσιν jam Lobeckius emendavit. SCHAEFER.]

[1104. θεσμός. Lobeckiana δεσμὸς, calami, ut videtur, lapsu. SCHAEFER]

[1105. ΥΠΑΡΧΟΣ. ὁ ὑφ' ἑτέρου ἀρχόμενος. ὁ ὑποτεταγμένος ἑτέρῳ. ὁ μὴ ὢν αὐτοκράτωρ. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

1108. κόλαζ' ἐκείνους. Sic libri omnes. Gl. κολάζων ἐκείνους λέγε τὰ σεμνὰ ἔπη. Ex alia glossa δίδασκε τοὺς ἀρχομένους ὑπὸ σοῦ. ἢ τοὺς σεμνοὺς λόγους, non sequitur a nonnullis lectitatum olim fuisse ἐκεῖνα, quod tamen vulgato non esset deterius, et Toupio reponendum omnino videtur in Epistola de Syracusiis Theocriti p. 338.

1113. ἐνώμοτος. Sic membr. D. E. sic etiam in C. ex correctione, seu pro varia lectione. In aliis, ut in impressis, ἐπώμοτος.

[1114. ἠξίου. *honorabat*. V. Porson. ad Euripid. Hec. v. 323. SCHAEFER.]

1117. ἕς τ' ἂν ἧς οἷός περ εἶ. Mendose in libris omnibus ὡς ἂν ἧς.

ΧΟ. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει.
ΜΕ. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν.
ΤΕΥ. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
ΜΕ. μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
ΤΕΥ. κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ.
ΜΕ. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.
ΤΕΥ. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστι φρονεῖν.
ΜΕ. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με;
ΤΕΥ. κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών.
ΜΕ. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
ΤΕΥ. μὴ νῦν ἀτίμα θεοὺς, θεοῖς σεσωσμένος.
ΜΕ. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;
ΤΕΥ. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών.
ΜΕ. τούς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν.
ΤΕΥ. ἦ σοί γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;
ΜΕ. μισοῦντ' ἐμίσουν. καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.

Nunquam Græci scriptores ὡς adhibuerunt pro ἕως. Nihil aliud ὡς ἂν significare potest, quam *ut*. Hoc satis adstruxi ad Eurip. Phœn. 89. ἔς τε, ἔς τ' ἂν frequentant poëtæ pro μέχρις οὗ, ἕως ἂν, ut in hac ipsa fabula 1030. 1183. In Apollonii Rhodii Argonauticis ii. 252. ἔς τ' ἂν ὀμόσσῃς. et iv. 1581. ἔς τ' ἂν ἄνω τείνῃσι. salvo metro scribi poterat ὡς ἂν ὀμόσσῃς. ὡς ἂν ἄνω τείνῃσι. sed pessum dato sensu. Nec magis per linguæ indolem ὡς ἂν pro ἔς τ' ἂν scribere possis in hoc Euripidis loco ex Alcestide v. 343. Οἴσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τόδε· Ἀλλ' ἔς τ' ἂν αἰὼν οὑμὸς ἀντέχῃ, γύναι. ἔς τ' ἂν frequentat etiam Attici scriptores pedestri sermone. Lucianus in Toxaride, p. 543. eadem sententia qua hîc: ἔς τ' ἂν αὐτὸς ᾖ ὅπερ ἐστίν.

1118. Ad chori partes hunc versum et sequentem pertinere manifestum est, quorum prior vulgo Menelao tribuitur, alter Teucro.

[1119. Citat Eustath. Il. Κ. p. 801, 57.]

[1120. Eustath. Il. Λ. p. 851, 57. Τὸ δὲ εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, καὶ ἑξῆς, παραφράζων ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς ἐν τοῖς τοῦ Ἀγαμέμνονος πρὸς τὸν Τεῦκρον φησὶ, τὸ, μέγ' ἄν τι κομπάσειας ἀσπίδ' εἰ λάβῃς. (sic) ὃς καὶ τὸν τοξότην ἐξευτελίζων ὁμηρικῷ ζήλῳ, ἦν δὲ ὁ τοξότης Τεῦκρος, φησὶν, ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν. οὐ λωβητῆρα τοξότην προσειπὼν, ἀλλ' ἀρκοῦν εἰς ὕβριν λογισάμενος, τὸ μόνον τοξότην ἐκεῖνον προσειπεῖν.]

1124. ὡς δεινὸν τρέφει. Sic libri veteres. glossa μέγαν, quod Triclinius in textum intulit, ὡς μέγαν τρέφει.

[1127. Eustath. Il. Χ. p. 1256, 48.]

[1129. μὴ νῦν. Lobeckiana μή νυν, metro adversante. In Euripid. Heraclid. v. 837. Musgr. corrigendum μέν νυν. Schaefer.]

1134. μισοῦντ' ἐμίσουν. Sic liquido in C. absque varietate et in D. pro varia lectione vulgatæ ἐμίσει superscripta.

ΤΕΥ. κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης.
ΜΕ. ἐν τοῖς δικασταῖς, οὐκ ἐμοὶ, τόδ' ἐσφάλη.
ΤΕΥ. πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.
ΜΕ. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινί.
ΤΕΥ. οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
ΜΕ. ἕν σοι φράσω. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον.
ΤΕΥ. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται.
ΜΕ. ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν
ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες, ἡνίκ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυβεὶς,
πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
ΤΕΥ. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων,
ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
κᾆτ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ,
ὀργήν θ' ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον·
Ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς.
εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος.

[1135. Eustath. Od. Θ. p. 1601, 50.]

1136. οὐκ ἐμοί. Sic quatuor codd. In aliis, ut in impressis, κοὐκ ἐμοί.

1138. τινὶ indefinite cum ironia. Sic apud Comicum in Ranis, 552. κακὸν ἥκει τινί. et paulo post δώσει τις δίκην. Hîc rursus Triclinius particulam γε infersit post ἀνίαν, quam vocem pro anapæsto habebat.

1141. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται. Sic libri omnes, nisi quod obliterata Attica forma ἀντακούσῃ exhibent. Vereor ne nimis ingeniosus fuerit Valckenarius meus, cujus arguta quidem est conjectura prolata ad Euripidis Phœn. p. 555. Σὺ δ' ἀντάκου' ἓν τοῦτό γ', ὡς τεθάψεται. Equidem facile patior poëtam hîc fuisse negligentem: nec medium ἀντακούσομαι magis damno, quam ὠνομάζετο in prioris Œdipi v. 1021. Multa sunt verba quorum futurum medium Atticis præ activo placuit. Simplex ἀκούσομαι pro ἀκούσω usitatissimum est; quidni item composito ἀντακούσομαι usi fuissent?

1143. ναύτας. Sic libri omnes veteres. Triclinius inepte ναύταις per ellipsin præpositionis σύν.

1145. κρυβείς. Mendose in Aldina et compluribus codd. κρυφεὶς, quod e glossa κρυφθεὶς ortum. At seq. v. ναυτίλῳ in sola Aldina operarum forte peccatum est.

1154. ἄνθρωπε. Sic membr. et tres alii codd. In reliquis, ut in Aldina, ὦ 'νθρωπε.

[1154. Citat Eustath. Il. Η. p. 631, 6.]

τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
ὁρῶ δέ τοί νιν, κἄστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἠνιξάμην;
ΜΕ. ἄπειμι. καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις,
λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα.
ΤΕΥ. ἄφερπέ νυν. κἀμοὶ γὰρ αἴσχιστον κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου, φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.
ΧΟ ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
ἀλλ', ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας,
σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.
ΤΕΥ. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίον
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνὴ,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ.
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας,
ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο·
θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου,
ἱκτήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ
βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς,

1156. Eustathius p. 1364. ὄλβος, ἡ εὐδαιμονία, ἢ ἡ φρόνησις.—ἄνολβος δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ ἀπαίδευτος ἐν τῷ· ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.

[1158. ΗΝΙΞΑΜΗΝ. αἰνιγματωδῶς εἶπον. Suidas.]

[1160. Huc alludit Eustath. Il. A. pp. 71. 90.]

[1163. ἔριδός τις ἀγών. Trachin. v. 20. ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης. Pausanias X. 21. 3. καὶ τότε ἐς ἀγῶνα ἐλθὼν πολέμου πρῶτον. [Paullo ante leg. ἢ ἐν τοῦ ἀγῶνος συνέβη τῇ ἀκμῇ.] Idem est ἀγὼν πολεμικὸς, de quo v. Wesseling. ad Diodor. Sic. IV. c. 16. T. I. p. 262. 99. Schaefer.]

[1165. Eustath. Il. O. p. 1019, 62. ἀπὸ τοῦ σκάπτειν ἡ κάπετος γλώσσης Ἀργείων οὖσα κατὰ τοὺς παλαιούς. ἧς ἡ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, κοιλὴν εἰπόντι κάπετον. Vid. Il. Ω. p. 1376, 29.]

[1165. s. σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν τῷδ'. Sic Theocritus XV. v. 2. ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ. Schaefer.]

[1173. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ. προστετραμμένος. ἱκέτης. παρακαλῶν. Σοφοκλῆς. Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων, Κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου, Ἱκτήριον θησαυρόν. Ἤτοι ἱκέσιον κτῆμα. ὅ ἐστι τὰς τρίχας. Suidas.]

[1174. Vide Eustath. Il. Ψ. p. 1293, 31.]

[1177—1179. Eustath. Il. Γ. p. 413. ubi ἐκπέσει ed. Bas. p. 313, 47.

γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος
αὕτως, ὅπωσπερ τόνδ᾽ ἐγὼ τέμνω πλόκον.
ἔχ᾽ αὐτὸν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ᾽ ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ᾽, ἀλλ᾽ ἀρήγετ᾽, ἔς τ᾽ ἐγὼ μόλω
τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λήξει — στροφὴ α'.
πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς,
τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ
δορυσσόντων μόχθων
ἄταν ἐπάγων
ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν,
δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;
ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι — ἀντιστρ. α'.

αὕτως v. 1179. οὕτως interpretatur Eustath.]

[1178. ΕΞΗΜΗΜΕΝΟΣ. ἀφηρημένος. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[1179. ΠΛΟΚΟΝ. πλόκαμον. αὕτως ὅπωσπερ τόνδ᾽ ἐγὼ τέμνω πλόκον. SUIDAS.]

[1182. Eustath. Il. H. p. 668, 38. Ἀχαιΐδες ἀντὶ τοῦ γυναῖκες, ὃ παραφράζων ὁ Σοφοκλῆς, φησὶ, μὴ γυναῖκες ἀντ᾽ ἀνδρῶν πέλας ἕστατε. Vid. Il. Θ. p. 705, 7. X. p. 1261, ult.]

[1183. Etymologi scriptura, ἔς τ᾽ ἐγὼ μολὼν τάφου μεληθῶ, videtur genuina. ἔς τε, *interim dum*. Apollonius Rhod. IV. v. 1580. 81. τόφρ᾽ αὐτὴν παρὰ χέρσον ἐεργμένοι ἰθύνεσθε, Ἔς τ᾽ ἂν ἄνω τείνησι. Add. Electr. v. 104. Μολὼν autem inter illa participia numerandum, quæ orationi abundanter adjiciuntur. Infra v. 1386. ὡς ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος μολών. V. 304. ὅσην κατ᾽ αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ᾽ ἰών. V. 1276. ἐῤῥύσατ᾽ ἐλθὼν μοῦνος. Homerus Il. XVI. v. 255. στῆ δὲ πάροιθ᾽ ἐλθὼν κλισίης. Xenophon Anab I. 3. 14. ἐλθόντας δὲ Κῦρον αἰτεῖν πλοῖα. Pseudo-Diphilus Clementis Alex. p. 721. 20. Pott. [coll. Luzac. Exercit. Academ. p. 140.] ἅρπαζ᾽ ἀπελθὼν, κλέπτ᾽, ἀποστέρει, κύκα. SCHAEFER.]

1188. δορυσσόντων. gl. πολεμικῶν. μετοχὴ ἀντὶ ὀνόματος. μόχθων, καμάτων. ἄταν, βλάβην. Verbum est δορύσσω, futurum δορύσω, cujus participium frustra solicitant viri docti in Eurip. Heracl. 777. Πόρευσον ἄλλᾳ τὸν οὐ δικαίως Τᾷδ᾽ ἐπάγοντα δορύσοντα Στρατὸν Ἄργοθεν. Ad verbum δορύσοντα reddas *hasta pugnaturum*.

[1188. ΔΟΡΥΣΣΟΝΤΩΝ μόχθων. τουτέστι, τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων ἐξ οὗ πολεμικῶν. SUIDAS.]

1190. ἀνὰ τὰν εὐρώδη. gl. κατὰ τὴν σεσηπημένην, ἔνθα ἐχρονίσαμεν. λέγεται δὲ ἀντὶ τοῦ σήπουσαν.

[1192. ΩΦΕΛΕΝ. εὐκτικόν ἐστι, καὶ

μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον Ἅιδαν,
κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν
ἔδειξ' ὅπλων Ἕλλα-
σιν κοινὸν Ἄρη.
(ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων,)
κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.
ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων, στροφὴ β'.
οὔτε βαθειᾶν κυλίκων
νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,
δύσμορος, οὔτ' ἐννυχίαν
τέρψιν ἰαύειν
ἐρώτων·
ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν, ὤ μοι.
κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις
τεγγόμενος κόμας, λυγρᾶς
μνήματα Τροίας.
καὶ πρὶν μὲν οὖν ἐννυχίου ἀντιστρ. β'.
δείματος ἦν μοι προβολὰ
καὶ βελέων θούριος Αἴας·
νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ
δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν
τέρψις ἐπέσται;
γενοίμαν
ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου

ὤφελον. Ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι Μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον ᾅδαν Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν Ἔδειξ' ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν ἄρην. Τουτέστιν, ὤφελε πρότερον ἀφανὴς γενέσθαι ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ ὁ πρῶτος εἰσενεγκὼν εἰς Ἕλληνας πολεμιστήρια ὅπλα. SUIDAS.]

1197. ἰὼ πόνοι. gl. διὰ μέσου τοῦτο.

1201. τέρψιν ὁμιλεῖν. gl. ὥστε διατρίβειν. Eadem structuræ ratione, eodemque sensu ac paulo infra ἰαύειν, quod etiam διατρίβειν significat.

[1202. OTTOBON. ὅμαδον. ἦχον. οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄττοβον. SUIDAS.]

1209. λυγρᾶς μνήματα Τροίας. Vulgo λυγρὰς ad κόμας relatum: quod Triclinius tuetur advocata hypallage, cujus exemplum est in Antig. 974. sed mendosum et plane ineptum mihi videtur. Gl. ἀντὶ τοῦ εἰς μνημόσυνον τῆς Τροίας, ἤγουν ἵνα μνήμην ἔχω τῆς Τροίας.

[1214. Codicis Lips. scriptura ἔγκειται mutanda videtur in ἄγκειται. Conf. not. ad Theocrit. III. v. 33. SCHAEFER.]

πρόβλημ' ἁλίκλυστον, ἄκραν
ὑπὸ πλάκα Σουνίου,
τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί-
ποιμ' ἂν Ἀθάνας.
ΤΕΥ. Καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον·
δῆλος δ' ἐμοί 'στι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν.
σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω.
ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο
ὑψήλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις,
ὅτ' οὐδὲν ὢν, τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ·
κοὔτε στρατηγοὺς, οὔτε ναυάρχους μολεῖν
ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω,
ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φὴς, Αἴας ἔπλει.
ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;
ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
[a] ποῖ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ;

[a] ποῦ ed. 1. 2.

[1219. Eustath. Il. z. p. 649, 53. ἱερὴν ὑπὸ πλάκα Σουνίου.]

1222. ὅπως προσείποιμ' ἄν. Mendose vulgo προσείποιμεν. Scriptum primo fuerat ab incauto librario προσείποιμι, quod in meo remansit, absque ἄν: unde, ut hiatum tolleret, corrector fecit προσείποιμεν.

1227. ἀνοιμωκτί. Sic in C. in August. et meo, ut apud Eustathium etiam legitur p. 723. Sic ἀστακτὶ ultimam producit in Œd. Col. 1646. ἀστενακτὶ in Comici Concion. 464.

[1227. Huc alludit de v. χαίνειν agens Eustath. Od. o. p. 1778, 20.]

[1230. ΥΨΗΛΟΤΕΡΑΣ. ὑψῆλ' ἐφρόνεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις. τουτέστιν, ἐπ' ἄκρων δακτύλων ἔφαινες γαυριῶν. ὅτ' οὐδὲν ὢν, τοῦ μηδενὸς ἀντέστης ὕπερ. κοὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω. SUIDAS.]

1230. ὑψήλ' ἐκόμπεις. Quidam codd. ἐφρόνεις, reclamante metro. Inde ortum quod in aliis et in Aldina est, ἐφώνεις. Hoc habet D. in contextu, et supra γρ. ἐκόμπεις. gl. ἐμεγαλοῤῥημόνεις. Hesychius itidem κομπεῖ, μεγαλοῤῥημονεῖ, ψοφεῖ. Nostram lectionem agnoscit Comici scholiastes ad Acharn. 638.

1237. ποῖ βάντος, ἢ ποῦ στάντος. Sic bene cod. meus. In aliis ποῦ

οὐκ ἆρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε;
πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε,
εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοὶ,
κοὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμὶν, οὐδ' ἡσσημένοις,
εἴκειν, ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς·
ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
ἢ ξὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι.
ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε
κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν,
καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς,
οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι·
ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
ὁρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά·
ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
θαρσῶν ὑβρίζεις κἀξελευθεροστομεῖς.
οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν, ὃς εἶ φύσιν,
ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον,
ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;

βάντος. Cum verbis motus adhibetur ποῖ, non ποῦ. Supra, 1006. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; Ista, ut ὅποι et ὅπου, a librariis sæpissime commutata. Vide ad Œd. Col. 23. et Philoct. 833. Glossa: βάντος, πορευθέντος.

[1239. Ἔοιγμεν hinc citat Eustath. Il. Λ. p. 885, 9. Od. Λ. p. 1695, 27.]

1241. εἰ πανταχοῦ φανούμεθ'. Sic bene membr. aliique codd. cum Aldo. In quibusdam φανοίμεθ'. In T. φαινοίμεθ', et v. seq. ἀρκέσοι, ne modi varientur scilicet. Immo in C. βάλοιτε: quæ omnia sunt librariorum ludibria.

1242. ἀρκέσει. gl. ἀρκετὸν ἔσται.

1249. εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν. gl. προτιμήσομεν.

[1252. Eustath. Il. Λ. p. 880, 2.]

1253. μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς. In T. ut apud Stobæum Floril. Grotii p. 15. πλευρά. [Eustath. Od. Ε. p. 1524, 51.] In D. et in meo πλευρὰν, quod ob jucundiorem sonum præferri poterat.

[1253. πλευρά. Brunckius πλευρὰς. V. Porson. ad Euripid. Hec. v. 820. SCHAEFER.]

σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.
ΧΟ. εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν.
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι.
ΤΕΥ. φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
χάρις διαῤῥεῖ, καὶ προδοῦσ' ἁλίσκεται,
εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνῆστιν, οὗ σὺ πολλάκις
τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί·
ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐῤῥιμμένα.
ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν, ἡνίκα
ἑρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλεισμένους,
ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς,
ἐῤῥύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις

1264. σωφρονεῖν. gl. εἰρηνεύειν, καὶ μὴ κατ' ἀλλήλων μαίνεσθαι.

1268. οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων. Sic Aldus et veteres codd. recte. Triclinius inepte aliam lectionem secutus est, nisi ipse eam excogitavit, οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν πόνων. Ignoravit scilicet nomina ἔπος, λόγος sæpe nihil aliud significare quam *rem* in genere, quod observavimus ad Œd. Col. 443. Sic Comicus in Concion. 750. Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν Οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ. *pro nulla re, nulla de causa.* Supra, v. 477. ubi Ajax ait, Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν, non plus hæc verba minusve valent, ac si comico sermone dixisset οὐκ ἂν ἐρεβίνθου πριαίμην, *vilissimo pretio non emerem.* Ita hîc οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων valet *ne minimum quidem.* Legitur vulgo initio hujus versus εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ, quod mendosum esse alibi declaravimus. In D. superscripta est glossa, ὅδε ὁ ἀνὴρ, quod sane mirum videri debet: nam voces ὅδ' ἀνὴρ neque illa, nec quavis alia explicatione indigebant. Verum refertur ista glossa ad veterem scripturam, quam restituimus, ὅδ' ὡνήρ.

1270. τὴν σὴν προτείνων ψυχήν. Ex Homerico Il. I. 322. Αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.

1272. κἀνόνητ'. Membr. et E. κἀνόητ'. In D. litura deleta litera ν, et glossa superscripta μωρὰ καὶ ἀνόητα. In T. κἀνόητ' est a prima manu; postmodo ν superne additum fuit, cum glossa μωρὰ καὶ ἀνωφελῆ. Bona est utraque lectio; sed nostra, quam tuentur alii probati libri et Aldus, genuina videtur. ὦ πολλὰ λέξας καὶ ἀνόνητα ἔπη, eodem sensu dictum, ac apud Comicum ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, quod hic alibi dicit μάτην ἀναλίσκειν. Altera lectio ex glossa orta est, quæ ἀνόνητα explicat per μωρὰ καὶ ἀνόητα.

[1277. ΕΔΩΛΙΑ. τὰ σανιδώματα κυρίως τῶν πλοίων, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέται καθέζονται. καθέδραι, ἢ ἑδράσματα. Σοφο-

πυρὸς φλέγοντος, ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη
πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ;
τίς ταῦτ᾽ ἀπεῖρξεν; οὐχ ὅδ᾽ ἦν ὁ δρῶν τάδε,
ὃν οὐδαμοῦ φὴς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
ἆρ᾽ ὗμιν οὗτος ταῦτ᾽ ἔδρασεν ἔνδικα;
χὤτ᾽ αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος μόνος μόνου,
λαχών τε κἀκέλευστος, ἦλθ᾽ ἐναντίος,
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς
ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ᾽ ὃς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν;
ὅδ᾽ ἦν ὁ πράσσων ταῦτα· σὺν δ᾽ ἐγὼ παρὼν
ὁ δοῦλος, οὑκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ᾽ αὐτὰ καὶ θροεῖς;
οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὖφυ πατὴρ,
ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
Ἀτρέα δ᾽, ὃς αὖ σ᾽ ἔσπειρε, δυσσεβέστατον,
προθέντ᾽ ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ᾽ ᾗ

κλῆς. ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἑδώλια. ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖα οἰκήματα. καὶ ἑδωλίοισι, παρὰ Ἡροδότῳ. ὑπὸ στρώμασι νεός. Σοφοκλῆς δέ. Ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις. Suidas.]

[1279. Eustath. Il. H. p. 684, 28. τάφρους h. l. in plur. a poeta usurpatum ait propter magnitudinem sepulchri.]

[1285. ΔΡΑΠΕΤΗΣ κλῆρος, ὁ μετὰ πανουργίας γινόμενος. τοῦτο δὲ ἱστόρηται παρὰ Κρεσφόντου, καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παίδων. ὅτι πανοῦργος ὁ Κρεσφόντης, βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδρίαν ἐνέβαλε, κληρουμένων περὶ Μεσσήνης. Σοφοκλῆς. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς, ἀλλ᾽ ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν. Suidas.]

1286. ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον. Alludit ad Cresphontis dolum, quo, quum ducerentur sortes de Peloponnesi divisione inter Herculis posteros, Messeniam, quam cupiebat, obtinuit. Rem narrat Apollodorus Bibliothecæ l. ii. cap. 8. Eustathius p. 361. τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμέθοδοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα τε κλήρου μέμνηται, ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν, ὡς μὴ βῶλος ὑγρᾶς ἀρούρης ὢν, κατὰ τὴν περιεργίαν τοῦ ὑστερογενοῦς Αἴαντος Κρεσφόντου. καὶ ἐν τῷ Τραχινίων δὲ προοιμίῳ, ἔνθα ἡ παλαιὰ Δηιάνειρα γνωμικῷ λόγῳ χρᾶται τοῦ ὑστέρου τῷ χρόνῳ Σόλωνος. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ· (449.) οὐκ ἄν ποτε δίκην ὧδ᾽ ἐψήφισαν. ψηφίζειν γὰρ οὔπω εἴδησαν ἥρωες. ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὕρημα. Quod sequitur ἅλμα κουφιεῖν ex Homerico adumbratum ἐκ δ᾽ ἔθορε κλῆρος κυνέης. [Vid. Eustath. Il. Γ. p 418. H. p. 674, 38.]

[1287. Eustath. Il. H. p. 675, 34.]

1290. ποῖ βλέπων. Sic Aldus et codd. veteres bene. Triclinius ποῦ βλέπων. Vide supra ad 1237.

λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ᾽ ὁ φιτύσας πατὴρ,
ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.
τοιοῦτος ὢν τοιῷδ᾽ ὀνειδίζεις σποράν;
ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγὼς,
ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ᾽ ἀριστεύσας, ἐμὴν
ἴσχει ξύνευνον μητέρ᾽, ἣ φύσει μὲν ἦν
βασίλεια, Λαομέδοντος, ἔκκριτον δέ νιν
δώρημ᾽ ἐκείνῳ ᾿δωκεν Ἀλκμήνης γόνος.
ἆρ᾽ ὧδ᾽ ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος;
οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ᾽ ἐν πόνοισι κειμένους
ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ᾽ ἐπαισχύνει λέγων.
εὖ νῦν τόδ᾽ ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
βαλεῖτε χ᾽ ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ ξυγκειμένους.
ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ᾽ ὑπερπονουμένῳ
θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὕπερ

1296. ὁ φιτύσας πατήρ. Sic liquido scriptum in D. T. et ex emendatione in E. Mendose in ceteris φυτεύσας. Fallitur Heathius, et qui eum sequitur, Parisinus editor ad Antig. 645. quum φιτεύσας hîc, et illic φιτεύει reponendum esse statuit. Græce non φιτεύειν, sed φιτύειν dicitur. Ceterum ista scholiastes intelligit de Aëropes patre, non de Atreo, tametsi is ab aliis perhibetur uxorem suam, postquam eam a fratre Thyeste vitiatam sensit, in mare præcipitari jussisse. Vide Euripidis scholiastam ad Oresten 812.

1297. ἐλλοῖς in membr. aliisque codd. aliquot notatum spiritu tenui, ut recte excudi fecit Turnebus.

1301. ἴσχει. gl. ἔσχε, quod in contextum transtulit codicis mei librarius.

1303. Ἀλκμήνης γόνος. Triclinius τόκος.

[1305. ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ. τοὺς συγγενεῖς. Σοφοκλῆς. Ἆρ᾽ ὧδ᾽ ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν Βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; SUIDAS.]

1308. βαλεῖτέ που. Postremæ voculæ superscripta glossa in codd. τοπικόν. Mallem legi ποι.

1309. ἡμᾶς τρεῖς. Nugas agit vetus enarrator, qui tres hos esse ait Teucrum et geminos Atridas, quia comminantis, non misericordiam moventis sermo est. Sed et metu atrocioris sceleris, nempe si mulieri et puero violentas inferret manus, et minis, quas postmodo diserte profert, Agamemnonem a proposito deterret Teucer.

1310. τοῦδ᾽ ὑπερπονουμένῳ. gl. ὑπὲρ τοῦδε ἀγωνιζομένῳ. Vide supra ad v. 225.

1311. τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός. Hoc minus bene in versione reddidi. Vertere debebam, *quam tua pro conjuge, aut tui etiam fratris inquam.* Sic sensum bene exposuit antiquus criticus: ἐπεὶ καλόν μοι προδήλως ὑπὲρ τοῦδε πονουμένῳ μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ ὑπὲρ τῆς σῆς γυναικὸς, ἢ καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς

γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω.
πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τοὐμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν·
ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.
ΧΟ. ἄναξ 'Οδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθὼς,
εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.
ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ᾐσθόμην
βοὴν 'Ατρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
ΑΓΑ. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους,
ἄναξ 'Οδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;
ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.
ΑΓΑ. ἤκουσεν αἰσχρά· δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτ' ἐμέ.
ΟΔ. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;
ΑΓΑ. οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.
ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ,
σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν;
ΑΓΑ. εἴπ'. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ

λέγω τοῦ σοῦ ἀδελφοῦ. Hæsitatio autem illa, et simulata ignoratio utrius uxor causa sit belli, irati et contemnentis est. Deductum hoc observat Eustathius pag. 754. ex Achillis oratione ad Græcorum legatos, Il. I. 327. Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, Ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων, Ἀνδράσι μαρνάμενος, ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. Eustathii observationis partem protulit Clarkius.

[1311. ΠΡΟΔΗΛΩΣ. φρονίμως. ἀνδρείως. Σοφοκλῆς. Suidas.]

[1312. θ' vertunt *etiam*. Electr. v. 1416. εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ. Vertit Brunckius; *Utinam et Ægistho simul!* Sic fortasse intelligenda hæc particula Œd. T. v. 258. Br. Herodotus VIII. c. 101. νῦν τε συμβούλευσον. Interpres: *nunc quoque*. Stephani Fragm. de Urbib. et Pop. p. 751. Pin. καὶ κτητικῶν τε ὀνομάτων. Schaefer.]

1314. βουλήσει ποτέ. Comminandi formula, qua usus etiam Comicus Nub. 1129. —ὥστ' ἴσως βουλήσεται, Κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς. Seq. v. pro ἢ 'ν, quod valet ἢ ἐν, perperam in Aldina excusum ἤ γ—

1329. ξυνηρετμεῖν. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Turnebus ineptissime pravam lectionem sinceræ prætulit, ξυνηρεμεῖν, quam unica Triclinii recensio exhibet, cum mentione tamen alterius; nam supra scriptum est γρ. ξυνηρετμεῖν. Illud autem vel ex oscitantia librarii est, vel ex imperiti hominis circa metrum cura. Penultima in hoc verbo corripitur ante tenuem et liquidam, ut in ὄκνος, ἀκμὴ, πότμος et similibus. Æschylus Persis, 374. Ἐτροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον.

φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
ΟΔ. ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·
μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.
κἀμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων·
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
οὔκουν ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.
ΑΓΑ. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
ΟΔ. ἔγωγ'. ἐμίσουν δ', ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
ΑΓΑ. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;
ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρείδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
ΑΓΑ. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον.
ΟΔ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.
ΑΓΑ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.
ΟΔ. παῦσαι. κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος.

1333. μὴ τλῇς. gl. ὑπομείνῃς.

1339. οὔκουν ἀτιμάσαιμ' ἄν. Sic bene membr. et Aldus. In reliquis veteribus οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἄν, labante metro, cui fulciendo Triclinius γε inseruit. Eamdem particulam in tertio abhinc versu omiserunt plerique librarii, quam tuentur præter Aldum membr. et D. E.

1345. βλάπτειν τὸν ἐσθλόν. Sic libri omnes. Mallem in generali sententia βλάπτειν τιν' ἐσθλόν.—οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς pro κυρῇ τις. Vide ad Trach. 2.

[1348. προσεπεμβῆναι hic citat Eustath. Il. Π. p. 1047, 29.]

1350. εὐσεβεῖν. τουτέστι δικαιοπραγεῖν, ὡς πᾶσιν ἀρέσκειν. Eustath. p. 1514. Quum Atheniensibus libertatis studiosissimis odio esset regnum, quavis oblata occasione Tragici poëtæ ejusmodi inculcabant sententias, quibus regiam potestatem obtrectarent.

[1352. Verborum ordine mutato citat Eustath. Il. Κ. p. 800, 9. τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ κ. τ. ἑ. τ.]

[1353. Eustath. Il. Ψ. p. 1318, pen. κρατεῖς κ. τ. λ. ἤγουν νικᾷς εἴκων τοῖς φίλοις.]

[1353. ἡττώμενος pro νικώμενος citat Aristides I. p. 536. Porson. ad Eurip. Med. 1011.]

ΑΓΑ. *μέμνησ', ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.*
ΟΔ. *ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρὸς, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.*
ΑΓΑ. *τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν;*
ΟΔ. *νικᾷ γὰρ ἡ 'ρετή με τῆς ἔχθρας πολύ.*
ΑΓΑ. *τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς.*
ΟΔ. *ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὖθις πικροί.*
ΑΓΑ. *τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους;*
ΟΔ. *σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.*
ΑΓΑ. *ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδ' ἔθ' ἡμέρᾳ φανεῖς.*
ΟΔ. *ἄνδρας μὲν οὖν Ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.*
ΑΓΑ. *ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν;*
ΟΔ. *ἔγωγε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι.*
ΑΓΑ. *ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ.*
ΟΔ. *τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς, ἢ 'μαυτῷ πονεῖν;*
ΑΓΑ. *σόν γ' ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.*
ΟΔ. *ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.*

1355. *ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρός.* Perperam vulgo *ὅδ' ἐχθρὸς ἀνήρ.*

[1357. Eustath. Il. Λ. p. 842, 10. *νικᾷ—πολὺ, καινῶς τὸ πολὺ ἀντὶ τοῦ πλέον ληφθὲν, γενικῇ συντέτακται.* Conf. Il. Λ. p. 879, 7. Υ. p. 1198, 38. Od. Φ. p. 1910, 29.]

1358. *ἔμπληκτοι βροτοῖς.* Sic membr. D. et meus, ut et veteres criticos legisse perspicuum est. In aliis, ut in impressis, *βροτῶν.* Proprie *ἔμπληκτος* est *μαινόμενος, μανιώδης,* et per consequens *εὐμετάβλητος.* glossa: *τοιοίδε φῶτες, ἤγουν οἱ νῦν μὲν φίλοι, ἔπειτα δὲ ἐχθροὶ, ὥσπερ οἱ παραπλῆγες.* Hac significatione, nempe *τοῦ παραπλῆγος,* occurrit istud nomen apud Euripidem in loco, quem depravatum citat Heathius, quique sic ex Musgravii sententia legendus, Troadum v. 1211. *Θνητῶν δὲ μωρὸς, ὅστις, εὖ πράσσειν δοκῶν, Βέβαια χαίρει· ταῖς τροπαῖς γὰρ αἱ τύχαι, Ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε Πηδῶσι, κοὐδεὶς ᾡὑτὸς εὐτυχεῖ ποτέ.*

[1358. ΕΜΠΛΗΚΤΟΙ. *κοῦφοι. εὐμετάβλητοι. καὶ Ὅμηρος. ἐμπλήγδην ἕτερον μὲν τίει βροτόν. καὶ Σοφοκλῆς. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν, τουτέστιν οἱ μὴ ἐμμένοντες τῇ ἀρχαίᾳ φιλίᾳ, καὶ ἀρετῇ.* SUIDAS.]

1362. *τῇδε θημέρᾳ,* id est *τῇδε τῇ ἡμέρᾳ.* Perperam hîc et aliis in locis, ut supra 756. 778. in Turnebi editione et ejus traducibus excusum *τῇδέ θ' ἡμέρᾳ,* quasi plene esset *τῇδέ τε ἡμέρᾳ.*

[1362. *τῇδ' ἔθ' ἡμέρᾳ.* Brunckius *τῇδε θἠμέρᾳ.* Lobeckius *τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.* SCHAEFER.]

1366. *ὁμοῖα, consimilia. Ut quisque operam dat, ut factis suis par referatur gratia!*

[1368. *σόν γ' ἆρα.* Vulgo *σὸν ἆρα.* Illud Porsonus ex scriptura utriusque Juntinæ et MS. Trin. (cui accedit Codex ab Hermanno inspectus), *σὸν γὰρ ἄρα,* elicuit. SCHAEFER.]

1369. *πανταχῇ.* Sic D. Augustanus et meus. Perperam in aliis, ut in Aldina, *πανταχοῦ.* Vide no-

ΑΓΑ. ἀλλ᾽ εὖ γε μέντοι τοῦτ᾽ ἐπίστασ᾽, ὡς ἐγὼ
σοὶ μὲν νέμοιμ᾽ ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν·
οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ᾽ ὢν, ἔμοιγ᾽ ὁμῶς
ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾷν ἔξεσθ᾽ ἃ χρή.
ΧΟ. ὅστις σ᾽, Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν
φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ᾽ ἀνήρ.
ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ᾽ ἀγγέλλομαι,
ὅσον τότ᾽ ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ᾽ εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.
ΤΕΥ. ἄριστ᾽ Ὀδυσσεῦ, πάντ᾽ ἔχω σ᾽ ἐπαινέσαι
λόγοισι· καί μ᾽ ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.
τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ,
μόνος παρέστης χερσὶν, οὐδ᾽ ἔτλης παρὼν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα,
ὡς ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος μολὼν
αὐτός τε χὠ ξύναιμος ἠθελησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
τοιγάρ σφ᾽ Ὀλύμπου τοῦδ᾽ ὁ πρεσβεύων πατὴρ,
μνήμων τ᾽ Ἐριννὺς, καὶ τελεσφόρος Δίκη
κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ᾽, ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρὸς,
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ᾽ ἐπιψαύειν ἐᾷν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ·
τὰ δ᾽ ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεἴ τινα στρατοῦ

tam ad Comici Lysistr. 1230. πανταχῆ jam lectum fuerat in utraque Juntina.

[1370. ἀλλ᾽ εὖ γε μέντοι τοῦτ᾽ ἐπίστασ᾽. Xenophon. Anab. I. 4. 8. ἀλλ᾽ εὖ γε μέντοι ἐπιστάσθωσαν. SCHAEFER.]

[1379. Lege ὅσων. Vide Philoct. 1190. PORSON.]

1383. ἔχθιστος. gl. ἤγουν μάλιστα μεμισημένος.

[1386. ΕΠΙΒΡΟΝΤΗΤΟΣ. ὁ ἐμβρόντητος. Σοφοκλῆς. ὡς ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος μολών. SUIDAS.]

1393. σπέρμα Λαέρτου. Sic Aldus et codd. veteres. In Triclinii recensione Λαερτίου.

1396. ξύμπρασσε. Perperam vulgo ξύμπραττε.

θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν.
ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο.
ΟΔ. ἀλλ' ἤθελον μέν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ' ἐπαινέσας τὸ σόν.
ΤΕΥ. ἅλις. ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον
χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων
θέσθ' ἐπίκαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον
κόσμον φερέτω.
παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
φιλότητι θίγων, πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ
τάσδ' ἐπικούφιζ'. ἔτι γὰρ θερμαὶ
σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ
φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ,
κοὐδενὶ πω λῴονι τῶν θνητῶν

1403. κάπετος, ὁ ἐσκαμμένος λάκκος, παρὰ τὸ σκάπτειν, ἐλλείψει τοῦ σ. Vide Eustathium p. 1019. 1376.

[1405. ΑΜΦΙΠΥΡΟΝ. πανταχόθεν πυρούμενον. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[1407. ΙΛΗ. σύστημα. συστροφή. τάξις ὄχλου ἱππικοῦ. κυρίως δὲ φατρία. SUIDAS.]

1412. μέλαν μένος, *atrum sanguinem.* μένος ad corpus pertinet, et notat primaria significatione, ἰσχὺν, δύναμιν, βίαν. Inde sanguinem, quo continentur vires et vita, μένος appellat Sophocles, ut prolificum humorem Sosipater in epigrammate λευκὸν μένος.

[1414. Eustath. Il. Α. p. 62. Ῥῆμα ἐστὶ σόω διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ οὗ τὸ προστακτικὸν σούσθω παρὰ Σοφοκλεῖ ἐκ τοῦ σοέσθω συναιρεθέν. Conf. Od. Π. p. 1792, 6.]

[1415. τῷ πάντ' ἀγαθῷ. Electræ v. 301. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος. SCHAEFER.]

1416. Aldus et veteres codd. habent κοὐδενί πω λῴονι θνητῶν, syllaba ad integritatem versus deficiente. Prava est Triclinii lectio καὶ οὐδενί— Ante diphthongum καὶ elidi debet. Proinde retinenda antiqua lectio, vel legendum κοὐδενί πω λῴονι τῶν θνητῶν.

Versus qui ex Ajacis persona in nescio cujus poëtæ tragœdia recitabantur profert Clemens Alex. Strom. ii. p. 462. quos, etsi doctis quibusdam viris et Sophoclem auctorem habere, et ad ejus Ajacem pertinere visi fuerint, Grotius prudenter inter incertorum tragicorum fragmenta retulit, p. 461.—Πῆμα δ' οὐδὲν ἐλευθέρου Ψυχὴν ἔδακνεν ἀνδρὸς, ὡς ἀτιμία.

Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.
ΧΟ. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἐστὶν ἰδοῦσι
γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων ὅ, τι πράξει.

Οὕτως πέπονθα, καί με συμφοροῦσ' ἀεὶ Βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει, Λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἠρεθισμένον. Nihil infamia Gravius perurit pectus ingenuum viri: Ea me calamitas terret, et penitus fibris Adacta miserum versat ex imo lues, Stimulisque mentem durus exagitat furor.